JENN LYONS

TRADUCERE DE MONICA ȘERBAN

„Extraordinar!"
LEV
GROSSMAN

NĂPASTA REGILOR

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
CERCUL DRAGONILOR

LEDA EDGE

virtual-project.eu

JENN LYONS

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
— CERCUL DRAGONILOR —

NĂPASTA REGILOR

Original: *The Ruin Of Kings* (2019)

Traducere din limba engleză:
MONICA ŞERBAN

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru David, care mi-a oferit prima sămânţă,
şi pentru Mike, cel care m-a ajutat să o hrănesc
şi să cresc din ea o lume întreagă.
Şi pentru cei trei părinţi ai lui Kihrin: Steve, Katt şi Patrick.
Kihrin nu ar fi acelaşi fără voi.

MARELE IMPERIU QUUR
Yor
Kirpis
Kazivar
Marea Iernii
Jorat
Eamithon
Marahor
Khorvesh
Kortham Blight
Devurs
Marea Galia
MANOL
LUMEA CUNOSCUTĂ
DOLTAR
Statele Libere

Majestatea Voastră,

Veţi găsi alături o relatare completă a întâmplărilor care au dus la mistuirea prin foc a capitalei. Mare parte din prima secţiune se bazează pe transcrierile unei conversaţii între două dintre cele mai importante persoane care au luat parte la aceste evenimente; alte secţiuni includ propria-mi reconstituire. Am folosit poveştile martorilor ori de câte ori a fost posibil şi m-am străduit să rămân fidel spiritului celor petrecute când am fost silit să mă duc pe câmpul de luptă. Am făcut note pe marginea textului cu observaţii şi analize pe care sper să le găsiţi folositoare.

Mă rog să-mi arătaţi îngăduinţă când vă ţin prelegeri pe subiecte în care probabil sunteţi maestru, dar, la urma urmei, am hotărât că e de preferat să fac presupuneri despre lipsa voastră de ştiinţă!

Nădăjduiesc că, dacă aveţi o imagine pe cât se poate de completă asupra întâmplărilor care au dus la această situaţie, îl veţi trata cu indulgenţă pe Lordul Moştenitor. Cu siguranţă, membrii consiliului care susţin acuzaţia de trădare şi propun pedeapsa cu moartea nu cunosc toată povestea.

Servitorul Vostru,
Thurvishar D'Lorus

PARTEA I

UN DIALOG ÎNTRE O TEMNICERĂ ŞI PRIZONIERUL EI

— Spune-mi o poveste!

Monstrul se lăsă greoi pe vine lângă gratiile din fier ale celulei lui Kihrin. Aşeză o pietricică pe podeaua dintre ei şi o împinse spre el.

Ea nu arăta deloc ca un monstru. Talon era ca orice fată de douăzeci de ani, cu piele aurie şi păr şaten. Majoritatea bărbaţilor şi-ar fi dat caninii să petreacă o noapte cu o persoană atât de frumoasă. *Majoritatea* bărbaţilor habar nu aveau de talentul ei. Îşi putea schimba corpul în forme născute din groază pură. Îi batjocorea pe cei care-i căzuseră în gheare prefăcându-se în leşurile iubitelor lor înainte ca aceştia să devină următoarea ei masă. Să o pui drept temnicera lui Kihrin era ca şi cum ai fi lăsat un rechin să păzească un bazin cu peşti.

— Pesemne glumeşti.

Kihrin îşi ridică mâna şi o privi ţintă.

Talon începu să zgârie tencuiala de pe zidul din spatele ei cu o unghie neagră şi fioroasă.

— Mă plictisesc.

— Împleteşte ceva!

Tânărul se ridică în picioare şi se apropie de şirul de gratii din fier.

— De ce nu te faci folositoare? Ajută-mă să evadez!

Talon se aplecă spre el.

— Of, dragul meu, ştii doar că nu pot face asta. Haide, a trecut multă vreme de când nu am mai vorbit! Avem atâtea să ne povestim, şi vor mai trece decenii până când ăştia vor fi pregătiţi pentru noi. Spune-mi tot ce ţi s-a întâmplat! Timpul se va scurge mai repede până se va întoarce fratele tău să-ţi ia gâtul.

— Nu!

Bărbatul căută un loc pe care să-şi odihnească privirea, dar pereţii erau goi, fără ferestre, fără nimic altceva. Singura lumină din încăpere venea de la o lampă cu lumină magică, atârnată în afara celulei. Kihrin n-o putea folosi ca să aprindă un foc. I-ar fi plăcut să vadă în flăcări aşternutul de paie... dacă ar fi primit unul.

— Tu nu eşti plictisit? întrebă Talon.

Kihrin se opri din căutarea unui tunel ascuns prin care să scape.

— Când se vor întoarce, mă vor da ofrandă unui demon. Aşa că nu, nu sunt plictisit.

Privirea lui rătăci încă o dată prin cămăruţă.

Ar putea folosi totuşi magia să iasă de aici. Ar putea schimba tenyéul gratiilor şi al pietrelor pentru a înmuia fierul sau pentru a face piatra fragilă precum iarba uscată. Chiar ar putea să facă asta, dacă Talon nu i-ar urmări orice mişcare. Mai rău, dacă n-ar fi în stare să-i surprindă gândurile de evadare de cum îi veneau în minte.

Pe deasupra, ea nu dormea niciodată.

— Dar *mănânc,* zise ea, răspunzând gândurilor lui cu o privire pătrunzătoare. Mai ales când mă plictisesc.

Kihrin îşi dădu ochii peste cap.

— N-o să mă omori. Altcineva va avea onoarea asta.

— N-aş considera-o crimă. Te-aş salva. Personalitatea ta ar fi cu mine pentru totdeauna, împreună cu...

— Opreşte-te!

Talon se îmbufnă şi îşi cercetă ostentativ vârfurile ascuţite ale unghiilor.

— În fine, dacă tot îmi poţi citi gândurile, atunci nu e nevoie să-ţi mai povestesc *eu* ce s-a întâmplat. Ia-mi amintirile... aşa cum mi-ai luat şi restul!

Tânăra se ridică din nou în picioare.

— Nesărat mai eşti! Şi, ca să fie limpede, nu ţi-am luat tot. Nu ţi-am luat toţi prietenii. Nu ţi-am luat părinţii.

Talon se opri.

— Mă rog, nu pe-ăia adevăraţi.

Kihrin se holbă la ea.

Fata izbucni în râs şi se lăsă pe spate.

— Să plec, atunci? Dacă nu-mi spui o poveste, mă duc să le fac o vizită mamei şi tatălui tău! *Ei* sigur m-ar distra. Deşi vizita s-ar putea să nu fie atât de amuzantă şi pentru ei.

— N-ai tupeu!

— Şi cine m-ar opri? Lor nu le pasă de părinţii tăi. Nu vor decât să-şi vadă de matrapazlâcurile lor şi n-au nevoie de mama şi de tatăl tău pentru asta.

— N-ai...

— Ba da! zbieră Talon, mârâind cu un glas neomenesc. Fă-mi pe plac, Ochi-Strălucitori, ori mă întorc aici purtând pielea maică-tii agăţată de o cingătoare făcută din maţele lui taică-tău! Voi repeta în faţa ta momentul morţii lor întruna, până când apare fratele tău.

Kihrin se răsuci pe călcâie, cutremurându-se, şi începu să străbată celula cu paşi mari. Cercetă găleata goală şi pătura subţire îngrămădită într-un colţ. Se uită cu atenţie la pereţi, la tavan şi la podea. Studie gratiile din fier şi încuietoarea. Se pipăi de sus până jos, în caz că temnicerii lui rataseră ceva, orice, când îi luaseră armele, şperaclele, inelul cu sigiliu şi talismanele. Ignoraseră doar lanţul, care îi lăsase indiferenţi, deşi acesta era nepreţuit.

— Păi... Dacă aşa se pune problema... începu Kihrin. Cum aş putea refuza?

Talon îşi ridică braţele în dreptul feţei şi bătu din palme încântată.

— Grozav!

Apoi îi aruncă mica piatră pe care o aşezase între ei mai devreme.

Kihrin o prinse.

— Ce e asta?

— O piatră.

— Talon...

— E o piatră *magică,* răspunse fata. Nu-mi spune că un om în situaţia ta nu crede în pietrele magice!

Tânărul cercetă piatra din nou, încruntându-se.

— Cineva i-a schimbat tenyéul.

— Magie. Piatră.

— Şi ce face?

— *Ascultă.* Fiindcă tu eşti cel care va depăna povestea, tu trebuie să ţii piatra. Acestea sunt regulile.

Talon râncji.

— Hai, începe cu începutul!

1: LICITAŢIA DE SCLAVI

(Povestea lui Kihrin)

Când m-au dus la locul licitaţiei, m-am uitat peste mulţime şi am gândit: *V-aş ucide pe toţi dacă aş avea un cuţit.*

Şi dacă n-aş fi despuiat, m-am corectat imediat.

Şi încătuşat. Niciodată nu mă simţisem atât de neajutorat şi...

Poftim? Doar nu crezi că acesta e începutul, Talon, nu?[1]

Şi ce vrei să spui cu „începutul"? Al cui început? Al meu? Nu mi-l amintesc atât de bine. Al tău? Talon, ai mii de ani şi ai strâns amintirile tot atâtor oameni! Tu ai vrut să auzi asta. Şi vei auzi, dar aşa cum vreau eu, nu tu.

Să o luăm de la capăt!

Glasul adjudecătorului a bubuit peste amfiteatru:

— În lotul şase de azi-dimineaţă se află un specimen frumos. Cât primesc pentru acest bărbat doltari?[2] E un muzician îndelung antrenat, cu o voce excelentă. Are doar şaisprezece ani. Uitaţi-vă la părul lui auriu, la ochii albaştri şi la trăsăturile lui armonioase! Păi, băiatul asta ar putea avea chiar sânge vanté în el! Va fi o achiziţie nemaipomenită pentru orice gospodărie, dar nu e castrat, aşa că nu-l cumpăraţi să vă păzească haremul, doamnelor şi domnilor!

Adjudecătorul şi-a fluturat degetul şi a surâs viclean, primind câteva chicoteli dezinteresate.

— Licitaţia porneşte de la 10.000 de monete.

---

[1] Se pare că Talon era serioasă în privinţa „pietrei magice", căci aceasta chiar înregistrează cuvintele rostite de posesorul ei. Aş fi putut plăsmui cealaltă parte a conversaţiei, dar ideea pare destul de clară în contextul dat, aşa că am lăsat vorbele să curgă de la sine.

[2] Cunoscându-i pe sclavii doltari, nu pot presupune decât că adjudecătorul era chior. Pe de altă parte, pesemne că bunii cetăţeni din Kishna-Farriga au devenit experţi în acceptarea etichetelor aplicate sclavilor, fără să-şi pună vreo întrebare.

Mai mulţi membri din public au râs pe înfundate când au auzit preţul.

Era prea mult!

Ziua nu se anunţa bună pentru chilipiruri. Stăpânii de sclavi din Kishna-Farriga mă îmbăiaseră, dar frecatul lor nu făcuse decât să-mi scoată în evidenţă urmele roşu-aprins de pe spate lăsate de biciul nemilos. Brăţările de aramă de la încheieturi nu ascundeau deloc rănile căpătate în lunile petrecute în lanţuri. Băşicile de pe glezna stângă erau umflate, infectate şi purulente. Aveam corpul acoperit de vânătăi şi zgârieturi: semnele unui sclav obraznic. Tremuram din toate încheieturile din cauza foamei şi a fierbinţelii. Nu meritam 10.000 de monete. Nu valoram nici măcar o sută de monete.

Ca să fiu sincer, nici eu nu aş fi dat bani pe mine.

— Haideţi, oameni buni, nu vă purtaţi aşa! Ştiu cum arată, dar vă promit că e un diamant brut care nu are nevoie decât de puţină şlefuire. Nu veţi avea necazuri cu el. Vedeţi? Îi ţin gaeşul în mână! Nu găsim pe nimeni aici care să plătească 10.000 de monete pentru gaeşul acestui sclav tânăr şi frumos?

Adjudecătorul şi-a întins braţul şi a scos la iveală un lanţ de argint mătuit, de care atârna ceva ce sclipea în razele soarelui.

Mulţimea n-a văzut detaliile, dar eu ştiam ce e: un şoim de argint, care se înnegrise de la aerul sărat. O parte a sufletului meu, prinsă în metal: gaeşul meu.

Avea dreptate: nu mai puteam provoca niciun necaz. Să controlezi un sclav prin gaeş era o metodă eficientă, chiar dacă oribilă. O vrăjitoare invocase un demon, iar demonul acela îmi smulsese o parte din suflet, transferându-i esenţa în fleacul ieftin ţinut de adjudecător în mână. Oricine intra în posesia blestematului de talisman-gaeş putea să-mi poruncească să fac orice îşi dorea. Orice! Dacă aş fi ignorat poruncile, pedeapsa mea ar fi fost o moarte agonizantă. Aş fi făcut orice mi-ar fi cerut posesorul gaeşului meu, oricât de oribil sau respingător ar fi fost.

Mă supuneam sau muream. Nu aveam de ales.

Nu, poate că trupul meu nu valora prea mult, dar în Kishna-Farriga, preţul de pornire pentru sufletul unui om era de 10.000 de monete.

Mulţimea a fremătat şi m-a privit cu alţi ochi. Un adolescent neascultător era una. Un adolescent care putea fi vindecat, parfumat şi silit apoi să îndure orice moft din partea stăpânului, era altceva. M-a

trecut un fior fără legătură cu adierea caldă ce-mi gâdila firele de păr de pe corp.

Era o zi minunată pentru licitaţia de sclavi dacă te pasiona subiectul. Afară era cald şi însorit, iar aerul duhnea a peşte eviscerat. Umbrelele din hârtie sau apărătorile din pânză le ţineau umbră cumpărătorilor tolăniţi pe perne.

Kishna-Farriga era unul dintre Statele Libere, oraşe-stat situate la graniţă, care nu trebuiau să se arate loiale vecinilor lor, dar care se bizuiau pe tensiunile politice[3] ca să nu ajungă în lesa nimănui. Ţările care nu voiau să aibă de-a face unele cu altele foloseau Kishna-Farriga ca pe un centru comercial unde schimbau mărfuri şi bunuri – bunuri ce includeau şi sclavi ca mine.

În ce mă priveşte, eram folosit pe pieţele de sclavi din Octagonul Quuros, cu labirinturile lui nesfârşite de cămăruţe private şi case de licitaţii. Ţarcurile de sclavi din Kishna-Farriga nu erau atât de elaborate. Foloseau doar un amfiteatru din piatră în aer liber, construit lângă faimosul port. Treptele înalte de piatră puteau găzdui trei mii de oameni. Sclavii soseau pe corăbii, după care vizitau temniţele de sub amfiteatru şi plecau alături de noul stăpân în aceeaşi zi. Totul, fără să scape de mirosul de peşte mort din nas.

Al naibii de fermecător!

Adjudecătorul continua să vorbească:

— Aud 10.000?

Convinsă că sunt îmblânzit, o femeie înveşmântată în catifea, cu un talent „profesional" evident, a ridicat mâna. M-am strâmbat. N-aveam niciun chef să mă întorc într-un bordel. O parte din mine se temea că oricum acolo voi sfârşi. Nu eram în niciun caz dizgraţios, şi puţini îşi permiteau să plătească pentru un sclav lipsit de gaeş fără să dispună de mijloace prin care să-şi recupereze banii.

— 10.000. Foarte bine! Aud acum 15.000?

Un negustor bogat şi gras m-a privit pofticios din al doilea rând şi a ridicat un steguleţ roşu ca să-şi exprime interesul. Sincer să fiu, îmi

[3] Am auzit multe teorii grozave cum că Statele Libere sunt vasalii altei naţiuni. Doltarii cred că cei din Statele Libere sunt combinaţi cu manolii, iar manolii cred că cei din Statele Libere sunt combinaţi cu zheriaşii şi, firesc, cei din Quur cred că cei din Statele Libere *sunt* doltari şi, prin urmare, trebuie protejaţi de manoli. Dacă o să se iţte vreodată un ditamai războiul, tare mă tem că lucrurile vor merge prost pentru cei din Statele Libere, prinşi la mijloc ca într-o capcană.

stârnea tot felul de întrebări. Luminăţia Sa nu ar fi fost deloc mai bun decât matroana de lupanar, ba posibil chiar mai rău, indiferent de valoarea mea.

— 10.000? Aud 20.000?

Un bărbat din primul rând a ridicat mâna.

— 20.000. Foarte bine, lord Var[4]!

Lord Var? Unde mai auzisem numele?

Privirea mi-a zăbovit asupra bărbatului. Înfăţişarea lui mi s-a părut una obişnuită: de înălţime şi greutate medie, banal, dar plăcut, cu veşminte stilate, dar nu extravagante. Avea părul negru şi pielea măslinie, tipică pentru quuroşii de la vest de Spirele Dragonului, însă ghetele îi erau înalte, un stil cu greu tolerat de estici. Pesemne din Jorat sau Yor. În plus, purta o cămaşă în stilul Marakorului mai degrabă decât misha din Eamithon sau şalul usigi.

Fără sabie.

Nicio altă armă la vedere.

Singurele calităţi remarcabile ale lordului Var erau aerul încrezător, postura şi faptul că adjudecătorul îl recunoscuse. Var nu mi s-a părut că ar fi interesat de mine. Atenţia lui se îndrepta exclusiv asupra celui care conducea licitaţia. Mie abia dacă mi-a aruncat o privire. Putea la fel de bine să liciteze şi pentru un set de farfurii din tablă.

M-am uitat cu grijă la el pe sub sprâncene. Niciun fel de protecţie, ascunsă sau la vedere, şi nici măcar un pumnal într-una dintre ghetele de piele nelustruite. Şi totuşi, stătea în faţă. Nimeni nu se înghesuia în el, deşi observasem o mulţime de hoţi de buzunare amestecaţi prin mulţime.

Nu mai fusesem niciodată în Kishna-Farriga, dar nu trebuia să fiu de-al locului ca să ştiu că numai un nebun ar fi venit la casa de licitaţii fără gărzi de corp.

Am clătinat din cap. Îmi venea greu să mă concentrez. Zarva acoperea totul, luminile scânteiau, iar valurile de frig mă chinuiau – bănuiam că de la febră. Una dintre tăieturi mi se infectase. Trebuia

[4] Nu există niciun document care să ateste că Relos Var deţinea vreun titlu nobil sau un ordin de merit. Ca să nu mai vorbim că numele lui abia dacă e pomenit prin înscrisuri. Cea mai timpurie menţiune pe care am reuşit să o localizez se găseşte în cartea *Istoria cuceririi Raevanei* de Cilmar Shallrin, care aminteşte o singură dată de el. De vreme ce cartea a fost publicată acum cinci sute de ani, ideea că acest bărbat ar putea fi aceeaşi persoană mă tulbură nespus.

făcut ceva cât de curând în privinţa asta, altfel urma să mă transform în cel mai scump prespapier cumpărat vreodată de un fraier.

Concentrează-te! Am ignorat mulţimea, licitaţia şi propria situaţie, apoi mi-am ridicat Primul Văl de pe ochi şi l-am privit din nou.

Întotdeauna mă pricepusem să văd dincolo de Primul Văl. Pe vremuri, credeam că acest talent va însemna izbăvirea mea de toate mahalalele capitalei. Pe vremuri, când eram destul de naiv să cred că nu exista soartă mai rea decât sărăcia.

Există trei lumi care se suprapun, bineînţeles, iar fiecare dintre ele e condusă de o Soră: lumea celor vii, lumea magiei şi lumea celor morţi.[5] Noi trăim în ţinutul Tajei, la fel ca toţi ceilalţi muritori. Dar învăţasem de la o vârstă fragedă că talentul meu de a vedea dincolo de Primul Văl, în tărâmul magic al Tyei, e un avantaj extraordinar.

Numai zeii pot vedea dincolo de Al Doilea Văl, deşi presupun că noi toţi o facem când călătorim la final spre ceea ce se întinde dincolo, spre ţinutul Thaenei – Moartea.

Ideea e că vrăjitorii poartă mereu talismane. Îşi impregnează asemenea fleacuri cu propria aură ca să se protejeze împotriva vrăjilor ostile ale celorlalţi magi. Talismanele pot lua orice formă. Un vrăjitor isteţ îşi ascunde talismanele de ochii altora, le deghizează în bijuterii, le coase în căptuşeala hainelor sau le poartă pe sub veşminte. Nu ştii niciodată dacă stai de vorbă cu un vrăjitor…

…doar în eventualitatea în care nu poţi vedea tu însuţi dincolo de Primul Văl, caz în care aura sporită de talisman îi trădează întotdeauna îndeletnicirea.

Aşa am ştiut că Relos Var e vrăjitor. Nu purta niciun talisman la vedere, dar aura lui era înspăimântătoare. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de puternic, nicio aură impregnată atât de mult, de adânc şi de precis.[6]

Nici la Mortul, nici la Tyentso…

---

[5] Chestia asta este atât de… eronată! Greşită de-a dreptul. Numărul impar ar fi trebuit să vă dea de gândit. Asta se întâmplă când neglijezi educaţia. Două lumi. Doar două. Magia nu este un „ţinut", ci doar un râu metafizic care separă două ţărmuri paralele.

[6] Fiindcă l-am întâlnit pe Relos Var de mai multe ori, inclusiv în băile publice, trebuie să mărturisesc că *nici eu* n-am reuşit niciodată să-mi dau seama unde îşi ţine omul talismanul sau dacă are vreunul asupra lui, bineînţeles. Relos Var are puterea şi aura cuiva care poartă multe talismane grozave, fără să dea totuşi senzaţia că poartă vreunul.

Şi nu, încântătoare Talon, nici măcar la tine.

Nu am reuşit să-mi amintesc de ce numele lordului Var îmi era familiar, dar am putut să-l caracterizez pe bărbat cu un singur cuvânt: primejdios. Dar dacă aveam noroc...

Pe cine încercam să păcălesc? Norocul mă părăsise. Îmi înfuriasem zeiţa, stăpâna norocului şi a ghinionului. Favorurile ei pieriseră. Nici măcar nu îndrăzneam să sper că lordul Var avea să mă trateze mai bine decât ceilalţi. Indiferent cine mă câştiga în ziua aceea, nu schimba faptul că sunt doar un sclav şi că aşa aveam să rămân până muream. Un sclav obişnuit poate păstra în suflet slaba speranţă că va scăpa sau îşi va răscumpăra libertatea, dar un sclav gaeş n-are cum să fugă şi nimeni nu-l va elibera vreodată. Valorează prea mult.

— Licitaţia a ajuns la 20.000. Aud 25.000?

Adjudecătorul îşi pierduse concentrarea: era convins că vânzarea se încheiase. Se descurcase bine cu 20.000. Preţul îi depăşise aşteptările.

— 20.000 o dată, de două ori. Vă avertizez...

— 50.000, s-a auzit atunci dinspre locurile de sus.

Murmurele au străbătut mulţimea. M-am căznit să văd cine licitase. Spaţiul era uriaş. La început, nu l-am zărit pe cel care vorbise, dar apoi am băgat de seamă spre cine se întorsese lumea să privească: trei siluete în robe negre cu glugă.

Adjudecătorul s-a oprit surprins.

— Frăţia Neagră licitează 50.000. Aud 55.000?

Bărbatul căruia îi spusese lord Var mi s-a părut enervat. A dat din cap că da.

— 55.000. Aud 60.000?

Adjudecătorul se trezise brusc acum, că începuse un război al ofertelor. Una dintre cele trei siluete înveşmântate în negru a ridicat steagul roşu.

— 60.000, a confirmat el.

Jumătate dintre cei strânşi în amfiteatru s-au uitat la lordul Var, iar ceilalţi s-au holbat la trioul în robe. Licitaţia tocmai se transformase într-un sport distractiv.

— Aud 75.000?

Var a încuviinţat din nou din cap.

— Am 75.000. Aud 100.000?

Adjudecătorul a văzut steagul siluetelor în negru ridicându-se iarăşi.

— Am 100.000 de la Frăţie. Aud 150.000?

Var a dat din cap că da.

— 150.000. Aud 200.000?

Steagul roşu a apărut prompt.

— Am 200.000. Aud 250.000?

Var s-a încruntat, dar a făcut un gest scurt cu degetele.

— Am 250.000 de la lordul Var. Primesc 500.000 de la Frăţia Neagră?

Şi a primit.

Mi-a venit să vomit, şi nu doar din cauza răului. Fusese oare vreodată un sclav vândut pentru o asemenea sumă? Niciun mod în care îl puteai folosi nu justifica preţul; nici ca muzician, nici ca pederast. Cu excepţia situaţiei în care...

Mi-am mijit ochii.

M-am întrebat dacă, împotriva oricărei raţiuni, ştiau cine sunt şi ce port asupra mea. Aproape că mi-am dus mâna la piatra de la gât. Piatra Cătuşelor merita un asemenea preţ, merita oricât, dar folosisem singura vrajă pe care o ştiam ca să ascund faptul că o port.

Poate că eram eu gaeş, dar nu mi se putea porunci să le dau ceva despre care ei nu ştiau că se află în posesia mea.

— Frăţia Neagră a licitat o jumătate de milion. Aud 750.000?

Glasul adjudecătorului s-a frânt. Până şi el părea uluit de suma care îi ieşise din gât.

Lordul Var a ezitat.

— Lord Var? a întrebat adjudecătorul.

Var s-a strâmbat şi a aruncat o privire furioasă peste umăr spre cele trei siluete.

— Da, a răspuns el.

— Am 750.000 de monete de la lordul Var. Aud un milion?

Siluetele în negru nu au şovăit.

Lordul Var a înjurat în gura mare.

— Am un milion de monete. Ultima strigare!

Adjudecătorul s-a oprit atât cât cereau regulile.

— Vândut Frăţiei Negre pentru un milion de monete. Doamnelor şi domnilor, avem un nou record.

Capătul toiagului a lovit podeaua.

M-am luptat să nu cad lat.

2: CASA KAZIVAR

(Povestea lui Talon)

Înapoi.

Bineînţeles că am luat piatra înapoi; acum e rândul meu să-ţi spun povestea.

Fireşte că-mi vine şi mie rândul. De ce nu? Mă amuză, iar tu nu ai dreptul să te opui. Fiindcă nu vrei să începi cu începutul, o s-o fac eu pentru tine. N-are sens să încerci să-mi ascunzi anumite părţi ale poveştii. Nu protejezi amintirile nimănui, nici măcar pe-ale tale. Aşa că-ţi voi spune eu povestea, fiindcă vreau să-ţi aminteşti cum a fost văzută prin ochii altcuiva. Într-adevăr, prin ochii multora, din multe puncte de vedere; căci asta sunt eu acum. Şi nimeni nu poate schimba starea lucrurilor. Nici măcar tu, dragul meu.

Nu te mai chinui! Gratiile sunt mai puternice decât ţeasta ta.

Lasă-mă să-ţi povestesc despre un băiat pe care-l cheamă Cioară!

Ah! Mă gândeam eu că aşa o să-ţi atrag atenţia.

După cum ştii, numele lui real era Kihrin[7], dar îi plăcea numele de Cioară deoarece vorbea atât despre aspiraţiile, cât şi despre ocupaţia lui. Cioară era hoţ: un hoţ foarte special, o Cheie. Îi plăcea să se cocoaţe, prinzându-se cu degetele de cele mai înalte pervazuri, singur, doar el cu păsările, cu gândurile şi cu fărădelegile sale. Visa la zbor, la libertate şi la o lume în care nimeni să nu-l pună vreodată în lanţuri.

Ce ironie, nu?

Păcat că rareori obţinem ceea ce ne dorim, nu?

Avea cincisprezece ani. Prea tânăr ca să fie considerat adult în Quur,

[7] Mi se pare puţin probabil ca numele lui real să fi fost Kihrin, dar fără confirmare din partea mamei sale naturale, e dificil de ştiut cu certitudine. Poate numele lui fusese scris greşit.

şi totuşi prea în vârstă ca să i se spună copil. Ca mai toţi oamenii prinşi între două lumi, le ura şi le dorea pe amândouă. Nu se mai considerase copil încă de la doisprezece ani, când profesorul lui murise şi îşi plătise primele drepturi cuvenite ca una dintre Cheile Dansatorilor-umbre[8].

Poate Cioară avea dreptate, fiindcă niciun copil nu rămânea mult timp în mahalalele din Cercul Inferior. Bieţii copii oropsiţi care se alăturau de bunăvoie unor găşti precum cea a Dansatorilor-umbre creşteau totuşi mai repede.

Metodele lui Cioară aveau un cusur, fiindcă un singur pas greşit îl putea trimite în iad.

Era curios.

Cioară petrecuse aproape o săptămână punând la cale cea mai bună metodă de a jefui casa unui negustor bogat din Cartierul de Aramă. Negustorul urma să plece două săptămâni, pentru a participa la nunta fiicei sale, oferindu-i lui Cioară tot timpul din lume ca să exploreze casa goală?[9]

Numai că, atunci când sosise, Cioară descoperise că mai era cineva acolo, cineva cu motive foarte diferite de ale sale.

Dacă m-ai întreba astăzi ce acţiune, ce eveniment ar fi schimbat cursul lucrurilor, aş răspunde fără nici cea mai mică şovăială: ziua în care ai pătruns în Casa Kazivar şi ai lăsat curiozitatea să te facă să rămâi, deşi un om mai înţelept şi-ar fi luat tălpăşiţa.

Dar tu nu ai plecat, aşa că *asta* numesc eu începutul.

Tânărul îşi înăbuşi o înjurătură, se balansă pe marginea pervazului şi cercetă dormitorul în lumina slabă. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia unor ţipete dinăuntrul casei. După o pauză, Cioară îşi aminti să respire. Ignoră amorţeala din vârful degetelor şi se strecură prin deschizătura îngustă a ferestrei de la etaj.

---

[8] „Am găsit o vrăjitoare în oraş azi, o hoaţă care se pregătea să jefuiască o vilă, folosindu-se de harul ei. În timp ce o chestionam, mi-a dezvăluit că există ceva ce se numeşte *Cheie.* Trebuie să investighez dacă nu cumva s-a organizat un grup secret care practică magie ilegală chiar sub nasurile regale." – Jurnalul lui Kolban Simus, Gardian, găsit sub perna lui după ce i s-a descoperit cadavrul. Moartea lui a fost considerată sinucidere.

[9] Aidin Novirin, un negustor din clasa mijlocie, asociat cu Păzitorii-porţilor. După întoarcerea dintr-o călătorie în care fusese plecat cu treburi personale, s-a plâns de jaf Gardienilor, dar a spus că nu poate preciza dacă i-a fost furat ceva anume.

Când intră, îşi vârî inelul cu *benzi* înapoi la curea. Cele mai multe dintre ele erau făcute din lemn de bambus, mahon, chiparos, ba chiar şi din lemn exotic, din depărtări, precum pinul şi stejarul – însă câteva dintre ele, cele dreptunghiulare, erau meşteşugite din sticlă şi ceramică locală. Folosirea benzilor pe post de călăuză îţi arăta dacă locul e fermecat sau dacă se folosise metal pentru angajarea Gardienilor să vrăjească ferestrele şi uşile împotriva oricăror intruziuni. Cheile ca el nu practicau o magie anume, dar puteau vedea dincolo de Primul Văl şi ghici dacă o uşă, o încuietoare sau un cufăr erau mai mult decât păreau. Pentru un hoţ, o asemenea informaţie însemna diferenţa dintre succes şi un final de carieră de răufăcător urât şi rapid.

Tocul ferestrei era din tec cioplit, iar geamurile, din sticlă mată. Perfect normal. Fără capcane, fără vrăji.

Totuşi, dinăuntru se auzea un ţipăt. Un ţipăt cu totul aparte.

Cineva din casă suferea atât de rău, cum nici măcar o Cheie-hoţ precum Cioară nu mai pomenise vreodată în cei cincisprezece ani petrecuţi pe străzi.

Tânărul hoţ deschise uşa din spatele lui şi îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu lumina difuză. Se întrebă dacă nu cumva cineva e violat. Oare locatarul actual (negustorul acela, Cutare?) era bătut? Sau acesta aplica o pedeapsă îngrozitoare, călătoria sa în nord, la Kazivar, nefiind decât un alibi convenabil pentru satisfacerea unei fantezii, a unei porniri sadice ori chiar mai rău?

Dormitorul în care intră Cioară se dovedi spaţios şi copleşitor, plin de obiecte filigranate splendide şi dale de gresie superbe, pentru care meşteşugarii imperiali erau faimoşi. Lenjeria din bumbac satinat acoperea patul uriaş, tapiţeriile umpleau pereţii şi divanele, iar figurinele elegante din bronz şi jad se lăfăiau pe toate poliţele budoarului.

În locul peretelui dinspre nord, un balcon imens dădea spre curtea acoperită din centrul vilei. Ţipetele veneau din grădina de la parter.

Cioară se relaxă când îşi dădu seama că nu putea fi văzut de dedesubt. Un aspect foarte important, fiindcă în noaptea asta, oricine, mai puţin tatăl său orb, putea vedea: toate cele trei luni ieşiseră pe cer, adăugându-şi sclipirea la aurora schimbătoare, violetă, roşie şi verde, a Vălului Tyei. Era noaptea magilor. O noapte în care fie aruncai vrăji, fie te strecurai pe lângă ele, deoarece, atunci când Vălul Tyei apărea pe

bolta nopţii, devenea mai uşor să „vezi” dincolo de Primul Văl, în ţinutul ei?[10]

Dormitorul fusese folosit recent. Parfumul încă plutea în aer şi cearşafurile erau mototolite. Hainele aruncate care încotro vorbeau de o întâlnire tainică. Una care se terminase foarte prost.

Nu era treaba lui.

Ochii săi experţi zăriră banii şi bijuteriile îngrămădite pe o noptieră. Aranjă fiecare obiect cu grijă în săculeţul de la curea în timp ce asculta.

Se auzeau glasuri.

— E foarte simplu. Spune-ne unde se află Piatra Cătuşelor şi suferinţa ta va lua sfârşit! grăi o voce moale precum catifeaua.

Suspinele umplură pauzele dintre replici.

— Eu... Ah... Pe toţi zeii! V-am zis... Nu ŞTIU unde e!

Cioară se întrebă dacă vocea îi aparţinea unei femei. Se încruntă. Dacă băteau o femeie... Se opri la timp. Şi ce dacă băteau o femeie? cugetă el. Îşi spuse în sinea lui să nu fie prost.

— Piatra a fost văzută ultima dată la regina Khaeriel când a murit. Nu a fost recuperată niciodată.

Se auzi un alt glas, mai rece:

— Slujitoarea ei a fugit cu piatra, dar nu se mai află la ea. I-a dus-o pe furiş noului rege?

Rege? se gândi Cioară. Regină? Quur avea o grămadă de prinţi şi de prinţese, dar în niciun caz rege şi regină. Quur era cel mai mare, cel mai întins şi cel mai puternic imperiu din câte existaseră vreodată şi din câte aveau să mai existe. Quur avea un Împărat – nemuritor şi puternic precum un zeu. Detesta „regii”.

— Nu ştiu! Nimeni nu a mai văzut-o pe Miyathreall de ani întregi. Dacă mai trăieşte, de unde să ştiu eu unde e?

Cioară se răzgândi. Victima era un bărbat cu voce piţigăiată. Hoţului îi venea să arunce o privire, dar se abţinu. Ar fi fost o nebunie să intervină. Cine ştie cine erau bărbaţii aceia? Nu păreau genul de oameni cu care să te pui.

— Ne crezi proşti? Ştim pentru cine lucrezi! mârâi primul glas plin de mânie. Ţi-am oferit bani şi o putere ce ţi-a depăşit şi cele mai sălbatice visuri. Ne-ai refuzat generozitatea, dar acum ne vei mărturisi tot. Avem întreaga noapte la dispoziţie...

---

[10] Ah, cât deplâng lipsa de educaţie a lumii! Asta nu e decât o superstiţie.

Cioară auzi un zgomot ciudat, ca un gâlgâit, înainte ca ţipetele să sfâşie noaptea din nou. Îl trecu un fior pe şira spinării, dar clătină din cap şi îşi continuă treaba. N-avea de ce să se implice. Nu venise aici pentru acte de caritate.

Privi dincolo de Primul Văl. Îi înceţoşa viziunea normală cu lumini strălucitoare şi curcubeie, de parcă ar fi tras în lături de pe cer aurora. Nu avea talent să treacă de hotar şi să forţeze schimbarea, ca vrăjitorii, dar uneori era suficient să priveşti dincolo de ea.

Să vadă dincolo de Primul Văl îi permitea să deosebească materialele cu o mare precizie, chiar şi pe întuneric. Aurul avea o aură deosebită, argintul, la fel. De diamant nici nu mai vorbim. Pietrele preţioase sclipeau de parcă reflectau raze de lumină chiar şi în beznă. O Cheie putea să intre într-o cameră întunecată şi să găsească fără ezitare singura monedă de aur ascunsă sub o pernă, un alt motiv pentru care hoţii obişnuiţi râvneau la talentul lor. Însă nu exista nimic care să-l ajute să nu se împiedice de colţul unui covor şi să-şi rupă gâtul, de aceea, avea grijă cum păşea.

Cioară zări sclipirea ca de curcubeu a unui mineral dintr-un colţ întunecat al încăperii. Câteva comori fuseseră aruncate şi uitate acolo: un pumnal drusian, un săculeţ cu ierburi, un inel cu sigiliu din rubin.

Cioară mai găsi şi o piatră verde neşlefuită agăţată de un lanţ din argint. Ceva ca o sârmă argintie era înfăşurat în jurul pietrei preţioase verzi, dar ochii îi spuseră că metalul nu era argint, iar piatra nu era smarald. Hoţul se holbă surprins la piatra verde, apoi se uită peste umăr, spre locul unde îşi imagina că „discutau" bărbaţii. Lăsă ierburile, dar înşfăcă lanţul şi inelul, după care îşi vârî pumnalul sub curea.

Şi iată cum se trezi din nou curiozitatea lui Cioară! În toţii anii de jafuri, după atâtea bijuterii furate, nu mai văzuse o asemenea podoabă... decât o singură dată.

Îşi scoase lanţul de sub gulerul cămăşii. Piatra purtată de el era de un albastru-indigo, arăta ca un safir, dar nu era safir, şi era învelită într-un metal gălbui care arăta ca aurul, dar nu era aur. Atât safirul fals, cât şi smaraldul fals erau brute şi neşlefuite, cu margini ascuţite de cristal şi faţete mate. Cele două lanţuri difereau la culoare, dar motivele şi designul erau identice.

Nu-şi mai putu înfrâna nevoia de a-şi satisface curiozitatea.

Cioară se deplasă puţin spre balustradă, târându-se pe burtă, până când reuşi să privească în grădină. Lăsă Vălul să cadă la loc şi aşteptă

până când ochii i se obişnuiră cu schimbarea.

Doi bărbaţi stăteau în picioare. Al treilea era aşezat pe un scaun, legat. La prima vedere, Cioară se întrebă dacă nu cumva se înşelase când crezuse că victima e bărbat, ba chiar mai rău, când îl crezuse uman. Silueta de pe scaun avea păr foarte creţ, cu bucle mici, fine, şi parcă pudrate. Culoarea îl izbi cu aspectul ei neobişnuit: violet-pastel, precum marginile norilor la apus. Avea chipul lătăreţ, dar cu trăsături delicate, schimonosite din cauza durerii şi acoperite cu sânge. Cu toate astea, frumuseţea lui izbitoare îl ului.

Cioară aproape scăpă un strigăt când îşi dădu seama că victima e un vané. Nu mai văzuse unul niciodată.

Totuşi, torţionarii vanéului erau cât se poate de umani. Prin comparaţie cu el, urâţi şi nespălaţi. Unul avea graţia unui dansator, muşchii lui puternici întrezărindu-se pe sub mătasea albastră. Celălalt purta o robă neagră, ciudată şi grea, care contrasta cu pielea lui bizară – nu măsliniul sănătos al unui quuros normal, ci un gălbeniu urât ca pergamentul răzuit. Alcătuiau o pereche foarte stranie. Broderia de pe cămaşa primului bărbat, pantalonii bufanţi şi sabia scurtă împodobită cu pietre preţioase, ţinută la şold, trădau un om obişnuit cu traiul comod. Al doilea, sigur un adept al vieţii ascetice.[11]

Lui Cioară i se ridică părul pe ceafă când se uită la bărbatul palid: ceva era în neregulă cu el, ceva putred şi bolnăvicios. Ochii negri ca tăciunele sau părul nu păreau să fie problema, fiindcă erau destul de obişnuite, ci mai degrabă ceva pe care nu-l puteai numi. Cioară simţi că se uită la o chestie moartă care încă merge pe picioare – reflexia unui cadavru cu un dram de viaţă în el, dar capabil să te înşele.

Cioară îi porecli pe cei doi Frumuşelul şi Mortul[12] şi trase concluzia că, dacă nu îi va întâlni niciodată faţă în faţă, putea muri fericit.

Îl îngrozi gândul la ceea ce ar putea vedea cu talentul lui, dar, după o secundă de şovăială, privi iar dincolo de Primul Văl. Se strâmbă. Era mai rău decât se temuse.

Amândoi bărbaţii erau vrăjitori. Amândoi aveau aurele sporite, despre care Şoricica îl învăţase că reprezintă caracteristica magilor de

---

[11] O observaţie măgulitoare, dar amândoi ştim foarte bine că lipsa lui de trufie n-avea nimic de-a face cu disciplina monastică. Slavă zeilor că existau servitori, altfel cel mai probabil aş fi murit de foame înainte ca el să-şi aducă aminte că toţi copiii au nevoie de mese şi de băi regulate!

[12] Nişte nume net superioare celor adevărate, după umila mea părere.

care trebuie să te fereşti cu orice preţ. Frumuşelul purta grămezi de bijuterii, şi oricare dintre ele putea servi drept talisman.

Aura Mortului se potrivea cu înfăţişarea lui: o gaură în lumina din jur.

Lui Cioară i se făcu pielea de găină când dorinţa de a fugi îl copleşi cu forţa ei.

Frumuşelul ridică un stilet şi îl înfipse în burta vanéului. Victima se arcui, zbătându-se să scape şi urlând cu o asemenea groază, încât Cioară gemu compătimitor.

— Aşteaptă! ceru Mortul.

Îi făcu semn Frumuşelului să se dea într-o parte şi trase stiletul din trupul vanéului, care se prăbuşi într-o rână, suspinând amarnic.

Mortul îşi înclină capul, ascultând.

Cioară începu recitarea în minte a acelei mantra care îi salvase viaţa de atâtea ori: *Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezenţa. Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezenţa. Nu sunt aici…*

— Nu aud nimic, zise Frumuşelul.

— Dar eu am auzit. Eşti sigur că nu mai e nimeni în casă? întrebă Mortul.

Tânărul hoţ se strădui să se topească în umbrele din spatele lui, să-şi încetinească respiraţia, să încremenească, să nu mai fie nimic ce poate fi văzut sau auzit. Cum de îl auzise Mortul printre toate urletele acelea? *Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezenţa…*

— Da, sunt sigur! Proprietarul îşi măritã fata cu un nătăfleţ de cavaler din Kazivar. Nu se întoarce decât peste două săptămâni.

Asta păru să alunge îndoielile Mortului, care îşi îndreptă din nou atenţia spre vané.

— Presupun că ăsta ne-a cam spus tot ce ştie. E vremea pentru accidentul nostru neprevăzut.

Frumuşelul oftă.

— Chiar trebuie?

— Da.

— Speram mai degrabă să-l păstrăm pe noul nostru prieten pentru altă dată, ca să nu mai repet ritualul sângelui. Talon n-are cum să fie pretutindeni sau să imite pe toată lumea în acelaşi timp. Oamenii vor pune întrebări dacă prea mulţi membri ai familiei mele dispar aşa, fără nicio explicaţie.

— Atunci eşti norocos că ai o familie mare de sacrificat. Ai destule informaţii ca să îl găseşti?

Mortul arătă din cap spre umbrele dintr-un colţ al curţii.

Un hohot de râs îngrozitor, de coşmar, răsună în creierul lui Cioară.

AH, DA! L-AM VĂZUT ÎN MINTEA[13] LUI.

Cioară îşi muşcă buza ca să nu facă zgomot. Glasul nu ieşise din gât, ci i se vârâse nestingherit printre gânduri.

Vocea aceea...

Expresia Mortului nu se schimbă când întinse mâna spre vané. Cumva, gestul lui se dovedi mai ameninţător decât tortura fizică a Frumuşelului. Un flux de energie fin începu să se scurgă din ochii vanéului, din fruntea şi din pieptul lui, plutind prin aer până când se strânse într-o sferă strălucitoare de foc violet-pal în pumnul Mortului.

Când ultimul strop din sufletul vanéului îi părăsi corpul, ochii lui se făcură mari, după care încremeniră, fără să mai vadă nimic.

Mortul îşi vârî ceva tare şi sclipitor, un ametist, în robă.

— Şi cu trupul cum rămâne? întrebă Frumuşelul.

Mortul oftă şi gesticulă pentru ultima oară. Se auzi o pârâitură şi o pocnitură când energia zbură dinspre degetele Mortului, radiind spre victima sa.

Cioară icni când văzu cum carnea se topeşte de pe corpul vanéului ca apa ce se scurge, lăsând în urmă doar veşmintele însângerate şi un schelet ciudat de curat.

Sângele închegat se roti într-o miasmă roşie şi pluti pe deasupra oaselor timp de câteva secunde. Apoi pluti spre umbre, unde gura uriaşă a unui demon ieşit din întuneric o înghiţi cu lăcomie.

— Rahat! înjură Cioară, clănţănind din dinţi.

Ştiu atunci că făcuse o greşeală... probabil, fatală.

Mortul privi în sus, spre balcon.

— E cineva acolo.

— O să-l prindă, spuse Frumuşelul. Hei, *pe el!*

Cioară renunţă la toate încercările lui de-a se ascunde şi fugi spre fereastră.

---

[13] A cui minte? mă întreb. Mi se pare puţin probabil ca demonul să nu fi fost pe deplin conştient că Cioară se afla în casă în tot acest timp. Aşadar, este foarte posibil ca el să fi scos informaţia de la Kihrin însuşi şi nu de la ostatic.

3: FRĂŢIA NEAGRĂ

(Povestea lui Kihrin)

Te-aş întreba cum de ştii la ce mă gândeam în noaptea aceea, dar... Nu mai contează.[14]

E rândul meu? Ce generoasă eşti, Talon!

Unde rămăsesem? A, da!

După licitaţie, m-am simţit atât de rău şi aveam atâtea răni, încât noii mei stăpâni au ajuns ei primii în sala vânzărilor. M-au aşteptat ca un trio de judecători ai morţilor din Ţinutul Păcii. Erau asemenea unor umbre tăcute, cu glugile robelor trase atât de mult peste ochi, că aproape mă făceau să cred că orbiseră.

Silueta din dreapta îi aparţinea unei femei, înaltă pentru o quurosă din vest, dar de statură medie pentru cei mai mulţi doltari sau pentru o quurosă din est. Silueta din stânga era înaltă. Foarte înaltă. El sau ea îi domina pe ceilalţi, având cu cel puţin cincisprezece centimetri mai mult decât cea mai înaltă persoană (adică eu). Silueta din mijloc, cea care părea cocoşată şi împovărată de ani, s-a apropiat şchiopătând de păzitorul meu, un stăpân de sclavi eunuc din Kishna-Farriga pe nume Dethic. A întins mâna acoperită de mătase neagră.

Preţ de o clipă, nimeni nu a scos un cuvânt.

— Gaeşul! a poruncit silueta cocârjată.

Am tresărit la auzul glasului atât de distorsionat, încât nu părea real. Semăna cu scrâşnetul aspru al unui gheţar ce striveşte munţii, cu neliniştea valurilor ce se sparg de malurile stâncoase.

Am luat în calcul toate acestea şi am tras concluzia că nu anunţau

[14] Există un model al oamenilor pe care Talon îi întruchipează în aceste dialoguri. Ei au tendinţa să se împartă în două categorii: cei pe care i-a mâncat şi cei pe lângă care a petrecut multă vreme, cum e Kihrin. Fără îndoială că şi-a folosit puterile telepatice ca să afle o grămadă de taine însemnate.

nimic bun.

Dethic a înghiţit în sec.

— Da, bineînţeles. Însă... regulile casei. Înţelegeţi doar. Plata completă înainte de transferul bunurilor.

— Întocmai, aş vrea s-o văd şi p-asta, a rostit Relos Var, îndreptându-se spre micul nostru grup. Mi se pare puţin probabil ca ei să poată plăti toată suma.

Silueta din stânga (cea înaltă) a vârât mâna în robă. A scos un colier dintr-un săculeţ negru de catifea şi l-a ridicat ţinându-l între două degete. Valoarea colierului de aur pălea în comparaţie cu cele douăsprezece pietre preţioase ce atârnau de el. Fiecare diamant era cât un vârf de deget, în formă de pară, albastru precum cerneala şi cu o stea albă, orbitoare, chiar în centru.

M-a luat şi mai tare ameţeala. Un colier cu lacrimi de stele. Câte pietre de acest gen existau oare pe lume? Douăsprezece diamante din lacrimi de stele? De aceeaşi mărime şi culoare?

Dethic rămăsese cu gura căscată.

— Lacrimi de stele! Pe toţi zeii! Sunt nepreţuite.[15]

— La fel e şi băiatul! s-a răstit vocea aspră.

— Aţi doborât toate recordurile licitaţiilor.

Dethic ameţise, gândindu-se la procentul lui.

Lordul Var a adăugat:

— Asiguraţi-vă că nu e un fals!

La această întrerupere, bărbatul în robă l-a privit furios pe lordul Var, după care şi-a dat gluga pe spate cu un gest scurt.

Ar fi trebuit ca înălţimea lui să-mi spună că e un vané.

Înainte, văzusem doar câţiva de-un neam cu el, toţi nişte kirpişi coloraţi ca florile. Însă el era diferit. Semăna cu un vané care se jucase prea mult cu focul. Avea pielea presărată cu puncte cenuşii întunecate, părul lung şi negru i se mătuise, iar ochii semănau cu două smaralde umbrite. Se bucura de toată delicateţea rasei, dar era o creatură a unghiurilor şi a liniilor ascuţite. Frumuseţea lui îţi dădea senzaţia unei lame, nu a unei flori.

---

[15] Pe lângă bijuteriile dana, una dintre puţinele vânzări consemnate ale unei lacrimi de stele are legătură cu un ofiţer quuros pensionat pe nume Duvos. A făcut cumva rost de ea şi a schimbat-o la o Casă D'Kard pentru construirea a ceea ce este acum palatul Sileemkha din Khorvesh. Dacă ne luăm după asemenea standarde, schimbul e extravagant. O singură lacrimă de stele ar fi valorat un milion de monete.

Nu i-am putut ghici vârsta. Nu m-ar fi mirat să fi fost chiar martor la fondarea Imperiului Quur. Părea să aibă doar câţiva ani mai mult ca mine, dar asta nu însemna mare lucru. Vanéul aparţine unei rase fără vârstă.

Strămoşii mei quuros probabil că nu avuseseră nevoie de alt motiv ca să-i urască şi să-i alunge pe vantéii kirpis din ţinutul pe care ni l-am însuşit ulterior. Copleşiţi de armatele invadatoare ale Împăratului Kandor, vantéii kirpis se repliaseră, îşi părăsiseră casele lor din pădure şi priviseră îngroziţi cum neamul kirpis devine un alt vasal al quuroşilor.

Pe de altă parte, ăsta nu era un vanté kirpis.

La sud de Quur, se întindea un *alt* regat vanté, al manolilor. Vantéii manol – bijuterii întunecate ce contrastau cu florile vii colorate ale kirpişilor – nu fuseseră atât de uşor de cucerit. Expansiunea de neoprit a celor din Quur se oprise abrupt şi neaşteptat odată cu moartea Împăratului Kandor, ucis de vantéii manoli. Urthaenriel, legendara sabie quuroasă, cunoscută mai bine sub numele de „Secerătoarea de zei", se pierduse undeva în junglă împreună cu o generaţie întreagă de bărbaţi quuros. Quuroşii aveau să mai cucerească două ţinuturi, prin alţi împăraţi, dar nu şi-au mai atins niciodată gloria absolută.

Vantéii manol ne ignoraseră complet după aceea. Nu mai reprezentam o ameninţare pentru ei.

— Lacrimile de stele sunt reale, Relos Var. Dar sper să nu crezi că sunt atât de prost, încât să te las să pui mâna pe ele, nu? a zis vantéul manol, ridicând o sprânceană.

Un zâmbet abia schiţat s-a ivit pe buzele vrăjitorului.

— Speranţa moare ultima.

— Tu! Tu vei verifica lanţul!

Vantéul manol mi-a întins lanţul şi săculeţul acestuia.

Dethic a căscat gura uluit.

— Dar, domnule...

— E în regulă, am murmurat, fără să-mi dezlipesc privirea de la vantéul cu piele măslinie. Mă pricep să evaluez pietre preţioase.

Am vrut să mint în privinţa lanţului. Eram un quuros, iar el era un vanté manol. Orice voia de la mine, bine n-avea cum să fie. Faptul că plătea pentru mine cu un colier cu diamante din lacrimi de stele nu era doar foarte exagerat, ci şi de-a dreptul sinistru. Auzisem toată viaţa poveşti despre ele. Pentru mine, diamantele din faţa mea erau la fel de

respingătoare precum sabia Urthaenriel sau Coroana şi Sceptrul din Quur.

Brusc, am ştiut de care parte să mă dau. Relos Var părea mai puţin diabolic. Am luat colierul cu *diamante şi* degetele mi-au tremurat. Am mişcat pietrele înainte şi înapoi ca să reflecte lumina.

— Cunoşti pietrele preţioase? Excelent!

Dethic a căzut pe gânduri cu o expresie încruntată pe chip.

— Să nu mă minţi! Spune-mi adevărul! Sunt lacrimi de stele?

Mi-am înăbuşit un suspin. Totul s-ar fi putut termina acolo. Aş fi minţit, aş fi susţinut că pietrele sunt false şi mi-aş fi încercat norocul cu Relos Var. Însă Dethic îmi ţinea gaeşul, o bucată din sufletul meu prinsă în talismanul de metal din mâinile lui. Însemna că eram obligat să mă supun poruncilor rostite cu voce tare. Ca majoritatea sclavilor gaeş, urmam o serie de porunci care aveau o putere perpetuă. Mi se interzicea să evadez, să-mi omor stăpânul sau să nu ascult de cerinţele proprietarului meu (deşi ultima mi se părea inutilă). Nu mi se impunea sub nicio formă să anticipez nevoile stăpânului meu sau să fiu atent la interesele lui. Ambiguităţile puteau fi exploatate.

Toată această poveste sordidă s-ar fi sfârşit rapid dacă nu mi s-ar fi *poruncit* să spun adevărul.

M-am uitat iar la diamante. Nu aveau cusur, erau perfecte, tăiate de mâini antice, dibace, în forme ce deviau lumina în toate direcţiile. Parcă te-ai fi uitat la o stea adevărată, prinsă şi închisă într-un diamant.

Am desfăcut săculeţul de catifea. Toată lumea a auzit cum colierul atinge fundul cu un zăngănit. Nimeni nu a băgat de seamă că brăţările de aramă îmi dispăruseră de la încheieturi.

Mă pricep *de minune* să ascund lucruri.

— Sunt veritabile.

I-am întins săculeţul lui Dethic. M-am scărpinat pe ceafă, atât cât îmi permiteau cătuşele. Am folosit mişcarea ca să agăţ bijuteriile furate de propriul lanţ, ascunzându-le bine sub păr.

Gata! Atât timp cât Dethic nu-mi descoperea înşelăciunea, fusesem vândut Frăţiei pentru nici mai mult, nici mai puţin decât nişte brăţări de aramă.

Nu că sufletul meu ar fi valorat mai mult, dar, pe toţi demonii, dacă aş fi lăsat ocazia să-mi treacă pe sub nas!

Lordul Var le-a vorbit noilor mei stăpâni:

— Onoraţi membri ai Frăţiei, întotdeauna ne-am bucurat de relaţii bune. Nu primejduiţi prietenia dintre noi pentru un sclav!

Vantéul nu şi-a schimbat expresia când i-a replicat:

— Nu ai nimic din ce ne dorim.

S-a întors spre Dethic apoi.

— Ţi-ai primit plata. Dă-ne gaeşul!

— Nu i-l da! a poruncit Relos Var.

Dethic a şovăit.

Vantéul manol a zis:

— Acum nu mai e treaba ta.

— Îl vreau pe băiat, a insistat Relos Var.

Vantéul a rânjit.

— Poate ar trebui să trimiţi mai întâi nişte cadouri ca să-i arăţi că vrei să-i faci curte.

Aerul părea că fierbe între cei doi bărbaţi. M-am întrebat dacă Frăţia Neagră mă cumpărase doar ca să nu-l lase pe Relos Var să pună mâna pe mine. Opţiunea mi s-a părut foarte probabilă dacă nu ştiau cumva cine sunt cu adevărat şi că Piatra Cătuşelor îmi atârnă la gât.

Dacă... Acel „dacă" mă chinuia îngrozitor. Am simţit un gol în stomac. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă aflu în mijlocul unui joc al puterilor. Pe toţi zeii, nici acolo nu scăpam de politică! Mă săturasem de politică. Dacă aş fi putut pleca... Nu îndrăzneam să folosesc cuvântul „evada", nici măcar în minte. Gaeşul m-ar fi sfâşiat în clipa în care m-aş fi gândit să evadez.

Var a continuat:

— Ai habar cu cine stai de vorbă?

Vantéul a zâmbit.

— Ţi-am folosit numele, nu?

— Atunci, ai face bine să te potoleşti cu obrăznicia asta!

Vantéul a ridicat din umeri.

— Băiatul nu e al tău şi nu va fi niciodată. De ce nu te întorci înapoi la căutat virgine yorish? Trebuie să existe pe undeva în munţi o fecioară de opt ani care le-a scăpat lingăilor tăi.

Un sunet ca al blocurilor de granit ce se freacă unul de altul s-a insinuat dinspre roba cu glugă a celui mai scund membru al Frăţiei: *râdea.*

Dethic a întins mâna şovăind, ţinând medalionul-şoim ce conţinea o bucată din sufletul meu. Cei doi bărbaţi întorşi cu faţa la el s-au holbat

la pandantiv de parcă ar fi vrut să-l înhaţe din pumnul negustorului de sclavi, fie că îl plătiseră, fie că nu.

— Ai făcut o greşeală gravă, tinere vanté, l-a avertizat Relos Var. O să te ţin minte.

Vantéul a schiţat un zâmbet răutăcios şi aproape sălbatic.

— Fără „tinere vanté", te rog! Duşmanii de moarte ar trebui să-şi zică doar pe nume.

— Asta crezi tu că eşti? Duşmanul meu de moarte? Suptul la ţâţele Thaenei chiar te-a făcut să vrei o moarte rapidă şi urâtă.

Relos Var îmi dădea senzaţia că se amuză foarte tare la acest gând.

— Păi, ia zi, cum te numeşti, atunci?

— Teraeth.

Ochii vantéului au sclipit[16] şi pe chipul lui a apărut o satisfacţie batjocoritoare. Nu ştiam de ce vantéul îl ura aşa de tare pe Var, dar nu se ferea s-o arate. Am început să mă dau înapoi, nu ca să fug, ci pur şi simplu ca să ies din zona conflictului.

— Teraeth, a repetat Relos Var. Nu prea ai culoarea acelei familii... Doar dacă...

Ochii i s-au mărit şi triumful s-a văzut în ei.

— Nu eşti doar arogant, ci şi prost. Tatăl tău, Terindel, nu e aici ca să te salveze, copile vanté, şi nu te poţi pune cu cei ca mine.

— Terindel nu e aici, a rostit vantéul cu glas oribil, dar eu sunt. Şi îmi voi proteja fiul, vrăjitorule.

Magul s-a uitat spre persoana care vorbise şi pe frunte i-a apărut mai întâi o cută de furie, apoi una de recunoaştere.

— Khaemezra. Isteţ! Foarte isteţ!

— A trecut ceva vreme, Relos.

Cuvintele puteau fi considerate prietenoase dacă nu ar fi fost rostite cu un glas de gheaţă.

— Am putea să ne ajutăm, Înaltă Preoteasă. Ţelurile noastre nu sunt chiar atât de diferite.

— Biet copil, aşa crezi? Eşti un prost... Dar, pe de altă parte, întotdeauna ai confundat moartea cu dispariţia.

Bărbatul a privit-o pe sub sprâncene. Expresia de pe chipul lui anunţa un mârâit furios.

— Tu, dintre toate fiinţele, ar trebui să înţelegi ce înseamnă ca un

[16] Dar nu e diamant.

lucru să fie inevitabil.

— Poate problema reală e că eu înţeleg mai bine decât tine.

Relos Var nu avea cum să o privească în ochi pe bătrâna care nu-şi trăsese deloc gluga în sus, dar mi-am închipuit că se holbau unul la altul. Relos Var părea hotărât să ducă până la capăt lupta dintre voinţele lor şi nu şi-a smuls privirea de la ea nici măcar o clipă.

Bărbatul s-a cutremurat şi a întors capul.

Un ţâţâit a ieşit de sub glugă, urmat de un chicotit sec şi o bolboroseală de neînţeles.

Relos Var s-a uitat din nou la Teraeth.

— Lucrurile între noi nu se termină aici.

— Sper din inimă să fie aşa! a încuviinţat Teraeth.

A rânjit ca un lup, fără să arate nici urmă de spaimă.

Relos Var s-a răsucit spre mine.

Expresia lui m-a luat pe nepregătit: nici frustrare, nici milă, nici poftă trupească şi nici măcar resemnare. Ura fierbea în ochii negri. Pizma ardea. În privirea lui n-am zărit nicio promisiune că mă va scăpa şi nici vreo ofertă de salvare. Oricare i-ar fi fost interesul să mă cumpere, acesta se învârtea în jurul unui miez de ranchiună.

Nu îmi era prieten.

— Acum te-am găsit, mi-a şoptit el. Am văzut ce culoare are sufletul tău.

Pe buze mi-au venit zeci de replici usturătoare, dar sub căutătura lui otrăvitoare, toate vorbele mi-au rămas în gât.

Relos Var s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere.

Chiar şi printre membrii Frăţiei Negre uşurarea a devenit vizibilă când a plecat, ca şi cum norii se răsfiraseră, lăsând soarele să apară.

Secundele se scurgeau greu şi nimeni nu scotea o vorbă.

Teraeth s-a scuturat primul de vălul de spaimă. A smuls medalionul dintre degetele tremurânde ale lui Dethic.

— Scoate-i chestiile alea!

— Eu... Ce? Ce chestii?

Dethic se holba spre uşă. Pe faţa lui se întipărise groaza. O fascinaţie îngrozitoare, rezervată în mod obişnuit distrugerilor lăsate în urmă de un demon ieşit din minţi.

Teraeth l-a ciupit pe eunuc de umăr.

— Cătuşele, Dethic. Cătuşele. Un sclav gaeş nu are nevoie de fiare.

Dethic a tresărit şi şi-a venit în fire.

— Poftim? Ah, da, mă iertaţi! Îndată.

A scotocit după chei în punguţa de la curea şi mi le-a scos.

M-am strâmbat când cătuşele s-au desprins. Stătusem atâta timp în lanţuri, încât simpla eliberare mi-a provocat durere, doar că diferită.

— Relos Var nu e furios pe tine, Dethic. Stai departe de el pentru o vreme şi, curând, va uita de tine! i-a explicat Teraeth. Vezi dacă stăpânii tăi te lasă să pleci o perioadă!

— Sigur, sigur!

Dethic încă arăta uluit.

— Mă duc să vă aduc trăsura.

S-a împiedicat când a ieşit fugind din cameră.

Cei trei membri ai Frăţiei Negre şi-au îndreptat atenţia spre mine.

— Cine sunteţi? am întrebat.

Teraeth a râs pe înfundate.

— N-ai fost atent?

— Am auzit numele. Frăţia Neagră. Pentru mine nu înseamnă nimic.

A treia siluetă a vorbit într-un târziu, cu un glas feminin, mătăsos, aproape torcând ca o pisică.

— Dacă eşti în Quur şi vrei să furi ceva sau să baţi pe cineva, găseşti mulţi binevoitori să o facă în locul tău. Dar dacă vrei să omori pe cineva, în linişte şi fără mare tam-tam, dacă vrei să te asiguri că rămâne mort...

A lăsat neterminat sfârşitul frazei.

Mă simţeam slăbit şi supărat, dar şi dornic de puţină ceartă.

— Preotesele din Thaena ar putea avea ceva de spus cu privire la cei care rămân morţi.

Bătrâna cu gluga trasă pe ochi a scos o amuletă de la gât: o piatră neagră dreptunghiulară, încadrată de trandafiri roşii şi fildeş – simbolul discipolilor Thaenei.

M-a trecut un fior pe şira spinării. Există mulţi care nu se gândesc la Al Doilea Văl ca la un giulgiu diafan, ci ca la un portal necunoscut către ţinutul Thaenei. O ultimă poartă pe care nimeni nu intră vreodată, ci doar iese; o călătorie pe care numai Cei Întorşi o fac pentru a începe ciclul din nou ca bebeluşi miorlăitori. Biserica Thaenei se putea lăuda doar cu câţiva credincioşi cu adevărat devotaţi, dar era respectată pretutindeni, fie pentru a evita atenţia ei, fie pentru a cere favoruri de la stăpâna ei. *Adu-mi înapoi copilul! Redă-mi familia! Dă-mi-i înapoi pe cei pe care îi iubesc!*

Asemenea rugăciuni rămân fără răspuns. Thaena este o zeiţă rece ca gheaţa.

Iar Relos Var îi spusese Khaemezrei „Înaltă Preotească".

— Preoţii Thaenei, dar şi preotesele pot hotărî cine rămâne mort, mi-a explicat Teraeth. Din motive neştiute, Doamna Palidă rareori e de acord să îi întoarcă pe cei pe care i-a luat.

— Dar preoţii Thaenei poartă alb, nu negru...

În regulă, recunosc: argumentele mele nu s-au numărat printre cele mai iscusite.

Singurul răspuns al lui Teraeth a fost un hohot de râs nemilos.

Khaemezra s-a întors cu spatele fără să comenteze şi a ridicat braţele. A pocnit din degete, iar din vârfurile lor au ţâşnit fire de lumină care au dat naştere unui portal mare, făcut din jurubiţe complicate de magie strălucitoare. Luminile au sclipit, apoi s-au micşorat. Prin deschizătură, am zărit un pământ galben, ciudat. Aburul ieşea din gropi şi o ceaţă lăptoasă şi groasă învelea tărâmul umed.

Am aşteptat, dar Khaemezra nu a păşit prin el. Teraeth a luat-o înainte, dar s-a oprit când femeia a ridicat mâna. Bătrâna a numărat pe degete vreo zece secunde, apoi a gesticulat de parcă ar fi tras o cortină. Portalul s-a prăbuşit şi a dispărut.

Teraeth s-a întors spre ea.

— De ce nu folosim poarta?

— Fiindcă Relos Var se aşteaptă să o facem.

Khaemezra s-a întors spre al treilea membru al Frăţiei.

— Kalindra, după ce plecăm, ia trăsura şi poartă-i pe câinii lui Relos Var aiurea, în caz că îi vine vreo idee să conteste vânzarea! Ne întâlnim mai târziu.

Femeia a făcut o plecăciune.

— După cum doreşti, Mamă.

Apoi şi ea s-a întors şi a plecat.

Vantéul manol care îmi ţinea gaeşul, Teraeth, şi-a îndreptat privirea spre mine. Nu mi-a părut prea încântat de ce a văzut.

— Nu arăţi deloc potrivit să ieşi în lume, nu?

— Tu când te-ai uitat ultima oară în oglindă?

Vantéul s-a încruntat, după care şi-a desfăcut roba. Pe dedesubt, purta pantaloni negri şi o tunică brodată din mătase subţire, foarte asemănătoare cu o misha din Quur.

Teraeth mi-a întins roba.

— Poţi să mergi cu rana aia de la gleznă?

— Dacă trebuie...

Chiar în clipa în care am rostit cuvintele, am simţit că mă lupt deja să-mi păstrez echilibrul.

Vantéul i-a aruncat mamei lui o căutătură exasperată. Silueta micuţă s-a apropiat de mine şchiopătând şi mi-a atins piciorul cu mâna.

Durerea şi febra au cedat.

La fel de repede, rana de la picior şi urmele de bici de pe spate s-au vindecat şi ele. Zgârieturile mici şi vânătăile căpătate în cele trei luni de călătorie din Quur în Kishna-Farriga au dispărut. Capul mi s-a limpezit după ce a scăzut febra şi vederea mi-a revenit la normal.

— Eu... Mulţumesc!

— Chiar nu e cazul. Nu ne eşti de niciun folos aşa beteag.

M-am încruntat.

— Unde aţi găsit colierul? E imposibil să existe două...

Teraeth m-a înhăţat brusc de braţ.

— Îţi voi explica o singură dată. Bărbatul acela, Relos Var, nu te vrea pe post de jucărie în seraiul lui şi nici nu-i pasă cine e stăpânul tău. El te vrea mort. Va face tot ce îi stă în putere, va ucide pe cine trebuie, ca să te termine. Prezenţa ta ne pune vieţile în pericol.

— De ce? Nu l-am mai văzut înainte. Nu înţeleg.

— Iar eu n-am timp de pălăvrăgeli. Aşa că respectă-mi poruncile fără să mai întrebi nimic!

— Ai gaeşul meu la tine. Oricum n-am de ales.

S-a holbat o clipă la mine de parcă uitase ce înseamnă şoimul din argint pe care îl ţinea strâns în pumn. Mi-a zâmbit răutăcios.

— Bun! Să mergem, atunci!

4: BURTOSUL

(Povestea lui Talon)

Lumina primilor zori picta cerul în nuanţe de ametist şi transforma fuioarele ca de curcubeu ale vălului Tyei în stihii pe jumătate închipuite. Cele mai multe prăvălii se închideau noaptea, dar proprietarul casei de amanet şi tăinuitorul lucrurilor furate pe care localnicii îl porecliseră Burtosul[17] nu dădea doi bani pe timp. Două opaiţe îi luminau prăvălia înghesuită, în vreme ce obiectul cel mai preţios al bărbatului, o lampă cu ulei hrănită din sacrul Templu al Luminii[18], stătea la dreapta lui. Picturile în ulei erau răspândite pe masa tocită din lemn de tec pe care o folosea ca birou. Pânzele şi pensulele se odihneau pe un şevalet, alături.

Când picta, Burtosul se cufunda într-o lume a frumuseţii şi a luminii, departe de realitatea urâtă din Cercul Inferior. Picta din amintire şi o făcea toată noaptea.

Oricum, clienţii lui veneau numai pe întuneric.

Burtosul tocmai lăsase deoparte picturile când se auzi clopoţelul de la poarta dinspre alee. Intră Cioară, arătând de parcă o armată de Gardieni se afla pe urmele lui. Proprietarul prăvăliei se încruntă.

Nu-l mai văzuse niciodată pe băiat atât de speriat.

Cioară păşi înăuntru, aruncă o privire în spate şi se cutremură când închise uşa. Se opri cât să frece capul unei statui Tavris, zeul gras al negustorilor şi al profitului, aproape geamănul Burtosului. Gestul era

---

[17] Fiecare înscris al datoriilor şi al taxelor plătite Casei D'Erinwa menţionează numele acestui proprietar de casă de amanet drept... Burtosul. N-am găsit niciun alt document cu un nume diferit.

[18] Templul Luminii este dedicat Misterelor Vishai, considerate un fel de credinţă heterodoxă într-o zeitate solară numită Selanol, care moare şi învie odată cu trecerea anotimpurilor. Religia este foarte populară în Eamithon, dar privită ca o bizarerie în orice altă parte.

instinctiv, aducător de noroc, cică.

— Te-a dibuit garda, băiete? strigă bărbatul.

Cioară se holbă la el, şocat, apoi râse nervos.

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Sigur? Eşti alb ca varul la faţă şi te porţi de parcă o haită de câini din iad ar fi pe urmele tale.

Burtosul se încruntă.

— Sper că nu vii cu afaceri necurate în magazinul meu, băiete, nu?

Cioară se uită în jur, la încăperea plină cu fleacuri ciudate, artefacte de tot felul, cutii cu bijuterii, arme, haine şi mobilă. Fiindcă nu zări niciun client, se apropie de biroul proprietarului. După câţiva paşi, starea de spirit i se schimbă. Între vechea sirenă sculptată, şparlită de pe o corabie de piraţi zheriaso, şi bufetul din argint khorveshan la mâna a doua, spaima lui Cioară se transformă în mânie. Când ajunse lângă masă, era deja livid de furie.

— Burtosule, mă jur... Dacă mi-ai înscenat ceva, te agăţ de căpriori cu maţele pe care ţi le scot din pântecul ăla al tău mare şi gras...

— Hei! Băiete, ce s-a întâmplat? Nu te-aş trăda niciodată!

Burtosul ridică o mână în semn de împăcare. Pe cealaltă şi-o puse pe arbaleta pe care o ţinea sub masă în vederea „târguielilor" dificile, dacă era cazul.

Cioară îşi mişcă mâinile, îşi trecu palmele peste manşete şi scoase brusc două cuţite.

— Le-ai mai spus şi altora despre Casa Kazivar. Cineva era deja acolo.

Burtosul se uită fix la cuţite.

— Ascunde alea, Cioară! Mereu am făcut afaceri bune împreună, nu? Chestia cu Casa Kazivar îţi aparţine. Iar pontul l-am primit dintr-o sursă de încredere...

— Ce sursă? Cine ţi-a zis despre casă?

— Nu-ţi pot spune asta! E o sursă bună. De încredere. Nu m-a dezamăgit niciodată. Şi de ce te-aş da în gât la alţii? Profitul meu unde-ar mai fi? Pe deasupra, ştiu ce mi-ar face Dansatorii-umbră dacă ar crede că umblu cu turnatul.

Cioară se încruntă, dar îşi coborî cuţitele.

— Era cineva acolo când m-am dus, zise el.

— Dansatori-umbră?

— Eu...

Cioară îşi muşcă buza.

Scoase inelul cu chei de la curea, jucându-se cu benzile. Începu să le numere. Pe cele din chiparos, din tec, lemn tung şi bambus. Benzile se loviră unele de altele.

— Nu! Nu era unul de-al nostru.

— Şi-atunci, cine?

— Nu ştiu. Omorau pe cineva, dar n-am apucat să-i văd la faţă.

— Chiar aşa? Erai alb ca varul când ai intrat.

Şi îngrozitor de speriat pentru cineva care n-a văzut nimic, îşi spuse Burtosul în sinea lui.

Cioară ridică din umeri.

— M-au împiedicat urletele. N-am vrut să văd ce anume le provoca.

Bărbatul gras se opri şi înclină capul în direcţia adolescentului.

— Dacă n-ai văzut nimic şi n-ai luat nimic, ce cauţi aici? Ăsta nu e loc caritabil pentru băieţii orfani şi, chiar dacă ar fi fost, ţi-ai găsit deja un protector.

Cioară schiţă un zâmbet şi îşi vârî la curea inelul cu chei.

— Dar n-am zis că n-am găsit nimic. Şoricica m-a pregătit mai bine de-atât.

Scoase punguţa de la curea şi o scuturã.

— Aşa te vreau! rosti Burtosul. Vino cu ea aici să cântăresc metalul!

Cioară ocoli biroul, văzu şevaletul şi pânzele şi fluieră uşor. Aşeză punguţa pe masă.

Burtosul zâmbi la reacţia băiatului.

— Îţi place?

Proprietarul prăvăliei tresări surprins când observă roşeaţa din obrajii băiatului.

— Da! E... ăăă... e grozavă!

— Asta se duce la clubul Vălul Sfâşiat. Încă n-am terminat-o. Mai vreau o şedinţă cu fata nouă. Cum o cheamă? Miria? Sau aşa ceva...

— Morea, îl corectă Cioară, holbându-se întruna, de parcă n-ar mai fi văzut ţâţe până atunci, ceea ce era puţin probabil având în vedere trecutul lui.

Burtosul chicoti şi îşi scoase lupa de bijutier din roba pătată. De data asta, Cioară venise cu o pradă deosebită, mai bună. Numai inelul din rubin cu sigiliu preţuia câteva mii de coroane dacă găsea cumpărătorul potrivit.

— Nu e deloc rău. Îţi dau 400 de cupe pentru tot.

— 400? Doar 400?

Cioară îl privi cu scepticism.

— E un preţ bun.

Era un preţ mârşav, şi Burtosul o ştia, dar Cioară nu găsea un loc mai bun şi mai sigur ca aici.

— N-am fost întotdeauna corect cu tine?

Cioară ridică o sprânceană.

— Burtosule, ăla e un *rubin.*

La naiba, trebuia să înceteze să mai creadă că băiatul era unul dintre nătăfleţii ăia care habar n-aveau să facă diferenţa între un rubin şi o bucată de cuarţ roz! Cioară era o Cheie. Şi, după cum îi explicase odată Şoricica, răposata lui profesoară, orice substanţă din lume avea o aură distinctă. O Cheie îşi putea folosi vederea ca să spună dacă o monedă e pictată cu plumb sau e aur adevărat şi, în cazul aurului, să îi ghicească şi puritatea. Dacă un coate-goale de adolescent fusese suficient de isteţ să păstreze mostre de bază, ar fi putut să le folosească şi ca să identifice pietrele preţioase pe care le furase[19]. La naiba cu şmecheria băiatului, căci nu-i ajuta deloc afacerile!

— Nu e rubin, ci spinel, îl corectă Burtosul. Cald la atingere.

Cioară înjură şi se răsuci pe jumătate.

— Pe sfânta Taja! Se potriveşte cu banda pură, Burtosule. Corvina are un cercel de rubin, unul adevărat, aşa că nu mă aburi!

Burtosul îşi şterse colţurile gurii şi se uită la băiat. Cioară era înalt, mai înalt decât oricine cunoscut de el, şi încă nu terminase cu crescutul. Mai drăguţ decât orice ai fi văzut în afara unei case de plăceri. Trupul lui era o reclamă umblătoare a descendenţei străine. Sigur, Cioară îşi vopsise părul în negru – fie deoarece credea că părul negru se potriveşte cu numele său, fie pentru că avea cine ştie ce prostii în cap că aşa s-ar adapta mai bine la lumea din jur –, dar Burtosului i se părea că arată ca un idiot. Partea amuzantă era că, în pofida înfăţişării lui, Cioară chiar avea talentul să dispară ca măgarul în ceaţă dacă nu îşi păstra vigilenţa. Burtosul nu pricepuse niciodată cum un băiat ce ieşea din tipare putea să fie aşa de bun la furişat.

Poate că unii oameni se năşteau să fie hoţi.

---

[19] Ideea aici e că Dansatorii-umbră sunt destul de sofisticaţi ca să-i antreneze pe cei cu talent, dar nu suficient de avansaţi ca să-şi pregătească elevii să memoreze semnăturile tenyé. Au atâta cunoaştere cât să fie folositori. Nimic mai mult.

— Dacă nu te superi că-mi bag nasul, schimbă Burtosul subiectul, lucrezi cu mine de când Şoricica a plecat pe lumea cealaltă. Cât să fie? Trei ani?

Cioară ridică din umeri.

— Aşa, şi?

— Cel mai adesea, pe puşti îi trădează faptul că îşi cheltuiesc banii prea repede. Chiar şi Gardienii sunt destul de deştepţi să observe când vreun derbedeu prea mic să muncească îşi face de cap prin Oraşul de Catifea. Însă tu, nu. Tu nu cheltuieşti nici măcar o monedă, aşa că Gardienii şi vânătorii de vrăjitori nu vin niciodată după tine. Din câte îmi dau seama, sigur ai o avere ascunsă pe undeva. De ce un băiat de vârsta ta are nevoie de atâţia bani? Ai de gând să te cari?

Cioară îşi încrucişă braţele la piept, dar nu răspunse.

Burtosul dădu din mână a lehamite.

— În fine! Nu e treaba mea.

— N-o fac pentru mine.

Burtosul se opri şi îl privi lung pe Cioară. Ghicise că n-o făcea pentru el. Tipii din gaşca Dansatorilor-umbră nu trebuiau să-şi cunoască numele reale, dar, chiar şi într-un oraş cu un milion de oameni în anotimpul secetos, locuitorii unui cartier sigur se întâlneau la un moment dat. Fiindcă Burtosul îşi alegea modelele pentru picturile sale din casele de plăceri ale cartierului, existau puţine pe care să nu le fi vizitat. Ştia că numele adevărat al lui Cioară e Kihrin. Ştia că tatăl lui adoptiv e un muzician orb pe nume Surdyeh, care abia o duce de azi pe mâine, cântând la clubul Vălul Sfâşiat. Şi mai ştia că Cioară nu vrea banii pentru el, ci pentru ca Surdyeh să poată renunţa la o viaţă chinuită, de cântat neîntrerupt cu degete artritice. Burtosul devenea sentimental când se gândea prea mult la asta.

Uneori, era tentat să-l lase pe puşti în pace, dar reuşea mereu să treacă peste acest impuls.

Burtosul îşi vârî capul între umeri şi încuviinţă.

— Bine! Da, în regulă! Înţeleg. Eşti un copil bun, Cioară. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva doar pentru că mama ta nu a fost de-a locului! Vrei să-ţi trimit banii ca de obicei?

— Aşteaptă! Încă nu ne-am înţeles asupra preţului. Aş vrea să-ţi mai arăt ceva...

Clopoţelul dinspre stradă se auzi şi cineva intră în prăvălie. Burtosul văzu cine e şi gemu.

O voce strigă din faţa magazinului, apoi un adolescent înaintă umflat ca un păun.

— La naiba dacă nu e chiar frumuşelul meu preferat! Îţi dai nurii pe metal, Cioară? Am o suliţă care ar avea nevoie de puţină lustruire.

Se apucă de vintre ca să se asigure că Cioară înţelesese bine aluzia.

Cioară nu întoarse capul ca să se uite la nou-venit, dar Burtosul băgă de seamă că încheieturile băiatului se albiseră strângând marginea mesei cu putere.

— Burtosule, data viitoare când Prinţesa face pisoi, vrei să-ţi aduc vreo doi? Prăvălia ta pare să aibă o problemă cu şobolanii, rosti Cioară.

Clopoţelul sună din nou, şi mai mulţi adolescenţi apărură în spatele primului.

— Băieţi, nu uitaţi unde vă aflaţi! Fără cafteală aici! îi avertiză Burtosul pe toţi.

— A, ne distram şi noi puţin! Nu-i aşa, Cioară?

Liderul găştii era un pungaş înrăit, crescut pe străzi, doar cu câţiva ani mai mare decât Cioară. Burtosul întâlnise o sută ca el pe parcursul carierei sale: hărţuitori şi sadici, care credeau că simplul fapt de a te număra printre membrii Dansatorilor-umbră te apără de orice nelegiuire. Mai devreme sau mai târziu, cei mai mulţi dintre ei îşi învăţau lecţia, adesea în lanţuri. Unii nu mai apucau. Şmecheraşul îşi îndreptă mâna stângă spre spatele lui Cioară.

Mâna dreaptă îi lipsea.

— Atinge-mă, Dihorule[20], şi te las şi fără cealaltă mână! se răsti Cioară, scoţând deja din mâneci cele două cuţite.

— De câte ori să-ţi mai spun? Mă cheamă Faris!

Totuşi, Faris îşi retrase mâna.

Cioară nu zâmbi.

— Fie! Pentru mine, oricum vei rămâne întotdeauna un dihor.

— Am zis fără *cafteală aici!* zbieră Burtosul când cei doi îşi pregătiră armele. Amintiţi-vă unde vă aflaţi!

Faris şi Cioară aveau un trecut tulbure. Şi mai rău, pe vremuri fuseseră prieteni. Deşi ceva le stricase amiciţia, lăsând loc unei uri de moarte, Burtosul nu aflase niciodată despre ce fusese vorba. Poate era simplă gelozie: Cioară devenise un bărbat chipeş şi trecuse cu brio antrenamentul de Cheie, în timp ce Faris, nu. Umblau zvonuri şi mai

[20] În original, *Ferret* (n. tr.).

urâte despre cele întâmplate cu privire la Şoricica şi moartea ei. Zvonuri pe care Burtosul nu prea voia să le creadă.

Faris izbucni în râs şi îşi ridică mâna întreagă, dar şi ciotul.

— Da, sigur! Nu ne batem. Nu vrem decât să facem afaceri. Am şparlit nişte metal preţios de la câţiva negustori pe care unul dintre băieţii mei i-a ameţit la Butoiaşul Drept.

Cioară îl privi furios.

— Grozav! Atunci, de ce nu-ţi termini afacerile, ca să te cari?

Faris zâmbi ironic.

— Doamnele mai întâi.

— Am terminat.

Cioară se uită spre Burtosul.

— Ca de obicei va fi în regulă.

Băiatul se răsuci pe călcâie să plece, dar după ce făcu doi paşi, se opri cu mâna la curea, cuprins de furie.

Burtosul băgă de seamă că Faris legăna între degete săculeţul lui Kihrin, zâmbind atât de larg, că pielea de pe faţă stătea să crape.

— Ia uitaţi ce-a pierdut frumuşelul!

— Dă-mi-o *înapoi,* Şobolanule!

— FĂRĂ CAFTEALĂ!

Unul dintre băieţii lui Faris se vârî între Cioară şi Faris, care hohoti şi desfăcu săculeţul. Inelul cu chei se rostogoli pe podea, alături de o piatră preţioasă verde învelită în argint.

— Aaa... ia te uită ce avem aici! Un lanţ drăguţ. L-ai păstrat pentru viitorul tău iubit? îl tachină Faris, ţinând piatra verde deasupra capului.

Cioară îl lovi între picioare pe golanul lui Faris şi îl împinse într-o parte. Un alt adolescent scoase o bâtă de sub mantia sa salíi şi se repezi să-i ia locul primului.

Burtosul hotărî că suportase destul.

— La naiba!

Băiatul cu bâta ţipă când săgeata unei arbalete i se înfipse în braţ.

Toată lumea încremeni.

— Pe boaşele lui Bertok! strigă Faris spre Burtosul. *Ai tras* în el.

— AM SPUS FĂRĂ CAFTEALĂ! zbieră din nou Burtosul, fluturând arbaleta deasupra capului ca pe un steag.

Faris îi aruncă o privire lui Cioară.

— El a început.

— Am fost şi eu aici, nătăfleţ smintit ce eşti. Să furi de la Dansatorii-umbră? Ţi-ai ieşit din MINŢI?

— Glumeam...

— Mâna mea! Mâna mea!

Băiatul gemea pe podea.

— Hai, termină cu văicăreala! îl certă Burtosul. N-am atins nimic important. Scoală-te şi caută o casă albastră unde să te vindeci, înainte să fii nevoit să dai explicaţii despre rana ta!

Faris gemu şi înfipse un deget în pieptul lui Cioară, de parcă ar fi fost o armă fatală.

— Ai face bine să-ţi păzeşti spatele, Cioară! Am prieteni. Prieteni importanţi. Să nu crezi că am uitat ce-ai făcut.

— Şi tu la fel, Dihorule! mârâi Cioară.

Îl ameninţă pe Faris cu două degete.

— Teacă nu e aşa de înţelegător ca garda oraşului. Nu se va mulţumi doar cu o mână pentru că ai furat de la Umbre. Ăia sunt ai mei.

Faris gemu şi aruncă piatra şi inelul cu chei pe masă. Scos din minţi, trânti săculeţul din piele pe podea şi îl călcă în picioare, după care ieşi din prăvălie însoţit de prietenii săi.

Burtosul nu rosti niciun cuvânt. Reîncărcă arbaleta şi o vârî din nou sub birou. Apoi observă lanţul. Întinse mâna spre piatră cu degete tremurânde, ţinându-şi răsuflarea şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Pe Laaka născută din valurile mării, Cioară... De unde îl ai?

Ridică piatra verde şi îi admiră scânteile şi strălucirea în lumină.

Cioară culese săculeţul de pe podea şi îşi recuperă inelul cu chei.

— Ştii de unde.

— Serios?

— Da. E celălalt lucru despre care voiam să vorbesc cu tine. Mi-aş fi dorit ca Faris să nu-l fi văzut. Pare valoros.

Burtosul încuviinţă din cap.

— Foarte valoros.

Adolescentul îşi muşcă buza de jos.

— Crezi că poţi să-l vinzi?

Burtosul rânji.

— Dacă pot să-l vând? Ce întrebare! Asta, băiete, ASTA e o piatră tsali, o piatră preţioasă vanté specială, magică. Singurul lucru mai preţios decât ea e o lacrimă de stea, dar nimeni n-are destul metal în cufere ca să cumpere aşa ceva, chiar dacă ai face rost de ea.

— Nu mai spune! Dar Corvina avea un lanţ numai cu lacrimi de stele.

Burtosul pufni.

— Eşti mult prea deştept ca să crezi toate balivernele ei. Corvina te poate face să crezi că e regina de mult dispărută a Kirpisului dacă o laşi să trăncănească.

Bărbatul dădu din mână.

— În fine, asta e mai bună decât o lacrimă de stea. E ceva ce pot vinde.

— Dar metalul care o înveleşte nu e argint. Am verificat deja, recunoscu Cioară. Nu-mi dau seama ce e.

— Aş pune rămăşag că e platină, spuse Burtosul. Nu se găseşte prea des aici. E nevoie de un Om Roşu să pună de un foc suficient de fierbinte cât să topească minereul brut. Aşa cum fac drusienii. E o chestie scumpă... Însă piatra...

— Nu e smarald. Arată ca metalul... nimic din ce am mai văzut.

— Băiete, dacă ai fi venit aici şi mi-ai fi zis că ai reuşit să identifici piatra, aş fi ştiut că e un fals. Întotdeauna am bănuit că pietrele tsali nu pot fi găsite în afara ţinuturilor vanté, dar eu nu sunt Cheie, ca tine. Cei mai mulţi ar presupune că e un diamant.[21] Tare ca diamantul totuşi.[22]

— Ca diamantul? Aşa de valoroasă?

Cioară părea impresionat.

— Da, da, da! Există colecţionari în Cercul Superior care nu numai că ar plăti pentru o asemenea piatră, dar nici nu ar îndrăzni să întrebe de unde provine.

Zâmbetul Burtosului păli câteva momente când îşi dădu seama că se purta ca un idiot. Îi arătase băiatului cât de încântat e, îi arătase că asta nu e un fleac oarecare purtat de târfe.

— Dar sunt distincte şi uşor de urmărit. Fiecare piatră e unică, deoarece are propria istorie. Va trebui să procedez cu atenţie.

— Şi cum o poţi urmări?

Expresia amuzată şi sprânceana ridicată de pe chipul băiatului îi confirmară Burtosului gândul că îşi distrusese şansa de a cumpăra piatra pentru o sumă derizorie.

— Ei bine... se spune că fiecare piatră e magică. Are aura şi semnul

[21] Dar nu e diamant.

[22] Mai tare.

ei specific. Mă mir că nu ţi-ai dat singur seama de aşa ceva.

Cioară clipi des şi păru că face un pas în spate, fără să se mişte.

— Poate mi-o fi scăpat.

— Oricum, vantéii nu sunt de acord ca muritorii să aibă pietrele lor, şi nici prin cap nu-mi trece să întreb cum de ştiu asta de fiecare dată.

Bărbatul gras luă o decizie în sinea lui.

— Îţi dau 2000 pentru tot. Pentru piatra tsali şi restul.

Cioară păru că îşi face şi el nişte calcule.

— Vreau 5000 de... coroane.

— Poftim? Eşti într-o ureche?

— O vei vinde unui cumpărător pe care îl ai deja în minte pentru o sumă de zece ori mai mare.

— Prostii! 2500, dar numai pentru că ştiu că nu vei da banii pe vin şi pe curve.

— 3000 şi nu-i pomenesc nimic despre vânzare lui Teacă.

Burtosul chicoti.

— Învеţi, carevasăzică. Bine, batem palma! Ţi-i trimit ca de obicei.

Bărbatul se opri şi se aplecă spre băiat.

— Sau... îţi dau 6000 pentru tot, dacă mi le dai pe amândouă.

Cioară se holbă la el.

— Poftim?

— Haide, băiete! Te cunosc de când erai de-o şchioapă, un pui cu păr gălbui pe care Corvina îl plimba în lesă de parcă ai fi fost momeală pentru rechini. Crezi că n-am observat că un puiuţ ca tine poartă o piatră tsali la gât? M-am oferit să o cumpăr de la Corvina, dar mi-a zis că nu e a ei ca să încheie o afacere. Închipuie-ţi! Corvina să rateze şansa de a se căpătui? Dar acum eşti destul de mare ca să hotărăşti singur, nu?

Cioară strânse din dinţi.

— N-am... Nu e de vânzare.

— Văd ce încerci să faci pentru bătrânul tău. Îţi dau 5000 pentru diamantul verde şi alte 5000 pentru cel albastru învelit în aur pe care îl porţi. Deja vorbim de suficienţi bani ca să-ţi scoţi tatăl de aici şi să trăieşti şi ca un prinţ.

Cioară îşi duse mâna la gât, jucându-se cu ceva pe sub cămaşă.

— De ce atât de mult?

— Pietrele vanté sunt rare şi, dacă le citesc semnele corect, cea pe care o porţi e veche. 15.000. Nu vei primi o ofertă mai bună nicăieri.

Haide, un fleac de la mama care te-a părăsit nu poate valora mai mult decât ideea de a ieşi din văgăuna asta, nu?

Adolescentul îl privea fix. Ceva din căutătura lui îl făcu pe Burtosul să se foiască stânjenit. Ceva din căutătura aceea nu era firesc, nu era sănătos. Îl făcea să se simtă mic şi jalnic.

Se întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate.

— Lanţul meu nu e de vânzare, repetă Cioară. 5000 de coroane pentru restul. Primesc plata ca de obicei.

Fără alt cuvânt, plecă.

Burtosul sudui şi privi lung după Cioară, enervat că-l lăsase pe băiat să îl domine în asemenea hal. Într-un târziu, oftă şi se apucă să-şi acopere lucrările înainte de a închide prăvălia. Curând, începu să cânte încetişor.

Avea o piatră tsali şi avea şi un cumpărător. Şi ce mai cumpărător! Cunoştea un bărbat care răscolise toată capitala pentru bijuterii vanté de toate felurile, fără să ţină cont de preţul lor. Sigur avea să fie interesat de oferta lui.

Chiar foarte interesat.

5: PLECAREA DIN KISHNA-FARRIGA

(Povestea lui Kihrin)

În faţa casei de licitaţii, am zărit în mijlocul străzii o trăsură prăpădită ca o tărtăcuţă putredă. Lucrătura metalică era din email negru, lăcuit. Franjuri lungi şi negri atârnau pe sub trăsură ca o fustă. O siluetă în robă neagră (posibil Kalindra) se cocoţase în faţă, ţinând frâiele celor patru cai incredibil de masivi.

Şi ei tot negri erau.

— Nu v-aţi plictisit de culoarea asta? am întrebat.

— Urcă! mi-a poruncit Teraeth.

N-avea sens să mă opun. M-am cocoţat cu greu în trăsură. Teraeth a ajutat-o pe bătrână să urce după mine, apoi a suit şi el.

— Am crezut că femeia cealaltă se duce să...

— Nimănui nu-i pasă ce crezi tu, a zis Teraeth.

Am simţit cum mă îmbujorez.

Cu şase luni în urmă, aş fi făcut ceva, aş fi spus ceva. L-aş fi rănit puţin, verbal sau fizic, dar cu şase luni în urmă – la naiba, cu două săptămâni în urmă – rahat... Am zărit şoimul de argint şi lanţul înfăşurat în jurul încheieturii lui. Putea să spună ce voia, să-mi dea orice fel de poruncă, atâta vreme cât avea gaeşul.

M-a luat prin surprindere când a ridicat o trapă din mijlocul podelei şi a desfăşurat o scară de frânghie.

— Coboară! mi-a poruncit.

Nu m-am împotrivit. Trapa nu ducea spre stradă, cum mă aşteptam. Mai degrabă trăsura fusese poziţionată deasupra unui capac cu grilaj, care ducea la un sistem de canalizare străvechi, dar încă în funcţiune. Micul tunel cobora direct, având o scară construită în lateral. Capacul fiind deschis, ne-am bucurat de o cale de evadare.

Numai sunetul mâinilor şi al picioarelor pe treptele de fier de deasupra mă anunţau că Teraeth venea în urma mea. Cineva a închis

grilajul sus, după care am auzit tropotul copitelor când silueta înfăşurată în negru a dat bici cailor.

N-aş putea spune cât am mers şi în ce direcţie am apucat-o odată ce am atins fundul. Ochii mi s-au obişnuit cu bezna de cerneală a tunelelor de canalizare, dar multă vreme m-am bizuit doar pe simţul mirosului. Icneam din cauza duhorii. Să mă uit dincolo de Primul Văl nu m-ar fi ajutat: aurele înceţoşate ale celei de-a doua vederi nu m-ar fi oprit să mă împiedic de vreo creangă îmbibată cu apă şi să mă prăbuşesc cu nasul în mizeria care plutea leneş în jurul nostru.

Teraeth mă lovea uşor într-o parte ori de câte ori trebuia să cotim.

Tunelul s-a lărgit tot mai mult, până am reuşit să stau drept. Acolo, lichenii străluceau fosforescent, aruncând sclipiri delicate peste pereţii scârboşi. Nu puteai citi în lumina aceea, dar era suficientă cât să mă pot deplasa.

Aş fi dat orice pentru o torţă prost făcută, care să fumege.

În cele din urmă, am cotit iar şi am zărit razele soarelui. Un capac de canalizare se vedea în faţă, la capătul tunelului. Izul de apă sărată şi de peşte putrezit – aroma fermecătoare a portului – se combina cu duhoarea canalizării.

Teraeth a trecut pe lângă mine şi a pus mâna pe un grilaj metalic mare. A tras de gratii fără să le scoată, împiedicând zăngănitul puternic. În acel moment, mi-am dat seama că Mama Khaemezra se află cu noi. Teraeth ne-a îndemnat să-l urmăm.

Am ieşit într-o alee din port. Nu ne-a observat nimeni. Cei care şi-au îndreptat privirea spre noi din greşeală nu au dat semne că ne consideră un grup mic şi ciudat.

Khaemezra scăpase şi ea de robă. Îl văzusem deja pe Teraeth procedând la fel, dar aceasta era prima mea ocazie să o cercetez pe fragila „Mamă" a Frăţiei Negre.

S-a dovedit o adevărată surpriză, fiindcă mereu crezusem că vantéii nu au vârstă.

Khaemezra era atât de cocoşată şi de sfrijită din pricina anilor, încât nu depăşea în înălţime o femeie din Quur. Dacă fiul ei, Teraeth, avea culoarea cernelii, ea era ca sugativa care înghite lichidul albastru. Pielea albă ca oasele se întindea fină şi translucidă pe chipul ei. Părul rar, deschis la culoare şi uscat, lăsa să se vadă scalpul pătat al femeii. Ochii precum argintul viu – fără iris şi fără sclerotică – îmi aminteau de cei ai unui demon. Nu mi-am dat seama dacă fusese urâtă sau

frumoasă în tinereţe: avea atât de multe riduri, încât orice speculaţie devenise imposibilă.

M-am străduit să-mi înăbuş dorinţa nebună de a o întreba dacă bordeiul ei se găseşte în fundul pădurii şi dacă preferă coastele sau pulpele copiilor ei fripţi. Dacă mi-ar fi zis că e nevasta lui Chertog, Suless, zeiţa trădării şi a iernii, aş fi crezut-o fără să crâcnesc.

Khaemezra a băgat de seamă că mă holbez la ea şi mi-a aruncat un zâmbet ridicol de ştirb. Mi-a făcut cu ochiul şi, dintr-odată, nu mai era o vanté, ci o hoaşcă bătrână, nevastă de pescar. Nu numai ea se schimbase, ci şi Teraeth, care devenise acum un quuros oacheş, cu o cicatrice pe faţă şi un trup pipernicit şi obosit.

M-am întrebat cum arăt eu, de vreme ce puteam să jur că iluzia mă acoperea şi pe mine.

Teraeth şi bătrâna s-au privit lung, de parcă ar fi comunicat între ei fără vorbe. Teraeth a oftat şi m-a apucat de braţ.

— Să mergem!

Vocea lui era singurul defect al iluziei, şi am sperat că nimeni nu va observa că glasul venea de undeva de deasupra „capului" iluziei.

— Unde mergem? am întrebat.

Teraeth s-a uitat urât la mine.

— Încă n-am scăpat de primejdie.

Vantéul s-a strecurat în mulţime. După câţiva paşi, mi-am dat seama că bătrâna, Khaemezra, nu venise după noi. Uitasem de ea şi voiam să aflu dacă vine şi ea cu noi, aşa că m-am văzut nevoit să-l întreb pe Teraeth.

Nu prea mă bucurasem de noroc până atunci.

Teraeth m-a târât după el prin mulţime cu o viteză ameţitoare. Simţul direcţiei mi se zăpăcise. Într-un târziu am înţeles că ne îndreptăm spre una dintre corăbii. Teraeth m-a împins pe o pasarelă de acces la bord, trecând pe lângă marinari şi un şir de sclavi în lanţuri. M-am luptat cu pornirea de a-l ucide pe stăpânul sclavilor, care îi ducea pe vas. Şi oricum n-aveam nicio armă.

Atunci, am auzit un glas familiar:

— Ce pot face pentru voi?

M-am întors, uimit şi mânios.

Era căpitanul Juval. Ajunsesem iar pe vasul *Nenorocirea,* vasul de sclavi care mă adusese din Quur în Kishna-Farriga. Căpitanul Juval era bărbatul care poruncise să mi se pună sufletul în lanţuri. Da, quuroşii

puteau deveni sclavi, de obicei pentru a plăti nişte datorii sau drept pedeapsă pentru cine ştie ce fărădelegi, dar sclavii aceia nu trebuiau vânduţi în afara graniţelor imperiului. Quuroşii nu erau duşi în sud şi vânduţi în Kishna-Farriga. Quuroşii nu erau duşi în sud deloc.[23]

Fusesem inconştient când mă vânduseră lui Juval şi în timpul plecării mele din Quur. Nu aflasem niciodată de ce Juval încălcase legile din Quur ca să mă cumpere sau cât de mult plătise pentru mine. Începusem să bănuiesc că Juval nu plătise nimic, că, de fapt, el dăduse metal ca să mă pună la vâslit pe galere şi să mă muncească până la epuizare. Sarcină pe care încercase să o ducă bucuros până la capăt.

Căpitanul Juval nu se număra printre oamenii mei preferaţi.

Teraeth a făcut o plecăciune şi a adăugat:

— Mulţumesc, căpitane! Mi s-a spus că sunteţi persoana potrivită dacă ne dorim o călătorie rapidă până în Zherias.

Preocupat cu încărcarea mărfurilor noi, căpitanul Juval abia dacă i-a aruncat o privire vantéului deghizat.

— Câţi sunteţi?

— Trei, a răspuns Teraeth. Familia mea. Mama e slăbită. Am aflat că izvoarele de Saolo'oa din Kolaque ar putea fi o şansă pentru...

— 200 de monete pentru o cabină.

Juval a continuat să le acorde mai multă atenţie mărfurilor decât conversaţiei.

— Puteţi să staţi cât vreţi acolo. Mâncarea costă douăzeci de monete de persoană pentru toată călătoria.

— *200* de monete? Ăsta e jaf pe faţă...

M-am îndepărtat cât ei se ciondăneau asupra preţului şi am găsit un colţ liniştit, departe de marinari. Nimeni nu m-a recunoscut şi nici măcar nu s-au uitat la mine. Aveam noroc.

Nu-mi venea să cred că mă întorsesem la bordul *Nenorocirii.* Ăsta da ghinion!

Nu, nu ghinion.

N-am crezut nicio clipă că toate astea sunt doar un accident. Totul se petrecea deliberat. Intenţionat. Se vedea de la o poştă că Taja îşi vârâse nasul.

---

[23] „A merge în sud" este un eufemism quuros pentru a muri. Bănuiesc că expresia datează de pe vremea Împăratului Kandor şi a încercării sale dezastruoase de a-şi întinde imperiul spre sud, la manoli.

Zeiţa mea. Taja. Aş fi putut s-o ador pe Tya, pe Thaena, pe oricare dintre cei o mie de zei şi de zeiţe pentru care imperiul Quur era faimos. Dar nu, eu mă oprisem la zeiţa şansei nemiloase, mofturoase, crude. Întotdeauna crezusem că silise norocul să fie de partea mea, dar această presupunere părea acum culmea naivităţii.

Mă simţeam copleşit de presentimente rele şi paralizante.

Am închis ochii şi am inspirat aerul sărat şi împutit al portului, adunându-mi puterile. Dacă mă recunoştea cineva, dacă Teraeth sau bătrâna îmi puneau vreo întrebare despre *Nenorocirea* şi echipajul ei, eram mort. Juval refuzase să-mi povestească în ce fel ajunsesem sclav: tocmai de aceea îmi furase gaeşul. Imaginea lanţurilor aruncate în jurul sufletului meu, gaeşul care le permitea stăpânilor să mă controleze în orice clipă plutea deasupra mea, gata să lovească.

Am strâns piatra tsali de la gât. Mă lăsaseră să o păstrez doar pentru că negustorii de sclavi habar nu avuseseră că se află în posesia mea. Cunoşteam suficientă magie ca să-mi ascund cele mai valoroase bunuri (în fine, al doilea lucru de preţ) la vedere. Poate Relos Var văzuse prin ceea ce (bănuiam eu) că e o simplă iluzie de bază[24]. Pesemne tocmai de aceea se arătase atât de nerăbdător să mă cumpere. Ştiam că obiectul e extrem de valoros – mai valoros decât lacrimile de stele pe care le furasem. Ştiam foarte bine ce erau dispuşi oamenii să facă pentru a avea Piatra Cătuşelor (un nume pe care, apropo, îl consideram din ce în ce mai puţin amuzant acum, când însuşi sufletul meu se găsea încătuşat).

După cum îmi închipuisem, nimeni nu mă controlase când plecasem cu Frăţia. În definitiv, eram gol-puşcă.

Am oftat şi mi-am strecurat mâna prin păr, eliberând colierul cu diamante pe care îl agăţasem de lanţul cu piatra tsali. Lacrimile de stele nu erau magice, acum puteam să confirm asta. Nu, deloc magice, dar rare şi preţioase, demne de bijuteriile unei coroane.

Dacă aveam dreptate în privinţa provenienţei lanţului, exact asta erau. Bijuteriile unei coroane, luate din trezoreria celui mai puternic imperiu din lume, furate din comoara unui dragon, dăruite unei zeiţe şi, în sfârşit, folosite ca plată pentru o târfă în timpul celei mai scumpe nopţi de plăceri pământeşti.

---

[24] O greşeală obişnuită. De fapt, prima vrajă pe care o învaţă cineva poate fi foarte sofisticată. Să nu-ţi cunoşti limitele este, din când în când, un avantaj însemnat.

Aceeaşi târfă, acum matroană, care mă crescuse.

Poate că, odată întors în capitală, aveam să-i ofer colierul pentru a doua oară. Ola ar muri de râs. Cu o avere în lacrimi de stele, ar reuşi să elibereze toţi sclavii din clubul Vălul Sfâşiat şi... nu ştiu. Poate Ola şi-ar permite într-un final să le plătească, dacă aşa voiau să-şi câştige traiul.

Refuzam să cred că Ola probabil murise, împreună cu mulţi alţii pe care îi iubeam. Până şi ideea că Thurvishar D'Lorus ar putea fi mort mă umplea de durere, deşi el era răspunzător pentru situaţia grea[25] în care mă aflam.

Am încercat să nu mă mai gândesc. Am încercat şi am dat greş.

M-am jucat cu lanţul, gândindu-mă la celelalte, mai ales la cel înfăşurat în jurul încheieturii lui Teraeth. Curios cum de nu îşi pusese gaeşul la gât. Nici bunicul meu, Therin, nu-l purtase aşa, ţinând gaeşul lui lady Miya tot la încheietură. Parcă ambii bărbaţi voiau să se distanţeze de realitatea atrocităţilor lor, tratând talismanul de control ca pe o podoabă vremelnică.

M-am întrebat când avea să se uite Dethic în punguţa de catifea şi când avea să-şi dea seama că mă vânduse pentru câteva brăţări de aramă ale cărui proprietar era oricum. Probabil că deja se întâmplase, dar, cu atâtea precauţii luate de Teraeth ca să nu fim urmăriţi, şansele casei de licitaţii să ne găsească se apropiau de zero.

Poate că Dethic urma să plătească cu viaţa pentru greşeală. Am zâmbit când mi-a venit ideea. Ştiam că dau dovadă de ipocrizie. Cunoscusem mulţi oameni asociaţi cu stăpânii de sclavi în Quur, dar ei nu fuseseră proprietarii *mei.* Dethic fusese. Şi speram să putrezească.

Roba neagră a lui Teraeth era singurul meu veşmânt, aşa că am strâns bine colierul cu lacrimi de stele peste al meu şi am sperat că gulerul înalt al iluziilor Khaemezrei să nu mă dea de gol. Aveam să-mi petrec toată călătoria cercetând lacrimile de stele până când reuşeam să le adaug pe lista de materiale pe care ştiam să le ascund. Intenţionam să nu stau în calea nimănui în tot acest timp.

Când m-am întors, Teraeth şi Juval terminau negocierile. Mama lui Teraeth se afla acum lângă el. Banii au trecut dintr-o mână într-alta şi unul dintre marinari ne-a arătat o cabină cu patru paturi de lemn unde

[25] Fireşte că nu sunt mort. De asemenea, resping ideea că sunt responsabil pentru situaţia lui de aici. În cel mai bun caz, sunt doar un detaliu necesar.

puteam dormi (în teorie)[26] pe parcursul călătoriei.

La o jumătate de oră după sosirea noastră, vasul de sclavi numit *Nenorocirea* a ridicat ancora şi a pornit pe mare.

[26] Paturile de la bordul unui vas de sclavi obişnuit, construit în Zheriaso puteau primi o persoană sub 1,60 metri. Prin comparaţie, un quuros obişnuit are 1,70 metri, un zherias obişnuit are 1,78 metri, iar un vané obişnuit are 1,88 metri. Aşadar, ca să răspund la întrebarea „cine ar putea considera comode asemenea condiţii?", răspunsul este „nimeni". Asta nu face decât să sublinieze dorinţa stăpânilor de sclavi zheriaşi de a profita de pe urma fiecărui centimetru de spaţiu, chiar şi pe seama pasagerilor care plătesc.

6: TATĂL LUI CIOARĂ

(Povestea lui Talon)

De la fântâna din centrul curţii pline cu flori până la treptele din spate sunt 35 de paşi. Două trepte, iar apoi un coridor. Uşa din stânga era a Olei, iar cea din dreapta ducea la un alt şir de trepte. Încă zece paşi, o cotitură scurtă, alţi zece paşi şi apoi o uşă.

Surdyeh cunoştea drumul ca în palmă, fapt care-l ajuta de minune, fiindcă nu-l văzuse niciodată.

Muzicianul orb deschise uşa, se încruntă şi oftă. Fiul lui sforăia...

Te deranjează, Kihrin?

Ce păcat! Pesemne că ţi-ai dat seama că Surdyeh e parte a memoriei mele colective. La fel ca tine, deşi într-o mai mare măsură.

Nu ştiai? Of!

Păi, acum ştii, păpuşelule. Surdyeh e o parte activă din mine. Îşi doreşte enorm de mult să te protejeze! Dragostea unui tată e atât de puternică!

Eşti adorabil când te înfurii.

Şi, *după cum spuneam...*

Fiul lui adoptiv sforăia, încă adormit într-unul dintre paturile înghesuite ale cămării ce devenise acum dormitor. Situaţia nu fusese aşa de neplăcută când Kihrin era doar un bebeluş, dar, după ce mai crescuse, lucrurile se înrăutăţiseră. Acum, abia dacă aveau spaţiu pentru amândoi.

Mai bine decât nimic totuşi, se gândi Surdyeh. Mai bine decât să fie aruncaţi în stradă.

Măcar dac-ar fi reuşit să-l facă pe nerecunoscătorul ăsta de băiat să înţeleagă.

Din nefericire, bănuia că fiul lui înţelegea prea bine. Oricât de mult

pretindea Surdyeh că sabia le atârnă deasupra capului din pricina matroanei bordelului, ameninţarea era doar o iluzie. Madam Ola nu avea să-i dea afară niciodată. Ar fi preferat să se întâmple aşa, dacă Ola nu i-ar fi sabotat eforturile de fiecare dată. Băiatul trebuia să înveţe din când în când ce e respectul.

Surdyeh se scutură de gânduri şi lovi cu capătul bastonului în spatele copilului său.

— Kihrin, scoală-te! Ai dormit prea mult.

Fiul său gemu şi se răsuci pe partea cealaltă.

— Încă nu e vremea!

De data asta Surdyeh lovi cu bastonul în patul de bambus.

— Sus, sus! Ai uitat deja? Avem o treabă cu Landril Attuleema diseară. Iar Madam Ola vrea să o aducem pe noua ei dansatoare. Hai, că avem multe de făcut şi tu ai stat treaz toată noaptea, nu? La naiba, băiete, ce ţi-am zis eu despre furat?

Fiul său se ridică în capul oaselor.

— *Tati!*

— Dacă n-aş fi orb, te-aş bate de ţi-aş rupe oasele. Tata nu mi-a acceptat niciodată asemenea prostii. Eşti muzician, nu derbedeu.

Patul scârţâi când Kihrin sări din el.

— Tu eşti muzician. Eu am doar o voce bună, rosti el cu amărăciune.

Pe Kihrin îl amărâseră multe lucruri în ultima vreme, dar fusese un băiat bun. Unde greşise Surdyeh?

— Dacă ţi-ai pregăti lecţiile mai bine...

— Dar mă pregătesc. Numai că nu sunt bun.

Surdyeh se încruntă.

— Asta numeşti tu pregătire? Petreci mai mult timp pe lângă fetele Olei şi cocoţându-te pe acoperişuri decât cu învăţatul coardelor. Ai putea fi bun. Ai putea fi unul dintre cei mai buni, dacă ţi-ai dori cu adevărat. Când aveam cincisprezece ani, îmi petreceam toată noaptea ciupind coardele. Exersam în fiecare zi.

Kihrin bombăni printre dinţi:

— Când aveai cincisprezece ani, erai deja orb.

— Ce-ai spus?

Mâna lui Surdyeh strânse cu putere bastonul.

— La naiba, băiete! Într-o bună zi, o să-i calci pe coadă pe Gardieni şi aşa se va sfârşi totul, nu? O să-ţi ia o mână dacă eşti norocos şi te vor vinde ca sclav dacă nu eşti. Nu voi trăi veşnic ca să te pot proteja.

— Să mă protejezi? pufni Kihrin. Tati, ştii că te iubesc, dar nu mă protejezi. N-ai cum.

Se auzi foşnetul unor veşminte. Kihrin îşi înşfăcă acoperitoarea pentru şolduri, agoléul, pelerina sallí şi sandalele.

— Te protejez mai mult decât ştii tu, băiete. Mai mult decât îţi închipui.

Surdyeh dădu din cap.

Fiul său se îndrepta spre uşă.

— Nu trebuie să ajungem undeva?

Voia să-i spună atât de multe băiatului, dar cuvintele fie fuseseră deja rostite, fie nu puteau fi rostite. Ştia foarte bine că fiul său nu-l va asculta. Ola era singura căreia Kihrin îi mai acorda atenţie, iar asta numai pentru că îi spunea doar ce *avea nevoie* să audă băiatul. Se săturase să se tot certe, obosise să fie singura urmă de conştiinţă în această mare de păcate.

Încă şase luni. Încă şase luni şi Kihrin împlinea şaisprezece ani. Şi totul avea să se termine. Surdyeh urma să afle dacă făcuse treabă bună crescându-l.

Întregul imperiu avea să afle.[27]

— Mişcă-ţi picioarele, fiule! Nu vrem să întârziem.

Surdyeh îşi ridică bastonul şi îşi înghionti fiul cu el între coaste.

— Nu mai visa cu ochii deschişi!

Kihrin se bâlbâi la câteva versuri. Mulţimea din sala principală huidui, deşi publicul se subţiase când oamenii îşi dăduseră seama că e doar o repetiţie.

Cei mai mulţi dintre clienţi oricum nu erau amatori ai artelor.

— Ia-o de la cap! ceru Surdyeh. Iertare, domnişoară Morea! Ai crede că fiul meu n-a mai văzut o fată drăguţă înainte.

— Tati!

Surdyeh nu trebuia să vadă ca să ştie că fiul lui roşea şi că Morea era cauza. Fata era cea mai proaspătă dansatoare de la clubul Vălul Sfâşiat şi cea mai nouă sclavă a Olei. Urma să rămână sclavă până când câştiga suficienţi bani din serviciile ei pentru a-şi achita datoria. Ca să-şi câştige libertatea, trebuia să fie atât o dansatoare desăvârşită, cât şi o

[27] Nu pot să nu mă întreb ce credea Surdyeh că se va întâmpla când Kihrin urma să împlinească şaisprezece ani. O idee şi mai tulburătoare: dacă se petrecea exact cum planificase iniţial Surdyeh?

târfă pricepută.

Lui Surdyeh nu-i păsa, dar, din felul în care se purta Kihrin, nu putea decât să presupună că Morea întrecea în frumuseţe şi o zeiţă. De obicei, fiul său nu se pierdea cu firea în prezenţa fetelor.

Morea înhăţă un prosop de la marginea scenei şi îşi şterse faţa.

— Am repetat deja de două ori. Încă o dată şi apoi o luăm o pauză?

— Mie îmi convine, domnişoară Morea, răspunse Surdyeh, strângând harpa între picioare. Presupunând că anumitor băieţi nu le vor mai ieşi ochii din cap şi se vor concentra la nenorocita asta de treabă.

Nu auzi răspunsul lui Kihrin, dar şi-l imagină destul de uşor.

— Nu te mai încrunta! îl îndemnă Surdyeh, dându-i un cot lui Kihrin în coaste.

— Cum...?

Kihrin clătină din cap, scrâşni din dinţi şi schiţă un zâmbet silit.

Surdyeh începu dansul de la capăt. Morea îl rugase să cânte „Maevanos". Dacă Morea venise dintr-o casă bogată, „Maevanos" era probabil cel mai bun compromis pe care şi-l permitea. Pesemne nu avusese timp să înveţe nimic mai potrivit pentru un bordel.

Povestea din „Maevanos" era simplă: o tânără este vândută ca sclavă de către soţ, care poftea la sora ei mai mică. Maltratată de stăpânul de sclavi care o cumpărase, ajunge în mâinile unui lord înalt din Cercul Superior. Lordul se îndrăgosteşte de ea, dar tragedia loveşte când o casă rivală îl asasinează pe noul ei stăpân. Loială şi sinceră, fata îşi ia viaţa ca să fie cu lordul ei dincolo de al Doilea Văl. Devotamentul ei o impresionează pe Thaena, Zeiţa Morţii, care lasă cuplul să se întoarcă în ţinutul celor vii, luând în schimb viaţa soţului afemeiat. Lordul o eliberează pe fată, se căsătoreşte cu ea şi toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi[28].

---

[28] Există multe variante pentru Maevanos, dar toate urmează aceeaşi schemă de bază: eroul moare, călătoreşte în lumea de dincolo, este judecat de Thaena şi i se permite Întoarcerea din nou la viaţă. *Arhetipul zeului muritor,* de Qhadri Silorma, dezvoltă această temă în detaliu, elaborând o teorie care susţine că Thaena e doar o parte a ciclului de reîncarnare spirituală, vitală întregii existenţe. Ne referim aici la Taja şi la Tya, care conduc fiecare unul dintre cele trei tărâmuri ale realităţii. Ele se potrivesc cu stările Fizice, Magice şi Mortale. Cartea lui Silorma este urâtă peste măsură de credincioşii Zeiţei Vieţii, Galava, care nu e de acord să fie ignorată în favoarea acestei triplete de zeiţe.

Deşi rolul lui Maevanos trebuia dansat de o femeie, vocile de acompaniament erau masculine. Povestea era spusă de bărbaţii pe care îi întâlnea, nu de ea însăşi. Scenele cu lordul şi cu negustorul de sclavi erau mai provocatoare, şi tocmai de aceea Morea sugerase dansul, ca pe un compromis.

Surdyeh detesta dansul exact din motivele pentru care acesta ar fi fost apreciat la bordel, dar hotărârea nu-i aparţinea lui.

Publicul se înmulţise de când începuse dansul. Primii muşterii ai serii începuseră să se strecoare înăuntru. Strigătele şi aplauzele o răsplătiră pe Morea când făcu o plecăciune la final. Kihrin termină şi el cântecul. Surdyeh lăsă ultimele note să răsune din harpa cu coarde duble, atingând strunele doar cu vârful degetelor.

Surdyeh adulmecă sudoarea fetei şi îi auzi mărgelele când aceasta îşi dădu părul pe spate. Morea ignoră fluierăturile din mulţime şi se întoarse spre scaunul lui.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Surdyeh îşi răsuci capul în direcţia ei.

— Exersez, domnişoară Morea.

— Eşti uimitor, spuse ea. Toate bordelurile din Cartierul de Catifea au muzicieni la fel de buni? Eşti mai bun decât toţi cei care au cântat pentru fostul meu stăpân. Cu cât de plăteşte Madam Ola?

— Crezi că tata e atât de bun?

Kihrin păşise aşa de uşor, încât nici măcar Surdyeh nu îl auzise când se apropiase.

Lui Surdyeh îi venea să-i blesteme pe toţi zeii şi cu greu se abţinu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca fiul lui să se întrebe de ce Surdyeh trudeşte prin sălile dosnice ale Cartierului de Catifea când ar fi putut cânta pentru palatele regale.

— Hei, fetişcano, lasă-i pe servitorii ăia! răsună o voce aspră. Vreau să petrec alături de tine.

Surdyeh auzi paşi grei. Cel care se apropia sigur era un bărbat masiv.

Morea trase adânc aer în piept şi se dădu un pas în spate.

— Nu vezi că e obosită? Las-o în pace!

Încercarea lui Kihrin de intimidare ar fi dat roade dacă ar fi avut ceva mai mulţi ani şi ceva mai multe kilograme. Aşa, putea fi uşor confundat cu un băiat de bordel. Surdyeh se îndoia că respectivul client îi acordase prea multă atenţie fiului său.

Bătrânul orb îşi lăsă harpa deoparte şi îşi întinse pelerina sallí cusută cu panglici spre locul unde stătea Morea.

— Domnişoară, pelerina ta.

În timp ce Morea se acoperea, Surdyeh refăcu vraja, dând formă sunetului din încăpere, astfel încât gardianul Vălului, Roarin, auzi fiecare cuvânt. O fi fost clientul Moreei un haidamac, dar Roarin avea sânge de morgaj în el, suficient cât să-i paralizeze braţele cu otrava lui. Surdyeh aflase pe propria piele cât de înfricoşător putea fi gardianul.

— Banii mei sunt la fel de buni ca ai oricui! protestă bărbatul.

— Hei, e rândul meu! replică altă voce.

— Of, grozav! Acum sunteţi doi, rosti Kihrin. Domnişoară Morea, nu primiţi clienţi acum, nu-i aşa?

Mărgelele din părul ei zornăiră când clătină din cap.

— Nu!

— Aţi auzit, băieţi. Nu e disponibilă acum. Căraţi-vă!

Numai cineva care îl cunoştea pe Kihrin ar fi băgat de seamă tremurul din vocea lui. Cei doi bărbaţi trebuie să fi fost ditamai haidamacii.

— Pe boaşele lui Bertok! Nu-mi dai tu mie porunci.

Bărbatul se apropie cu un pas.

Chiar şi de pe scenă, Surdyeh simţi izul de lichior din răsuflarea bărbatului. Bătrânul îşi încleştă pumnii pe baston şi se pregăti sufleteşte în caz că era nevoie să intervină.

— Ce se petrece aici? întrebă Roarin.

Mulţimea de lângă scenă aproape că amuţi.

— Eu... Vreau să petrec puţin timp cu tânăra domnişoară. Eu... Domnule...

— Kradnith, eşti dus cu pluta. Eu am fost primul.

— Desigur, domnilor, desigur, rosti Roarin, dar aceasta e doar dansatoare. O târfuliţă frumuşică, recunosc, dar nefolositoare pentru o coţăială pe cinste. Mult prea obosită. Veniţi cu mine! Madam Ola vă va arăta nişte femei *adevărate!* Care vă vor suge toată seva.

Zdrahonul plesni umerii celor doi cu mâinile lui mari şi îi conduse într-o altă parte a bordelului.

Surdyeh răsuflă uşurat şi se întoarse să strângă harpa.

— În unele zile, chiar îmi urăsc meseria.

— Sunteţi bine, domnişoară Morea? întrebă Kihrin.

Tânăra gemu şi îşi întinse gâtul.

— Nu-mi vine să cred...

Fata se întrerupse brusc.

— A fost frumos din partea ta să-mi iei apărarea aşa.

I se tăie răsuflarea.

— Ai ochii albaştri.

Inima lui Surdyeh aproape că se opri.

Nu. La naiba, nu!

— Îi port doar la ocazii speciale, răspunse Kihrin.

Surdyeh putea să jure că fiul său zâmbea. Fireşte că zâmbea. Kihrin îşi ieşea din minţi când oamenii îi observau culoarea ochilor, însă acum atenţia venea din partea unei fete frumoase de la care îşi dorea atenţie.

Surdyeh îşi frământa creierii. De unde spusese Ola că venea noua fată? Parcă nu dintr-o casă regală. Surdyeh îi interzisese Olei să cumpere vreodată o sclavă dintr-o casă regală. Prea riscant.

Morea continuă să discute cu Kihrin:

— Mă duc să mă întind în Camera Grădinii. Îmi aduci, te rog, nişte cidru de Jorat cu gheaţă? Mor de sete!

Ieşi din încăperea care se golea, clienţii care participaseră la repetiţie îndreptându-se acum spre o companie diferită.

— Nu, Kihrin! spuse Surdyeh. N-avem timp.

— Nu durează mult, tată.

— Nu e treaba ta să o faci pe eroul, să te bagi în rahat şi să salvezi fata. Lasă chestiile astea pe seama lui Roarin!

Ştia că vorbele lui sunaseră arţăgoase, dar nu se putuse abţine.

— Ţi-a luat pelerina, îi reaminti Kihrin. Ţi-o aduc înapoi. Doar nu vrei să apari la Landril fără culorile tale, nu?

Surdyeh oftă. Din păcate, băiatul avea dreptate: lui Surdyeh îi trebuia pelerina. Faptul că era doar o scuză nu însemna şi că nu e una bună. Apucă mâna fiului său şi i-o strânse.

— Nu te înfrupta din dulciuri gratuite! Trebuie să rămânem în graţiile Olei. Numai bunăvoinţa ei ne ţine departe de străzi. Există zeci de muzicieni mai buni decât noi care şi-ar da şi caninii să lucreze la clubul Vălul Sfâşiat. Să nu uiţi asta!

Fiul său îşi retrase mâna.

— Amuzant e că Morea nu e de acord cu tine.

— Nu te încrunta la mine, băiete! O să te alegi cu riduri pe faţa aia a ta, despre care Ola zice că e frumoasă. Vocea bătrânului se înmuie: Trebuie să fim la Landril când bat clopotele de şase, aşa că mai avem

puţin. Să nu zăboveşti, te rog!

Orice resentiment pe care băiatul l-ar fi avut faţă de el dispăru în urma acestei victorii.

— Mulţumesc!

Kihrin îl îmbrăţişă iute pe Surdyeh şi ieşi în grabă.

Bătrânul rămase pe loc, pufnind furios.

Apoi strigă la cineva să i-o găsească pe Ola.

7: NENOROCIREA

(Povestea lui Kihrin)

…Nu vreau să ţin blestemata de piatră. Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Talon. Nici măcar nu-mi mai amintesc unde am rămas.

Ba da. Eram la bordul vasului Nenorocirea. *Mulţumesc din suflet! Bine!*

Nu-mi amintesc prea multe despre primele ore petrecute pe vas. Marinarii şi-au făcut nodurile şi apoi au ridicat pânzele. Bărbaţii urlau, strigau şi blestemau. Nu le-am acordat nicio atenţie. Am aşteptat în cabina noastră.

Sau mai degrabă m-am ascuns acolo.

Mi s-a părut ciudat să îi privesc pe aceşti oameni obişnuiţi, cu înfăţişare insipidă, cum intră în cabină, şi totuşi să ştiu că aparenţele lor înşelau pe toată lumea. Şi mai ciudat era că ştiam că şi pe mine mă deghizaseră în acelaşi fel. Dacă m-aş fi uitat în oglindă, nu mi-aş fi văzut reflectat chipul adevărat.

— Ce vreţi de la mine, oameni buni? am întrebat-o pe Khaemezra după ce s-au întors. Şi nu-mi spune că a fost o coincidenţă că aţi plătit pentru mine cu un colier cu lacrimi de stele! Bunicul a folosit un lanţ ca acesta să plătească pentru sclava sa vanté, Miya, pe care a cumpărat-o de la o „babă vanté”. Mi-a povestit cineva odată, după ce m-am alăturat în sfârşit familiei mele dragi. Întotdeauna am crezut că e doar o legendă, de vreme ce nu există un vanté bătrân, dar iată ce am în faţa ochilor, o babă vanté.

Khaemezra a ridicat din sprâncene.

Mi-am dres glasul.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, a zis ea.

Părea amuzată, deşi o făcusem babă. De două ori.

— Motivul pentru care m-ai cumpărat are legătură cu bunicul? am stăruit cu întrebarea.

M-a privit cu blândeţe, dar nu mi-a răspuns.

— Gura! a intervenit Teraeth. E o călătorie destul de lungă până la Zherias. Găseşte-l pe căpitan şi întreabă-l dacă are o vrăjitoare pentru vreme! Aş vrea să ştiu când ajungem.

Exact asta aşteptam. Lucrul de care mă temeam cel mai tare. O poruncă de la noul meu stăpân, care să contrazică o poruncă gaeş anterioară de la căpitanul Juval. Cunoşteam deja răspunsul la întrebarea lui Teraeth: da, Juval avea o vrăjitoare pentru vreme. Dar să discut despre ea şi despre Juval ar fi însemnat să încalc poruncile pe care mi le dăduse când mă făcuse gaeş. Imediat ce m-aş întoarce de la sarcina mea, Teraeth ar cere un răspuns. Dacă i-aş da răspunsul, gaeşul m-ar ucide că nu m-am supus poruncii iniţiale a lui Juval.

Dar dacă nu-i dădeam lui Teraeth un răspuns, gaeşul *tot* m-ar ucide, de data asta pentru că nu l-am ascultat pe Teraeth.

Durerea a început să crească în mine, fiindcă am ezitat prea mult.

Îmi dădeam seama că dusesem o viaţă scurtă, bizară. Poate că Thaena avea să râdă când urma să-i vorbesc despre asta dincolo de Al Doilea Văl.

— Gaeşul nu va...

— Du-te!

Am strâns din dinţi când m-a sfâşiat durerea. Singura mea şansă de supravieţuire era să pot comunica problema suficient de repede pentru ca Teraeth să anuleze porunca lui Juval sau să îl fac să o schimbe pe a lui. Poate. Dacă Taja încă mă plăcea.

— Poruncile lui Juval...

Bătrâna s-a ridicat ridică în picioare.

— Teraeth, iute!

— Juval... m-a făcut gaeş...

Poruncile s-au repezit asupra mea în valuri, înecându-mă în propriul sânge. Gaeşul mi-a sfâşiat trupul, şi-a croit furios drum prin venele mele, mi-a mâncat măruntaiele, m-a ars, m-a opărit.

M-am prăbuşit pe podea, în convulsii.

8: CHILIPIRUL ÎNGERULUI

(Povestea lui Talon)

Morea se frământa să găsească cel mai bun loc în care să se prezinte în Camera Grădinii. Pe divanul acesta? Nu, prea bătător la ochi. Pe acela? Da, acolo era mai bine. Fata îşi dădu jos pelerina sallí acoperită cu panglici, o aranjă pe spătarul unui scaun şi îşi stropi faţa cu apă ca să se învioreze. Îşi trecu mâna peste codiţele împletite, după care se parfumă, frecându-şi trupul cu ulei aromat până când pielea ajunse să-i strălucească. Se grăbi spre locul ales şi se întinse, prefăcându-se epuizată.

Nu chiar totul era prefăcătorie.

Câteva minute mai târziu, fiul harpistului intră în pavilion cu o cană în mână. Morea ştia că băiatul nu e rudă cu Surdyeh. Bătrânul o fi fost el un muzician extraordinar, dar era un tip obişnuit, iar fiul său... ei bine, sigur fiul său n-avea sânge de ţăran în el.

Adolescentul se opri şi se holbă la ea. Morea aproape că schiţă un zâmbet. Se întrebă cum rămăsese atât de inocent un copil de bordel, încât să se excite la simpla vedere a cărnii. Toţi copiii din serai pe care îi cunoscuse erau blazaţi peste măsură şi indiferenţi la orice postură senzuală.

— Uitaţi băutura voastră, domnişoară Morea.

Kihrin îi întinse cidrul.

Morea îşi ridică privirea spre el. Un înger, cu siguranţă. Pielea lui măslinie era mai *aurie* decât măsliniul celor din Quur. Părul negru îi făcea tenul să pară mai palid decât în realitate, iar ochii albaştri îi străluceau precum safirele kirpis. Ochii aceia albaştri... Morea plescăi din limbă şi zâmbi, ridicându-se în capul oaselor ca să ia băutura ce i se oferea.

— Fără „domnişoară". Spune-mi Morea! Madam Ola te strigă Îngeraş cumva?

Tânărul se strâmbă.

— Ola mă strigă în toate felurile. Te rog, spune-mi Kihrin!

— Aş crede că eşti din Kirpis, dacă n-ar fi părul.

Fata se întinse ca să-l atingă.

— Ca pana corbului.

Se sprijini din nou de perne şi îl privi fix.

— Dar tu nu eşti din Kirpis, nu-i aşa?

Băiatul izbucni în râs, îmbujorându-se.

— Nu, m-am născut aici.

Pe chipul ei apăru nedumerirea.

— Dar nu arăţi deloc ca un quuros.

— A! exclamă el. Mama era doltari.

— Poftim?

— Doltar e o ţară la sud, în sudul îndepărtat, dincolo de jungla Manol. E frig acolo. Oamenii au ochi albaştri şi părul bălai. Ca mine.

Morea se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

— Ştiu unde e Doltar.

Se întinse să-i mai atingă părul o dată. Băiatul şi-l vopsise. Acum vedea şi ea asta.

— Mulţi sclavi sunt trimişi în nord, din Doltar. Dar tu nu arăţi deloc ca un doltari.

Kihrin se încruntă.

— Serios?

— Toţi sclavii doltari pe care i-am cunoscut erau îndesaţi, laţi în umeri, solizi, clădiţi pentru munca de jos. Nasuri mari, buze subţiri. Tu eşti zvelt. Nasul, buzele tale... nu seamănă deloc cu ale doltarilor.

Tânăra încercă să şi-l imagineze cu părul castaniu şi îmbrăcat în albastru. I se păru foarte uşor şi, chiar dacă în încăpere era înăbuşitor de cald, se cutremură.

— Ţi-e frig? întrebă băiatul.

Morea zâmbi.

— Nu! Stai lângă mine!

Kihrin îşi drese glasul, copleşit de stânjeneală.

— N-ar trebui. Este... ăăă... există o regulă.

— Am auzit cum vorbeşte Madam Ola despre tine. Sigur te lasă să-ţi petreci timpul cu cine vrei, nu?

Îmbujorarea deveni o roşeaţă de foc.

— Nu e regula Olei. E a mea. Nu mă bag în sufletul femeilor de aici.

Nu cred că ar fi drept.

— Dar nu te consider băgăreţ dacă eu sunt cea care *te vrea.*

Fata bătu cu mâna perna de lângă ea.

— Aşază-te aici! Lasă-mă să-ţi perii părul frumos! Te rog!

— Eu...

Băiatul se apropie de divan.

— Cred că n-o fi foc dacă stau câteva minute.

— E o crimă să vezi un asemenea păr încântător lăsat neîngrijit. De ce îţi înfăşori agoléul aşa în jurul gâtului? O să te sugrumi cu el.

Morea desfăcu materialul lung, lăsându-l să cadă pe divan. Se întinse după o perie uitată de un sclav acolo şi o trecu prin părul lui Kihrin, descâlcindu-l. Desfăcut, părul îi trecea de umeri. Vopseaua neagră nu fusese blândă cu el. Fata găsi urme de aur unde lui îi lipsea câte o şuviţă sau pete de violet acolo unde vopseaua se decolorase. Când termină cu periatul, începu să-i maseze scalpul, frământându-l delicat cu degete dibace. Se dădu tot mai aproape de el, lipindu-şi sânii de spatele lui. Respiraţia lui se acceleră. Morea zâmbi.

Kihrin gemu nesigur pe el.

— Întotdeauna am crezut că părul meu arată ciudat.

— Bălai? Oamenii ar ucide pentru un asemenea păr. Nu trebuie să lucrezi în locul ăsta.

— Dar lucrez că n-am încotro, nu? Doar am repetat împreună.

— Nu! Am vrut să spun că tu nu eşti un băiat de catifea. Am cunoscut muzicieni care aveau aceeaşi datorie ca dansatoarele.

Kihrin se încruntă şi întoarse capul.

— Stăm cu chirie într-o cameră din spate. Ola nu ne cere prea mult deoarece cântăm pentru dansatoare, însă asta e tot.

— Cu înfăţişarea ta, ai putea face mult metal.

— Să nu te superi pe mine, dar aş prefera să fac metal altfel.

Morea simţi cum îi trece un fior pe şira spinării când îşi plimbă degetele pe umărul lui.

— Atunci, eşti un ogenra?

Atmosfera deveni tensionată. Kihrin se răsuci şi se holbă la ea.

— Doar ţi-am zis că sunt un doltari. Ce te face să crezi că aş fi unul dintre bastarzii regali?

Fata încercă să dea un răspuns cât mai neutru, să pară că nu îi pasă prea mult.

— Ochii albaştri sunt semne divine. Singura persoană cu ochi

albaştri pe care am cunoscut-o, cu ochi exact ca ai tăi, avea sânge regal, atins de zei. Îmi aminteşti de el, aşa că am presupus că există o legătură.

Glasul lui se răci ca gheaţa:

— Ţi-am zis că nu sunt un ogenra.

— Dar...

— Te rog, las-o baltă!

— Eşti sigur? Fiindcă...

— Nu sunt.

— Dacă ai fi totuşi un ogenra...

Chipul lui se schimonosi de furie.

— Mama a fost o doltari care m-a lăsat să mor pe movilele de gunoi din Galthis. Eşti mulţumită acum? A fost prea proastă ca să ştie că putea să cumpere un leac de la templul lui Caless sau de la orice casă albastră pentru zece cupe de argint care s-o împiedice să rămână cu burta la gură. Aşa că m-a abandonat la naştere. *Nu* sunt un ogenra. Da, ochii albaştri sunt un semn al zeilor, dar există mulţi oameni cu ochii în culorile curcubeului. La naiba, ochii lui Surdyeh erau verzi înainte să orbească! Asta nu înseamnă că se trage din cine ştie ce casă regală care îi controlează pe Gardieni[29]. Pur şi simplu înseamnă că e din Kirpis. N-am văzut niciodată cum e înăuntrul unui palat din Cercul Superior şi *nici n-am să văd.*

Morea tresări şi se retrase. Mânia lui... Să ne ajute Caless! Fata şopti:

— Dar... arăţi exact ca el...

Începu să plângă.

După câteva secunde, el îi cuprinse umerii cu braţul şi începu să-i vorbească în şoaptă în timp ce îi mângâia părul:

— La naiba... Îmi pare atât de rău... Eu... Eu n-am... A fost important pentru tine? Cineva la care ai ţinut?

Tânăra se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu! Îl *urăsc!*

Expresia de pe chipul băiatului se înăspri.

— Stai puţin... Îţi amintesc de cineva pe care îl *urăşti?*

---

[29] Nu cred că ar trebui să presupunem că Surdyeh nu fusese instruit de Gardieni, deşi e posibil ca pregătirea lui muzicală să li se datoreze Petrecăreţilor. Se pare că ştie vrăji care nu există oficial în repertoriul Petrecăreţilor. Să zicem doar că nu ar fi o surpriză dacă am descoperi că Surdyeh avea legături cu Gardienii sau, mai degrabă, cu casa D'Aramarin.

Morea îşi şterse lacrimile. Lucrurile nu decurgeau *deloc* cum îşi dorise ea.

— Nu, nu e vorba de asta. Voiam doar...

— Ce? Ce voiai atât de tare, încât să-i faci avansuri cuiva care îţi aminteşte de un bărbat pe care îl urăşti? Pe care îl urăşti în asemenea măsură, încât numai gândul la el te face să plângi? Fiindcă acum sunt curios.

Fata se îndepărtă de el.

— Nu aşa se pune problema.

— Atunci, explică-mi cum se pune!

— Dacă ai fi un ogenra, ai putea afla unde au vândut-o stăpânii de sclavi ai Octagonului pe sora mea Talea. I-ai putea cere o favoare familiei tale dacă ai fi nobil. Am crezut că eşti un ogenra. Îi porţi până şi culorile.

Fata arătă spre pieptul lui.

El atinse piatra albastră de la gât învelită în aur.

— Culorile *lui.* Înţeleg.

Kihrin încuviinţă din cap cu o expresie severă pe chip. Nu o mai privea deloc cu tandreţe.

— Kihrin, îmi placi...

— Serios?

— Da. Nu ştiu cine m-ar putea ajuta în afară de tine.

— Păi, noua ta stăpână. Ola e prietenă cu jumătate din oamenii oraşului, iar pe restul îi şantajează. Ar reuşi să afle tot ce ai nevoie de la Octagon. Probabil că ar putea să o şi cumpere pe sora ta. Însă Ola sigur ar cere ceva în schimb, iar tu nu mai vrei să îi datorezi mai mult decât îi datorezi deja. Pesemne ai crezut că vei ieşi mai ieftin cu mine.

Morea simţi cum i se usucă gâtul.

— Nu o cunosc pe Madam Ola la fel de bine ca tine. N-am avut niciodată un stăpân care să nu mă bată dacă aş cere o asemenea favoare. Dar tu... Tu eşti dulce şi frumos, iar modul în care m-ai apărat în faţa acelor bărbaţi... De ce motivele mele trebuie să fie neapărat sinistre?

Expresia de pe chipul băiatului nu se îmblânzi.

— Fiindcă îmi vinzi ceva şi credeai că sunt nerăbdător să cumpăr.

Morea încercă să-i dea o palmă, dar el se feri. Se dovedi mai rapid decât ea. Îi ignoră atacul şi se ridică în picioare.

— O voi întreba pe Ola. Doar pe vremuri a fost sclavă, nu? Şi încă are

relaţii în Cercul Superior. Cineva trebuie să aibă habar de soarta surorii tale.

În ochii lui Kihrin nu apăru niciun zâmbet. Nu se mai uita la ea ca un tinerel îmbătat de dragoste tânjind după fetişcana inimii lui.

Morea privi în podea, neplăcându-i deloc ce simte, urând tot ceea ce ştia că avea să urmeze.

— Şi ce-aştepţi în schimb? întrebă fata într-un târziu.

Băiatul înşfăcă pelerina sallí a tatălui său şi o aruncă peste braţ.

— Nimic, răspunse el. Ştiu că ne aflăm în capitală, dar nu totul trebuie să fie o afacere.

Kihrin făcu o plecăciune cu graţia unui comediant bine pregătit şi părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

Kihrin intră în sala principală a clubului Vălul Sfâşiat şi îl căută pe tatăl său cu privirea.

— Cum a mers treaba, Cioară? îi şopti Ola la ureche, din spatele lui.

— Ah... Nu vreau să vorbesc despre asta.

Şi-ar fi dorit ca ea să nu-i spună Cioară la club. Nici el nu-i spunea Corvina aici, nu?

Femeia solidă ridică din sprânceană.

— Casa aia de azi-noapte nu avea paznic afară, nu?

Kihrin se holbă la ea, clipind des. Nu se referea la repetiţie, ci la jaful de la casa Kazivar.

— Ăăă... oh... nu! Nu, totul a mers ca pe roate. Ba mai mult de-atât. Mai bine ca niciodată.

Femeia rânji amuzată şi-l îmbrăţişă, ciufulindu-i părul cât îl ţinu strâns la pieptul ei.

— Ola... se împotrivi Kihrin ca de obicei când îi făcea aşa.

Se îndreptă de spate exact când Roarin apăru cu Surdyeh.

— Îţi povestesc mai târziu! Trebuie să vorbim!

Surdyeh ajunse lângă ei.

— Să ne grăbim! Landril e foarte avut. O să se supere dacă întârziem la prima lui comandă, spuse el.

Kihrin ridică harpa înfăşurată în pânză.

— Îmi pare rău! Am fost reţinut.

— Sunt sigură că aşa s-a întâmplat, micuţule, îi făcu şmechereşte cu ochiul Ola.

Kihrin îi oferi un zâmbet neruşinat.

— Nimic de genul acesta.

Apoi expresia lui deveni serioasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine şi despre asta!

Matroana îşi înclină capul într-o parte.

— Te supără vreuna dintre fete? Care anume?

— Morea, interveni Surdyeh. Nu poate fi vorba de altcineva.

— Tati, pot să răspund şi singur.

Madam Ola îşi ţuguie buzele.

— N-aş fi prea aspru cu ea, Ochi-Strălucitori. Fătuca încă suferă din cauza fostului stăpân. Lasă-mă câteva luni şi se va da pe brazdă! De ce nu te joci cu Jirya? Te place.

Un lucru cât se poate de adevărat. Jirya chiar îl plăcea pe Kihrin, în mare parte fiindcă băiatul folosea după-amiezile să doarmă în cuibul ei după aventurile sale de noapte pe acoperişuri. Fata se dovedise a fi şi un alibi fantastic. Desigur, alibiul era necesar pentru tatăl lui, nu pentru Gardieni. Poate că Surdyeh nu era de acord cu lucrurile pe care presupunea el că le face Kihrin cu sclavele Olei, dar şi mai puţin aproba jafurile.

— Nu, nu e...

Surdyeh clătină din cap.

— Îl răsfeţi, Ola. Îţi vine a crede că e cine ştie ce vlăstar regal, de îl laşi să-şi aleagă fata dintre sclavele tale.

În ultima vreme, fusese argumentul preferat al lui Surdyeh, şi asta îl făcu pe Kihrin să se încrunte şi mai mult decât de obicei. Ola băgă de seamă şi ridică o sprânceană. Băiatul strânse din buze şi dădu din cap, dar nu rosti nimic.

Ola îl privi fix pe Kihrin preţ de câteva secunde.

Apoi femeia izbucni în râs şi îl prinse pe Surdyeh de bărbie.

— Bărbaţii au nevoie de amintiri frumoase din tinereţe ca să le ţină cald la bătrâneţe. Nu-mi spune că n-ai şi tu unele frumoase, fiindcă ştiu eu mai bine cum stă treaba, moşulică! Nici tu nu ai avut permisiunea stăpânului. Acum, duceţi-vă, să nu întârziaţi!

Ola îi împinse pe amândoi pe uşă.

9: SUFLETE ŞI PIETRE

(Povestea lui Kihrin)

M-am trezit plin de dureri în legănatul ritmic al corabiei duse de valuri. Mă înghesuiseră într-un pat de copil, gol-puşcă, învelit doar cu roba neagră a lui Teraeth, care stătea sprijinit de peretele cabinei cu o expresie mohorâtă. Mama lui, Khaemezra, se aşezase lângă patul meu şi-mi curăţa faţa cu o cârpă umedă.

— Au! m-am văitat.

Khaemezra îmi vindecase rănile, dar mă dureau toate. O durere amarnică, nemiloasă, ca de muşchi sfâşiaţi.

— Nu te îngrijora, vei trăi, a zis Khaemezra, părând uşor amuzată de întreaga situaţie.

— Cel puţin deocamdată, a adăugat Teraeth. Greu de zis ce-ţi rezervă viitorul, cu aplecarea ta pentru buclucuri.

— Ce să-ţi povestesc! De parcă eu aş fi cerut asta.

Am coborât picioarele pe podea şi mi-am înfăşurat roba în jurul mijlocului, deşi chiar nu era momentul pentru sfială. Am încercat să-l ignor pe Teraeth şi m-am concentrat asupra mamei lui.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai salvat de atacul gaeşului, dar mă văd nevoit să mă întorc la întrebarea mea preferată: ce vreţi, oameni buni, de la mine?

Femeia a zâmbit.

— O întrebare şi mai bună: cum de nu ţi-ai ascultat gaeşul, şi totuşi ai supravieţuit când nimeni nu a mai reuşit vreodată aşa ceva?

Am şovăit.

— Poftim? Stai... Dar eu...

Mi-am dres glasul.

— Am crezut că tu ai făcut asta.

Khaemezra a clătinat din cap.

— Nici vorbă.

— Atunci, cum...?

Mi-am dus mâna la gât. Lanţul cu diamante din lacrimi de stele dispăruse, pesemne smuls când îmi dăduseră jos roba. Totuşi, Piatra Cătuşelor rămăsese.

Femeia mi-a observat gestul.

— Da, am bănuit şi eu că e lucrătura pietrei. Îşi protejează proprietarul, deşi nu face nimic în privinţa durerii. Poţi ajunge să-ţi doreşti să mori din cauza durerii.

Khaemezra a continuat.

— Juval a fost cel care te-a făcut gaeş, nu?

Mda, nu aveam de gând să cad a doua oară în capcană.

— Nu fi caraghioasă!

Teraeth s-a încruntat.

— Atunci, de ce...

Khaemezra a ridicat o mână. Talismanul meu gaeş îi atârna între degete.

— Poţi răspunde sincer, copile. Am îndepărtat interdicţiile anterioare.

Probabil că Teraeth îi dăduse gaeşul cât fusesem inconştient.

— Păi, în acest caz, da, Juval a pus pe cineva să invoce un demon şi *aşa* m-am procopsit cu gaeşul. Am aşteptat o secundă, dar nu m-a apucat nicio convulsie, prin urmare am continuat: Juval s-a enervat când şi-a dat seama că fusese păcălit să comită fărădelegi grave împotriva Imperiului Quuros. Nimeni nu ar fi zâmbit şi nici nu ar fi dat uitării aşa repede faptul că un prinţ din Quuros fusese pus să tragă la galeră atâta timp. L-am convins că, dacă mă ucidea, preotesele Thaenei urmau să aducă întreaga flotă maritimă a imperiului aproape de corabia lui chiar mai repede decât credea. A considerat că smulgerea sufletului meu reprezintă o bună soluţie pentru rezolvarea problemei.

— Când devii gaeş nu înseamnă că sufletul e smuls! s-a răstit Teraeth.

— A, îmi pare rău! am replicat. Vorbeşti din propria experienţă? Ai gustat şi tu din plăcerile gaeşului? Sau i-ai făcut pe alţii să guste? Bănuiesc că e vorba de a doua variantă.

— Frăţia Neagră nu se ocupă cu sclavia.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Licitatorii amabili din Kishna-Farriga te-ar contrazice. N-aţi avut locuri rezervate?

— Cumpărăm sclavi vanté ca să îi eliberăm, nu ca să îi facem gaeş, m-a contrazis el.

— Serios? Asta a făcut mama ta aici, cu Miya? A eliberat-o? Şi cu ce plătiţi? Cu bune intenţii? Sau mai aveţi vreo douăzeci de lacrimi de stele acasă?

— Nu, dar, dacă ai mai fura unele, am putea aranja ceva.

— Gura! Amândoi!

Bătrâna a plescăit din limbă.

— Teraeth, du-te sus şi întreabă-l pe căpitan în câte zile ajungem în Zherias!

Tânărul m-a privit furios încă o secundă, convins că atitudinea lui e cea corectă.

— Nu vindem sclavi.

— Cum spui tu, *stăpâne.*

— Teraeth, du-te!

Bărbatul a încuviinţat din cap spre mama sa, încruntându-se. Mi-a aruncat o căutătură furioasă şi a plecat.

Am privit-o chiorâş pe Khaemezra.

— E adoptat, nu-i aşa?

Colţul gurii i s-a strâmbat.

— A ales să semene cu taică-său.

Asta m-a oprit. Pusesem o întrebare retorică. Teraeth *clar* nu era rudă de sânge cu Khaemezra. „Zi şi noapte" părea o comparaţie cât se poate de nimerită pentru cei doi. El era un vanté manol. Ea era o vanté kirpis.

Cel puţin aşa credeam. O femeie care trăia şi respira iluzii putea să arate oricum voia ea.

M-am strâmbat, frecându-mi palmele umezite de materialul robei.

— Nu am încredere în tine. Ştiu de unde vin lacrimile alea de stele.

— Şi eu ştiu: hoarda dragonului Baelosh, a rostit Khaemezra. De acolo au fost furate de Împăratul Simillion. După ce a fost ucis, bijuteriile au fost încuiate cu toate celelalte obiecte nepreţioase în centrul Arenei din capitala Wuurosului. Câteva secole mai târziu, Împăratul Gendal i-a dat colierul unei curtezane zheriaso superbe, a cărei frumuseţe era asemuită cu cerul înstelat al nopţii, iar ea a folosit bijuteriile ca să-şi cumpere libertatea. Când fostul ei stăpân, un bărbat pe nume Therin, a plecat în căutare de aventuri cu nişte prieteni, a folosit colierul să-i salveze viaţa unei vanté care urma să fie executată.

S-a oferit să schimbe colierul cu gaeşul femeii. A jurat că femeia nu se va mai întoarce niciodată la manoli.

Bătrâna a zâmbit.

— Aşa a ajuns colierul la mine.

— Aşadar, nu negi că ai vândut-o pe Miya...

M-am oprit brusc.

— Execuţie? Urma să fie *executată?*

— Noi îi spunem *Drumul Trădării.* Condamnatul devine gaeş şi silit să trăiască în Korthaen Blight. Sună a exil, dar crede-mă, e o condamnare la moarte. Fără renaştere. Fără întoarcere.

— Şi ce ţi-ai zis atunci? De ce să nu câştige şi buzunarul tău ceva?

Femeia mi-a pufnit în nas.

— Aş fi vândut-o pentru un pumn de mărgele din sticlă şi o surcică ruptă, dacă asta ar fi însemnat că nu sfârşeşte înfiptă într-un vârf de lance în timp ce demonii se înfruptă din sufletul ei. Am fost acolo când s-a născut. Am văzut-o crescând. Să fiu martoră la moartea ei mi-ar fi frânt inima.

Tristeţea din ochii Khaemezrei părea prea profundă ca să nu fie sinceră.

— Atunci... Atunci o ştii pe lady Miya?

Presupusesem că relaţia lor fusese mai... profesională. Adică Dethic, stăpânul de sclavi din Kishna-Farriga, mă „ştia", dar nu credeam că l-ar fi doborât durerea la gândul morţii mele.

La început, bătrâna nu mi-a răspuns. Şi-a ferit ochii, apoi s-a uitat într-o parte şi...

Am recunoscut gestul, privirea... Le mai văzusem şi înainte, chiar dacă între cele două femei nu exista nicio asemănare. Khaemezra nu arăta ca Miya, aşa cum nu arăta ca Teraeth, dar ceva din atitudinea ei îmi era atât de cunoscut, încât am ghicit imediat legătura.

— Pe toate tronurile sfinte, eşti...

Am căscat gura...

— Eşti rudă cu Miya.

Femeia a clipit des şi s-a răsucit spre mine.

— Ce perspicace eşti! Da. Era nepoata mea.

Oh! OH!

— Cum ai putut? Să invoci un demon şi să te uiţi cum îi sfâşie sufletul nepoatei tale...

— A, nu! Eu nu sunt precum căpitanul Juval. Nu i-am poruncit

vreunui servitor să invoce un demon, a zis ea. I-am făcut sufletul gaeş cu mâna mea. Şi am folosit *asta.*

Femeia s-a aplecat şi a lovit cu degetul în Piatra Cătuşelor de la gâtul meu.

M-am holbat la ea îngrozit.

— Nu, e imposibil... Nu se poate...

— Pesemne ai crezut că fleacul acesta este o piatră tsali, presupunând că înţelegi ce e o piatră tsali. Dar nu e.

Şi-a fluturat mâinile de parcă ar fi vrut să alunge nişte gânduri drăceşti.

— Există opt pietre de bază. Câte două pentru fiecare dintre cele patru rase fondatoare. Fiecare e altfel, fiecare cu puteri oribile, fiecare menită să-l distrugă pe unul dintre Cei Opt Zei.

Khaemezra a chicotit, un sunet grav şi răutăcios, lipsit de orice căldură.

— Măcar din punctul ăsta de vedere au dat greş. Îmi găsesc şi eu plăcerea unde pot.

— Nu pricep. Vrei să spui că aş putea să folosesc asta ca să îi fac şi pe alţii gaeşi? Dar eu însumi *sunt* gaeş.

— Şi? Piatra Cătuşelor habar nu are că sufletul tău este împărţit sau întreg. Ştie doar că e aici, de această parte a celui de-Al Doilea Văl. Ascultă-mă, fiindcă e important: piatra asta strălucitoare de la pieptul tău întruchipează un concept şi anume *sclavia.* Orice sclav care s-a târât vreodată, s-a zvârcolit sau a murit sub lovitura biciului o hrăneşte, aşa cum orice moarte o hrăneşte pe Thaena. Porţi o monstruozitate la gât, şi lumea e un loc şi mai îngrozitor prin simpla ei existenţă.

M-a luat cu ameţeală. Oamenii încercaseră atât de tare să-mi ia blestemata de piatră! Am vrut să o scot imediat şi să o arunc în partea opusă a cabinei. Mai mult ca niciodată. Am dus mâna la nodul de la ceafă, mişcându-mi degetele cu o frenezie încărcată de spaimă.

— Şi tu ai folosit-o pe nepoata ta? Vreau s-o distrug. O s-o sparg în bucăţele. O sfărâm...

— La fel de uşor e să omori un zeu, copile! Nicio armă nu poate face aşa ceva. În plus, te protejează. Piatra Cătuşelor ţi-a salvat viaţa acum câteva minute. Duşmanii tăi cred că nu te pot omorî câtă vreme o porţi. Puterea Pietrei Cătuşelor e atât de mare, că s-ar întoarce împotriva lor şi le-ar aduce moartea. De ce crezi că i-am dat-o Miyei? Cât despre

motivul pentru care am folosit-o împotriva ei, ştiu eu mai bine decât oricine. Să trecem peste asta!

Am îngheţat. Khaemezra avea dreptate, firește. Piatra nu putea fi luată cu forţa, ea trebuia dăruită de bunăvoie.

Iar femeia tocmai îmi dăduse o poruncă.

Mi-am retras mâna, în silă, de pe piatră.

— Asta vrea Relos Var? Piatra Cătuşelor?

Khaemezra a oftat.

— Nu! Mă îndoiesc că îi pasă de flecuşteţul tău. El nu caută un colier magic, ci distrugerea ta.

— Dar de ce ar vrea să mă omoare? Nu l-am întâlnit niciodată şi nici nu i-am făcut ceva.

Femeia mi-a zâmbit cu aerul unei bunici.

— Copile drag, n-am spus că vrea „să te omoare".

— Dar ai zis...

M-am oprit brusc şi m-a trecut un fior pe şira spinării.

Ca preoteasă a Zeiţei Morţii, Khaemezra nu ar fi aruncat cu vorbele aiurea despre o crimă.

— Să te ucidă ar fi o greşeală prostească, una care te-ar trimite în viaţa de apoi ca să fii renăscut sau întors.

Femeia s-a întins spre mine şi m-a bătut uşurel cu palma pe genunchi.

— Înţelege, a fost noroc chior... că am aflat de licitaţie, mi-a zis ea dând din cap. O iscoadă l-a auzit pe Relos Var discutând despre vânzare şi ne-a transmis informaţia fără să-i înţeleagă semnificaţia. Totuşi, habar n-am cum de *el* ştia că vei fi aici.

— O fi auzit că fusesem răpit. Sunt sigur că peste jumătate din Quur ştie acum că am dispărut.

M-am strâmbat.

— Dar cum de a ajuns să mă caute în ţarcurile de sclavi din Kishna-Farriga, asta chiar nu pricep... Dacă Darzin ştia unde sunt...

M-am oprit.

— Darzin mă găsise înainte. Oare i-o fi poruncit lui Relos Var să mă ia când afla unde sunt?

Femeia a clipit de câteva ori, apoi a izbucnit în hohote de râs puternice şi oribile.

— Nu!

— Dar...

— O fi Darzin lacheul lui Relos Var, dar niciodată invers. Ai mai întâlnit oameni mici cu ambiţii mici, nu? Însă Relos Var? Relos Var e o Putere, una dintre cele mai de temut din lume.

— Mulţumesc că mi-ai zis! Voi dormi foarte bine la noapte.

Am înghiţit în sec.

— Dar de ce eu?

— Există o profeţie.

Am rămas holbându-mă la ea.

Khaemezra se holba şi ea la mine.

Am îngheţat, mi-am ferit privirea şi mi-am propus în sinea mea ca, atunci când e vorba de privit, să nu mă mai întrec niciodată cu o Înaltă Preoteasă a unui cult al morţii.

— Nu cred în profeţii.

— Nici eu. Din nefericire, Relos Var pare să le ia în serios, aşa că şi eu trebuie să fac la fel. Între timp, aş vrea să te pregătesc şi să mă asigur că, data viitoare când dai de necaz, te vei descurca mai bine.

Khaemezra a zâmbit.

— Mă gândesc ca la o favoare pentru Miya.

— Nu, mulţumesc, deja... am început să rostesc, *deja am o zeiţă.*

Însă ultimele cuvinte nu mi-au ieşit de pe buze.

Femeia mi-a observat ezitarea şi m-a privit pe sub sprâncene.

— Da, Taja e zeiţa ta. Dar, în ciuda originilor noastre, adorarea unei Zeiţe a Morţii nu e o condiţie ca să poţi intra în ordinul nostru. Eu caut un soldat, nu un preot sau un fanatic. Zeiţa Norocului nu se va împotrivi pregătirii tale.

Am închis ochii şi m-am cutremurat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Taja şi de planurile pe care le are cu mine.

Când am deschis ochii din nou, Khaemezra m-a privit dispreţuitor.

— Prostule! a şoptit ea.

Folosise acelaşi ton şi cu Relos Var.

Sângele mi-a încălzit obrajii.

— Nu înţelegi prin ce am trecut...

— Ce se petrece cu toţi bărbaţii din familia ta, de sunteţi aşa de idioţi? Şi încăpăţânaţi. Ca nişte catâri! Dacă una dintre Surori alege să vă dea din harul ei, credeţi că puteţi să vă îndepărtaţi aşa, când vreţi voi? Că puteţi spune „Ptiu, mi s-a întâmplat nu ştiu ce lucru rău, aşa că la naiba cu zeiţa mea, pentru totdeauna”? Taja e alături de tine în

prezent, cum a fost mereu. Te protejează şi te alină şi, dacă nu vezi asta, nu e vina ei.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Exact ce mă aşteptam să spună o preoteasă. Vorbe fără valoare, când nu tu ai sufletul gaeş şi sânge uscat pe pielea jupuită de pe spate. Ea... Ea...

Mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să rostesc cuvintele, dar răul făcut mă durea. Ce se întâmplase încă mă durea. Khaemezra îmi tămăduise trupul, dar suferinţa provocată sufletului meu încă supura, fierbinte şi crudă.

M-am aplecat spre ea şi am terminat fraza:

— Ea m-a trădat.

Nările bătrânei au fluturat.

— Te înşeli.

— Flota militară din Quur *m-a găsit.*

Am făcut semn spre carena vasului.

— Am petrecut luni întregi jos, în galeră, rugându-mă ca stăpânii de sclavi să uite că mă aflu acolo, apoi a sosit flota militară, căutându-mă. Şi ce s-a întâmplat? Nu m-au putut vedea. Pentru prima dată în viaţa mea, nu mi-am dorit să fiu invizibil. M-am uitat cum căpitanul a privit direct prin mine, chiar dacă eram exact cel pe care îl căuta. Singurul nenorocit cu părul blond din încăpere. Atunci mi-am dat seama că zeiţa nu voia să fiu salvat.

— Fireşte că nu. Dacă te-ai fi întors în Quur ar fi fost un dezastru.

— Un dezastru?

Am încercat să păstrez un ton atent şi neutru.

Khaemezra m-a privit printre gene, şi am ştiut că dădusem greş. A zărit mânia din mine, de parcă oricum mi-aş fi pierdut controlul.

— Dacă te întorci în Quur, vei muri.

— N-ai de unde să ştii.

Femeia a ridicat o sprânceană.

— Ce copil eşti! Aşa crezi?

— Da. Aveam un plan. Ar fi mers. Iar acum, probabil că oamenii pe care îi iubesc sunt morţi.

— Da. Unii, da. Dar şi mai mulţi ar fi morţi dacă ai fi rămas. Ştiu sigur. Ştiu mai bine decât tine.

M-am uitat la ea.

— Ce-ai zis acum cinci minute? Cum l-ai convins pe Juval să nu te

ucidă pe loc? Morţii nu au secrete faţă de Doamna Palidă.

— Da, dar l-am minţit pe Juval. Preoţii zeiţei nu mă căutau pe mine. Bunicul nu mai fusese preot al Thaenei de dinainte de naşterea mea.

— Nu e singurul care vorbeşte cu ea.

Khaemezra s-a oprit de parcă s-ar fi hotărât să schimbe tactica.

— Îl cunosc pe Darzin D'Mon, cel pe care tu îl numeşti „Frumuşelul". Ştii de unde? Fără să-mi aştepte răspunsul, a continuat: Pe vremuri, a căutat să pătrundă în ordinul nostru. Pe vremuri, a căutat să facă parte din Frăţia Neagră, să găsească alinare pentru durerile şi nedreptăţile lui închipuite în îmbrăţişarea Doamnei Morţii. Dar ea l-a refuzat, considerându-l un pretendent nevrednic şi, ca un pretendent nevrednic care şi-ar viola doamna ce nu-l iubeşte, e obsedat de ea. Se îmbată cu crimele pe care le oferă unei zeiţe care nu le doreşte, fiecare viaţă nevinovată devenind un trandafir veştejit, lăsat în faţa porţii Thaenei. Dacă ai fi reuşit să mergi înainte cu planul tău măreţ, ar fi adăugat încă o floare la buchetul lui macabru.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba da!

Khaemezra a dat din cap.

— Cel puţin o dată pe săptămână, uneori de mai multe ori, „Frumuşelul" tău se duce la Aşternutul Vălurit în Oraşul de Catifea. Ai crescut în acea parte a capitalei, deci am convingerea că ştii bordelul respectiv şi care-i este reputaţia, nu?

Un gust de cenuşă mi-a umplut gura.

— Ştiu ce vinde.

— O dată pe săptămână, „Frumuşelul" are o cerere specială, una greu de împlinit, fiindcă e nevoie de serviciile unui preot al lui Caless pentru a se asigura că tinerii oferiţi sunt exotici: blonzi şi cu ochi albaştri. Exact ca tine. Chiar dacă e o chestie temporară, dacă ţine câteva ore, iluzia îl satisface. Vrei să afli ce face „Frumuşelul" cu băieţii frumuşei? Vrei să ştii câte flori terfelite a lăsat în pragul Doamnei?

Mi-am ferit privirea.

— Nu.

Pe toţi demonii, îmi imaginam şi singur. Tinerii pederaşti şi târfele de la Aşternutul Vălurit nu se închiriau, ci erau cumpăraţi.

Nu închiriezi atunci când scopul e să distrugi.

M-am cutremurat.

Khaemezra s-a ridicat în picioare.

— Te rog să te gândeşti la cuvintele mele! Nu suntem duşmanii tăi, iar tu ai o nevoie disperată de prieteni. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te încrezi în cineva.

După ce a plecat, am strâns în pumn Piatra Cătuşelor şi mi-am analizat opţiunile. N-aveam de unde să ştiu ce se întâmplase cu familia mea, dacă Ola încă trăia. N-aveam de unde să ştiu ce păţiseră cei pe care îi iubeam cât călătorisem în lanţuri spre Kishna-Farriga sau ce-ar putea încă păţi câtă vreme mă aflam sub controlul Frăţiei Negre. Pregătire, spusese Khaemezra. Poate că urmau să mă antreneze. Poate că nu.

Mai mult decât orice, m-am întrebat cât din ce îmi povestise era adevărat şi cât era minciună şi dacă exista vreo cale să le deosebesc.

10: DEMON PE STRĂZI

(Povestea lui Talon)

Imaginile, mirosurile şi sunetele oraşului îl asaltară pe kihrin din clipa în care el şi tatăl său ieşiră din confortul umbrit al Aşternutului Vălurit. Soarele după-amiezii târzii era o sferă roşie ca focul pe cerul de vară, încălzind cu dogoarea lui străzile din piatră albă ale Oraşului de Catifea şi transformându-l într-un cuptor nemilos.

Străzile erau pustii. După-amiaza era prea fierbinte pentru târfe şi pentru băutură. Orice om sănătos la cap se retrăsese într-un colţ cu umbră. Câteva fuioare de nori pătau cerul azuriu, dar mai trebuiau să treacă luni bune înainte ca norii să explodeze în furia anotimpului ploios. Până atunci, capitala avea să tot fiarbă.

Kihrin se bucura de căldură şi prefera să meargă prin oraş când puţini oameni ieşeau afară: fie dimineaţa devreme, înaintea zorilor, fie spre amurg, când mai toată lumea trăgea un pui de somn. În prima situaţie, exista un risc mai mic ca jafurile lui să aibă martori, iar în a doua, străzile pustii îl ajutau să se deplaseze mai uşor cu Surdyeh.

Surdyeh păstra tăcerea când cotiră pe Aleea Telalilor, o scurtătură spre Răscrucea lui Simillion[30], unde patronul lor, Landril, îşi avea casa luxoasă şi îşi ţinea ibovnicele.

Kihrin ştia că pe tatăl lui îl supără ceva, dar nu putea decât să ghicească motivul. Lui Surdyeh nu-i plăcea deloc că fiul său îşi petrecea timpul în odăiţele fetelor de catifea. Mereu avea grijă să-i reamintească lui Kihrin că fetele de la clubul Aşternutul Vălurit nu se aflau acolo de bunăvoie. Surdyeh continua apoi, aruncându-i o privire plină de înţeles, că un bărbat care profită de asemenea împrejurări pentru

[30] Se crede că se numeşte aşa fiindcă drumul marchează locul în care Simillion l-a ucis pe regele-zeu Ghauras. De fapt, se numeşte aşa pentru că marchează locul unde cadavrul mutilat al Primului Împărat a fost expus de către Curtea Nestematelor ca „obiect de învăţătură" pentru oricine îndrăznea să-i sfideze.

propria plăcere nu se poate numi bărbat.

Surdyeh era un ipocrit. Tatăl lui nu se codea să primească bani de la Ola sau să cânte în faţa bărbaţilor care veneau la bordel. Îi judeca pe clienţi fără să se gândească deloc la faptul că fetele şi băieţii de catifea *aveau nevoie* de afacerea respectivă pentru a-şi câştiga libertatea. Iar Ola era şi mai rea: cu toată vorbăria ei că pe vremuri fusese sclavă, chiar şi-acum cumpăra sclavi pe care îi punea la treabă câtă vreme cineva îi strecura suficienţi bani în buzunare.

Iar Burtosul se mai întreba de ce naiba voia Kihrin să iasă din toată afacerea asta!

Băiatul se încruntă când îşi aminti dojana tatălui său, cum că Ola îl răsfăţa ca pe un prinţ. Kihrin nu putea să fie un ogenra. Imposibil. Ştia că nu e adevărat, fiindcă nu arăta deloc ca un quuros, ceea ce însemna că nu arăta nici ca o mlădiţă regală quuros. Ştia că nu e posibil, altminteri cineva, un prieten sau un duşman al familiei sale „regale", ar fi venit după el.

Dar mai ales, nu era posibil fiindcă, dacă Ola ar fi avut chiar şi cea mai mică bănuială că se trăgea dintr-o casă regală, ar fi scăpat de el, contra unei recompense grase, cu mulţi ani în urmă. Da, ajutase la creşterea lui. Da, îl trimisese la Dansatorii-Umbră. Da, îi fusese apropiată ca o mamă. Dar el nu îi subestimase niciodată lăcomia. Pe primul loc în viaţa Olei Nathera era chiar Ola Nathera, şi cine uita asta merita tot ce primea.

Îşi dorea totuşi să fi fost un ogenra, măcar de dragul Moreei.

Kihrin se chirci când se gândi la ea. Nu voise ca discuţia lor să decurgă aşa. Sperase să fie suavă şi fermecătoare. Însă el se aruncase asupra ei imediat ce interesul fetei se dovedise diferit de aşteptările lui. O jignise, deşi o plăcea. Chiar o plăcea.

Fata îl ura acum, şi îi merita ura cu vârf şi îndesat.

Reveni cu picioarele pe pământ când simţi că tatăl lui îi dă drumul la mână. Se răsuci să vadă ce se întâmplase. Oare vreun hoţ de buzunare se dovedise atât de tâmpit, încât să încerce ceva? Când se întoarse, continuă să meargă, dar se izbi de un zid.

Un zid? În mijlocul Aleii Telalilor?

Kihrin auzi exclamaţiile şocate ale celor câţiva trecători care încă umblau pe afară. Îşi concentră privirea asupra zidului alb apărut brusc înaintea lui. Cărămizile de piatră erau rotunjite şi acoperite cu muşchi verde. Kihrin se holbă, neînţelegând deloc de unde răsărise un zid în

mijlocul scurtăturii sale. De asemenea, zidul puţea: duhoare de ierburi de mare, sulf şi iz stătut de sex.

O vână purpurie tresări pe suprafaţa cărămizilor, pulsând acolo unde piatra se teşise, formând o scobitură mică şi rotundă. Mai departe, piatra se ondula.

Kihrin trase adânc aer în piept şi privi în sus. Nu se uita la un zid, ci la un pântec.

La pântecul unui demon.

Demonul era enorm, de două ori mai înalt decât Kihrin. De-a lungul burţii (iar demonul se vădi a fi clar un mascul)[31], matahala avea carnea albă. Albul se transforma într-un galben-verzui greţos, pe picioarele masive şi umflate. Braţele erau de un roşu-aprins, lucios şi strălucitor, de parcă namila tocmai şi le vârâse până la subsuori într-un ciubăr cu sânge. Pe faţa demonului, gura schimonosită i se întindea de la o ureche ascuţită la cealaltă. Ochii erau două hăuri negre şi nasul îi lipsea. Părul lung şi alb al creaturii strălucea, dar capetele şuviţelor te orbeau cu stacojiul lor, de parcă şi ele fuseseră înmuiate în sânge închegat. O coadă groasă, verde-vineţie, ca a unui crocodil, dar mai lungă şi mai flexibilă, zvâcnea haotic, lovind cu un zgomot surd caldarâmul.

Dar, mai important decât toate acestea, Kihrin îl *recunoscu.*

Era demonul din casa Kazivar pe care o jefuise.

— TATI, FUGI!

Kihrin îşi împinse tatăl pe o uşă deschisă.

Demonul privi în jos spre adolescent şi rânji. Avea un număr impresionant de dinţi albi, ascuţiţi şi neregulaţi, şi îi ieşeau din gură precum viermii dintr-o rană.

***SALUTARE, NELEGIUITULE! ***

— Sfântă Taja „se rugă Kihrin mai mult pentru sine.

Lăsă cuţitele să-i alunece în palme, deşi putea să jure că se vor dovedi inutile[32]. Nu încăpea îndoială că Frumuşelul trimisese demonul

---

[31] Probabil că nu. Demonii nu sunt creaturi naturale, deşi pot, temporar, să adopte forme fizice. Prin urmare, demonii nu au decât sexul care le-a fost desemnat sau, uneori, sexul pe care îl aleg din considerente practice.

[32] Demonii sunt, firește, niște entități prost înțelese și, în ciuda nenumăratelor cercetări făcute cu scopul descifrării lor, cunoștințele noastre au încă multe lipsuri. *Cheia mai puțin importantă a lui Grizzst* este un tratat pentru începători cât se poate de clar, dar consider că și *Invazia rece* a lui Killus Vornigel ne prezintă o perspectivă

după el, că demonul îl găsise şi că acum Kihrin urma să moară. Matahala asta arăta suficient de masivă ca să-i smulgă capul.

***SALUTARE, HOŢ DE SUFLETE! ***

Kihrin hotărî că singura lui şansă este să fugă. Făcu o fentă spre dreapta, ocoli prin stânga şi o rupse la fugă fără să se oprească. Timp de câteva secunde, crezu că o să reuşească, însă apoi simţi o plesnitură usturătoare peste glezne. Privi în jos şi zări coada verde-vineţie înfăşurată în jurul picioarelor. Se trezi ridicat în aer.

Se purtă exact ca orice om ridicat în aer de către un demon ieşit din minţi, gata să-l sfâşie pe stradă: urlă cât îl ţinură plămânii.

***SALUTARE, PRINŢ AL SĂBIILOR! ***

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! RAHAT! Dă-mi drumul!

Kihrin încercă să taie coada cu cuţitul, dar, după cum bănuise, parcă ar fi încercat să cioplească o piatră cu o batistă de mătase.

Demonul îi ridică trupul la fel de uşor cum Kihrin ar fi luat un pisoiaş de ceafă şi l-ar fi ţinut în aer. Faţa i se apropie de a monstrului şi de guşa lui enormă. Parcă monstrul s-ar fi pregătit să arunce o boabă de strugure în gură.

Exact când Kihrin se hotăra că n-are nimic de pierdut dacă-şi înfige cuţitul în ochiul demonului, creatura îl apucă de braţe, ţinându-l ca într-o chingă, complet neajutorat.

Demonul izbucni în hohote de râs, un sunet care avea să-i bântuie coşmarurile lui Kihrin luni întregi după aceea. Atârna destul de aproape de gura bestiei ca să vadă că aceasta nu era goală, ci plină cu o limbă roşie, contorsionată, şi cu viermi albi ce se târau de colo până colo. Duhoarea nu putea fi descrisă în cuvinte. Amestecul de sânge, de resturi de mâncare şi de lichide seminale putrede îi întoarse stomacul pe dos şi abia se abţinu să nu vomite. Demonul îl scutură pe Kihrin de picioare.

Piatra tsali îi alunecă de sub pelerină şi i se prinse în bărbie. Era rece la atingere.

ÎNDELUNG CĂUTAT-AM LEUL, DAR ACUM GĂSIT-AM ŞOIMUL.

Gura demonului se apropie de el, şi Kihrin preferă să închidă ochii decât să vadă ce se petrece. Se încordă în aşteptarea morţii.

Unii ar pretinde că urmarea a fost şi mai oribilă. Totul se desfăşura

---

excelentă asupra acestor monştri şi a interacţiunilor lor cu lumea fizică.

cu încetinitorul.

Kihrin simţi cum limba demonului i se apropie de faţă, cum îi atinge obrajii, lanţul şi piatra ce căpătase nuanţe indigo. Îl năpădiră tot felul de gânduri.

IATĂ CE-ŢI OFER, REGE AL MEU: SĂ GUŞTI PUŢIN DIN OROARE, SĂ-ŢI CREASCĂ APETITUL PENTRU FESTINUL SUFERINŢEI[33].

Imaginile ce i se perindau prin minte prinseră putere: Kihrin cu bătrâna lui profesoară, Şoricica, cu Morea, cu multe fete şi băieţi de la Casa de Catifea Vălul Sfâşiat. Kihrin se văzu făcându-le tot felul de lucruri. Lucruri îngrozitoare, fără voia celorlalţi. Demonul îi arătă lui Kihrin imagine după imagine în care era un bărbat crud, sadic şi monstruos, un demon în piele de om ce se îmbăta cu durerea şi cu teroarea celor din jurul lui. Se hrănea cu ele aşa cum crocodilii se hrăneau cu aceia ce erau destul de nătângi să se apropie de fluviu. Demonul se adânci şi mai mult în mintea lui Kihrin şi smulse amintirile tuturor celor pe care îi cunoscuse şi iubise, pentru ca mai apoi el să îi sfâşie... să-i ucidă, să-i tortureze sau să-i violeze. Până şi pentru Cartierul de Aramă, până şi pentru un băiat care crescuse în Oraşul de Catifea, înfăptui nişte păcate dincolo de experienţa sau de înţelegerea lui. Demonul scuipă atrocitate după atrocitate în capul băiatului, până când le văzu pe toate.

Kihrin nu se opri din urlat.

Habar nu avea de când stătea aşa, atârnat, şi de cât timp monstrul îi turna orori în minte, o orgie nesfârşită de mizerie şi de perversiuni.

De prea mult timp, oricum.

Când glasul i se frânse şi Kihrin se prăbuşi în hohote de plâns cutremurătoare, presiunea din cap dispăru şi auzi paşi grăbiţi apropiindu-se. Privi în josul străzii. Spaima se transformă în uşurare când văzu Gardienii alergând spre ei cu săbiile scoase.

Demonul îşi lăsă capul pe spate şi scoase un răcnet. Un leu acompaniat de mieunatul asurzitor a o mie de pisici. Namila îi dădu drumul şi îl lăsă să atârne cu capul în jos, agăţat de coada lui. Ridică harpa lui Surdyeh.

---

[33] Comparaţi cu următoarea profeţie din *Un studiu al posedării demonice în Quur.* „Salutare, nelegiuitule, salutare, hoţ al sufletelor, salutare, prinţ al săbiilor! Lungă va fi călătoria noastră să găsim leul până când, în sfârşit, vom găsi şoimul, regele nostru care ne va elibera de ruină, iar lunga suferinţă a sufletelor noastre va fi înlăturată!"

— Nu...

Kihrin avea gâtul zdrobit şi răguşise. Protestul ieşi de pe buzele lui aproape ca o şoaptă.

Demonul rânji şi învârti harpa învelită în husă, aruncând-o spre primul Gardian aflat mai aproape de ei. În loc să rămână cu creierul împrăştiat, capul omului trecu printre strune şi sfâşie materialul husei, în timp ce cadrul de lemn îi prinse braţele ca într-o menghină. Dacă demonul ar fi dat drumul instrumentului în acel moment, bărbatul şi-ar fi petrecut următoarele cinci minute încercând să se elibereze din hăţişul de lemn şi de coarde, însă nu se întâmplă aşa. Într-o mişcare fluidă, fină, monstrul îl trase mai aproape pe omul care se zbătea şi îşi deschise gura imensă şi mai mult.

Kihrin tresări şi îşi feri privirea când demonul muşcă din capul bărbatului fără nicio dificultate, aşa cum ar fi muşcat Kihrin dintr-un mango. Sângele mortului îl împroşcă pe băiat exact când restul leşului căzu pe stradă.

— Xaltorath. Prezenţa ta aici nu e binevenită! se auzi o voce puternică.

Kihrin se gândi că afirmaţia e profund inutilă. Întoarse capul să vadă cine urma să fie următoarea victimă.

Fiind cu capul în jos, Kihrin se uită cruciş, dar îşi dădu seama că acesta nu era un membru al Gărzii. Nou-venitul era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul şi barba sure. Un munte de om, pe cât de înalt, pe atât de lat, emana forţă din muşchii lui duri. Nu părea deloc fericit că un demon bântuia pe străzile oraşului.

Era întru totul de acord cu el.

Kihrin nu ascultase mai niciodată când Surdyeh îl bătuse la cap cu rangurile militare din Quur, dar bărbatul purta armură. Platoşa metalică lucioasă de pe piept sclipea în lumina portocalie a soarelui. În spatele lui, o legiune veritabilă a Gărzii Oraşului şi soldaţii stăteau retraşi, lăsându-l pe nou-venit să-şi facă numărul.

Xaltorath mârâi şi se repezi spre bărbat, în vreme ce Kihrin atârna de coada lui ca un felinar în anotimpul ploios.

***MURITORULE NERUŞINAT, ÎNDRĂZNEŞTI SĂ-MI SPUI CE DREPTURI AM ŞI CE NU? EU SUNT XALTORATH. SUNT RĂCNETUL BĂTĂLIILOR, ÎNTRUCHIPAREA PĂCATULUI. SUNT GEAMĂTUL DE PE BUZELE CELOR BLESTEMAŢI! ***

„Glasul" demonului pe care îl auzea în minte se transformă într-un

urlet haotic, crescând în intensitate şi devenind tot mai ameninţător[34]. Pe la colţurile gurii, îi curgea sânge proaspăt, umed, pictându-i în stacojiu torsul alb.

— Haide! continuă să vorbeşti!

Soldatul îi aruncă o privire lui Kihrin şi se încruntă. Îşi spuse în sinea lui că se va ocupa de el mai târziu, apoi îşi îndreptă atenţia spre demon.

Pe neaşteptate, furia monstrului se mai potoli, deşi rânjetul deveni şi mai înspăimântător.

***TE CUNOSC! ***

— Da, încuviinţă soldatul. Ne-am mai întâlnit. Şi atunci tot în spatele unui copil te ascundeai. Aşa ai de gând să faci şi acum?

ACEST BĂIAT NU ÎNSEAMNĂ NIMIC PENTRU TINE, DAR EA A FOST TOTUL.

Demonul chicoti.

ŢIPETELE EI M-AU UNS PE SUFLET.

Articulaţiile de la degetele soldatului se albiră de la forţa cu care strângea sabia între ele, dar glasul îi rămase calm:

— De ce tânărul acesta? Ai obosit să mai răneşti fetiţele?

GROAZA LUI E LA FEL DE DULCE CA MIEREA DINTRE COAPSELE FIICEI TALE.

Pe chipul soldatului apăru un tic nervos. Continuă să meargă în cerc, fără să-şi desprindă privirea de la demon.

— N-ai fost eliberat din închisoare ca să hărţuieşti băieţei. De ce te afli aici, Xaltorath?

Expresia de pe chipul demonului deveni gânditoare, de parcă depăna amintiri cu un prieten vechi pe care nu-l mai întâlnise de ani întregi.

---

[34] În general, demonii nu au o singură înfăţişare, deşi nu seamănă deloc cu imitatorii precum Talon, care îşi schimbă forma cu o lejeritate dezarmantă. Totuşi, odată ce pătrund în lumea fizică, par să-şi păstreze aspectul pe durata vizitei lor. Forma unui demon poate fi dictată de vrăjitorul care îl invocă şi care ar putea stabili că un demon ar trebui să apară doar cu „o formă arătoasă şi cuviincioasă" sau ar putea cere ca demonii să apară „hidoşi şi îngrozitori, ca să-şi sperie duşmanii". *Cheia mai puţin însemnată a lui Grizzst,* de exemplu, recomandă să ceri o formă pe care demonul să o considere neplăcută, ca o modalitate de a stabili dacă demonul e cu adevărat sub controlul tău. (Nu prea pun mare preţ pe acest aspect, din moment ce un demon e mai mult decât capabil să reziste câteva ore sub formă de căţeluş drăgălaş – dacă asta înseamnă că, mai târziu, îl poate sfâşia în bucăţele pe cel care l-a invocat.)

SUNT AICI PENTRU CĂ AŞA TREBUIE. SUNT AICI FIINDCĂ LEGĂTURA STRĂVECHE ÎNCĂ NE ŢINE LA UN LOC PE CEI DE-UN NEAM CU MINE. SUNT AICI, DEOARECE VOI, NEROZILOR, CONTINUAŢI SĂ MĂ INVOCAŢI, ŞI VOI FI AICI PÂNĂ ÎN ZIUA CÂND TOATE LEGĂMINTELE VOR FI RUPTE, IAR SUFLETELE NOASTRE, ELIBERATE.

Monstrul zâmbi.

CÂT DE CURÂND.

— Şi ce idiot te-a invocat de data asta?

DE CE NAIBA...

Demonul se opri.

DE CE VORBEŞTI ŞI NU TE LUPŢI?

— Sunt mulţumit să te aud vorbind. Se vede că îţi face plăcere.

CAUŢI SĂ-MI DISTRAGI ATENŢIA!

— Nu, răsuflare puturoasă, caut să te întârzii.

Atunci, soldatul se apropie brusc şi sabia din mâinile lui licări în razele soarelui.

Xaltorath rânji larg, îşi pregăti braţele cu gheare să atace şi urlă când Kihrin îi înfipse cuţitul până la plăsea în ochiul stâng.

Kihrin rată restul luptei. Coada lui Xaltorath tresări şi îl azvârli cât colo ca pe o păpuşă stricată. Se izbi cu capul de zidul vopsit în alb al unei prăvălii.

Totul se derulă ca prin ceaţă după aceea.

Auzi urletele oribile ale lui Xaltorath, zăngănitul asurzitor al armelor, ţipetele bărbaţilor şi incantaţia gravă a unui glas de tenor. Totul venea dintr-un loc îndepărtat.

Tremurând şi clănţănind din dinţi, Kihrin se ridică în picioare. Nu reuşea să se concentreze. Îşi simţi părul umed şi năclăit. Sângele de pe faţă era al său. Ardea înfierbântat. Safirul de la gât îl frigea.

Ştia (deşi de parcă ar fi fost problema altcuiva) că se rănise foarte rău, probabil mortal. O parte din el îşi dorea să doarmă. O altă parte din el îşi dorea să vomite. Iar restul fiinţei sale se umplu până la refuz cu un soi de furie albă, mistuitoare, pe care Kihrin nu o mai trăise decât o singură dată în viaţă. Dorinţa de răzbunare deveni atât de puternică, încât toate celelalte instincte dispărură. Mânia îi dădu forţa de a sta în picioare şi de a se târî împleticindu-se spre răspântia unde fusese atacat.

Soldatul încă se afla acolo, alături de mulţi gardieni şi de un nou-

venit: un bărbat într-o pelerină sallí maronie şi peticită. Părea nelalocul lui, semănând cu un hoţ din gaşca Dansatorilor-umbră la un chef dat în cinstea retragerii unui Gardian. Kihrin habar n-avea cine e bărbatul, dar, de vreme ce nu era nici demon, nici gardian, hotărî să îl ignore până când avea să se dovedească a fi important.

Nu văzu nici urmă de demon, cu excepţia urmelor firave de lumină roşie, neobişnuită, şi a mirosului de putreziciune.

— Cum ai reuşit să ajungi aici atât de repede? îl întrebă soldatul masiv cu sabie pe bărbatul cu pelerină peticită pe când Kihrin se apropia de ei. Abia am trimis un om să te găsească.

— Taja ne-a zâmbit. Una dintre iscoadele mele mi-a dat de ştire... Binecuvântată fii tu, Tya! Te simţi bine, băiete?

Nou-venitul se întoarse spre Kihrin.

Tânărul ignoră întrebarea. Fiindcă era cretină. Niciodată n-avea să se mai simtă bine. Clipi des spre omul în pelerină peticită. Era un bărbat cu înfăţişare obişnuită, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Pielea măslinie şi pometii unui marakori îi dădeau un aer uşor exotic. Avea ochii negri şi părul brunet, drept, care voia să o ia în toate direcţiile, dar era împiedicat de o diademă simplă din alamă purtată pe frunte. Kihrin se întrebă dacă nu cumva aparţinea Societăţii Petrecăreţilor şi dacă găsea ceva de lucru, cu pelerina aia zdrenţuită. Arăta mai degrabă a fermier decât a artist. Kihrin bănui că e un soi de servitor sau valetul vreunui soldat.

— E mort?

Kihrin scrâşni din dinţi ca să nu cadă.

— Qoran, prinde-l! O să se prăbuşească, spuse bărbatul mai scund.

Soldatul se întinse spre Kihrin, îi puse mâna pe umăr, dar băiatul se feri brusc, luptându-se cu cele mai îngrozitoare amintiri.

— Nu mă atinge!

Soldatul îşi vârî sabia în teacă şi ridică mâinile în semn că nu reprezintă o ameninţare.

— Fiule, trebuie să te linişteşti...

— Nu-mi zice fiu! se răsti Kihrin. E mort?

Cei doi bărbaţi clipiră de câteva ori, surprinşi. Soldatul privi în urmă la grămada sângerie care fusese odată unul dintre gardienii săi. Rămăşiţele oribile ale unei harpe cu strune duble înconjurau torsul cadavrului.

— Cât se poate de mort.

— Qoran, se referă la demon, îl corectă mărunţelul.

Privirea lui zăbovi cercetător asupra lui Kihrin, de parcă băiatul îi amintea de cineva, dar fără să ştie de cine.

— Xaltorath nu e mort, nu. Totuşi, ne-ai ajutat să-l trimitem înapoi în iad pentru o vreme.

Soldatul făcu un pas în faţă, deşi fără să aibă intenţia de a-l atinge încă o dată pe Kihrin.

— Trebuie să ştim ce ţi-a spus Xaltorath, băiete. Orice detaliu, orice cuvânt ar putea fi de o importanţă vitală. Cât de mult îţi aminteşti? Ce-a vrut de la tine? De ce te-a lăsat în viaţă?

— Mi-a distrus cuţitul.

Kihrin îşi văzu arma zăcând în mijlocul străzii, îndoită şi strâmbă de parcă cineva ar fi băgat-o în vatra unei fierării şi ar fi lăsat-o acolo. *Cuţitul mi-a distrus. Viaţa mi-a distrus.* Izbucni în râs la auzul rimei din cap, dar se opri brusc. Ca un prost, nu reuşi să se gândească decât la supărarea lui Landril Attuleema când urma să vadă că nu apar la timp să cânte.

Soldatul nu păru deloc amuzat.

— Argas, ia-ţi cuţitul! Ai idee câţi vor mai muri dacă vreun vrăjitor ţăcănit vrea un alt Marş spre Iad? Când prinţii-demoni scapă din iad, nu vin aici ca să dea petreceri. Aduc cu ei şi mai mulţi demoni. Răspunde-mi la întrebări, băiete!

Soldatul se întinse să-l înşface, dar îşi opri mâna în ultima clipă.

Kihrin se dădu în spate oricum, însă strânse din dinţi încăpăţânat.

Ceva se rupse în el. Un al şaselea simţ îl împiedică totuşi să rostească vreo prostie care să-l facă pe bărbat să-l arunce într-un puţ doar cu o pocnitură din degete. Kihrin se retrase sigur pe picioare, fără să se împleticească, fără să vomite, chiar dacă toate aceste lucruri aşteptau să-l copleşească în orice moment.

— Monstrul a distrus harpa tatei. Cum o să ne mai câştigăm traiul acum? Ce-o să mai mâncăm? Pentru tine poate că nu înseamnă nimic, dar, pentru mine, înseamnă totul[35].

— Domnule general, aşteaptă!

---

[35] Aţi putea să vă întrebaţi dacă Kihrin uitase cumva că avea o grămadă de bani economisiţi ori pur şi simplu se pierduse în rolul jucat, cel de tânăr ucenic în ale muzicii. Cea mai uşoară cale de a se împiedica să cheltuiască banii, presupun eu, era să uite că îi are.

Bărbatul cu pelerină peticită ridică o mână, apoi îşi îndreptă atenţia spre Kihrin.

— Era harpa tatălui tău? Eşti fiul lui Surdyeh?

Kihrin intenţiona să ţipe în continuare, dar întrebarea blândă îi domoli furia.

— De unde ai ştiut...

Băiatul clipi des.

— Îl cunoşti pe tata?

— Desigur.

În ochii bărbatului apăru un amestec de tandreţe şi de durere veche.

— Pe vremuri, am fost prieteni.

Îl cercetă cu privirea pe Kihrin, dar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Tata! Unde e? Era aici...

Kihrin nu-l mai văzuse de când îl împinsese pe Surdyeh pe uşa deschisă. Doar nu fusese rănit, nu? Kihrin şi-l imagină pe bătrân prăbuşit undeva, într-o firidă, dându-şi ultima suflare în cine ştie ce şanţ, fără să-i pese cuiva de el. Se întoarse din nou cu faţa spre soldatul, pardon, generalul care părea singurul în stare să-l ajute.

— Trebuie să-l găsiţi. E orb. Probabil că n-a ajuns prea departe.

Generalul se holba la el, duşmănos şi dur ca un drussian. Pocni totuşi din degete şi gesticulă spre un soldat din apropiere.

— Căpitane Jarith, pune-ţi oamenii să cerceteze zona. Vezi dacă găsesc un bărbat orb. E posibil să se ascundă şi îl cheamă Surdyeh. Te rog să-l aduci înapoi şi purtaţi-vă frumos cu el! Trebuie să fie alături de fiul său.

Tânărul soldat salută.

— Da, domnule general! Îndată.

— Mulţumesc! spuse Kihrin. Mulţumesc!

Închise ochii plin de uşurare, dar gestul se dovedi o greşeală. Furia care îl ţinuse conştient se domolea. Lumea se înclină şi întunericul puse stăpânire pe el.

— Iute... îl auzi pe general spunând.

Kihrin ar fi vrut să vadă ce se întâmplă în continuare, dar se dovedi prea ocupat să leşine.

11: LINIŞTEA DINAINTEA FURTUNII

(Povestea lui Kihrin)

În cele din urmă, m-am dus pe punte. Cutia aceea de lemn mă făcea să mă simt prins în capcană: cabina de pasageri de la bordul vasului *Nenorocirea* era mai mică şi decât o latrină. În teorie, încăpeau patru oameni în ea.

Aveam un chef nebun să-l găsesc pe cel care venise cu această „teorie" şi să-l dau cu capul de balustradă.

O corabie pântecoasă, după modelul zheriaso, *Nenorocirea* căra sclavi aduşi din Kishna-Farriga şi Zherias în Quur, unde bunii cetăţeni ai imperiului îi cumpărau pentru tot soiul de scopuri scârboase. Vasul avea numărul obişnuit de vele şi de catarge, precum şi o punte inferioară unde trăgeau la rame sclavii ca să sporească ritmul deplasării când vântul se lăsa aşteptat sau când navigau prin porturi complicate.

Sunt mult prea familiarizat cu galera de pe *Nenorocirea* ca să îmi mai pese să-mi amintesc, chiar şi-acum.

Temniţele sclavilor erau mai apoi separate pe niveluri, între cele două punţi, de grilaje groase din fier. Celulele adăposteau majoritatea sclavilor şi aveau tavanele atât de joase, încât o femeie mărunţică nu putea să stea în picioare. Prin comparaţie, cabina noastră părea un privilegiu nemaiîntâlnit.

Puntea fusese golită de toate mărfurile (ceai maridon, zahăr, butoaie cu lichior sasabim, vase de lut din Eamithon) când *Nenorocirea* mă adusese la Kishna-Farriga ca sclav, dar acum, nu. Căpitanul Juval rămăsese în port suficient de mult cât să scape de marfa sa şi să încarce următorul lot de victime. Pesemne că plănuia să cumpere mai multe în Zherias[36], înainte să traverseze marea Galla spre

[36] Acum 125 de ani, regele Zheriasului, Shogu, a încercat să scoată în afara legii practica sclaviei, prin tradiţie una dintre cele mai importante activităţi comerciale

Quur. Mă întrebam de câte ori făcuse drumul ăsta şi câte vieţi cumpărase şi vânduse.

Dintr-o plăcere perversă, m-am aşezat unde căpitanul mă putea vedea. Căutându-i privirea ce se strecura pe lângă mine fără să mă recunoască, mi-am putut stăpâni mai lesne pornirea de a-mi folosi pumnalul ca să-l înjunghii în spinare. Juval era prost dispus, mormăind şi răstindu-se la orice membru al echipajului care trecea pe lângă el.

Pesemne că prinsese de veste despre preţul final al vânzării mele. Se grăbise atât de tare să scape de mine, încât primise o sumă fixă, în loc să stea în Kishna-Farriga ca să ia un procentaj. Juval n-avea de unde să ştie că el era singurul care se alesese cu ceva din toată târguiala.

Teraeth stătea pe un grilaj care acoperea temniţele sclavilor, ţinându-se strâns cu degetele de gratiile de fier în timp ce privea în jos. Marinarii îi dăduseră o cabină mare.

Nu eram surprins. Poate că arăta şi vorbea ca un quuros, dar iluzia ce îl învăluia nu reuşea să îi ascundă aerul ameninţător.

Teraeth şi-a ridicat privirea şi m-a văzut urmărindu-l.

Ne-am holbat unul la altul câteva momente. Mi-a făcut semn să mă apropii.

Am evitat să mă uit în temniţă.

— Îmi pare rău că ţi-am zis că nu eşti decât un stăpân de sclavi. Khaemezra mi-a explicat cum stau lucrurile şi...

— Priveşte!

A arătat cu degetul spre grilaj.

Nu am simţit nicio obligaţie să îi urmez poruncile, dar mi-am amintit că mama lui avea gaeşul meu.

— Ştiu cum arată sclavii, mulţumesc! Nu voiam decât să-ţi spun că...

— Pe toţi demonii, priveşte!

S-a întins, mi-a apucat poalele robei şi m-a tras în jos, spre el.

— Asta eşti tu.

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Nu trebuie să-mi aminteşti că sunt sclav.

— Crezi că asta am vrut să spun? A pufnit şi mi-a şoptit cu o voce aspră: Nu *le* pasă că eşti sclav. Uită-te la ei! Cu atenţie. Îi vezi? Bărbaţi,

---

zheriaso (alături de piraterie şi negustorie). A supravieţuit mai puţin de cinci zile după aceea, băiatul său cel mai mare, Sinka, legalizând sclavia îndată după moartea lui.

femei, copii. Unii dintre ei nu vor mai apuca sfârşitul călătoriei. Alţii îşi vor începe viaţa plină de violuri şi de violenţă. Vin din peste zece ţări. Unii vin din sate atât de mici, că nici nu ştiau că au o „ţară". Cei mai mulţi nu vorbesc nici guarem, nici vreo altă limbă cunoscută de tine. Şi-ar da bucuroşi sufletele ca să fie în locul tău, acum, că eşti mult prea valoros ca să fii aruncat într-o celulă precum o bucată de carne stricată. Vor muri de foame, înecaţi sau sufocaţi în timpul vreunei furtuni. Uită-te la ei! Nu mai există speranţă în ochii lor. Nici măcar nu mai au puterea să plângă sau să întrebe ce-au făcut ca să merite aşa ceva. Nu pot decât să şoptească întrebarea aşa cum un nebun urlă întruna aceeaşi frază cu un glas din ce în ce mai gâtuit, până când nu mai rămâne decât liniştea...

Mi-am înăbuşit un suspin şi mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— N-am nevoie de...

— Eşti din Quur... Aceasta e moştenirea ta. Acesta e darul oferit de tine lumii: corăbii după corăbii pline de durere, străbătând mările întru potolirea poftelor poporului tău. Pentru cruzimea şi setea lui de a cuceri totul. Să nu îndrăzneşti să-ţi fereşti privirea de la dreptul tău din naştere! Iată ce a creat vrăjitorul Grizzst când a legat demonii! Iată ce a adus lumii Împăratul tău, Simillion, când a pretins Coroana şi Sceptrul! Acesta e stilul de viaţă pentru care Atrin Kandor a murit ca să-l salveze.

M-am aşezat pe grilaj, mut şi aproape paralizat.

— Câţi sclavi ai cunoscut? Pe câţi i-ai desconsiderat şi i-ai văzut doar ca o pe altă faţetă de neschimbat a vieţii din Quur?

Teraeth s-a înfipt bine în călcâie, ţinându-se cu degetele de gratii ca să se echilibreze.

— Ai întrebat cine suntem şi o să-ţi spun cine *nu* suntem. Nu suntem oameni care *să facă aşa ceva* vreodată.

Nu am răspuns mult timp.

În cele din urmă, am şoptit:

— Asta nu înseamnă că acţiunile voastre sunt corecte.

— Nu, dar pentru orice viaţă pe care o iau, le înapoiez vieţile altora. Când o voi întâlni pe Thaena în Viaţa de Apoi, voi merge cu capul sus, fiindcă am conştiinţa curată.

— Nu pot să fac nimic ca să-i eliberez pe oamenii aceştia.

— Adevărat, dacă aşa crezi, dar nu te păcăli singur... *Este* adevărat doar pentru că tu crezi asta.

M-am uitat la mare. Albatroşii ne urmăriseră de la Kishna-Farriga. Aveau să mai rămână cu noi o vreme înainte să-şi dea seama că resturile de mâncare nu vin destul de repede. Aerul sărat îmi umplea nările, iar foşnetul aspru şi geamătul velelor îmi ajungeau la urechi. Dacă ascultam cu atenţie, auzeam şi plânsetele. Corabia nu mirosea decât a lemn sărat şi a smoală. Duhorile insuportabile urmau să apară mai târziu.

Am cugetat intens şi îndelung la ironia de a fi dăscălit cu privire la libertate de către un asasin căruia îi aparţineam.

— Juval a folosit biciul cu nouă cozi pe tine, nu-i aşa? m-a întrebat Teraeth după o vreme.

— Îmi punea tot felul de întrebări. Îi sărea ţandăra când nu-i răspundeam.

— Vrei să-l omor?

M-am uitat chiorâş spre vanté.

— Nu crezi că asta ne-ar întârzia puţin sosirea în Zherias?

— Ofiţerul lui de punte pare destul de priceput.

Ideea mi-a trimis un fior pe şira spinării. Dacă urma să mai am coşmaruri, atunci ofiţerul Delon avea să mi le bântuie.

— Delon e şi mai rău decât Juval. Mult mai rău.

Teraeth se holba la mine. A strâns din dinţi şi şi-a ferit privirea.

— O să-mi amintesc asta.

— În plus, Tyentso se va supăra dacă te apuci să-i ucizi echipajul. Până şi tu ai putea avea probleme cu ea.

— Vrăjitoarea de pe corabie. Îţi aminteşti că voiai să ştii dacă Juval are una? Răspunsul e „da". Aspră ca o drussiană. Ea e cea care m-a făcut gaeş. Încă n-am văzut-o, dar sigur e pe aici, pe undeva. Îşi petrece timpul singură. E ca un sihastru într-o peşteră, numai că peştera ei este o corabie.

Teraeth a zâmbit într-un fel care mi-a amintit de tigrii ce adulmecă prada.

— Dacă mama îi poate ţine piept lui Relos Var, nu cred că o vrăjitoare în ascunzătoare va fi o problemă.

Teraeth şi-a strâns degetele în jurul gratiilor.

— Arată-mi locurile de pe corabie! a rostit el după o pauză. Vreau să cunosc punţile, pentru momentul în care lucrurile o vor lua razna.

— De ce? Crezi că se va întâmpla ceva?

— Cred că Relos Var a renunţat prea uşor la tine.

Teraeth s-a întors şi a privit ţintă apa.

— Nu e deloc renumit pentru aşa ceva.

— Adică va încerca din nou?

Întrebarea era inutilă. În adâncul inimii, ştiam că Teraeth are dreptate. Relos Var încă nu-şi terminase treburile cu mine.

Teraeth a început să-şi roadă o unghie.

— Va dori să ştie unde ne aflăm. Mama ne protejează pe amândoi. Nimeni nu ne poate citi viitorul cu ajutorul globului de cristal. În plus, tu oricum te-ai priceput dintotdeauna să te ascunzi când cineva foloseşte magie ca să te localizeze. Nu e nimeni pe urmele tale.

M-am încruntat.

— Dar s-a mai întâmplat.

— Nu cu uşurinţă.

— A trebuit să invoce un prinţ-demon, aşa că da. Momentan, suntem bine totuşi. Dar poate Var face şi el chestii din astea. Se ştie că îi place să se ocupe şi de treburi mai urâte.

Teraeth mi se părea agitat. Dacă urma să avem necazuri, ultimul loc în care voiam să fiu era pe un vas cu sclavi, în mijlocul mării.

Slăvit fie numele Tajei, exact acolo au dat necazurile peste noi!

12: DINCOLO DE VĂL

(Povestea lui Talon)

Morea îşi turnă un pahar de apă din urciorul de lângă patul ei, apoi îşi clăti gura şi scuipă. Repetă procesul până când gustul înţepător dispăru.

Dacă ignorai covoarele atârnate, sculpturile lascive, labiile Calessei din mozaic şi vasele cu ofrande priapice ale amanţilor, cămăruţa abia dacă avea mobilă. Un pat, un bufet şi un dulap. Un urcior, căni ceramice şi un vas de spălat se odihneau pe bufet. În dulap, îşi aranjase puţinele haine pe care i le dăduse Madam Ola.

În pat, zăcea un negustor beat pe nume... Oare cum îl chema? Hallith? Nu-şi mai amintea. Se dovedise prea ameţit ca să facă ceva, iar mirosul răsuflării lui puturoase o determinase să se cutremure de scârbă. Îl drăgălise şi îl mângâiase, rugându-se să se mulţumească doar cu o felaţie.

Din fericire, se mulţumise.

Nu-i fusese uşor Moreei să vină într-un asemenea loc. Ştia că nimerise mai bine decât mulţi alţii, dar încă îşi amintea vremurile când o încăpere atât de micuţă nu putea fi folosită nici măcar pe post de toaletă. Baron Mataris nu fusese deloc chipeş sau fermecător şi nici măcar tânăr, dar fusese bogat şi deloc rău cu sclavii lui, aşa încât aceştia îi păstrau o amintire plăcută. Chiar dacă ea şi sora sa nu cunoscuseră fericirea, cel puţin fuseseră răsfăţate, iar femeile şi bărbaţii cărora le fuseseră dăruite de Baron Mataris credeau în spălatul zilnic.

Spre deosebire de unii. Îşi îndreptă privirea spre muşteriul ei, care sforăia deja.

Madam Ola îi spusese că, în nopţile în care nu dansa, trebuia să se aştepte la două sau la trei coroane bacşiş. Femeia le permitea oamenilor săi să păstreze bacşişul, deşi n-avea nicio obligaţie să

procedeze astfel. Asta însemna că, dacă Morea economisea fiecare coroană, fiecare părăluţă, fiecare cupă, avea să strângă în cinci ani suficient cât să-şi plătească libertatea. Cinci ani de mizerie. Cinci ani în care să primească orice client, cinci ani de zăcut pe saltea sub grohăiturile scârboase ale marinarilor, minerilor, negustorilor şi ale oricui îi plătea Olei Nathera destul metal.

Morea avea o singură consolare: posibilitatea unui final fericit. Ola nu se împotrivea ideii ca ea să-şi răscumpere libertatea. Baron Mataris nu făcuse niciodată asta.

Ola o intriga pe Morea. Femeia era o legendă, cu zeci de versiuni în privinţa originilor ei, toate, probabil, un car de minciuni. Nu folosea vălurile pe care atât de mulţi zheriaşi le purtau acasă, aşa că se vedea limpede că, pe vremuri, fusese o frumuseţe sălbatică. Avea pielea ca miezul nopţii, ochii îi erau două oceane adânci şi purta părul ondulat strâns în cocuri elegante. Da, o mare frumuseţe... sau ar fi fost dacă timpul şi aplecarea pentru dulciuri nu i-ar fi rotunjit toate liniile corpului.

Morea auzise deja o duzină de poveşti în timpul scurtei ei şederi la Vălul Sfâşiat. Cum că Ola Nathera fusese o prinţesă zheriaso şi fugise de o căsnicie nedorită. Că Ola era de fapt o vrăjitoare josnică, alungată din ţara ei pentru că-i făcuse farmece regelui. Sau, preferata Moreei, cum că Ola fusese pe vremuri sclavă şi îşi câştigase libertatea şi averea în urma unei nopţi petrecute pe neştiute cu Împăratul. Frumuseţea ei îl fermecase atât de mult pe bărbat, încât acesta îi dăruise un extrem de rar colier cu diamante din lacrimi de stele. Cu o asemenea comoară, Ola îşi răscumpărase libertatea, pusese mâna pe casa de catifea Vălul Sfâşiat şi, de atunci, nu se mai culcase cu niciun bărbat.

Morea nu ştia cum stă treaba cu colierul sau cu Împăratul, dar de ultima parte era sigură. Ola o privea aşa cum o făceau majoritatea bărbaţilor. Iar Morea discutase destul cu alţii ca să ştie că, atunci când Ola se satisfăcea cu propriii sclavi, nu pe băieţi îi chema în pat.

Halith? Harith? Halis? Muşteriul ei care sforăia de zor se rostogoli, duse mâna deasupra capului ca o pisică şi balele începură să-i curgă pe barbă. Era primul client al după-amiezii, şi fata se întrebă dacă bărbatul venise pentru sex sau doar ca să se adăpostească de căldură. Morea se mai zgâi la el un moment, apoi hotărî că are nevoie de aer proaspăt.

Tânăra ieşi din odăiţă în curte. Căldura se transformase într-o

bestie, un monstru care hărţuia şi vâna pe oricine întâlnea în cale. Doar o uşoară adiere pătrundea în curtea centrală. Ziua parcă luase hotărârea să te fiarbă la foc mic. Culoarea blândă şi azurie a cerului părea că îşi râde de ea, sclipind sub discul roşu-portocaliu al soarelui.

Intrarea servitorilor din spatele clubului se deschise şi Morea auzi vocea plină de mânie a bătrânului Surdyeh.

— Ai grijă! Ai grijă! Nu te împiedica de a treia treaptă!

— Tată, sunt *bine.*

Morea trase adânc aer în piept, când apăru muzicianul cel tânăr. Un soldat îl sprijinea pe Kihrin, iar alţi doi îl îndrumau pe harpistul cel orb. În ciuda protestelor sale, băiatul nu arăta deloc bine. Sângele uscat îi mătuise şi îi ciufulise părul negru, ce părea acum o masă hidoasă şi încâlcită. Zări pe pelerina lui sallí multe pete de sânge. Alte pete oribile îi dădeau aerul unui om cu răni grave. Tatăl lui nu părea să fie rănit, dar expresia de furie, de frustrare şi de îngrijorare de pe chipul lui se vedea de la o poştă.

Morea alergă în casă să o aducă pe Madam Ola şi, când se întoarseră, îi găsiră pe cei doi soldaţi pe loc repaus. Al treilea, cel care îl ajutase pe Kihrin, vorbea cu muzicianul orb.

— V-am zis! se răsti Surdyeh. Vă mulţumim pentru amabilitate, dar ne vom descurca! Nu avem nevoie de milă.

— Tată, eşti nepoliticos.

Soldatul înalt, arămiu la faţă şi foarte chipeş, zâmbi de parcă găsea iritarea bătrânului adorabilă. Încercă să spună ceva:

— Ochi-Strălucitori...

Madam Ola traversă curtea în goană. Îşi aruncă braţele în jurul lui Kihrin şi îl strânse tare la piept.

— Copilul meu drag!

— Mmm, mmm mmmm! gemu Kihrin cu vocea înăbuşită de pieptul masiv al Olei.

Băiatul se zvârcoli să scape din îmbrăţişarea ei.

Ola se retrase, aşezându-şi protector mâinile pe umerii lui Kihrin.

— Ce i-aţi făcut îngerului meu? se răsti ea.

Soldatul îşi întinse mâinile pe lângă el, în semn de nevinovăţie.

— Nu am fost eu, doamnă... Ăăă... îngerul dumneavoastră a dat peste un demon.

Femeia îl privi fix, clipind des, apoi se uită la Kihrin.

— Ţi-a făcut Faris ceva...

— Nu, Ola, interveni Surdyeh. Nu un demon metaforic. Unul real.

— Poftim?

Bătrânul clătină din cap.

— Nenorocitul de monstru aştepta în mijlocul străzii, Ola. N-am mai auzit de unul ca el. Dacă nu l-aş fi mirosit din vreme, m-aş fi împiedicat de blestemata aia de creatură. Am auzit că a omorât un gardian. Am avut noroc că am scăpat cu viaţă.

Kihrin îi aruncă lui Surdyeh o privire atât de plină de venin, încât Morea tresări.

— Unul dintre noi *chiar* s-a împiedicat de el.

— Dar cel puţin nu te-a omorât, băiete, adăugă Surdyeh, arţăgos.

— O favoare mică, zise Kihrin.

Apoi băiatul clătină din cap şi un fior îl trecu pe şira spinării. Făcu un semn cu mâna spre gardian.

— Madam Ola, el e căpitanul Jarith.

Acesta luă mâna Olei şi o sărută, surâzând strengăreşte. Tânărul nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, mult prea tânăr să fie căpitan.

— O adevărată plăcere, domnişoară Nathera! Tata mi-a spus o grămadă de poveşti despre dumneavoastră.

Zâmbetul îngheţă pe chipul Olei Nathera.

— Da? întrebă ea enervată.

Zâmbetul şugubăţ al căpitanului se lărgi.

— Da, da. Obişnuia să spună că aţi fost una dintre cele mai frumoase curtezane care a pus piciorul vreodată în Cercul Superior şi că, pe vremuri, o mie de bărbaţi se aşezau la coadă doar pentru a fi ignoraţi de dumneavoastră.

Tânărul se opri şi îi făcu din nou cu ochiul.

— Bineînţeles, nu-mi povestea niciodată în locuri în care ne putea auzi mama.

Ola izbucni în hohote de râs sincere, din inimă.

— Ah! Bucuriile tinereţii, nu? Ar trebui să treci pe la noi într-o bună zi. Îţi voi găsi pe cineva special.

Ola se răsuci, sesiză prezenţa Moreei şi arătă spre ea.

— Ea e nouă şi e o încântare, nu?

Căpitanul zâmbi şi ridică din umeri.

— Scuzele mele, domnişoară Nathera...

— Ola. Trebuie să-mi spui Ola, diavol frumos ce eşti!

Tânărul rânji.

— Ola să fie. Să nu vă supăraţi, dar tare mă tem că prefer femeile care nu sfârşesc într-un bordel.

Ochii îi alunecară însă peste formele Moreei.

— Totuşi, eşti încântătoare. Bănuiesc că nu ştii cum se foloseşte o sabie, nu?

O întrebase direct şi cu o atitudine complet nepotrivită. Nimic din maniera lui nu sugera că-şi dă seama de încălcarea etichetei folosite în cazul sclavilor. Fără îndoială, bărbatul ştia că Ola n-ar îndrăzni să-l ia la rost pentru asta.

Morea înghiţi în sec şi clătină din cap.

Căpitanul oftă.

— Păcat!

Tânărul se şterse de praf şi se întoarse spre Kihrin, a cărui privire plină de admiraţie şi de recunoştinţă se transformase într-o căutătură oarecum furioasă.

— Invitaţia rămâne valabilă. Dacă încă eşti interesat, vino la Casa Sabiei Roşii când bat clopotele de opt! O găseşti în Cartierul de Rubin, la două străzi de Marea Fierărie. O să las vorbă la Gardieni.

— Nu e nevoie să-l aşteptaţi, mormăi Surdyeh.

— Voi fi acolo, interveni Kihrin, privindu-şi tatăl cu mânie.

— Ce se petrece? întrebă Ola poruncitor.

— Trebuie să mă întorc la datorie, se scuză căpitanul Jarith. A fost o plăcere să vă cunosc pe toţi, Ola, domnişoară, Surdyeh, Kihrin!

Tânărul dădu din cap în direcţia lui Kihrin.

— Te-ai descurcat bine acolo. Dacă vrei vreodată o slujbă, întotdeauna căutăm soldaţi cu instinctele tale. N-are cum să strice să începi serviciul militar cu o recomandare pentru vitejie din partea unui general.

— Mulţumesc, dar, ăăă...

Kihrin se strâmbă şi se uită spre tatăl său.

— Înţeleg! Încă ceva înainte să plec. Care e numele tinerei sclave?

Kihrin privi spre Morea, îşi muşcă buza de jos uşor îngrijorat, apoi zâmbi.

— Cum se numeşte sora ta, Morea?

Inima Moreei începu să bată sălbatic când auzi întrebarea şi îşi duse mâna la gură.

— Talea...

Kihrin se întoarse spre căpitan.

— Talea se numeşte.

— Am câţiva prieteni în Octagon. O să văd ce pot afla.

— Mulţumesc, domnule căpitan!

Jarith încuviinţă din cap şi plecă alături de gardieni.

Madam Ola aşteptă până când soldaţii dispărură, apoi se răsuci spre Surdyeh şi Kihrin.

— Pe toţi zeii! Ce s-a întâmplat?

— Qoran Milligreest, Înaltul General al Marelui şi Sfântului Imperiu Quur, începu Surdyeh pe un ton batjocoritor şi furios, tocmai ce ne-a invitat mândria şi bucuria de băiat să-i facă o vizită *acasă* la el.

Bătrânul trase adânc aer în piept.

— Vrea să-mi înlocuiască harpa distrusă de demon. Cel puţin asta e povestea oficială.

Tonul lui Surdyeh spunea că nu crede o iotă din ce auzise. Se aştepta ca, imediat ce fiul lui va pune piciorul în casa generalului, să fie înconjurat de o sută de gărzi înarmate cu arbalete şi cu suliţe.

— Generalul Milligreest?

Ola făcu ochii mari, şocată.

— Ola, vrei să-i bagi minţile în cap, te rog?

Kihrin îşi ridică degetul mare în direcţia tatălui său.

— Generalul mi-a salvat viaţa. Demonul m-ar fi omorât dacă n-ar fi intervenit el. Apoi i-a poruncit omului său să mă vindece şi chiar s-a oferit să-i înlocuiască harpa lui Surdyeh cu una de-ale lui. Probabil că va dori să şi cântăm pentru el. De ce-ar fi toate astea ceva rău? În numele Tajei! Tata mă bate la cap de ani întregi să mă vâr pe sub pielea oamenilor influenţi – „băiete, nu lăsa să treacă nicio ocazie” –, şi când, în sfârşit, facem cum zice el, nu vrea să mă duc!

— Nu avem nevoie de mila lui.

— Dar nu e milă, la naiba! E o *recompensă.* L-am ajutat să se lupte cu un demon căruia i-am înfipt un cuţit în ochi! Fii serios! Şi-apoi, bărbatul a zis că e un vechi prieten de-al tău.

Surdyeh păru derutat, apoi frustrat şi, în cele din urmă, furios de-a binelea.

— *Ce* bărbat? Nu era nimeni acolo în care să mă încred.

Ola înghiţi în sec şi se uită când la Kihrin, când la Surdyeh. Inspiră şi expiră sacadat de câteva ori, iar ochii i se făcură mari. Gura i se strânse într-o linie subţire, iar la spate, unde nimeni n-o vedea, cu excepţia

Moreei, mâna femeii strânse încet materialul fustei într-un nod atât de puternic, încât dansatoarea zări contrastul dintre încheieturile albe ale degetelor şi pielea neagră. Mâna îi tremura puternic.

La început, Morea crezu că stăpâna ei se teme, dar îşi schimbă rapid părerea. Morea fusese sclavă mai toată viaţa, vândută împreună cu sora ei de o mamă care nu le mai putuse creşte când tatăl lor îşi luase lumea în cap. La fel ca majoritatea celor crescuţi ca sclavi, îşi şlefuise talentul de a citi emoţiile stăpânilor ca să poată supravieţui.

Nu, Ola nu era speriată. *Ci furioasă.*

Ola zâmbi de parcă ar fi încercat să înveselească un copil ce se lovise la genunchi.

— Iubitule?

Kihrin o privi cu ochii săi albaştri bănuitori.

— Nu-i da atenţie tatălui tău! A tras o sperietură zdravănă. Cum ar fi putut să nu când aproape că ai fost ucis azi? Serios, Ochi-Strălucitori, uită-te la tine! E sângele tău?

Tânărul trase de materialul pelerinei sale sallí.

— Mare parte din el, nu. Iar pentru cel pierdut de mine au avut ei grijă să mă întremeze.

— Păi, vezi? Nici nu mă miră supărarea lui.

Bătrânul clătină din cap.

— Ola, nu e cazul...

— Şşş, iubitule! îl avertiză ea. Las-o pe mama Ola să aibă grijă de tot!

Ola gesticulă spre Kihrin.

— Şi ai de gând să te duci la general aşa? Acoperit de sânge şi de bale, şi îmbrăcat ca un şobolan, cu zdreanţa aia de pelerină? Ai toate hainele rupte şi arăţi de parcă abia ai ieşit dintr-o movilă de gunoi.

— Eu...

Kihrin îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

— Nu, exact aşa credeam şi eu.

Ola zâmbi. Morea o urmări cu atenţie în rolul cald de mamă grijulie.

— Ai trecut prin multe, Ochi-Strălucitori. Trebuie să te îngrijeşti puţin.

Ola se întoarse să strige o poruncă, dar se opri.

— Tu ce mai zăboveşti aici, fato? Şi care-i treaba cu sora ta?

— Am crezut...

— Nu contează. Du-l pe Kihrin în baia mea şi curăţă-l!

Morea îşi muşcă buza, uitându-se la Kihrin, care nu-i întoarse

privirea.

— Am un client, zise fata, arătând spre odăiţa ei.

— Nu-ţi face griji! Mă ocup eu de el. În seara asta, uită de clienţii tăi! Îngeraşul meu are nevoie de puţină veselie, aşa că asta vreau să faci. Înveseleşte-l!

Kihrin îşi ridică privirea.

— Mulţumesc, Ola, dar nu e nevoie! Ştiu unde e baia. Nu trebuie să mă ajute nimeni să mă spăl.

— Dar cine a zis că ai nevoie de ajutor? Obrăjori dulci, când o să ai nevoie să faci baie nu mai e deloc amuzant. N-am mai întâlnit pe nimeni căruia să nu-i placă să fie frecat pe spate de cineva drăgălaş şi binevoitor[37]. Acum, voi doi, căraţi-vă! O să-i spun eu tatălui tău că s-a purtat ca un neghiob şi, mai târziu, îţi aduc ceva de mâncare.

Femeia era, fără doar şi poate, întruchiparea iubirii materne.

Morea se uită la Kihrin cum se holbează la Ola câteva secunde, apoi cum îi oferă, cu dinţii lui albi şi strălucitori, un zâmbet ce ar fi putut topi până şi gheţarii din Turlele Dragonului.

— Mda, cred că ai dreptate, Ola. Mulţumesc!

Băiatul sări în picioare şi porni spre spatele casei. Pe la jumătatea drumului, se întoarse şi se uită la Morea.

— Vii?

Fata se uita când la Kihrin, când la Ola. Patroana bordelului îi zâmbi, făcându-i semn cu mâna să pornească spre apartamentul ei din spatele curţii.

Morea îl urmă pe Kihrin, dar el nu o mai aştepta. Deja deschisese uşa şi o ţinu aşa până când fata ajunse lângă ea.

Surâsul de pe faţa lui dispăru imediat ce intră în cameră. Kihrin se sprijini de lemnul uşii şi închise ochii de parcă ar fi fost obosit sau cuprins de durere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Morea, după care îşi muşcă limba. Ah, ce proastă sunt! Fireşte că nu e nimic în regulă.

Băiatul deschise ochii şi îi zâmbi. Sau cel puţin buzele i se arcuiră uşor în sus. Fata nu-l consideră un zâmbet real, fiindcă zări prea multă durere în privirea lui.

— Da, încuviinţă Kihrin după un moment, când se îndreptă de spate.

---

[37] „Binevoitor” este un termen discutabil, având în vedere statutul de sclavă al Moreei.

Crezi că am exagerat cu teatrul acolo? Crezi că a ţinut ideea de băieţel care crede în tot ce-i spune mama lui?

— Nu sunt sigură... Poate puţin, la sfârşit.

— Aşa zic şi eu. Să sperăm că este prea preocupată cu altele ca să bage de seamă.

— Kihrin, ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Băiatul ridică o mână ca şi cum n-ar fi vrut să audă întrebarea.

— O să-ţi explic. Îţi promit că o să-ţi explic! Dar lasă-mă un minut!

Kihrin traversă încăperea.

— Cum zici tu, dar...

Vocea fetei se gâtui, urmărindu-i mişcările. Deschise gura larg şi se holbă spre interiorul apartamentului.

Camera din faţă a Olei era destul de mare ca să cuprindă şase sau şapte odăiţe din bordel. Fresce strălucitoare cu jungle verzi, păsări şi cer albastru acopereau pereţii. Morea zări animale pe care le cunoştea, dar şi şerpi de care auzise numai în basme. Covoare dungate cu modele exotice şi culori bogate se întindeau pe podea, împodobite cu rubine şi cu smaralde, cu ametiste şi safire, precum şi cu panglici strălucitoare din aur. Paietele ţesute în material făceau covoarele să arate ca nişte bijuterii scăldate în lumina soarelui. Cuferele din lemn negru sculptat serveau drept mese, pe care fuseseră aranjate vaze cu pene de păun. Lămpile din sticlă colorată şi din mică subţire atârnau din tavan, împreună cu cristale, clopoţei şi alte fleacuri mărunte. Tot de tavan erau agăţate măşti de toate felurile posibile şi imposibile: măşti din hârtie şi din lut, măşti din lemn sculptate şi măşti din piatră, din pânză şi din metal.

Un corb împăiat stătea cocoţat pe un capăt de buştean ce ieşea din perete deasupra unui cazan plin cu rămurele, crengi şi oase. Parfumul condimentelor plutea gros şi greu în aer: mir, scorţişoară şi trandafir. În partea opusă uşii pe care intraseră, o perdea din mărgele de jad ascundea în spatele ei o altă încăpere.

O masă mare se găsea în mijlocul camerei peste o piele de jaguar. Cele trei picioare ale mesei semănau cu un stol de corbi gata să-şi ia zborul, fiecare pasăre fiind împiedicată de pitonul ce-i înconjura partea inferioară a corpului. Masa era acoperită cu un geam din sticlă groasă. Pe el, zăriră un săculeţ de mătase ce părea să ascundă ceva pătrăţos, o oglindă din obsidian negru şi un fel de cutie din piele, puţin adâncă, folosită în jocurile sofisticate cu zaruri. Două scaune se aflau aşezate

de-o parte şi de alta a mesei, dar nimic altceva din interior nu putea fi folosit pentru odihnă. Nu existau şezlonguri, canapele ori paturi. Aceasta nu era o cameră pentru relaţii amoroase.

Fata dorea să-l întrebe pe Kihrin care este scopul camerei şi de ce arată aşa. Îi aruncă o privire şi hotărî că întrebarea putea să mai aştepte.

Kihrin se apropie de o servantă şi luă o cană înaltă din ceramică. O aduse la masă împreună cu două căni, după care se aşeză şi îşi acoperi faţa cu degetele. Morea îşi dădu seama că băiatul tremură din toate încheieturile.

— Kihrin?

Fata îi zâmbi.

— Ai vrea să mă ai? Dacă te-ai simţi mai bine, aş fi bucuroasă să...

— Nu! rosti Kihrin, ridicându-şi capul. Nu, te rog! Eu nu... Nu pot...

Fata se încruntă. O parte din ea dorea să se simtă rănită şi jignită din cauza respingerii, dar ruşinea ce părea că-l mănâncă pe dinăuntru o împiedica. Băiatul încă tremura şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Fata cunoştea bine semnele. Îi turnă vin şi îşi luă libertatea de a da pe gât şi ea o cană plină.

— Ai cu cine să vorbeşti despre ce s-a întâmplat?

— Ola... Dar ei nu-i pot povesti. N-ar înţelege...

— Poate că da. Dar oricine vede că e ca o mamă cu tine, şi de aceea nu e persoana potrivită. Ai nevoie de un prieten, nu de un părinte.

Kihrin se strâmbă şi sorbi lacom din cana cu vin.

— Nu prea am prieteni. În fine, după cum s-a dovedit, toţi erau prietenii lui Faris. Acum nu mai vorbim.

— Dar ar trebui să discuţi cu cineva. Rănile de genul ăsta vor supura în sufletul tău dacă le ignori. Iar când o să treacă prea mult timp, vei începe să te convingi singur că tot ce s-a întâmplat a fost din vina ta, că ai meritat să fii tratat astfel...

Băiatul se uita la ea cu ochi mari şi înspăimântaţi.

— Dar dacă *este* vina mea? Pe toţi zeii, cum am putut să fiu atât de idiot să cred că pot scăpa de un *demon?* Sunt cel mai mare prost din lume. Vrăjitorii aceia îl vor invoca din nou, vor afla că nu m-a ucis şi îl vor trimite iar aici să-şi termine treaba. Ah, sfântă Taja, ajută-mă... Dacă mă găseşte aici, la Văl, data viitoare?

— Stai! Am crezut că a fost o întâmplare nefericită. Un monstru peste care ai dat pe stradă pur şi simplu.

— Nu. Pe mine mă vâna. Pe mine mă căuta. O să se întoarcă, Morea. Ştiu că se va întoarce.

— Atunci, trebuie să faci ceva, comentă Morea, luptându-se cu propria spaimă. De ce nu vrea tatăl tău să-l vezi pe general?

— Nu ştiu. N-are sens. Mai era un bărbat acolo care pretindea că e prieten de-al tatei, dar, când m-am trezit, plecase. Poate...

Kihrin se încruntă.

— Bănuiesc că prietenia lor de odinioară nu înseamnă prea mult. Şi eu am fost prieten cu Faris, şi uite cât de bine au mers lucrurile!

— Cum îl chema?

Pe chipul lui Kihrin apăru o expresie de înfrângere.

— Nu mi-a zis. Şi l-ai auzit pe tata. A negat că ştie pe cineva dintre cei de la faţa locului.

— Chiar şi-aşa, dacă generalul s-a luptat cu demonul înseamnă că ia ameninţarea foarte în serios, nu? Am auzit de Înaltul General. Fostul meu stăpân obişnuia să spună că toţi cei din familia Milligreest au fost dintotdeauna soldaţi în serviciul imperiului.

Kihrin se strâmbă.

— Xaltorath, demonul, îl cunoştea, Morea. Îl ştia suficient de bine ca să-l aţâţe în timpul luptei.

Băiatul se cutremură.

— Cred că demonul a omorât-o pe una dintre fiicele lui Milligreest.

— Atunci ştii că Milligreest nu-ţi va întoarce spatele. Cere-i ajutor Înaltului General!

Băiatul îşi plecă fruntea.

— Nu sunt obişnuit să mă gândesc la un gardian ca la un om la care să alerg după ajutor.

— Aceia nu sunt gardieni, Kihrin. Sunt soldaţi. Fac parte din armată. Iar armata consideră că demonii sunt o ameninţare serioasă.

— Aşa o fi... Nu m-am gândit la asta.

— Fii recunoscător că mă ai pe mine ca să te fac să gândeşti cum trebuie!

Fata chicoti, apoi izbucni în râs.

Ochii băiatului se umbrir când o privi. Kihrin se cutremură şi îşi feri privirea.

— Nu e vina ta, îl linişti Morea. E vina vrăjitorilor care au invocat chestia aia. E vina demonului. Tu n-ai făcut nimic...

Tânăra ridică mâna când văzu că el voia să o întrerupă.

— Nimic din ce ai făcut nu justifică aşa ceva.

Kihrin se întinse după cana cu vin şi mâinile îi tremurară.

— Vorbeşti de parcă demonul m-ar fi violat.

Morea clipi de câteva ori.

— Şi n-a fost aşa? Am presupus...

Kihrin tresări şi aproape că scăpă cana din mână. O aşeză stânjenit pe masă şi îşi ridică picioarele pe scaun, cuprinzându-le cu mâinile şi odihnindu-şi capul pe genunchi. Continuă să tremure.

Morea întinse mâna spre el.

— Nu mă atinge! rosti el cu glas înăbuşit. Te rog, nu! Nu e sigur.

— N-o să te rănesc.

Kihrin îşi ridică fruntea şi o privi cu ochi înlăcrimaţi şi strălucitori.

— Morea, n-am spus că nu e sigur pentru *mine.*

Fata se sprijini din nou de spătar, surprinsă.

— Povesteşte-mi! îi ceru ea în cele din urmă. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat!

— Demonul...

Kihrin inspiră adânc, închise ochii şi o luă de la capăt.

— Demonul mi-a vârât gânduri în cap. Gânduri oribile. Amintiri. Unele ale mele, dar deformate. Altele nu-mi aparţineau. Nu m-a rănit nimeni. Eu i-am rănit pe ceilalţi. Am rănit oameni pe care-i cunosc şi oameni pe care nu i-am văzut niciodată. Le-am făcut tot felul de lucruri. I-am ucis şi, mai rău de atât, *mi-a plăcut.*

În glasul lui răguşit se auzi groaza.

— Gândurile încă n-au dispărut. Amintirile încă mă chinuie. Nu mai pot... Nu mai am încredere în mine.

— Nu! se împotrivi Morea. E o minciună. Te-a păcălit. Tu nu eşti aşa. Tu eşti bun. Niciodată nu ţi-ar putea plăcea aşa ceva.

Băiatul hohoti şi suspină în acelaşi timp.

— Morea, mă cunoşti doar de câteva săptămâni şi nu am făcut altceva decât să schimbăm nişte priviri azi. Ai uitat deja ce s-a petrecut după-amiază? Crezi că nu aş putea fi rău? Meschin?

Fata îşi feri privirea.

— Dar dacă n-a fost o păcăleală? Dacă reacţiile mi-au aparţinut întru totul şi chiar îmi place să rănesc oamenii? Dacă mi-a arătat, de fapt, cine sunt cu adevărat?

— Nu! protestă ea. Cineva de genul ăsta nu mi-ar fi poruncit să nu-l ating... doar ca să mă protejeze. Am cunoscut oameni diabolici. Am

cunoscut oameni care nu iubesc nimic mai mult pe lume decât ţipetele victimelor lor. Nu simt nicio vinovăţie pentru suferinţa provocată. Nu îi interesează deloc dacă sunt sau nu nişte oameni buni. Demonul acesta nu încerca să-ţi arate adevărul despre tine. Voia doar să te rănească. Ce altceva ţi-ar fi putut aduce o asemenea durere stăruitoare?

Băiatul zâmbi jenat.

— Mă rog să ai dreptate.

Morea se uită la marginea cănii cu vin.

— Ai zis că ţi-a arătat cum le făceai lucruri oribile unor oameni pe care nu îi cunoşteai...

Kihrin încuviinţă din cap.

— Da. Numai că era o fetiţă...

Tânărul se încruntă şi nu-şi termină fraza.

— Îmi pare rău!

— Nu e ceea ce crezi.

Kihrin clătină din cap.

— Probabil că nu era reală. Părea ciudată. Nu cred că era umană.

— Cum arăta?

— Avea părul roşu, răspunse Kihrin după o tăcere incomodă. Nu făcut cu henna, ca al tău. Părul ei era ori negru, ori ca sângele, în funcţie de locul din care te uitai, şi avea o singură şuviţă ce pornea din frunte şi se termina pe ceafă. Avea ochii ca focul, sclipind în nuanţe de roşu şi portocaliu. Şi pielea îi era ciudată. Trupul îi arăta normal în parte, dar avea mâinile şi labele picioarelor negre, ca şi cum ar fi purtat mănuşi şi ciorapi.

Un lucru ciudat i se întâmplă lui Kihrin când vorbi despre fata-fantomă. În ochii lui apăru o undă de nostalgie. În oarecare măsură, tensiunea şi groaza care îl ţinuseră ostaticul frisoanelor se mai domoli. Însă el nu păru să bage de seamă.

Morea se încruntă. *Ce naiba făcuse demonul ăla cu mintea băiatului?*

— După păr, aş zice că pare o fată din Jorat, explică Morea. Fostul meu stăpân a cumpărat o sclavă din ţinutul acela. Toată lumea l-a sfătuit să nu facă asta, fiindcă sclavii de acolo sunt foarte proşti. Cei cu sânge străvechi, cei ai căror strămoşi sunt de pe vremea regelui-zeu Jorat, nu mai sunt umani. Au ceva sălbatic în ei, care nu se schimbă şi nici nu poate fi îmblânzit[38].

[38] Cultura jorateză şi mai ales nobilii lor atinşi de mâna zeilor supravieţuiesc în mare

— Ce s-a întâmplat?

— I-a sfâşiat gâtul fostului meu stăpân cu dinţii, după care s-a sinucis. Fiica stăpânului meu n-a vrut să deţină un serai, aşa că ne-a vândut. În felul ăsta am fost separată de sora mea.

— Îmi pare rău!

— Acum ştii că nu trebuie să cumperi niciodată un sclav din Jorat.

Morea se aplecă în faţă.

— Era frumoasă fata din Jorat pe care ţi-a arătat-o demonul?

Expresia de nedumerire de pe chipul lui îi lăsă loc unui surâs.

— Nu aşa de frumoasă ca tine.

— Minţi! Se vede.

— Eşti geloasă?

Băiatul încercă să o tachineze, dar nu-i reuşi.

— N-am voie? E frumoasă, nu-i aşa? Adică foarte frumoasă.

— Puţin, răspunse el, ferindu-şi privirea.

— Of... Şi când mă gândesc că după-amiază eu am fost fata care te-a făcut să roşeşti...

Pe chipul lui Kihrin apăru un sentiment de vinovăţie, şi Morea se dojeni că îl necăjeşte pe băiat după o asemenea zi oribilă.

— Ăsta e un joc? întrebă ea, uitându-se la cutia învelită în mătase şi la cupa cu zaruri de pe masă.

— Nici vorbă. Cărţile destinului. Ola le foloseşte.

Ridică săculeţul de mătase şi scoase o pereche de cărţi. Kihrin trase o carte de deasupra şi îi arătă un desen detaliat al unui înger cu păr argintiu care arunca o monedă în aer: Taja, Zeiţa Norocului.

— Nu înţeleg.

— Ola nu vinde doar sex aici.

Băiatul amestecă pachetul de cărţi cu o mână, lovindu-le uşor în faţă şi în spate cu degete agile.

— Te pricepi.

— Ola e şi mai pricepută. Ea m-a învăţat, zise băiatul, după care făcu

---

parte fiindcă au fost creaţi să trăiască precum o rasă de servitori pentru centaurii ce conduceau tărâmul de acolo. Când cei din Quur i-au invadat, joratezii s-au dat rapid de partea imperiului pentru a-l răsturna de pe tron pe regele-zeu Korshal. Fără să stea pe gânduri, joratezii şi-au oferit fiii şi fiicele soldaţilor quuros care primiseră drepturi să deţină pământuri sub noua guvernare. În cele din urmă, a apărut actualul ţinut Jorat. Acesta dispreţuieşte străinii sau magia care i-a transformat iniţial în sclavi.

o pauză. N-a vrut să spună chestia aia. Mă refer la general. E la fel ca tata. Nu vrea să mă lase să-l văd. O cunosc foarte bine.

Kihrin întinse cărţile spre ea cu faţa în jos, ca să nu le vadă desenele.

— Trage o carte! Nu-mi spune ce e!

Morea zâmbi şi alese o carte.

— Dar chiar părea supărată.

— Furioasă ca bătrânul Nemesan.[39] Şi nu ştiu de ce. Dar o cunosc bine. La naiba, doar am fost ucenicul ei în copilărie! Nu mi-ar spune niciodată să nu fac ceva dacă nu ar vorbi serios. Ar ridica miza. Hei, ai ales-o pe Doamna Palidă!

Morea izbucni în râs şi întoarse cartea, dezvăluind-o pe Thaena.

— Cum ai ghicit?

— Am crescut miza.

Kihrin amestecă din nou cărţile şi le aranjă pe masă în cruce, după care puse câte o carte în fiecare colţ pentru a forma un pătrat. Începu să le întoarcă şi deveni tot mai încruntat. Morea privi atent imaginile pictate, dar nu ştia nimic despre cărţile de ghicit ca să înţeleagă ce vor să spună.

— Atât de bine? întrebă ea într-un târziu.

Kihrin se holbă la cărţi cu o expresie goală pe chip.

— Cred că e cea mai proastă etalare pe care am văzut-o vreodată. Însă, după o zi ca asta, n-ar trebui să fiu surprins.

— Dar ce zic cărţile?

— Ei, chestiile obişnuite. Moarte, pierdere, suferinţă, sclavie şi disperare.

Băiatul se apucă să strângă la loc cărţile.

— Nici măcar o recompensă la sfârşitul chinurilor, doar asta.

Kihrin săltă cartea din mijloc: un dreptunghi colorat în negru.

— Abisul rece al iadului.

Băiatul pufni şi vârî cărţile în săculeţ.

— Acum îmi amintesc de ce urăsc toate treburile astea.

Îşi mai turnă nişte vin, se ridică în picioare şi puse cana înaltă pe servantă.

Morea mai cercetă cărţile o secundă.

---

[39] Că tot vorbim de vechii regi-zei morţi... Dar chiar nu trebuie să vă predau o lecţie de istorie despre regele-zeu al Laregraneului, nu? De două secole e un curs obligatoriu la Academie.

— Ce crezi că va face Ola ca să mărească miza?

Kihrin îşi plecă privirea.

— Vom afla cât de curând dacă am dreptate. Haide! Baia Olei e după perdea. Mai bine să terminăm cu asta.

13: VRĂJITORUL HOTĂRÂT

(Povestea lui Kihrin)

Am sărit pe balustradă şi m-am echilibrat să nu cad, apucându-mă de velatură.

— Alea sunt balene? N-am mai văzut niciodată.

— Alea?

Teraeth a aruncat o privire foarte plictisită peste balustrada corabiei.

— Nimic altceva decât câteva zeci de elefanţi albaştri fără picioare şi lungi de douăzeci de metri, care înoată. Nu-i băga în seamă!

— N-am văzut niciodată atât de mulţi la un loc.

— Din câte se pare, n-ai văzut niciunul, aşa că baţi câmpii.

M-am uitat la suprafaţa oceanului, urmărind formele elegante şi lungi care străpungeau valurile, ieşind la suprafaţă şi aruncându-se în aer pentru ca mai apoi să se prăbuşească înapoi. După câteva minute, n-am mai zâmbit.

— Întotdeauna sar aşa?

— Fac o breşă.

— Şi sângele? am întrebat. Şi el e normal?

— Poftim?

Teraeth s-a răsucit brusc. I-am arătat locul din mare unde balenele săreau şi se zvârcoleau. O fâşie de un roşu-închis se întindea în apa de un albastru tropical. Balenele parcă se întreceau, panicate, încercând să depăşească *Nenorocirea.*

Încercau să scape.

Vantéul a îngenuncheat pe punte şi şi-a lipit palmele de scândurile de lemn. Şi-a lăsat capul într-o parte şi a închis ochii.

— Ce faci?

— Ascult.

Teraeth a deschis ochii din nou.

— La naiba cu toate! Du-te şi adu-o pe mama aici! Balenele ţipă.

— Ţipă? Dar ce-ar putea...

Glasul mi s-a frânt. Un tentacul a prins una dintre balene şi a tras-o sub valuri. Apa s-a învolburat şi s-a colorat în stacojiu proaspăt.

Am dat să mă supun, după cum îmi poruncise Teraeth. Poate că bărbatul nu mai avea gaeşul meu, dar, de data asta, am vrut să fac o excepţie. Mama lui era apropiată de zeiţa morţii. În asemenea împrejurări, prezenţa ei putea fi un avantaj major. Apoi m-am oprit, fiindcă s-a ivit o altă problemă.

— Tyentso se îndreaptă spre noi.

Am rămas prins între vrăjitoarea care se apropia şi monstrul ce pândea în oceanul de sub noi.

— Nu-mi pasă nici dacă-mi cere să dansez pentru ea, poate să mai aştepte...

Teraeth şi-a ridicat privirea şi s-a oprit.

Vrăjitoarea corabiei, Tyentso, venea de la pupa, iar în spatele ei l-am zărit pe căpitanul Juval. Marinarii s-au împrăştiat care încotro. Însă nu prezenţa căpitanului i-a făcut să sară înapoi de parcă tocmai atinseseră un cadavru.

Unele femei merită să fie admirate din priviri datorită frumuseţii lor. Când bărbaţii se uitau la Tyentso, în ochii lor nu se vedeau nici admiraţie, nici pofte trupeşti, ci doar şoc. Uneori, zeii se dovedeau a fi prea răutăcioşi. Era o femeie cu pielea întunecată, slabă ca o sperietoare de ciori, îmbrăcată într-o robă lălâie din zdrenţe peticite şi pătate zdravăn. Avea privirea dură şi arogantă. Mergea cu spatele drept ca o membră a unei case regale. Una care putea porunci moartea oricărui muritor ce o deranja. Părul ei încâlcit, nespălat, era de culoarea nisipului murdar şi a buştenilor albiţi ce plutesc pe râuri. Nasul şi bărbia lungă păreau că pot şlefui o piatră de măcinat cu ascuţimea lor. Avea buzele mai subţiri decât crestătura făcută de un brici.

Mi-a fost imposibil să ghicesc dacă purta talismane, nu pentru că nu le vedeam, ci pentru că brizbizurile ei erau nenumărate. Oase, alge uscate, scoici şi ciocuri de păsări atârnau de toiagul ei din pin răsucit, de un albastru spălăcit. Mărunţişuri asemănătoare îşi găsiseră casă în părul încâlcit. Când păşea, Toiagul ei scotea un fel de cârâială, de parcă ar fi vrut să-i avertizeze pe ceilalţi să se dea la o parte din calea ei.

Ceea ce ar fi trebuit să şi facă dacă erau înţelepţi.

Nu, nu radia frumuseţe. Dimpotrivă, aura ei inspira spaimă. Profita de teama provocată de superstiţii şi de ideea de vrăjitorie şi o purta ca pe o coroană. Nimeni dintre cei care o vedeau nu îi puneau la îndoială meseria sau puterea de a blestema, fiindcă îi suduia pe toţi cei care o enervau.

Primului ofiţer, Delon, îi plăcea la nebunie să se folosească de ameninţarea unei nopţi petrecute în patul ei ca să se asigure că echipajul său se poartă cum trebuie.

Îmi plăcea de ea.

Da, ea fusese responsabilă pentru invocarea femeii-demon care mă făcuse gaeş, dar numai la poruncile lui Juval. Îmi fusese singura aliată la bordul *Nenorocirii.* Numai datorită vrăjilor ei supravieţuisem atenţiilor lui Delon. Când nu era ocupată, îşi petrecea timpul departe de restul echipajului, cufundată în studiul cărţilor ei şi făcând tot felul de vrăji mărunte menite să protejeze corabia sau să alunge pericolele.

Tocmai de aceea, paşii ei mari şi fermi, şi ochii umbriţi care cercetau oceanul însângerat m-au neliniştit puţin. Nu şi-ar fi părăsit cabina, ba mai rău, târându-l după ea şi pe căpitan, dacă situaţia nu ar fi fost atât de serioasă pe cât mă temeam.

M-a văzut şi s-a oprit brusc.

— În numele Tyei, ce cauţi aici?

— Nu-i băga în seamă! a intervenit căpitanul Juval. Sunt pasageri. Au voie să se plimbe pe punte dacă nu îi încurcă pe marinari. Voi doi...

Căpitanul a făcut un gest spre mine şi Teraeth.

— Căraţi-vă! Avem treabă.

Tyentso l-a ignorat pe căpitan şi a continuat să se holbeze la mine. Aştepta, mi-am dat seama, un răspuns de la mine.

M-am uitat la Teraeth. *Sfântă Taja!* am murmurat. *Iluzia nu funcţionează cu ea. M-a recunoscut.*

— Eu...

Ce-aş fi putut spune? Cum să îi răspund de faţă cu Juval?

— Nu contează. Mai târziu!

Vrăjitoarea nu a mai stat să audă răspunsul meu şi s-a dus la cârmă. S-a albit la faţă când a zărit apele însângerate.

Tyentso a ridicat toiagul şi a vorbit într-o limbă care mi s-a părut familiară, deşi n-am înţeles nimic din ce spusese. Şi-a mişcat mâna liberă prin aer, şi mai degrabă am simţit urmele fragile lăsate în urmă. Jurubiţe complicate de operaţii matematice şi de sisteme cu arcane mi-

au tremurat sub pleoape înainte de a fi eliberate printr-o implozie spre capătul corabiei. Urmele de energie s-au arcuit peste apă: zeci, ba nu, sute de impulsuri micuţe creau stropi vizibili.

Teraeth a venit alături de mine lângă balustradă şi am privit amândoi apa. A urmat o pauză lungă, fără să se întâmple nimic. Toţi marinarii de pe vas şi-au ţinut respiraţia. Apoi apele din jurul balenelor au început să se agite puternic, dând la iveală corpuri noi: străfulgerări argintii, mai mici, care s-au strâns deasupra petelor de sânge ce au continuat să se lărgească încet câtă vreme *Nenorocirea* îşi continua cursul. Un alt tentacul a sărit din apă, şi corabia întreagă a părut că rămâne împietrită. Sute de fire albe de spumă s-au rostogolit pe deasupra valurilor spre forma monstruoasă.

— Delfini... a şoptit Teraeth.

Tyentso a grăit atunci:

— Şi ASTFEL voi distruge creatura.

Gestul ei exagerat de teatral era dedicat publicului din spatele său.

Am auzit un oftat de uşurare general, ca atunci când ţi se cruţă viaţa la judecată. Primul ofiţer, Delon, a început să se răstească la oameni, îndemnându-i să se întoarcă la treburile lor.

Numai eu, Teraeth şi căpitanul am văzut că expresia lui Tyentso nu includea o asemenea promisiune. Femeia şi-a coborât braţele şi s-a uitat la Juval.

— E doar o amânare, a zis ea, nimic mai mult. Avem de-a face cu Fiica Laakăi, nu cu o fiinţă muritoare oarecare[40].

Mi s-a făcut greaţă. Doar eram fiul unui menestrel şi cunoşteam cântecele şi poveştile despre măreţele kraken, fiicele blestemate ale zeiţei mării. Erau fiinţe nemuritoare şi duşmani mortali pentru orice creatură destul de mare a oceanului ca să fie considerată pradă, inclusiv corăbiile. Îmi dorisem să cred că nu sunt decât nişte basme.

— O s-o întrecem, a zis Juval. Până când termină ea cu câinii tăi de mare, noi vom fi dispărut de mult.

— Mi-e teamă, a intervenit Khaemezra, că asta ar funcţiona dacă balenele ar fi adevărata ei pradă.

---

[40] În timpul supremaţiei regilor-zei au fost create nenumărate rase de servitori. Unele, precum centaurii din Jorat sau uriaşii de zăpadă din Yor, au dispărut sau sunt pe cale de dispariţie. Fiicele Laakăi au înflorit, în mare parte fiindcă Laaka le-a echipat cu o mare rezistenţă la magie, dar în principal datorită habitatului lor preferat, adâncurile oceanului, care se află departe de ţinuturile umane.

Căpitanul Juval s-a arătat iritat de intervenţie. Nu a băgat de seamă că Tyentso a făcut ochii mari când a zărit-o pe mama lui Teraeth şi nici cum i s-au albit încheieturile degetelor în timp ce strângea toiagul. Ochii cenuşii ai lui Tyentso s-au mutat de la Teraeth la mine şi, după aceea, înapoi la Mama Frăţiei Negre.

Vrăjitoarea ştia exact cine sunt. Nu eram deloc o iluzie pentru ea.

— Pe toţi demonii blestemaţi! s-a răstit căpitanul. Ce se petrece cu pasagerii din cursa asta? Voi trei n-aveţi nicio treabă aici. Mergeţi în nenorocita voastră de cabină şi lăsaţi această chestiune pe seama oamenilor care se pricep!

Ne-am uitat unii la alţii. Am simţit o simpatie neaşteptată pentru Juval. Pe vremuri, îmi era extrem de frică de el. Se înfuriase teribil pe mine. Îmi făcuse atâtea lucruri oribile la mânie! Era o namilă de bărbat, plin de o furie violentă pe care nu se sfia să o arate. Acum... devenise un om lipsit de însemnătate. Statutul lui nu mai valora nici cât o ceapă degerată, şi el nici nu-şi dădea seama. Tyentso şi Khaemezra urmau să decidă cine conduce. Căpitanul iubitor de sclavi rămăsese fără puterea de a-şi decide viitorul.

— Juval, aceştia nu sunt nişte pasageri oarecare. Ar fi mai bine să mă laşi pe mine să vorbesc.

Tonul lui Tyentso îi aparţinea unei regine şi nu a lăsat loc de comentarii.

— Vrăjitoareo...

— Trebuie să ai încredere în mine! a sâsâit Tyentso. Încă nu am scăpat de pericol.

Continuam să urmăresc bătălia care se dădea în adâncuri. Chiar dacă nava se îndepărtase de locul în care fuseseră atacate balenele, am văzut formele mişcându-se în apă şi uneori sărind deasupra ei. În toată nebunia aceea, tentaculele lungi şi alunecoase ţâşneau din apă, după care se prăbuşeau înapoi. Creatura care avea asemenea braţe probabil că era enormă.

Îmi părea rău de delfini. Mă îndoiam că Tyentso îi rugase politicos să-şi dea viaţa luptându-se cu chestia aia, că se oferiseră de bunăvoie.

Tyentso s-a răsucit spre Khaemezra.

— Ce-ai vrut să spui cu prada?

— Vine după corabie, a explicat Khaemezra. Numai datorită Tajei şi-a încrucişat drumurile cu hrana ei preferată, aşa că ne-a trimis un avertisment.

— Pe tine te urmăreşte.

Vrăjitoarea cu părul ca un cuib s-a oprit şi ne-a privit pe sub sprâncene. Apoi s-a întors spre mine.

— Nu. Fiica Laakăi pe *tine* te urmăreşte.

— Pe mine? Nici vorbă. Ei sunt cei care l-au supărat pe mag.

Am arătat cu degetul spre Teraeth şi Khaemezra.

— Nu i-a plăcut deloc că nu a câştigat licitaţia.

Juval s-a încruntat.

— Din cauza voastră se întâmplă toate astea? Îmi vine să vă arunc pe toţi peste bord şi să vă las naibii să vă ia monstrul.

— Ar fi o prostie! s-a răstit Teraeth.

Am văzut cum i s-a încordat tot corpul. Avea expresia unui bărbat care îşi pipăia cuţitele cu degetele, fără să-l vadă nimeni.

— Ajunge! a cerut Khaemezra. Nu contează de ce krakenul a atacat sau care e prada lui. Acum nu mai contează decât că a fost invocat. Am subestimat încăpăţânarea magului responsabil. Eram sigură că poarta avea să-l păcălească.

— Va trebui s-o distrug, a zis Tyentso.

M-a luat prin surprindere zâmbetul ei. Chiar nu o mai văzusem niciodată surâzând.

— N-am mai ucis un kraken.

— Nu sunt imune la magie? Nu aşa spun toate poveştile?

Tyentso mi-a aruncat un surâs întunecat, prevestitor de rele.

— Aşa sunt şi vânătorii de vrăjitoare, dar am învăţat cu mult timp în urmă că toată lumea are nevoie de aer ca să respire, să meargă pe pământ sau să înoate în apă. Elementele astea sunt ale mele. Sunt curioasă dacă krakenului o să-i placă acidul.

Tyentso şi-a suflecat mânecile.

— Nu! a intervenit Khaemezra. Nu poţi.

— Ba bine că nu!

Tyentso şi-a ridicat mâinile.

— Atunci, nu *ar trebui.* Ai face o greşeală îngrozitoare.

Tyentso a mârâit:

— Dacă ai un plan mai bun să te ocupi de bestia asta, fii bună şi zi-ne şi nouă!

Khaemezra a oftat exasperată.

— Vrăjitorul care a făcut asta habar nu are ce corabie am folosit ca să plecăm din port. Nu a invocat o singură Fiică a Laakăi: a invocat una

pentru *fiecare* navă care a părăsit Kishna-Farriga. Ştie că pot distruge un kraken. Se bizuie pe acest lucru. Acum stă ca un păianjen umflat, legat de fiecare monstru printr-un fir subţire de magie, aşteptând să se rupă firul corect. Mai precis, firul rupt este reprezentat de krakenul care va da colţul. Vrăjitorul va şti că, la capătul celălalt, îşi va găsi prada mult dorită. Adică pe noi.

Tyentso se zgâia la Khaemezra.

Juval s-a încruntat.

— Nu înţeleg, peste zece corăbii au plecat din port...

— Şi a invocat peste zece krakeni, câte unul pentru fiecare, a explicat Khaemezra.

Tyentso a clătinat din cap.

— Să mă binecuvânteze Tya! Relos Var. Nu poate fi decât el.

— Îl cunoşti? am întrebat surprins.

— Fireşte. Obişnuia să-l viziteze pe răposatul meu soţ, la o cană de ceai şi un sacrificiu uman drăguţ. În definitiv, eram nişte persoane extrem de importante.

Tyentso şi-a ridicat mâna într-un gest teatral, sarcastic. Apoi a vorbit răguşit:

— Este cel mai puternic vrăjitor din lume, aproape un zeu. Dacă nu aşteaptă decât să afle locul în care ne aflăm înainte să ne lovească, atunci femeia are dreptate. Nu vrem să distrugem monstrul.

M-am întors spre Khaemezra.

— Dar tot va trebui să se înfrunte cu tine. E clar că nu crede că te poate învinge. L-ai pus la punct doar din priviri. *Se teme* de tine.

Tyentso nu s-a mai mişcat. La naiba, cred că încetase şi să mai respire! A privit-o pe Khaemezra de parcă ar fi fost o cobră gata de atac.

— Tu...

— Nu avem timp pentru aşa ceva, a zis Teraeth. Krakenul va ataca din nou.

Vantéul manol s-a uitat când la căpitan, când la monstrul ce se apropia mâncând pământul.

— Eşti bună, i-a spus Tyentso Mamei. Nici măcar eu nu-mi dau seama că eşti vrăjitoare.

Khaemezra a zâmbit matern.

— Am mulţi ani de practică, fata mea.

— Ajută-mă! a implorat-o Tyentso. Am putea face asta împreună.

— Nu pot, a răspuns Khaemezra. Există reguli şi consecinţe. Dacă eu, una dintre cei care au făcut aceste reguli, le încalc fiindcă nu-mi pică mie bine, aş câştiga această bătălie, dar aş pierde războiul. Nu doresc să ne întoarcem la haosul din timpurile străvechi, dinainte de Concord[41]. Înţelegi, copilă?

— Nu, deloc. Un monstru al mării vine după corabie, am intervenit eu. Îşi aminteşte cineva de el? Greu de ucis, uriaş, cu multe braţe? Înfometat?

Khaemezra m-a privit furioasă.

— La naiba, băiete, nu pot face nimic! Dacă ucid bestia, Relos Var va fi aici în câteva minute. Şi nu va veni singur. Va avea o armată de creaturi ale întunericului şi ale umbrelor… demoni din Abisul rece, îngheţat. Cel puţin, dacă eşti ucis de kraken, îţi păstrezi sufletul şi te poţi întoarce…

Am simţit cum mă ia cu leşin. Prins în mâinile unui demon…

Nu, orice numai asta, nu!

Mai bine moartea decât asta.

— Pe toţi zeii, doar nu aveţi de gând să lăsaţi monstrul să-mi distrugă corabia? a urlat Juval, deşi glasul lui nu a depăşit nicio clipă nivelul vorbirii normale.

— Am putea merge spre nord, a zis Teraeth. Cârmeşte spre nord!

— Eşti ţăcănit? s-a împotrivit Juval. Corăbiile care navighează pe aici au un motiv întemeiat să prefere drumul lung, ocolind Zheriasul. Cine încearcă să treacă prin Strâmtori se loveşte de Marele Burdihan.

— Există un pasaj sigur prin Marele Burdihan, a replicat Teraeth. Îl cunosc.

— Băiete! s-a răstit Khaemezra.

— Rahat de balenă! a spus Juval. Sunt un zheriaso şi nu pot să navighez prin Marele Burdihan. Nimeni nu poate.

Teraeth l-a ignorat, îndreptându-şi atenţia spre Tyentso.

— Există un pasaj sigur prin Marele Burdihan, dar va trebui să stau

---

[41] Se referă pesemne la Concordul Celest. Puţine se ştiu despre acesta. Doar că era un acord puternic între Cei Opt Nemuritori şi anumiţi regi-zei. Au hotărât toţi că era mai bine să se poarte frumos unii cu alţii şi au promis o atitudine corespunzătoare decât să fie vânaţi şi măcelăriţi de Împărat – care şi-ar fi folosit arma preferată, Urthaenriel. Se pare că era un fel de tratat pentru comportamentul acceptabil. După aceea, zeii Concord nu au mai condus fizic pe pământ. Acest lucru era ceva obişnuit în Epoca Regilor-Zei.

eu la cârmă. Oamenii voştri vor trebui să-mi asculte ordinele fără întrebări sau şovăială. Ţi se spune vrăjitoare, dar ce-ai făcut adineauri miroase a altceva. Te-ai pregătit la Academie sau ai învăţat singură?

— Puţin din amândouă, a recunoscut Tyentso. Am avut profesori particulari excelenţi.

Femeia s-a uitat în spate, la valuri.

— Pot îndrepta curenţii spre ea şi vânturile în favoarea noastră. Ar trebui să ne ducă la Strâmtori înainte să ne prindă din urmă. Nu va îndrăzni să intre în Marele Burdihan.

Tyentso s-a oprit şi l-a privit pe căpitan.

— Chiar mă întrebam când o să-şi amintească lumea a cui e nenorocita asta de corabie, a mormăit Juval. V-aţi pierdut minţile?

— Sau am putea rămâne aici ca să fim sfâşiaţi în bucăţele, am adăugat eu zâmbind. E alegerea ta, Juvs.

Căpitanul s-a holbat la mine, făcând ochii mari.

— Cunosc vocea asta. Măi, *obraznicule!* Ce cauţi înapoi pe corabia mea?

— Mă bucur de ospitalitatea ta, bineînţeles, am zis eu rânjind. Crede-mă că ai şanse mai mari cu noi decât fără noi la bord! Tyentso ar fi ucis monstrul, iar tu te-ai fi trezit cu Relos Var în persoană. Ah... Şi nici măcar n-ai fi putut spune că nu ştii cine sunt când ar fi început să-ţi pună întrebări haioase.

— Căpitane... a intervenit Teraeth.

În glasul lui abia dacă s-a auzit nerăbdarea.

Juval s-a încruntat.

— Bine! *Spre nord.*

14: POVEŞTI LA CEAS DE SEARĂ

(Povestea lui Talon)

Când Ola privi prin perdeaua din mărgele verzi, îl zări pe Kihrin cum îşi dă jos hainele sfâşiate şi pătate şi cum se aruncă în cada ei specială din aramă. În lumina lămpii pâlpâiau firicelele de praf, iar apa strălucea roz-lăptos, în culorile săpunului, ale uleiurilor parfumate şi ale sângelui. Kihrin îşi frecase pielea aurie până se înroşise, apăsând atât de tare buretele de mare, încât se zgâriase în mai multe locuri. Gâtul îi era şi mai stacojiu decât restul corpului, contrastând cu piatra albastră tsali.

Băiatul ei scump vorbea cu noua dansatoare. Spre surprinderea Olei, fata încă avea hainele pe ea. Nu-l ajutase deloc cu baia, ceea ce i se păru ciudat Olei, ştiind cât de mult o îndrăgea Kihrin.

Femeia se încruntă, copleşită de amintirile întunecate ale unei tinereţi petrecute nesăbuit. Îşi schimbă expresia, îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept. Ola intră cu exuberanţa unui artist de circ antrenat de un Petrecăreţ.

— Ah! Da! Un adevărat festin pentru bietul meu băiat.

Ola apucă o mică masă pliantă pe care o aranjă lângă cadă.

Kihrin izbucni în râs.

— Nu crezi că e deja prea multă mâncare?

Matroana bordelului zâmbi.

— Am adus câte puţin din toate specialităţile zilei de la bucătărie.

Gesticulă cu mâna spre tava cu mâncare precum un servitor care prezintă meniul.

— Avem carne de capră bine piperată cu fâşii de voracresă proaspătă, miel cu sos lido înfăşurat şi fript în frunză de banană, peşte galben nakari marinat cu mango, rădăcini de bezevo prăjite, orez cu nucă-de-cocos, inimă-de-palmier şi bucăţi de pepene amărui cu ciocolată. Apoi, de parcă ar fi uitat ceva, Ola adăugă: Şi nişte vin din

struguri de Kirpis. Te va relaxa.

Morea se uită speriată la Ola, aşa că matroana continuă:

— Ştiu, ştiu. De cele mai multe ori îl folosesc la ritualuri[42], dar întotdeauna prefer vinurile din struguri celor locale din orez sau din nucă-de-cocos atunci când încerc să mă relaxez.

Kihrin se lăsă pe spate în apă. Lumina ce intra pe fereastră se reflecta în ochii lui, jucând acolo.

— Nu mănânc aşa bine nici măcar de ziua numelui meu, Ola.

Femeia chicoti.

— Ai putea, dacă ai da nas în nas cu demonii mai des. Ar trebui să încerci peştele galben. Am folosit pudră nakari din Valasi, nu din Irando.

Ola aruncă o privire spre Morea. Fata se îmbujoră şi îşi plecă fruntea. Toată lumea ştia că pudra nakari era făcute din afrodiziace[43]. Acesta era singurul motiv pentru care un loc precum clubul Vălul Sfâşiat o servea.

Ola o tachina pe fată pentru ca băiatul ei, Kihrin, să profite după pofta inimii, dar nici măcar nu se uitase la ea când pomenise de Valasi. Femeia se încruntă. Surdyeh păruse supărat, dar, pentru prima dată, Ola se întrebă cât de rea fusese totuşi situaţia.

Kihrin ridică pocalul de pe tavă, îl apropie de buze, apoi îl lăsă în jos. Se întinse să ia nişte bezevo prăjit, bucăţi lungi de rădăcină dulce, şi se sprijini iar de marginea de aramă.

— Povesteşte-mi despre ziua în care m-ai găsit, Ola!

Femeia clipi des. Dintre toate... De ce voia să asculte tocmai povestea *aceea?* De ce voia să audă povestea aceea *acum?* Pocni din degete spre el şi pufni.

— Dar ştii povestea.

Băiatul rânji în timp ce mâncă.

---

[42] Cetăţenilor din Kirpis şi Kazivar le place să insiste că numai vinul făcut din struguri ar trebui numit aşa. Prezenţa Academiei în Kirpis înseamnă că generaţii de vrăjitori s-au întors acasă cu o aplecare pentru vinul din struguri şi o manie de a-l folosi în ritualuri. Deşi Ola nu a studiat la Academie niciodată, probabil că prinsese această asociere din timpul ei petrecut în Cercul Superior.

[43] De asemenea, şi otrăvurile. Starea de excitare în care inima îţi bate cu putere pentru care este faimoasă pudra nakari poate fi creată prin ciuperci otrăvitoare, omag şi torace de libelulă roşie. În cantităţi mici, nu vatămă, dar aş fi cu ochii în patru când aş cumpăra pudră nakari. Numai din surse de încredere întotdeauna.

— Morea încă nu a ascultat-o.

— Şi vrei să mă apuc să depăn poveşti? În astfel de momente?

Kihrin lăsă pocalul pe podea, pe partea cealaltă a căzii, şi îi aruncă Moreei o privire cu subînţeles.

— Mereu ziceai că astfel de momente sunt cele mai bune pentru poveşti. Aduce noroc, îţi aminteşti?

Privirea lui îi spuse totul Olei. Ştia că băiatul o place pe fată, dar habar n-avea că atât de mult. Şi totuşi, iată-l acolo peste măsură de fermecat, dar pentru prima dată în viaţa lui abţinându-se. O fată ca Morea probabil că nu cunoscuse niciodată un bărbat care să-i ofere atâta respect sau care să o curteze sincer. Kihrin încerca s-o impresioneze pe tânără, aşa că o lăsa pe ea să impună ritmul. Zâmbetul fetei pentru fiul ei adoptiv era cald şi sentimental.

— Încă n-a auzit-o, repetă Ola batjocoritor. Nici n-are nevoie s-o audă.

Ola o cercetă cu mai multă atenţie pe Morea, ai cărei ochi exprimau nesiguranţă şi tristeţe.

— Ei bine, copilă? Ai nevoie să asculţi o poveste cât îl îmbăiezi? Şi de ce naiba nu-l speli aşa cum ar trebui?

— Fiindcă am împiedicat-o eu, răspunse Kihrin, arătând spre platoul cu mâncare. Morea, e prea mult pentru mine. Mănâncă şi tu!

— Ochi-Strălucitori...

— Haide, Ola, povestea! Povesteşte-mi despre mama! Se opri o secundă, apoi continuă: Bănuiesc că aş putea şi eu...

— Tu nu ai spune-o niciodată cum trebuie. Nu erai acolo.

— Ba da, o corectă Kihrin. Poate că nu-mi amintesc, dar cu siguranţă eram acolo.

— Eşti un şmecher şi jumătate. Nu ştiu ce-a fost în capul meu când te-am luat din parcul ăla.

— Hai, povesteşte-mi oricum! o aţâţă Kihrin. Chiar dacă nu mă pieptăn şi nu ascult de tine...

— Şi nici nu-ţi faci datoria... adăugă Ola ofuscată.

— Şi nu mă trezesc la timp, şi nu sunt gata îmbrăcat la primele ceasuri, întări el.

— Şi eşti un hoţ... îl acuză ea.

— Şi beau prea mult, mărturisi el.

— Şi eşti prea tânăr ca să fii un afemeiat de neînchipuit... ţipă ea.

— Şi sunt o povară teribilă pentru tata!

Amândoi urlară ultima replică la unison, sfârşind prin a izbucni în hohote de râs care îl siliră pe Kihrin să se aplece în faţă şi să tuşească. Ola îl izbi de câteva ori în spate când crezu că băiatul o să se înece de atâta râs. În cele din urmă, Kihrin se întinse după pocalul cu vin şi sorbi câteva guri zdravene ca să se liniştească.

Morea îşi duse mâna la gură. Părea că se străduieşte să nu râdă.

— Bine! spuse Ola, atât spre Morea, cât şi spre Kihrin. Vă povestesc. Femeia se adresă fetei: O să facă şaisprezece ani de Anul Nou şi exact acum şaisprezece ani, de Anul Nou, a murit fostul Împărat din Quur.

— Cum îl chema? întrebă Kihrin, făcându-i cu ochiul Moreei, care părea speriată ca o căprioară, dar se mai linişti când îşi dădu seama că tigrii nu aveau de gând s-o mănânce.

— Gendal, răspunse Ola. Mă laşi să povestesc sau nu?

Femeia îşi îndreptă emfatic agoléul.

— Da, acum şaisprezece ani, Gendal a fost ucis. Ştim că a fost crimă, deoarece crima, dragă fată, este singura cale prin care un Împărat din Quur poate muri.

— Nu există posibilitatea unei morţi întâmplătoare? o descusu Kihrin.

Băiatul îşi sprijini capul de marginea căzii, zâmbind.

— Nici măcar dacă s-ar împiedica de un bolovan şi ar cădea în Cascada Demonilor! replică Ola autoritar.

— Nu poate să facă vărsat? insistă Kihrin.

— Nici vorbă, îl lămuri Ola sec.

— Dar poate a mâncat ceva otrăvitor? îndrăzni Morea.

Îşi muşcă iute buza, dar un surâs îi apăru în colţul buzelor.

— Aşa te vreau, fato! Nu, nu poate. Nici măcar lotusul negru manol nu-l poate răni, veni replica fermă a femeii.

— Şi când îmbătrâneşte? se prefăcu Kihrin sceptic.

— Din clipa în care Împăratul îşi aşază Marea Coroană pe frunte...

Ola ridică un deget, arătând spre ceruri.

— ...devine nemuritor. Nu va îmbătrâni niciodată, nu se va îmbolnăvi. Nu, singurul mod în care un Împărat poate muri este prin violenţă – prin crimă.

— Şi de unde aţi ştiut că este mort? întrebă Kihrin.

Băiatul îşi frecă pielea cu o mână, ţinând pocalul cu vin în cealaltă.

— Am ştiut fiindcă în interiorul Arenei, unde se ţine întrecerea, dincolo de marea barieră invizibilă care o înconjoară, a apărut o

lumină puternic strălucitoare. Era lumina Coroanei şi a Sceptrului din Quur. Ele se întorc în Arenă când inima stăpânului lor încetează să mai bată. Şi aşteaptă acolo până când următorul om îndrăzneşte să le revendice. Crede-mă, copilă, când spun că lumea n-a zăbovit deloc să răspândească vestea că bătrânul Împărat murise! Venise vremea alegerii unui nou Împărat. Şi toţi s-au adunat acolo să vadă minunea.

— Toţi?

— O, da! a răspuns Ola, încuviinţând din cap. Toţi. Bogaţi, săraci, bătrâni, tineri, graşi, slabi, oameni liberi, sclavi, cetăţeni ai imperiului şi străini. Toţi au venit în parc în ziua aceea. Unii îşi petrec întreaga viaţă fără să apuce alegerea unui Împărat. Gendal însuşi a trăit două sute de ani. Ocazia de a vedea cum are loc Alegerea se întâmplă, dacă ai noroc, o dată în viaţă, şi nimeni nu voia să rateze aşa ceva: mai ales cei care sperau să devină următorul Împărat.

Femeia zâmbi, învăluită în amintiri.

— Ah, ar fi trebuit să vedeţi şi voi, iepuraşii mei. Abia mai aveai loc să stai în picioare în parcul Arenei. Nici măcar nu puteai respira cum trebuie! În astfel de momente, rangul şi statutul dispar. Oamenii obişnuiţi au stat umăr la umăr cu Înalţii Lorzi. Maeştrii breslelor s-au trezit înghesuiţi de vagabonzi. Fetele de catifea au fost pipăite de preoţii Cartierului de Fildeş! S-au tăiat mai multe săculeţe cu bani ca niciodată.

Ola lăsă să se aştearnă o linişte plină de subînţeles.

— Dar fărădelegi şi mai rele au fost comise în ziua aceea.

— Cum ar fi?

Kihrin ridică o sprânceană, privind-o pe Morea, de parcă fata ar fi ştiut răspunsul. Morea zâmbi şi *ridică mâinile.*

— Întrecerea în sine, ar spune unii, explică Ola. De mii de ani, Marele Imperiu şi-a ales conducătorul cel mai înalt în acelaşi fel, printr-o întrecere a sângelui. Au coborât vălul invizibil care înconjoară Arena şi o grămadă de oameni s-au repezit să-şi însuşească lacomi Coroana şi Sceptrul, omorându-i pe toţi cei care încercau să le-o ia înainte. I-am urmărit în ziua aceea pe cei mai buni şi mai deştepţi vrăjitori ai generaţiei lor pierind în bucăţi colorate de fum. Cu puţină magie, credeţi-mă când spun, carnea de om arde în orice culoare pe care v-o puteţi imagina şi în câteva culori pe care nu vi le puteţi închipui. Zona din interiorul Arenei era o oală de gătit pusă pe foc: se topea, fierbea, curgea şi scotea aburi. Iar din creuzet s-a născut

Împăratul nostru.

— Aşadar, cine a câştigat? întrebă Morea.

Ola rămase o clipă uimită când îşi dădu seama că sclava ei chiar habar nu avea. A, dar ce folos pentru o sclavă a sexului să cunoască numele Împăratului? Probabil că nu ştia nici să scrie, nici să citească. Nu orice stăpân era la fel de generos cum fusese stăpânul Olei, Therin. Matroana înghiţi un val de bilă ce i se ridicase în gât, clătină din cap şi îşi continuă povestea:

— Spre stânjeneala profundă a regalităţii, a câştigat un oarecare, îi răspunse Ola Moreei. Un ţăran din Marakor pe nume Sandus. Dar câştigarea Marelui Turnir te face Împărat, indiferent de statutul tău anterior, aşa că Sandus a devenit conducătorul nostru. Încă e şi în zilele noastre. Când a ieşit într-un târziu din Arenă, mulţimea a urlat atât de tare, încât nu mai auzeai decât un răget general. Şi exact atunci, fata mea, l-am găsit pe Kihrin.

— Da, aşa e, încuviinţă Kihrin, stropindu-se cu apă.

— Mai întâi am văzut-o pe mama lui, am observat-o în mulţime. Glasul Olei deveni brusc trist şi plin de nostalgie: Era de o frumuseţe extraordinară, cu pielea aurie ca a grânelor şi o coamă sclipitoare de păr castaniu. Avea ochii blânzi şi buni ca ai unei căprioare. Arăta aproape ca o prinţesă, îmbrăcată într-un agolé din satin fin de culoarea fildeşului. Ducea un mic pachet în braţe, nu mai mare decât o stivă de lemne pentru foc.

Morea se uită la Kihrin. Tânărul se încruntă şi se holbă la apa tulbure de parcă ar fi fost un geam gros. Rămase tăcut.

Morea se întoarse spre Ola.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am zărit un bărbat repezindu-se spre ea. I-a cuprins gâtul cu mâinile şi a strâns până a lăsat-o fără viaţă. Femeia nu mai avea unde să fugă, înţelegi? Iar eu n-am avut cum să ajung la ea, deoarece ceilalţi mă prinseseră ca într-o menghină şi nu m-am putut mişca. Totuşi, mama lui Kihrin s-a luptat cu vitejie, deşi zadarnic.

— Dar n-a încercat nimeni s-o ajute? şopti Kihrin pe un ton amar.

— Doar suntem în Quur, nu? Nimeni n-a ridicat un deget ca s-o ajute pe femeie. Am văzut-o cum a căzut exact când urletele provocate de victoria noului Împărat i-au acoperit ţipetele şi, până când am ajuns la ea, criminalul dispăruse. Nu mai rămăseseră decât cadavrul ei şi bebeluşul pe care-l căra cu ea. Când l-am ridicat, am descoperit, spre

marea mea surpriză, că trăia. Încă mai avea sânge pe el, şi mi-a fost limpede că băiatul nostru venise pe lume în ziua aceea. Dacă l-aş fi lăsat acolo, sigur ar fi murit.

Ola le aruncă un zâmbet şugubăţ când termină povestea.

— Kihrin este singurul meu act caritabil, ceea ce înseamnă că e adevărat ce se spune despre virtute.

Kihrin îşi înăbuşi un căscat.

— Şi ce se spune, mama Ola?

— Că nu trece niciodată nepedepsită!

Ola îl plesni cu marginea unui prosop şi se văicări. Kihrin o stropi cu apă. Morea se dădu iute într-o parte.

Fata se uita când la Ola, când la Kihrin, nedumerită.

— Atunci, chiar eşti un ogenra?

— Prostii! Rahat! scuipă Ola. Ce năzdrăvănie mai e şi asta?

Morea se făcu mică sub izbucnirea mânioasă a Olei.

— N-am vrut...

— E doar o poveste, Morea, o lămuri Kihrin. Legenda unui rege-zeu. În partea asta de oraş există mii de orfani, zeci de mii de copii fără părinţi. Dacă ne îmbeţi zdravăn, fiecare dintre noi va recunoaşte că visează să fie vreun prinţ pierdut şi că are o poveste romantică plină de trădări şi suferinţe. Adevărul e cel pe care ţi l-am zis mai devreme: Surdyeh m-a găsit pe nişte mormane de gunoi. Am fost abandonat de o mamă care nu m-a vrut.

Băiatul ridică din umeri de parcă oricum nu mai conta.

Morea însă avea să se întrebe veşnic ce e adevărat şi ce nu. Ola ştia că acela fusese singurul scop al lui Kihrin, şi tocmai de aceea îi şi cântase în strună.

Matroana chicoti.

— Mă vezi pe mine dându-i unui copil numele de Kihrin? Surdyeh l-a ales când l-a adoptat pe copil.

— Căpitanul Jarith a zis că e un nume kirpis tradiţional, rosti Kihrin somnoros.

— Serios? Acum sunteţi şi prieteni?

O urmă slabă de ameninţare se strecurase în glasul Olei. Nu iubea deloc garda oraşului sau soldaţii, dar mai presus de toate – *mai presus de toate* – îi ura pe fiii bărbaţilor care o cunoscuseră pe vremea când era curtezană.

— Nu e aşa de rău pentru un soldat. Dar nu cred că ar mai fi aşa

prietenos dacă ar şti cu ce mă ocup în viaţa de zi cu zi...

Kihrin închise ochii şi se lăsă să alunece în cadă, iar restul vinului se scurse din pocal în apă ca sângele proaspăt.

— Iute, fato, apucă-l de braţe! Nu-l lăsa să se ducă la fund! porunci Ola.

Morea, obişnuită să urmeze poruncile, îl apucă pe Kihrin de mâini. Ola îl scoase repede din cadă pe băiatul gol. O dovadă clară că era mai solidă decât majoritatea bărbaţilor quuros, mai puternică şi decât Kihrin.

— Tu... tu...

Morea clipi des, şocată.

— Linişteşte-te, copilă! Nu e otrăvit, ci doar puţin ameţit.

Ola îşi mişcă trupul într-o poziţie care să-i permită să-l care mai uşor.

— Haide, acum! Ajută-mă să-l bag în pat!

Morea se supuse poruncii şi îl aranjă pe tânăr în patul mare cu aşternuturi de bumbac folosit numai de Ola.

Matroana de bordel se retrase în baie şi aduse înapoi tava cu mâncare, pe care o aşeză pe o măsuţă. Femeia mâncă zgomotos, cu un mare apetit, şi o îndemnă pe Morea să facă la fel.

— Nu m-am numit niciodată mama băiatului, explică Ola, dar sunt mama lui în toate chestiunile care contează. Îl iubesc de parcă ar fi al meu. De parcă s-ar fi născut din pântecul meu. Şi sunt mândră de el. Mândră, ca orice mamă de fiul ei. Nu vreau să fie rănit. Îl voi proteja, chiar dacă va trebui să-l protejez de el însuşi.

— Nu înţeleg.

— Nici nu mă aşteptam. Haide să spunem că e încăpăţânat. Mă moşteneşte. Poate că uneori se poartă ca un descreierat, dar nu e aşa în realitate. Însă dacă îi intră ceva în cap, acolo rămâne. O să întoarcă problema pe toate părţile până o face harcea-parcea, aşa cum vântul macină încet un munte. La naiba, mi-aş dori ca tatăl lui să aibă mai multă minte. Nu-i poţi spune unui băiat precum Kihrin să refuze o invitaţie în casa Înaltului General şi să te aştepţi ca el să te asculte. Pe toţi demonii, nici pomeneală! Surdyeh nu e în toate minţile, şi a făcut toată chestia asta pur şi simplu irezistibilă[44]. Să i se spună că nu are voie doar înrăutăţeşte lucrurile.

[44] Bănuiesc că paranoia era de vină?

Ola înveli o bucată de peşte într-o felie de pâine înmuiată şi începu să clefăie din el.

— Mmm... bun a ieşit sosul azi!

— Întâlnirea cu Înaltul General ar fi ceva rău?

Ola se opri din mestecat şi îi aruncă fetei o privire atât de furioasă, că fata scânci.

— Fireşte că ar fi, şi n-am de gând să-ţi explic de ce. Trebuie să ai încredere că ştiu despre ce vorbesc. Nu are voie să se ducă. Expresia femeii se îmblânzi, apoi continuă: O să doarmă dus toată noaptea şi o să aibă vise tulburătoare. De dimineaţă, se va trezi cu tine în braţe şi va crede că a ratat întâlnirea cu generalul din cauza lui. Totul va fi bine.

Morea nu răspunse, dar pe chipul ei se citi scepticismul.

— Te place, explică Ola, aşa că o să mă ajuţi. Te aşteaptă o recompensă frumuşică dacă faci asta.

— Ce fel de recompensă?

— Băiatul meu a strâns nişte bani. Nu întreba de unde îi are! Nu te sinchisi de asta! Cred că are o sumă frumuşică strânsă pe la preoţii din Tavris, în Cartierul de Fildeş. Are de gând să-i cumpere tatălui său o tavernă în Eamithon, un loc drăguţ şi liniştit unde să se retragă. Oameni cumsecade sunt pe-acolo. Am găsit taverna perfectă acum ceva vreme şi am cumpărat-o deja. Însă Kihrin nu ştie asta. Mâine îl las pe Kihrin să cumpere taverna de la mine pe un preţ mai mic şi îl voi trimite acolo cu taică-său şi cu două sclave, alese de el, să ajute la servit. Localnicii dispreţuiesc sclavia în Eamithon[45], aşa că nu va trece mult şi vei fi iar o femeie liberă. O să sfârşeşti prin a fi plătită, îndreptăţit, pentru timpul şi munca ta, şi vei avea şi băiatul, care e nebun după tine.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic din ceea ce nu vrei. Să nu crezi că n-am băgat de seamă cum îl sorbi din ochi. Ţine-l ocupat şi nu-l lăsa să cugete prea mult la

[45] Eamithon este căminul unor curioase excepţii de la legea quuros, datorită faptului că, dintre toate statele imperiului, Eamithon (sub conducerea reginei-zeiţe Dana) a fost singurul care s-a alăturat de bunăvoie imperiului, în deplină cooperare cu conducătorul acestuia. Practic vorbind, sclavia e legală în Eamithon, dar, fiindcă propriu-zis nimeni din Eamithon nu pare să îşi dea seama de acest lucru, sclavii ajunşi acolo au obiceiul de a „dispărea" şi a apărea în sate izolate unde localnicii se jură că persoanele respective trăiesc acolo de când hăul. De asemenea, există şi o mare presiune asupra oricui se stabileşte în Eamithon să-şi elibereze rapid sclavii.

ideea de a se trage de şireturi cu cei situaţi mai sus decât el! Nu reprezentăm nimic pentru ăştia. Ne mestecă şi ne scuipă ca pe seminţe.

Morea încuviinţă.

— Desigur, voi ajuta.

— Bun, bun! Acum, dezbracă-l de tot, încălzeşte-l şi bagă-te lângă el, ca să nu gândească limpede când se trezeşte!

Ola îşi şterse degetele unsuroase de poalele agoléului şi se ridică în picioare. Se apropie de locul în care Kihrin zăcea pe patul ei. Îl privi ţintă câteva secunde. Ochii ei păreau bântuiţi.

— Am făcut o greşeală, şopti Ola.

— Stăpână, ai spus ceva?

Ola schiţă un surâs vag.

— Am zis... Of, pe toate vălurile, las-o baltă! Când ajungi la vârsta mea, fato, şi te gândeşti la ce-ai făcut cu viaţa ta, uneori nu-ţi place ce vezi. Am făcut multe tâmpenii de care nu sunt mândră, dar întotdeauna am avut un motiv serios. Supravieţuirea, de cele mai multe ori. Am încercat să rezist, să mă protejez, ca oricare alt nenorocit blestemat din Cercul Inferior. Aici toţi sunt nişte şacali care abia aşteaptă să greşeşti.

Ola izbucni în hohote de râs reci şi zgomotoase.

— Bănuiesc că nu e cu mult diferit faţă de cum stau lucrurile în Cercul Superior, nu? Femeia redeveni serioasă şi continuă: N-am făcut nimic în viaţa mea din pură răutate sau din invidie. Cu excepţia unui singur lucru. A unuia singur. Şi se întoarce să mă bântuie. Îi simt răsuflarea în ceafă...

Ola Nathera închise ochii preţ de o clipă şi se cutremură.

— Poţi să te uiţi la cineva întreaga ta viaţă şi să nu-l vezi niciodată. Dar Qoran, nenorocitul ăla de general! Ochii ăia din iad. Băieţii Milligreest n-au fost niciodată orbi. Va vedea imediat la ce se uită, dacă n-a văzut deja.

După un moment, Ola arătă spre pat.

— Aşadar? Urcă în el şi ai grijă de băiatul meu!

Morea încuviinţă din cap şi îşi dădu jos agoléul. Ola se holbă la ea, apoi gemu.

— Măcar are gusturi bune, spuse matroana. Tot de la mine le-a moştenit şi pe-astea.

Fără un alt cuvânt, Ola se răsuci pe călcâie şi plecă.

După câteva secunde, Morea auzi sunetul uşii din faţă deschizându-

se şi închizându-se.

Dansatoarea călcă în vârful picioarelor spre camera din faţă şi se uită în jur cu atenţie, să se asigure că nu mai e nimeni acolo şi că Ola plecase într-adevăr.

— S-a dus, şopti Kihrin în spatele ei. Femeia cântăreşte aproape 130 de kilograme. E bună la o mulţime de lucruri, dar furişatul pe neauzite nu e unul dintre ele.

Morea se întoarse şi văzu că băiatul nu mai era în pat. Flăcările lumânărilor îi conturau trupul în nuanţe roz-aurii. Lumina palidă îl făcea să arate ca de pe altă lume şi nefiresc de frumos. Prea frumos ca să fie om.

Fata se întinse să-şi ia hainele.

— Ai schimbat cupele, nu? Ştiai că o să otrăvească vinul.

— N-aş fi putut s-o fac fără ajutorul tău. A fost trucul perfect. În orice caz, am mers la sigur. Îi place să folosească iarbă de riscoria şi vinul de struguri e cel mai bun ca să îi ascunzi gustul. Îl alterează atât cât trebuie ca muşteriii să se trezească într-o situaţie compromiţătoare, amintindu-şi vag că au făcut nişte lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

Băiatul părea dezamăgit.

— Rămâi cu mine! spuse Morea. Nu te duce!

Kihrin clătină din cap.

— Trebuie.

— Ai auzit ce-a spus. Eamithon sună bine, nu?

Kihrin se uită la ea, clipind surprins.

— Trebuie să-l avertizez pe general în privinţa demonului. În plus, căpitanul Jarith a zis că diseară o să-mi dea veşti despre sora ta.

Morea se simţi de parcă tocmai primise o palmă peste faţă.

— Oh!

Expresia de pe chipul băiatului se îmblânzi şi căpătă un aer de tandreţe.

— Mă duc să mă întâlnesc cu generalul Milligreest, primesc recompensa, discut cu el despre demon, îl găsesc pe căpitanul Jarith şi mă întorc aici. Ola nu va afla că am plecat, iar mâine de dimineaţă ne prefacem că totul a decurs exact cum a plănuit ea. E mai uşor să ai de-a face cu ea dacă ştie că lucrurile ies aşa cum şi le-a imaginat.

Kihrin începu să se uite în jur, căutând prin dulapuri şi prin servante. Scoase o pereche de pantaloni bufanţi kef şi o vestă asortată,

precum şi o pereche de papuci, toate în culori vii, festive.

— Să sperăm că îmi vin. Îmi erau mari la ultimul festival de Anul Nou, dar am mai crescut de atunci.

Morea îl ajută cu hainele şi cu părul, făcându-şi griji pentru el. Se purtă cu atenţie, să nu-l atingă, deşi degetele îi tremurau, şi bănui că pudra nakari avea ceva efecte. Voia să-l atingă, să-l ţină în braţe şi să-i mulţumească într-un fel cu singurul lucru de valoare pe care credea că îl are, dar se abţinu. În schimb, îl ajută se îmbrace şi îl privi cum iese pe o fereastră din spate.

Apoi fata îşi îndreptă atenţia spre pat, ca să se asigure că arată ca şi cum adăpostea două trupuri în loc de unul.

15: MARELE BURDIHAN DIN ZHERIAS

(Povestea lui Kihrin)

Repertoriul lui Surdyeh inclusese dintotdeauna legende ale mării, esenţiale pentru un oraş-port precum capitala. Eram mult prea familiarizat cu poveştile despre Dezolarea, o zonă cu recife, insule fărâmiţate, bancuri de nisip şi ape liniştite care înghiţiseră corăbiile aşa cum vrăjitoarele din Yoran halesc copiii. Din partea de nord, apele liniştite, fără vânt sau curenţi, împingeau vasele să naufragieze. Dacă veneai dinspre sud, te loveai de curenţi puternici, haotici, şi de valuri şi stânci uriaşe de care navele se zdrobeau.

Unii spuneau că neamul vanté crease Dezolarea ca să ţină corăbiile din Quur departe de ţărmurile lor. Alţii spuneau că moartea unui zeu demult uitat era de vină. Dezolarea încurca vasele comerciale şi stârnea panică în inimile marinarilor mai bătrâni. Fiicele Laakăi, krakenii: aceştia veneau din povestea unui rege-zeu, ceva ce un om care merge pe mare toată viaţa ar putea să nu vadă niciodată. Dezolarea era o certitudine care aştepta să îi prindă în capcană pe cei neştiutori. Auzisem zvonurile despre piraţii zheriaso care foloseau Dezolarea drept refugiu, dar majoritatea strâmba din nas la auzul unor asemenea închipuiri – orice nebun care naviga prin Dezolarea ajungea până la urmă victima ei.

Acum se punea problema dacă aveam să ajungem vreodată la Dezolarea. Pe partea Quurosului, spre nord, Dezolarea însăşi era primejdia cea mai apăsătoare, dar noi ne apropiam de ea din *sud*. Înainte să ajungem la neguri, trebuia să ne confruntăm cu Marele Burdihan din Zherias, rezultatul curenţilor puternici din sud care se loveau de stâncile lanţului de insule al Dezolării. Fără altă ieşire, curentul se întorcea în buclă spre sine însuşi, dând naştere unor ape învolburate capabile să arunce corăbiile direct în recifele ascunse ale Dezolării. Marele Burdihan aştepta cu mult înainte ca *Nenorocirea* să

ajungă la apele moarte de pe partea cealaltă.

Teraeth spera ca monstrul să considere trecerea prin Marele Burdihan prea dificilă şi să se întoarcă.

Mi se părea că asasinul e prea naiv.

În tot acest timp, nu mârâiam deloc atunci când auzeam strigătele lui Magoq, stăpânul galerei, care îi biciuia pe sclavi să vâslească mai repede. Chiar şi cu un vânt puternic în vele, tot aveam nevoie de viteză. Tyentso a păcălit curenţii să îl încetinească pe cel care ne urmărea, dar, când m-am uitat în spate folosindu-mi a doua vedere, am zărit conturul strălucitor şi fantomatic al monstrului reducând tot mai mult distanţa dintre noi şi el.

Am petrecut trei zile aşa, dar nu am scăpat de creatură. Ştiam în adâncul sufletului că, dacă ne prindea, avea să îi ucidă pe toţi cei de la bord, om liber sau sclav. Cei care supravieţuiau fie urmau să se înece, fie să fie mâncaţi de rechini sau devoraţi de Marele Burdihan. Deja apa din jurul corabiei devenea agitată. Ba mai rău, vasul dădea să se întoarcă, să navigheze într-o direcţie opusă vântului invocat de Tyentso.

Ar fi poetic să spun că era o zi furtunoasă, posomorâtă, când cerul te izbea cu frumuseţea lui. Până şi apa care se încreţea din ce în ce era de un albastru intens. Nu părea deloc o zi în care să mori, dar, pe de altă parte, Surdyeh nu-mi spusese niciodată o poveste în care Thaenei, Zeiţa Morţii, să îi pese de vreme.

Pentru prima dată după mai multe luni, m-am gândit serios că venise momentul să mă rog.

Am zărit-o pe Khaemezra stând în picioare lângă balustradă, vorbind cu Tyentso, care părea mai livid şi mai înspăimântată decât îmi închipuisem că e posibil. Nici măcar nu tresărise când invocase un demon, dar acum? Dacă nu ne omora krakenul, atunci Marele Burdihan avea s-o facă, şi părea conştientă de această realitate. Khaemezra, pe de altă parte, era culmea calmului, de parcă ar fi aşteptat într-o tavernă să i se mai aducă o cană cu ceai.

— Aş putea să vorbesc cu voi, doamnelor, pentru o clipă?

Khaemezra mi-a zâmbit, dar Tyentso a pufnit.

— Doamnă? Mă bucur să văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului!

Am făcut o plecăciune exagerată în faţa ei. Din fericire, Tyentso îşi dorea orice fel de distracţie care să-i alunge gândurile negre şi a izbucnit în râs în loc să mă transforme într-un peşte. Deşi, la o adică,

mi-ar fi fost de folos să fiu un peşte la apariţia krakenului.

Preferabil unul mic.

Am arătat cu mâna spre urmăritorul nostru.

— Nu a rămas deloc în urmă, cu tot avantajul nostru, şi am senzaţia că se joacă puţin cu noi. Ne va ataca exact înainte să ajungem la Marele Burdihan.

Tyentso s-a strâmbat şi s-a făcut verde la faţă.

— Prea târziu pentru asta.

— Nu, cred că am... Ce e?

— Am intrat în Marele Burdihan acum câteva ore bune, a şoptit Khaemezra. Marginile sunt mai liniştite, aşa că echipajul încă nu şi-a dat seama. Singura noastră şansă este să ne apropiem de colţi în ordinea corectă. Mai întâi, navigăm în jurul Gâtlejului şi ajungem în pasajul sigur fără să-l trezim pe Bătrân.

— Ai putea repeta în aşa fel, încât să pricep şi eu ceva?

Femeia şi-a supt dinţii, vădit enervată.

— Vârtejul principal se numeşte Gâtlejul, dar există vâltori, curenţi mici, care se îndepărtează rotindu-se de vârtejul mare. Li se spune colţi. Cele mai multe corăbii sunt distruse de colţi înainte să ajungă la Gâtlej.

— Şi Bătrânul ce e?

— În aceste ape există lucruri mai rele decât krakenul.

Khaemezra şi-a lăsat capul într-o parte, cercetându-mă cu ochii ei albaştri-verzui ciudaţi. M-am uitat în ei şi am crezut că au culoarea cerului, după care am hotărât că nu, au culoarea mării. Mi-a trecut un gând bizar prin cap şi anume că ochii hoaştei vanté erau, de fapt, nişte oglinzi care reflectau lumina oceanului şi a văzduhului. Căci înăuntru, sub pământ, noaptea, ochii Khaemezrei nu aveau nicio culoare.

În orice caz, privirea ei te înspăimânta.

— Şi ce putem face? m-am trezit şoptind la fel ca ea. Dacă vasul ăsta se izbeşte de ceva, sclavii se vor îneca.

Tyentso şi-a dat ochii peste cap.

— Vezi-ţi de pielea ta! Până şi un zheriaso se va îneca în Marele Burdihan.[46] Dacă vasul ăsta se duce la fund, noi *toţi* ne vom îneca.

---

[46]„Încearcă să îneci un zheriaso" este o expresie colocvială folosită atunci când încerci ceva imposibil. Se crede că originea frazei are legătură cu unul dintre nenumăratele războaie cu piraţii din Quur, când cei din Zherias au fost văzuţi sărind

Continuam să o privesc ţintă pe Khaemezra.

— Nu cred. Dacă nu voiai ca Teraeth să ne spună despre pasajul sigur, ai fi putut să-i închizi gura. Ne ducem acolo unde vrei tu să mergem.

Bătrâna a zâmbit.

— Isteţ copil! Şi-acum te întrebi: chiar e Relos Var cu adevărat responsabil pentru krakenul de pe urmele noastre sau eu l-am invocat? E oare toată tevatura asta doar ca să-l convingem pe căpitan să schimbe cursul de bunăvoie şi să ne ducă direct acolo unde vrem noi să mergem? Oare voi sacrifica toţi oamenii ăştia pentru un drum mai scurt, care să nu lase urme?

Am înghiţit în sec. Ghicise cu precizie tot ce îmi trecuse prin cap.

— Cu neputinţă! Dacă pierdem corabia...

Glasul lui Tyentso a căpătat volum, dar Khaemezra i-a făcut un semn cu mâna şi vrăjitoarea s-a oprit brusc. Nu mi-am dat seama dacă era vorba de magie sau de intimidare. Khaemezra nu-şi dezlipea ochii de ai mei, şi îmi venea greu să-i susţin privirea.

— Aşa ai face? am şoptit într-un târziu. I-ai lăsa să moară?

— Tu ce crezi? m-a întrebat Khaemezra.

Mi-am amintit tot ce ştiam despre Thaena. Expresia de pe chipul lui Teraeth când se uitase la sclavii din ţarcuri. Mi-am amintit grija bătrânei când aproape murisem din pricina gaeşului. Aş fi putut jura că adoratorii pătimaşi ai unei zeiţe a morţii au inima împietrită, dar ei îmi demonstraseră rapid contrariul.

— Nu, nu cred că i-ai lăsa să moară aici, am rostit într-un târziu, dar asta nu înseamnă că n-ai invocat krakenul. Ai face-o, dacă ai considera că aşa i-ai elibera pe sclavi.

— Aşadar, un kraken e acum o armă a emancipării?

Pe chipul femeii a apărut un surâs fin.

— Trebuie să recunosc că n-am mai auzit aşa ceva. Însă nu l-am invocat eu şi cred cu tărie că Relos Var a făcut-o. Poţi alege să te îndoieşti de mine, dar adevărul nu se schimbă.

— Atunci, înseamnă că vom fi distruşi de kraken, devoraţi de Marele Burdihan sau zdrobiţi de bancurile de nisip ale Dezolării.

---

peste bord şi preferând să-şi abandoneze navele decât să se lupte cu flota marină superioară a celor din Quur. Mai târziu, toţi urmau să apară nevătămaţi în Zherias, chiar şi în situaţia în care corăbiile lor se aflau la mulţi kilometri depărtare de coastă.

— Bătrânul, ai uitat de el, a adăugat Tyentso. Pe ăla nu ţi l-a explicat încă.

— Să te rogi să nu fiu niciodată nevoită.

Bătrâna vanté s-a întors spre mine.

— Vrei să ajuţi? Protejează-l pe fiul meu! Când lucrurile o vor lua razna, cineva va încerca o prostie. Teraeth trebuie să-şi păstreze concentrarea.

— Dar tu nu te-ai descurca mult mai bine? Eu n-am nicio armă.

— Eu şi Tyentso ne vom folosi puterile să păstrăm corabia întreagă, fiindcă e copleşită de forţe ce depăşesc puterea ei de rezistenţă, a zis Khaemezra. Poate că nu ţi-ai şlefuit încă talentele pe care le ai din naştere, dar capacitatea ta de a trece neobservat îţi aparţine întru totul. Îţi sugerez să faci din asta cheia ţelurilor tale.

Femeia mi-a dat un pumnal.

— Acum eşti un bărbat înarmat. Vai şi-amar de imperiu!

Când m-am răsucit pe călcâie să plec, m-am uitat la ocean şi m-am încruntat. Khaemezra mi-a zărit expresia şi s-a întors la rândul ei.

— Începe, a zis ea.

Tyentso a scâncit şi s-a îndreptat spre scări. Khaemezra a apucat-o de braţ.

— Ţine-ţi firea, copilă! i-a zis lui Tyentso. Sunt alături de tine. Apoi Khaemezra a grăit către mine: Du-te, cât încă mai poţi!

Navigam uşor, pe marginea unei pete imense, aparent uleioase. Apa perfect netedă strălucea ca sticla şi se întindea pe vreo nouăzeci de metri. Totul arăta senin, sigur şi liniştit.

Brusc, văzduhul a vibrat din cauza unui huruit. Din mijlocul petei a ţâşnit un jet de abur şi de stropi. Când apa s-a retras, a dispărut printr-o scurgere ce părea că duce în fundul lumii. În câteva secunde, ne-am trezit holbându-ne la un vârtej spiralat, o bulboană ce cobora într-o beznă de nepătruns.

Am continuat să mergem ca pe marginea unei prăpăstii. Corabia s-a înclinat, rămânând pe loc prin nu ştiu ce truc magic... Hmm... Acum, când mă gândesc mai bine, sunt sigur că ştiu prin ce fel de magie. *Nenorocirea* a început să înainteze mai repede decât ar fi putut s-o împingă vâslitul sau velele, zburând cu o viteză nefirească.

Echipajul a văzut şi el asta. S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, apoi ţipetele, strigătele şi ordinele au fost acoperite de urletul vârtejului.

M-am uitat în jurul meu. Nimeni nu se lăsase copleşit încă de panica

oarbă, şi Teraeth părea că se descurcă bine. Abia după o vreme, haosul s-a transformat într-o frenezie a zbieretelor, pesemne când echipajul şi-a dat seama că acesta era doar un „colţ” micuţ şi nu Gâtlejul însuşi.

Atunci am vrut să mă îngrijesc de un alt detaliu înainte de altceva.

16: RECOMPENSA GENERALULUI

(Povestea lui Talon)

Kihrin nu-i spuse la revedere lui Surdyeh, deşi gândurile nu i se abătură de la imaginea tatălui său tot timpul cât umblă pe străzile şerpuitoare din Cercul Superior. În alte împrejurări, Surdyeh l-ar fi copleşit cu sfaturi care mai de care despre cum să se poarte în prezenţa nobilimii. În alte împrejurări, Surdyeh l-ar fi dădăcit întruna despre etichetă, pentru a-i asigura viitorul de muzician. Acest fapt i se păruse dintotdeauna o ipocrizie lui Kihrin, când Surdyeh ştia foarte bine că succesul lui în Breasla Petrecăreţilor depindea de o putere magică pe care bătrânul îi interzicea fiului său să o urmeze în mod oficial[47].

Iar Surdyeh nu-i oferise băiatului decât un singur sfat: „Nu te duce!"

Kihrin nu luase nicio clipă în calcul ideea că motivele pentru care Surdyeh şi Ola nu îl lăsau să aibă această întâlnire ar putea fi îndreptăţite. El nu vedea decât că i se oferise o şansă: ocazia să o impresioneze pe Morea, şansa să câştige o recompensă pentru propriile merite, nu ale tatălui său, şi şansa să scape de blestemul unui demon care sigur încă îl vâna. Şansa să plece din Oraşul de Catifea şi din Cercul Inferior pentru totdeauna.

În plus, îl măcina curiozitatea.

Aerul nopţii domolise căldura de foc rămasă de pe urma zilei de vară. Curcubeul scânteietor al Vălului Tyei şi strălucirea blândă a celor trei luni luminau cerul. Umbrele se împleticeau peste pavajul tocit ca nişte beţivani mai înspăimântaţi de ideea de a se duce acasă la nevestele lor decât de primejdia de a leşina pe o alee. Noaptea, străzile Oraşului de Catifea erau mai aglomerate decât în timpul zilei. Doar era vorba de un cartier al plăcerilor, în definitiv, nu de unul unde muşteriii

[47] Fiindcă nu primise niciodată licenţă, teoretic vorbind, Kihrin era considerat un vrăjitor începător.

îşi doreau să fie recunoscuţi. Pelerinele sallí defilau tăcute, cu glugile trase – un câmp de fantome întunecate făcând ronduri între casă şi bordel.

Kihrin încetini când urcă pe marea Scară a Viselor. Nu mai trecuse niciodată pe aici. Nu fusese nevoie. În puţinele ocazii când îl însoţise pe Surdyeh în Cartierul de Fildeş (sau, mai târziu, când Kihrin venise singur), intraseră mereu pe Poarta Rugăciunilor. Prin contrast, treptele de marmură ale Scării Viselor, ce-şi schimbau brusc direcţia, reprezentau singurul acces public prin labirintul de garduri vii frumos tăiate, proprietăţi, vile şi palate pe care elita din Quur îl numea acasă. Pe la jumătatea drumului, Kihrin îşi dădu seama că scările lungi, abrupte, erau făcute special aşa, pentru a te intimida. Membrii caselor regale călătoreau cu lectica sau trăsura şi foloseau porţile private. Numai oamenii obişnuiţi urcau pe trepte şi soseau la destinaţie fără suflu şi umiliţi.

Bănuia că ar putea da de necaz când Gardienii din vârf urmau să-l recunoască, întrucât îl aşteptau – aşa cum îi promisese căpitanul Jarith. Îi trimiseseră o escortă ca să îi arate drumul spre moşia Milligreest, eliminând posibilitatea de a se „pierde". În mod normal, ar fi detestat dădacele, dar, de data asta, se simţea recunoscător. Fără însoţitor, ar fi sosit târziu sau n-ar fi găsit locul niciodată. Spre deosebire de gărzile cu care era obişnuit, bărbaţii se dovediră politicoşi, curaţi şi pricepuţi la meseria lor, iar Kihrin nu ştia cum să se poarte cu ei.

Moşia Milligreest se găsea în Cartierul de Rubin, dacă se lua după toate lămpile magice de pe stradă (chiar existau lămpi magice pe străzi!), de culoare roşie. Ştia destule despre Casele Regale ca să înţeleagă că Oamenii Roşii – Breasla Meşterilor în Fier – îşi aveau căminul aici. Nu ştia totuşi destul cât să-şi amintească numele Caselor[48].

Casele Regale ale Curţii Nestematelor erau atinse de zei, fiind binecuvântate de divinitate. Fiecare dintre ele se identifica printr-un soi de blazon fără semnificaţie, dar puteau fi recunoscute şi prin culoarea nestematelor pe care casele le foloseau ca simboluri.

De pildă, însemnul Casei D'Jorax era în nuanţele curcubeului, iar membrii familiei regale aveau ochii ca opalul şi îi controlau pe Petrecăreţi. Surdyeh le plătea o taxă anuală ca membru al breslei

[48] Casa D'Talus.

pentru a primi dreptul să cânte. Apoi Casa D'Erinwa se lăuda cu ametistul, fiindcă membrii ei îi deţineau pe Colectori, cărora Burtosul le plătea taxa de breaslă. Aproape toată lumea ştia că, în spatele Dansatorilor-umbră, Colectorii reprezentau autoritatea absolută.

Kihrin mai ştia că multe bresle, dacă nu chiar majoritatea, primeau ordine de la o Casă Regală, dar nu aflase niciodată care de unde.

Nobilul cu ochi albaştri cu care Morea crezuse că se înrudeşte cu siguranţă era un membru al vreunei case regale. Totuşi, Kihrin nu izbuti să-şi amintească deloc cărei case anume îi datora netrebnicul credinţa. Oare albastru însemna că e vraci? Kihrin nu ştia care familie regală controla Casele Albastre, unde, în schimbul banilor, primeai tămăduiri.

Pentru prima dată în viaţa lui, se întrebă de ce tatăl său, care îl bătuse atâta la cap să exerseze şi să studieze – dacă voia să cânte în faţa cuiva important – îşi neglijase propria educaţie în domeniu.

17: TREZIREA BĂTRÂNULUI

(Povestea lui Kihrin)

Ne legănam în jurul colţului cu o viteză ameţitoare, corabia înclinându-se într-un unghi pentru care nu fusese construită şi zburând cu o iuţeală pentru care nu fusese pregătită în niciun fel.

Poate că o navă de război mai zveltă ar fi suportat mai bine tensiunea, dar *Nenorocirea* era un vas stângaci de sclavi. Corabia gemea din toate încheieturile, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva urma să se dezintegreze înainte să ne confruntăm cu pericolele reale, în ciuda magiei folosite de Tyentso şi de Khaemezra. Ne-am rotit de două ori în jurul vârtejului, după care am fost scuipaţi în afara lui. Scândurile şi catargul au scârţâit ameninţător când un alt colţ s-a format la babord, împingându-ne în direcţia opusă aşa cum un călăreţ manevrează căpăstrul.

M-am lovit de primul ofiţer al căpitanului Juval, Delon, în timp ce traversam puntea. Să mergi pe o barcă unduindu-te ca o fată de catifea în pat era o treabă dificilă. Cu ce eram eu vinovat că avusesem un atac de stângăcie chiar lângă el, nu?

— La naiba, băiete! m-a blestemat Delon.

— Îmi pare rău! am zis.

— Tâmpitule! Du-te şi te ţine de ceva!

Delon a urcat chinuindu-se pe puntea cu cârma. Am rânjit şi am fluturat cheile de la ţarcul pentru sclavi până când bărbatul şi-a luat tălpăşiţa.

Poate că nu urma să scăpăm, dar să fiu al naibii dacă aveam de gând să-i las pe sclavii aceia să moară închişi în nişte cuşti precum peştii în plasa pescarilor.

Colţul proaspăt format nu s-a vădit deloc mai blând decât cel anterior, dar ne deplasam mai rapid decât înainte, iar *Nenorocirea* nu deborda deloc de fericire din cauza asta. Puntea mi s-a cutremurat sub

picioare. Catargul a început să se strâmbe.

— Haide, scumpă Taja, ţine-o întreagă! am murmurat. Iar pe Delon, ocupat cu altele.

Am îngenuncheat pe punte. Mâinile îmi erau reci când am descuiat lacătul masiv de fier care ţinea închisă uşa cu grilaj a ţarcului.

Restul a fost uşor. Echipajul *Nenorocirii* se concentra la dezastrul care se apropia şi la vârtejul ameţitor. Niciunul dintre ei nu s-a sinchisit să bage de seamă că un adolescent umblă la ţarcuri şi descuie uşile. Sunetul rotirii noastre nebuneşti a înăbuşit reacţiile sclavilor dinăuntru. Unii dintre ei s-au holbat la mine bănuitori. Cei mai mulţi dintre ei s-au îndepărtat de uşă, frângându-mi inima cu neîncrederea lor. Parcă aş fi vrut să-i atrag în cine ştie ce capcană. Am ţipat la ei să iasă, dar am dubii că mă înţeleseseră, presupunând că mă auziseră peste gemetele *Nenorocirii.*

Testul adevărat nu au fost ţarcurile pentru sclavi, ci galera. Fiecare sclav era prins cu cătuşe de bancă. Fiecare sclav de acolo avea lanţuri separate. Echipajul navei retrăsese vâslele, aşa cum coborâse şi velele, căci acestea îngreunau răsucirile bruşte pe care *Nenorocirea* trebuia să le facă pentru a rămâne la suprafaţă. Totuşi, pe sclavi îi lăsaseră acolo. În lunile în care fusesem oaspetele încântătoarei galere de pe *Nenorocirea,* îmi părăsisem banca de la capătul încăperii doar când mă scoseseră ca să mă ia întrebări, să mă biciuiască şi să mă facă gaeş.

M-am înfiorat din cauza frigului din micul pasaj care ducea la galeră. Uşa masivă de fier a scârţâit când am deschis-o. Înăuntru, sclavii se ţineau de vâsle în lumina difuză. Habar nu aveau cu ce oroare ne confruntam. Certitudinea ar fi fost îngrozitoare.

Am rămas surprins când am dat cu ochii de Magoq, stăpânul galerei, care biciuia şi hărţuia orice sclav ar fi îndrăznit să încetinească ritmul, chircit într-un colţ. Uriaşul plin de muşchi suspina şi tremura.

Îmi jurasem în sinea mea că o să-l ucid pe Magoq. Chiar îmi doream asta, dar n-am reuşit să îl omor pe bărbatul care îşi ţinea genunchii cu mâinile, plângând de spaimă. L-am ignorat şi i-am eliberat pe toţi cei de pe bănci. Afară, vântul fie urla, fie, pur şi simplu, ne deplasam cu o viteză terifiantă. Sau amândouă. Ideea e că îmi era greu să stau în picioare. Oamenii înlănţuiţi de băncile lor nu se descurcau nici ei mai bine. Unii alunecau în mizeriile strânse pe parcursul lunilor petrecute încătuşaţi în măruntaiele navei. Nu ne-am spus niciun cuvânt. Nici măcar nu ar fi contat: vuietul vântului acoperea orice conversaţie

înainte să apuci să descifrezi vorbele.

După ce am terminat cu sclavii, mi-am dat seama că frigul nu se datora nici spaimei, nici vremii. Mi-am dus mâna nervos spre Piatra Cătuşelor. Ea sau un bloc de gheaţă, totuna. Un bărbat a dat din mâini, avertizându-mă la timp. În spatele meu, Delon tocmai se repezise asupra mea cu un cosor.

Delon a ţipat spre mine, dar n-am înţeles ce îmi zisese. În orice caz, nu era fericit să mă vadă.

A învârtit arma din nou, dar, chiar atunci, corabia s-a smucit violent. Camera s-a întunecat când ceva masiv a trecut pe lângă hublouri. Cosorul lui Delon a zburat aiurea, numai în direcţia mea nu, şi s-a înfipt într-o bancă de lemn. Am auzit un zgomot, un fâsâit şi (deşi n-aş putea jura cu mâna pe inimă) un urlet.

Ceva s-a îndepărtat de hublouri. O rază slabă de soare a luminat încăperea. L-am zărit pe unul dintre sclavi cum îşi ridică lanţurile şi cum le înfăşoară în jurul gâtului lui Delon.

Ce chestie amuzantă! O fi fost puterea picioarelor lor atrofiată din pricina nefolosirii, dar partea superioară a trupului unui sclav de galeră are o forţă cu care nu te joci. Puţini dintre sclavii „permanenţi" de la bordul *Nenorocirii* îl iubeau pe Delon. Îl urau mai mult decât pe Magoq.

N-am stat să văd ce îi vor face. Recunoscusem obiectul care acoperise hublourile pentru puţin timp şi ştiam că dăduserăm de necaz.

Era un tentacul.

Când am alergat înapoi pe punte, am observat că tentaculele înfăşurate în jurul *Nenorocirii* nu aveau orificii de sucţiune. Nici măcar unul. În schimb, aveau dinţi. Vârfuri curbate, ascuţite şi furioase de os sau chitină ori cine ştie ce alt material tăios ca lama briceagului, care tăia în lemn precum topoarele khorechalite.

Pomenesc acest detaliu fiindcă, la fel ca topoarele, tentaculele n-au arătat nicio milă când s-au înfăşurat în jurul catargului şi al carenei.

În alte împrejurări, sunt sigur că marinarii ar fi atacat tentaculele cu sabia şi cu harponul. Acum, s-au agăţat de balustrade, scâncind ca nişte copii. Vasul s-a înclinat primejdios. M-am uitat în sus, gândindu-mă că sigur treceam prin apropierea unui colţ nespus de urâcios.

Nici vorbă: ne aflam în Gâtlej.

Corabia s-a înclinat atât de tare, încât jumătate din cer era acum o

bulboană ameţitoare. Vârtejul avea peste un kilometru lăţime şi se pierdea în spirală într-un abis fără fund, probabil însăşi intrarea în iad.

— Sfântă Taja! am şoptit.

Ne roteam atât de repede, încât mi s-a părut că, în orice clipă, o să ne pierdem echilibrul şi o să ne prăbuşim în adâncuri. Vântul mă smucea aşa de rău, de parcă voia să mă arunce neapărat pe mine primul.

M-am târât apucându-mă de frânghii până pe puntea principală. Teraeth îşi ţinea echilibrul cu un picior sprijinit de pilonul principal, în timp ce, cu celălalt, manevra cârma. Avea o mână la spate, iar pe cealaltă ridicată în aer, numărând cu degetele. Nu părea deloc deranjat de vânt sau de vârtej, aşa cum peştele nu se sinchiseşte de apă.

Teraeth începea să mă calce pe nervi.

— Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, am strigat ca să acopăr balamucul, dar un kraken atârnă de spatele corabiei!

Tânărul a încuviinţat.

— A prins şi ea o cursă bună. Ştie că bulboana ar sfâşia-o. Singura ei şansă este să meargă cu noi. Cel puţin aşa crede ea.

— Crede? Aşa CREDE ea?

— Fireşte. Doar e fiica unei zeiţe.

— Încercam să uit de aspectul ăsta.

Am privit în jur. Căpitanul Juval se lipise de peretele unei scări ce ducea spre cabinele echipajului. Mi s-a părut că se roagă.

— O să reuşim?

— Trei.

Teraeth a numărat şi a ridicat un alt deget.

— Sigur putem face ceva. Când ieşim din vâltoarea asta, krakenul o să ne sfâşie.

— Cântă!

— POFTIM? am urlat.

— Licitatorul ăla a zis că ai pregătire de muzician! a zbierat Teraeth. Aşa că fă bine şi *cântă!* Cântă de parcă viaţa ta ar depinde de asta!

— Şi cum o să ne ajute *cântatul* meu?

— Patru!

Teraeth a mai ridicat un deget.

Corabia se învârtea tot mai rapid şi acum urca pe marginea bulboanei. La un moment dat avea să ne scuipe îndărăt. Deşi asta ar fi trebuit să mă liniştească, ştiam că bancurile stâncoase ale Dezolării ne

aşteptau la nord. Dacă nu ieşeam perfect de acolo, urma să devenim nişte aşchioare.

— DE CE trebuie să cânt?

— O să-l trezeşti pe Bătrân.

— Dar credeam că ăsta e un lucru RĂU!

— Există mereu şansa să-l distrezi. Aşa că haide odată, cântă!

— Dar nu mă aude nimeni. Urlu de-mi sar plămânii şi abia mă aud eu.

— El o să te audă. CÂNTĂ!

Teraeth a ridicat şi ultimul deget.

— CINCI!

Cântasem în situaţii ciudate la Vălul Sfâşiat, dar, de obicei, ca să-mi iau gândurile de la scenele prea senzuale, nu din pricina unei ameninţări iminente cu moartea. Iar piatra de la gât mă ardea înfiorător.

Am ales primul cântec care mi-a venit în minte, fiindcă era ultimul pe care îl interpretasem în public. Mi s-a părut ciudat să-l cânt fără harpa Valathea.

Mă lasă o poveste să-ţi depăn
Despre patru fraţi puternici,
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo,
Stăpâni absoluţi ai ţărmului,
Dar şi ai mării
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo...

— Perfect! a strigat Teraeth. Continuă să cânţi! Şase. ACUM!

De parcă ar fi respectat instrucţiunile lui Teraeth, Marele Burdihan a azvârlit *Nenorocirea* departe de gură. Niciodată în viaţa mea nu mai călătorisem atât de repede, atât de ameţitor, atât de primejdios. Am zburat din Marele Burdihan la o viteză ce mi-a întors stomacul pe dos. Imediat ce am ieşit din bulboană, am auzit zbieretele marinarilor când krakenul s-a mişcat.

Într-o bună zi, văzut-au vălurile
Unei palide domniţe
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo
Şi toţi, pe rând, s-au juruit

Că mâna ei a lor va fi
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo…

Înaintam spre stâncile Dezolării, evitând la mustaţă să fim sfâşiaţi de una dintre marginile ascuţite. Din păcate, ne îndreptam spre o mică insulă stâncoasă, dar care era suficient de mare şi de tare ca să ducă treaba până la capăt.

Insula a deschis ochii.

Am simţit cum mă sufoc când am văzut. Teraeth mi-a şoptit furios:

— Cântă!

Mi-am înăbuşit frica şi am continuat:

Uită-ţi legământul!
Au strigat ei la fraţii lor,
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo,
Şi toţi au ţipat înapoi,
În veci nu va fi a altuia!
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo…

— Pe toţi zeii, l-am auzit pe Juval rostind când a apărut din nou pe punte. Ce naiba… Trebuie să ne întoarcem.

— Nu mai există întoarcere, a răspuns Teraeth. Dacă fugim, Bătrânul ne va urmări. Îi place când prada lui fuge.

Am continuat să cânt şi insula s-a descolăcit, scuturându-şi mizeria şi praful strânse în timpul anilor de somn. Capul avea o formă lungă şi şerpuitoare, răsucindu-se şi unindu-se cu o masă de muşchi, de tendoane şi de solzi marmoraţi. Când şi-a întins aripile, aproape că a întunecat cerul.

— Vreau să-mi încerc puterile cu krakenul! a ţipat Juval. Putem să ne luptăm cu el. Dar ăla de-acolo e un nenorocit de DRAGON!

Şi avea dreptate.

Dragonul era negru ca funinginea, culoarea cenuşii lăsate de cărbunele ars. Crăpăturile de sub solzii săi pulsau şi străluceau de parcă plăcile lucioase abia reuşeau să ţină sub control infernul.

Nicio forjă nu sclipea mai fierbinte decât ochii lui.

Nicio poveste cu dragoni auzită de mine – cât sunt de mari, de fioroşi, de mortali, de înspăimântători – nu se compara cu realitatea. Creatura ar fi putut căsăpi oşti întregi. Niciun idiot pe cal şi cu o suliţă

nu ar fi avut vreo şansă.

Aşa că steagurile şi le-au fluturat
Şi de război s-au pregătit
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo
Iar bătălia fost-a cumplită
Lăsând câmpia însângerată
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo
Iar când totul s-a terminat,
Mamele în lacrimi s-au cufundat,
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo…

— Stai potolit, căpitane, sau nu mai apuci să vezi dacă izbutim să supravieţuim!

Teraeth a vorbit calm, grav şi pe un ton ameninţător.

Nu mă uitam la ei. Ce-aş fi putut face? Am continuat să cânt. I-am auzit certându-se în spatele meu şi, dincolo de ei, am surprins urletele membrilor echipajului care se luptau cu krakenul. O harababură la scară uriaşă, şi nu mi-a venit să cred că dragonul a reuşit să distingă sursele zgomotelor.

Bestia şi-a deschis gura. La început, nu am auzit nimic, apoi m-a izbit un răcnet asurzitor. Apa a început să clipocească tot mai tare, stâncile s-au cutremurat şi s-au desprins de insule şi însuşi lemnul *Nenorocirii* a zvâcnit drept răspuns. Norii s-au risipit pe cer de parcă încercau să scape de creatură. Fuioare de aburi îi căzeau din gură: galbene, sulfuroase, mai grele decât fumul. Creatura se holba la corabia noastră, apropiindu-se în viteză de ea, şi nu am putut alunga certitudinea urâtă că dragonul mă privea ţintă.

În spatele meu, strigătele au căpătat intensitate şi cineva a urlat:

— Dumnezeule! E în vârful corabiei!

Trebuie să-i mulţumesc dragonului că nu m-am uitat. Dragonul mă avea pe mine drept ţintă. Nu-i poţi întoarce spatele unei asemenea creaturi. Fie dispare, fie te distruge.

Probabil că Teraeth a aruncat o privire totuşi şi poate că Juval credea că are o ieşire. Nu ştiu exact la ce se gândea căpitanul.

Cred c-a acţionat împins de o panică oarbă.

Am auzit o încăierare, gemete şi sunetul ascuţit al metalului hârşâit. O secundă mai târziu, a urmat zgomotul inconfundabil, de neuitat, al

sângelui ce ţâşneşte dintr-un gât sfâşiat.

— Idiotul, a murmurat Teraeth.

Atunci, palida noastră domniţă
Trecut-a peste măcel şi temeri de sânge,
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo
Şi a spus că pe niciunul nu-l va avea!
Căci dragostea ei o vor trăda
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo…

Bocetul dragonului a devenit mai puternic. I-am simţit cântecul pe piele, ecoul lui, în timpane şi vibraţia, în oase. Era un şoc fizic, un extaz tangibil.

Dragonul cânta.

Cânta cu mine.

Apoi domniţa spre cer a zburat
Şi acolo e chiar şi azi
Cel roşu, cel galben, cel violet şi cel indigo…

În spatele meu, urletele s-au înteţit. Krakenul i-a împrăştiat pe bărbaţii de pe punte când a încercat să rupă corabia în bucăţi. S-a auzit o pocnitură asurzitoare, de parcă un uriaş rupea copacii ca să facă lemne pentru foc.

Iar în nopţile senine
Încă îi poţi zări vălurile fine…

— Scumpă Thaena! a ţipat Teraeth.

Nebunul m-a smucit când catargul a căzut chiar în locul în care stătusem până atunci.

Şi, pentru că nu învăţasem încă să cânt fără aer în piept, m-am oprit.

Iar dragonului nu i-a plăcut deloc asta.

S-a aruncat în aer, ţipând cu o furie care mi-a spart timpanele şi desfăcându-şi aripile uriaşe în lumina soarelui arzător. Creatura titanică a străbătut distanţa până la corabie în mai puţin de trei secunde. Îi subestimasem mărimea. Ar fi putut încăpea în marea Arenă din capitală, dar numai dacă s-ar fi încolăcit aşa cum face o pisică.

Bătrânul a alunecat pe deasupra noastră şi umbra lui s-a aşezat peste corabie ca o pelerină mătăsoasă. Mirosea a sulf şi a cenuşă, duhoarea fierbinte a forjei şi a fierului topit. Când a trecut, şi-a întins leneş o gheară pe care a înfipt-o în krakenul ce încă se agăţa de punte. Mari bucăţi de lemn s-au dus împreună cu ea. Dragonul a aruncat-o pe fiica Laakăi în aer ca pe un ghem de lână şi a trimis spre ea un jet fierbinte de cenuşă.[49]

Sunt sigur că aţi auzit poveşti despre dragoni care scuipă foc, dar credeţi-mă când vă spun că apucăturile ăstuia erau şi mai rele. Nu era foc aşa cum găseşti în bucătărie sau în forjă, nici genul pe care îl obţii când freci două beţe între ele şi nici măcar ca flacăra magică pe care o invocă magii. Aici vorbim de cenuşa a mii de furnale, încălzite până în punctul la care se topeşte fierul, cu o forţă de neînchipuit şi care exploda cu viteza unui taifun. Căldura topea aerul, cenuşa acoperea norii, iar noi nu mai puteam respira.

Krakenul n-a avut nicio şansă.

Dragonul a înghiţit masa carbonizată de carne zdrobită, după care s-a prăbuşit în mare.

N-a trecut mult şi a ţâşnit în aer, apoi s-a înclinat pe-o aripă şi s-a întors să se ocupe de noi.

Teraeth s-a ridicat în picioare, iar eu l-am urmat. Corabia a început să se salte într-o parte, dar, mai rău de-atât, Khaemezra şi Tyentso au apărut şi ele sus pe punte. Nu credeam că vrăjitoarele urmau să-şi facă apariţia decât atunci când situaţia devenea imposibilă, iar acum dragonul era mai important decât plutirea vasului.

— Pe toţi zeii, Relos Var! am şoptit. Acum o să vină şi el.

— Suntem aproape de insulă. Dacă reuşim să ajungem acolo, vom fi în siguranţă. Insula îi aparţine Thaenei. Nici măcar el nu va îndrăzni să-şi arate faţa într-un asemenea loc.

— Dacă mă apuc din nou de cântat, o să ajute?

— Probabil că nu. Să sperăm că l-ai înveselit.

— Şi ce se întâmplă dacă e binedispus?

— Zboară de aici.

---

[49] Potrivit mărturiilor culese la erupţia muntelui Daynis în marginea sudică a Khorvesh-ului, principala cauză a morţii nu au fost lava sau bolovanii uriaşi ce zburau dinspre vulcan, ci un jet de gaze fierbinţi şi resturi mai mici care s-au comportat precum apa, curgând la vale şi înghiţind toate satele şi oraşele întâlnite în cale.

— Şi dacă e supărat?

— O să ne facă arşice pentru că am îndrăznit să-l trezim din somn.

Am privit în jur.

— Dacă are de gând să ne distrugă, cred că mai bine s-ar grăbi. Corabia se scufundă.

Krakenul făcuse ditamai găurile în carenă. Vasul se umplea cu apă.

Teraeth şi-a smuls privirea de la dragonul care se apropia şi s-a uitat spre locul unde *Nenorocirea* începea să se ducă în jos.

— La naiba!

— Îl vreau.

Vocea dragonului a reverberat cu putere. Totuşi, nu era sunetul unui animal. Creatura nu vorbea cu sâsâitul reptilian la care mă aşteptasem, ci cu un fel de scrâşnet ce imita vorbirea.

— Dacă mi-l daţi, vă salvez corabia.

— Sigur, dar promiţi să mă hrăneşti zilnic şi să-mi oferi grijă şi atenţie? am murmurat.

— Te place. Asta e bine, a zis Teraeth.

— Da, mă simt nespus de iubit.

Am privit înapoi spre capătul corabiei.

— Sfântă Taja, sper că oamenii ăştia ştiu să înoate!

M-am lăsat pe spate ca să-mi păstrez echilibrul.

Trupul lui Juval a alunecat încet peste scânduri. Tyentso a început şi ea să alunece. Teraeth s-a întins şi a apucat-o de braţ, trăgând-o aproape de el ca s-o împiedice să cadă. Femeia i-a aruncat o privire ciudată, dar nu s-a împotrivit.

— Nu-l poţi avea. E important pentru mine, a zis Khaemezra.

Mă uitam când la ea, când la dragon. Vocea ei...

— N-o să-l rănesc, Mamă.

— Am spus nu.

M-am uitat la Teraeth şi am şoptit:

— Mamă?

Gura asasinului s-a strâmbat.

— Toată lumea o strigă aşa.

Am clătinat din cap. Nu era doar o figură de stil. Nu cu glasul acela. Nu mai auzisem niciodată un glas ca al Khaemezrei până când îl auzisem pe dragon vorbind.

— Dă-mi-l sau...

Însă târguiala lor durase prea mult. *Nenorocirea* suferise îngrozitor.

O altă pocnitură, mai puternică, a răsunat când mijlocul vasului a cedat şi s-a rupt în două. Jumătatea inferioară a alunecat în ocean. Jumătatea superioară a căzut în spate, lovindu-se de apă. Am avut senzaţia că plutesc preţ de o secundă când puntea mi-a dispărut de sub picioare.

Apa a năvălit peste mine şi m-a înghiţit. Sunetele au dispărut, după care s-au întors ca un răcnet înăbuşit. În timp ce corabia se scufunda, cel mai mare dintre curenţi m-a tras la fund, prinzându-mă în capcană, în ciuda eforturilor mele de a înota. Oricât de mult mă străduiam, lumina pălea tot mai tare şi strălucirea slabă a soarelui se îndepărta de mine.

Apa mi s-a părut mai caldă decât m-am aşteptat, dar pesemne că era doar din cauza fierbinţelii pietrei de la gâtul meu.

Mi-am simţit trupul smucit în sus când nişte gheare gigantice au pătruns în mare şi m-au prins ca într-o capcană. Ultimele lucruri pe care mi le mai amintesc au fost mirosul iute al fulgerului şi al apei, precum şi ochiul colosal al unui dragon negru, cu solzii acoperiţi de iarbă-de-mare, care mă privea fix. Însă ce mi s-a întipărit cel mi bine în minte a fost faptul că ochiul nu avea strălucirea aurie a ochilor Bătrânului, ci una albastră. Sau poate verde.

Ori poate nu avea nicio culoare, ci era doar o reflexie.

18: CE A GĂSIT JARITH

(Povestea lui Talon)

O sabie împodobită din metal roşu decora porţile masive din fier forjat ale moşiei Milligreest. Peluza verde, lată, perfectă se îmbina cu terenurile pentru dueluri, cu grajdurile şi spaţiul pentru călărit. Florile erau aranjate în straturi joase, decorative, care nu împiedicau mişcarea gărzilor, dar nici nu puteau ascunde un intrus. Palmierii se înşirau pe aleea principală ca nişte soldaţi drepţi. Casa, în mod surprinzător, nu era deloc împodobită: o clădire simplă cu trei etaje, cu o lucrătură în ipsos roşu-portocaliu, un acoperiş crenelat şi turnuri în cele patru colţuri. Arăta mai degrabă ca o cetate decât ca un palat: nu existau ferestre normale şi avea o singură uşă masivă în faţă. Nenorocita aia de clădire avea până şi fante pentru săgeţi.

Escorta lui îl lăsă în grija unui alt grup de soldaţi, care îl aduseră la poarta principală, unde îl pasară unui alt grup. Îl conduseră pe intrarea principală, într-o curte plină cu fântâni şi cu portocali înfloriţi.

I se spuse să aştepte, iar Kihrin rămase acolo, singur.

Curtea trecea chiar prin inima clădirii. Toate cele trei etaje dădeau spre ea, cu balustrade la al doilea şi al treilea nivel şi cu arcade late la primul. Scaunele împletite din stuf şi mesele din mijlocul curţii creau o zonă pentru întâlnirile neprotocolare. Zidul cel mai apropiat de intrare era neted şi lipsit de ferestre, dar cineva pictase cu mult timp în urmă o frescă elaborată peste suprafaţa de ipsos.

Kihrin îşi frecă palmele asudate pe pantalonii coloraţi şi se uită la frescă în timp ce aştepta. Pictura impresionantă înfăţişa soldaţi quuros luptându-se cu vantéii manoli, care răspundeau atacului cu arcuri şi cu magie. Kihrin clipi des când îşi dădu seama că soldaţii quuros pierdeau. Şi probabil că „a pierde" constituia un termen mult prea blând.

Mai degrabă erau măcelăriţi.

— *Urgia lui Kandor,* rosti o tânără. Pictată de marea maestră Felicia Nacinte[50] la cererea lui Laris Milligreest al Patrulea. Nu e frumoasă?

Kihrin se uită în jur, apoi îşi ridică privirea. O fată de vârsta lui stătea pe balconul de la primul etaj, uitându-se în jos, spre el.

Era îmbrăcată ca un ajutor de grăjdar, cu pantaloni kef de un ocru murdar şi o vestă scurtă şi strâmtă, care probabil că fusese fină şi albă înainte să se rostogolească prin noroi cu ea. Părul lung şi negru îi atârna în două cozi împletite, iar fundele de un auriu-închis se asortau cu ochii ei căprui-deschis. Avea mizerie pe faţă şi, în ciuda unei vânătăi zdravene pe obraz, era încântătoare. După umila părere a lui Kihrin, urma să devină şi mai frumoasă odată cu înaintarea în vârstă. Peste câţiva ani, putea să sucească minţile oricărui bărbat la fel de uşor precum bănuia el că putea să scoată sabia curbată prinsă la brâu.

— Foarte impresionant, încuviinţă Kihrin, dacă îţi plac scenele de luptă.

— Sunt cele mai bune. Şi, oricum, asta nu e doar o scenă de luptă. Este cel mai important eveniment din istoria familiei mele. Ştiai că ne tragem din Împăratul Atrin Kandor?

Băiatul privi iar pictura. Kandor se afla acolo, sau cel puţin un bărbat care purta multă armură şi avea o coroană pe cap. Fusese rănit de o săgeată neagră ce îi trecuse direct prin piept şi parcă urma să scape din mână o sabie mare şi strălucitoare. Urthaenriel, Năpasta Regilor.

— Nu ştiam, răspunse Kihrin întorcându-se din nou spre ea. Nu i-a omorât pe toţi cei din Khorvesh?

— Asta s-a întâmplat demult.

Fata se aplecă peste balustradă.

— Tatăl tău ştie că te-ai îmbrăcat ca un artist de stradă?

— Da. Mama ta ştie că n-ar trebui să-ţi ţină părul împletit aşa în cozi? Oamenii ar putea crede că eşti fată.

Adolescenta izbucni în râs.

— Eşti mai îndrăzneţ decât mă aşteptam. Credeam că eşti genul pămpălău, dar hai să ne întâlnim pe terenul de antrenament şi îţi voi

---

[50] Capodopera Feliciei Nacinte, *Violul lui Thoris,* în mod regretabil, a fost distrusă, dar unele dintre picturile ei, mai ales *Petrecerea chefliilor, Fermecarea fiicei ducelui* şi *Un trandafir pentru Thaena* sunt expuse la palatul ducelui în Khorvesh. Vă recomand să mergeţi să le vedeţi, dacă aveţi vreodată ocazia.

arăta cât de fată sunt! Pun pariu că o să te bat de-o să-ţi sară fulgii!

Kihrin n-avea niciun chef de flirtat, dar nu putea lăsa o asemenea replică fără să comenteze:

— Atenţie! S-ar putea să-mi placă.

Acum fata se înroşi, deşi nu de ruşine, iar zâmbetul nu dispăru din ochii ei frumoşi.

— Dacă nu ţi-ar plăcea, aş zice că nu suntem buni de nimic, rosti ea într-un târziu, uşor ezitant, de parcă tocmai intrase în lumea flirtului şi încă nu terminase de memorat toate regulile.

Fata oftă.

— La naiba cu toate! Tata n-ar fi de acord. Nu s-ar cuveni.

— Mă îndoiesc că faci numai ce se cuvine. În niciun caz cu veşmintele alea cu care eşti îmbrăcată.

— Eledore, nu trebuia să fii la antrenament? întrebă căpitanul Jarith când intră în curte printr-o uşă laterală.

Tânăra se strâmbă şi oftă în surdină, ca o adevărată martiră.

— Tocmai...

— Acum, Dory!

— Da, Jarith, murmură ea şi se retrase într-un pasaj lateral.

Se opri însă scurt înainte să plece şi îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Kihrin.

Jarith dădu din cap.

— E un lucru bun că te-am salvat. Dacă aş fi venit 15 minute mai târziu, te-ar fi dus pe terenul de antrenament şi şi-ar fi încercat sabia pe hainele tale.

Kihrin rânji.

— Cei mai mulţi bărbaţi s-ar da peste cap să piardă într-o situaţie ca asta.

— Da, dar am dubii că Înaltul General ar fi fericit să-l găsească pe fiul menestrelului din Cercul Inferior făcând-o pe duelistul cu mândria şi bucuria lui. Ar fi mai nesănătos pentru tine şi decât întâlnirea cu prinţul-demon.

Lui Kihrin i se uscă gura de parcă ajunsese în mijlocul pustiului.

— Fata e fiica Înaltului General?

— Da, şi ai grijă cu ideile care-ţi trec prin cap! Situaţia încă nu e atât de rea cât să nu mai fac faţă ofertelor de căsătorie, dar ziua aceea se apropie cu paşi repezi. Cred că, atunci când o să mă însor, o să iau o fată obişnuită, din popor, doar ca să aud ţipetele furioase ale mamelor

de viţă regală care se ţin scai de capul meu să mă vadă odată la casa mea.

Kihrin se simţi prost.

— Şi tu eşti un Milligreest?

— Crezi că altfel aş fi ajuns căpitan aşa de tânăr? Nepotismul înfloreşte în capitala marii noastre naţiuni, răspunse căpitanul Jarith cu o amărăciune surprinzătoare.

— Rahat!

Kihrin se strâmbă.

— Am intrat ca musca-n lapte, nu?

— Mai ai puţin şi te îneci.

În ciuda vorbelor sale, Jarith zâmbi.

— Totuşi, trebuie să recunosc: era îmbrăcată ca un ajutor de grăjdar. Ar trebui să iau ca pe un compliment faptul că ai văzut dincolo de mizerie şi ai considerat-o drăguţă. Mai bine decât bărbaţii care o doresc pentru că e cine e, adică fiica unui general.

Căpitanul Jarith gesticulă, arătând vila.

— Familia mea se află într-o situaţie ciudată. Nu suntem de viţă regală, dar atât de mulţi membri ai familiei au deţinut poziţii înalte, ca Voci ale Consiliului, ca generali şi alte chestii asemănătoare, încât am putea fi bine-mersi. Cei care vor putere ne curtează, în ciuda comportamentului nostru tipic khorveshan şi care tulbură fiinţele mai sensibile.

Kihrin îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Vrei să mă întrebi ceva? îl întrebă Jarith.

— De ce îmi zici toate astea?

Jarith îşi muşcă o vreme buza de jos.

— Ai dat dovadă de curaj cu demonul acela şi când mi-ai cerut să o caut pe fata sclavă. Bănuiesc că nu vreau să ai o părere prea proastă despre noi.

— De ce-aş avea? Kihrin continuă după o pauză scurtă: Sora Moreei? Talea? Ai aflat ceva?

— Îmi pare rău!

Kihrin scrâşni din dinţi şi îşi feri privirea.

— E moartă?

— Tot ce se poate. A fost vândută unui bărbat al cărui sport preferat e tortura. Sclavii lui nu au un sfârşit fericit.

— Aş putea s-o cumpăr.

— Nu ai suficienţi bani.

— N-ai de unde şti.

Kihrin îşi încrucişă braţele la piept şi se abţinu cu greu să-i povestească despre felul în care îşi petrecea nopţile.

Jarith oftă.

— Ba da. Fiindcă nu contează câţi bani ai. Nu ai suficienţi. Ai putea fi şi un prinţ al unei Case Regale şi tot n-ar conta. Darzin D'Mon e genul de bărbat care te-ar invita pe la el ca să ţi-o înapoieze şi apoi ar tortura-o de moarte chiar acolo doar ca să-ţi vadă expresia. Îi place să distrugă spirite. Mi-e ruşine când mă gândesc că ne curge acelaşi sânge prin vene.

— Cum adică?

— E vărul meu, îi explică Jarith, clătinând din cap. Suntem o familie mândră, şi istoria noastră...

Bărbatul arătă spre frescă.

— Am trăit şi am murit în serviciul imperiului. E o pacoste pentru onoarea familiei mele, dar cel puţin nu poartă numele de Milligreest. Din păcate, nu-l pot sili să elibereze o sclavă pe care o deţine potrivit legii. Dacă vrea să o omoare, legea zice că are voie.

— Dar nu e drept. Adică o poate omorî, şi tu nu vei face nimic?

— Legea spune că fata nu e o persoană, aşa că nu e vorba de crimă.

Jarith clătină din cap.

— Îmi pare rău! Dacă ar fi fost cumpărată de altcineva, m-aş fi putut folosi de numele tatei ca să pun puţină presiune. Totuşi, dacă i-o cer acum, sigur asta i-ar aduce moartea. Vărul meu mă iubeşte la fel de mult pe cât îl iubesc eu. Ar omorî-o doar ca să-mi facă în ciudă.

Kihrin închise ochii şi-şi încleştă pumnii, încercând să ignore gustul amar al fierii din gură şi ura ce-i cuprinse sufletul. Se uită la frescă, la trupurile căzute şi contorsionate ale soldaţilor quuros ce-şi dădeau sufletul într-un joc pe care nu-l înţelegeau şi în care, cel mai probabil, nu doriseră să intre. Însă asta nu le cruţase viaţa.

Jarith îl bătu prietenește pe umăr.

— Haide! Avem o bibliotecă frumoasă şi un brandy de ghimbir puternic şi bun. După ziua de azi cred că ţi-ar prinde bine nişte tărie. O să te las acolo să aştepţi până când tata e pregătit să discute cu tine.

Kihrin încuviinţă şi îl lăsă pe Jarith să-l conducă înăuntru.

19: VISUL UNEI ZEIŢE

(Povestea lui Kihrin)

M-am trezit singur, întins pe o rogojină din stuf într-o peşteră plină de clipocitul apei care se scurgea de pe peretele stâncos...

Stai, nu!

Mă pripesc. Ar trebui să-ţi povestesc despre vis. Deşi bănuiesc că n-a fost un vis. Ca s-o spunem pe şleau, eu nu mai visez. N-am mai visat de când am fost făcut gaeş. Nopţile mele sunt negre, umplute cu nimic din clipa în care închid ochii şi până îi deschid din nou dimineaţa.

Aşa că nu avea cum să fie vorba de un vis. Nu unul adevărat.

Însă undeva, între înec şi trezie, am trăit ceva ca un vis.

Nu a fost halucinaţie, cu siguranţă.

Urechile îmi urlau, un sunet ritmic, avansând şi devenind una cu bătăile furioase ale inimii. Preţ de o clipă, am crezut că zgomotul venea de la inima mea. Am zâmbit, fiindcă asta însemna că încă bate. Că încă trăiesc.

Crede-mă, să-ţi dai seama că ai supravieţuit când ar trebui să fii mort e o plăcere de care nu te saturi niciodată!

Apoi mi-am amintit dragonul. Am deschis ochii, am scuipat nisipul din gură şi am privit în jur. Zăceam pe o plajă, cu faţa în jos, în timp ce valurile se izbeau asurzitor de stâncile şi de ţărmul din spatele meu. Nisipul de sub unghii era ciudat, fin, negru, strălucitor, ca şi cum cineva m-ar fi stropit cu praf de onix. În depărtare, am zărit stâncile învăluite într-o ceaţă albă şi lăptoasă, precum şi verdele sclipitor al junglei în partea opusă. Pădurea se ridica pe versanţii unui munte al cărui vârf era acoperit cu nori groşi.

Nu era nimeni pe plajă, cu excepţia mea. Apoi mi-am dat seama că mă înşelasem: o fetiţă se bălăcea în spuma albă a valurilor.

Copila nu părea să aibă mai mult de şase ani. Veşmântul ei marakori se înmuia în apă când se apleca să cerceteze pietrele. Buclele-i dese străluceau în culoarea norilor argintii luminaţi de razele soarelui.

— Hei!

Am încercat să mă ridic în picioare şi am descoperit, spre bucuria mea, că pot.

Nu-mi aminteam să fi văzut pe cineva ca ea pe corabie. Părea a fi umană. În mare parte. Părul metalic îi trăda alte origini.

Când m-am îndreptat spre ea, am observat ceva. Valurile la reflux se mişcau cu repeziciune, dar, acolo unde ar fi trebuit să se oprească şi să se întoarcă, îşi continuau retragerea. Întregul ocean hotărâse că vrea să fie cât mai departe de insulă. Fetiţa a ţipat fericită când valurile au scos la iveală băltoace, scoici şi peşti derutaţi care se zvârcoleau.

— Nu, e greşit, am murmurat. *Ce anume e greşit?*

Poveştile oceanului. Poveştile auzite stând pe genunchiul lui Surdyeh, poveşti despre valuri mortale...

— Pleacă de aici!

— Peştişori! a arătat fetiţa cu degetul.

— NU! Îndepărtează-te de apă! am strigat alergând spre ea.

Eram prea aproape de ocean, mult prea aproape.

Când am luat-o în braţe, apa a început să se transforme într-un zid. Zidul a crescut tot mai sus şi mai înalt, în timp ce eu nu am mai putut decât să mă uit, ştiind că ajunsesem prea târziu. Nu mai aveam unde să fug înainte ca valul să se prăbuşească.

Masa de apă ondulată era uriaşă şi neagră, formată din cei mai întunecaţi şi mai adânci curenţi din abisul oceanului. Umbra valului s-a răspândit peste plajă când s-a ridicat atât de sus, încât a blocat lumina. Am închis ochii şi m-am întors cu spatele la el.

Şi am rămas aşa, deşi, în mod curios, fără să fiu atins de apă şi fără să mor.

M-am uitat în spate, la val. Apa încremenise suspendată, perfect nemişcată. Nici nu creştea, nici nu descreştea. Valul se aplecase în direcţia ţărmului ca un dezastru ce se răzgândise în ultima clipă şi încă nu se hotărâse pe cine să nimicească în schimb.

Fetiţa a scos limba spre el şi a scos un sunet nepoliticos.

— Eşti bine? am întrebat-o, uitându-mă când la ea, când la val. De ce nu cade?

Copila şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a sărutat zgomotos pe

obraz. Mirosea dulce, precum prăjiturile cu vanilie şi glazură din frişcă.

— Ba cade! Ce prostuţ eşti! Dar prea încet ca să vezi. Cade de mult timp.

Fetiţa s-a zvârcolit, aşa cum face o pisică atunci când vrea să scape din braţele tale. I-am dat drumul, iar ea a sărit din nou pe nisipul umed ca să se minuneze de stelele-de-mare.

— Eu nu...

Am dat din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu-i nimic. A trecut mult timp pentru tine şi nu-ţi mai aminteşti. E greu să vezi ceva atât de mare şi de vechi. Unii nu văd decât atunci când se prăbuşeşte la final. Iar asta se va întâmpla repede. Foarte repede. Şi apoi...

Fetiţa amesteca nisipul.

— Totul se duce.

— Şi când se va întâmpla?

— Nu mai durează mult.

Copila s-a aplecat şi a ridicat o scoică.

— O spirală de mare. Drăguţă. Niciuna nu seamănă cu alta. Soarta le modelează. Valurile, nisipul, soarele, vântul.

— Cine eşti?

Fetiţa a zâmbit.

— Dar ştii deja.

Am înghiţit în sec şi am privit în jur. Ziua era frumoasă şi răcoroasă, căldura fiind domolită de stratul de ceaţă ce plutea pe mare. Aerul avea o dulceaţă proaspătă care întotdeauna lipsea din principalele oraşe-porturi precum capitala sau Kishna-Farriga. Pe cer, albatroşii ţipau, peste măsură de fericiţi la vederea peştilor neajutoraţi. Totul în jurul meu părea real, dacă ignoram valul ce atârna deasupra capului meu.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am uitat din nou la fetiţă.

— De ce?

Dacă era cine credeam eu, atunci nu trebuia să fiu foarte specific. Zeiţa mea se descurca şi fără detalii.

— Nu e amuzant când întrebările scurte au răspunsuri lungi?

— Oferă-mi versiunea prescurtată!

— Un război. E un război vechi, unul foarte urât, şi pe care trebuie să-l câştigăm cu orice preţ.

— Un război? Împotriva cui?

Aş fi auzit dacă imperiul Quur ar fi fost implicat într-un război lung şi vechi.

— Doar nu faci aluzie la vantéi, nu?

— Nu, la demoni.

— Demoni? Dar...

Am clipit de câteva ori.

— Zeii au câştigat războiul acela. *Noi* am câştigat războiul. Acesta e şi motivul pentru care demonii trebuie să ne respecte poruncile când îi invocăm.

Mi s-a părut ciudat să tratez aşa ceva de parcă s-ar fi întâmplat cu câţiva ani în urmă, maximum o generaţie. Dacă existase un război cu demonii, acesta se întâmplase atât de demult, încât se transformase în legende şi mituri.

Dar m-am gândit la Xaltorath. M-am gândit la un Împărat care existase iniţial pentru a alunga demonii sau se arăta atunci când un demon izbutea să invoce suficient din propria-i putere ca să creeze un Marş spre iad atotnimicitor. De bună seamă că cei din Marakor şi Jorat erau în stare să creadă că încă ne luptam cu demonii.

Fetiţa m-a privit cu milă.

— Nu, nu am câştigat. Toată lumea a pierdut. Nu a fost sfârşitul unui război, ci doar o pauză, un armistiţiu. Ambele tabere s-au retras în adăposturile lor şi şi-au îngrijit rănile care au fost atât de grave, că ne-a luat câteva milenii doar ca să ne recăpătăm răsuflarea, a răspuns ea oftând. Iar acum suntem gata să pornim iar toată tărăşenia, numai că de data asta nu mai avem unde să ne retragem.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am privit ţintă marea.

— Şi eu ce rol am în toate astea?

— Valurile mari se formează din cele mici. Avalanşele pornesc şi de la o pietricică.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Şi eu... eu sunt pietricica ta?

— Da. În plus, tu singur te-ai oferit.

Am rămas aşa, în picioare, încercând să-mi amintesc dacă nu cumva aşa făcusem. Oare? Într-un târziu, am zis:

— Nu mi-amintesc să mă fi oferit voluntar.

— Fireşte că nu. Nici măcar nu te născuseşi.

— Nu mă născusem...

Cu greu m-am abţinut să nu ridic vocea.

— Şi dacă n-am chef să fiu „pietricica” ta? Tu eşti zeiţa norocului. Nu ai şi tu servitori care să-ţi aducă mâncarea sau să-ţi ucidă duşmanii? Nu vreau să fiu eroul tău. Poveştile cu eroi nu se sfârşesc niciodată bine. Băiatul sărac şi bun îi taie gâtul monstrului, o câştigă pe prinţesă şi abia atunci descoperă că s-a însurat cu o fandosită răsfăţată care crede că e mai bună decât el. Sau se scufundă atât de mult în propria domnie că se apucă şi măreşte taxele ca să-şi ridice statui de aur în vreme ce poporul flămânzeşte. Cei aleşi – ca Împăratul Kandor – sfârşesc putrezi şi morţi prin jungla manolă, cu pieptul plin de săgeţi vanté. Nu, mulţumesc!

Fetiţa a aruncat scoica peste umăr. Aceasta s-a spart, izbindu-se de stânci.

— Atunci, cară-te!

Glasul ei nu mi s-a mai părut deloc copilăros, aşa, ca înainte.

M-am răsucit şi am întins braţele, cuprinzând între ele plaja, insula, marea.

— Chiar pot alege să plec?

— Da. Vor aduce o corabie. Ai putea să te furişezi pe ea.

Fetiţa a zâmbit cu tristeţe în ochi.

— Crezi că nu ţi-aş da voie să alegi?

— Până acum nu prea ai făcut-o.

— Adică eu îţi controlez deciziile? Te-am silit eu să-i eliberezi pe sclavii de pe *Nenorocirea?* Ce interesant! Nu ştiam că am o asemenea putere asupra ta.

Zeiţa s-a aplecat să ia altă scoică.

— Alege să nu te încrezi în mine, dacă doreşti, dar poţi pleca. Numai dacă vrei. Du-te şi cumpără hanul acela, bea bere şi joacă-te cu târfele! Lasă-i pe toţi oamenii aceştia în urma ta. Poate te poţi ascunde de duşmanii tăi dacă îţi abandonezi prietenii.

Am lovit furios cu piciorul câteva pietre.

— La naiba! Joci murdar.

— Aşa funcţionează de obicei adevărul.

Fetiţa s-a apropiat de mine şi m-a privit cu ochi mari, violeţi.

— Te-am ales fiindcă sunt sentimentală şi nostalgică, nu pentru că ai fi de neînlocuit. Aş putea alege pe altcineva. Pleacă, dacă vrei. Poveştile lui Surdyeh ar spune că îţi ofer un dar. Tu zici că e un blestem. Dar îţi mărturisesc ceva despre care nici măcar unul din o mie de viitori eroi nu are idee: e atât un dar, cât şi un blestem. Aşa va fi

mereu. Noroc şi ghinion. Bucurie şi durere. Întotdeauna vor fi acolo. N-o să fie mai bine dacă mă urmezi. Un erou căruia nu i s-a întâmplat niciun lucru rău nu se poate numi erou – doar răsfăţat.

— Şi-atunci, asta ce e? Un exerciţiu de întărit caracterul?

— Ce crezi că e viaţa? Fiecare are partea lui de suferinţă, indiferent dacă mă venerează pe mine sau nu.

— Serios? După ce ţi-am întors spatele, viaţa mea s-a dus de râpă.

— Nu, a clătinat ea din cap. Viaţa ţi s-a dus de râpă din cauza atitudinii tale. Priveşte în jur! Eşti cumva sclavul gaeş al vreunui negustor bălos? Muzicianul castrat al unui lord din Kishna-Farriga? Stăpânit, pentru scurt timp, de bătrânul şi dragul de Relos Var? Când ai devenit sclav ţi-ai salvat viaţa. Ai fost convins că eşti blestemat şi numai asta ai văzut. Le-ai întors spatele destinului şi loviturilor norocoase.

— Şi cu Miya cum rămâne?

— N-are nevoie să fie salvată.

Fetiţa şi-a pus mâna într-a mea. Era mică şi caldă.

— Indiferent ce se va întâmpla, indiferent ce lanţuri vei purta, tu hotărăşti dacă eşti liber. Nimeni altcineva.

— Iertare dacă *îi dau voie gaeşului* meu să te contrazică!

Fetiţa şi-a dat ochii peste cap.

— Gaeşul tău nu înseamnă nimic. Întotdeauna vei fi liber să decizi cum să reacţionezi în faţa lumii. Dacă eşti întotdeauna liber să acţionezi, chiar şi dacă decizi să mori sfidându-ţi gaeşul, atunci eşti liber. Poate nu ai multe opţiuni, dar tot ai libertatea de a alege.

— Ce tot spui acolo? Că ar trebui să nu mă mai văicăresc?

Copila a zâmbit răutăcios.

— Da.

— Of, bine, atunci!

M-am lăsat pe vine şi am privit scoicile, apoi în sus, spre valul întunecat.

— Chiar pot să las toate astea în urmă? Să-mi fac o viaţă nouă?

Fata mi-a strâns degetele.

— Nu.

— Dar tocmai ce-ai zis…

— Poţi pleca. N-am minţit. Ai alegerea asta. Dar alegerile sunt rareori creaturi limpezi, fără încurcături şi complicaţii. Doar pentru că decizi să fugi, nu te aştepta ca duşmanii să nu fie pe urmele tale sau că

te vor crede că n-ai niciun interes să le stai în cale.

— Dar de ce-aş avea, în primul rând, duşmani? am insistat. Abia am împlinit şaisprezece ani. Faris e singurul duşman pe care mi l-am făcut. Ce drept au toţi ceilalţi să mă vrea mort?

Fetiţa a schiţat un surâs slab. Slab, slab...

— Îţi dai seama că eşti pe punctul de a-mi spune cât de nedrepte sunt toate astea?

— Dar chiar SUNT!

— Bine! Îi voi transmite lui Relos Var şi celorlalţi să nu te mai necăjească. Sunt sigură că mă vor asculta, de vreme ce suntem prieteni aşa de buni.

— Eşti o zeiţă.

— Iar el e marele preot al singurei fiinţe din univers care mă face să mă trezesc urlând din coşmaruri, aşa că suntem chit.

Voiam ca fata să fi glumit. Voiam ca ea să zâmbească, să-şi lase capul într-o parte şi să mă privească fix cu un licăr vesel în ochii violeţi, să-mi spună că mă tachinase, numai că n-a făcut nimic din toate astea. Expresia i s-a golit, vărsând toată încântarea aceea obraznică în întuneric. Nu i-a rămas decât o privire bântuită. Nu era o expresie pe care doream să o văd la o femeie de care îmi păsa. Să zăresc o asemenea groază reflectată în ochii zeiţei mele a fost ca o lovitură de ciomag în pântec.

Zeiţa mea!

Păi, la naiba!

Bănuiesc că mă iertase. Bănuiesc că şi eu o iertasem la rândul meu.

Am ridicat scoicile şi le-am răsucit între palme. Multă vreme niciunul dintre noi nu a rostit vreun cuvânt.

— Nu vreau să fiu un pion, am zis.

— Bun! Acesta e un război, nu un joc de şah.

— Ce vrei de la mine?

Fetiţa a răsuflat uşor, aproape cutremurându-se.

— Lumea asta moare, Kihrin.

— Moare? Ce vrei să...

— Soarele ar trebui să fie galben şi nu e. Cerul ar trebui să fie albastru şi nu e. Sunt destul de bătrână ca să-mi amintesc de zilele în care soarele nu era umflat şi portocaliu. Sunt destul de bătrână ca să-mi amintesc când nu aveam nevoie de Vălul Tyei ca să ne ferim de

radiaţii[51]. Lumea moare, şi noi am făcut tot posibilul să o salvăm, dar rămânem fără ofrande. Curând, va veni o zi când nu vom mai avea nimic de oferit, iar atunci sfârşitul va fi aproape. Şi nu va fi vorba de un conflict, ci de un frig paralizant şi de un întuneric fără margini.

Fetiţa s-a ridicat şi s-a uitat la valul ameninţător.

— Dacă urmăm calea pe care suntem acum, aşa cum am făcut mereu, pierdem. Doar prelungim inevitabilul. Toată lumea pierde războiul. Toată lumea.

— Iar tu vrei ca eu să fac ceva în privinţa asta?

Glasul mi s-a frânt imediat.

— Tu eşti secretul meu, Kihrin. Asul meu din mânecă. Am încredere că vei face ce ştii tu cel mai bine. Vei găsi o cale la care nimeni nu s-a gândit şi vei pătrunde pe o uşă pe care nimeni nu s-a gândit s-o încerce. Vei găsi o altă cale.

M-am aşezat pe nisipul umed.

— Nu ştiu cum.

Fetiţa m-a îmbrăţişat.

— Am încredere că îţi vei da seama.

Am râs amar.

— Joci murdar, Taja. Cum să te refuz când spui aşa ceva?

— Da, joc murdar, a încuviinţat ea, răsucindu-şi o buclă argintie pe deget. Dar nici tu nu eşti mai prejos.

— Doar în zilele mele bune.

Am arătat cu mâna spre val.

— Şi cu ăsta ce facem?

— Cu el? Nimic. E doar un vis, iar el e o metaforă.

Fata m-a privit cu ochii ei mari.

— Mai devreme sau mai târziu, totul cade: valuri, imperii, rase, chiar şi zei. Valul s-a mişcat, mutându-se puţin.

— Taja! am scâncit.

Fetiţa m-a ţinut strâns în braţe.

— Nu te îngrijora, Kihrin! Nu te părăsesc.

---

[51] Ce fel de radiaţii? Aş da orice să o întreb pe Taja dacă poate dezvolta subiectul. Presupunând că acest vis chiar a fost o întâlnire cu însăşi zeiţa (şi, ca să fie clar, da, chiar presupun asta). Totuşi, încercând să-i justific afirmaţiile, nu am reuşit să găsesc pomenit undeva vreun fenomen celest asemănător cu Vălul Tyei înainte de epoca regelui-zeu. Înainte de era regelui-zeu, poezia vorbea de soare şi de cer şi se foloseau culorile galben şi albastru ca motive centrale.

Valul întunecat s-a prăbuşit şi a adus întunericul cu el.

20: VALATHEA

(Povestea lui Talon)

Un foc puternic ardea în şemineul de la capătul bibliotecii Milligreest. Noaptea nu era friguroasă şi aerul dinăuntru părea mai potrivit coacerii unei pâini decât respiratului. Jarith îl părăsi pe Kihrin, promiţându-i să-l găsească pe Înaltul General şi să îi trimită un servitor care să se ocupe puţin de foc.

Culorile diferite ale lemnelor reflectau modele complicate pe pereţii şi pe tavanul încăperii spaţioase. Niciuna dintre cărţi nu semăna cu cealaltă, dar păreau că sunt citite frecvent. Kihrin simţea atât respect, cât şi invidie: jefuise multe locuinţe în care singurul scop al „bibliotecii" era să fie ştearsă de praf de către fetele din casă.

Înainte să-şi toarne ceva de băut şi să verifice dacă Înaltul General avea o fascinaţie pentru poveştile romantice cu picanterii, Kihrin hotărî că trebuie să stingă focul. Ocoli fotoliul masiv din piele care stătea cu faţa la şemineu. I se părea mult prea cald ca să te simţi comod, iar el tolera bine chiar şi fierbinţeala magiei.

Înşfăcă un vătrai şi auzi pe cineva dregându-şi glasul în spatele lui. Se înroşi stânjenit când îşi dădu seama că mai e cineva în bibliotecă, stând pe un scaun de unde nu putea fi văzut de la intrarea în încăpere.

— Îţi cer iertare, lordul meu, n-am văzut...

Kihrin se întoarse şi se opri.

Nu era nici generalul, nici vreun alt membru al familiei Milligreest. Frumuşelul stătea acolo, citind o carte.

— Rahat!

Kihrin scăpă vătraiul din fier şi o luă la goană.

Uşa se deschise chiar când ajunse la ea. Silueta masivă a Înaltului General îi blocă lui Kihrin singura cale de salvare.

— Vă rog, eu...

Kihrin încercă să-l ocolească pe bărbat.

— Ce se petrece aici? întrebă ferm Înaltul General.

Vocea mult prea familiară a Frumuşelului răspunse sec din capătul opus al camerei.

— Habar n-am. În mod obişnuit, abia după cinci minute petrecute cu mine, oamenii o iau la goană urlând. Cred că tocmai am stabilit un nou record.

Înaltul General se încruntă spre Kihrin.

— Potoleşte-te, băiete! Nu-ţi va face nimeni rău aici. Jarith mi-a zis că aştepţi. Iar tu, ce *cauţi* aici, Lord Moştenitor?

Întrebarea îi fusese adresată Frumuşelului.

Kihrin îşi ascunse fiorii ce-i trecură pe şira spinării şi încercă să-şi vină în fire.

— Îmi pare rău, domnule! M-a speriat. Am crezut că nu e nimeni în cameră. Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău! Eu... o să plec.

Generalul chicoti.

— Nu pot să te învinovăţesc că ai devenit nervos, după toată treaba aia cu demonul, dar Lordul Moştenitor D'Mon e cât se poate de uman, dacă nu iei în calcul numele lui de familie.

— Ce-a fost asta? întrebă Frumuşelul.

Kihrin înghiţi în sec şi aruncă o privire îngrijorată spre Lordul Moştenitor, care se ridică în picioare şi se apropie de ei. Părul bărbatului forma o cascadă perfectă de valuri castanii ce-i cădeau până la umeri. Aşa cum îl văzuse în casa Kazivar, Frumuşelul era îmbrăcat ca un prinţ şi purta o misha din mătase albastră brodată peste pantalonii kef din catifea azurie. Aceştia erau vârâţi în cizmele de călărie înalte din piele neagră. Pe agoléul său avea brodat un şoim în zbor ce plutea peste un câmp auriu scăldat în razele soarelui şi ale cărui incrustaţii cu safire şi lapislazuli scânteiau de-ţi luau ochii.

Nu, se corectă Kihrin în sinea lui. Frumuşelul nu era îmbrăcat ca un prinţ. Frumuşelul *era* un prinţ. Casa regală D'Mon.

Aproape că i se opri inima din pricina şocului.

Generalul Milligreest îşi ţuguie buzele în semn de dezamăgire.

— L-am invitat pe Înaltul Lord Therin să ia cina cu mine în seara asta, nu pe tine, Darzin.

Frumuşelul făcu o plecăciune.

— Scuzele mele cele mai sincere, dar tata îşi transmite regretele! Cred că se întâlneşte cu un domn care a pus mâna pe o piatră tsali vanté, şi doar ştii cât e de obsedat de colecţia sa.

Privirea Frumuşelului alunecă uşor spre Kihrin când vorbi.

Băiatul îşi încleştă pumnii şi încercă să-şi potolească bubuitul sângelui în urechi. La naiba! Cumpărătorul Burtosului. Burtosul îi spusese că are o cunoştinţă care colectează nestemate. Dacă Burtosului îi scăpase ceva, atunci ştiau cine pătrunsese în vila respectivă. Ştiau unde să-l găsească. *Trebuie să plec. Trebuie să plec acum. Rahat! Sunt ca şi mort...*

Kihrin se calmă.

— Hmm... Da, îmi amintesc.

— Dar care-a fost treaba cu demonul? întrebă Frumuşelul, de parcă n-ar fi ştiut nimic.

— Probabil că ai auzit, răspunse Înaltul General, mormăind nemulţumit.

— A, nu. Sunt nesuferit de ignorant cu privire la întâmplările importante din imperiu.

Kihrin îşi dori atunci să sfâşie cu un cuţit înfumurarea de pe moaca Frumuşelului.

Generalul Milligreest îl privi pe sub sprâncene.

— Tânărul acesta, Kihrin, a fost atacat mai devreme de prinţul-demon Xaltorath. Am pierdut un om bun înainte să sosească Împăratul să-l alunge. Încă încercăm să dăm de cel care l-a invocat.

— Poftim? Dar de ce s-ar duce un prinţ-demon după un băiat?

Darzin îl privi pe Kihrin cu o nedumerire făţişă.

Kihrin tresări: uluirea lui Darzin D'Mon părea sinceră, nu vreo emoţie prefăcută arătată de dragul generalului.

Însemna că nu Darzin trimisese demonul să-l atace?

— Încă investigăm. E posibil ca Xaltorath să fi acţionat la întâmplare. Poate fi foarte capricios când vine vorba de cruzime. Ne străduim să-l găsim pe cel responsabil de invocarea lui.

— Îmi imaginez că a fost mâncat deja. Nu e acest tip de invocare foarte greu de controlat?

— N-am de unde să ştiu.

Generalul Milligreest îi aruncă nobilului o privire plină de dezgust, pe care nu reuşi s-o ascundă.

Kihrin se apropie încetişor de uşă. Dacă ar putea pleca în linişte, poate ar uita de el. Nu se aşteptase la aşa ceva. Voia să-i spună generalului că îi văzuse pe Frumuşelul şi pe Mortul omorând un vanté şi invocând un demon, dar generalul îl *cunoştea* pe Darzin. Îl cunoştea

suficient de bine cât să-l invite la cină. Milligreest nu avea să creadă în acuzaţiile lui Kihrin.

Nu mai putea face nimic. Urma să plece. Kihrin putea să se întoarcă şi să cumpere o harpă, orice harpă, să pretindă că e un dar şi să i-o ofere lui Surdyeh. Ola avea dreptate. Avea să-i lase un bilet lui Jarith şi să-i spună căpitanului ce se întâmplase după ce îşi lua tălpăşiţa de acolo. Kihrin îşi începu incantaţia în tăcere: *Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezenţa. Nu sunt aici...*

— Ce noroc să apară Împăratul, altfel, ar fi fost un dezastru, nu?

— Este datoria lui Sandus să protejeze imperiul, Darzin. Nu ar ignora niciodată ameninţarea unui prinţ-demon dezlănţuit.

— Va trebui să-mi amintesc asta. Fiul meu va fi extrem de uşurat.

Generalul se uită de jur-împrejur prin cameră, la fel de dezgustat ca înainte.

— Pe forja lui Arga! E ca în cuptor aici.

Darzin ridică din umeri.

— Mie aşa îmi place. Şi de ce l-ai adus pe băiat aici? Jarith s-a dovedit, în sfârşit, a fi o dezamăgire, aşa că te-ai hotărât să adopţi pe cineva?

— Fireşte că nu! El...

Generalul se uită în jur, apoi păşi afară, pe hol.

— Kihrin? Unde te duci?

Kihrin se opri de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi se răsuci, ascunzându-şi oftatul.

— Of, îmi pare rău, Luminăţia Voastră! Credeam că doriţi să discutaţi cu prinţul între patru ochi.

— Nu fi caraghios! Întoarce-te imediat! Cu cât terminăm mai repede, cu atât poţi pleca acasă mai devreme.

— Da, domnule.

Kihrin porni târşâindu-şi picioarele spre general.

— Uimitor! exclamă Frumuşelul. Nici măcar n-am băgat de seamă când ai plecat.

Kihrin nu-şi ridica privirea din podea.

— Da, lordul meu.

— Un băiat ca tine ar putea face o carieră frumoasă cu un asemenea talent la furişat.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, lordul meu.

— Da... Bineînţeles că nu ştii. Ai spus că te cheamă Kihrin?

— Da, lordul meu.

Băiatul se gândi să mintă, dar Înaltul General îi ştia deja numele.

— Darzin, lasă căutatul de oameni cu talent la încălcarea legilor până când ieşi dintre zidurile astea! Tinere, urmează-mă şi îţi voi dărui recompensa!

Qoran străbătu holul cu atitudinea unui om care se aştepta să fie ascultat fără discuţii.

Kihrin şovăi înainte să pornească după el, dându-şi seama că şi Darzin făcea la fel. Părea că păşeşte pe foc, şi Kihrin se împotrivi dorinţei copleşitoare de a o lua la fugă. Urma să primească harpa şi să plece. Darzin nu ştia că el e hoţul care fusese martorul invocării lui Xaltorath.

Kihrin îşi spuse în sinea lui că totul e bine. De mai multe ori.

Darzin fluiera o melodie veselă în timp ce mergeau, până când generalul îi aruncă o privire iritată.

Într-un târziu, Milligreest ajunse lângă nişte uşi sculptate, pe care le descuie cu o cheie grea din alamă. Generalul le împinse, deschizându-le larg.

Sprijinite de peretele îndepărtat al încăperii, se odihneau mai multe harpe, unele lungi cât podeaua, altele de dimensiuni mai mici. Kihrin se încruntă când văzu că generalul le ţinea neacoperite, dar, cel puţin, camera nu avea ferestre pe unde să intre lumina soarelui, care le-ar fi putut scoroji lemnul şi le-ar fi putut afecta sunetul armonios.

Milligreest dădu din cap în direcţia instrumentelor.

— Alege una care-ţi place, apoi vreau să-mi cânţi ceva!

Kihrin se răsuci spre el.

— Puteţi repeta, domnule?

Milligreest se încruntă.

— Ce n-ai înţeles? Vreau să te aud cântând. Demonul ţi-a distrus harpa şi meriţi una nouă, dar n-am de gând să-i dau una dintre harpele mele cuiva care nu o poate folosi, pricepi?

Darzin râse pe înfundate.

Kihrin se împotrivi spunând că harpa îi aparţinuse tatălui său. Apoi îşi dădu seama că generalul este singura sa protecţie împotriva Frumuşelului sau a lui Darzin ori cum l-o fi chemat. Nu-şi permitea să-l supere. Tânărul încuviinţă şi traversă încăperea. Avea să aleagă rapid ceva. Ceva care să nu fie o pierdere pentru Înaltul General – cel mai puţin valoroasă harpă din colecţie. Apoi urma să alerge mâncând

pământul înapoi la Surdyeh.

Fiecare instrument muzical se dovedi o operă de artă încântătoare ca formă, dar cele mai multe dintre ele erau prea elegante, făcute din lemn şi metal scump, acoperite de pietre preţioase. Acestea erau obiecte de artă, nu instrumente. Dacă ar fi vândut vreuna dintre ele, ar fi fost arestat că o furase.

O harpă arăta de parcă ar fi costat mai puţin decât tot venitul anual de la Vălul Sfâşiat: o harpă mică, de ţinut în poală, cu coarde duble, înghesuită într-un colţ. Kihrin se răsuci spre Qoran Milligreest să-i ceară permisiunea.

Înaltul General încuviinţă din cap.

Kihrin se aşeză pe un taburet şi îşi aranjă harpa în poală. Stilul instrumentului era demodat: băiatul gemu când îşi dădu seama că strunele erau din argint şi nu din mătase. Nu ştia sigur dacă poate cânta la aşa ceva: avea unghiile tăiate scurt, fiindcă la harpele cu strune din mătase foloseai vârfurile degetelor, nu unghiile. Ciupi o coardă ca să vadă dacă e nevoie să ceară pene. Spre surpriza lui, răsună o notă clară şi pură.

Cântă un arpegiu şi nu se putu abţine să nu zâmbească la sunetul harpei. Notele erau atât de clare, de perfecte! Cine nu ar cânta ca un maestru folosind un asemenea instrument?

— Cântă, nu mai sta aşa, salivând după ea! îl dojeni generalul, dar nu cu răutate. Din câte văd, ai găsit piesa de rezistenţă a colecţiei.

Kihrin îşi ridică privirea, şocat.

— Asta?

— E străveche. Bănuiesc că la ea s-a gândit Sandus.

— Împăratul? întrebă Lordul Moştenitor Darzin. *Împăratul* ţi-a poruncit să-i dai băiatului una dintre harpele tale?

— Împăratul a fost impresionat. Kihrin a arătat mult curaj.

Degetele băiatului încremeniră pe strune, părând destul de derutat.

— Ce e, tinere?

— Domnule general, nu-mi amintesc să-l fi întâlnit pe Împărat.

Kihrin se încruntă. Se lovise tare la cap când îl azvârlise demonul. Doar pentru că nu-şi mai amintea întâlnirea cu Împăratul nu însemna că nu se întâmplase.

Generalul îi zâmbi cu blândeţe.

— Îţi aminteşti bărbatul în sallíul peticit?

— *Acela* era Împăratul Sandus?

Darzin pufni.

— O purta el coroana, dar tot ţăran rămâne. Mă întreb dacă şi-a plătit oare taxele pentru licenţa de magie.

— Destul! se răsti generalul. O fi tatăl tău unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, dar asta nu înseamnă că îţi voi tolera nesimţirea.

Darzin se holbă la general. Maxilarul i se albise şi se încleştase, iar nările îi tremurară puternic. Înclină capul în direcţia generalului.

— Îţi cer sincer iertare, Înalte General!

Nimic din glasul lui nu suna ca o scuză sinceră.

— Dar asta... nu, e imposibil, se împotrivi Kihrin. Bărbatul acela a zis că e prieten de-al tatei. Iar tata nu-l cunoaşte pe Împărat.[52]

Darzin clipi şi se îndreptă de spate. Se întoarse ca să se uite la Kihrin cu neruşinare, îndelung şi intens. În ciuda lecţiilor date de Surdyeh, Kihrin îi susţinu privirea.

De ce îl surprinse faptul că Darzin avea ochi albaştri? Era atât de evident, privind în urmă.

„Arăţi ca el", îi spusese Morea. „Ba ai chiar şi aceeaşi culoare a ochilor..."

Câţi nobili aveau ochii albaştri însemnaţi de zei, găseau plăcere în crimă şi aveau de-a face cu demonii?

Kihrin se holbă prea mult timp. Iar Darzin se încruntă, complet nedumerit.

— Ai ochii albaştri, şopti Darzin, uitându-se la Kihrin de parcă ar fi vrut să şi-l întipărească în minte.

Pe chipul lui se aşternu o expresie de parcă ar fi priceput cum stau lucrurile. Darzin zâmbi atunci, cu cruzime, şi îşi umezi buzele cu limba.

— Iar eu, care credeam că Taja nu mă place.

Kihrin strânse cu putere harpa în mâini.

Darzin chicoti.

Zbieretele lui Xaltorath nu-l umpluseră pe Kihrin cu atâta groază.

— Te amuzăm cumva, Darzin?

Lordul Moştenitor îşi înăbuşi un râset, privindu-l stânjenit pe generalul Milligreest.

— A, deloc. Iertare! Tocmai ce mi-am amintit poanta unei glume. Tânărul nostru urma să ne cânte ceva, nu?

Generalul îl mai privi lung o secundă, apoi se întoarse spre Kihrin.

---

[52] Bănuiesc mai degrabă că această afirmaţie e greşită oricum ai da-o.

— Haide, cântă-ne ceva!

Lui Kihrin îi venea să vomite. Îşi dădu seama, înspăimântat de moarte, că atât Ola, cât şi Surdyeh avuseseră dreptate. N-ar fi trebuit să vină. *Frumuşelul avea ochi albaştri.*

Kihrin îşi plecă fruntea spre harpă şi se jucă puţin cu acordurile, încercând să-şi stăpânească tremurul şi să-şi amintească o melodie pe care s-o cânte.

Surdyeh îi spusese adesea că e un muzician dezastruos. Kihrin suferea de fiecare dată când tatăl lui îi zicea aşa, dar numai pentru că ştia că e adevărat. Nu avea nicio motivaţie. În copilărie, Kihrin găsise întotdeauna alte lucruri mai importante de făcut decât să stea în camere întunecate unde să-şi exerseze degetele. Acum, când mai crescuse, multe alte distracţii, mai ales cele feminine, îl ţinuseră departe de lecţii. Era un harpist bunicel, dar nu iubea muzica. Abia când i se schimbase vocea, descoperise că e suficient de bună pentru a-i distra pe alţii.

Rămase nemişcat, încercând să-şi amintească melodii mai vechi pe care tatăl lui îl pusese să le memoreze. Îngheţă, crezând că le uitase, dar, după câteva ciupituri, Kihrin începu să cânte cu mai multă încredere.

Nici măcar n-ar fi contat dacă ar fi atins strunele la întâmplare. Harpa nu l-ar fi lăsat oricum să cânte prost. Încăperea încetă să mai existe, grijile sale despre demoni şi prinţi încetară şi ele să mai fie şi nu mai simţi decât muzica strunelor de argint plutind în jurul lui, dansând în aer. Cât ţinu cântecul, uită de tot şi de toate.

Muzica se stinse. Kihrin se luptă cu nevoia de a continua să cânte, chiar dacă buricele degetelor îl dureau din cauza argintului tare. Îşi ridică privirea şi îl zări pe Milligreest cercetând un perete îndepărtat, cu o privire în care nu puteai citi decât durere şi o nostalgie aproape uitate. Darzin ţinea ochii închişi şi gura deschisă. Prinţul tresări de parcă se trezise dintr-un vis.

— O să te descurci bine cu ea, cred. Te place, comentă generalul. Numele ei e Valathea.

— Valathea?

Răspunsul ieşi ca o întrebare.

— Harpele speciale, la fel ca săbiile speciale, primesc nume. E o

harpă vanté. În limba lor, numele ei înseamnă „mâhnire”[53]. N-a ieşit niciodată din posesia familiei Milligreest până acum, aşa că te rog să ai grijă de ea!

Ultima frază avu greutatea unei porunci.

— Aşa voi face!

Kihrin acoperi instrumentul. Preţ de o clipă, uită de primejdia în care se afla. Era frumoasă, cea mai frumoasă harpă pe care o auzise vreodată. Surdyeh urma să fie în culmea fericirii. Cum să mai rămână furios pe Kihrin după asta? Dacă el se descurcase aşa de bine cântând la ea, cât de bun avea să fie Surdyeh[54]?

— Pot să plec?

— Desigur. Du-te şi arată-i tatălui tău recompensa!

Kihrin plecă pe cât de repede îi permise greutatea harpei.

După ce ieşi, în încăpere se aşternu tăcerea. Într-un târziu, Darzin vorbi:

— Ei bine, dacă mă scuzi, atunci şi eu...

— Prostii, Darzin! Ai vrut să iei cina cu mine, nu? Nici prin cap nu mi-ar trece să te dezamăgesc.

— Bineînţeles, sunt onorat, dar... am nişte treburi urgente. Mă înţelegi.

— Deloc. Ai zis că ai venit în locul tatălui tău. Ce treburi ar putea fi mai importante?

Darzin se încruntă.

— Am presupus că l-ai invitat aici pe tata din cauza băiatului. Fapt pe care îl apreciez. E unul de-al nostru. Ştiu bine că ai prefera să nu-ţi ţin companie. De ce să nu mă duc să-l informez pe tata că ai dat peste unul dintre urmaşii pierduţi ai casei noastre?

---

[53] Cea mai apropiată traducere ar fi „mâhnirea nemăsurată care vine din înţelegerea marilor adevăruri”. O femeie kirpis i-a dat numele, în prezent fiind complet demodat.

[54] Deloc mai bun, bănuiesc. „Notrin Milligreest mi-a permis să cercetez harpa Valathea care, potrivit legendelor de familie, exista de pe vremea Elanei Kandor, văduva faimosului Împărat quuros Atrin Kandor. Se spune că harpa nu cântă notele decât în minor, indiferent de talentul sau de intenţiile muzicianului. Am vrut să văd asta cu ochii mei şi Notrin mi-a făcut pe plac. Harpa e în stare excelentă şi a fost bine întreţinută şi, după cum am bănuit, n-am putut scoate niciun fel de muzică din ea care să nu fie potrivită pentru o înmormântare. Când am întrebat cum este posibil aşa ceva, Notrin a ridicat din umeri şi m-a informat că nu e nicio şmecherie: Valathea nu cântă frumos decât pentru cei pe care îi iubeşte.” – *Un studiu al fermecării* de Darvok Hin Lora.

— Gândeşte-te că ar fi o ocazie să mă impresionezi! Şi va trebui să faci asta dacă vrei să mă convingi că fiul tău şi fiica mea nu sunt rude atât de apropiate, încât să iasă din discuţie o căsătorie.

Lordul Moştenitor scrâşni din dinţi, înfrânt.

— Desigur.

Darzin arătă cu mâna spre harpe.

— Îţi dai seama că băiatul a fost crescut ca un şobolan de stradă. O să-ţi vândă preţioasa harpă cu prima ocazie, poate chiar în noaptea asta.

— Nu, n-o va vinde. I-am văzut expresia. Mai degrabă ar muri.

Înaltul General ridică din umeri.

— În plus, nu e decizia mea. Pe Împărat îl interesează băiatul. N-aş vrea să fiu persoana care a permis să i se facă vreun rău.

Darzin se strâmbă de parcă ar fi înghiţit un pahar de fiere.

— Nu. Nici eu.

21: INSULA YNISTHANA

(Povestea lui Kihrin)

M-am trezit, singur, pe o rogojină din stuf, într-o grotă în care răsuna clipocitul apei ce picura de pe stâncă. Îmi aminteam visul cu o claritate neobişnuită, probabil pentru că era primul meu vis de când demonul invocat de Tyentso îmi sfâşiase o parte din suflet.

Să fi fost o halucinaţie, rezultatul înecului oprit în ultima clipă sau tocmai avusesem o discuţie sinceră cu însăşi zeiţa norocului? Visul fusese ireal, dar nu mai bizar decât oricare dintre evenimentele din ultima săptămână. Oare chiar supravieţuisem trecerii prin Marele Burdihan, confruntării cu o fiică a Laakăi şi cântatului în duet cu un dragon?

Un dragon real. Mă simţeam nemuritor.

Sigur, mi-am zis în sinea mea, *iar acum eşti sclavul gaeş al unei hoaşte vanté care şi ea ar putea fi un dragon, prinsă la ananghie cu fiul ei isteric, pe o insulă, undeva în Dezolarea. Dacă te-au salvat cu un scop anume, nu-ţi va plăcea sută-n mie.*

Taja îmi spusese că am nevoie de o atitudine mai bună.

Am izbucnit în hohote de râs.

Am rămas culcat şi am ascultat sunetele din jurul meu: picuratul apei şi ţipetele îndepărtate ale albatroşilor. Nimic nu-mi amintea de oameni sau de răsuflarea grea a unui dragon uriaş, aşa că m-am ridicat în picioare şi am cercetat locul.

Câteva piese de mobilier desperecheate decorau locul: rogojina pe care zăcusem, un cufăr mare, o masă şi două scaune. Câteva lămpi prinse în pereţi ofereau lumină. Grota era spaţioasă, dar nu destul cât să cuprindă dragonul pe care îl văzusem. Piatra lucioasă, fină şi neagră a pereţilor arăta de parcă se topise şi se solidificase de mai multe ori, în succesiuni rapide.

Aerul cald şi umed îmi mângâia corpul gol: pelerina aspră a Frăţiei

Negre dispăruse. Am intrat în panică o secundă şi am oftat când mi-am dat seama că încă se găsea acolo.

Am căutat prin cufăr şi am găsit o pereche de pantaloni largi (te las să ghiceşti ce culoare), o pereche de sandale împletite din stuf, o perie mică din argint şi o agrafă. Nimic din care să-mi fac o cămaşă, dar pantalonii kef şi sandalele mi s-au potrivit destul de bine. Am petrecut câteva minute bune periindu-mi părul încâlcit, după care l-am prins cu agrafa ca să nu-mi vină în ochi.

Grota se sfârşea cu straturi de stâncă răsucită, deformată, care lăsau să intre puţină lumină. M-am dus la marginea ei şi, chiar şi pentru un iubitor de înălţimi ca mine, m-am simţit uşor ameţit.

Grota se deschidea chiar în vârful unui versant. Mă aflam atât de sus, încât vedeam vârfurile copacilor din junglă răspândiţi la nesfârşit sub mine. Un văl de ceaţă subţire acoperea mare parte din frunziş, apoi, la orizont, se îngroşa într-un zid alb: negurile Dezolării. Ciripitul păsărilor şi ţipătul maimuţelor, precum şi alte sunete pe care nu le-am recunoscut răsunau în depărtări. Nu se zărea picior de fiinţă: om, vanté sau altceva.

M-am aplecat în faţă. O reţea complicată de lujeri creştea pe lateralele costişei. Lujerii se întindeau ca pânzele de păianjen, ducând nu numai la grota mea, ci la alte sute. Rampe înguste, ţesute din scânduri de lemn şi din lujeri uscaţi, formau nişte scări şi cărări ciudate, marcând drumul din vârf până la poale. Peştera mea nu dispunea de o asemenea legătură, dar, dacă intenţia lor fusese să mă prindă în capcană, calculaseră greşit. Mulţi dintre lujeri arătau solizi şi la fel de buni ca orice altă scară pentru un hoţ de talia mea. Nimic nu mă putea împiedica să scap.

Cu excepţia gaeşului.

Cu excepţia... M-am oprit. Puteam scăpa oare? Pesemne că aveau bărci, altfel Teraeth nu ar fi fost nevoit să memoreze ruta sigură printre stânci. Taja spusese că vor aduce alta. Aş putea să mă furişez până la portul folosit de ei, să mă furişez la bordul unei corăbii...

Am aşteptat ca durerea gaeşului să pună stăpânire pe mine.

Nimic.

Cuvintele Khaemezrei mi-au răsunat în minte, aproape ca o şoaptă: „Am îndepărtat interdicţiile anterioare".

Apoi, vorbele Tajei: „Poţi pleca. Dacă vrei".

Mi-am muşcat buza ca să nu sar în sus şi să ţopăi urlând de bucurie.

Am început să cobor costişa. Când am ajuns la poale, jungla mi s-a părut sufocantă. Ceaţa groasă mă împiedica să văd ceva. Totuşi, nu eram orb: am zărit o cărare formată dintr-un pasaj lung, o înşiruire de stânci fine ce înconjurau baza costişei şi se pierdeau în vălurile ceţoase. Nu era nimeni în jur, şi singurele sunete veneau dinspre junglă.

Mă aflam pe o insulă. Jungla nu era un adăpost potrivit pentru un orăşean ca mine. Indiferent cine mă ţinea captiv, Frăţia Neagră sau dragonul negru, ştiau asta şi tocmai de aceea nu se sinchisiseră să-mi pună pază. Hainele şi mobila mă făceau să cred că Frăţia Neagră încă mă avea în gheare. Bun aşa! Imediat ce ajungeam pe ţărm, intenţionam să-mi pun la cale evadarea.

Fluierând un cântecel, am pornit în jos pe cărare.

22: UN ŞOIM AURIU

(Povestea lui Talon)

Morea sări iute din pat când Kihrin se repezi pe uşă. Purta pe umăr o boccea mare şi aproape că rămăsese fără suflu.

— Eşti rănit? întrebă Morea alergând spre el. Ola nu te-a văzut, nu?

Kihrin lăsă pachetul pe podea.

— Morea, vreau să ascunzi asta undeva.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Fata îşi înşfăcă agoléul să se acopere cu el, dar pe băiat îl lăsă rece goliciunea ei.

— Trebuie să plec. Nu am timp să explic.

— Poftim?

Fata se întinse spre el, îşi dădu seama de greşeala ei şi îşi aşeză mâna pe obiectul înfăşurat în pânză.

— Asta e harpa? Te-ai întâlnit cu generalul?

Kihrin clătină din cap.

— Da, adică nu. A fost acolo. Şi nobilul tău, la fel.

— Nobilul MEU? Dar eu...

— Cel cu ochi albaştri. Darzin D'Mon. L-am văzut.

O expresie de disperare se aşternu pe chipul lui Kihrin.

— M-a văzut. *Rahat!* M-a văzut. Probabil că el a trimis demonul. Ştiu că el a trimis demonul să mă atace, dar de ce a părut atât de surprins când a aflat că e vorba de mine? Se prefăcea? Căutau ceva...

Băiatul îşi frecă tâmplele.

Fata căscă gura brusc.

— Stai aşa... *Darzin* e cel care a trimis demonul? O, nu!

— Vreau să-l găseşti pe tata, apoi pe Ola şi să-i scoţi de aici. Trebuie să părăsim oraşul. Trebuie să plecăm la noapte. Surdyeh ar trebui să fie sus. Găseşte-l!

— Şi ce să le zic?

— Spune-i Olei că am văzut un şoim auriu! Înţelegi? E o frază codată care înseamnă...

Kihrin se opri brusc.

— Care înseamnă ce?

Kihrin o ignoră. Băiatul arăta de parcă îl înjunghiase cineva.

— Kihrin, *ce* înseamnă? întrebă Morea din nou.

El clipi şi se uită la fată.

— Înseamnă că suntem în pericol. Un pericol atât de mare, încât trebuie să ne ascundem.

— Ah! Dar nu e ciudat? Ca Ola să folosească fraza asta codată? Îţi dai seama că simbolul Casei D'Mon este un şoim auriu?

Kihrin închise ochii.

— Ola, cum ai putut? murmură el. Cineva mi-a întins o capcană. Cei care i-au pus pe tavă Burtosului afacerea de la casa Kazivar probabil că ştiau... Taja, în ce belele mă bagi?

Morea îşi muşcă buza.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să aflu dacă mai avem timp să ne acoperim urmele.

Kihrin ieşi în fugă pe uşă.

Prăvălia Burtosului era prea tăcută.

Kihrin se furişă prin intrarea de pe aleea din spate, stăpânindu-şi cu greu nervii. Găsi uşa descuiată, dar nimic neobişnuit până aici. De cine ar trebui să se ferească un Dansator-umbră? Nimeni din Cercul Inferior nu ar fi atât de tâmpit să atace pe cineva din rândul lor.

Însă era posibil ca nobilii să nu respecte regulile nescrise. Kihrin putea să bage mâna în foc că Frumuşelul şi Mortul sigur le-ar dispreţul.

Îşi scoase cuţitele, deplasându-se prin camera aglomerată. După doar câţiva paşi, simţi mirosul metalic al sângelui. Crima era prea proaspătă pentru ca trupul să putrezească în aerul călduţ al nopţii. Tânărul scrâşni din dinţi. Continuă să înainteze, deşi îl înfricoşa ce urma să găsească.

Prea târziu.

Ucigaşul Burtosului îi lăsase leşul azvârlit peste masa de lemn pe care o folosea la negustoriile lui. Muştele zburau pe deasupra cadavrului însângerat. Fusese înjunghiat de cel puţin douăsprezece ori: crestături lente, dureroase, în zona gâtului şi a stomacului. Câteva răni

deschise îi acopereau braţele, probabil căpătate în încercarea sa de-a se lupta cu atacatorul. Totul se terminase rapid, din câte vedea. Ucigaşul lăsase armele crimei în urmă: pumnale gemene, îngropate până la plăsele în pieptul Burtosului.

Arbaleta negustorului se odihnea în locaşul ei de sub masă.

Nu fusese folosită.

Kihrin mai văzuse oameni morţi, dar de data asta abia reuşi să nu vomite. De data asta, îl cunoştea pe cel mort.

Kihrin scotoci încăperea cât putu de bine. Se uită până şi în seiful secret din perete, despre care Burtosul credea că nu mai ştie nimeni în afară de el. Piatra tsali furată dispăruse.

Burtosul avea idee despre locul în care trăia Kihrin. Avea idee unde să-l găsească, unde să-i găsească pe Ola şi pe Surdyeh. Kihrin nu putea spera decât că Frumuşelul şi Mortul aveau acum colierul de smarald pe care şi-l doriseră, dar dacă voiau să scape şi de orice martor şi nu le păsa pe cine rănesc în timpul vânătorii lor...

— Tati...

Tânărul hoţ o luă la goană.

23: SARCINA DE DIMINEAŢĂ

(Povestea lui Kihrin)

Am privit panorama din spatele meu după ce m-am oprit.

Cărarea şerpuitoare lăsase în urmă ceaţa şi jungla, schimbându-şi direcţia brusc în sus, pe versanţii muntelui din mijlocul insulei. Cărarea devenise pietruită acum, cu toate că piatra era strâmbă şi tocită pe alocuri. Nimeni nu se putea apropia la mai puţin de 150 de metri de poteca micuţă şi ondulată fără să fie văzut. Nu exista niciun adăpost, de niciun fel. Doar stâncă goală, neagră. La capătul cărării se găsea un templu.

Sau cel puţin aşa am presupus eu, că e un templu.

Adică nu exista niciun semn în acest sens, dar, dacă mă trezesc în faţa unei cobre uriaşe monolitice, sculptate din bazalt negru – a cărei coadă se prelinge de-a lungul unor trepte vechi de când lumea şi a unor uşi duble dincolo de care domnea întunericul –, atunci sigur presupun că mă aflu în faţa unui templu.

Cui era închinat oare? Habar n-aveam. Chiar dacă există numai opt zei adevăraţi, Quur este un ţinut cu mii de zei[55]. Sigur o fi fost şi un zeu-şarpe, dar n-aş fi putut spune cu precizie care era acesta, aşa cum nu ştiam ce zei adorau vantéii manoli. Avea Thaena legătură cu şerpii? Nu în Quur, dar cine ştia cum mergeau ritualurile în afara hotarelor?

Aşa cum stăteam acolo, am auzit sunetul unor tobe dinspre templu.

Am ridicat din umeri. Pe toţi demonii! Dacă adoratorii ăştia împătimiţi erau ocupaţi cu serviciile religioase, mi se oferea ocazia de care aveam nevoie. Nu vedeam nicio gardă, dar de ce-ar fi vrut să pună gărzi când era imposibil să fie invadaţi? Probabil că toată lumea se afla în templu.

Da, în regulă! Bine! Dacă insişti: *muream de curiozitate.*

---

[55] O exagerare. Există cel mult câteva sute de zeităţi. Poate de două ori mai multe, dacă îi luăm în calcul şi pe regii-zei morţi.

Să mă apropii de acelaşi templu a fost un exerciţiu bizar, fiindcă mă simţeam complet descoperit. N-am zărit niciun adăpost în care să te ascunzi, nicio cale să te furişezi nevăzut folosindu-te de umbre. Sandalele împrumutate lipăiau zgomotos pe piatra tare în ciuda eforturilor mele de a înăbuşi sunetele. În cele din urmă, le-am scos şi le-am dus în mână, ţinându-le de barete.

Când m-am apropiat, vârsta înaintată a templului a devenit evidentă. Lucrătura în piatră începuse să se macine pe la margini. Blocurile masive crăpaseră de parcă ar fi fost încălzite şi apoi răcite brusc. Clădirea s-a dovedit mai mare decât îmi închipuisem iniţial. Nu mi-am putut alunga sentimentul că templul stătea să se prăbuşească şi că, dintr-o clipă în alta, tonele de piatră urmau să se prăvălească peste mine...

M-am cutremurat. Vantéii nu ar fi construit aşa ceva, nu? Atâta piatră şi tot pământul ăla greu şi copleşitor nu aveau nimic de-a face cu drăgălăşenia efemeră a doamnei Miya ori cu umbrele nesuferite ale lui Teraeth. Ce era aici părea... mai vechi.

Era oare posibil?[56]

M-am strecurat pe uşile late fără să întâlnesc vreun suflet. Aerul dinăuntru era umed şi, în ciuda distanţei până la plajă, mirosea a ocean. Am mai simţit un iz dulceag, de putregai. Tobele se auzeau şi mai tare acum. Vibraţia îmi trecea prin tălpi. După câteva secunde, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Tema şarpelui continua şi în interiorul clădirii. Şerpi de piatră se încolăceau pe stâlpi şi formau arcade sculptate în basorelief. Până şi dalele aveau forma unor solzi. Piatra sclipea lucioasă şi alunecoasă din cauza umezelii din templu. Am zărit şi statui: femei cu năpârci în loc de păr; bărbaţi musculoşi, cu solzi şi cap de cobră; pitoni încolăciţi cu feţe umane. Mi-au amintit de poveştile pe care mi le spunea Surdyeh în copilărie şi mi-am înăbuşit un fior. Nişte monştri, fără îndoială.

Dar cel puţin ăştia erau din piatră.

M-am luat după sunetul tobelor, mai atent acum, mai sigur că, în curând, aveam să dau peste restul Frăţiei Negre, şi habar n-aveam ce se putea întâmpla după aceea. Ce îi spui unui grup de asasini fanatici care te-au salvat de la un anumit gen de moarte? *Hei, mulţumesc, e*

[56] Nu. Însă arhitectura poate părea mai veche atunci când e mai primitivă. Multe relicve vin din perioade mai timpurii decât vanéii.

cineva totuşi amabil să-mi spună şi mie cum să mă întorc pe uscat?

Tunelul umed ce ducea spre inima templului s-a deschis brusc şi m-am trezit stând în capătul unei săli imense. Oamenii umpleau încăperea uriaşă, iar trăsăturile lor erau ascunse în spatele robelor negre voluminoase pe care Teraeth şi Khaemezra le purtaseră în Kishna-Farriga. M-am furişat tăcut, lăsând anii de antrenament şi propria dibăcie să-mi înăbuşe sunetul paşilor.

Aerul cald mi s-a părut nefiresc când l-am comparat cu răcoarea insulei. Gurile de aerisire din podea eliberau un flux constant de abur în încăpere, amestecându-se cu tămâia şi sângele de pe altar. Altarul... A trebuit să strâng bine din buze ca să nu las să-mi iasă un şuierat de uimire.

În spatele altarului, se ridica o statuie diferită ca stil de arhitectura înconjurătoare. Era înaltă aproape cât încăperea, astfel încât, chiar şi din spate, îmi dădea senzaţia că ar putea să-şi întindă mâna să mă atingă. Ca toate celelalte lucruri, era sculptată în piatră neagră, dar, ici şi colo, am zărit atingerile delicate ale măiestriei vanté. În fiecare mână ţinea un şarpe, care se lăsa pe spate fie ca să o adore, fie ca să o atace. Ca să fiu sincer, n-aş fi putut zice dacă mângâia şerpii sau îi strangula. Frunzele aurii îi acopereau fiecare centimetru al rochiei de piatră. Zeiţa purta un pieptar şi un brâu, ambele având marginile făcute din cranii. Părul şi rochia îi erau împodobite cu trandafiri din fier. Aerul sărat îi acoperise cu un strat de rugină de culoarea sângelui.

Am înghiţit în sec, cuprins de nelinişte. O ştiam. Cine nu o ştia? Era Thaena[57]. Doamna Palidă. Regina Lumii de Dincolo. Zeiţa Morţii. Doar Teraeth spusese că Frăţia Neagră o serveşte pe Zeiţa Morţii, iar acum aveam confirmarea.

M-am încruntat tot uitându-mă la ea. Nu ştiam ce parte jucase în toate astea, dar bănuiam că fusese la fel de implicată ca Taja. M-a trecut un fior pe şira spinării. Poate că eu o chemasem şi nu invers. Poate atunci, când urcasem prima dată la bordul *Nenorocirii...* înainte de gaeşul lui Tyentso. Sau poate în capitală, când o invocasem pe Thaena...

Am scrâşnit din dinţi şi am refuzat să mă mai gândesc.

---

[57] Deşi foarte populară în Khorvesh, Thaena e venerată în toate statele imperiului şi în afara hotarelor lui, de obicei sub forma unor ofrande împăciuitoare menite să-i îndrepte atenţia în altă parte.

Piedestalul altarului nu era gol. Doi bărbaţi se ghemuiseră peste nişte tobe masive, lovind în ele cu putere. Vibraţiile treceau prin fiecare piatră. Două siluete familiare stăteau în faţa altarului. Khaemezra purta o haină micuţă din catifea neagră brodată, ignorând cu desăvârşire căldura insuportabilă. Teraeth se afla alături de ea, singura persoană din încăpere care purta o nuanţă diferită. Pantalonii lui bufanţi erau verde-închis şi străluceau în lumina argintie. Fâşii lungi de mătase, în tonuri aurii şi verzi, i se revărsau armonios peste piept şi braţe. Mă aflam prea departe ca să văd detaliile veşmântului, dar chiar şi de la distanţă, sesizam un aer de sălbăticie aparte.

Khaemezra şi-a deschis braţele larg, oglindind gestul Thaenei. Tobele s-au oprit.

Femeia a mai aşteptat un moment, ca să sporească efectul teatral, apoi a deschis gura şi a spus...

De fapt, habar n-am ce a spus.

Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător, darămite să mai şi pricep. Nu era vanté. Cuvintele curgeau şi şuierau cu consoanele lor răguşite. Combinate cu o voce care părea să vină mai degrabă de la un element supranatural, nu de la o creatură muritoare – să zicem, un dragon –, te impresionau garantat.

Mi-am mai dat seama de ceva: acustica locului era fantastică. Bătrâna părea că se află lângă mine, şoaptele scrâşnite ajungând perfect în cele mai îndepărtate colţuri ale templului. Era mai bună decât orice sală de muzică vizitată vreodată de mine în capitală. Ceremonia, ritualul, discursul şi ce-o mai fi fost au durat câteva minute. Vorbele ei mi se păreau tulburătoare şi dătătoare de angoasă, chiar dacă nu înţelegeam nimic din ele.

Când a terminat, femeia şi-a coborât braţele. Teraeth s-a aplecat sub altar şi a ridicat de acolo un pocal cu o cupă mică de înălţime, dar lată. L-a umplut cu apa murdară dintr-un bazin de alături şi a adăugat o cantitate zdravănă de lichid dintr-un vas transparent roşu. Tânărul a scos un pumnal negru cu o lamă ondulată. Şi-a trecut lama peste pielea braţului şi a lăsat sângele să se scurgă în pocal.

Mama lui a zis ceva şi, unul câte unul, oamenii s-au apropiat de altar. Fiecare a rostit câteva cuvinte, adesea şoptite. Cei mai mulţi se exprimau în limba aceea şuierătoare, ciudată, dar am surprins uneori şi fragmente de limbi ce-mi erau cunoscute.

Apoi au băut din pocalul lui Teraeth, o chestie uşor dezgustătoare,

având în vedere că în el se afla şi sângele lui. De fiecare dată, se opreau. Şi când nu se întâmpla nimic, Teraeth le făcea semn să plece. Tensiunea din rândul celor care aşteptau să bea devenise palpabilă, la fel ca uşurarea aceloraşi care se întorceau la locurile lor.

După ce toată lumea a săvârşit ritualul, Khaemezra şi-a întins iar braţele în lateral şi s-a apucat să incanteze lucruri de nedesluşit. S-a lăsat tăcerea. Toată lumea a încremenit.

Teraeth a făcut un pas în faţă şi a pus mâna pe cuţit. Cineva din public a lăsat să-i scape o exclamaţie.

— Tu nu! a zis Khaemezra, părând surprinsă.

Teraeth a clătinat din cap.

— Ba da!

— Nu e rândul tău...

— El aproape că a murit din cauza mea. Trebuie să o fac.

Cei doi s-au uitat unul la altul până când Khaemezra a luat cuţitul din mâna fiului ei. Femeia a răsucit lama şi i l-a înapoiat, cu plăseaua îndreptată spre el.

— Fie, cum zici tu!

Bătrâna s-a dat într-o parte, de parcă s-ar fi scuzat pentru ceea ce avea să urmeze.

Teraeth a ridicat tăişul deasupra capului şi a urlat ceva în limba aceea străină şi ciudată. Tobele au început să răsune furios şi lumea ţinea ritmul cu picioarele. Teraeth, aşezat chiar sub statuie, şi-a mişcat braţele şi picioarele. Mişcările erau atât de ritmice şi de bizare, încât mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că dansează. Nu dansa provocator şi nici aţâţător. Era un dans puternic, sălbatic şi furios. Ritmul tobelor a crescut şi pulsul mi-a luat-o razna. Teraeth se răsucea şi învârtea pumnalul atât de rapid în jurul corpului său, încât am rămas uluit că nu s-a transformat în bucăţele.

Apoi s-a oprit.

S-a întors cu faţa spre public, lăsându-şi capul pe spate pentru a-şi privi în ochi zeiţa. Bătăile în tobe au încetat.

Teraeth şi-a ridicat braţul şi cu o singură mişcare fină, graţioasă, şi-a înfipt lama direct în inimă.

— Rahat! am exclamat.

Chiar dacă acustica mi-a înăbuşit vocea, toată lumea m-a auzit.

Mai multe lucruri s-au întâmplat atunci. Mai întâi, Teraeth s-a prăbuşit, cu pieptul îmbibat în lichid roşu. În al doilea rând, câteva sute

de oameni în robe negre cu glugi şi-au întors privirea spre mine. În al treilea rând, cei doi de la tobe şi-au ridicat frunţile, fapt care, potrivit anatomiei lor, a însemnat şi căderea glugilor pe spate şi expunerea chipurilor.

Chipurile lor de şarpe, ar trebui să clarific.

Arătau exact ca statuile pe care le văzusem pe hol, numai că aceştia erau cât se poate de vii. Şi s-au ridicat şi în picioare.

Am intrat în panică şi am fugit.

Mi s-a părut singurul lucru rezonabil de făcut, având în vedere împrejurările.

24: GHEARA ŞOIMULUI

(Povestea lui Talon)

Când Kihrin intră alergând în curtea clubului Vălul Sfâşiat, Ola deschise uşa de la apartamentul ei. Ţinea o arbaletă în mâini, iar pe faţă i se aşternuse îngrijorarea.

— Ola, unde e Morea?

— Ah! Aproape că mi-ai provocat un atac de inimă. Acelaşi lucru voiam şi eu să te întreb, obrăjori dulci. Am auzit un ţipăt, şi deloc unul normal. Unde ţi-e fata? Şi ce-i cu tine treaz şi pe-afară?

Femeia îşi propti o mână în şold, privindu-l indignată.

— N-avem timp să discutăm despre asta. Nu era înăuntru?

— Nu, din câte am văzut eu. Ce se petrece?

— Dă-mi arbaleta!

Se uită în sus, pe scări, spre camera lui, şi se întrebă, mort de spaimă, dacă Morea reuşise să reziste până aici.

— Ia lămureşte-mă, Ochi-Strălucitori!

— Numele de Darzin D'Mon îţi spune ceva?

Ola se înnegri la faţă. Strânse arbaleta la piept de parcă era o păpuşă.

— La naiba, Ola! Ar fi trebuit să-mi zici ceva.

— Nu e ceea ce crezi.

— L-a omorât pe Burtosul, şopti Kihrin. Şi vine încoace. Înţelegi? E posibil ca oamenii lui să fi ajuns deja aici.

— Of, scumpă zeiţă! înjură ea printre dinţi.

— Ia-l pe Roarin şi pe Lesver, apoi fugi! Nu te opri să iei ceva. Pleacă! Ştii unde e adăpostul nostru.

— Ce-ai de gând să faci?

Kihrin trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj.

— Am de gând să iau cealaltă arbaletă şi să mă asigur că restul lumii nu păţeşte nimic.

Băiatul se strecură pe lângă Ola înainte ca femeia să-l poată opri. Salonul din faţă al apartamentului ei era aşa cum şi-l amintea, exotic şi strălucitor. Măştile arătau ameninţător în lumina difuză. Harpa stătea lângă uşă, exact unde o lăsase, încă acoperită cu pânza ei. Nu se zărea nici urmă de Morea.

Traversă camera până la o servantă, de unde scoase o altă arbaletă şi o tolbă cu săgeţi.

Se descurca bine să manevreze arma, un talent folositor pentru orice hoţ. Arbaletele erau bune pentru prinderea cârligelor şi a echipamentului de căţărat, iar uneori şi pentru câinii de pază. Nu mai trăsese niciodată cu una într-o persoană, dar ar fi putut jura că tehnica e aceeaşi. Băiatul întinse arcul în spate. Tocmai încărca o săgeată când auzi un zgomot. Nimic ieşit din comun. Un petic de piele atingând gresia. Poate că era Morea în dormitor, încă prefăcându-se că doarme. Poate.

Dar Kihrin nu credea aşa ceva.

Se apropie de perdeaua din mărgele de jad, depărtă şiragurile şi se furişă înăuntru.

Şi camera aceasta părea normală. Vălul Tyei strălucea prin ferestre, aruncând jeturi de lumină verzuie, rozalie şi liliachie peste aşternuturile de pe pat. Băiatul se încruntă. Sub cearşafuri, zări două moviliţe cu forme umane.

I se întoarse stomacul pe dos. Ola nu le-ar fi putut rata. Imposibil să nu le fi verificat.

I se tăie răsuflarea şi aproape se sufocă atunci când ajunse lângă pat şi aruncă într-o parte păturile.

Atât Morea, cât şi Surdyeh zăceau acolo nemişcaţi.

Fuseseră aranjaţi meticulos, cu mâinile peste inimi, cu ochii închişi, de parcă ar fi dormit. Asta le scotea în evidenţă gâturile retezate: tăieturi adânci pentru fiecare, la fel ca rănile care-l uciseseră pe Burtosul. Sângele scurs sub ei înnegrise aşternutul.

Erau morţi.

Kihrin se holbă. *Nu. Nu, n-are cum!* Era imposibil să vadă ceea ce vedea. O lăsase pe fată în viaţă. Amândoi fuseseră în viaţă. Tatăl lui trăia. Nu făcuse decât o vizită scurtă până la Burtosul şi înapoi. Îi lăsase pe amândoi în viaţă.

Kihrin îşi duse mâna la gât. Piatra devenise rece ca gheaţa.

Spre deosebire de Burtosul, nici Surdyeh, nici Morea nu suferiseră

din cauza torturii. Nu fusese nevoie. Ucigaşii lor nu aveau nevoie decât să aştepte să-şi găsească prada – şi încă aşteptau.

Kihrin nu trebui să privească dincolo de Primul Văl ca să-i scoată la iveală pe bărbaţii care stăteau la pândă. Îi simţi.

Un bărbat ieşi din umbre şi se aruncă spre el cu un ciomag gros. Kihrin se feri şi rată la mustaţă lovitura care i-ar fi zdrobit craniul. Se simţi ciudat de calm când îşi calculă şansele: patru duşmani. Purtau armuri şi aveau armele pregătite. Unul păşi în spatele lui ca să-i taie orice încercare de ieşire.

Kihrin ţinti arbaleta spre ticălosul de lângă perdeaua cu mărgele. Nu avea decât o singură săgeată.

Bărbatul de lângă perdea primi săgeata în piept. O lovitură fatală. Asta ar fi ajuns dacă ar fi fost singur, dar asasinul adusese cu el trei prieteni. Iar prietenii nu arătau deloc a fi suficient de proşti ca să-l lase pe Kihrin să încarce iar arma. Restul ucigaşilor înaintau deja, încrezători în rezultatul inevitabil.

Dacă Kihrin se aflase într-o situaţie mai rea în toată viaţa sa... Mă rog, mai fusese doar în acea după-amiază, în mâinile prinţului-demon Xaltorath.

Numai că de data asta nu mai venea niciun Înalt General să-l scape.

Scoase unul dintre cuţite şi îl aruncă spre frânghia care ţinea paravanul din material împodobit cu mărgele de deasupra patului Olei. Cuţitul se înfipse perfect, retezând frânghia şi legăturile.

Mai mulţi metri de satin se prăbuşiră ca o plasă.

Bărbaţii erau înarmaţi cu ciomege şi bâte. Nu aveau nimic care să-i ajute să se elibereze. Poate că aveau pumnale ascunse prin ghete, dar se speriaseră prea tare ca să le mai scoată la timp. Începură să urle, încercând să scape din învălmăşeală.

Kihrin sări într-o parte şi reîncărcă arbaleta. Trase în doi dintre cei prinşi în hăţiş. Atunci Kihrin se cocoţă pe o grindă. Pregăti arbaleta din nou. Inima lui nu mai simţea nimic. Privi ultimul atacator direct în faţă şi, cu ochi lipsiţi de orice expresie, văzu spaima de pe chipul lui. Omul fugi spre uşă. Kihrin îi trase asasinului o săgeată în spate.

Tăcerea se aşternu peste încăpere.

Kihrin rămase aşa, cocoţat pe grindă, cu spatele cocoşat. Fusese atât de simplu să-i omoare, mai uşor decât ar fi crezut că e să ucizi pe cineva! Totul părea alandala. O parte detaşată, lipsită de emoţii, a creierului său îi sugera că e prea amorţit ca să simtă ceva. Dacă

întâlnirea cu Xaltorath nu fusese suficientă ca să-i înghețe sufletul, găsirea cadavrului tatălui său terminase treaba.

Trecuseră doar câteva ore de la întâlnirea aceea de pe stradă? Ani întregi se scurseseră de atunci. Îmbătrânise câteva decenii.

Kihrin reîncărcă arbaleta. Se uită la unul dintre bărbați, la armele împrăștiate pe podea, apoi la patul acoperit. Soldații nu avuseseră cu ei arme tăioase. *Nu ei au făcut asta,* îi trecu prin minte. Trebuia să plece rapid. Ola... Nu voia să se gândească la implicații. Băiatul coborî, oprindu-se să lovească un trup care încă se chinuia și ridică un ciomag când trecu prin perdeaua ce dădea în salonul din față.

Kihrin înlemni.

Toate lumânările Olei erau aprinse.

O femeie stătea pe masa de sticlă a Olei, cu sânii și cu șoldurile lipite de geam. Brațele îi atârnau pe o parte, într-un fel care îi amintea lui Kihrin de pisica bordelului, Prințesa, exact după ce prindea un șoarece și se simțea foarte mândră de priceperea ei. Femeia trăsese în jos corbul împăiat al Olei și îl privea de aproape, atingându-i ciocul cu nasul.

Necunoscuta avea pielea aurie ca mierea și părul lung și mătăsos. Flacăra lumânării strălucea rozalie peste trupul ei mlădios. Nu purta decât curele negre din piele trecute peste sâni, pântec și coapse. Curelele nici n-o protejau, nici nu o acopereau. Nu avea arme la vedere, și Kihrin îi vedea aproape tot corpul.

Ar fi fost orbitor de frumoasă dacă în ochii negri nu i s-ar fi citit nebunia.

Băiatul aproape că-i spuse că greșise bordelul și că ar trebui să se ducă în josul străzii, la Semnele Roșii, dacă se afla în căutare de relații dure, dar obrăznicia i se opri în gât. Femeia nu venise acolo pentru sex.

Ci pentru el.

— Câtă dreptate ai, îngerul meu frumușel! toarse vocea ei dulce ca zahărul. Sunt aici pentru tine. Tu ești mica mea nucă-de-cocos, și am de gând să te desfac încet ca să ajung la miez.

Femeia îi zâmbi când sări în picioare cu o asemenea grație și ușurință, încât sticla nici măcar nu zornăi. În picioare, curelele îi ascundeau și mai puțin goliciunea. Aruncă într-o parte corbul.

Kihrin înghiți în sec.

— Am zis eu ceva cu glas tare?

— Nu, Ochi-Strălucitori, râânji ea. N-ai zis nimic.

— Aşa am crezut şi eu.

Inima băiatului bătea cu putere. *Un alt demon. Oh, Taja, te rog, nu alt demon!*

— Oh, iubitule, dar nu sunt demon! Demonii nu au trupuri reale. Eu, da.

— Nu-mi mai citi gândurile!

Femeia îi zâmbi drăgăstos.

— Acum te porţi ca un prost. Oricum, te-ai descurcat bine.

Femeia dădu din cap spre perdeaua din jad.

— Cei mai mulţi oameni şi-ar fi pierdut minţile după ce i-ar fi văzut pe cei dragi ucişi. Ar fi devenit stană de piatră sau ar fi fugit urlând. Indiferent de alegere, s-ar fi trezit ciomăgiţi ca nişte viţei. Desigur, ar fi trebuit să-ţi termini şi tu omorurile cum trebuie. Unul dintre bărbaţi încă trăieşte.

— Ce neglijenţă din partea mea! Mă întorc imediat acolo să rezolv.

— Nu prea cred, puişor.

Femeia îşi linse buzele şi se uită fix la Kihrin, încă zâmbind şi lovindu-şi coapsa cu unghiile lungi şi ascuţite, vopsite în roşu-închis sau negru. Păreau umede.

Kihrin privi în jur.

— Alţi smardoi gata să ajungă?

— Doar eu, răspunse ea.

— Doar tu. Dar cine eşti tu, mă rog?

— Ce drăguţ din partea ta să întrebi! Eu sunt Talon. În seara asta, voi fi ucigaşa ta. Ar trebui să te simţi onorat. Serios vorbesc. Sunt trimisă să mă ocup numai de cei importanţi.

— Mulţumesc, dar refuz!

Kihrin îşi ridica arbaleta şi trase, rugându-se ca ea să nu-i citească gândurile şi să se ferească.

Nu se feri. Săgeata i se înfipse în piept, iar femeia se împletici.

Nu apăru niciun fel de sânge. Talon îi zâmbi ca o amantă când îşi smulse săgeata din corp. Rana i se închise imediat, fără să lase vreun semn în urmă.

Kihrin o privi uluit.

— Vreau să ştii că asta a fost o zi cât se poate de proastă.

Băiatul aruncă arbaleta într-o parte şi îşi pregăti ciomagul.

Femeia încuviinţă din cap, încă zâmbind.

— Nu te agita prea mult, băiat frumos! Curând, se va termina totul.

Talon aruncă săgeata în spate şi porni spre Kihrin.

— Asta nu poate fi culoarea adevărată a părului tău, dar eşti drăguţ. Mă întreb de ce eşti atât de important?

— Promite-mi că nu mă omori şi îţi voi explica! Poate la cină?

Femeia se uită la el ca un vultur ce vânează o veveriţă.

— Îmi pare atât de rău! Am de gând să mă înfrupt la cină dintr-un muzician orb şi o dansatoare. Nu-ţi face griji! Pe tine te-am păstrat pentru desert. Pari foarte gustos.

Kihrin se făcu alb ca varul.

— Eşti o imitatoare[58].

Talon bătu din palme ca un copil încântat de un compliment.

— Cineva a ascultat cu atenţie poveştile din copilărie.

Trupul lui Talon se schimbă atunci, pâlpâind ca o lumânare, şi, o clipă, băiatul o zări ca pe o oglindire a propriului corp, după care se transformă din nou într-o femeie frumoasă.

— Desigur, asta a fost doar o improvizaţie. Arta adevărată a formei tale se va face remarcată abia *după* ora gustării.

— Zeiţă sfântă!

— Nici zeii, nici zeiţele nu te pot salva, puiule.

Talon se apropie de el calm, făcându-l pe Kihrin să se dea în spate.

— Crede-mă, ştiu. Am fost o credincioasă devotată pe vremuri şi, când am avut nevoie cu adevărat de zeiţa mea, unde-a fost? În niciun caz în oraş, te asigur.

— Ce-ai făcut cu Ola?

— E într-unul dintre cuibuşoarele ei de nebunii, i-o trage vreunei târfuliţe drăguţe.

Imitatoarea îşi coborî glasul la nivel de şoaptă.

— Habar n-are ce se întâmplă.

— Dar am văzut-o pe Ola...

Ochii lui se măriră.

— Tu erai? M-ai lăsat să intru aici ştiind ce voi găsi?

---

[58] Din motive personale, recunosc că am o fascinaţie aparte pentru imitatori. Puţine lucruri se ştiu despre ei, în mare pentru că sunt greu de găsit. Perfect rezonabil când ai de-a face cu o rasă care îşi schimbă forma şi culoarea. Cei mai mulţi savanţi îi consideră nişte resturi ale unor experimente făcute de cine ştie ce rege-zeu ţăcănit. Tot ce se poate, de vreme ce imitatorii nici nu îmbătrânesc şi nici nu se înmulţesc în sensul tradiţional. Cum imitatorii nu au niciun interes faţă de chestiunile care te iluminează, e posibil să nu le aflăm niciodată originile reale.

— Ce-aş putea să zic, iubitule? Îmi place să mă joc îndelung cu mâncarea. Am vrut să văd cum o să primeşti vestea. Savuros moment, după cum s-a dovedit. Acum, în loc să mănânc doar trei creiere, am adăugat şapte la colecţie. E un lucru grozav că n-am nicio problemă cu excesele.

— Te pot plăti.

— Ah, ce drăguţ din partea ta... dar eu nu fac asta pentru bani, rosti femeia zâmbind. Abia aştept să văd expresia de pe chipul Olei când o să vină aici şi o să afle ce ţi-am făcut. Va fi răsplata mea pentru atâţia ani de exasperări. Cred că o voi tortura până moare. Încet. O, serios, va fi o seară pe care o voi savura câteva secole de aici înainte!

Kihrin se încruntă.

— Stai puţin... Adică toate astea, din pricina Olei? Am crezut că... Darzin D'Mon...

Pe chipul lui Talon se aşternu o uşoară nedumerire.

— L-ai pomenit şi mai devreme. Cum ziceai că te cheamă?

— N-am zis nimic.

— Kihrin? întrebă ea, lăsându-şi capul într-o parte.

— Ieşi din mintea mea! strigă băiatul, retrăgându-se.

— Kihrin.

Talon îi rosti numele din nou, pronunţându-l greşit[59].

— Culoare diferită de păr...

Femeia făcu ochii mari.

— Te-*a păstrat?* Ola te-a ţinut *aici?*

Ochii ei se plimbau pe trupul lui de sus în jos şi de jos în sus, de parcă ar fi fost o operă de artă rară.

— Nu-mi vine să cred... Ia te uită la lepădătura asta mică şi şmecheră!

Când ochii ei se opriră asupra feţei lui, îi dărui un zâmbet cald. Pe chipul femeii se citi bucuria.

— Ai un colier. Piatra Cătuşelor. În fine, să ignorăm numele! Probabil că habar n-ai cum se numeşte în realitate. Pentru tine, e doar o piatră albastră înfăşurată în aur. Probabil că o aveai la tine când te-a găsit Ola în Parcul Arenei[60].

---

[59] Acest fapt sugerează că numele lui real este un fel de variaţie sau, mai degrabă, că, de fapt, Kihrin nu este altceva decât pronunţarea greşită a propriului nume.

[60] Deşi cei mai mulţi oameni obişnuiesc să-i spună „Parcul Arenei" acelei fâşii de

— Ola nu m-a găsit în Parcul Arenei.

Femeia izbucni în râs.

— O, ba da! *Te-a găsit.* Am fost acolo. Eram acolo cu mâinile în jurul gâtului acelei zdrenţe ordinare…

Talon gesticulă de parcă ar fi putut vedea amintirile chiar în faţa ei. Trupul i se modifică din nou şi luă forma unui bărbat pe care nu-l recunoscu, apoi reveni încă o dată la forma originală. Femeia închise ochii o secundă şi se cutremură.

— Îmi pare rău! Uneori, mai iese la iveală. Nenorocitul crede că doar pentru că m-a omorât îi dă drepturi speciale.

Kihrin nu ar fi reuşit vreodată să treacă de ea. Degetele i se strânseră cu putere pe ciomag. Talon ridică mâna spre el.

— Iar eu tocmai mă pregăteam să te *ucid,* zise ea hohotind isteric. Ei bine… Asta ar fi fost… La naiba! Cât pe ce!

Talon zâmbi răutăcios şi îşi făcu aer cu mâna.

— Cât pe ce, cât pe ce. Când mă gândesc că am făcut aproape aceeaşi greşeală ca a ucigaşului meu… Crede-mă! *Niciodată* să nu omori persoana care poartă Piatra Cătuşelor. E un dezastru de fiecare dată.

Talon lovi aerul cu ambele mâini.

Kihrin cugetă o clipă.

— Adică… vrei să spui că nu mai vrei să mă omori?

— Să te omor? Ah, iubitule! Ar fi îngrozitor. E ultimul lucru pe care ţi-ai dori să-l fac.

Kihrin o privi perplex.

— Ăăă… mda, ai dreptate. Părerea mea despre dorinţa ta de a mă ucide nu s-a schimbat în ultimele cinci minute.

Băiatul clătină din cap.

— Grozav! Nu eşti doar o imitatoare. Ci o imitatoare nebună. O adevărată plăcere, nu?

— Dragul meu, am atâtea să-ţi povestesc! *În sfârşit* te-am găsit.

Talon se uită pe lângă Kihrin şi faţa ei se schimonosi, devenind o mască a urii.

— NU. PROSTULE!

Kihrin privi în spate şi dădu cu ochii de unul dintre asasini stând în

---

pământ care înconjoară Arena Imperială, zona nu a avut niciodată oficial un asemenea nume. Alte porecle din vorbirea populară includ „Tărâmurile Sângelui" şi, desigur, popularul „Câmpurile Ofrandelor".

dreptul perdelei din mărgele de jad. Deşi rănit grav, omul făcea o ultimă încercare eroică să îşi ducă la capăt misiunea.

Bărbatul avea o arbaletă îndreptată spre Kihrin.

Kihrin sări într-o parte, trântindu-se pe podea. Iniţial, crezu că reuşise, dar era doar şocul. Simţi o lovitură în piept, de parcă ar fi fost izbit cu o pernă tare ca piatra. Kihrin se dădu îndărăt împleticindu-se şi lumea se răsturnă, gata să-l primească în braţele ei. Nu mai putea să respire. *Pe toţi zeii, nu mai putea să respire!* Când încercă să tragă aer în piept, durerea îl copleşi. Kihrin îşi dădu seama că nu e nici pe departe atât de norocos pe cât pretindea el că e. Piatra de la gât era nesuferit de rece, atât de rece, încât părea că îi arde pielea.

Când se prăbuşi, fără să înţeleagă că din piept îi ieşea o săgeată, Kihrin zări ceva bizar. Deşi el fusese cel rănit, atacatorul lui era cel care urla. Bărbatul nu ţipa degeaba: o masă de tentacule acoperite cu gheare ascuţite se apucase să-l sfâşie pe asasin în două. Sângele ţâşni şi se împrăştie peste tapiseriile fine ale Olei.

Când Kihrin văzu asta, sesiză şi o oarecare agitaţie în apropiere: o uşă se deschise zgomotos şi mai multe voci se apropiată. Însă deja nu-l mai interesa nimic. Totul începea să se întunece.

Un chip îi apăru înaintea ochilor. Un chip familiar, deloc binevenit. Frumuşelul, Darzin, îl privea cu o îngrijorare sinceră.

— Am ajuns la timp.

— Habar n-am avut, zise Talon.

— Nu e vina ta. N-o să dau vina pe tine dacă moare.

— N-o să moară, auzi Kihrin răspunsul ei înainte să leşine din cauza durerii. Încă n-am terminat cu el.

25: ÎN JUNGLĂ

(Povestea lui Kihrin)

Auzeam strigăte în spatele meu în timp ce fugeam. Cineva îmi striga numele. L-am ignorat. Am coborât treptele în goană şi am pornit spre junglă. Lumina a pălit sub frunzişul bogat, iar aerul junglei a devenit o pâclă ce mirosea puternic a pământ şi a orhidee. Am continuat să alerg, sărind peste liane, rădăcini şi ferigi umede. Am alergat până am rămas fără suflu şi durerea mi-a cuprins pântecul din ambele părţi.

Nu credeam că mă mai urmăresc. Am ascultat cu atenţie, dar nu am auzit decât zgomotele junglei.

Ceva fremăta în tufişuri.

M-am oprit. Încă un foşnet. M-am aplecat încet să ridic o bucată putredă de lemn.

Din dreapta, am surprins un sunet gâtuit, aproape ca torsul lent al unei pisici. O secundă mai târziu, şi-a făcut apariţia capul unei şopârle. Avea o culoare galben-verzuie şi semăna mai degrabă cu capul unuia dintre crocodilii care trăiau în fluviul Senlai decât cu al unei şopârle de grădină. Capul plutea mult deasupra pământului. Când creatura s-a dat mai aproape, am priceput că am de-a face cu o reptilă ce stătea pe picioarele din spate. Animalul a deschis gura, rânjind parcă şi arătându-şi şirurile de dinţi ascuţiţi. A mârâit spre mine şi m-a cercetat cu ochi negri inteligenţi, care mi-au amintit de cei ai unui papagal. Avea cam un metru înălţime până la umeri.

Am auzit un alt mârâit, de data asta din spatele meu.

Erau două.

Am ridicat braţele şi am fluturat bâţul, strigând „huşş”!

Reptila din faţa mea şi-a coborât capul şi a sâsâit, după care a scos un soi de plescăit. Animalul a început să se învârtă în jurul meu.

Mi-am atins piatra tsali de la gât. Nu era nici rece, nici fierbinte.

Minunat! Ce mai însemna şi asta?

M-am uita la reptilă, apoi la un copac. Şopârla sau ce-o fi fost ea părea destul de stabilă pe pământ, dar puteam să jur că nu se omora după cățărat. A luat seama la mişcarea mea şi s-a apropiat tiptil, aşezându-se între mine şi copacul vechi şi mare.

N-am mai stat pe gânduri şi am luat-o la goană. Cu un urlet sacadat, m-a urmat. Când distanţa dintre noi s-a micşorat periculos, am înşfăcat o liană ce atârna, m-am cățărat pe ea, făcându-mi vânt, şi, după ce am aterizat pe coada bestiei, am fugit în direcţie opusă. Când şopârla a încercat să se răsucească, iar eu să prind viteză, alţi cinci monştri s-au repezit după mine dintre tufişuri. Am sărit, am apucat altă liană şi m-am tras cât am putut de sus ca să încalec o creangă. Una dintre bestii a sărit şi ea ca să mă înhaţe cu dinţii, dar n-a reuşit să mă atingă. Mi-am făcut vânt şi m-am prins bine de creangă, îndepărtându-mă de cârdul de şopârle. Au ridicat privirea spre mine şi au scos din nou plescăitul acela ciudat, care părea să fie felul lor de-a mârâi. Una a încercat să se cațăre în copac, dar nu avea ghearele suficient de puternice şi a alunecat înapoi neajutorată.

Am auzit un zgomot ca un huruit.

Unul dintre bărbaţii-şarpe a apărut printr-o deschidere a frunzişului. Ţinea în mână un lanţ metalic negru şi lung, cu un capăt mai mare pe care s-a apucat să-l învârtă din ce în ce mai repede deasupra capului.

— La naiba! am gemut şi m-am întins după o liană.

Mă jur că nenorocitul ăla a rânjit când a dat drumul lanţului.

M-am tras într-o parte. Lanţul nu m-a nimerit, dar victoria mea n-a durat multă vreme. Fiindcă nu mă ţintise pe mine, ci creanga pe care stăteam ghemuit. Lemnul s-a despicat cu o pocnitură când metalul a muşcat din el. M-am lăsat cu toată greutatea pe liană şi aceasta a plesnit.

Mulţumesc, Taja!

Am căzut. Înainte să pot face ceva, una dintre şopârle mi-a pus laba în piept, şi-a plecat capul până când aproape că l-a atins pe-al meu şi a plescăit din gât nemulţumită. Mai mulţi bărbaţi-şerpi cu suliţe au apărut în jur. Din fericire, s-au mulţumit doar să îndrepte vârfurile suliţelor spre mine şi să sâsâie.

Am răsuflat uşurat.

Primul bărbat, cel care aruncase lanţul, a şuierat ceva scurt în limba folosită de Khaemezra. Toţi, cu excepţia unei şopârle uriaşe, s-au dat

înapoi. Atunci bărbatul-şarpe a mai spus ceva care i-a făcut pe ceilalţi să sâsâie şi mai tare şi să râdă în hohote. Hohote de râs umane. Mi-am răsucit gâtul şi şopârla a plescăit din nou.

— Szzarus spune că îi va porunci animalului său să te lase în pace dacă promiţi că nu te vei purta ca o maimuţă, a rostit un glas feminin.

Şirurile de bărbaţi s-au desfăcut şi au lăsat să treacă o femeie.

Nu era o vanté, ci umană, cu o culoare a pielii undeva între măsliniul unui quuros şi abanosul unui zheriaso. Avea părul negru încâlcit în cârlionţi lungi, împodobiţi cu inele de aramă, cranii şi trandafiri. Purta un fel de vestă strâmtă peticită, din piele, un acoperământ pentru şolduri şi cizme înalte, iar pe deasupra, o cămaşă lungă verde-maronie ca o plasă, un camuflaj excepţional în junglă. Pe sub plasă, am zărit conturul unor tatuaje negre. La curea, avea două pumnale, o sabie curbată şi fratele mai mic al lanţului lung folosit de bărbatul cu şopârla.

Avea, de asemenea, şi o atitudine de zile mari.

— Aşadar, o să fii cuminte?

Femeia şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit într-un fel ce mi-a amintit de şopârlele care mă vânaseră.

— Am de ales?

— Bineînţeles. Aş putea să te duc înapoi Mamei în lanţuri, a răspuns ea, mângâindu-şi cureaua. Unii bărbaţi aşa preferă.

— Eu nu mă număr printre ei, am răspuns, aruncându-i o privire furioasă.

Femeia mi se părea cunoscută, dar nu ştiam de unde să o iau.

— Îmi închipui că nu, deşi nu ne-ai adus mare lucru.

Am făcut ochii mari.

— Ai fost acolo, cu Khaemezra şi Teraeth în Kishna-Farriga.

— Am fost, a încuviinţat ea zâmbind. Sunt Kalindra. Mama m-a rugat să am grijă de tine. S-a gândit ea că ai putea face o prostie când o să dai cu ochii de Maevanos.

— Maev...

M-am oprit brusc.

— Maevanos e un dans în pielea goală, nu un sacrificiu uman.[61]

---

[61] Trebuie să recunosc că şi eu am crezut că e un dans în pielea goală. Acum înţeleg de ce preotul Thaenei a ieşit ca o furtună din încăpere când l-a văzut interpretat la Festivalul Iernii, cu doi ani înainte. Cineva ar trebui să informeze şi Breasla

Kalindra a pufnit şi s-a pus în mişcare. Doi bărbaţi m-au smucit, ridicându-mă în picioare.

— Numai cei din Quur ar transforma cel mai sacru ritual al Thaenei într-o distracţie pentru casele de catifea! s-a răstit femeia cu mânie. Este cel mai profund şi mai sfânt mod de a ne arăta încrederea în Doamna noastră. Să-i ceri iertarea şi binecuvântarea pe propriul ei tărâm, unde puterea sa e absolută şi prefăcătoria, imposibilă. Dacă un credincios se căieşte cu adevărat, ea îl întoarce. E purificat şi curăţat de orice păcat.

— Şi dacă nu se căieşte cu adevărat?

— Atunci, e mort.

— Ce păcat! Chiar începuse să-mi placă Teraeth.

— Serios?

— Nu, fireşte că nu. Era un dobitoc.

Kalindra a zâmbit.

— Să-i spun ce-ai zis de el când se întoarce?

— Dacă asta te face fericită...

Bărbaţii-şarpe păreau să considere că situaţia e sub control. Cei mai mulţi dintre ei s-au retras în junglă cu animalele lor de companie. Cel mai solid i-a sâsâit ceva Kalindrei înainte de a pleca. Am bănuit că avea să pândească din apropiere, pentru orice eventualitate.

— Ce-a zis? am întrebat-o.

— A zis: „Ai grijă. Pare neajutorat, dar maimuţa se mişcă rapid atunci când vrea". Cred că Szzarus te place.

— Toată lumea mă place. Întreabă-l pe Relos Var!

Mi-am frecat braţele cu palmele şi am privit în jur.

— Sunt ostatic aici?

Kalindra şi-a înclinat capul şi s-a uitat fix la mine.

— Eşti pe o insulă tropicală, la peste 1500 de kilometri de primul sat. Cât de priceput eşti la înot?

— Deci sunt ostatic.

Kalindra a dat din umeri.

— Dacă vrei tu... Nu pot schimba geografia doar ca să te fac să te simţi mai bine. Nici eu nu pot să plec cu uşurinţă. Uneori, lucrurile care ne protejează sunt aceleaşi lucruri care ne limitează libertatea.

— Nu-mi place.

Petrecăreţilor.

— Ei... asta schimbă tot.

Kalindra şi-a dat ochii peste cap.

— Stai... De fapt, nu. Nu schimbă nimic.

— Ar trebui să nu mă mai plâng?

— Tu ai zis-o.

Am văzut veselie în ochii ei şi recunosc că mi-a fost greu să continui să pretind că sunt indignat.

— Hai să ne plimbăm! Avem timp pentru explicaţii înainte să se întoarcă Teraeth din morţi.

26: REÎNTÂLNIRE NEFERICITĂ

(Povestea lui Talon)

Cineva bubuia în uşă.

— La naiba, cu toate! Cară-te! urlă Ola.

— Ola! Ola! Vino repede!

Vocea Moreei răsună limpede şi tare de cealaltă parte.

— Pe toţi demonii!

Ola se dădu jos din pat şi aruncă pe ea un halat, ignorând protestele femeii din a cărei îmbrăţişare se desprinsese. Merse cu paşi mari şi apăsaţi până la uşă, ca să o deschidă.

— Ce e, fato? Sper să fie ceva important...

Morea stătea pe hol, aproape dezbrăcată. Pe faţă îi curgeau şiroaie de lacrimi.

— Ei... el... oh, zeiţă scumpă... el...

— Potoleşte-te, copilă! Potoleşte-te! Ce s-a întâmplat?

— Kihrin!

Morea arătă spre apartamentul Olei cu degete tremurânde.

— A plecat.

— Kihrin? Unde s-a dus băiatul ăsta? întrebă Ola, încruntându-se nedumerită.

— Pe toate iadurile blestemate! Generalul. Dacă...

Fără un alt cuvânt, Ola apucă braţul Moreei şi, pe jumătate împingând-o, pe jumătate trăgând de ea, o târî înapoi spre apartament.

Ola intră ca o furtună şi se opri când văzu lumânările, mobila răsturnată şi o masă cleioasă, umedă şi sângeroasă, ce fusese pe vremuri o persoană. Sângele acoperea peretele din spate şi perdeaua din mărgele de jad. Cineva fusese ucis aici, de curând, iar asasinul făcuse o treabă de mântuială. I se întoarse stomacul pe dos. Nu era Kihrin. Dar atunci, cine?

— Morea, ce s-a întâmplat?

Se întoarse şi primi în falcă un pumn care o azvârli, lipind-o de o servantă.

Morea îşi cercetă încheieturile degetelor.

— Târziu din nou. Mereu întârzii, Ola. Nu am reuşit niciodată să te iert pentru asta. Şi să nu crezi că n-am încercat!

— Morea?

Ola îşi şterse sângele de pe faţă şi se holbă trăsnită la dansatoare.

— Nu prea.

Forma Moreei pluti prin faţa ochilor Olei până când se transformă într-o femeie frumoasă, cu pielea aurie ca mierea şi cu păr lung, castaniu, frumos.

— Lily?

Ola clătină din cap.

— Lyrilyn? Nu se poate! Te-am văzut...

— Murind? întrebă Talon zâmbind. A, am murit, corect! Şi totuşi... iată-mă aici! Să-ţi explic. Sau şi mai bine, să-ţi arăt.

Ola încercă să fugă, dar Talon o prinse după câteva secunde. O trânti de un perete, apucând-o cu mâinile. Deşi atacatoarea era mai scundă decât Ola şi părea mai puţin forţoasă, matroana nu izbuti să se elibereze. Talon îşi lipi gura de cea a Olei... Un sărut oribil, care absorbi toată puterea din corpul matroanei.

Ola îşi privi atacatoarea şi tresări. Chipul care o săruta se schimbă. Nu mai era faţa de floare în formă de inimă a lui Lyrilyn, ci o zheriaso cu pielea neagră, sălbatică şi neîmblânzită. Era chiar faţa *ei;* faţa pe care Ola o purtase cu douăzeci de ani în urmă, înainte ca vârsta şi viaţa uşuratică să-i fure farmecele. Era chipul pe care, într-un colţ al minţii, încă şi-l amintea ori de câte ori îşi privea reflexia în oglindă sau vorbea despre „vremuri bune trecute".

Ola încercă să se elibereze, dar mâinile care o ţineau pe loc erau dure precum fierul. Încercă să ţipe, dar sărutul monstrului era ca o pecete din metal care o zdrobea.

Un torent imens şi iute de amintiri, de gânduri, de sentimente şi păcate o copleşi şi o lăsă pe Ola aproape sufocată. Simţi o senzaţie îngrozitoare de pângărite şi de ruşine, de parcă toate secretele din suflet îi fuseseră smulse din cele mai întunecate colţuri ale minţii şi aruncate afară, pe trotuar. Simţi cum monstrul care îi purta faţa îi sapă adânc în creier.

Apoi senzaţia se opri. Talon o eliberă pe Ola, o ridică în aer şi o

azvârli ca pe o cârpă. Aterizã pe o pernă umflată, aşezată pe un covoraş. Ola gemu şi se chinui să se târască mai departe, dar mâinile puternice o înşfăcară de păr şi o răsturnară pe spate. Silueta ce stătea deasupra ei îi aparţinea din nou lui Lyrilyn.

Atacatoarea îi zâmbi.

— Vezi?

— Eşti o imitatoare? şopti Ola.

Auzise de ei, zvonuri întunecate, spuse în vizuinile şi mai întunecate ale fărădelegilor. Creaturi care îşi însuşeau formele celor iubiţi ca să-şi hărţuiască victimele. Demoni ai cărnii care îşi vindeau serviciile celor ce ofereau mai mulţi bani ca iscoade şi asasini.

Talon îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Noi nu ne spunem aşa, dar hai, fie!

— Aşa ceva e imposibil. Lyrilyn aparţinea rasei umane...

— Adevărat, iubito. Pe vremuri. Dar tu AI ÎNTÂRZIAT! se răsti Talon.

Se lăsă peste Ola, pe vine, o apucă de păr şi o ridică violent în capul oaselor. O trase peste unul dintre scaunele din cameră şi o sili să stea pe el.

— Acum sunt ceea ce m-a făcut Piatra Cătuşelor, iar tu ai ajutat la crearea mea. Dar ai dreptate. E imposibil. E doar un coşmar terifiant, în care Lyrilyn apare ca să-ţi amintească de păcatele din trecut. Ştii şi tu... De momentele alea în care n-ai făcut nimic. În care ai stat pur şi simplu şi ai privit cum monstrul acela ţi-a ucis-o pe preţioasa ta Lyrilyn.

Spaima o sufocă pe Ola. Ce se întâmpla acum era mai rău decât un coşmar, mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina.

— Te rog! Îmi pare rău! Îmi pare *atât* de rău!

— Te iert, spuse Talon.

Ola clipi des.

— Serios?

— Mda. Din fericire, de vreme ce purtam Piatra Cătuşelor... Ce mai noroc, nu? Taja mă iubeşte, nu? Aşa că, atunci când m-a ucis imitatorul, am schimbat trupul cu al ucigaşului meu, iar asta mă face...

Talon îşi lipi mâna de piept.

— Imitatorul însuşi. Recunosc, mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc. Imitatorii sunt dezgustători. Habar n-ai.

Frica din ochii Olei deveni teroare.

— Ce-aş putea face? şopti ea. Totul s-a întâmplat atât de repede! N-

am ştiut...

Ola ţipă când Talon o lovi direct în faţă de mai multe ori.

Expresia de pe chipul monstrului era netulburată, calmă chiar, când îi arătă Olei petele de sânge de pe încheieturile degetelor. Îşi şterse mâna de faţa matroanei. Apoi, ţinând-o bine pe femeia mai slabă ca să nu se poată mişca, Talon îi linse sângele de pe piele. Ola încercă să clatine din cap, să se zvârcolească, dar nu izbuti să se mişte deloc.

Talon continuă să discute lejer cu ea:

— Ştiai, Ola. Întotdeauna ai ştiut, dar întotdeauna ai fost prea ocupată să te protejezi pe tine ca să mai protejezi şi pe altcineva, mai ales pe mine. Îţi aminteşti ce ne promiteam noaptea târziu, în paturile noastre? Iubire adevărată pentru totdeauna? Totuşi, când ai avut mijloacele să-ţi cumperi libertatea, te-ai gândit măcar la mine? Nu. M-ai lăsat să putrezesc.

Ola clătină din cap.

— Therin nu era stăpânul tău, altminteri poate aş fi avut o şansă. Pedron a făcut-o, degeneratul de Pedron. Ar fi fost imposibil să te eliberez de la el.

Expresia lui Talon se schimbă, părând că înţelege.

— Asta îţi spui în sinea ta ca să poţi dormi noaptea, iubito? Ce naivă am fost! Nu doar o dată am avut încredere în tine, ci de *două* ori. Te-am iubit. Şi unde ai fost când am avut nevoie de tine?

Ola îşi umezi buzele, nervoasă.

— Eu n-am...

— Sunt foarte dezamăgită de tine, răţuşco. Foarte dezamăgită.

Ola scânci.

— Eşti nebună.

Talon o privi pe femeia mai bătrână de parcă tocmai rostise ceva profund.

— Ştii, iubito, m-am întrebat şi eu asta adesea. Oare m-am ţăcănit? Tot ce se poate; e posibil ca experienţa aia să mă fi făcut s-o iau razna.

Talon zâmbi şi ridică din umeri ca şi cum acceptase întrebarea şi incapacitatea ei de a răspunde la ea.

— Fireşte, când absorbi brusc 5372 de vieţi distincte în câteva minute, e greu să rămâi întreg la minte, spuse ea surâzând în continuare.

Talon zâmbi.

— Tu... începu Ola din nou. Atât de mulţi oameni ai omorât?

— Eu? întrebă Talon râzând. Nu, bineînţeles că nu. Eu nu mă pot lăuda decât cu 738. Ba nu, 741. A, am uitat complet de prada din noaptea asta!

Talon făcu mici mişcări circulare în aer, de parcă ar fi adăugat numere pe o tablă.

— Imitatorul care m-a omorât pe mine, pe de altă parte... ei bine, era foarte bătrân.

Talon se întoarse din nou spre Ola şi se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

— Ştii că eram o vanté? o întrebă ea, mângâindu-i coapsa. Adică nu eu personal. Eu m-am născut în Cartierul de Aramă. Corpul ăsta a început viaţa ca vanté. Nu mi-aş fi închipuit. Întotdeauna am presupus că imitatorii sunt un fel de demoni, dar se pare ca sunt doar un alt fel de vanté. Crezi că Miya ar râde de gluma asta?

— Te rog! şopti Ola. Kihrin, unde e? Ce i-ai făcut?

— E în siguranţă. Cei mai buni tămăduitori din imperiu se ocupă de el.

— Ah, nu! Nu ei!

— Ah, ba da! *Ei.* Totul e aranjat. Are grijă Darzin de el.

Talon izbucni în râs când văzu expresia Olei.

— Acum lucrez pentru Darzin. Nu e amuzant?

Talon îşi cuprinse faţa cu palmele şi şopti afectată:

— Habar n-are că eu sunt Lyrilyn, de fapt.

Ola încercă să-i explice, să o facă să înţeleagă logic. Lyrilyn... după atâţia ani.

— *Te rog!* Tatăl lui...

— A, nu te îngrijora! Kihrin va fi bine. Surdyeh şi dansatoarea aia a ta nouă? Nu prea.

— Of, zeiţă scumpă...

Talon încuviinţă din cap şi o lovi uşurel, cu afecţiune, peste obraz.

— Da, exact. Asta obişnuiam şi eu să zic. Că zeiţa nu-mi dădea mai mult decât puteam duce, rosti Talon, înclinându-şi capul cu un aer meditativ. Fireşte, asta înseamnă că sunt cu adevărat sănătoasă la cap. Nu? Bună, rea, nebună, sănătoasă, nu mai contează. O să-ţi împărtăşesc un secret important, Ola. De dragul vremurilor trecute, adăugă Talon, făcându-i cu ochiul.

— Da? întrebă Ola şovăitor.

Ştia să recunoască o capcană.

Talon se dădu mai aproape. Se aplecă până când gura i se lipi de

urechea Olei şi şopti:

— Toţi aveţi gust de miel.

Ola închise ochii, cutremurându-se.

Talon se dădu în spate, izbucnind în hohote de râs.

— Nicio clipă n-am intenţionat să te rănesc, Lily. Trebuie să mă crezi.

Să încerce să discute raţional cu Lyrilyn era singura ei şansă. Dacă ar putea s-o convingă pe Lily să-i dea drumul...

Talon încuviinţă din cap împăciuitoare.

— Oricât de mult am visat la momentul în care aveam să te strâng de gât până te las fără suflu, frumuseţea mea neagră şi iubită, văd că e adevărat. N-ai vrut să mă răneşti. Totuşi, m-ai rănit. Iar asta nu-i nimic în comparaţie cu ce urma să-i faci băieţelului aceluia.

Ola simţi cum i se urcă stomacul în gât.

— Nu! se împotrivi ea. Nu e adevărat. L-am crescut ca pe propriul copil.

Talon o privi pe sub sprâncene. În aceeaşi clipă, Ola se repezi pe lângă imitatoare ca să ajungă la uşă. Talon o înşfăcă de gât şi o ridică în aer. Matroana scoase nişte sunete înăbuşite, în încercarea de a trage aer în piept. În cele din urmă, monstrul îi dădu drumul. Ola se prăbuşi pe podea suspinând amarnic.

— Ola, Ola, Ola...

Talon se învârti în jurul ei, apoi aşeză un picior pe spatele victimei sale ca să o lipească de podea.

— Nu minţi pe cineva care îţi poate citi gândurile, iubito. Ştii de ce nu te-am căutat după aceea?

— Nu, suspină Ola, abia reuşind să se facă auzită printre hohotele de plâns.

Talon se aplecă şi răspuns:

— Nu te-am căutat pentru că ştiam că nu o să fii atât de proastă, încât să rămâi în capitală. Ai avut o singură treabă de făcut. *Una.* Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că o să-l LAŞI pe Kihrin în *haznaua* aia.

Talon sublinie ultima propoziţie, lovind-o furioasă pe Ola în coaste cu piciorul.

Ola se ţinu de burtă, gâfâind când îşi aduse genunchii la piept. Printre suspine, reuşi totuşi să găsească destulă putere ca să se salte în capul oaselor.

— Dacă poţi citi gândurile, atunci ştii că nu mint. Cum să rămână

Kihrin în siguranţă dacă s-ar fi întors la familia mamei lui? Cu un unchi care încercase să-i ucidă mama şi care, pe toţi demonii, sigur i-ar fi făcut şi lui felul? Surdyeh mi-a zis că piatra nu va lăsa pe nimeni să-l găsească. Era în siguranţă acolo. Mai în siguranţă decât oriunde altundeva.

— Surdyeh? Ca să vezi, tocmai Surdyeh a zis asta.

Talon aruncă o privire în spate, spre dormitor.

— Nu cred că am avut plăcerea înainte să-l omor. Şi l-ai cunoscut pe Surdyeh acolo, în Cercul Inferior?

Ola închise ochii când mâhnirea ameninţă să o copleşească. Felul neutru în care Lyrilyn vorbea de moartea lui îi alungă şi ultimele dubii. Talon îl omorâse. Surdyeh era mort.

— Da, el... el lucra pentru mine.

Talon se încruntă uşor.

— Şi aveai încredere în el? Aveai destulă încredere în el, cât să-i spui de Piatra Cătuşelor? De când ai devenit atât de *proastă?*

Cuvintele lui Talon o loviră ca o palmă peste faţă, amintindu-i Olei de propria paranoia dusă la extrem.

— El...

Ola îşi înăbuşi un suspin şi pe chipul ei se aşternu un sentiment nou: confuzie. Oare de ce se încrezuse în Surdyeh? Acum i se părea ridicol. Se încruntă. Se încruntă concentrată, încercând să-şi aducă aminte când şi unde îl întâlnise pe bărbat.

— Eram prieteni. Nu m-ar fi trădat niciodată...

Aproape că se bâlbâi şi din nou încremeni, uluită. Nu ar fi trădat-o niciodată? Când crezuse ea că există o persoană care să nu trădeze?

— Aha! făcu Talon. Ştiu că nu eraţi amanţi. Şi n-ai fi putut să-l cunoşti de mult timp. De când aveai clubul, poate. Şi totuşi, ai avut încredere în el. Nu ţi se pare ciudat? Tu, care n-ai avut niciodată încredere în nimeni.

Ola înghiţi în sec, întorcându-se pe jumătate. Îşi frecă buza de sus. Cum se cunoscuseră?

— Mi s-a părut logic să-l ţin pe Kihrin aici; ar fi fost ultimul loc în care să-l caute cineva... Îmi venea atât de uşor să vorbesc cu Surdyeh...

— Avea dreptate, dar ideea că ai avut încredere în el... Foarte interesant, nu crezi?

Talon rânji şi prinse bărbia Olei între degete.

— Obrăjori frumoşi, nu vezi? Cineva te-a vrăjit!

Ola simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. O privi pe Talon cu ochii holbaţi.

— N-am ştiut...

— A, înţeleg, iubito.

Talon o îmbrăţişă pe Ola şi o ajută pe femeia care tremura din toate încheieturile să se ridice în picioare, ţinând-o între mâini ca într-o menghină ca să o împiedice să fugă ori să se prăbuşească.

— Ştiu. Te simţi violată. Folosită. Crede-mă, ştiu *exact* cum te simţi. Dar ar trebui să fii recunoscătoare. Serios, ar trebui să aprinzi o lumânare în amintirea lui Surdyeh de câte ori ai ocazia: datorită acelor farmece, încă nu te voi omorî. Nu-i drăguţ din partea mea?

Buzele Olei tremurară.

— N-am ştiut că e vrăjitor.

Talon o mângâie pe Ola pe cap, şi matroana simţi cum i se încreţeşte pielea când îşi dădu seama că Talon o ţine strâns în braţe.

— Dulceaţă, oricum n-aveai cum să-ţi dai seama. Iar oamenii orbi sunt motivaţi să înveţe să vadă dincolo de Primul Văl. Nu e interesant? Că Surdyeh s-a asigurat că nu pleci nicăieri? Dar de ce? Ce urmărea? Şi cine îi ţinea lesa? Mor de curiozitate să aflu cine.

— Gendal.

Numele îi veni pe buze înainte să-şi dea seama că-l rostise cu glas tare.

— L-am cunoscut în aceeaşi noapte când l-am întâlnit pe Gendal.

Ola se cutremură.

Talon făcu ochii mari.

— Bătrânul Împărat? *Acel* Gendal? Nu de alta, dar ca să nu existe dubii...

— Da, acel Împărat. Însă Lily, asta a fost cu mulţi ani înainte să fugi cu bebeluşul.

Şocul o lipi pe Ola de spătar şi, de data asta, Talon nu încercă s-o oprească.

— Dacă totul a fost o cacealma, cum de-a ştiut Împăratul toate astea cu mult înainte?

— Habar n-am, dar intenţionez să aflu. Băiatul nu ştie, nu? Nu i-ai povestit niciodată nimic despre preţioasa lui familie.

Ola dădu din cap.

Talon ridică din umeri.

— E greşeala lui că a avut încredere în tine, rosti Talon privindu-şi

unghiile. Încrederea e pentru cei slabi. În fine, n-o să-l mai vezi pe Kihrin, ai priceput?

Ola nu avea nicio problemă să înţeleagă. Nici măcar nu se împotrivea. Dacă Talon o ducea înapoi, în Palatul Albastru, soarta ei cea mai probabilă era o vizită extinsă, alături de unul dintre cei mai buni torţionari ai lor, înainte să i se permită luxul morţii.

— Da...

— Da... Ce? întrebă Talon.

Ola văzu cum mâinile celeilalte femei se schimbă în nişte gheare şi se cutremură îngrozită. O privi pe imitatoarea care, pe vremuri, fusese iubirea ei cea mai scumpă, femeia cu care visase să fugă în libertate. Niciunul dintre visurile ei nu se terminase atât de prost.

— Da... stăpână, suspină Ola, copleşită de ruşine.

— Eşti o căţeluşă foarte ascultătoare.

Talon o săltă pe Ola de pe scaun.

— Şi nu uita, scârbă ce eşti: dacă nu faci exact ce spun, nu mă mai deranjez să te lovesc până leşini. O să te mănânc de vie.

27: SORA KALINDRA

(Povestea lui Kihrin)

— Ştiu că ceremoniile pot fi puţin teatrale, dar suntem un grup de oameni cumsecade odată ce ne cunoşti.

Kalindra culesese o floare de prin părţile locului şi acum o rupea în bucăţele mici cu unghiile în timp ce mergeam.

— Puţin teatrale? Asta numeşti tu un sacrificiu uman închinat Zeiţei Morţii? Nu sinistru? Nu înspăimântător? Doar... puţin teatral?

— Teraeth nu e om.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Chestie de interpretare.

Nu mă interesa încotro ne îndreptam. Undeva în junglă.

Kalindra mi-a zâmbit şi şi-a ferit privirea.

— Probabil că ai întrebări.

— O mie, cel puţin. Nu ştiu însă dacă eşti în stare să răspunzi la ele.

Fata a aruncat floarea pe care o distrusese pe marginea cărării.

— Pune-mă la încercare!

Am început să număr întrebările pe degete:

— Unde suntem? Cine are gaeşul meu? Oare Thaena chiar rătăceşte pe insulă în carne şi oase sau încă trebuie să-mi faci griji că Relos Var o să apară în orice clipă ca să mă viziteze? Care-i treaba cu oamenii-şerpi? Ce se va întâmpla cu restul echipajului de pe *Nenorocirea?* Khaemezra e şi ea un dragon? Şi, dacă da, atunci Teraeth ce e?

Kalindra şi-a dres glasul.

— Când ai zis că ai o mie de întrebări, nu mi-a trecut prin cap că vorbeşti serios.

— Asta? Asta e doar încălzirea. Aşteaptă până mă pornesc cu adevărat!

Fata a râs şi a continuat să meargă.

— Nu ştiu cine are gaeşul tău, pesemne Mama. Ar trebui s-o întrebi

pe ea. „Aici” este insula Ynisthanei, adăpostul personal al puterii Thaenei, ceea ce înseamnă că Relos Var nu va apărea aici dacă ţine la sănătatea lui. Oamenii-şerpi se numesc thriss şi trăiesc aici de secole. Am ratat ceva?

— Echipajul *Nenorocirii,* i-am amintit. Şi „Mama”, dacă e dragon sau nu.

Kalindra a păstrat tăcerea o vreme, ţuguindu-şi buzele şi privind pierdută negura.

— Echipajului i se va oferi şansa să ni se alăture sau se pot întoarce în Zherias când soseşte următoarea navă. Nu vor fi răniţi. Singurele sacrificii practicate de noi sunt voluntare. Khaemezra nu e dragon. Dar nu e magia minunată? Este cea mai puternică vrăjitoare pe care o cunosc. Suficient de puternică pentru a se transforma într-un dragon. Asta înseamnă că Teraeth e exact ceea ce crezi tu că e: nesuferit de drăguţ, a adăugat Kalindra rânjind.

Mi-a făcut cu ochiul şi şi-a văzut de drum. Cărarea micuţă devenise acum o alee şerpuitoare, bătătorită bine.

Am lăsat ultima propoziţie să alunece fără să comentez, dar mi-am dat totuşi ochii peste cap, după care am alergat să o prind din urmă. Nu credeam că Teraeth e drăguţ. Nesuferit? Da. Drăguţ? Nu.

Nici pomeneală.

— Să ne întoarcem la partea în care ai vorbit despre adăpostul personal al Thaenei! Dacă rămân, o să dau nas în nas cu Zeiţa Morţii însăşi? Cum vine treaba asta? Şi cum ar fi politicos, să-mi feresc privirea? Oare se aşteaptă să-i fac o plecăciune dacă dau peste ea pe una dintre cărări?

Kalindra s-a oprit şi s-a holbat la mine, întrebându-se probabil dacă sunt greu de înţeles sau, pur şi simplu, mă port ca un necioplit, după care a continuat să meargă.

— Hei, ai zis că o să-mi răspunzi la întrebări!

Am alergat iarăşi după ea.

— Nu te opri doar pentru că întrebările mele sunt idioate!

Fata a împins într-o parte frunzele late ale unei plante şi, dincolo de ea, am zărit un luminiş mic. Mirosul de cenuşă şi de sulf, precum şi o aromă grea, de mosc, pluteau în aer. Izul provenea de la o serie de băltoace aburinde ce bolboroseau intens. Bălţile săpaseră adânc în stânca neagră şi se înşiruiau în mai multe ovale mari. Am bănuit că fuseseră mărite şi adâncite de mâna omului.

Kalindra s-a apropiat de marginea uneia dintre ele şi m-a aşteptat.

— Care e secretul ei?

Fata a ridicat o sprânceană.

— Baia? E pentru spălat.

— Nu, m-am referit la partea în care zeiţa se plimbă pe-aici, pe insulă, la vedere. Ideea că un zeu are un spaţiu sacru în care se poate manifesta...

Am scuturat din cap.

— N-am auzit niciodată aşa ceva, şi sunt fiul unui menestrel. Să ştiu asemenea poveşti e treaba mea.

— Ori poate pur şi simplu nu ştii nimic. Încearcă să nu fii şocat de idee!

Kalindra a ridicat un băţ şi a desenat trei linii pe pământ.

— Lumea e împărţită în trei stări: viaţă, magie şi moarte.

— Şi le separă două Văluri. Asta ştiu.

Fata şi-a plecat capul şi mi-a aprobat spusele.

— Cei mai mulţi oameni cred că viaţa se găseşte aici, a zis ea arătând spre prima linie, în timp ce moartea, aici, a continuat, arătând a treia linie. Zona din mijloc, tărâmul magiei, este, prin urmare, căminul zeilor, corect?

Am privit-o pe sub gene.

— E o întrebare-capcană?

— Într-un fel, da. Fiindcă e o prostie. E greşit. Da, zeii pot vedea în toate tărâmurile în acelaşi timp, doar e unul dintre lucrurile care îi face zei, dar divinităţile au totuşi trupuri fizice. Acele trupuri fizice există în ţinutul celor vii. Avataruri care umblă, vorbesc şi fac toate lucrurile pe care le fac fiinţele umane. Cei mai mulţi oameni nu vor întâlni niciodată avatarul unui zeu, sau, dacă îl întâlnesc, nu vor şti că e zeu[62].

Kalindra a arătat din nou spre prima linie, pe care a şi îngroşat-o.

— Înainte să fie însuşită de Thaena, insula era adăpostul regelui-zeu Ynis, care a iubit şerpii şi reptilele atât de mult, încât şi-a transformat credincioşii în thrissi. Ynis credea că e în siguranţă aici, că nimeni nu-l poate atinge şi nici nu se poate băga în treburile lui.

Kalindra a rupt băţul şi a aruncat într-o parte bucăţile, ştergând cu

---

[62] Am întâlnit-o pe vrăjitoarea-zeiţă Suless în timp ce vizitam Duke Kaen în Yor. E o femeie îngrozitor de neplăcută. De asemenea, să nu mâncaţi niciodată nimic din ce găteşte ea! Credeţi-mă pe cuvânt!

piciorul praful pentru a nu lăsa semnele create.

— Acesta e pericolul unui adăpost şi motivul pentru care zeii deştepţi nu pomenesc de locurile unde se află adăposturile lor. Un avatar al unui zeu se poate manifesta în propriul adăpost, dar tocmai această putere îl face vulnerabil. Singurul mod de a omorî un zeu este să-i ucizi avatarul. Ynis a murit când Împăratul Simillion a venit însoţit de sabia Urthaenriel[63]. Thaena e diferită totuşi.

Kalindra a întins mâinile spre junglă.

— E întotdeauna aici, dar n-o vei întâlni niciodată, cu excepţia situaţiei în care te hotărăşti să te alături ordinului nostru şi să dansezi Maevanosul tu însuţi.

Am privit-o pe sub gene până am înţeles totul. Am tras cu putere aer în piept.

— Fiindcă ea este exact pe dos, nu? Trupul ei, avatarul ei, nu se află deloc pe tărâmul celor vii, nu? Ea trăieşte în al treilea tărâm, în Viaţa de Apoi.

Am clipit de câteva ori.

— Poate muri?

— Nu.

Kalindra mi-a răspuns fără ezitare sau dubii. Era o credincioasă, deşi asta nu însemna că se înşală. Mi-a văzut expresia de pe faţă şi a adăugat:

— Dar nu-ţi face griji. Dacă Relos Var ar încerca vreo şmecherie aici, Thaena ar apărea personal să se ocupe de el. Doar pentru că locuieşte în mod normal în Tărâmul Păcii nu înseamnă că nu se poate manifesta aici.

M-a trecut un fior pe şira spinării.

— Aşadar, dacă Thaena e singurul lucru care mă protejează împotriva lui Relos Var... nu prea pot pleca, nu?

Am simţit că mi se face rău. Cuvintele încurajatoare ale Thaenei că aş putea pleca dacă aş vrea mi s-au părut că au gust de cenuşă.

---

[63] Urthaenriel, altfel cunoscută şi ca Năpasta Regilor, Umbritoarea, Sabia Împăratului, Ucigaşa de Zei, Arzătoarea Hărţilor, Saetya, Tyasaeth, Vishabas, Inima Războiului, Umbra Soarelui, Secerătoarea, Zinkarox. Acestea sunt toate numele date de un grup sau altul sabiei Împăratului din Quur, unul dintre cele mai importante artefacte ale lumii. La şcoală, te învaţă că sabia a fost meşterită de Grizzst Nebunul pentru Împăratul Simillion, la cererea lui Khored Distrugătorul, dar, ca să fiu sincer, sunt sceptic.

Kalindra m-a privit compătimitor.

— Sunt sigură că Relos Var va uita de tine la un moment dat.

— Nici măcar nu ştiu ce legătură au toate astea cu mine.

Kalindra m-a privit fix cu ochii ei căprui.

— Există o profeţie.

S-a oprit când am început să râd.

— Nu, serios, nu mai râde!

Am continuat să hohotesc.

Fata a părut că se enervează, dar a aşteptat să mă potolesc.

— O profeţie? Corect. Khaemezra a zis... Am crezut că se prostea. Glumeşti, nu? Mă aflu aici din cauza unei profeţii? Iar paranoia lui Caerowan Devoran? De-aia mă voia Relos Var? Fiindcă nu ştiu ce sihastru smintit a declarat că voi salva lumea sau ceva de genul ăsta?

Zâmbetul ei a devenit o schimonoseală crudă.

— Nu e genul acela de profeţie.

Kalindra şi-a desfăcut teaca şi şi-a aşezat sabia, lanţul şi cuţitele într-o grămăjoară ordonată, lângă un teanc de cârpe albe împăturite – nişte prosoape, după cum arătau. Aparent, Frăţia Neagră chiar folosea locul ca baie publică.

— Atunci, despre ce fel de profeţie vorbim?

Fata îşi desfăcea panglicile corsajului.

— Izvoarele minerale de aici sunt bune pentru durerile de muşchi şi pentru vindecarea rănilor. Rănile tale se vindecă frumos, dar nu ţi-ar strica o baie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Am privit-o fix când şi-a aruncat corsajul într-o parte. Nu a făcut niciun efort să se ferească de privirea mea când s-a dezbrăcat. Nu părea să existe vreo separare între zonele de îmbăiere pentru bărbaţi şi pentru femei.

Furia mi-a sporit. Încerca să-mi distragă atenţia dintr-un motiv sau altul.

— Îmi pare rău! Ai întrebat ceva?

Fusta despicată a urmat corsajului, apoi lenjeria şi cămaşa ca o plasă. Avea corpul zvelt şi musculos. Când s-a aplecat să-şi scoată cizmele, am zărit pe spatele ei o cicatrice veche, semnul sclavului neascultător. Ochii mei i-au urmărit urmele greutăţilor: cicatricele din jurul încheieturilor de la mâini şi glezne, semnul de pe spatele coapsei. Răni vechi, cicatrice decolorate. Dacă fusese sclava cuiva, asta se

întâmplase de mult.

— Uit.

M-am holbat la ea. Nu era frumoasă. Avea faţa prea lungă şi nasul prea coroiat. Nu era destul de moale şi de proaspătă, după standardele quuros, dar Kalindra era dură, fioroasă şi sălbatică. Avea frumuseţea ei aparte.

M-a surprins uitându-mă fix la ea şi a scos un chicotit blând din gât.

— Nu există băi publice acolo de unde vii tu? Trebuie să fi văzut o femeie goală înainte.

— Nu ca tine.

Kalindra a dat să-mi răspundă, pesemne vreo replică isteaţă şi tăioasă, dar s-a oprit când m-a privit. Ne-am uitat unul la altul prea mult timp. Ştiţi cum stă treaba, nu? Când te uiţi la cineva, fie că situaţia e potrivită, fie că nu, dar ochii se întâlnesc şi toate învelişurile protectoare, toate zidurile pe care le ridicăm ca să-i ţinem pe ceilalţi la distanţă se prăbuşesc brusc. Te uiţi prea mult şi simţi un frison neaşteptat când îţi dai seama cât de mult îl doreşti pe celălalt şi că sentimentul e reciproc. Kalindra a făcut un pas spre mine şi şi-a ridicat mâna spre obrazul meu.

Ştiam ce avea să urmeze. Voiam ce urma să vină, dar prin minte îmi treceau razant zeci de imagini urâte. „Darul" lui Xaltorath.

M-am răsucit pe călcâie.

O doream. Chiar o doream, dar nu aveam deloc încredere în mine.

Mâinile mi-au tremurat când mi-am tras în jos pantalonii, aruncându-i cu piciorul într-o parte. M-am cufundat în apă ca un iepure care se ascunde de lup, fără să-mi pese de fierbinţeala ei sau de faptul că îmi poate provoca dureri.

Poate că voiam să mă doară.

— Ştii ce îmi place cel mai mult la viaţa mea pe Ynisthana?

Apa a plescăit când Kalindra a intrat în ea.

Mi s-a părut că e mai departe decât mă aşteptam. Am deschis ochii. Fata se băgase într-o altă băltoacă, diferită de a mea. Spre deosebire de mine, avusese grijă să ia prosoape, săpun şi bureţi.

— Ce anume? am întrebat.

— Ai voie să spui nu.

Dacă vorbele ei ar fi fost pumnale, mi-ar fi lăsat nişte tăieturi adânci. Am simţit cum mă eliberez de o povară despre care nici nu ştiam că mă apasă, un val de dezorientare. Cât de puternică era ideea aceea?

Mă aflam într-un loc în care puteam spune nu.

Am dat uşurel afară aerul din piept şi am apucat marginea de piatră a bazinului natural, de parcă m-aş fi înecat dacă nu mă sprijineam. M-am împins în sus suficient de mult ca să-mi aşez braţele pe stânca neagră şi mi-am împreunat mâinile sub bărbie. M-am gândit la modalităţile prin care aş fi putut dovedi că vorbele Kalindrei nu sunt decât nişte minciuni: în definitiv, Khaemezra încă avea gaeşul meu. M-am gândit şi la părerea Tajei cu privire la libertatea inerentă a gaeşului. Puteam spune nu. Chiar şi unei porunci primite prin gaeş i-aş fi putut spune nu.

Am întins mâna spre Kalindra în timp ce se apleca după un prosop.

— Nu vreau să spun nu, am mărturisit. Pur şi simplu nu ştiu cum să zic da.

Fata mi-a dăruit un zâmbet orbitor şi m-a strâns de mână.

— Atunci, alege prima variantă deocamdată, până când îţi vei da seama cum să o foloseşti pe a doua. Iar când se va întâmpla...

Kalindra mi-a sărutat vârfurile degetelor încet şi dulce, ca şi cum mâna mea era fragilă şi preţioasă.

— ...vino şi găseşte-mă!

M-am cutremurat din nou, dar, de data asta, de plăcere. Ceva din mişcările ei delicate, blânde, a sfidat amintirile murdare create de Xaltorath.

Kalindra mi-a pus un burete în mână.

— Acum, spală-te, Maimuţă! O să întârziem la petrecere.

28: CEI MAI PRICEPUŢI TĂMĂDUITORI

(Povestea lui Talon)

Nişte greutăţi cumplite îi împiedicau pleoapele să se ridice şi cineva stătea pe pieptul lui. Kihrin încercă să respire, dar efortul se dovedi supraomenesc. Era ţintuit la pământ. Nu se putea mişca.

Nu putea...

Kihrin trase aer cu lăcomie în piept când deschise ochii. Stătea culcat pe spate, între aşternuturi moi şi fine, cu o pernă sub cap. Privirea i se lipi de un baldachin din mătase albastră, filigranat şi sclipind sub lumina soarelui de dimineaţă. Aerul mirosea dulce, a iasomie şi a liliac.

Greutatea de pe pieptul lui nu era un bărbat, o femeie sau un bivol-de-apă. Era ţintuit cu ajutorul unui cearşaf de mătase.

Kihrin se săltă în capul oaselor. Se simţea atât de slăbit, încât îşi aminti de copilărie, când suferise de febră roşie, şi boala îl secătuise aşa de tare, că orice mişcare era o victorie. Un bandaj mare şi alb îi înconjura toracele. Întinse mâna şi simţi suprafaţa fină a pietrei de la gât. Încă o avea.

— O, s-a trezit! Maestre Lorgrin, s-a trezit! anunţă o femeie.

O tânără apăru în spatele draperiilor de mătase ale patului cu baldachin. Purta un veşmânt albastru care semăna mai degrabă cu o cămaşă de noapte indecentă, nelăsând prea mult loc imaginaţiei.

— Eu...

Limba i se lipi de cerul gurii. Îi era sete şi foame, dar, în acelaşi timp, îl chinuia şi greaţa.

O altă voce. A unui bărbat.

— Ţine-l! Trebuie să bea asta.

Kihrin îşi ridică privirea şi zări un bătrân îmbrăcat în nuanţele albastre ale unui tămăduitor. Nu găsi puterea să-l respingă pe bărbat când îi lipi de buze un pocal.

— Haide, copile! Trebuie să bei, îl îndemnă bătrânul. Ştiu că ţi-e sete. Îţi promit că o să-ţi placă! Ai încredere în mine!

Nu era nici apă, nici vreo tărie cunoscută de Kihrin, dar avea un gust delicios şi, după prima gură, o bău recunoscător. Când termină, femeia îl lăsă înapoi pe perne.

Kihrin adormi.

Mai târziu, în timpul câtorva scurte momente când îşi recăpătă cunoştinţa şi era suficientă lumină ca să vadă, cercetă împrejurimile. Zăcea într-un pat enorm, cu draperii din mătase albastră, la fel ca aşternuturile. Mătasea era prea scumpă ca să fie folosită pentru altceva decât pentru hainele celor mai avuţi nobili. Era o marfă atât de valoroasă în Quur, încât preţuia aproape cât aurul. Să foloseşti mătase pentru cearşafuri era ca şi cum ai presăra praf de aur într-un grajd.

Încăperea spaţioasă se dovedi mai grandioasă şi mai ostentativă decât orice cameră în care călcase Kihrin vreodată. Statuete aurite şi vase fine din porţelan pline cu flori albastre, exotice şi proaspete, acopereau fiecare locşor gol. Un candelabru din aur cu cristale din safir atârna în mijlocul tavanului. Plăcile de gresie de un albastru-închis acopereau pereţii, gravate şi ele cu aur. Cu o săptămână în urmă, băiatul s-ar fi bucurat de vizita lui aici sau cel puţin ar fi aranjat să calce încăperea mai târziu, noaptea, ca s-o jefuiască.

Acum, aceasta i se părea înfricoşătoare.

Un singur nobil era obsedat de albastru şi interesat de el. În momentele de luciditate, Kihrin se întrebă de ce nu e în lanţuri ori mort, de ce singurele gărzi erau tămăduitorii şi sclavele drăguţe, şi nu bărbaţi cu săbii. Nu avea sens şi nu găsea nici răspunsuri.

A doua zi, tămăduitorul îl trezi.

— Îţi aminteşti de mine? îl întrebă bătrânul. Sunt maestrul Lorgrin. De ce nu încerci să vezi dacă te poţi ridica singur în picioare?

Kihrin se supuse, strâmbându-se din cauza durerii din zona pieptului.

— Am crezut că voi, vracii care luaţi sânge, sunteţi în stare să vindecaţi rănile cuiva cu o pocnitură din degete. Sau cereţi bani pe oră?

— Suficient de întremat pentru sarcasm, din câte văd. E un semn bun.

Bărbatul îi scoase bandajele şi îşi lipi mâna de sânul lui stâng.

— Ai primit o săgeată direct în inimă. Ţi-a sfâşiat atriul drept şi aorta. A trebuit să folosesc magia pentru ca sângele să curgă în continuare până îţi îngrijeam vătămarea.

Tămăduitorul îl privi fix.

— Nu cred că ai vrea să grăbesc o procedură ca asta, fiindcă ai muri de un atac de inimă până să împlineşti optsprezece ani.

Kihrin se uită la pielea de deasupra inimii sale. Nici măcar o cicatrice nu mai rămăsese.

— A... atunci ar trebui să-ţi mulţumesc, nu?

— Eu doar mi-am făcut treaba, spuse bătrânul cu un soi de tandreţe morocănoasă. Oricât mă calcă pe nervi să recunosc, bărbatul căruia ar trebui să-i mulţumeşti este Darzin. Pesemne că zeii te iubesc mult, puştiule, căci aş fi pariat pe orice că băiatul nu a fost atent la niciuna dintre lecţiile mele sau la vrăjile de reglare a pulsului. Şi totuşi, iată-te aici!

— Darzin...

Kihrin tresări.

— Unde mă aflu?

Tămăduitorul zâmbi.

— În palatul lui. Presupun că nu vei fi prea surprins dacă îţi spun că e în Cartierul Safirului din Cercul Superior, nu?

— De ce... de ce mă aflu aici?

— Poate pentru că tatălui tău i-a plăcut mama ta într-un fel special.

Bătrânul strânse bandajul din nou.

— Inima funcţionează din nou aproape normal. Bănuiesc că te vei simţi mai bine cât ai clipi, dar te sfătuiesc din suflet să eviţi orice activitate obositoare pentru cel puţin încă o săptămână. Odihneşte-te cât poţi de mult! E o poruncă.

— Nu, am vrut să zic...

Kihrin încercă să tragă aer adânc în piept, simţi cum se sufocă şi amână momentul.

— De ce mă aflu aici, în camera asta, şi nu într-o temniţă? Şi Frumuşel... adică Lordul Moştenitor a mai adus pe cineva să fie vindecat? Un bătrân? O femeie frumoasă cu părul împletit?

— Nu, îmi pare rău, dar, dacă a adus pe altcineva, mie nu mi-a zis... Şi sigur i-ar fi adus dacă ar fi fost răniţi.

Tămăduitorul îi aruncă o privire curioasă.

— Însă o temniţă? De ce, în numele Galavei, ai crede că Darzin

D'Mon te-ar arunca într-o temniţă, lordul meu?

Kihrin aproape că se înecă.

— Cum mi-ai spus?

Bătrânul îi ceru iertare din priviri.

— A, ştiu. Nu mă pricep deloc la titluri. Nu le folosesc destul. Therin mă dojeneşte mereu. Probabil că din cauza asta voi şi muri când Darzin va prelua frâiele. Sincer vorbind, când ai supravegheat naşterea atâtor bebeluşi D'Mon ca mine, uneori mi-e greu să-mi amintesc că acum sunt toţi mari şi ştiu când trebuie să se ducă la baie.

Kihrin îşi simţi inima bubuind în piept.

— Eu nu sunt lord.

— Îmi pare rău, puştiule! Nu ştiu ce ţi-a zis Darzin şi nici nu e treaba mea. Te aşteaptă ca să stea de vorbă cu tine. Sunt sigur că îţi va explica totul.

Kihrin îşi duse genunchii la gură şi îşi înconjură picioarele cu braţele.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Asasinii lui mi-au omorât tatăl.

Bătrânul inspiră adânc şi se strâmbă.

— Kihrin... Kihrin e numele tău, nu?

Kihrin încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău pentru bărbatul care te-a crescut! E limpede că aţi fost apropiaţi şi ştiu că te doare. O să-ţi mai spun ceva care o să doară la fel de tare, aşa că, dacă nu vrei, atunci zi-mi şi o să-mi ţin gura, şi o să plec.

— Îmi poţi spune ce vrei. Nu înseamnă şi că o să te cred.

— Mi se pare just, recunoscu tămăduitorul. Păi, trebuie să te gândeşti aşa: bărbatul acela poate că te-a crescut, dar nu era tatăl tău. Tatăl tău, cel real, e aici, în viaţă. Dacă ţi s-a povestit că ai fost abandonat sau adoptat, sau mai ştiu eu ce, că ai fost găsit sub o grămadă de varză, e o minciună sfruntată: ai fost *furat.* Să răpeşti un bebeluş regal? Asta, Kihrin, este o jignire care îţi aduce execuţia. Ce-a făcut Darzin poate ţi se pare oribil, dar avea tot dreptul, ca membru al familiei D'Mon, să le curme zilele răpitorilor tăi. Nimeni nu-i va pune la îndoială acţiunile. A fost un ghinion că ai nimerit în atacul acela, dar, din fericire, ai supravieţuit şi totul va fi bine.

— Scumpă Taja! Nu... N-a fost aşa. N-a fost *nimic* de genul acesta. Soldaţilor lui nu le-a păsat de mine. Nu le-a dat ordine să mă salveze. Urma să ne ucidă pe toţi.

Înăuntrul lui, inima proaspăt tămăduită a lui Kihrin părea pe punctul să explodeze. Strânse ochii tare şi îşi lipi capul de genunchi. *Nu! Imposibil... Nu pot fi un ogenra. Imposibil. Nu pot să aflu că sunt cu adevărat un ogenra după ce Morea e deja moartă.*

Îşi aminti toate lucrurile pe care Surdyeh i le interzisese, toate căile prin care bătrânul harpist îl ţinuse departe de ochii lumii sau cum îl descurajase să caute anturajul Petrecăreţilor. Simţi viermele îngrozitor al îndoielii cum i se adânceşte în piele. Surdyeh ştiuse. Ştiuse.

Ola ştiuse şi ea. Amândoi încercaseră să-l avertizeze, în felul lor, despre consecinţele vizitei sale la Înaltul General. Iar acum erau amândoi morţi. Talon îi spusese că urma s-o ucidă pe Ola şi, ştiind ce era, Kihrin nu vedea ce-ar fi putut face Ola ca să se salveze. Murise deja. Probabil de câteva zile bune.

Începu să tremure.

Kihrin tresări când simţi mâna lui Lorgrin pe umăr.

— Suficiente emoţii pentru o zi! O să-l informez pe Lordul Moştenitor că vei fi pregătit să i te alături mâine-dimineaţă, la micul-dejun.

Bătrânul făcu o pauză, încruntându-se.

— Ar trebui să te odihneşti. Vei avea nevoie de toată puterea.

Kihrin încercă să doarmă toată ziua, la fel şi ziua următoare, dar Lorgrin cunoştea trucurile de soiul ăsta. În zori, bătrânul tămăduitor trase draperiile de la ferestre.

— Următorul meu cadou va fi să-ţi trântesc în cap o găleată cu apă. Să nu crezi că nu ştiu cum s-o fac! Să obţin apă curată la comandă este una dintre cele mai folositoare vrăji pe care le-am învăţat la Academie.

Kihrin se dădu jos din pat abia târându-se. Se zgâi îndelung la Lorgrin.

— Şi-acum, ce?

Tămăduitorul bătu din palme. Ca prin minune, vreo zece-doisprezece bărbaţi şi femei în bluze şi acoperământ de şold intrară în cameră, aducând cu ei teancuri de haine, perii, oglinzi, boluri, sticle, agrafe şi încălţăminte.

— Ai două opţiuni, lordul meu, îi răspunse Lorgrin. Poţi dovedi că mai ai doar şase luni până la majorat şi să mergi cu oamenii aceştia cumsecade la băi, unde te vor spăla, te vor îmbrăca şi te vor face arătos

pentru întâlnirea cu familia ta. Sau poţi să te văicăreşti, să te împotriveşti ori să te dai în spectacol ca un ţânc răsfăţat. În cazul acesta, voi fi nevoit să-ţi ating nişte nervi care nu numai că provoacă durere, ci te şi pot împiedica să te mişti singur. Apoi voi pune gărzile să te care jos şi vei sfârşi prin a fi spălat oricum şi o să arăţi cum se cuvine, doar că mult mai stânjenit. Alegerea îţi aparţine.

— Ce mai alegeri!

Kihrin se încruntă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu trebuie să mă ameninţi. Ştiu cum să mă port.

— Aşa e, lordul meu. Dar n-am trăit atât de mult ca să fiu şi prost, nu când vine vorba de neamul D'Mon. Niciunul dintre voi nu s-a născut fără firea lui Khored.

Lorgrin se duse la fereastră.

— Vino aici, Kihrin! Vreau să-ţi arăt ceva.

Bosumflat, uitându-se urât când la servitori, când la tămăduitor, Kihrin se apropie de fereastră. La început, privi posac, dar, când îşi dădu seama ce vede, rămase cu gura căscată.

În faţa lui, se întindea un palat cu acoperiş din plăci albastre şi cu ziduri din lapislazuli, turnuri şi turle ce se uneau şi formau verande, pavilioane şi curţi interioare. Privirea lui nu găsi nicio suprafaţă care să nu aibă o nuanţă de albastru sau unde să nu predomine albastrul. Fiecare clădire, fiecare dependinţă a lor era o încântare fantastică de arcade delicate, cu ferestre cu vitralii şi cu basoreliefuri în piatră. Ştia că palatele regale aveau mărimi grandioase, dar acesta întrecea orice închipuire. Întregul Oraş de Catifea începea între zidurile acelea. *Nu era un palat, ci un oraş.*

Atunci, instinctele lui de Dansator-umbră se treziră şi începu să numere gărzile. Arhitectura palatului părea aleatorie. Dar se înşela. Nu găsi niciun loc care să nu fie sub ochiul atent al unei gărzi de pe metereze sau de pe pasarele. Zidurile arătau uşor de escaladat, dar le lipseau unghiurile moarte.

— Aceasta este Curtea Privată, îi explică Lorgrin. Numai pentru familie şi cei mai apropiaţi servitori şi sclavi. Are 300 de camere, 500 de gărzi, un spital, teatru şi multe grădini. Şi, de vreme ce aici locuieşte familia D'Mon, nimeni nu pleacă sau nu intră fără să fie văzut, verificat şi trecut la catastif. Dacă, printr-un noroc chior, reuşeşti să pleci, mai ai de trecut prin cel puţin două curţi ale palatului ca să ajungi pe stradă. Acolo va trebui să le dai socoteală Gardienilor care păzesc aleile ce duc

spre Cercul Inferior.

— Aşadar, să nu o fac pe deşteptul.

— Ca să vezi! Băiatul are potenţial. Continuă să gândeşti aşa şi ai şanse mari să supravieţuieşti!

Kihrin privi peste palat.

— Nu vreau să fiu aici.

— Eşti un copil ciudat. Cei mai mulţi băieţi de vârsta ta şi-ar da jumătate de bărbăţie să fie aici.

Kihrin se răsuci spre tămăduitor.

— Împlinesc şaisprezece ani de Anul Nou.

— Ştiu.

— Nu mă pot sili să rămân aici după aceea. Voi fi adult.

Bătrânul oftă.

— Multe se pot schimba în şase luni. Între timp, Darzin arde să-ţi vorbească, şi Lordul Moştenitor nu prea e cunoscut pentru răbdarea lui. Ce-ar fi să-i laşi pe oamenii ăştia drăguţi să-şi câştige banii cu care sunt plătiţi? În felul acesta, Darzin nu va avea niciun motiv să poruncească să fie biciuiţi.

Kihrin tresări şi, şocat, se întoarse să se uite la servitori. Toţi aveau ochii îndreptaţi spre podea. Puteai să-i confunzi lejer cu nişte statui.

— Dar n-am nevoie de doisprezece oameni ca să mă spele. Tocmai am făcut o baie.

Doctorul pufni.

— Nimeni întreg la minte nu ar fi de acord cu tine.

Bătrânul se întoarse spre servitori.

— Lady Miya mi-a spus că a poruncit ca Baia Petalelor să fie închisă pentru a fi folosită numai de el. Faceţi ceva cu părul lui, vă rog! Băiatul arată precum ucenicul unei vrăjitoare. Informaţi-l pe Valrazi când aţi terminat şi va trimite o escortă după el!

Servitorul făcu o plecăciune.

— Da, maestre Lorgrin. De îndată.

Bărbatul se răsuci şi pocni din degete.

O fată alunecă în faţă, ţinând un halat fin, albastru, pentru Kihrin.

Lorgrin se întoarse pentru ultima oară către adolescent.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la spital. Întreabă pe cineva să-ţi arate unde e. Am renunţat să mai explic direcţia de pe vremea când Înaltul Lord Therin învăţa să meargă. Şi Kihrin... Dacă începe să te doară pieptul, trimite pe cineva să mă caute şi să vin la tine! Nu lăsa pe

nimeni să te convingă că e doar o alarmă falsă! Ai priceput?

Kihrin încuviinţă din cap, lipsindu-i încrederea să rostească vreun cuvânt cu glas tare.

29: ÎNTOARCEREA LUI TERAETH

(Povestea lui Kihrin)

Frăţia Neagră sărbătorea într-adevăr când eu şi Kalindra ne-am întors de la băi. Mesele gemeau de mâncare şi de băutură. I-am recunoscut pe refugiaţii de pe *Nenorocirea,* dar cei mai mulţi dintre sclavii acum eliberaţi încă îşi reveneau din chinul îndurat acolo. Nu am văzut-o pe Tyentso, ceea ce m-a îngrijorat. Dacă Frăţia ura sclavia atât de mult, nu ar fi fost binevenită aici. Ce-aveau de gând să-i facă?

Membrii reptilieni ai Frăţiei stăteau întinşi lângă focurile de tabără generoase ca să se protejeze împotriva nopţii răcoroase. Vantéii se aşezaseră şi ei lângă foc, dar mai degrabă ca să sărbătorească şi nu pentru că era necesar. Majoritatea vantéilor erau manoli – toţi în albastru-cerneală, în verde-aprins, în rubiniu ca sângele şi negru ca onixul –, dar câţiva kirpis ieşeau în evidenţă prin culorile lor pastelate. Îşi treceau de la unii la alţii nişte pahare alungite cu lichioruri spumoase de fructe şi cu vinuri aurii, râzând şi discutând. Toată lumea stătea pe perne din mătase sau pe canapele joase bine căptuşite.

Formau o adunătură de fiinţe ce radiau senzualitate. Puţini vorbeau când puteau în schimb să vorbească şi să se atingă şi, dacă tot se atingeau, de ce să nu continue cu un sărut? Crescusem într-un bordel, dar mă simţeam depăşit de situaţie.

Am privit două vanté manol sărutându-se câteva minute şi abia mai târziu mi-am dat seama că niciuna nu e femeie.

Poate pentru că frumuseţea lor te orbea. Poate pentru că, în Quur, exista un fel de pudibonderie exagerată în privinţa sexului cu acelaşi gen, care nu reprezenta nicio problemă în sânul Frăţiei Negre, din câte se vedea. Sigur, unii bărbaţi preferă bărbaţii şi în Quur, dar totul se petrece foarte discret. Băieţii de catifea sunt ţinuţi politicos în serai sau în bordel, astfel încât clienţii se pot preface că vin, de fapt, pentru femei. Niciun bărbat quuros nu va recunoaşte făţiş că preferă bărbaţii.

Aici, nimănui nu părea că îi pasă sau, la naiba, că bagă de seamă aşa ceva.

Am simţit cum roşesc.

Reacţia mea i s-a părut amuzantă Kalindrei.

— De obicei, suntem într-o stare de spirit festivă după un maevanos. Cei mai mulţi dintre noi găsim întâlnirea cu moartea mai degrabă ameţitoare, ca să nu mai zic şi excitantă.

Fata mi-a întins un pahar de vin fiert cu zahăr şi cu mirodenii.

— Nu au fost în pericol în timpul ritualului, nu?

— Ai văzut Pocalul?

Am auzit în vocea ei litera mare.

Am încuviinţat din cap.

— Teraeth îl umple cu otravă pentru ritual.

Băutura mi s-a oprit pe buze. Mi-am amintit de Darzin, de petrecerile lui şi de alte cupe otrăvite. M-am uitat spre ea.

— Dacă persoana care se roagă e sinceră, otrava îşi pierde puterea. Dacă nu...

Kalindra a ridicat din umeri.

— Mi se pare că vă daţi în vânt după tema asta.

— Nu prea e loc de comentarii, a încuviinţat Kalindra. Suntem fraţi şi surori, legaţi unii de alţii în viaţă şi în moarte, fiecare dintre noi ales şi reales de zeiţa noastră. Avem încredere unii într-alţii fiindcă ştim, ca orice alt credincios, că suntem iubiţi. Nu avem frică de moarte pentru că îi cunoaştem mângâierea. Eliberaţi de spaimă, găsim bucurie în viaţă şi ce are ea de oferit.

— Atunci, de ce privesc oamenii Frăţia Neagră cu atâta groază?

— Deoarece, a răspuns Teraeth venind din spatele nostru, nimic nu e mai înfricoşător decât un om care nu se teme de moarte şi e fericit să moară, chiar dacă asta înseamnă să fie ucis.

— Cu alte cuvinte, suntem ucigaşi plătiţi, a completat Kalindra.

L-am privit furios pe Teraeth. Îşi schimbase hainele şi acum purta o pereche de pantaloni cu şnururi din mătase verde-smarald şi o cămaşă verde petrecută, împodobită cu scoici aurii. Avea şi un vârf de săgeată neagră ciobit între şirurile de dinţi negri de rechini ce-i înconjurau gâtul[64]. Cămaşa era desfăcută la piept şi, deşi lumina lipsea aproape cu

[64] Ca rasă, vantéii manoli sunt bine cunoscuţi pentru talentul lor la tras cu arcul, dar mai ales pentru folosirea vârfurilor de săgeată din abanos otrăvite. Vârfurile de

desăvârşire, carnea de deasupra inimii arăta fragedă şi nouă.

Era atât de frumos, încât am vrut să-i dau una, ca să-i las un semn şi să nu mai fie atât de perfect.

— Cât timp a trebuit să aştepţi ca să-ţi faci intrarea cu o replică bună?

Teraeth şi-a dezvelit dinţii într-un surâs răutăcios.

— Nu prea mult.

— E nepoliticos să tragi cu urechea.

— Încă un păcat pe listă.

Bărbatul s-a întors spre Kalindra.

— Cum a fost?

Am clipit de câteva ori.

Kalindra a izbucnit în râs.

— Of, Teraeth! Nu fi mojic!

M-a copleşit un val de mânie. Toate astea fuseseră un joc? Un pariu prietenos pe seama puştiului celui nou? Probabil că fusese doar un alt mod de a-şi înfige ghearele în mine şi de a-mi descoperi vulnerabilităţile.

Pe care, cu siguranţă, le dezvăluisem. M-am simţit ca un idiot.

— De ce sunt mojic? a râs Teraeth. Poate voiam o recomandare înainte să mă reped şi eu la el.

Teraeth mi-a făcut cu ochiul ca să-mi arate că glumeşte.

Apoi a zărit expresia de pe faţa mea.

Nu mi se părea deloc amuzant. Şi, mai rău, când s-a mişcat, am zărit strălucirea argintie a gaeşului meu, prins la încheietura mâinii lui. Pesemne că recuperase şoimul de argint tocit de la Khaemezra.

Dacă hotăra că mă vrea, nu puteam să fac nimic, *nimic,* ca să-l opresc.

Se terminase şi cu locul în care ţi se dă voie să spui nu.

— Scuză-mă, Kalindra, te superi dacă pleci? Aş vrea să vorbesc cu Kihrin între patru ochi.

— Sigur, nicio problemă. Ar trebui, oricum, să-mi termin rondurile. Ne vedem mai târziu, Kihrin. Să fii cuminte!

Kalindra mi-a zâmbit, după care s-a întors în junglă.

— Vino! a zis Teraeth. Stai cu mine lângă foc!

---

săgeată care au ucis duşmani importanţi ai vantéilor sunt luate adesea ca suvenire de către arcaşul care a tras săgeata.

M-am supus, deşi nu eram deloc fericit. M-am aşezat cât mai departe de el, dar, practic, în ochii celorlalţi tot împreună „cu” el mă găseam.

Măcar mă încălzisem.

Am arătat spre bijuteria ce conţinea gaeşul meu.

— Îmi aparţine.

Teraeth a desfăcut lanţul de argint de la încheietură şi mi l-a întins, ţinând şoimul-medalion între degete.

— Aşa e. Mama a vrut să ţi-l înapoiez.

Am înghiţit în sec, holbându-mă la colier de parcă nu-mi venea să cred că e adevărat. În cele din urmă, l-am înşfăcat. Degetele mi-au tremurat când l-am pus la gât. I-am simţit pulsul cald al energiei. Am tras aer în piept, simţind pentru prima dată în săptămâni întregi că pot respira din nou.

Nu i-am mulţumit.

Niciunul nu a scos o vorbă minute în şir. Tăcerea s-a prelungit atât de mult, încât am întors ochii spre Teraeth şi am văzut că privea flăcările. Arăta ca un bărbat copleşit de un val de melancolie.

Totuşi, zâmbea. O arcuire subtilă a buzelor, dar suficientă cât să transforme duritatea în bucurie. Privea în gol.

— Cum o cheamă?

Teraeth a tresărit şi s-a întors spre mine.

— Ce-ai zis?

— Cum o cheamă? Arăţi ca un căţeluş îndrăgostit.

Am ridicat o sprânceană.

— E vorba de Tyentso? E Tyentso, nu? Puţin cam în vârstă pentru tine, dar cine sunt eu să te judec? Deşi ar trebui să te avertizez că nu pare încântată, romantic vorbind, decât de cărţi. Dacă te poţi deghiza în prima ediţie a *Enciclopediei Grizzst,* atunci te-ai scos.

Teraeth a izbucnit în râs.

— Nu o cunoşti. Mă gândeam la soţia mea.

— Poftim? Eşti *căsătorit?*

— Acum nu mai sunt. Am fost în viaţa anterioară, a explicat el dând din mână ca să oprească valul de întrebări pe care mă pregăteam să-l arunc asupra lui. Da, ştiu. Nimeni nu ar trebui să-şi amintească viaţa anterioară după ce renaşte. Eu am avut noroc. Dar tu? De ce naiba nu te-ai culcat cu Kalindra?

Mi-am încrucişat mâinile la piept.

— Ai schimbat subiectul.

— Normal!

— Nu e treaba ta dacă m-am culcat cu ea sau nu. Şi de unde ştii ce s-a întâmplat? Ai stat cu ochii pe noi?

Teraeth a întins un deget spre mine.

— Răspunsul ăsta mi-a zis tot. Şi nu am stat cu ochii pe voi, dar o cunosc pe Kalindra.

— Tot nu e treaba ta.

— Ba e, puţin. Eu şi Kalindra suntem iubiţi.

L-am privit întrebător. Dacă fata ar fi fost soţia după care tânjea, ar fi zis asta.

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic. În orice caz, nu-ţi aparţine.

— Nu-i aparţine nimănui. Face parte din şarmul ei.

Teraeth m-a privit pieziş.

— Te încurajez să nu uiţi asta, atunci când te va părăsi, fiindcă sigur te va părăsi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Aşa zici tu. Doar nu te-ai îngrijorat că o partidă de amor cu Kalindra o să-ţi aducă necazuri, nu? Crede-mă, aici e ultimul lucru de care ne pasă.

Părea că nu prinde deloc aluzia, aşa că am schimbat tactica.

— Kalindra spune că Relos Var e interesat de mine datorită unei profeţii. E adevărat?

— Ai schimbat subiectul.

— Normal.

Teraeth s-a lăsat într-o parte, sprijinindu-se în cot.

— Şi eu ce-ar trebui să spun? Da, e adevărat. Există o profeţie. De fapt nu, mai degrabă o mie de profeţii. Sunt pălăvrăgelile colective a o mie de oameni posedaţi de demoni. Ordine întregi de savanţi au petrecut secole de-a rândul încercând să găsească o semnificaţie coerentă. Relos Var şi lordul lui, ducele Kaen de Yor, cred că profeţiile se referă la sfârşitul lumii, o catastrofa uriaşă, când un singur om diabolic se va ridica. „Războinicul din iad" îi va cuceri pe manoli, le va smulge nemurirea vantéilor, îl va ucide pe Împărat, va distruge Imperiul Quur şi îi va elibera pe demoni. În mâna dreaptă, o va ţine pe Urthaenriel, iar cu stânga va zdrobi lumea şi o va reface după dorinţa proprie.

Teraeth a sorbit din pocalul lui.

— Presupunem că îi va şterge pe zeii vechi şi îi va înlocui cu sine însuşi, după cum e tradiţia.

— Pare o dulceaţă de om.

Brusc, am simţit cum mi se usucă gura.

— Deci e chiar genul acela de profeţie.

M-am gândit la visul meu cu Taja şi la valul întunecat pe care mi-l arătase. *Totul cade.*

— Întocmai.

— Şi cine e ticălosul ăsta din profeţii? Relos Var?

— Ducele Kaen pare să creadă că el e, după cum zici tu, ticălosul din profeţii. Şi cum Relos Var e servitorul lui cel mai de încredere, Var munceşte din greu să transforme viziunea grandioasă a lui Kaen în realitate. Asta presupune în mare găsirea lui Urthaenriel. În definitiv, dacă ţelul tău e să fii tiranul din profeţii care ucide toţi zeii, probabil că ai nevoie de singura armă care a mai reuşit aşa ceva.

— Şi eu ce treabă am cu toate astea? Nu ştiu unde se află Urthaenriel. N-ar trebui Relos Var să-l întrebe pe Împăratul Sandus?

Teraeth a zâmbit.

— Crezi că totul se rezumă numai la persoana ta? Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva e vorba de mine?

Teraeth şi-a dus mâna la piept.

— Prefer să cred că e vorba de mine.

I-am dat un bobârnac în umăr.

— Bine! E vorba de tine. Idiotule! Unde e Urthaenriel, de vreme ce ştii atât de multe?

— Ultima oară când am văzut-o, a ridicat el din umeri strâmb, a căzut undeva în jungla manolă, dar presupun că Împăratul din Quur a luat-o până acum de-acolo, ceea ce înseamnă că e probabil închisă într-un seif din mijlocul Arenei, la Câmpurile Ofrandelor, departe de Kaen, de Relos Var sau de oricine şi-ar dori-o. Zeii fie slăviţi!

— Bun! am zis.

Ideea m-a făcut să mă simt mai bine.

— Totuşi, aş vrea să ştiu de ce Relos Var mă urăşte atât de tare.

— În locul tău, nu mi-aş dori aşa ceva. Cineva ar putea hotărî să-ţi împlinească dorinţa.

Am sorbit restul de vin fiert şi am lăsat pocalul deoparte.

— Nu există blestem mai mare decât o dorinţă împlinită, nu? Asta

nu înseamnă că nu vreau să ştiu.

Am dat să mă ridic.

Teraeth mi-a atins mâna.

— Hei! Rămâi cu mine în noaptea asta! Ştiu că ai trecut prin momente grele şi că nu ţi-e uşor deloc. Îţi datorez nişte scuze. Lasă-mă să mă revanşez! Promit că pot fi foarte atent.

Am îngheţat. În acelaşi fel în care am îngheţat cu Kalindra. Amintirile lui Xaltorath m-au lovit atât de rău, încât am strâns din dinţi ca să nu vomit. Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

Ticălosul a clipit des şi s-a bosumflat.

— N-am vrut să te jignesc.

Mi-am frecat încheietura, uitându-mă la oricine numai la el, nu. Nu eram singurul din zonă căruia i se propusese o noapte de distracţie, dar, spre deosebire de mine, nimeni nu părea să refuze. În câteva minute, dacă nu chiar secunde, urma să fiu îngrozitor de stânjenit. Încă nu mă simţeam pregătit. Nu cu Teraeth. Mai ales nu cu Teraeth.

— Nu e vorba de tine. E...

Nu puteam să mă împac cu ceea ce simţeam. Ruşine? Groază?

Teraeth mi-a cercetat chipul.

— L-am ucis pe Juval prea repede.

— Nu, nu e...

Am tras aer în piept. Nu voiam să explic. Nu voiam să mă opresc şi să explic când toate lucrurile acelea se întâmplau în jurul nostru. Nu voiam să-i mai explic nimănui, niciodată, experienţa cu Xaltorath. Oare i-ar părea rău lui Teraeth pentru mine? I-ar fi milă? Teraeth ar fi vrut să mă repare, iar aşa ceva nu putea fi reparat.

M-am dat un pas în spate.

— Ştii unde e Tyentso? Pot s-o văd?

— Nu văd de ce nu. Şi ea m-a refuzat.

Teraeth mi-a arătat una dintre cărările din junglă.

— O găseşti pe plajă.

Mi-am luat tălpăşiţa de acolo cât am putut de repede.

30: REUNIUNE DE FAMILIE

(Povestea lui Talon)

Baia Petalelor era cea mai mare sală de baie pe care o văzuse Kihrin vreodată. Fusese silit să ţipe la servitori – în mod clar obişnuiţi să ofere tot felul de servicii care nu aveau legătură directă cu curăţenia – să nu-l mai atingă. În cele din urmă, femeia responsabilă cu spălatul pufni şi îi alungă pe ceilalţi. Continuă să se ocupe de el cu aceeaşi grijă directă, aspră, pe care soţiile de pescari le-o arată rufelor când le lovesc de pietre. Atenţia ei nu avea nimic provocator – masajul se dovedi mai degrabă o maltratare –, aşa că îi consideră atingerile suportabile. După aceea, servitorii îi turnară ceva în cap care îi scoase vopseaua din păr. Îl tunseră şi îi aranjară părul în codiţe, apoi i-l împodobiră cu ace de aur scumpe în forma unor şoimi cu ochi de safir. Îi tăiară unghiile, îl pieptănară, îl parfumară şi-l îmbrăcară în cele mai fine haine, până când începu să tremure la gândul că Darzin îl salvase probabil pentru un scop mai întunecat decât îşi închipuise iniţial.

Valrazi, căpitanul Gărzii Casei, apăru curând, alături de doisprezece soldaţi înarmaţi. Valrazi era unul dintre acei bărbaţi care, deşi foarte scund în realitate, se putea lăuda cu o atitudine puternică. Părea foarte priceput la meseria lui, şi Kihrin cugetă că nu era deloc recomandabil să îi creeze necazuri, doar aşa, de afurisit. Îi însoţi fără niciun scandal.

Soldaţii îl conduseră pe nişte alei late şi lungi şi trecură pe lângă câteva colonade graţioase – se afla încă în Curtea Privată, îşi reaminti el –, până când ajunseră la o grădină plină cu copaci înalţi şi cu tufişuri înflorite, care înconjurau un bazin imens pentru îmbăiat. Peste zece femei goale, toate tinere şi frumoase (şi de culori diferite, precum florile din grădină), se jucau vesele în apă. Într-o firidă situată pe o laterală, muzicanţii cântau o melodie lentă la harpă cu strune duble şi la sarod.

Kihrin se întrebă dacă făceau parte din Breasla Petrecăreţilor.

Pavajul aleii din grădină se termină la o răscruce, în faţa bazinului, unde se găsea o masă acoperită cu o pânză albastră şi tacâmuri din aur pentru micul-dejun. Un servitor îmbrăcat în albastru-aprins aştepta alături, cu un cărucior pentru servit. Kihrin zări două scaune: Darzin stătea în cel care îi oferea vederea cea mai bună spre femei.

Băiatul se uită la el cu răutate. În cele din urmă, înălţă din umeri, se îndreptă de spate şi se apropie de prinţ. Darzin îşi ridică privirea şi zâmbi spre omul din dreapta lui Kihrin.

— Mulţumesc că l-ai adus, căpitane! Te poţi retrage.

— Da, Înălţimea Voastră. Cu plăcere!

Kihrin auzi paşi când căpitanul se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Kihrin, ce plăcere să te văd întremat! Aşază-te lângă mine! Ia micul-dejun şi bucură-te de privelişte! Probabil că ţi-e foame.

Kihrin îi ignoră invitaţia.

— Ce vrei de la mine?

— Deocamdată, vreau să iei micul-dejun.

Darzin gesticulă spre celălalt scaun.

— Mă bucur că te simţi mai bine! Credeam că te-am pierdut.

— Poate n-ar fi trebuit să trimiţi nişte asasini.

Darzin izbucni în râs şi îşi vârî în gură o roşie cherry.

— Ce-ai făcut cu Ola?

Prinţul oftă şi se lăsă pe spate. Avea o expresie gânditoare.

— Trebuie să recuperăm ani întregi de antrenament. O primă lecţie pe care va trebui să o înveţi este să nu pui niciodată asemenea întrebări. Îi informează pe ceilalţi oameni cu privire la persoanele de care îţi pasă. Şi să-ţi pese de alţii îi dă putere oricui e dornic să-i folosească pe cei dragi ţie împotriva ta.

— De-aia mi-ai omorât tatăl?

— Nu era tatăl tău, îl corectă Darzin.

— Era singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată, şi tu ai pus să fie ucis.

— O greşeală, rosti Darzin ridicând din umeri, de parcă ar fi discutat despre nişte socoteli făcute prost.

— O greşeală? Asasinii tăi demenţi i-au tăiat gâtul. Asta e o greşeală?

— Absolut. O greşeală îngrozitoare. Dacă ştiam cine eşti, l-aş fi lăsat să trăiască în temniţele noastre, ca să mă asigur că te vei purta cuviincios. Mi-ar fi fost de folos. Am încercat chiar să-i conving pe

preoţii Thaenei să-l întoarcă, dar probabil că ultimele fire de nisip din clepsidra lui se scurseseră. Mi-au zis că îi venise ceasul.

— Şi cu fata, la fel? întrebă Kihrin.

Darzin îl privi nedumerit.

— Ce fată?

— Ai zis că preoţii Thaenei nu l-au Întors fiindcă îi venise ceasul, dar cum rămâne cu fata pe care ai omorât-o odată cu el? Şi ei îi venise ceasul?

— Da, mă tem că da.

Darzin vorbise cu o voce blândă.

Kihrin ştia că bărbatul minte. Lui Darzin nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu o sclavă moartă. Nu ceruse Întoarcerea ei. Nici măcar nu catadicsise să verifice.

În vreme ce Kihrin fierbea în suc propriu, Darzin îşi turnă cafea în cană, adăugă lapte de cocos şi amestecă.

— Îmi pare rău pentru amândoi! Am foarte multe întrebări, aşa cum voi avea şi pentru Ola Nathera odată ce dăm de ea.

— Dar...

Kihrin privi în jur. Îşi dădu seama că niciunul dintre servitori nu îi putea auzi.

— Asasinul tău a zis că urmează să o omoare.

Darzin clătină din cap.

— Mi-e teamă că toată agitaţia din jurul tău probabil a alertat-o pe Ola despre cele întâmplate. A fugit.

Darzin zâmbi.

— Mai bine, căci unii dintre servitorii mei exagerează cu zelul, iar eu vreau răspunsuri. Vreau să ştiu ce rol a jucat Surdyeh şi cine îl plătea. Sigur îl plătea cineva. Cred că ştiu şi motivul implicării Olei până la un punct: a fost una dintre sclavele favorite ale tatălui meu ani la rând şi a fost apropiată de mama ta înainte să-şi răscumpere libertatea. Îmi închipui că, atunci când Lily a fugit cu tine, Ola ar fi fost prima persoană la care ar fi căutat adăpost. O prostie, din câte se pare!

— Lily?

— Da. Lily. Mama ta, Lyrilyn. Ce mai femeie! Am iubit-o foarte mult.

Aerul îngheţă în plămânii lui Kihrin. Clipi de câteva ori şi clătină din cap.

— Nu. În niciun caz! Exclus! Nu tu! Oricine, numai tu nu.

— Ai grijă cum vorbeşti, fiule!

— Tu *nu* eşti tatăl meu.

— Ba dimpotrivă, spuse Darzin, *sunt* cât se poate de clar tatăl tău. Dar să ştii că nu mă jigneşte reacţia ta. Nici mie nu-mi place tatăl meu, şi înţeleg că ura lui Therin pentru tatăl lui ar putea fi descrisă ca de-a dreptul îngrozitoare. După cum vezi, vrăjmăşia ta e o tradiţie de familie.

— Dar e o nebunie!

— Probabil că e un şoc pentru tine, recunosc. Ar trebui să te aşezi şi să mănânci ceva. Nu ţi-e foame?

Kihrin îl privi furios. Îl copleşi un val de ameţeală şi îşi dădu seama că, în ciuda tămăduirii lui Lorgrin şi a lucrurilor pe care i le mai făcuse cât zăcuse inconştient, îl chinuia o foame de lup. Se uită pentru prima dată la mâncarea de pe masă. Friptură marinată, pentru început. Apoi roşii cherry într-un sos de ierburi şi de condimente şi o plăcintă pufoasă cu bucăţi de carne şi brânză albă. Felii de pâine unse cu o pastă groasă, pe care nu o recunoscu. Se uită la mâncare şi încercă să ignore felul în care îi lăsase gura apă de la atâtea bunătăţi.

— Haide! îl îndemnă Darzin. Mănâncă!

Bărbatul oftă, exasperat.

— Dacă te voiam mort, am avut la dispoziţie cinci zile în care să-ţi fac felul. Haide!

Darzin rupse puţină pâine şi încercă puţin din fiecare fel cu un gest elegant al mâinii. Bău o gură de apă din fiecare potir de cristal şi termină totul cu puţină cafea.

— Poftim! Dacă e ceva otrăvit, atunci o să murim amândoi. Mănâncă!

Kihrin se aşeză şi înfulecă iute, fără să-i pese de maniere. Totul avea un gust grozav. Îl privi pe Darzin în timp ce mănâncă, de parcă nobilul era un şarpe ce l-ar putea muşca dacă şi-ar lua ochii de la el fie şi pentru o secundă.

Când băiatul nu mai putu să înghită nimic, împinse tava într-o parte şi se aplecă în faţă, odihnindu-şi braţele pe masă, în timp ce cu degetul mângâie cuţitul ascuţit pentru carne. Kihrin îi mai aruncă lui Darzin o căutătură mânioasă.

— Hai să-ţi spun o poveste, Kihrin! începu moştenitorul casei D'Mon.

Tânărul se încruntă.

Darzin îl privi fix pe Kihrin, apoi oftă. Când înţelese că expresia

băiatului nu avea să se îmblânzească, Darzin continuă oricum:

— Când m-am făcut ceva mai mare, m-am îndrăgostit de una dintre sclavele unchiului meu, Pedron, Lyrilyn. Era extraordinar de frumoasă. Să flirtezi cu sclavele nu e deloc interzis, numai că ea nu era sclava mea. Am mers prea departe. Erau vremuri haotice. Nu credeam că cineva va băga de seamă sau că îi va păsa cuiva... În definitiv, tata nu se găsea în pericolul de a moşteni ceva. Însă Therin a reuşit să facă exact asta şi a devenit Înalt Lord, iar eu, brusc, m-am trezit Lord Moştenitor. Tata a decis că Lyrilyn ne încurca socotelile. Cea mai uşoară metodă prin care scăpai de belele era să le elimini sursa. Lyrilyn, fiind mai isteaţă decât mine în astfel de chestiuni, şi-a dat seama că viaţa ei era în primejdie.

Darzin făcu o pauză cât îşi mai turnă nişte cafea şi adăugă puţin lapte de cocos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kihrin într-un târziu, fără să-şi poată potoli golurile din stomac.

— A fugit, explică Darzin. Abia după aceea şi-a dat seama că rămăsese însărcinată. Lyrilyn mi-a trimis vorbă, dar, până când am ajuns la ea, era deja prea târziu. A fost strangulată în Parcul Arenei în timpul ascensiunii Împăratului Sandus. Copilul n-a fost niciodată găsit. Totul s-a întâmplat acum cincisprezece ani. Ai cincisprezece ani, nu?

— E imposibil...

— Kihrin, îl întrerupse Darzin, eu am crezut că Lyrilyn a pierdut copilul. Însă ea avea un semn al iubirii mele, un colier vanté aparte. Acesta era preţios, fiindcă avea culorile casei noastre: o piatră albastră învelită în aur. N-am fost sigur când ne-am cunoscut în casa lui Qoran. Era posibil să fii doar un băiat de catifea care plătise templul lui Caless să-i schimbe culoarea ochilor. Totuşi, când te-am găsit la bordelul acela şi am văzut colierul, am ştiut că eşti fiul pierdut al lui Lyrilyn. Fiul *meu* pierdut.

— Şi de ce nu ţi-ai luat blestemata de piatră? De ce n-ai luat-o şi de ce nu m-ai omorât?

— Colierul e doar un simbol al iubirii mele, băiete. Eşti fiul meu. Eşti singurul care contează pentru mine.

— Nu te cred.

— Sunt convins că o parte din tine crede, Kihrin. De ce nu i-ai spus generalului Milligreest că eu am fost cel care l-a invocat pe Xaltorath?

Kihrin se holbă la el şi deveni livid. Ştia.

Darzin îi zâmbi.

— Desigur, sunt perfect conştient că tu eşti cel care a jefuit casa unui anumit negustor în Cartierul de Aramă, şi tocmai de aceea am invocat şi demonul. Apropo, cine ţi-a spus că va fi goală casa?

Kihrin înghiţi în sec.

— Burtosul. Lui nu ştiu cine i-a zis. Nu mi-a mărturisit.

— Hmm...

Darzin se încruntă.

— Mica aventură a fost plină de greşeli neglijente, nu? Ce păcat că a fost ucis atât de repede!

— Tu l-ai omorât...

— Nu ţi se pare o coincidenţă prea mare? Că ai primit un pont despre aceeaşi casă pe care o foloseam noi pentru mica noastră sesiune de întrebări şi răspunsuri?

Kihrin nu se putu abţine şi pufni.

Darzin zâmbi.

— Întocmai aşa ziceam şi eu. Cineva ne-a jucat pe degete, pe mine şi pe tine. Mă întreb dacă a fost duşman sau prieten.

— Cine ştia că aveai de gând să faci... chestia aia?

Lordul Moştenitor se încruntă.

— Asta aş vrea să aflu şi eu. Sunt recunoscător că mi s-a arătat subtil direcţia corectă, fireşte – sincer, probabil că nu te-am fi găsit niciodată –, dar aş vrea să ştiu mai multe despre binefăcătorul meu misterios, înainte să-i promit votul meu pentru alegerile de Anul Nou[65].

Kihrin privi în cana sa cu cafea. Era frumos făcută, nu din aur, ci din porţelan subţire ca hârtia, cu decoraţiuni splendide la gură. Cafeaua era tare şi neagră, iar el nu mai simţea nimic. Stătea aici la taclale – *la taclale* – cu bărbatul care poruncise uciderea lui Surdyeh, a Moreei şi a Burtosului. Bărbatul care invocase demonul ce-i pătrunsese sălbatic în minte. Darzin îi vorbea cu un glas plăcut şi cu faţa aia a lui frumuşică, şi cu hainele alea la modă, ca şi cum Kihrin îi era cine ştie ce prieten vechi, ca şi cum Kihrin îi era... *familie.*

Kihrin aşează cana pe masă ca să nu o spargă între degete.

— Nu eşti tatăl meu, bombăni el.

---

[65] De parcă Lordul Moştenitor avea vreun drept să ofere voturi prin care să nominalizeze o Voce în Consiliu. Darzin o făcea pe deşteptul aici.

— Fiule, am mai discutat asta...

— Nu. FIR-AR AL NAIBII, NU! TU NU EŞTI TATĂL MEU! ţipă el.

Muzica se opri. Fetele din bazin se opriră din joacă.

Privirea lui Darzin deveni goală. De parcă ochii lui nu mai reflectau nicio lumină şi nu mai exprimau nimic. Păreau morţi.

— Ai grijă ce scoţi pe gură! rosti Darzin.

Kihrin nu răspunse. Trăsăturile i se schimonosiră şi nările îi fremătară.

— Am încercat să fiu rezonabil, şopti Darzin. Am încercat să fiu amabil. Vreau să-ţi aminteşti că am încercat să fac totul aşa cum trebuie. Dar se pare că vrei exact pe dos, aşa că sunt fericit să te servesc.

Darzin se întoarse într-o parte şi pocni din degete ca să atragă cuiva atenţia. Se răsuci înapoi spre Kihrin.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu. Există un test magic simplu, care arată dacă ai sângele Casei D'Mon în vene. La urma urmei, suntem o casă atinsă de zei, una dintre cele opt case regale adevărate, originale. Cât timp ai dormit, o Voce a Consiliului a venit aici, şi tata, Înaltul Lord, a fost martor. Rezultatele testului sunt de neatacat şi solide, potrivit legilor.

— Grozav! Transmite-i salutările mele Consiliului, dar eu nu rămân aici.

Kihrin se ridică să plece.

— Dimpotrivă, fiule, acesta e şi motivul pentru care vei sta aici pentru tot restul vieţii.

Darzin făcu un semn cu mâna şi gărzile se repeziră în faţa lui Kihrin.

De data asta, soldaţii nu mai erau singuri. Împinseră în faţă o femeie îmbrăcată în zdrenţe şi o trântiră la pământ. Kihrin nu o cunoştea, dar îi văzu durerea. Era o sclavă în cătuşe şi abia se putea mişca. Femeia imploră gărzile să aibă milă de ea. Acestea o ignorară.

— De vreme ce prezentarea casei ar trebui să fie memorabilă, *fiule,* cred că e nevoie să vezi ce facem cu noile achiziţii de sclavi, care îţi seamănă puţin, numai că n-au destinul tău.

Darzin arătă cu mâna în spate şi un bărbat solid făcu un pas înainte cu un bici în mână.

— Vezi tu, când un sclav e scos prima dată „din mizerie", ca să zicem aşa, e necesar de obicei să-l frângem. Să-l „frăgezim". Priveşte!

Una dintre gărzi rupse rămăşiţele de material de pe spinarea femeii.

Celelalte măriră spaţiul în jurul ei şi bărbatul cu biciul lovi cu putere. Kihrin nu văzu lovitura, dar auzi un pocnet puternic şi zări un fir de sânge care curse pe spatele femeii.

Aceasta urlă. Kihrin tresări.

— Trucul e, îi explică Darzin cu un interes rece, să îi biciuieşti suficient de mult cât să priceapă care le e locul în gospodărie şi să le frângi complet voinţa, dar nu atât de mult cât să sângereze de moarte. Fireşte...

— Opreşte-te!

Darzin continuă de parcă nu auzise vorbele lui Kihrin:

— ...echilibrul dintre răni şi moarte e fragil. Deoarece controlăm Colegiul Tămăduitorilor, avem un avantaj. Să fii în stare să te asiguri că nu vor muri din cauza rănilor nu e un favor pentru ei când tu eşti cel care provoacă, de fapt, rănile.

Biciul coborî de mai multe ori cât Darzin îi dădu explicaţii. De fiecare dată, Kihrin tresărea când femeia ţipa. D'Mon observă reacţia tânărului şi zâmbi.

— Pricepi acum că lipsa ta de cooperare poate avea consecinţe periculoase? Nu pentru tine, bineînţeles. Nu te-aş răni niciodată – eşti tot ce mai am care să-mi amintească de iubita mea Lyrilyn. Dar trebuie să-mi vărs şi eu nervii asupra cuiva, nu?

Bărbatul îi făcu semn soldatului să mărească ritmul biciuirii. Spinarea femeii era un râu de tăieturi sângeroase şi urletele ei scăzuseră în volum. Kihrin îşi feri privirea şi dădu cu ochii de unul dintre tămăduitorii lui Darzin, care aştepta nemişcat. Atunci pricepu: când femeia atingea culmea suferinţei, tămăduitorul urma să o vindece şi o luau de la capăt cu totul.

— Scumpă Taja! şopti băiatul. Te rog, opreşte-i!

— Spune „te rog, tată, opreşte-te" şi poate că aşa am să fac!

Darzin se aplecă în faţă şi se uită la spatele însângerat al femeii. Avea o expresie înfometată pe chip.

Kihrin luă cana mare şi aurie pentru cafea şi îi zvârli conţinutul peste Lordul Moştenitor. Când bărbatul se feri, Kihrin înhăţă cuţitul de friptură şi sări la garda care ţinea biciul. Soldatul ridică privirea surprins, dar nu suficient de rapid ca să evite lovitura băiatului în vintre şi nici ploaia de împunsături. Biciul îi căzu la pământ şi, o clipă mai târziu, se prăbuşi şi el.

Darzin sări pe Kihrin înainte ca soldatul să atingă pământul.

Adolescentul îi simţi strânsoarea, de parcă un piton i se înfăşurase în jurul taliei, silindu-i mâna să dea drumul cuţitului. Incapabil să se mişte, Kihrin nu avea cum să scape de apăsarea zdrobitoare a genunchiului lui Darzin şi durerea aproape că-i tăie răsuflarea. Lovi cu cotul, dar Darzin se feri.

— Eşti un idiot, spuse Darzin şi îi trânti un pumn în falcă. Văd că şi tu vrei să fii frăgezit.

Când Kihrin se împletici în spate câţiva paşi, Darzin îl apucă de păr şi îi lipi faţa de masă.

— Luaţi-l! le porunci Darzin celorlalte gărzi.

Mâini aspre îl ţintuiră pe Kihrin. Se zvârcoli să scape din strânsoarea lor, dar nu reuşi.

— Să te fut! strigă el.

— Ce ţi-am zis adineauri să ai grijă cum vorbeşti? zise Darzin. Eşti un prinţ. Trebuie să înveţi să vorbeşti ca un nobil, nu ca un şobolan de canal.

— Scuteşte-mă! Mi-ai omorât *tatăl.*

Kihrin auzi cum materialul cămăşii sale e sfâşiat şi îşi dădu seama că Darzin îi dezgolise spatele.

— Nu, nu l-am omorât eu, se împotrivi Darzin, ridicând biciul, dar mă faci să-mi doresc s-o fi făcut-o. Mă întreb cât de mult vei sângera înainte să înveţi care îţi este locul.

Biciul lovi. Preţ de o secundă, Kihrin nu simţi nimic, apoi o durere sfâşietoare îi cuprinse spinarea. Scrâşni din dinţi ca să nu ţipe.

Darzin râse auzindu-i reacţia.

— Deci unde am rămas? A, da, urma să spui „te rog, tată, opreşte-te". Să începem?

Plesnetul biciului răsuna iar, iar de data asta Kihrin urlă din toţi rărunchii.

— Ce faci, Lord Moştenitor D'Mon?

Vocea unei femei răsună cu putere dinspre grădini.

Nobilul se opri.

— Miya. Nu te aşteptam.

Kihrin îşi ridică fruntea spre locul de unde auzise vocea şi trase adânc aer în piept.

O vanté kirpis[66] stătea la intrarea în grădină.

---

[66] La răstimpuri, auzi unele zvonuri cum că ar mai exista vanté kirpis în ţinuturile

Spre deosebire de celălalt vanté pe care îl văzuse în casa Kazivar, ea nu suferea şi nici nu era torturată. Arăta extraordinar: pielea de un măsliniu-deschis, parcă dată cu praf de aur, cu ochi ca safirele albastre. Părul începea în nuanţa strălucitoare a ceramicii kirpis albastre, dar se întuneca pe lungimea lui. Îi curgea în valuri până la glezne, unde vârfurile aveau acelaşi albastru întunecat ca al ochilor. Sclipea. Lumina ei făcea grădinile să pară întunecate şi cerul, acoperit cu nori.

Poartă culorile casei, îşi dădu seama Kihrin, după care se întrebă dacă nu cumva coloritul este natural[67].

— Am venit să-l însoţesc pe fiul tău redescoperit în camerele lui, dar, din câte văd, pesemne că ai hotărât că nu va avea nevoie de asemenea lux. Să le poruncesc gărzilor să pregătească o temniţă în schimb?

Sarcasmul din glasul femeii şfichiui mai rău decât un bici.

Darzin îşi drese vocea.

— Băiatul are toane.

— Sângele casei D'Mon curge prin venele lui, nu?

Privirea femeii vanté alunecă iritată pe deasupra grădinii şi se opri asupra sclavei şi a leşului soldatului. Se încruntă la tămăduitorul aplecat peste trupul lui.

— Cât de rău e rănit bărbatul?

Darzin păru confuz un moment, apoi pufni.

— O, a fost rănit zdravăn... Mortal, aş adăuga. Băiatul are talent la ucis.

Le făcu semn gărzilor să-i dea drumul lui Kihrin, care se ridică în picioare cu o privire sălbatică.

— Cum e tatăl e şi fiul, spuse femeia vanté.

Darzin izbucni în râs.

— Mi-a plăcut asta. Iar eu, care credeam că vantéii nu au simţul umorului!

— Nu avem, Lord Moştenitor. Pot să-l însoţesc pe tânăr în camerele lui?

— Imediat.

---

kirpis, în ciuda exilului impus după ce au fost cuceriţi de quuros, dar eu n-am găsit niciodată o dovadă solidă în acest sens.

[67] Teoretic vorbind, niciun colorit al vantéilor nu e „natural", dar putem spune că întrebarea e corectă dacă persoana nu are habar de natura mercurială a înfăţişării vanté.

Darzin se întoarse şi îi trase lui Kihrin un pumn în faţă, trântindu-l la pământ.

— Asta e pentru cafeaua aruncată pe cămaşa mea.

— Aş vrea să fi făcut mai mult. Futu-i!

Kihrin îşi atinse falca.

— Ai grijă cum vorbeşti!

Darzin râni.

— Îmi placi, băiete. Porţi focul D'Mon în inimă.

— Ai un fel ciudat de a-ţi arăta afecţiunea.

— Mi s-a mai spus. Încă un lucru...

Darzin îşi scoase din teacă sabia de aur şi se apropie de sclava care plângea ghemuită.

— Nu!

Kihrin sări după el, dar gărzile se pregătiseră, de data asta, pentru manevra lui.

Sclava nici măcar nu-şi dădu seama ce se întâmplă. Sabia lui Darzin i se înfipse în spate şi vârful îi ieşi prin faţă. Urlă scurt şi se prăbuşi lângă cadavrul soldatului.

Darzin se întoarse spre Kihrin şi îi dărui un zâmbet crud.

— Pedeapsa pentru uciderea unei gărzi a casei este moartea. Şi, pentru că pe tine nu te pot omorî, cineva trebuie să plătească pentru crimele tale, nu?

— Fiu de curvă! strigă Kihrin.

— Nu, tu eşti fiu de curvă, fiule! hohoti amuzat Darzin. Aminteşte-ţi că, de fiecare dată când îţi vin pandaliile, mă voi asigura că moare o persoană nevinovată. Cred că îţi vei pierde minţile înainte să rămân eu fără sclavi.

Kihrin clocoti de furie şi nu-şi luă ochii de la Darzin.

— Îţi aparţine, Miya. Poate îl înveţi tu ceva maniere.

— Asta a fost şi intenţia tatălui tău, Lord Moştenitor.

Pe chipul lui Darzin apăru trecător un val de iritare.

— Bineînţeles.

Miya se întoarse spre Kihrin.

— Mergem? Sau trebuie să pun gărzile să te care?

Kihrin se smuci şi plecă de lângă soldaţi.

— Mergem. Orice, numai să scap de monstrul ăsta.

— Cum doreşti. Urmează-mă!

31: TYENTSO PE PLAJĂ

(Povestea lui Kihrin)

Am găsit-o pe Tyentso cocoţată pe o faleză înaltă, cu părul ca o perdea de nisip ce-i flutura peste faţă din cauza vântului. Invocase un şir de lumini magice care să-i deschidă drumul de la tabără până la plajă, dar altfel stătea singură, în întuneric, privind oceanul, fără să zâmbească. Sunt convins că nu se gândea cu drag la vieţile trecute.

M-a văzut urcând treptele strâmbe şi a ridicat o sprânceană la vederea vinului pe care îl căram la subsuoară şi a celor două căni ceramice din mâna cealaltă.

— Cum de-ai reuşit să pui mâna pe haine care nu sunt negre? Pe cine trebuie să mituiesc?

Tyentso s-a uitat la cămaşa ei albă.

— Iniţiaţii nu au voie să poarte negru.

Am clipit la ea.

— Te duci la ei?

— Mă gândesc. Nu prea am alte variante. Totuşi, dacă apare cineva care pretinde că sunt regina lor de mult pierdută, să mă anunţi!

Tyentso a lovit uşurel iarba de lângă ea, poftindu-mă să iau loc.

— Poate ar trebui să vin şi eu cu tine... Va trebui doar să mă asigur că voi chiuli de la toate orele.

Am turnat pentru amândoi vin şi i-am întins o cană.

— Ai vrea puţină companie, să te distrezi?

Tyentso m-a privit nedumerită.

— De ce nu eşti jos, între toate picioarele alea încolăcite? Pare exact lucrul de care te-ai bucura.

— Să nu faci asemenea presupuneri! De ce nu eşti *tu* jos, între toate picioarele alea încolăcite? Nu ţi-ar plăcea schimbarea de ritm, după atâţia ani petrecuţi alături de marinari murdari şi respingători?

Tyentso a pufnit.

— Te rog! N-aş atinge niciun bărbat de pe *Nenorocirea* decât poate doar ca să-l dau la o parte, iar sentimentele dintre noi au fost reciproce.

Femeia a privit vinul din cană.

— Onestitatea mă obligă să recunosc că sunt intimidată de noii noştri prieteni vanté. Sunt toţi atât de...

— Frumuşei.

— Întocmai. Mult prea frumoşi.

Tyentso a adulmecat aerul de parcă ar fi mirosit ceva.

— M-aş simţi, nu ştiu, ca şi cum le-ar părea rău de biata vrăjitoare urâtă. Am dubii serioase că voi fi vreodată în vreo dispoziţie să accept o partidă de amor din milă, dar, dacă se va întâmpla, fă-mi o favoare şi pune-mi nişte arsenic în ceai!

— Dar nu eşti...

M-am oprit când s-a uitat furioasă la mine. Privirea lui Tyentso putea să sfâşie un om în douăzeci de bucăţi şi apoi să-l lipească la loc şi să-l transforme într-un broscoi.

— Nu mă aburi, puşlama mică! Din întâmplare, am crescut într-o casă cu oglinzi.

Am privit peste umăr, gândindu-mă la oamenii thriss de la petrecere.

— Bine, dar nu cred că lor le pasă.

— Rahat! Tuturor le pasă.

— Nu ştiu ce să zic. Când Teraeth te-a îmbrăţişat pe corabia ce se scufunda, ai simţit că el credea că eşti prea urâtă ca să te atingă? Ori mi-am imaginat felul în care v-aţi privit unul pe altul?

Tyentso a dat pe gât vinul şi şi-a reumplut cana.

— Pe toţi zeii, ai văzut chestia aia? Nenorocitul de vanté mă ţinea de parcă îşi salva singura iubire adevărată. Am crezut că poate îi e dor să fie cu o femeie, dar, după ce am sosit pe insulă şi am dat cu ochii de toate *nimfele* astea subţirele, mi-a trecut.

M-am gândit la Kalindra. La naiba, m-am gândit la mine!

— Teraeth are alte standarde, cred.

— Singurul lucru bun al felului în care arăt este că, atunci când un frumuşel vrea să ţi-o tragă, nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu posibilele lui motive ulterioare. Răspunsul e da.

Tyentso şi-a vârât genunchii sub cămaşă şi s-a sprijinit într-un cot.

— Dar pe tine te-ar plăcea acolo, jos. Eşti o binecuvântare pentru

ochi. Ar trebui să te joci.

— Te anunţ că sunt reţinut. Timid şi reţinut. De asemenea, nu sunt pregătit pentru o astfel de obligaţie. Adică, dacă mă culc cu toată Frăţia Neagră, ştiu că m-aş simţi stânjenit când m-aş trezi lângă ei, a doua zi dimineaţă. M-ar mai respecta? Dacă ar vrea să mă întâlnesc cu Mama lor?

M-am oprit.

— La naiba! Am cunoscut-o deja pe Mama lor.

Tyentso a chicotit.

— Pun pariu că te lasă cu buza umflată a doua zi de dimineaţă şi nu mai auzi în veci de ei.

— Dacă aş avea norocul ăsta...

Am zâmbit.

— Personal, cred că ar deveni obsedaţi şi prea lipicioşi când le-aş spune că vreau să încerc şi alte secte.

De data asta Tyentso nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs.

— Întoarce-te cu mine în Quur! am zis.

Tyentso aproape că s-a înecat cu vinul.

— Poftim?

M-am aplecat spre ea.

— Vreau să mă întorc în Quur. Am familie acolo, prieteni, oameni care se bazează pe mine. Fac parte din casa D'Mon, Ty. Te pot proteja de oamenii care te-au exilat. Singurul dezavantaj e că trebuie să mă ocup de nişte oameni periculoşi imediat ce mă întorc. Mai exact, de un vrăjitor. Nu-i cunosc numele. Întotdeauna i-am zis Mortul. E puternic. L-am văzut topind carnea unei persoane cu un singur gest.

— Fermecător! Zici că-l descrii pe răposatul meu soţ.

Îmi venise şi mie rândul să încerc marea cu degetul.

— Spune-mi, te rog, că nu vorbeşti despre Teraeth dintr-o viaţă trecută!

Ty mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce gând oribil! Prefer să cred că Thaena a aruncat sufletul soţului meu într-o groapă fără fund şi după aia s-a cărat.

— Bun! A trebuit să mă asigur.

— În orice caz, drăguţ din partea ta să te oferi să-mi reabilitezi reputaţia, puşlama mică, dar nu mă pot întoarce în Quur! Sunt căutată pentru trădare, vrăjitorie şi pentru fiecare fărădelege pe care o poate inventa, scoate la iveală sau exagera Înaltul Consiliu. Casa D'Mon nu

mă poate proteja de aşa ceva. Dacă mă întorc în Quur, ar trebui să fiu împăcată cu propria moarte, fiindcă voi număra minutele până la trecerea mea dincolo.

— Trădare? Serios?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu s-a întâmplat niciodată. Ba dimpotrivă. Le-am salvat fundurile alea nenorocite şi astea au fost mulţumirile pe care le-am primit. Nu spun că am dus o viaţă fără de păcate, dar, din punctul meu de vedere, greşeala reală din ochii lor este că am folosit magia fără să am o măciucă între picioare.

Am tuşit.

— N-am înţeles niciodată ce mare scofală e dacă femeile ştiu magie.

— Nu mai flirta cu mine, puşlama mică! Nu vrei să te pui cu mine.

— Nu flirtez. Vorbesc serios. N-am înţeles niciodată care e problema. În cazul în care Casele Regale ar pregăti şi femei, ar dubla numărul magilor în doar câţiva ani. Mai mulţi magi, mai mult profit. Nu e limpede din capul locului?[68]

— Oh, pe ceruri, Kihrin, dacă femeile ar alerga de colo până colo făcând vrăji, ar fi sfârşitul civilizaţiei... În continuare, ne-am dori să putem moşteni lucruri, să deţinem propriile averi, să avem un cuvânt de spus în privinţa celui cu care ne măritäm. Cine-ar mai sta acasă să le dea naştere copiilor? Cine-ar mai suporta bătaia bărbaţilor sau zecile de amante? Vino-ţi în fire! Mai rămâne să-mi spui că noi, cei din Quur, n-ar trebui să avem sclavi.

M-am foit, stânjenit.

— A, corect! Ce prostie din partea mea! E clar că am stat prea mult pe insula asta.

— Pe deasupra, toată lumea ştie că femeilor le lipsesc capacităţile mintale şi voinţa puternică să devină un mag bun. Suntem sclavele poftelor noastre, suntem înlănţuite de natura noastră carnală[69]. Cu

---

[68] Casele Regale trag foloase de pe urma monopolizării resurselor rare, ar putea argumenta unii, însă, de vreme ce cererea depăşeşte cu mult oferta, părerea lui Kihrin e de apreciat din punct de vedere strict economic.

[69] Definiţia „vrăjitoarei" este unul dintre cele mai contestate cuvinte în limba guarem. Potrivit Academiei de la Alavel, o vrăjitoare este „o adeptă needucată a magiei care lucrează fără licenţă oficială din partea Caselor Regale". Însă, din moment ce femeile nu primesc niciodată licenţe şi li se interzice să urmeze cursurile Academiei, termenul neutru din punctul de vedere al genului se aplică exclusiv femeilor.

siguranţă o femeie n-ar putea deveni vreodată un vrăjitor adevărat...

I-am aruncat o privire iritată.

— Am priceput, Tyentso.

Femeia a ridicat din umeri.

— E un subiect destul de sensibil.

— Da. Măcar nu eşti înverşunată în privinţa asta.

M-am prefăcut că mă feresc când Tyentso mi-a ţintit capul cu o piatră.

— Quur nu a fost aşa pe vremuri.

Tyentso a aruncat piatra într-o parte.

— Patru dintre Cei Opt Nemuritori sunt bărbaţi şi patru, femei, prin urmare un echilibru între sexe. Tya însăşi e o *zeiţă.* Toate legendele sunt pline cu regine, eroine... Regele-zeu Ghauras şi târfa lui, Caless, au transformat femeile în târfe. Eu cred că Ghauras şi-a plătit nişte poliţe.

Tyentso şi-a ridicat degetul mic şi l-a fluturat sugestiv.

— Ar trebui să predai un curs la Academie, am chicotit.

— O, da! Fiindcă sigur îşi doresc să mă revadă!

Am ridicat o sprânceană spre ea.

— Te-au mai văzut? Ce-ai făcut? Te-ai deghizat în băiat?

— Nu. Tatăl meu adoptiv era unul dintre decani, a zis ea.

— Glumeşti?

Tyentso a părut surprinsă.

— Nu. Am crescut la Academie. Obişnuiam să mă furişez noaptea în bibliotecă şi citeam până dimineaţa.

Expresia ei a devenit melancolică.

— Of, cât am iubit biblioteca aia! Sincer vorbind, cea mai grea parte să trăiesc la bordul unei corăbii a fost că mi-a lipsit spaţiul pentru o bibliotecă.

— Au! Nici nu mă mir că Înaltul Consiliu e nefericit de-a binelea din pricina ta. Ai citit *cărţi.*[70]

— Şi le-am dat atenţie cursurilor din săli, zeii să ne ajute pe toţi!

Tyentso mi-a aruncat o privire critică peste buza cănii cu vin.

— Aşadar, n-ai de gând să rămâi?

— Sunt nişte oameni prietenoşi, dar să devin asasin n-a figurat niciodată pe lista mea cu meserii preferate, am răspuns.

---

[70] Teoretic vorbind, se califică drept o vrăjitoare tocmai pentru lipsa unei licenţe oficiale. Trebuie să fi fost de-a dreptul enervant.

— Nu cred că asta sunt ei.

— Dar aşa e.

Am arătat cu mâna în spatele meu.

— Ei mi-au zis. Mai precis, „criminali plătiţi”, dar e acelaşi lucru.

— Cred că e o doar o deghizare. Adică, aşa am considerat până acum, când totul a ieşit la iveală. O breaslă a asasinilor. Un gând uşor înfricoşător. Dar totul face parte din joc, nu? Un alt aspect fermecător al culturii quuros. Să se lase angajaţi de cel care oferă mai mult ca să ucidă pe cineva e prea enervant săptămâna asta. Faptul că majoritatea sunt vanté? Praf în ochi. Un pic de aer exotic. Îi face atrăgători şi periculoşi. Nicio familie regală quuros nu i-ar considera o ameninţare atâta vreme cât ele îi angajează.

— Dacă nu sunt asasini, atunci ce sunt?

— Nu ştiu, dar lucrează direct pentru Thaena însăşi, într-un fel pe care preoţii ei obişnuiţi nu o fac. Dacă asta nu te sperie puţin, atunci nu eşti deloc atent. Thaena a fost dintotdeauna cea mai strictă susţinătoare a regulilor cu privire la felul în care interacţionează zeii şi muritorii. În concluzie, fie oamenii ăştia mint că sunt adepţii Thaenei – iar întoarcerea lui Teraeth contrazice varianta –, fie zeiţa s-a hotărât brusc că e necesar să încalce regulile. Ar trebui să fii îngrozit.

— Mama obişnuia să spună că, dacă tot e să minţi, atunci să fie pentru ceva important.

— Întocmai. Aş vrea să ştiu pentru ce vremuri oribile s-au pregătit ticăloşii ăştia mici.

Am oftat şi am dat pe gât o duşcă mare de vin.

— Se pare că există o profeţie.

— La care te referi? Profeţiile Devoran? Papirusurile Destinului[71]? Zicerile lui Sephis?

— Cunoşti profeţiile?

Am ciulit urechile. Spre deosebire de Khaemezra, Tyentso nu avea niciun motiv să nu-mi dea un răspuns direct.

— Maestrul Tyrinthal preda un curs de şase luni pentru studenţii avansaţi[72]. Nu ştia că iau parte la cursurile lui, dar... asta e.

---

[71] Nu am convingerea că Papirusurile Destinului nu sunt, de fapt, decât o făcătură isteaţă, promovată de cineva care încearcă să tulbure apele sau, pur şi simplu, să profite de pe urma fascinaţiei atâtora pentru profeţii.

[72] O mai face şi azi. Şi e la fel de plictisitor. În apărarea lui totuşi, reluarea mintală a uneia dintre orele lui este cel mai bun leac pentru insomnie descoperit de mine.

Tyentso a ridicat din umeri.

— Răposatul meu soţ era obsedat de subiect. Dacă un cântec de leagăn pentru copii putea fi deformat să sune de parcă ar fi făcut aluzie la o profeţie, atunci el sigur avea un exemplar al lui. Chiar mai multe exemplare, dacă vorbim de idiomuri regionale sau de variaţiuni lingvistice.

Tyentso a privit spre orizont, pierzându-se în gânduri.

— A naibii treabă pe capul tău, puşlama mică! Profeţiile alea sunt o chestie urâtă. Nu vrei să ai de-a face cu oamenii care se ocupă de ele. Şi, pe toţi demonii, nu vrei ca ei să ştie de tine.

M-am încruntat.

— Prea târziu.

Tyentso m-a privit surprinsă, apoi a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Pentru o clipă, am uitat cum am ajuns pe insulă. Ai dreptate. Mult prea târziu.

Tyentso s-a lăsat pe spate şi a băut lacom din cană.

— Of, ce mai balamuc, dar, deocamdată, ai probleme mai serioase!

— Sigur, Relos Var. Însă pot părăsi insula pe furiş înainte ca el să-şi dea seama că am dispărut. Sunt bun la furişat.

— Nu mă gândeam la Relos Var, a zis Tyentso cu un glas ciudat. Fugi înapoi în tabără, Kihrin! Acum.

— Poftim? De ce-aş...

Vântul s-a înteţit şi a ciufulit iarba de pe faleză, aducând cu el mirosul de metal topit şi de piatră arsă.

Bătrânul tocmai aterizase în faţa noastră.

32: LADY MIYA

(Povestea lui Talon)

Femeia vanté îl conduse pe Kihrin într-o clădire cu patru etaje cuibărită între alte construcţii înalte. Nimic nu lăsa să se vadă că e o Casă Albastră cu excepţia numărului de bărbaţi în halate de tămăduitori care intrau şi ieşeau pe uşi. Toţi păreau să o cunoască pe Miya, făcându-i loc şi plecându-se respectuos în faţa ei, şi toţi i se adresară cu „lady". Nimeni nu întrebă de Kihrin şi cum de avea atâtea răni până când nu-şi încrucişară drumul cu maestrul Lorgrin.

Tămăduitorul se strâmbă.

— Văd că reuniunea fericită a mers pe cât de bine era de aşteptat.

Lady Miya îl privi dezaprobator.

— Într-adevăr.

— Presupun că te vei ocupa tu însuţi. Farmacia îţi aparţine.

Bătrânul arătă cu degetul mare uşa din spatele lui.

Femeia încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, maestre Lorgrin!

— Îhâm!

Vraciul clătină din cap spre Kihrin când trecură pe lângă el.

Înăuntru, sertăraşele ascunse în ziduri umpleau camera din podea până în tavan. Aerul avea un miros curios, de ierburi. Mai multe mese ocupau mijlocul, acoperite cu cântare, mojare, pisăloage şi cărţi groase deschise la pagini ce înfăţişau plante.

— Aşază-te! îl îndemnă ea cu o voce fermă.

Kihrin se supuse mohorât, plângându-şi de milă în sinea lui în timp ce femeia vanté deschidea sertarele şi scotea sticluţe, flacoane şi legături cu ierburi.

Miya trânti ingredientele pe masă, făcând să sară restul obiectelor de pe ea.

— Cu ce ţi-am greşit eu? întrebă Kihrin. Eşti supărată că am omorât

o gardă? Sau pentru că am vărsat cafeaua peste preţiosul tău Lord Moştenitor?

Femeia ridică un mojar greu din piatră şi un pisălog şi le trânti în faţa lui.

— Astea sunt pentru tine: pelin, florile-răului, varius-sângeros, castravete-amar şi lotus-alb.

— Nu, mulţumesc! Am mâncat.

Buza ei de sus începu să tremure.

— Nu vrei să ţi se infecteze rănile şi nu ştii ce boli o fi avut ascunse în trupul ei fata aceea. Rănile tale sunt sigur atinse de sângele rămas pe bici. Nu vrei să-ţi faci o alifie pentru spate?

— Foarte amuzant! Habar n-am cum să fac aşa ceva.

— Serios? Nu ştii?

Din vocea ei picura sarcasmul.

— Dar, de vindecat, vrei. Aşa că, vindecă-te singur!

— Ţi-am zis deja că nu ştiu cum.

Băiatul se ridică în picioare.

— Ca să vezi!

Miya îşi încrucişă braţele, ca şi cum câştigase cearta.

Kihrin clipi de câteva ori.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Să vrei ceva nu e destul. Talentul şi dorinţa sunt lipsite de sens fără îndemânare şi pregătire.

Kihrin o privi furios.

— E o ghicitoare?

— Tinere, aici nu ne jucăm. Îţi dau o lecţie. Pricepi?

— Din moment ce pentru tine sunt un cretin, de ce nu-mi explici?

Nările femeii fremătau când înşfăcă înapoi mojarul.

— Am vrut să spun că nu ai pregătirea necesară să înfrunţi un bărbat ca Darzin D'Mon. Să-l provoci e ca şi cum ai intra în adăpostul unui tigru după ce te-ai mânjit cu sânge proaspăt. Oi vrea tu să-l omori pe Darzin, dar dorinţa nu ajunge.

— Mi-a omorât tatăl! A omorât-o pe Morea.

— Şi? Asta te face mai în măsură să te pui cu el? Crezi că norocul va ţine cu tine doar pentru că inima ta e plină de răzbunare? După cum ai zis şi tu, e un monstru. Nu căsăpeşti un monstru doar cu intenţii bune.

— Trebuie să doarmă cândva.

Lady Miya oftă.

— Eşti atât de tânăr şi deja un asasin cu experienţă? Un membru al Frăţiei Negre? Sau pesemne ai venit la noi deghizat şi, de fapt, eşti Nikai Milligreest, cel mai faimos şi mai iscusit mânuitor al sabiei din întregul imperiu?

Kihrin înghiţi în sec şi îşi feri privirea. Spaima şi ura din întâlnirea precedentă începură să se mai risipească, lăsându-l totuşi slăbit şi tremurând.

— Mă scoate din minţi, şopti Kihrin.

— Şi pe mine, spuse Miya. Dar trebuie să înveţi să te controlezi. Nu vei trăi mult în această casă dacă vei continua cu purtarea asta prostească.

Femeia adăugă ingredientele în bol, măsurând cantităţile cu degete pricepute.

— Darzin e suficient de impulsiv pentru amândoi. Dacă-l calci pe coadă, îţi va răspunde în cel mai urât şi mai brutal mod cu putinţă. A devenit un fel de specialist în domeniu. Casa asta are destule probleme şi fără să-l provoci tu să facă lucruri pe care să le regretăm cu toţii.

— Să-l provoc? Dar eu n-am...

— Calmează-ţi nevinovăţia în faţa cuiva care n-a auzit toată discuţia, zise ea ferm. Îl cunosc pe Darzin de douăzeci de ani şi îţi confirm că, de data asta, a rostit adevărul: în dimineaţa asta, chiar s-a purtat bine. Te-a tratat cu multă căldură, dar tu ai considerat că e o insultă greu de suportat şi, astfel, te-ai pierdut cu firea. Drept rezultat, şi el s-a pierdut cu firea. Iar din cauza asta, au murit doi oameni.

— Nu da vina pe mine! Dacă ai fi ascultat de la început, ai fi putut interveni mai repede. Iar fata ar fi încă în viaţă.

Miya ridică o sprânceană.

— Şi ce motiv să fi scornit ca să opresc o poruncă dată de Darzin, şi anume să biciuiască o sclavă? În cazul tău, am putut interveni. Dar n-am putut face nimic s-o salvez pe sclavă.

— Voi, vantéii, se presupune că ştiţi magie. Ai fi putut să...

— Poate că nu permit rănirea unui D'Mon dacă-mi stă în putere şi pot interveni fără să-mi pierd viaţa.

Miya luă pisălogul şi începu să zdrobească florile şi ierburile.

Kihrin făcu ochii mari.

— Şi tu ai suflet gaeş.

— Fireşte. Cu siguranţă că n-aş fi aici de bunăvoie. Sunt intendenta Înaltului Lord şi servitoarea cu cel mai înalt grad a palatului. Dar sunt

şi sclava gaeş a Înaltului Lord. Darzin te rănea, aşa că am putut interveni.

— Ai putut interveni. Dar...

Băiatul se aşează din nou.

— Dar eu nu sunt un D'Mon. În cel mai bun caz, sunt un ogenra.

Femeia îl privi ciudat.

— Cine ţi-a spus că eşti ogenra?

— Păi, eu...

Kihrin clipi iar.

— Trebuie. A zis că mama a fost sclavă. Ce-aş putea fi?

— Darzin susţine că s-a căsătorit cu Lyrilyn. Ba chiar ne-a arătat documente... şi martori. Nu eşti un ogenra. În faţa legii, eşti primul fiu al lui Darzin D'Mon, al doilea în linie să preia conducerea familiei.

Kihrin se holbă la ea şi sângele i se scurse din obraji cu totul.

— El... Poftim?

Informaţia refuza să pătrundă în creierul lui. Nu mai înţelegea nimic. Întotdeauna visase să fie un ogenra, ca oricare alt orfan din Cercul Inferior, dar cam aici se oprea visul lui. Nu îndrăznise nicio clipă să-şi închipuie că are sânge regal. Şi iată-l aici, spunându-i-se că e prinţ. Aşezat la coadă să devină într-o zi el însuşi un Înalt Lord?

Întreaga lume se înclina periculos.

Miya nu-i observă şocul.

— Şi, sincer vorbind, oricum n-ar fi contat. Ştiu că percepţia comună e că ogenra sunt bastarzii caselor, dar realitatea e mai complicată de atât. Orice copil, chiar şi unul din flori, poate fi parte a Casei dacă e recunoscut în mod oficial, aşa cum ai fost tu.

— Chiar e tatăl meu? întrebă el în şoaptă.

Miya îşi feri privirea.

— Nu pot să spun.[73] În orice caz, el aşa susţine. Înaltul Lord Therin l-a sprijinit imediat public – nu era deloc încântat ca fiul lui Darzin, Galen, să moştenească totul într-o bună zi.

— Pe toţi zeii, de ce?

— Să conduci o Casă Regală necesită o anumită duritate a caracterului. Galen e un băiat dulce. Casa averilor nu va prospera în

[73] Băgaţi de seamă exprimarea! Sunt înclinat să interpretez cuvintele literal: nu că Miya nu ştia, ci că i se poruncise să păstreze tăcerea. Să-i pun întrebări unei persoane care depinde de gaeş e ca şi cum ai vorbi cu un demon – din aceleaşi motive.

grija unui „băiat dulce”, crede Înaltul Lord Therin.

— Dar eu sunt un gunoi de pe stradă. O firimitură din Oraşul de Catifea!

Miya aşează mojarul şi pisălogul pe masă, apoi se întoarse spre Kihrin, holbându-se la el cu ochii albaştri furioşi.

— *Niciodată* să nu mai vorbeşti de tine aşa! Nu voi accepta. Eşti Kihrin D'Mon, prinţ regal şi moştenitorul cu al doilea rang al Casei D'Mon. Te tragi dintr-o sută de generaţii de magi, inclusiv trei împăraţi. Ai sânge regal şi *te-ai născut* să conduci.[74] Nu eşti şi nu vei fi NICIODATĂ doar un gunoi de pe stradă.

— Dar... E imposibil. Totul e un joc bizar. Darzin e un demon.

— Adevărul şi demonii nu sunt concepte opuse. Lasă-mă să-ţi demonstrez, dar te va înţepa puţin!

Simţi ceva umed pe spate care îi provocă o durere insuportabilă. Recunoscu alcoolul turnat pe o rană deschisă.

Kihrin gâfâi.

— AU! Pe ţâţele Thaenei!

— Ai grijă cum vorbeşti!

— Nici biciul n-a durut aşa tare.

— Serios? Probabil că Darzin şi-a ieşit din mână. Dar mai bine puţină durere acum decât o infecţie mai târziu.

Femeia întinse amestecul de ierburi peste semnele lăsate de bici. Ierburile erau moi şi reci, şi aproape plăcute după usturimea anterioară.

Băiatul îi simţi degetele pe spate şi o auzi rostind ceva într-o limbă luminoasă, care parcă se rostogolea. O căldură plăcută i se răspândi pe piele.

— N-ai fi putut folosi magia ca să vindeci tot?

— Aş fi putut, recunoscu ea, dar riscam apariţia unor complicaţii.

Miya veni în faţa lui Kihrin, apoi trase un scaun şi se aşeză.

— Ce ştii despre magie? Poţi vedea dincolo de Primul Văl?

Băiatul încuviinţă.

— De când mă ştiu. Dar cum de-ai ghicit?

— Nu ştiam. De-aia am întrebat. Însă eşti un D'Mon, prin urmare, era la mintea cocoşului. Ştii ceva despre talismane? Ai învăţat ce sunt?

---

[74] Pe lady Miya a luat-o gura pe dinainte aici, de vreme ce, practic vorbind, în Quur, cei cu sânge regal nu au voie „să conducă”.

Cum să le construieşti?

Kihrin înghiţi în sec şi clătină din cap.

— Magii le folosesc. Ştiu cum să verific dacă le poartă cineva, dar mai mult ca să mă feresc de persona respectivă.

— Un lucru înţelept de ştiut când trăieşti în Oraşul de Catifea, însă acum va trebui să înveţi cum să le faci tu însuţi.

Miya se apucă să pună ierburile la loc.

— Consideră asta prima ta lecţie! Înţelegi cerinţele materiale ale magiei?

— Da, încuviinţă el din cap. Niciun obiect nu poate fi afectat de magie decât dacă vrăjitorul care face farmecul înţelege adevărata natură a materialelor ce compun obiectul.

— Foarte bine! Ai avut pregătire oficială?

Miya părea surprinsă.

— Am învăţat de la cineva, dar... în fine... ea a murit.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta!

— Mulţumesc!

Kihrin nu ştiu ce să spună altceva.

După o pauză, Miya continuă:

— Şi ce mai ştii?

Kihrin clipi.

— Ce anume?

— Da, ce-mi mai poţi spune despre cerinţele materiale şi despre magie?

— Eu...

Băiatul se încruntă.

— Dacă înţelegi adevărata natură a unui obiect, atunci îl poţi modifica.

— Să reformulezi răspunsul original nu înseamnă nimic.

— Ah...

Kihrin îşi înfrânse nevoia de a-şi ridica mâinile neputincios.

— Habar n-am. Obiectele au aure diferite. Şi oamenii, la fel. Dacă aşezi doi oameni unul lângă altul, aura lor nu va fi la fel. Fierul are o aură diferită de cea a cuprului, care e diferită de a bănuţilor de lemn, care sunt, de fapt, din cupru pictat.

— Aşadar, dacă luăm în calcul toate aceste observaţii, ce este un talisman?

Kihrin se încurcă, chinuindu-se să scoată un răspuns potrivit. De

unde să aibă el habar despre componentele unui talisman? Tot ce ştia despre talismane era că ele reflectă aura persoanei ce le poartă, deci era ca şi acum ai vedea un semn repetându-se de mai multe ori, de fiecare dată uşor deplasat faţă de poziţia lui corectă. Atunci îl trăsni un gând.

— Stai puţin, un talisman trebuie să aibă o aură diferită de natura lui de bază, nu? Dacă e monedă, bijuterie sau cine ştie ce, aura nu este ca a metalului, de pildă... Aura lui e aceeaşi cu cea a persoanei care îl poartă. Cum de e posibil aşa ceva?

— Poţi schimba aura unui obiect în ceva ce n-ar trebui să fie, îi explică Miya pe un ton blând, ce îi trăda mândria.

Zâmbetul ei îi sugeră că răspunsul o încântase.

— Iar dacă cineva îl modifică doar foarte, foarte puţin, obiectul poate arăta în continuare ca o monedă sau o bijuterie. În felul în care o oglindă îţi poate arăta imaginea ta, dar care nu e a ta.

Kihrin se holbă la ea şi o privi pe sub gene.

— De ce? De ce-ar vrea cineva aşa ceva?

— Fiindcă, dacă m-aş prezenta în faţa ta şi aş încerca să-ţi schimb aura ca să te rănesc, şi tu ai purta patru talismane, atunci ar trebui să-ţi schimb aura de cinci ori, nu doar o dată. Asta înseamnă că te protejezi de ceilalţi vrăjitori, de exemplu.

Miya ridică un deget.

— Există însă un preţ. Pentru fiecare talisman purtat, propria magie şi puterea de a modifica aurele celorlalţi sunt slăbite. Un vânător de vrăjitoare nu e altceva decât un vrăjitor care poartă atâtea talismane cât poate duce. Astfel, devin complet imuni la magie, dar nu pot face nici măcar o vrajă.

— Deci este un act de echilibru?

— Întocmai, încuviinţă femeia. Iar regula talismanului e valabilă atât pentru vindecări, cât şi pentru răniri. Dacă nu poţi schimba aura cuiva, înseamnă că nici nu o poţi vindeca pe respectiva persoană.

— Nu m-ar deranja, zise el, cu o expresie melancolică. Să înveţi cum să vindeci oamenii. Pare un lucru extraordinar de ştiut.

Miya îi cercetă chipul o clipă, apoi dădu din cap.

— În regulă!

Femeia merse către capătul îndepărtat al mesei şi se întoarse imediat cu o carte mare, pe care i-o întinse tânărului.

Kihrin o deschise. Conţinea, pagină după pagină, desene perfecte ale

corpului uman, în bucăţi separate, dar şi în întregimea lui[75].

— Vrei s-o citesc?

— Vreau s-o memorezi.

— S-o memorez? întrebă el cu glas uşor piţigăiat.

— Vreau să te pregătesc în ritmul tău, dar trebuie să ai o bază de cunoştinţe cu care să lucrăm. Nu poţi repara un lucru dacă nu înţelegi cum se poate strica şi nu vei fi în stare să recunoşti cum se poate strica dacă nu ştii cum ar trebui să funcţioneze în mod obişnuit. Aşa că da, memoreaz-o! Când termini, trecem la chimia corpului şi la alcătuirea celulelor.

— La ce?

Femeia zâmbi.

— O să vezi!

Miya ridică mojarul cu ierburi zdrobite şi mută restul amestecului într-un borcan mic de sticlă.

— Dă-ţi cu ăsta acolo unde ai vânătăi! Pe falcă, de pildă. Când se termină, vino la mine sau la oricare dintre tămăduitori şi îţi mai dăm!

— Mulţumesc, apreciez... Dar de ce o să am nevoie de mai mult? întrebă Kihrin după ce cugetă puţin.

Expresia de pe chipul femeii se întunecă.

— Galen, fiul lui Darzin, are nevoie în permanenţă. Iar el e un băiat cuminte.

Kihrin tresări.

— Grozav! murmură el. Minunat! Îşi bate şi nevasta? Bănuiesc că mama lui Galen nu era o sclavă.

— Nu cred că ai nevoie de mine ca să primeşti un răspuns.

Băiatul oftă. Pentru o clipă, cât discutase cu Miya despre învăţarea magiei, uitase unde se află.

— Nu. Nu, bănuiesc că nu. Fireşte că-şi bate nevasta, apoi o trimite aici să fie făcută ca nouă. Nu e extraordinar când toţi tămăduitorii lucrează pentru tine? Nu te trage nimeni la răspundere.

Miya dădu să spună ceva, apoi se opri şi clătină din cap.

— Haide, Înălţimea Ta! A venit vremea să-ţi arăt unde vei locui.

---

[75] Dacă ar fi să ghicesc, presupun că e vorba de *Anatomia corpului uman* a lui Sarin D'Mon, despre care înţeleg că e încă folosită ca manual de bază pentru începătorii în ale tămăduitului.

33: CE I SE CUVINE DRAGONULUI

(Povestea lui Kihrin)

De fiecare dată când m-am întâlnit cu Bătrânul, mi-am amintit cât de uriaşi sunt dragonii. Artiştii nu nimeresc niciodată. Poate pentru că au nevoia asta copleşitoare să picteze şi un cavaler sau un vrăjitor care i se opune. Şi, când îl desenezi pe om suficient de mare ca să fie observat, totul se dă peste cap. Imaginaţi-vă cea mai mare creatură posibilă... Ei bine, Bătrânul era şi mai mare.

E dificil să nu încremeneşti, prins în propria uluire.

Bătrânul a aterizat pe o insulă vulcanică, roşie şi fierbinte de la piatra topită, nu departe de Ynisthana însăşi. Totuşi, era atât de mare, încât aş fi jurat că-şi putea întinde gheara şi să ne sfâşie pe amândoi fără efort. Nu era o creatură vie, ci o întruchipare a haosului. Când a sărit pe insulă, un jet de lavă a ţâşnit spre cer, de parcă pământul însuşi a răspuns la prezenţa lui cu foc.

— Am venit să iau ce mi se cuvine, a zis Bătrânul.

Tyentso a scos o înjurătură care ar fi făcut-o şi pe Madam Ola să roşească şi m-a împins în spatele ei.

— Hei... am încercat eu să mă împotrivesc.

— Nu ascunde vocea de aur! E al meu, a mormăit Bătrânul.

— N-a zis nimeni că-l poţi avea. Ba dimpotrivă.

— Nu-mi pasă, a continuat Bătrânul.

— Kihrin, fugi!

Mi-am amintit sfatul lui Teraeth: dacă fugeai, Bătrânul avea ceva să vâneze.

— Nu cred...

Dragonul s-a repezit spre noi.

Am fugit.

Tyentso şi-a mişcat braţul, şi un zid de sticlă rezistentă la foc s-a ridicat pe plajă, gros de vreo şase metri şi suficient de înalt ca să nu

mai văd orizontul. Sticla a devenit roşie imediat, apoi alb-incandescent, de parcă urma să se transforme în cenuşă. Temperatura a luat-o razna, ca şi cum eram într-un cuptor încins, iar vântul capricios a crescut-o şi mai mult. Zidul s-a cutremurat când dragonul s-a izbit de el. Apoi a explodat.

M-am ferit într-o parte când un glob enorm de sticlă topită a căzut lângă mine.

S-a lăsat tăcerea.

M-am întors cu spatele.

Dragonul plutea în aer, îngheţat. Acoperea tot cerul. Lava îi picura din gheare şi picăturile se prelingeau sfârâind în valurile oceanului.

Tyentso s-a ridicat şi ea. O parte din cămaşă îi dispăruse, iar pe un braţ îi apăruseră semne de arsură. Miraculos, încă trăia.

Khaemezra a apărut pe faleză.

Nu ştiu dacă femeia ne spionase pe noi sau pe dragon, dar sigur fusese în apropiere. Bătrâna era mai puţin cocoşată şi fragilă decât o văzusem în timpul călătoriei, de parcă insula o întinerise. Stătea mai dreaptă, mai înaltă şi mai tânără.

— Credeam că ne-am înţeles, Sharanakal. Nu-l poţi avea.

Glasul ei tăios a zburat limpede precum cristalul peste valuri şi nisip.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul imediat, Mamă!

Khaemezra a arătat spre mare cu braţul ei subţire şi îmbătrânit.

— Atunci, du-te şi nu te mai întoarce!

Dragonul s-a cutremurat. S-a cutremurat din încremenirea lui ca un câine care îşi scutură apa din blană, apoi a bătut din aripi, ridicându-se tot mai sus.

Bestia m-a privit. Sau cel puţin aşa am crezut.

Bătrânul s-a îndreptat spre orizont.

L-am urmărit cum dispare. Nimeni nu a spus nimic câteva momente lungi şi încordate. Într-un târziu, n-am mai suportat:

— Cum omori aşa ceva?

— N-ai cum, a răspuns Khaemezra. Mai repede dărâmi un munte.

Tyentso şi-a pus palma peste braţ, strâmbându-se când şi-a verificat marginile arsurii.

— I-ai zis Sharanakal. E numele lui adevărat?

— Da, a încuviinţat Khaemezra.

Femeia şi-a strâns roba pe lângă ea şi s-a întors spre mine.

— Eşti rănit?

— Nu, sunt bine.

Am privit spre Tyentso.

— Sharanakal? De ce am senzaţia că ar trebui să cunosc numele ăsta?

— Fiindcă eşti fiul unui menestrel, îmi închipui. Poate că Sharanakal nu e atât de faimos ca Baelosh sau Morios, dar nu există decât opt dragoni în toată lumea, a răspuns Tyentso. Ai reuşit să te procopseşti cu atenţia obsesivă a unuia dintre ei. Nu eşti un ticălos norocos?

Inima a început să-mi bată mai repede. În picioare, mi s-a strecurat o slăbiciune de parcă aş fi băut prea multe căni cu vin. Mă simţeam neajutorat, lipsit de orice putere şi prins în capcană.

Dar în niciun caz nu mă simţeam norocos.

Când mă trezisem pe insulă şi văzusem că Bătrânul nu mă folosea pe post de scobitoarea lui preferată, hotărâsem că pericolul trecuse. Bătrânul mă lăsase să plec. Eram la adăpost. De Relos Var? Poate că nu. Dar la adăpost de dragon cel puţin, da. Un ditamai cultul sălăşluia pe insulă fără să fie deranjat de dragoni uriaşi, aşa că mă aflam în siguranţă, corect?

Greşit.

Khaemezra nu mi s-a părut deloc că mă compătimeşte.

— Copile, ce-a fost în capul tău să crezi că e o idee bună să-l trezeşti pe Sharanakal?

Am strâns din dinţi.

— A fost ideea lui Teraeth.

Nările Khaemezrei au fremătat.

— Da, pare unul dintre lucrurile pe care numai fiul meu le-ar putea sugera.

— Hai să nu mai aruncăm vina pe unul şi pe altul! Cântecelul ăla ne-a salvat vieţile pe corabie! s-a răstit Tyentso, arătând cu mâna spre Khaemezra. Mai puţin pe-a ta, desigur, căci tu n-ai fost nicio clipă în pericol. Aşa că nu te mai plânge că ai o „mamă care nu se poate implica în nimic”!

— O să plece? am întrebat.

În noaptea liniştită, cu valurile lovindu-se de ţărm în spatele nostru, cu insectele junglei amuţite brusc de frică, glasul abia dacă mi s-a auzit.

Khaemezra s-a holbat la mine.

— La un moment dat, da. Când se va plictisi.

— Şi cât va dura?

Khaemezra nu mi-a răspuns.

În cele din urmă, Tyentso a fluturat din mână.

— Un deceniu sau două. Poate mai mult. Şi nu poţi să păcăleşti un dragon, puşlama mică. Te va *găsi* oricum.[76]

Nu-mi amintesc să mă fi aşezat. Dar aşa m-am trezit, stând, de parcă picioarele hotărâseră că obosiseră să mă tot aştepte să fac ce trebuie şi acţionaseră de capul lor.

Mi-am ridicat privirea când am auzit-o pe Tyentso vorbind.

— M-am decis. Aş vrea să intru şi eu în Frăţie.

Khaemezra s-a uitat fix la ea.

— Ceva mai devreme nu erai deloc sigură.

— A, dar cineva trebuie să-l înveţe pe ăsta mic puţină magie. Măcar nişte vrăji împotriva focului. Ceva îmi spune că va avea nevoie de ele.

M-am aplecat în faţă.

— Magie? O să mă înveţi magie?

— Cineva trebuie s-o facă, la naiba! a răspuns Tyentso. Dacă îmi permite Mama.

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Mă laşi?

Khaemezra a pufnit, deşi sunetul a trădat mai degrabă afecţiune, nu respingere.

— Da, cred că te voi lăsa.

— Iar eu sunt prins aici, am şoptit.

— Deocamdată, a încuviinţat Khaemezra. Dacă am învăţat o lecţie în toţi anii mei de viaţă este că nicio situaţie nu ţine veşnic. Între timp, ce-ai vrea să faci?

— Vreau să plec! am replicat, ridicând vocea.

— Ştiu, dar necazurile sunt nişte ocazii care au şi ele spinii lor, mi-a explicat ea. Hai să folosim timpul tău aici ca să te pregătim mai bine să poţi rezolva toate necazurile cu succes! Ce *vrei?*

Am trecut prin câteva momente grele când m-am gândit la conversaţia noastră şi la partea cu capcana. Nu-mi ieşeau din minte nici gratiile invizibile ale insulei-temniţă, nici temnicerul meu, un

---

[76] Există o poveste despre dragonul Baelosh în care îi promite Împăratului Simillion că nu-l va vâna, dar îl ucide după ce „moţăie puţin". Moţăitul a durat 25 de ani şi, când Baelosh s-a trezit, Simillion a dat ortul popii.

dragon uriaş ce scuipa foc. Taja îmi spusese că pot să plec, dar nu pomenise şi preţul pe care trebuia să-l plătesc. Eram întemniţat.

Tyentso mi-a pus o mână pe umăr şi m-a strâns uşurel.

— Ai vrea să-i trimiţi un mesaj familiei tale?

Am clipit şi am privit ţintă la cele două femei.

— E posibil? îi poţi spune lui lady Miya că sunt în viaţă?

— Da. Altceva?

Am tras adânc aer în piept, încă încercând să mă calmez.

— Aveţi pe cineva pe insulă care e priceput la săbii? Începusem să mă antrenez în lupta cu sabia şi mi-ar plăcea să continui.

— O sabie nu prea e de folos împotriva unui dragon, a subliniat Khaemezra, deşi eram suficient de atent în acel moment ca să-mi dau seama că femeia nu mă refuzase.

— Ştiu asta. Sabia e pentru Darzin. Să-l omor.

Khaemezra a zâmbit.

— Atunci, cred că putem găsi pe cineva.

34: PROMISIUNI

(Povestea lui Talon)

Clanţa tremura.

— Pleacă! strigă Kihrin.

Uşa se întredeschise uşor înainte să se înţepenească în scaunul proptit de Kihrin sub clanţă.

Lady Miya spuse:

— Kihrin, te rog! E necuviincios şi nu te ajută deloc. De ce te ascunzi în cameră?

— Nu vreau să văd pe nimeni! se răsti el.

Kihrin stătea întins pe patul la fel de răvăşit ca şi hainele sale. Nu se schimbase şi nici nu se dăduse peste cap cu spălatul după ce Miya îi arătase camerele.

La început, fusese impresionat. Spre deosebire de încăperea în care se trezise iniţial, camera unde îl adusese Miya aparţinea aripii private a familiei – Sala Prinţilor, unde se găseau locuinţele Înaltului Lord, ale fiilor săi şi ale moştenitorilor direcţi. Camerele lui Kihrin alcătuiau un palat în sine, un amestec uimitor de ziduri bătute cu nestemate şi de plante care făceau palatul să semene cu o grădină, dar şi cu o zonă de locuit. Piesa centrală era un pat luxos, meşteşugit din crengile îmbinate a patru copaci vii.

Kihrin văzuse imediat capcana.

Zăbrelele ornate care închideau balconul erau ferecate cu fier. Lujerii cu flori aveau nişte ghimpi uriaşi. Uşa principală se încuia pe dinafară, la fel ca uşa laterală care îi lega locuinţa de cea a persoanei de alături.

Cel care folosise camerele înaintea lui fusese şi el ostatic aici.

Abia atunci Kihrin se simţi copleşit de situaţia imposibilă în care nimerise. Darzin îi putea face orice. Îl putea ucide, mutila sau vinde ca sclav, şi toate ar fi în regulă, potrivit legii. Părinţii aveau putere

absolută asupra copiilor lor. Iar Kihrin era copilul lui Darzin. Surdyeh nu mai avea cum să intervină, fiindcă Surdyeh murise. Ola? Probabil că murise şi ea.

Nu reuşea să închidă ochii fără să vadă gâtul tăiat al Moreei sau fără să audă râsul demonului. Nu reuşea să mai doarmă din pricina coşmarurilor.

Puţină durere care să-l pregătească pentru un festin al suferinţei.

Kihrin construise o baricadă din scaune şi se întinsese pe pat, mohorât. Rămăsese aşa, îmbufnat, zile întregi.

Da, erai îmbufnat. Nu mă întrerupe, Kihrin!

După cum spuneam, când lady Miya îl rugă să-i deschidă uşa, el refuză, ţipă la ea şi presupuse că femeia avea să plece. Un hârşâit îl făcu să-şi ridice privirea. Scaunul se desprinse singur de sub clanţă şi alunecă într-o parte, fără să fie atins. Uşa se deschise larg atunci şi o zări pe lady Miya, cu braţele încrucişate la piept şi ochii scăpărând de mânie. Kihrin se săltă în capul oaselor, tresărind.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci când m-ai vindecat, zise Kihrin. Eşti vrăjitoare, nu?

Lady Miya intră în cameră şi uşa se trânti în urma ei, din nou, fără să fie atinsă de cineva.

— Ştii ce e o vrăjitoare?

Kihrin scrâşni din dinţi.

— Bineînţeles. O vrăjitoare este cineva care nu a primit licenţă de la una dintre preţioasele voastre case regale.

— Şi tu crezi că eu nu am licenţă de la una dintre Casele Regale?

Kihrin îi aruncă o privire neprietenoasă, rece ca gheaţa. Ridică din umeri şi se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de un trunchi de copac şi o gleznă pe genunchiul celuilalt picior.

— Asta înseamnă că tu l-ai învăţat cum să invoce un demon?

Lady Miya nu răspunse imediat.

— Poftim? Pe cine să învăţ?

— Pe Darzin, rosti Kihrin rânjind. Darzin D'Mon e prieten la cataramă cu demonii ticăloşi. Trebuie să existe pe undeva un cântecel murdar.

Femeia vanté străbătu încăperea cu paşi fermi, mânioasă. Se încruntă când dădu cu ochii de aşternuturile murdare şi de hainele

neschimbate. Kihrin nici măcar nu se obosise să-şi înlocuiască bluza pe care Darzin i-o sfâşiase cu biciul cu câteva zile înainte, în timpul micului-dejun.

— Şi ce te face să crezi că a invocat un demon?

Kihrin îşi lăsă capul într-o parte şi se holbă la ea.

— Fiindcă l-am văzut. În fine, nu l-am văzut cu ochii mei, dar sigur el a fost. A şi recunoscut de faţă cu mine. N-aş fi aici dacă n-aş fi spart casa în care se ocupa cu invocările.

Kihrin îşi frecă tâmplele.

— Scumpă Taja! Dacă mi-aş fi luat tălpăşiţa atunci... Oricum nu era treaba mea, şi acum...

Băiatul clătină din cap.

— Acum sunt morţi. Nu-mi vine să cred că sunt morţi.

Kihrin se dădu jos din pat, iute, cu furie, îndepărtându-se de femeie cu un salt.

— Dar ţie ce-ţi pasă? Nu mă cunoşti şi nu-ţi pasă nici cât *negru* sub unghie de mine. Eu sunt doar un alt D'Mon, iar tu nu îi eşti loială familiei din propria voinţă. Ţi-a zis „tata" să ai grijă de mine? „Bunicul?"

— Nu, răspunse ea încet. Lyrilyn a fost camerista mea.

Kihrin tresări şi se răsuci pe călcâie.

— Nu la început, îl lămuri Miya. Lyrilyn era una dintre sclavele din haremul Înaltului Lord Pedron, un maniac care aproape a distrus Casa asta. După ce Therin l-a ucis pe Pedron şi a devenit noul Înalt Lord, m-a lăsat să aleg pe cine vreau eu să-mi fie apropiată. Am ales-o pe Lyrilyn.

Kihrin simţi că se sufocă, dar izbuti să îngaime o întrebare:

— Ai cunoscut-o pe mama?

Miya se aşeză pe marginea patului şi îi făcu semn să se apropie.

— Sunt atâtea... începu ea trăgând aer în piept. Sunt multe pe care nu ţi le pot povesti. Gaeşul îmi va interzice să deschid gura. Dar pot să-ţi spun că, atâta vreme cât am cunoscut-o pe Lyrilyn, n-a fost niciodată însărcinată.

— Poftim? Dar credeam...

Kihrin înghiţi în sec. Îl apucă ameţeala. Îi trecu prin minte că nu mai mâncase de multă vreme.

— Darzin susţine că Lyrilyn a fost mama ta, dar nu trebuie să uiţi că Darzin va minţi atâta vreme cât îi ajută ambiţiile nemăsurate. Nu

trebuie să ai încredere în el.

— Nu e cazul să-mi zici de două ori, încuviinţă Kihrin încruntat. Aşadar, nu ea a fost mama mea? Atunci, cine?

Miya dădu să rostească ceva, dar apoi clătină din cap.

— Nu pot să spun. Şi, deşi ştiu că un astfel de răspuns nu e ceea ce vrei să auzi, nu e nimic pentru care să-ţi faci griji. Însă invocarea demonului este. Te rog, povesteşte-mi mai multe!

Kihrin simţea nevoia să urle. Voia să ceară răspunsuri. În schimb, îşi frecă braţele şi încercă să nu se gândească la maţele care îi ghiorăiau. Atunci îşi dădu seama că poartă o cămaşă zdrenţuită. Străduindu-se să-şi domolească îmbujorarea, se duse la un dulap.

— Mi-a zis că numele lui e Xaltorarth.

— Ompher să mă apere! şopti Miya. Ăsta nu e un demon oarecare.

— A trebuit să apară Împăratul Sandus ca să-l alunge, îi povesti Kihrin.

Băiatul scoase o cămaşă atât de bogat împodobită, că l-ar fi costat tot profitul dintr-un an de jafuri. O puse la loc şi scoase alta, şi mai şi decât prima. Bănui că toate hainele sunt la fel, aşa că alese una la întâmplare şi o îmbrăcă.

— Însă Darzin l-a invocat. Căuta ceva care se numeşte Piatra Cătuşelor.

Tăcere.

Kihrin se întoarse cu faţa spre ea. Femeia stătea acolo, uitându-se fix la un perete, fără nicio expresie pe chip.

— Am zis ceva greşit? o întrebă.

Miya îl privi cu aceeaşi ochi albaştri ca ai lui, aceeaşi ca ai lui Darzin, dar ea era o vanté, iar ei doi, oameni. Vreo magie ciudată îi făcuse culoarea aceea, dar probabil că asta era adevărat şi pentru familia D'Mon. Ochi atinşi de zei.

— Ce e? insistă Kihrin.

— Dar tu porţi Piatra Cătuşelor, rosti Miya sec. Nestemata de la gâtul tău *este* Piatra Cătuşelor.

Băiatul duse mâna la piatra tsali de la gât.

— Poftim? Cum adică?

Femeia coborî privirea spre propriile mâini.

— Eu am făcut asta. I-am dăruit colierul lui Lyrilyn. Probabil că a avut atâta prezenţă de spirit să ţi-o dea ţie.

Miya zâmbi trist.

— Porumbiţa mea iubită. Loială până la sfârşit.

— Nu înţeleg, zise el. Dacă port piatra pe care Darzin o vrea atât de tare, de ce n-a luat-o? Am fost căzut la pat o săptămână, cât maestrul Lorgrin mi-a vindecat inima.

— Piatra Cătuşelor nu poate fi scoasă de nimeni în afara celui care o poartă. Darzin nu ţi-o poate fura. Poate fi dată mai departe numai din propria voinţă. Aşa cum am făcut eu cu Lyrilyn şi, trebuie să presupun, cum a făcut Lyrilyn cu tine. Cel puţin s-a ţinut de cuvânt. Te-a protejat, chiar dacă nu a reuşit să te ducă manolilor.

Miya închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea pentru o clipă, de parcă s-ar fi aşteptat să o doară ceva, apoi deschise ochii şi expiră.

Kihrin se simţea din nou ca un copil plin de întrebări.

— De ce să mă ducă în jungla manolă? Eu nu sunt vanté...

Glasul i se gâtui.

Nu atenţia maternă a Miyei o dădu de gol, căci Kihrin crescuse pe lângă Ola. Era obişnuit cu asemenea priviri din partea unei femei care nu îi era mamă naturală. Mai degrabă anii petrecuţi de Kihrin în Cercul Inferior, anii petrecuţi alături de Dansatorii-umbră, în compania oamenilor cărora nu le păsa unul de altul dacă nu aveau un profit de pe urma asta. Chiar dacă Lyrilyn fusese prietena cea mai apropiată a Miyei, Kihrin nu credea că un vanté ar fi renunţat la o comoară atât de preţioasă, dându-i-o unei cameriste. Burtosul îi oferise 15.000 de coroane pe colier. Burtosul, care nu i-ar fi oferit un preţ corect nici măcar lui Tavris însuşi, dacă zeul ar fi vrut să păcălească hoarda unui dragon.

Nu, nu putea crede că Miya ar face asta pentru nou-născutul lui Lyrilyn.

Dar pentru propriul copil?

Femeia era atât de frumoasă, de sălbatică! Atât de diferită de oamenii obişnuiţi! Totuşi, dacă era mama lui, ar fi trebuit să moştenească mai multe de la ea. Părul acela albastru-închis părea un semn mai potrivit al rudeniei. Ochii albaştri nu dovedeau nimic. Toată lumea din Casa D'Mon avea ochii albaştri, aşa cum toată lumea din Casa D'Aramarin avea ochi verzi.

Nu reuşi să-şi ia inima în dinţi să întrebe: „Tu eşti mama mea?"

Miya se întinse spre el şi îi apucă mâna.

— Nu eşti un vanté pe de-a-ntregul, dar ai sânge vanté în vene datorită familiei D'Mon. Poţi oricând să le ceri adăpost oamenilor

noştri.

Femeia îl strânse de mână.

— Kihrin, ce s-a întâmplat la Vălul Sfâşiat nu a fost vina ta. Băiatul deschise gura ca să protesteze, dar Miya continuă: Dacă Darzin l-a invocat pe Xaltorath, a făcut-o cu un singur scop: *să te găsească.* Un demon cu o asemenea putere e suficient de capabil să găsească pe cineva ascuns cu ajutorul magiei, chiar şi pe cineva protejat cu Piatra Cătuşelor. Fie că ai dat peste Darzin din întâmplare, fie că aşa a fost scris, rezultatul ar fi fost acelaşi. Xaltorath găseşte întotdeauna persoana pe care o vânează. Nu cred că Darzin ar fi avut dorinţa sau răbdarea să-ţi ţină tatăl în viaţă, fiindcă sigur s-ar fi împotrivit îndepărtării tale de lângă el. Darzin şi numai Darzin poartă această responsabilitate, nu tu.

— Darzin nu mă căuta pe *mine* totuşi, spuse Kihrin. L-am luat prin surprindere. Nu se aşteptase ca Xaltorath să mă atace.

Miya zâmbi jucăuş.

— Ce uşurare! Nu e atotştiutor. Aşadar, demonului i s-a poruncit să găsească piatra. Mă întreb de ce ar vrea să intre în posesia ei.

— Nu ştiu. Dar nu pentru ceva bun, asta e sigur.

Aşadar, Darzin minţise despre tot. Nu se dusese la preoţii Thaenei ca să-l întoarcă pe Surdyeh, nu-i dăduse Piatra Cătuşelor lui Lyrilyn şi probabil că nu o iubise şi nici nu se căsătorise cu aşa-zisa „mamă" a lui Kihrin.

Miya se aplecă şi îl sărută pe creştetul capului.

— Mănâncă ceva, spală-te şi ieşi din cameră! Înaltul Lord ţi-a stabilit profesori şi ai chestiuni de etichetă pe care trebuie să le înveţi.

Kihrin îşi trase din nou picioarele sub el.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Fiindcă...

Băiatul se cutremură.

— Ar fi ca şi cum l-aş lăsa pe nenorocitul ăsta să câştige.

— Vorbeşti de Darzin?

— Da.

O clipă, Kihrin se gândi să-i spună lui lady Miya şi despre Mortul, dar hotărî că e mai bine să păstreze secretul o vreme. Dacă avea dreptate şi Mortul era Înaltul Lord, Miya încă se afla sub puterea lui.

— Ascultă! Jeleşte-i pe cei pe care i-ai pierdut. Ţine-i în inima ta şi

nu-i uita niciodată. Nu te încrede în nimeni din această casă a durerii. Dar, dacă vrei ca moartea lor să aibă un rost, dacă vrei să te răzbuni într-o bună zi pe Darzin, nu trebuie să stai aici. Trebuie să foloseşti tot ce ai învăţat în Cercul Inferior, în Oraşul de Catifea, şi să recurgi la acele abilităţi ca să te descurci cu cei de aici şi să rămâi în viaţă. Te rog! Crede-mă când îţi zic că nici mama ta, nici tatăl tău nu şi-ar dori să-ţi duci viaţa în suferinţă.

— Tata...

Kihrin îşi feri privirea.

— Muzicianul care te-a crescut. Ce alt tată contează? zâmbi Miya. Ce-ar vrea el să faci?

Kihrin se încruntă, dar îşi reveni iute. Îşi şterse ochii şi surâse trist.

— Ai dreptate, lady Miya. Ar trebui să fac exact ce-ar vrea Surdyeh.

— Să-i trimit pe servitori cu cina? întrebă femeia.

— Sigur, replică el, cu o expresie hotărâtă pe faţă.

Avea să facă exact ce dorise Surdyeh încă de la început: să fugă şi să se ascundă cu prima ocazie.

35: STEAGURI ROŞII

(Povestea lui Kihrin)

Au trecut şase luni. Profesorul promis de Khaemezra...

Poftim?

Glumeşti? Ştiu atâtea secrete ale Frăţiei Negre, şi tu mă baţi la cap cu asta?

Bine! Da, eu şi Kalindra am devenit iubiţi. Nu, nu voi intra în detalii. Tu eşti cea care a absorbit o mie de minţi, Talon. Ar trebui să ştii cum merge treaba.

După cum spuneam, după şase luni, profesorul promis de Khaemezra tot nu apăruse. Învăţam armele generale cu Szzarus şi magia cu Tyentso ori de câte ori avea timp liber. Cursurile ei erau scurte, dar nu pentru că nu voia să mă înveţe, ci pentru că mă trezisem neputincios să învăţ. În ciuda talentului meu de a mă face invizibil sau a puterii mele de a vedea dincolo de Primul Văl, dovedeam o lipsă descurajantă de îndemânare pentru orice formă de magie[77]. Tyentso dădea vina pe Dansatorii-umbră că renunţaseră să mă mai pregătească după ce murise Şoricica şi îi înjura cu foc la sfârşitul fiecărei lecţii ratate.

Movila topită de rocă vulcanică de lângă Ynisthana a devenit o insulă în formă de con, crescând cu câţiva metri de fiecare dată când Bătrânul se oprea să ne viziteze. Adică adesea.

Mă ţineam departe de plajă.

Incapabil să mă fac remarcat la magia de care aveam nevoie ca să scap, mă concentram asupra antrenamentului fizic. Exersam până la epuizare în timpul zilei şi mă dedicam unui alt tip de epuizare alături de Kalindra pe timpul nopţii. Încet, ne-am dezvăluit unul altuia rănile

[77] Nu e ceva neobişnuit. Cei mai mulţi dintre magi cunosc o singură vrajă, nu pentru că nu au dorinţa de a învăţa, ci pentru că nu sunt înzestraţi pentru aşa ceva.

încă necicatrizate de pe urma atacului lui Xaltorath pe măsură ce lunile se scurgeau într-o succesiune rapidă.

Teraeth a avut dreptate în privinţa unui lucru: în cele din urmă, Kalindra m-a părăsit.

Îmi amintesc foarte bine dimineaţa aceea. Mă aflam cam pe la jumătatea versantului vulcanului de pe Ynisthana, un con perfect de bazalt negru, care se înălţa printre neguri până când sfârşea într-un crater de forma unui bol. Încă nu părăsisem marginea pădurii ca să urcăm pe cărările înguste.

Şi iată-mă acolo, furişându-mă în urma lui Teraeth, simţind pentru prima dată după luni întregi că l-aş putea surprinde. Era bun la furişat, dar eu mă descurcam şi mai bine. L-am privit cum pregătea o capcană pentru tovarăşii lui asasini, folosind doar câteva ramuri şi liane, şi m-am simţit satisfăcut. Aveam un steag negru într-o mână şi rosteam în gând vraja mea pentru invizibilitate în timp ce mă apropiam. Habar n-avea că e pe punctul de a pierde întrecerea.

Frăţia Neagră se pregătea adesea cu ajutorul întrecerilor sau al provocărilor, cu sarcini impuse de Khaemezra sau de alţi conducători. Deşi nu ratasem niciodată ocazia de a le aminti că nu mă număr printre iniţiaţii lor, întotdeauna mă invitau să iau parte. În ziua respectivă, primisem o sarcină imposibil de simplă: să ajung în vârful vulcanului, să fur steagul înfipt de Kalindra acolo şi să-l aduc înapoi la templu.

Nici o altă regulă. Dacă aş fi vrut, aş fi putut aştepta ca un ucenic să ajungă primul în vârf, să-l atac pe neaşteptate şi să-i fur steagul. Sau, dacă ajungeam primul, să-l înlocuiesc cu o imitaţie. Intrigile nu aveau limite. Aproape orice era permis.

Astfel, m-am furişat în spatele lui Teraeth, despre care credeam sigur că e adversarul meu principal. Când m-am apropiat de el, i-am adulmecat mirosul pielii şi am sărit învârtindu-mă, lăsând steagul să cadă...

Acesta s-a răsucit prin aerul gol al unei iluzii.

— La naiba!

Dar era prea târziu.

În timp ce eu îl atacasem pe Teraeth, el mă atacase la rândul său.

M-am întors într-o parte exact când piciorul lui Teraeth s-a năpustit spre locul unde fusese capul meu cu o secundă înainte. M-a cuprins indignarea. Atunci, Piatra Cătuşelor a devenit rece.

Aşadar, nu ne mai jucam.

Teoretic, Frăţia nu trebuia să folosească arme letale cu mine. Purtam Piatra Cătuşelor, ceea ce ar fi cauzat complicaţii neplăcute şi destul de neclare oricui încerca să mă ucidă. Uşor de zis, greu de făcut. Teraeth avea prostul obicei să uite că doar ne jucam.

Ce să zic? Nu cred că era ceva personal, dar membrii Frăţiei sunt antrenaţi să ucidă. Odată ce instinctul capătă rădăcini în fiinţa, ta, e greu să te stăpâneşti.

Am încercat să-i apuc piciorul ca să-l dezechilibrez, dar s-a dovedit a fi mai rapid decât mine. A continuat să se învârtă, şi abia înţelesesem ce se petrece când celălalt picior m-a lovit direct în faţă.

M-am prăbuşit.

N-am leşinat totuşi. Când s-a apropiat de mine, l-am înşfăcat de cămaşă, l-am trântit pe-o parte şi i-am ars una în falcă.

Teraeth şi-a lipit lama rece a pumnalului de gâtul meu.

— Mai încet, a şuierat el, abţine-te!

Am privit în jos spre pumnal. Părea ascuţit bine. Şi aş fi băgat mâna în foc că tăişul avea otravă pe el.

— Dacă ai de gând să-mi tai gâtul, dă-i drumul!

Teraeth a pufnit, dar felul în care temperatura pietrei a revenit la normal mi-a spus că tânărul îşi amintise că este pe punctul de face ceva regretabil. S-a îndepărtat de mine, vârându-şi pumnalul la brâu.

— Bine! Facem cum zici tu. A ridicat o bucată de liană şi a adăugat: Ai prefera să fii legat sau inconştient...

Deja alergam pe cărarea de munte.

În spatele meu, bărbatul a izbucnit în hohote de râs, apoi i-am auzit paşii tot mai rapizi, tot mai aproape.

Vulcanul propriu-zis era sterp. Nu-i aflasem niciodată numele, presupunând că nu se numea tot Ynisthana. Piatra lui neagră avea o frumuseţe aparte, cămin al muşchiului şi al lichenilor, o siluetă profilată pe cerul ca azurul. Aerul duhnea a sulf de la fumul ce se ridica din crater. Roca de sub picioarele mele scânteia din cauza focurilor de dedesubt. Temperatura devenea tot mai înaltă pe măsură ce urcam. Am început să gâfâi, mai degrabă pentru că mă sufocam, nu pentru că obosisem.

Îmi doream ca Tyentso să fi fost în stare să mă înveţe cum să mă protejez de foc.

Când am ajuns în vârf, am văzut steagul roşu prins sub o stâncă.

Teraeth era chiar în spatele meu. Imediat ce-am atins buza craterului, am sărit pe cel mai mare bolovan din apropiere şi m-am făcut din nou invizibil.

— La naiba!

Mâna lui Teraeth a alunecat prin spaţiul unde mă aflasem cu o secundă înainte. Apoi s-a oprit, lăsându-şi capul într-o parte şi cercetând pământul.

Căuta orice fel de semn nelalocul lui care să-mi trădeze poziţia.

Am rânjit. Teraeth avea ceva extrem de sălbatic atunci când vâna. Îmi amintea de reptilele de pe insulă, complet concentrate asupra prăzii lor.

Atunci am văzut corabia.

Vulcanul se ridica la câteva mii de metri deasupra mării, ceea ce însemna că, în vârf, într-o zi senină, puteai vedea la orizont. Ziua aceea era cât se poate de frumoasă şi zăreai cu uşurinţă nenumăratele insule ce formau lanţul din care Ynisthana era doar o verigă.

— Teraeth, se vede o corabie în zare.

Adversarul meu s-a răsucit spre locul de unde îmi răsunase glasul.

— Doar n-o să-mi distragi atenţia ca să...

Am devenit vizibil şi am coborât de pe stâncă, arătând cu degetul.

— Uite!

Teraeth mi-a urmat direcţia braţului, deşi fără să lase garda jos. Probabil credea că încerc să-l duc de nas.

Dar acolo chiar se zărea o corabie cu vele negre ce-şi croia drum spre portul principal, venind din direcţia opusă Marelui Burdihan.

— Şi?

Teraeth s-a aplecat şi a ridicat steagul roşu.

— E o corabie cu provizii. Nimic interesant. Las-o în pace! Avem o întrecere de terminat.

I-am aruncat o privire de parcă aş fi vrut să-i spun că îşi pierduse minţile. Mulţi oameni de pe insulă aşteptau corabia aceea de luni întregi. Dacă nu s-ar fi alăturat Frăţiei Negre, Tyentso ar fi putut pleca, întorcându-se în Zherias să-şi găsească de lucru. Cei mai mulţi dintre supravieţuitorii de pe *Nenorocirea* pesemne că aveau să plece cu acea corabie.

Dacă n-ar fi fost Bătrânul, şi eu aş fi plecat cu ea.

Am coborât muntele în goană, deşi, ca să fiu corect, a fost mai degrabă o alunecare calculată.

Şi alţii observaseră deja corabia sau fuseseră informaţi de sosirea ei. Când am intrat pe cărarea ce ducea spre port, am recunoscut o siluetă în faţa mea, ceva mai încolo. Kalindra.

Şi ea se îndrepta spre port. Spre deosebire de mine, ea purta o legătură pe umăr. Nu îmbrăcase robele negre ale Frăţiei, ci haine simple de călătorie, inclusiv vălul în carouri al unei băştinaşe zheriaso, purtat ca un şal. Nu-mi trecuse prin minte că are sânge amestecat şi că îl include şi pe cel zheriaso. Kalindra avea pielea mai deschisă decât a Olei, dar nu cu mult. Nodurile din părul ei ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Însă pleca.

— Kalindra! am strigat.

Fata s-a întors, şi-a dus mâna streaşină la ochi, apoi s-a răsucit din nou. A continuat să meargă spre golf.

— Las-o! m-a îndemnat Teraeth. Ştiai că va veni şi ziua asta.

Am tresărit. Teraeth mă urmase totuşi.

— Ce se petrece? am întrebat. Pleacă?

— Mulţi oameni pleacă, mi-a explicat Teraeth. Alţii sosesc. Aşa merg lucrurile.

— În regulă, dar de ce să nu-şi ia la revedere? Când vine înapoi?

— Nu mai vine.

Am rămas pe loc holbându-mă la el, cu gura uscată, strângând din pumni frenetic. Nu înţelegeam ce încerca să-mi spună. Nu-mi plăcea insula. Nu-mi plăcea că sunt întemniţat acolo şi, sincer vorbind, nu renunţasem la ideea că Bătrânul putea fi controlat de Khaemezra, că dragonul era singura ei cale să mă facă să rămân şi să fac ce mi se porunceşte. În definitiv, ştiam şi eu unele lucruri despre escrocherii.

Pentru Kalindra înduram totul. Ea era motivul pentru care nu înnebuneam. Alături de ea, nu trebuia să fiu controlat de ceea ce-mi făcuse Xaltorath. Cu ea mă puteam simţi ca un om normal.

N-avea cum să plece. Imposibil.

— Poftim? am rostit într-un final.

Teraeth nu s-a uitat la mine.

— Nu se mai întoarce. Noua ei sarcină se va desfăşura pe o perioadă lungă de timp.

Ştiam cu ce se ocupă Frăţia Neagră.

— Pe cine trebuie să omoare?

— Nu e genul acela de sarcină. În orice caz, nu e treaba ta.

Am făcut un pas spre el.

— Poftim? Nu e treaba mea?

Teraeth şi-a dezvelit dinţii.

— Da, ce anume nu pricepi, Înălţimea Ta? Astea sunt treburi de-ale Frăţiei. Ai avut şi tu şansa să ni te alături, dar ai refuzat. Din politeţe ţi-am zis chiar şi-atât.

— Nu mi-o amintesc pe mama ta zicând că e obligatoriu să stau alături de voi. Şi-apoi, ai uitat cine mi-era profesoară? Kalindra.

Privirea lui Teraeth s-a umplut de ură.

— Se pare că şi-a luat prea multe libertăţi.

Am simţit un gol în stomac.

— Poftim?

Teraeth s-a oprit.

— E... În fine. Am vorbit fără să gândesc.

— Nu. Explică-mi! Cum adică „prea multe libertăţi"? Ce-ai vrut să zici?

Teraeth mi s-a părut fâstâcit.

— Uită-mi vorbele! Nici eu nu mă bucur că pleacă. Noul tău profesor soseşte cu aceeaşi corabie. El va prelua pregătirea ta, aşa cum a promis Mama, mi-a explicat el, dând să plece.

Am alergat în faţa lui şi i-am blocat trecerea.

— Nu. Nu pleci de aici! Cum adică şi-a luat prea multe libertăţi? Vrei să spui că a fost nevoită să plece pentru că suntem iubiţi? Toată lumea de pe insulă se culcă cu toată lumea, de obicei în grupuri. Eu aleg o femeie, îi rămân fidel, iar ea e pedepsită pentru asta?

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu eşti de vină?

Remarca mea l-a oprit.

— Eu... să fiu de vină?

— Sunt curios dacă o trimiţi de aici fiindcă eşti gelos pe mine sau pentru că eşti gelos pe ea?

Nările îi fremătau în vreme ce se holba la mine şi în ochi i-am citit uluirea şi furia.

— Ticălos mic şi arogant!

— Spune-mi că mă înşel!

Teraeth s-a încruntat şi a păşit spre mine.

— Ştii deja că îndrugi baliverne. Kalindra e prietena mea şi îmi pasă de ea, dar nu sunt îndrăgostit de ea, aşa cum nici ea nu e de mine.

Niciunul nu am avut aşteptări în privinţa fidelităţii. În ceea ce te priveşte...

Teraeth m-a privit pe sub gene.

— Nu mă jigni sugerându-mi că singura modalitate prin care aş fi binevenit în patul tău este să îndepărtez toţi rivalii. Poate că eşti prea ruşinat din cauza masculinităţii tale preţioase de quuros să recunoşti că mă vrei, dar asta e problema ta, nu a mea.

Teraeth a terminat, fluturându-şi mâna energic prin faţa ochilor.

— Oricum, sarcina Kalindrei nu are nimic de-a face cu *mine.* Mama a crezut că se află în pericol să se îndrăgostească de tine, aşa că a hotărât că e mai bine ca ea să plece înainte ca relaţia să se adâncească primejdios de mult.

— Kalindra...

Am coborât panta în goană, spre port.

Am auzit paşi în urma mea şi ceva greu m-a izbit în spate. M-am rostogolit şi am văzut că Teraeth mă lovise. A continuat să-mi care pumni în faţă. Parcă mă bătea cu un baros. M-am răsucit într-o parte ca să-l apuc de braţ, sperând să-l pot doborî ca să mă pot ridica. Şi-a ferit braţul la timp, apoi s-a întors şi mi-a prins încheietura în aşa fel încât, dacă ar fi tras mai tare, mi-ar fi rupt sau dislocat umărul. M-a ţintuit cu picioarele şi nu a trebuit să mai facă nimic decât să apese genunchiul. N-am mai fost în stare decât să vomit.

— Nu e pentru tine, mi-a zis Teraeth cu faţa la câţiva centimetri de-a mea. O placi, e singură, dar nu o iubeşti. Niciodată nu o vei iubi. Să o laşi să se ataşeze de tine e doar o cruzime.

— N-ai de unde să ştii asta.

Am încercat să mă eliberez, dar Teraeth cunoştea trucuri pe care profesorii mei abia dacă sugeraseră că există.

— Ştiu că nu e o fată din Jorat, cu părul roşu ca sângele şi cu ochi ca focul.

Am încetat să mă mai zbat.

— Ce-ai zis?

— O fată jorat, a repetat Teraeth cu un glas grav. Cu părul de culoarea miezului nopţii sau al apusului de soare, purtat în stilul specific celor atinşi de zei. Piele arămie perfectă şi neagră precum cărbunele pentru tălpi, glezne şi palme. Ochii ei sunt ca rubinele care reflectă flăcările, strălucind în toate nuanţele focului. Buze ca murele, coapte şi dulci...

N-am reuşit să-mi ascund şocul sau groaza. Cum de ştia? Cum de ştia de ea? Singurii care ştiau de ea erau demonul ce-mi sădise imaginea în minte şi Morea. Mai exista posibilitatea ca imitatorul care o omorâse şi o mâncase pe Morea să ştie şi el, dar asta însemna...

— Dă-te jos de pe mine!

Am împins din nou şi, de data asta, Teraeth nu s-a mai împotrivit.

S-a rostogolit pe iarbă şi s-a oprit cu un picior prins sub el şi cu capul sprijinit de braţ.

M-am ridicat, încă tremurând şi căutând să-mi recapăt suflul.

— Nu i-am povestit Kalindrei despre ea. Nu i-am povestit nimănui de pe insulă despre ea. Acum, să faci bine să-mi spui de unde ştii! Dar acum.

Teraeth m-a ignorat şi a continuat descrierea.

— Miroase ca merele şi ca moscul greu, întunecat, iar când zâmbeşte, parcă te-ai uita la soare...

Am gemut.

— Spune-mi, la naiba...

— Şi ai crede că are un umor nebun, dar, în schimb, toată flacăra aceea a domolit-o...

L-am prins pe Teraeth de cămaşă, apoi l-am săltat cumva în capul oaselor şi l-am împins spre cel mai apropiat copac.

— Ai văzut-o. Ştii cine e. Spune-mi îndată!

Teraeth a zâmbit.

— Dar credeam că vrei să-ţi petreci tot restul vieţii cu Kalindra.

Am rămas fixându-l cu privirea.

În acelaşi timp, am devenit conştient de prezenţa lui. I-am simţit sudoarea, pieptul lipit de al meu... Am simţit cât de mic e spaţiul dintre corpurile noastre. Intenţia mea fusese să-l ameninţ, să-l intimidez, dar mâinile lui s-au aşezat uşor pe coapsele mele.

În ochii lui verzi nu am zărit frică.

I-am dat drumul şi m-am tras îndărăt. Stingherеala mi-a colorat obrajii în roşu. M-am simţit sfâşiat de emoţii, de ruşine, de pofte trupeşti şi de furie că Teraeth avusese încă o dată dreptate. Imediat ce o descrisesem pe fata din Jorat, încetasem să mă mai gândesc la Kalindra şi, pe toţi demonii, doar ştiam ce poate face! Kalindra era reală, mă făcea fericit. Nu voiam să plece. Sigur nu voiam să plece, dar nici nu voiam să uit de fata din fanteziile lui Xaltorath.

Teraeth şi-a îndreptat tunica.

— Aşa ziceam şi eu.

— Cum de ştii? Teraeth, cum ai aflat de fata din Jorat?

Pe chipul lui a trecut scurt o undă de compătimire. Nu ştiu, poate mi-am imaginat.

— Corabia pleacă în curând. Du-te în port să-ţi întâlneşti noul profesor!

Nu aveam de gând să mă las păcălit aşa uşor.

— Mă jur pe toţi zeii că nu o să mai am încredere în tine dacă nu-mi răspunzi!

În momentul acela, statuile reprezentând şerpi care se înşirau la intrarea în templu arătau mai multă emoţie decât Teraeth. Aproape insesizabil, s-a cutremurat.

— E alegerea ta, dar în locul tău eu n-aş folosi jurămintele la întâmplare.

— Naiba să te ia! Există doar două creaturi pe lumea asta care ştiau despre fată: un demon şi un imitator. Cum să mai am încredere în tine?

Nu cred că l-am văzut vreodată pe Teraeth mai mânios. Şi nu doar mânios, ci şi rănit. Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit de parcă ar fi cercetat care dintre sutele de opţiuni ar fi mai potrivită pentru executarea mea imediată.

— Sunt un asasin. Numai un nebun ar avea încredere în mine, mi-a răspuns.

S-a ridicat şi a pornit înapoi spre terenul de antrenament, cu steagul roşu în mână.

36: TESTAREA ÎNCUIETORII

(Povestea lui Talon)

Toate speranţele lui Kihrin de a scăpa se risipiră chiar de la prima încercare.

După revelaţia despre noul lui statut, îşi plănui evadarea o zi întreagă. Dacă rămânea cu familia D'Mon, ar fi fost un pericol pentru toţi cei din jurul lui. Dacă fugea, Darzin n-ar fi avut niciun motiv să mai rănească pe altcineva. Cea mai potrivită cale să iasă din această situaţie era să dispară.

Planul lui era simplu: să plece pe uşa din faţă. Servitorii familiei D'Mon aveau un obicei vechi de când lumea: se supuneau oricui dădea porunci. Dacă adăuga şi înzestrarea lui de a trece neobservat, sigur avea să fie în stare să iasă ca la plimbare din curtea palatului.

În dimineaţa aceea, le ceru servitorilor să-l îmbrace în cele mai frumoase haine din dulap, vârî în buzunare câteva obiecte de valoare şi porni spre grajdurile din curtea privată.

Îşi drese glasul pentru a-i atrage atenţia unui grăjdar. Kihrin îl salută pe acesta dând din cap, vesel.

— Am nevoie de o trăsură.

Nu mai oferi alte explicaţii.

— Îndată, lordul meu.

Grăjdarul îi făcu semn din cap unui băiat, care fugi spre grajduri.

Kihrin răsuflă uşurat. Bărbatul nu-i ştia numele. Nu primise nicio poruncă să-l ţină înăuntru pe „băiatul cu părul blond". De acum, Kihrin nu mai trebuia decât să meargă până la chei, să abandoneze trăsura şi să ia legătura cu Dansatorii-umbră. Odată pus la adăpost, urma s-o găsească pe Ola şi să dispară amândoi.

Darzin urma să nu mai aibă vreodată ocazia să invoce alt demon.

Kihrin aşteptă cât ajutoarele de grăjdari îi pregătiră calul şi trăsura. În timpul acelor secunde agonizante, porţile uriaşe de fier ale curţii

private se deschiseră şi o altă trăsură intră.

Pe viaţa Tajei! Poartă-te de parcă ai fi de-al locului! Nu faci nimic din ce n-ar trebui! Băiatul îşi ascunse mâinile tremurânde la spate. *Te rog, Taja, să fie oricine, numai Darzin, nu!*

Trăsura se opri în dreptul scărilor. Majordomul se repezi înainte să-l ajute pe ocupantul trăsurii să coboare. O femeie între două vârste. Purta un corset complicat de culoarea turcoazului şi un şal agolé din satin, acoperit cu diamante.

Pietrele preţioase făceau o treabă atât de bună, încât persoana devenea centrul atenţiei oriunde călătorea. Din păcate, nestematele nu se descurcau la fel de bine să ascundă că femeia nu mai poseda o siluetă de tinerică. Culoarea veşmintelor îi sublinia părul de un cărămiziu strălucitor, care atrăgea privirea asupra chipului ei încărcat de machiaj de ziceai că folosise tot ipsosul de pe zidurile Cercului Inferior. Expresia ei exprima dezgust pentru orice i se perinda pe dinaintea ochilor.

Într-un târziu, se uită la Kihrin.

— Ce caută ăsta aici? se răsti ea la grăjdar, ignorându-l pe băiat.

— Înălţimea Lui aştepta o trăsură, milady. Bine aţi venit acasă, Luminăţia Voastră! adăugă majordomul, făcând o plecăciune.

— Înălţimea Lui?

Un evantai din fildeş îl plesni peste faţă tot atât de iute pe cât dispăru în adâncurile negre ale săculeţului ei.

— Idiotule!

Se holbă la Kihrin fără să-şi ascundă duşmănia.

— Aşteptai o trăsură? Dar unde te duceai, băiete?

Kihrin făcu o plecăciune, ascunzându-şi spaima.

— Milady, mă duceam să-mi recuperez un cadou care mi-a fost dăruit. Lordul Darzin a considerat că e o idee bună.

— Aşa a considerat lordul Darzin? Să te duci să iei un cadou?

Femeia pufni scârbită.

— Ţi-a dat cineva o fundă nouă pentru părul tău galben, frumuşel?

Necunoscuta îl apucă de păr şi-l smuci spre ea până când ajunseră faţă-n faţă.

— Au! La naiba! Opriţi-vă!

Kihrin încercă să se smulgă din strânsoare, dar înţelese că e imposibil fără să folosească violenţa.

— Îţi dau eu funde de nu te vezi, cretinule! Haide! Încă trăgându-l de

păr, femeia intră în palat, strigându-i grăjdarului: Ia pachetele din trăsură şi du-le direct în camera mea! Să nu văd vreo zgârietură pe ele, că rămâi fără dinţi!

După câţiva metri, Kihrin se propti pe călcâie, îşi apucă părul şi trase.

— Pe toţi zeii şi demonii din lume, dă-mi drumul, hoaşco!

Femeia îi dădu drumul şi îl privi furioasă.

— N-ar trebui, dar ai noroc că te-am prins făcând o tâmpenie când sunt binedispusă, zise ea scoţându-şi mănuşile şi aruncându-le în mijlocul coridorului. Vino cu mine liniştit şi nu va fi nevoie să pun gărzile să te târască în lanţuri!

Kihrin îi aruncă o privire mânioasă.

— Dar tocmai mă duceam să iau...

— Fugeai, îl corectă ea. Trăiesc în casa asta de cincisprezece ani. Crede-mă, recunosc toate semnele.

Apoi, amintindu-şi ceva, femeia îi întinse mâna cu palma în jos.

— Ce nepoliticos din partea mea să nu mă prezint! Sunt Alshena D'Mon. Cu alte cuvinte, mama ta vitregă.

— Condoleanţele mele! şopti el printre dinţi, sărutându-i mâna.

Spre surprinderea lui, Alshena chicoti.

Însă, imediat, chipul ei deveni serios. Îşi scoase evantaiul din fildeş şi îl desfăcu larg, făcându-şi vânt să se răcorească. Îi întinse mâna dreaptă lui Kihrin şi spuse:

— Haide, copile! Vino cu mine! Vom vorbi despre motivul pentru care e o tâmpenie ce voiai să faci şi cum ţi-ar fi putut aduce moartea cât ai clipi. Apoi vom discuta despre cum să nu mai fii prost pe viitor. Dacă aşa ceva e posibil.

Femeia zâmbi.

— Ar trebui să fii atent, tinere! S-ar putea să-ţi salveze viaţa.

37: NOUL PROFESOR

(Povestea lui Kihrin)

M-am aşezat pe un morman de roci vulcanice şi am privit velierul cum ancora în golful micuţ şi îngust. Ne aflam în partea opusă a insulei, unde Bătrânul îşi construia noul lui pat cât un munte, ceea ce reprezenta o mare uşurare pentru toată lumea prezentă.

Mai mulţi membri ai Frăţiei se adunaseră pe plajele negre să întâmpine corabia alături de cei care erau pregătiţi să plece cu ea. Kalindra se găsea şi ea în mijlocul mulţimii. Sunt sigur că ştia că o urmăresc, dar nu şi-a întors niciodată capul.

Echipajul velierului a lăsat la apă o barcă mică, ai cărei ocupanţi au început să vâslească spre ţărm. Un bărbat înalt s-a dat jos din ea încruntat, ţinând în mâini câteva pachete. Mai multe bărci au pornit spre mal. Kalindra şi însoţitorii săi, desemnaţi să meargă în locuri străine, au început să vâslească spre navă. Într-o jumătate de oră, plaja se golise, cu excepţia celor din Frăţie care aranjau proviziile şi a bărbatului înalt.

Omul era îmbrăcat simplu, deşi cizmele lui păreau scumpe – stilul quuros de cizme înalte până la coapse, popular printre duelişti şi călăreţi. Era chel şi mai înalt decât cei mai mulţi quuros, cam de statura unui vanté. Mi s-a părut că-l mai văzusem.

Nou-venitul a rămas aşa, cercetând plaja şi insula, cu o expresie de reticenţă şi de silă pe faţă. Privirea i-a alunecat peste mine, după care s-a oprit brusc.

Nu voiam să mă mişc, aşa că am rămas acolo şi am aşteptat ca bărbatul să vină spre mine. I-am întors aceeaşi privire ostilă şi rece. Aveam gura plină de amărăciunea lăsată de plecarea Kalindrei şi pielea de pe obraz încă îmi zvâcnea din cauza pumnului primit de la Teraeth.

Serios vorbind acum, Teraeth avea un croşeu de dreapta demn de un nenorocit de gladiator.

— Aşadar, tu eşti cel care a stârnit atâta tevatură, mi-a zis bărbatul, urcând pe stânci.

M-am încruntat când mi-am adus aminte unde îl mai văzusem.

— Te cunosc. Tu eşti cârciumarul de la Câmpurile Ofrandelor, cel care are o fiică drăguţă.

— Iar eu nu te cunosc, mi-a răspuns ridicând o sprânceană. Nu eşti băiatul ăla de catifea de la clubul Vălul Sfâşiat?

M-am înroşit de furie. Nu din cauza defăimării, ci pentru că se presupunea că bărbatul urma să-mi fie profesor. M-am simţit de două ori trădat. Nu era un maestru al sabiei. Cum ar fi putut? Arăta mai mult ca unul care freacă tejgheaua, stă la taclale cu muşteriii şi îşi vinde rahaturile, în niciun caz ca un bărbat care îşi petrece timpul cu diferite forme de fandări.

Darzin l-ar face arşice pe unul ca el.

— Nu. Nu sunt.

— Atunci, poate mă aflu aici ca să te învăţ cum se serveşte un vin de ghimbir, a zis el întinzându-mi mâna. Spune-mi Doc!

I-am ignorat gestul şi m-am ridicat în picioare, scuturându-mi hainele.

— Lasă-mă să ghicesc! Oamenii poposesc la cârciuma ta şi tu le îneci durerile cu bere.

— Mi-a plăcut asta. Ar trebui să pun pe cineva să-mi picteze vorbele tale pe o placă şi s-o atârn frumuşel afară, deasupra uşii.

— Ţi-ai ales al naibii de bine locul unde să-ţi petreci vacanţa. Peisajul e frumos, dar femeile de aici te vor ucide.

Doc a scos nişte hohote de râs urâte.

— Aşadar, nu s-a schimbat nimic.

Când s-a uitat în sus, spre versantul muntelui, a căzut pe gânduri.

— Unde e?

Doar nu se referea la Tyentso.

— Khaemezra?

— Da.

— Habar n-am. Şi nici nu îmi prea pasă, ca să fiu sincer, doar că...

Am scrâşnit din dinţi şi am purces la drum.

— Cred că trebuie să mă răfuiesc cu ea puţin. În fine, vino după mine! Te duc la Teraeth. El ştie, de obicei.

Făcusem deja câţiva paşi când mi-am dat seama că Doc nu mă urmărea. M-am uitat în spate şi l-am văzut stând acolo, privindu-mă cu

o expresie îngrozită, de om şocat.

— Ce-am zis?

— Cine e Teraeth? a întrebat Doc.

Am clipit de câteva ori.

— Faci parte din Frăţia Neagră, nu?

Doc şi-a săltat bărbia.

— N-am susţinut asta nicio clipă.

— Dar ştii destule despre ei ca să ai habar cine e Khaemezra. Cum de nu l-ai cunoscut pe fiul ei?

Doc a tresărit de parcă primise o palmă. A închis ochii o secundă şi şi-a încleştat pumnii. Apoi şi-a amintit să respire, şi-a relaxat mâinile şi a deschis ochii.

— Probabil că te înşeli. Toată lumea îi spune Mama.

— Numai că, în cazul de faţă, ea chiar e mama lui. De ce naiba te porţi de parcă ţi-a omorât motanul preferat?

— Sunt doar surprins, a răspuns el, înghiţind în sec de mai multe ori. Câţi ani are băiatul?

— Khaemezra a zis că e cam de-o seamă cu mine, aşa că undeva între cincisprezece şi douăzeci de ani. Se poartă de parcă ar fi la fel de bătrân ca Ompher şi de două ori mai înţelept decât el.

— Du-mă să-l văd!

L-am privit curios. Arăta ca un om obişnuit, să ne înţelegem. N-avea nimic special, cu excepţia înălţimii. Ba chiar începuse să facă şi puţină burtă. Nu arăta deloc ca o mare căpetenie, ca un erou, ci întocmai ca un cârciumar.

Însă nici măcar Înaltul Lord Therin nu ar fi dat nişte porunci mai ferme. Oricine-o fi fost el, Doc era un bărbat care se aştepta să fie ascultat. Vocea îi răpăia porunci cu ascuţimea unui bici cu lame.

Ca să fiu sincer, îmi amintea de Teraeth. Nu arăta ca el, dar, pe de altă parte, *nici* Teraeth nu arătase aşa cât a durat călătoria noastră de la Kihsna-Farriga.

Vantéii manoli se descurcau *de minune* cu iluziile.

Mă simţeam tentat să mă uit dincolo de Primul Văl, dar eram presat de timp.

Doc a ţinut pasul cu mine cât am urcat înapoi spre faleză. În mod obişnuit, te-ai aştepta ca persoana care merge în spatele tău să pară supusă, dar el se purta ca şi cum eu eram însoţitorul de onoare. Avea mişcări fluide şi graţioase, un dansator ce-şi exersase paşii până când

aceştia ajunseseră să surprindă esenţa fiecărei mişcări. Am tras concluzia că bărbatul între două vârste era un spion mai bun decât majoritatea: arăta ca un oarecare.

Şi Relos Var arăta ca un oarecare.

Când am ajuns la marginea grotei unde locuia Teraeth, l-am zărit stând cu picioarele încrucişate pe podea şi citind o cărticică uzată. Nu m-a surprins să văd că Teraeth scosese cepul unei sticle de vin vanté şi se bucurase deja de mai multe pahare. Nu părea fericit să mă vadă. Sentimentul era reciproc.

Teraeth a ridicat o sprânceană spre Doc.

— Tu trebuie să fii bărbatul quuros pe care-l aşteptăm.

Doc n-a răspuns, dar a petrecut o vreme cercetându-l pe Teraeth. După încruntătura de pe fruntea lui, nu îi plăcea deloc ce vedea.

— Bună, Teraeth, unde e Khaemezra? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Şi eu, a completat Doc. Du-te şi adu-o pe mama ta aici!

Porunca lui a sunat dinadins dispreţuitor şi superior.

Teraeth a pus paharul de vin jos.

— Nu primesc porunci de la tine.

Fără să-i ceară permisiunea, Doc s-a aşezat pe un scaun de răchită.

— Probabil că e în templu şi, din câte îmi amintesc, locul ăla e nesuferit de călduros şi de umed după standardele oricărui vanté manol. Aşa că mamei tale i-ar plăcea să ni se alăture.

Am privit chiorâş spre noul meu profesor.

— Ai fost în templu? Parcă nu erai membru al Frăţiei Negre.

— Din vorbele tale rezultă că şi tu ai fost în templu. *Tu* eşti un membru al Frăţiei Negre?

— Nu sunt servitorul tău, aproape că a mârâit Teraeth, iar Înalta Preoteasă nu e cineva care se supune chemării unui oarecare. Ea nu...

— Las-o pe ea să decidă asta! l-a întrerupt Doc. Deocamdată, nu ţi-am cerut părerea. Ţi-am dat un ordin.

— Nu-mi dai tu mie ordine.

— Dar tocmai am făcut-o.

— Mama a ucis oameni pentru o asemenea insolenţă! s-a răstit Teraeth.

— Şi totuşi, iată-mă aici, a rostit Doc cu un zâmbet rece ca gheaţa.

— Ai idee...

— Tu cine eşti? Teraeth. Tatăl tău a fost un idiot şi un zevzec, iar faptul că i-ai luat numele în loc să-l iei pe al mamei tale înseamnă că

eşti la fel de idiot şi de zevzec.

Doc a făcut o pauză.

— Sau te refereai la cine eşti tu în realitate? Pentru că ştiu şi asta. Tot un idiot. Tot un zevzec.

Expresia lui Teraeth nu s-a schimbat. Nu i s-a mişcat niciun muşchi şi nările nu i-au fremătat. Cu toate acestea, am ştiut că mă uit la un bărbat care tocmai îl pusese pe Doc pe o listă scurtă cu nume pe care Teraeth avea să le şteargă cu o linie, unul după altul.

Teraeth s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din grotă.

Doc a oftat, s-a sprijinit de spătar şi a tras aer în piept. Cred că se aşteptase să fie atacat de Teraeth. Nu sunt sigur însă dacă se simţea uşurat sau dezamăgit că nu se întâmplase aşa.

— Ce copil simpatic! a zis Doc.

— Am şi eu o curiozitate: ţi-a spus cineva vreodată că eşti un măgar?

A făcut ochii mari, surprins, apoi a izbucnit în râs.

— De fiecare dată când am tăiat pe careva. Trebuie să beau ceva.

Doc s-a întins spre sticlă.

— În locul tău eu n-aş atinge chestia aia.

Doc a rânjit.

— Am reţinut.

A scos dopul şi a tras o duşcă zdravănă, care ar fi făcut şi un elefant să leşine. A rămas neclintit, cu ochii închişi, cu trupul încordat, fără să respire. Apoi a răsuflat uşor şi m-a privit.

— Ai o căutătură aparte. Haide, întreabă-mă!

Am ridicat din umeri.

— Pe drum, ai zis că habar n-ai cine e Teraeth. Însă replicile de mai devreme mă fac să cred că nu eşti deloc sincer.

— Nu l-am văzut niciodată. Asta nu înseamnă că nu cunosc genul. E tânăr, a adăugat el, lăsând sticla într-o parte şi sprijinindu-se din nou de spătar.

Gulerul cămăşii i se deschisese, lăsând să se vadă la gât o piatră tsali de culoare verde suflată cu aur.

— Şi, de vreme ce e un vanté, asta înseamnă că mai e şi arogant, egoist şi nesuferit. Abia peste câteva sute de ani se va îmblânzi puţin şi va deveni mai uman, dar pentru că nu avem atâta timp la dispoziţie, bănuiesc că de-aia mă enervează.

— Haide, acum! Expresia de pe chipul tău când i-am rostit numele...

— Vantéii au reguli aparte pentru numele copiilor, mi-a explicat Doc. Atâta tot.

— Adică?

M-am aplecat în faţă. Relos Var reacţionase şi el puternic la auzul numelui lui Teraeth; pomenise ceva de tatăl lui, dar nu primisem niciodată o explicaţie satisfăcătoare. Părerea lui Doc despre tatăl lui Teraeth părea şi mai puţin încurajatoare.

— Eşti cam băgăcios, nu? a replicat Doc.

— E trăsătura mea definitorie. Şi, pentru că ai adus vorba, ce cauţi aici? Doar n-o să-mi spui că ai bătut atâta drum din capitală ca să stai la taclale cu Khaemezra, nu?

Doc a părut surprins.

— Nu ţi-a zis, nu? Sunt aici pentru că...

S-a oprit şi a chicotit.

— E o poveste lungă, puştiule.

— Am tot timpul din lume.

— Nimeni nu are atâta timp. Hai să zicem că, pe vremuri, eu şi un nepot ne făceam veleatul prin capitală împreună cu un neînsemnat preot al Thaenei şi cu un puşti proaspăt venit de la ţară, din Marakor, pe care abia îl puteai numi vrăjitor.

Doc a zâmbit şi a căzut pe gânduri.

— Ce mai vremuri...

— Şi asta... ar trebui să însemne ceva pentru mine?

Doc a ridicat din umeri.

— Atât cât să ştii că acel preot neînsemnat al Thaenei a devenit Înaltul Lord Therin din Casa D'Mon, iar puştiul de la ţară cu obraji roşii, Împăratul Sandus. Nepotul meu, Qoran, a dat din coate bine şi s-a cocoţat în scaunul de Înalt General. Eu? Am deschis o cârciumă.

— Aşadar, tu eşti ratatul.

— N-aveam nimic de dovedit.

— Doc, mă bucur să te văd din nou! a rostit Khaemezra dinspre intrarea în grotă.

Nu auzisem pe nimeni urcând scara. Khaemezra şi fiul ei apăruseră acolo ca prin minune.

— Ce-aţi făcut? Aţi zburat? i-am şoptit lui Teraeth.

Vantéul m-a privit mânios, parcă pentru a-mi reaminti că încă suntem certaţi.

Credeţi-mă, nu uitasem.

— Ce mai faci?

Khaemezra a parcurs distanţa dintre ei, aplecându-se să-l sărute pe obraz pe Doc.

Femeia părea sincer încântată să-l vadă pe bărbat, zâmbindu-i cu multă căldură.

— M-am ferit de necazuri, Khae, i-a răspuns Doc, ridicându-se de pe scaun.

— Serios? După atâţia ani, ţi-ai dat seama în sfârşit cum se face asta?

Ochii Khaemezrei străluceau vesel.

— Da, a încuviinţat bărbatul. Trucul a fost să stau departe, foarte departe de tine.

Zâmbetul Khaemezrei s-a transformat în gheaţă, după care a crăpat. Cu o singură propoziţie, Doc deschisese nişte răni care au devenit vizibile pe faţa ei. După ce şi-a mai revenit, bătrâna a arătat cu un gest iute din încheietură spre Teraeth.

— El e fiul meu, Teraeth.

— Aşa am auzit.

— Şi văd că ţi-ai cunoscut deja noul învăţăcel, pe Kihrin, a continuat ea.

— Mamă Khaemezra, am spus, trebuie să vorbim despre asta. Nu respecţi târgul dintre noi. Mi-ai promis un maestru al sabiei, nu un cârciumar.

Am aruncat o privire spre Doc.

— Fără supărare!

Amândoi m-au ignorat. Îmi aminteau de două pisici prinse într-o întrecere de-a holbatul. Doc şi-a ferit primul privirea, uitându-se spre Teraeth.

— El e tot ce ţi-ai dorit?

— Cel puţin, îmi respectă poruncile! s-a răstit Khaemezra.

— Bucură-te cât mai ţine!

Teraeth şi-a dres glasul. Surprinzător, nu mi s-a părut deloc încântat să vadă furia Khaemezrei stingându-se atât de repede. Şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Kihrin, e nevoie de noi jos.

Mi-am smuls braţul din mâna lui.

— Trebuie să stau de vorbă cu Khaemezra.

— Nu! s-a împotrivit femeia. Du-te cu fiul meu afară!

— Da, a încuviinţat şi Doc. Eu şi Khae avem multe de discutat. Kihrin, ne vedem la terenul pentru antrenament, în zori. Din acest moment, consideră-te scutit de orice alte lecţii despre arme!

Am mai zăbovit o clipă, dar nici Khaemezra, nici Doc nu mai aveau ceva de adăugat pentru mine. M-am încruntat şi am început să cobor scările.

38: ÎNALTUL LORD

(Povestea lui Talon)

— Nu dau vina pe Miya că nu ţi-a zis, spuse Alshena D'Mon în timp ce mergeau prin palat. Ea e simpatică în felul ei, dar retrasă ca un sihastru. Nici măcar nu ştiu dacă i-ar trece prin minte că în afara palatului e primejdios.

— Dar eu sunt conştient de pericolele oraşului! se răsti Kihrin.

— Fireşte că eşti. Darzin mi-a povestit că te-a găsit într-un bordel.

Femeia pufni că trebuie să pomenească un lucru lipsit de orice delicateţe.

Kihrin oftă. Se săturase să tot explice că nu se prostituase la clubul Vălul Sfâşiat.

— O să-ţi povestesc pe scurt cum stă treaba. Noi aparţinem casei D'Mon, una dintre cele douăsprezece familii care au condus pe vremuri imperiul. Cum asemenea conducere nu mai este permisă, niciun membru al vreunei familii regale nu mai are voie să facă legi. Acum, în loc să conducem politica imperiului, îi controlăm economia, ceea ce este mai bine. Avem toţi banii şi niciuna dintre responsabilităţile acelea enervante. Fiecare casă controlează o parte a meşteşugurilor, un soi de monopol impus, pe care îl administrăm cu ajutorul licenţelor. După cum probabil că te-ai prins deja, Casa D'Mon controlează medicina şi vindecarea. Moaşele, negustorii de plante medicinale şi tămăduitorii din ţinut ne plătesc taxe[78]. Iar asta e bine. Mai devreme sau mai târziu, cineva are nevoie de un doctor, aşa că noi le oferim servicii esenţiale. Din păcate, *toate* casele oferă servicii esenţiale, aşa că, mai tot timpul, ne găsim într-un joc de-a şoarecele şi pisica pentru a vedea cine se situează mai sus. Fiecare casă are un rang anume, şi această ierarhizare e foarte importantă. Atât de importantă, că oamenii

[78] Practic, o minciună. Există o ditamai piaţa neagră pentru practici ilegale, mai ales în Yor, Marakor şi Jorat.

au fost şi vor fi ucişi pentru ea.

— Pentru o ierarhie.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Noi avem rangul al patrulea între cele douăsprezece familii regale. Asta înseamnă că alte trei case se găsesc deasupra noastră, şi ne-ar plăcea enorm să le distrugem, şi, totodată, că opt clase plasate sub noi au aceeaşi părere despre noi. Nu ar fi deloc greşit să afirm că toate Casele Regale trăiesc într-o permanentă stare de război nedeclarat.

Kihrin clipi la ea.

— Pentru o ierarhie?

Alshena oftă.

— Da, pentru o ierarhie. Ierarhia reprezintă totul, copil prostuţ ce eşti. Casele nu conduc, dar noi alegem oamenii care o fac şi numărul de voturi permise se bazează tot pe rangul nostru. Astfel, rangul hotărăşte cine va deveni o Voce, iar din masa de Voci sunt aleşi membrii Consiliului. Numărul de Voci pe care reuşim să le numim determină ce fel de înţelegeri sunt dornice celelalte Case să încheie cu noi pentru a ne primi sprijinul. Ierarhizarea face diferenţa între a trăi într-un astfel de palat sau a muri de săgeata unui asasin.

Alshena îşi culese o scamă imaginară de pe agolé.

— Acum, că tot am adus vorba, de ce te-ai purtat în halul ăsta de prosteşte?

Kihrin se strâmbă.

— Ce, aş fi făcut de ruşine Casa?

Alshena îşi ţuguie buzele.

— Un răspuns foarte bun. Taman ce le-ar fi plăcut lui Darzin şi lui Therin să te audă spunând.

Evantaiul ei din fildeş se repezi şi îl lovi peste încheieturile degetelor.

— Au!

Băiatul se strâmbă şi îşi scutură mâna.

— Nu, zevzecule, răspunsul tău e un rahat. Te-ai purtat prosteşte fiindcă toate Casele se folosesc de iscoade. Ne spionăm constant unii pe alţii. Iscoadele spionează celelalte iscoade. E o afacere uriaşă, în care se ţese mult.

Femeia surâse, încântată de isteţimea limbii ei.

— Unele iscoade lucrează şi ca asasini. Neoficial, fireşte. Nicio Casă

nu vrea ca un preot al Thaenei să informeze Consiliul că răposatul fiu al Casei D'Talus a fost ucis la ordinul unui membru al nu ştiu cărei Case. E foarte important să-ţi aminteşti că în oraşul ăsta morţii pot vorbi. Deşi nu pot minţi niciodată, nici nu pot oferi informaţii pe care nu le cunosc. Pentru orice eventualitate, dacă o persoană şi-ar lăsa garda jos şi ar apărea o ocazie potrivită, desigur că ar profita. Unii membri ai unei Case sunt atât de neînsemnaţi pentru bunăstarea Casei, încât pot fi ignoraţi. Primul băiat născut al Lordului Moştenitor n-ar face parte dintre ei.

Alshena se aplecă şi îl ciupi tare de obraji pe Kihrin.

— Ai fost prost, pentru că te plimbai pe-aici în culorile Casei strigând „vă rog, omorâţi-mă" oricui avea urechea ciulită.

Intrară pe coridorul ce ducea spre turnul de sud şi se îndreptară spre camerele lui Kihrin. O vreme, nu vorbi niciunul.

— Înţeleg, rosti Kihrin într-un târziu.

Băiatul se întoarse să o privească pe nobilă.

— Pot să te întreb ceva, lady Alshena?

— Poţi încerca. N-am control asupra succesului tău, răspunse ea, zâmbind ironic.

— Păi, reluă el, mama moştenitorului anterior ar avea multe de câştigat dacă *nu* ar zice nimic şi m-ar lăsa să mă arunc singur în gura lupului. De ce n-ai făcut-o?

Femeia se opri în faţa unor uşi, rămase tăcută un moment, apoi izbucni în râs.

— Dacă aş crede că o să apuc ziua în care Galen să moştenească o singură monedă din averea Casei D'Mon, aş chema chiar eu trăsura pentru tine. Încerc să rămân de partea potrivită a Înaltului Lord.

Alshena se uită spre uşa înaltă de lemn din spatele ei.

— Ei bine, am ajuns.

Kihrin se încruntă.

— Dar asta nu e uşa de la camera mea.

Alshena îl privi lung pe sub gene.

— Un fapt de care sunt cât se poate de conştientă, te asigur.

Femeia ciocăni.

O clipă mai târziu, se auzi un „intră" înăbuşit şi Alshena deschise uşa.

Dădură cu ochii de o cameră mică după standardele palatului. Nimic din decoraţiunile şi ornamentele emblematice ale casei D'Mon nu

înfrumuseţa încăperea. Un birou din mahon acoperit cu cărţi şi cu hârtii stătea puţin într-o parte. O hartă a imperiului acoperea podeaua din gresie. O mică bibliotecă într-un colţ conţinea o colecţie de tomuri uzate, iar o uşă din acelaşi perete ducea spre alte camere. Pe peretele opus biroului, se vedea un portret de mărime mijlocie al unei femei cu părul negru, în veşminte albastru-închis.

Un bărbat stătea pe scaunul din spatele biroului. Nu-şi ridică privirea când se deschise uşa. La prima vedere, Kihrin rămase convins că Alshena îl dăduse pe mâinile unui vrăjitor al familiei. Avea o înfăţişare specifică – păr castaniu ce devenea şaten în lumină, tăiat scurt şi practic. Mânecile cămăşii din pânză fuseseră folosite mult prea adesea ca să usuce cerneala de pe foi. Era zvelt şi chipeş. Nu puteai spune dacă e prea frumuşel din cauza mustăţii şi a bărbii, de altfel bine îngrijite. Kihrin i-ar fi dat undeva pe la 35 de ani, fiindcă avea câteva fire argintii de păr la tâmple. Putea fi fratele mai mare al lui Darzin, numai că Darzin n-ar fi ajuns Lord Moştenitor dacă aşa ar fi stat lucrurile.

Alshena îl salută curtenitor.

— L-am găsit când încerca să plece din palat, lord Therin. M-am gândit că poate aţi dori să vorbiţi cu el.

Înaltul Lord? Kihrin se uită prin încăpere să vadă dacă ratase vreun bătrân ce se ascundea după draperii. Adică el ar trebui să creadă că acesta era Înaltul Lord? Folosea magie ca să arate atât de tânăr?

Kihrin o privi furios pe mama lui vitregă, dar femeia nu părea dornică de explicaţii.

Bărbatul îşi ridică ochii din hârtii şi îi cercetă atent. Kihrin simţi un şoc când privirea bărbatului alunecă peste el: Înaltul Lord Therin avea ochii ageri, reci şi într-o nuanţă aparte de albastru intens. În ciuda trupului său slab şi a înfăţişării tinereşti, fiinţa lui părea uriaşă. Lui Kihrin îi amintea de generalul Milligreest.

Dar, mai important, nu semăna nici pe departe cu Mortul. Kihrin se încruntă. Când Darzin îi spusese că tatăl lui se întâlnea cu Burtosul, presupusese că tatăl era cealaltă persoană aflată de faţă la invocarea demonului. Dacă Mortul nu era tatăl Frumuşelului, atunci cine era?

Therin D'Mon îşi lăsă pana de scris pe masă.

— Mulţumesc, Alshena! Te poţi retrage.

Femeia făcu din nou o plecăciune şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei.

Therin îl privi lung pe Kihrin, pe chipul său apărând un rânjet abia schiţat.

— O gardă moartă şi o încercare de evadare într-o săptămână. Trebuie să recunosc că mă surprinde că ţi-a luat atât de mult ca să încerci să fugi.

Kihrin îşi încleşta şi-şi descleşta ritmic pumnii.

— Sufeream.

— Da, desigur. Te rog, ia loc, Kihrin!

Kihrin se aşează gândind: *Cel puţin mi-a folosit numele în loc de „băiete”.*

Se lăsă tăcerea. Therin îşi ridică pana şi continuă să scrie. Când termină, Therin uscă hârtia, puse deoparte pana şi cerneala, după care vârî foaia într-un sertar. În cele din urmă, se ridică în picioare şi se uită pe fereastră.

— Ar fi o greşeală, spuse Therin privind spre Palatul Albastru, să te gândeşti la Casa D'Mon ca la o familie. Nici pe departe. N-are nicio importanţă că femeile şi bărbaţii din vârf sunt înrudiţi prin sânge sau prin căsătorii. Aceasta e o adunătură, o organizaţie de îndemânări şi talente a cărei unică funcţie este să ofere un serviciu cât se poate de ieftin, dar pe bani cât mai mulţi. E o afacere. Fiecare Casă Regală e aşa, iar restul sunt doar basme cu regi-zei pentru oamenii simpli. Nu-mi pasă cine au fost în realitate părinţii tăi şi nici dacă povestea lui Darzin e adevărată. Eşti atins de zei, ai talent şi, prin urmare, eşti o marfă folositoare, o investiţie. Atâta vreme cât eu te consider o investiţie solidă, şederea ta aici poate fi chiar plăcută. M-am făcut înţeles?

— Da, lordul meu, dar... Darzin minte. Nu sunt atins de zei.

Therin aproape că zâmbi.

— Nu înţelegi deloc, fiule. Chiar *eşti* atins de zei. Acest aspect nu se poate pune la îndoială. Nu contează dacă Darzin e tatăl tău sau nu; la un moment dat, pe parcursul a patru generaţii, unul dintre strămoşii tăi a fost membrul acestei case. Există un semn lăsat pe membrii casei, un semn care poate fi identificat. Am verificat personal de două ori acurateţea lui. Este singura parte din afirmaţia lui Darzin de care sunt sigur că reprezintă adevărul absolut: sângele nostru îţi curge prin vene.

— Aşadar, încă aş putea fi un ogenra?

Înaltul Lord pufni.

— Ştii măcar ce e ăla un ogenra?

— Credeam că ştiu, dar Miya a zis...

— Lady Miya.

Kihrin se bâlbâi.

— Pardon?

— Întotdeauna i te vei adresa cu lady Miya.

Kihrin se înroşi fâstâcit. Se luptă cu dorinţa de a-şi îndrepta spatele, de a-şi aranja hainele, de a acţiona ca atunci când îl dojenea Surdyeh.

— Da, domnule, rosti el în schimb. Lady Miya mi-a zis că n-are nicio legătură cu copiii din flori.

Therin încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Toţi copiii bunicului meu au fost copii din flori... Se dădea în vânt după violatul sclavelor. Un ogenra nu e nimic altceva decât o rudă a Casei care n-a fost oficial prezentată zeilor. Nu pot moşteni nimic vreodată, nu ne pot purta numele, nu ne pot purta culorile şi nici nu pot locui pe moşia noastră până nu e formalizat pactul. Însă, de vreme ce nu sunt membri ai Casei, pot fi aleşi ca Voci şi pot servi în Consiliu. Ei pot face ceva ce noi nu putem. Pot conduce.

— Alshena mi-a pomenit ceva despre asta, dar nu pricep. Am crezut că voi chiar conduceţi.

— Avem putere. Dar nu e acelaşi lucru.

— Aşadar, sunt un ogenra până când mă prezentaţi?

— Ai fost deja prezentat când erai inconştient, îl corectă Therin. Este oficial şi irevocabil. Darzin a făcut nişte afirmaţii publice pe care trebuie să le verificăm, mai ales că i s-a părut nimerit să prezinte şi documente care dovedesc că nici măcar nu eşti un copil din flori al Casei. Soţia lui, Alshena, aparţine Casei D'Aramarin, şi aceştia ar fi folosit orice scuză să protesteze că un copil din flori este considerat moştenitor în locul fiului legitim al fiicei lor.

Kihrin nu prea mai avea ce să adauge. Cercetă lemnul biroului şi se întrebă dacă ar putea scăpa nedibuit că poate vedea dincolo de Văl. Ar fi fost o prostie să nu ia în calcul ideea că şi Therin este vrăjitor. Cei mai scumpi tămăduitori vindecau folosind magia.

— Tu nu crezi că eşti fiul lui, nu-i aşa? întrebă Therin.

Kihrin păstră tăcerea câteva momente. În cele din urmă, răspunse:

— Nu.

— De ce? insistă Therin cu o cantitate neaşteptat de mare de compasiune în glas. Vorbeşte instinctul din tine? Nu poţi suporta ideea că el ar putea să-ţi fie tată? Mulţi oameni nu-şi tolerează părinţii,

tinere. Nu e nimic neobişnuit. L-am urât pe tata din inimă, şi ştiu că Darzin nu mă iubeşte deloc – un sentiment reciproc, de altfel.

Kihrin clătină din cap.

— Nu, dar nu e nimic de câştigat din toată treaba asta.

— Nu e nimic de câştigat?

— Nu, lordul meu. Ce-ar câştiga pretinzând că sunt fiul lui? Nu trebuia să mă recunoască atunci când ne-am întâlnit în casa Înaltului General. Ar fi putut să mă ignore. În schimb, şi-a trimis asasinii să mă ucidă... Dintr-un motiv sau altul, s-a răzgândit şi a decis să mă salveze. Ar trebui să fiu mort. M-a vrut mort. Peste noapte, m-am trezit fiul lui pierdut de multă vreme.

Kihrin dădu din cap.

— Din ce mi s-a spus, inclusiv din povestea voastră de acum, oamenii de aici nu fac nimic dacă nu e şi ceva de câştigat. Chiar dacă sunt cu adevărat fiul lui, ce câştigă el recunoscând asta? Are deja un moştenitor. Întărâtă Casa D'Aramarin, dându-l la o parte pe Galen. Sentimental nu este, asta e limpede. Înseamnă că are alt motiv.

Kihrin cugetă dacă să pomenească şi de Piatra Cătuşelor, dar renunţă. Habar n-avea cât de mult se putea încrede în bărbatul din faţa lui şi, deşi regalitatea era o chestie nouă pentru el, ştia foarte bine că nu ar fi deloc înţelept să-şi scoată prea devreme aşii din mânecă.

Therin se întoarse la scaunul lui.

— Nici eu nu ştiu ce vrea Darzin, o situaţie care nu-mi place deloc. Ar fi putut să te declare un ogenra şi nimeni n-ar fi pus întrebări. Aşa, te-a pus sub el ca următorul la rând pentru Scaunul Casei. Cinicii ar putea insista că singurul lucru care ar împiedica anumite persoane să nu-l ucidă pe Darzin este gândul la cel care îl va moşteni după moartea lui.

Therin se aplecă în faţă.

— Însă, uneori, trebuie să ne folosim cât mai bine de mâna primită la cărţi.

— Poftim?

Kihrin tresări când auzi analogia lui Therin, atât de apropiată de propriile gânduri.

Therin continuă:

— Chiar dacă ai putea dovedi că Darzin a falsificat dovezile, deja te-am acceptat în Casă, aşa că nu are sens să încerci să găseşti dovezi că a minţit. Nu ai face decât să ne stânjeneşti. Iar înapoi în Cercul Inferior

nu te mai poţi duce. Ştii doar cum se poartă Dansatorii-umbră cu cei care-şi ucid apropriaţii.

Kihrin aproape că sări de pe scaun.

— Poftim? Dar eu n-am ucis pe nimeni...

— Un proprietar de amanet din Breasla Colectorilor, cu o poreclă adorabilă şi, fără îndoială, plină de acurateţe, respectiv „Burtosul", a fost găsit mort cu două cuţite înfipte în el. Cuţitele tale. Un asasin pe nume Faris se jură în faţa oricui îl ascultă că a fost martorul unei bătăi între tine şi Burtosul pentru un colier pe care l-ai furat. Dansatorii-umbră probabil că te vor înjunghia primii şi nu vor catadicsi să-ţi pună întrebări dacă te găsesc. Din fericire, nu cred că Dansatorii-umbră vor veni vreodată în Cercul Superior să-l caute pe Cioară.

— *Ce*-aţi spus?

Kihrin se ridică în picioare şi numai un control supraomenesc îl împiedică să iasă din cameră ca o furtună.

Therin zâmbi.

— Numele tău „de meseriaş", numele tău de stradă. Public, erai un cântăreţ, însoţitorul unui muzician orb, Surdyeh, acum mort. Oamenii nu prea ştiau de unde te tragi, dar toţi presupuneau, de râsul lumii, că vii din sudul ţinutului manol, din Doltar. Asta dovedeşte, presupun, că vantéii sunt atât de scumpi la vedere, încât lumea a uitat cum arată. Ai fost recrutat de Dansatorii-umbră prin Ola Nathera, numită şi Corvina, care iniţial te-a folosit ca momeală într-o serie de escrocherii pline de succes. În cele din urmă, cineva şi-a dat seama că te prinseseşi cum să foloseşti magia şi învăţaseşi deja prima ta vrajă...

— Dar eu nu ştiu nicio vrajă, protestă Kihrin. Pot să văd dincolo de Văl, atâta tot...

Therin îi ignoră explicaţia cu un fluturat din degete.

— Ştii cum să te faci nevăzut. Nu e o închipuire că gărzile nu te văd niciodată. Noi le spunem învăţăceilor autodidacţi „vrăjitoare", dar e un mic secret murdar că aproape noi toţi am învăţat cel puţin o vrajă înainte să ne pregătim oficial. Toată lumea care învaţă magie are un dar al vrăjitoriei – prima vrajă, prima hartă – care le declanşează pe toate celelalte[79]. Chiar şi în cazul celor mai uluitoare talente, nimeni nu

[79] Deloc adevărat. Darul vrăjitoriei depinde de talent şi nu de îndemânare, astfel încât un copil să nu poată da peste o putere înainte să înveţe regulile de funcţionare ale respectivei puteri, inclusiv de ceea ce altfel ar fi limitări impuse de propria persoană.

trece de prima vrajă, dar dacă Şoricica ar fi trăit mai mult, ar fi reuşit să-ţi dea o pregătire mai avansată. Erai prea bun să rămâi un sălbatic. Vrăjile pe care le învaţă Cheile sunt cu ţintă, desigur – cum să deschidă diferite încuietori, cum să recunoască semnăturile tenyé ale materialelor folosite în mod obişnuit pentru porţi şi seifuri, cum să scape de paznicii puşi de Gardieni. Genul acesta de lucruri.

Kihrin clipi copleşit şi îşi feri privirea. Lumea se învârtea periculos. Camera îl sufoca. Îşi simţea gura ca o stradă prăfuită din capitală în plină vară. Cu multe secunde înainte, evadarea lui fusese posibilă.

Acum, totul se terminase.

Închise ochii o clipă, luptându-se cu senzaţia de disperare.

— Credeam că Dansatorii-umbră sunt controlaţi de Colectori.

— Toată lumea îi controlează, inclusiv Colectorii. O chestie foarte amuzantă. Totuşi, ar trebui să te obişnuieşti deja să-i numeşti cum se cuvine: Casa D'Evelin.

Bărbatul zâmbi.

— Am preluat controlul asupra Dansatorilor-umbră acum douăzeci de ani. O nebunie a tinereţii.

— Deci aşa a ştiut, murmură Kihrin.

— Poftim?

— Fiul dumneavoastră. De-aia m-a găsit atât de uşor. E un Dansator-umbră. Toţi sunteţi Dansatori-umbră[80].

Băiatul înjură.

— Scumpă Taja! În toţi anii ăştia, am muncit pentru voi.

— Nimeni nu e mai stânjenit decât mine. Te-am căutat atâta vreme, iar tu erai chiar acolo, în faţa mea, la vedere. Ola Nathera îmi aparţinea. Şi-a răscumpărat libertatea cu mulţi ani înainte de naşterea ta, aşa că nu mi-a trecut prin cap că ar şti ceva despre ce ţi s-a întâmplat.

Therin oftă.

— Unde e? întrebă Kihrin, cu un gol mare în stomac.

— Nimeni nu pare să ştie. Ola a dispărut în aceeaşi noapte în care a fost ucis Surdyeh. Cred că a fugit. Întotdeauna a avut un simţ sănătos al

---

Uneori, mai ales când un copil face parte dintr-o Familie Regală, e foarte probabil ca el să primească pregătire oficială pentru folosirea magiei înainte să dea peste un asemenea dar de capul lui.

[80] Controlarea Dansatorilor-umbră de către Casa D'Mon nu e ceva ilegal, exceptând situaţiile în care Dansatorii-umbră încalcă vreo lege în mod regulat, dar ar ieşi un scandal de toată minunea dacă informaţia ar deveni publică.

supravieţuirii. Era destul de isteaţă ca să-şi dea seama că am fi luat-o la întrebări imediat ce aflam că te ascunsese în tot acest timp. În niciun caz n-ar fi putut să pretindă că n-a ştiut.

— Şi spuneţi că mă căutaţi de ani întregi?

Expresia lui Therin rămase neutră.

— Da.

Lui Kihrin îi venea să vomite. Acum pricepea de ce Ola se împotrivise atât de straşnic întâlnirii lui cu generalul şi de ce mersese atât de departe şi încercase să-l drogheze. Ce nu înţelegea era de ce îl minţise. Plănuise să-l folosească pentru un şantaj?

Îşi dorea să creadă că singurul ei motiv fusese să îl protejeze de o familie pe care, aparent, o cunoscuse mult prea bine.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Faris? Prietenia n-a mai ţinut?

Kihrin îşi feri privirea.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci?

Băiatul scrâşni din dinţi.

— El şi prietenii lui au ucis-o pe Şoricica, dar n-am putut dovedi. Ar fi fost cuvântul meu împotriva lor.

— Am înţeles că a fost omorâtă în timpul unui jaf, zise Therin, ridicând o sprânceană.

— Spuneţi-i cum vreţi!

Therin cugetă o vreme, auzind această nouă variantă a întâmplării.

— Atunci, presupun că micul accident pe care l-a avut Faris acum câţiva ani, atunci când Gardienii l-au lăsat fără o mână, n-a fost deloc un accident.

— Speram că va ajunge să muncească în mine, rosti Kihrin, aproape recunoscând direct că îi înscenase ceva unui alt Dansator-umbră.

Buzele lui Therin tresăriră.

— Am senzaţia că te vei obişnui repede cu locul ăsta.

Peste încăpere se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Nu trebuia să-l omorâţi, şopti aprig Kihrin într-un târziu.

Dacă Therin D'Mon era stăpânul Dansatorilor-umbră, ar fi putut să-i poruncească Burtosului să-i spună ce avea nevoie să ştie. Moartea lui nu fusese deloc necesară.

Înaltul Lord îşi ridică privirea, surprins.

— Pe cine? Pe Surdyeh? Păi, nu eu l-am omorât.

— Pe Burtosul. Nu trebuia să puneţi să fie ucis.

Kihrin se întoarse spre Înaltul Lord.

— Aţi avut o întâlnire cu el ca să cumpăraţi piatra tsali pe care o vindea. Mai târziu, seara, era mort, şi piatra tsali dispăruse şi ea. Vreţi să-mi ziceţi că asta nu e făcătura voastră?

Înaltul Lord se uita la el.

— Dacă aş fi ştiut că are o piatră tsali de vânzare, da, m-aş fi întâlnit cu el. Dar nu l-aş fi ucis după aceea.

Therin oftă.

— *Chiar* a fost un negustor bun.

— Atunci, cine?

— Una dintre iscoadele lui Darzin.

Therin bătea darabana în marginea biroului.

— Cred că fiul meu a dat un asemenea ordin ca să acopere o crimă înfăptuită de el. Ce mă irită însă în primul rând este că nu ştiu de ce l-a omorât.

— Are Darzin nevoie de un motiv?

Therin ridică din umeri.

— Oricine are motive pentru acţiunile lui, chiar dacă iniţial nu par să aibă sens. Aşa cum ai formulat tu cât se poate de bine, nu facem nimic dacă n-avem ceva de câştigat.

— Şi ce vreţi să fac eu? Eu nu pot să-l bat pe Darzin nicicând e neînarmat.

— Se pare că eşti important pentru planurile lui, aşa că vreau să afli ce pune la cale. Dacă am dreptate, va fi ceva care ar putea impune chiar îndepărtarea lui. Nu mă aştept să te ocupi de partea asta. Când va veni vremea, voi avea eu însumi grijă de fiul meu. Dacă riscurile sunt prea mari, trebuie să înţelegi că, pe baza unei dovezi care-mi trebuie, vei ajunge Lord Moştenitor. Şi mă pot asigura că nici Faris şi nici vreun alt Dansator-umbră nu te va mai deranja vreodată.

Kihrin se holbă la el cu ochi sceptici. *Desigur,* se gândi în sinea lui. *Vei avea grijă de el. Numai că el poate invoca un prinţ-demon. Vei avea grijă şi de ăsta?* Nu spuse nimic totuşi cu glas tare. Se încredea în Therin doar o idee mai mult decât în Darzin, ceea ce nu reprezenta mare lucru.

Therin scoase o nouă coală de hârtie din biroul său şi se întinse după o pană de corb proaspătă, zicând:

— Darzin mi-a povestit că Înaltul General ţi-a dăruit-o pe Valathea. E un privilegiu rar.

— Ştiţi despre Valathea?

— Fireşte. Am auzit-o şi cântând. Am fost tulburat să descopăr că nu se mai află în posesia ta.

— E la loc sigur, explică posomorât Kihrin.

— Normal că e la loc sigur. În camera ta. Îţi sugerez, pe viitor, să nu mai fii aşa neglijent cu ea! Acum, du-te, şi încearcă să nu exagerezi cu repetiţiile! Dormitorul tău e lipit de-al meu.

39: ÎN CĂUTAREA MUZICII

(Povestea lui Kihrin)

În loc să mă duc în camera mea, m-am îndreptat spre satul Thrissilor ca să-l caut pe Szzarus.

— Maimuţă! m-a salutat Szzarus în thrissă.

Nu înţelegeam mai nimic din limba lor, dar prinsesem cuvântul respectiv.

— Szzarus, am replicat. Ştiu că oamenii tăi au tobe. Mă întrebam dacă ai şi altceva? Am văzut oboaie de câteva ori. Ai ceva şi cu strune?

Bărbatul a scos limba şi a cugetat puţin înainte să spună ceva ce suna a întrebare:

— Ştii... strune?

Am imitat zdrăngănitul coardelor. Nu speram la o harpă, dar poate cineva din sat avea ceva asemănător cu lăutele.

Szzarus a scos un sunet de încuviinţare şi mi-a făcut semn să-l urmez.

Satul era mic şi îngrijit, plin cu thrissi ce locuiau pe insulă datorită credinţei lor în Thaena. Mă prinsesem că era considerat un fel de refugiu monahal printre oamenii lui Szzarus, aşa că nu existau copii. Când un thriss trăgea concluzia că rămăsese aici suficient, se întorcea acasă, pe celelalte insule sau în junglele din Zherias. Unii, precum Szzarus, nu mai plecau niciodată.

M-a poftit într-una dintre căsuţe. Aşezate frumos într-un colţ, am zărit mai multe instrumente de percuţie, aproape la fel de mari precum cele folosite în templu: cimbale, o tamburină, o gamă uimitoare de clopoţei, dar şi un instrument cu gât lung şi cu o bază pătrăţoasă, voluminoasă ce se termina cu un vârf ascuţit ca o ţepuşă. Szzarus mi-a făcut semn cu mâna spre ultimul.

L-am ridicat uşor. Nu avea decât trei strune şi, când le-am ciupit, bărbatul mi-a întins un arcuş din lemn cu strune din mătase. Mătasea

se lăsase prea mult ca să pot folosi arcuşul cu putere. Habar n-aveam dacă era stricat sau dacă exista vreun truc în felul în care trebuia folosit şi nu-l înţelegeam eu. Szzarus a gesticulat din nou spre instrumentul cu gâtul lung.

Am oftat şi i l-am dat înapoi.

— Îmi pare rău, voinicule, dar nu cred că-l pot folosi! Cel puţin, nu fără un profesor.

Bărbatul a ridicat din umeri şi a atârnat arcuşul de unul dintre cârligele pentru acordat.

— Ce fel de instrument cauţi? a întrebat Teraeth.

Am rezistat dorinţei de a sări şapte metri în sus. Probabil folosise magia ca să se furişeze.

— Ce cauţi aici?

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat urât spre el.

— Nu avem nimic să ne spunem.

S-a sprijinit cu o mână de uşă.

— Încerc să ajut.

— Nu-i adevărat! m-am răstit. Ce e toată chestia asta? Fiindcă n-am plecat cu tine, aşa cum a poruncit Khaemezra, m-ai urmărit până aici? N-am nevoie de companie, aşa că de ce nu te duci tu la naiba?

Teraeth s-a mulţumit să rânjească şi i-a zis ceva lui Szzarus. N-am înţeles mai nimic, deşi a folosit cuvântul „maimuţă". Szzarus a răspuns, apoi a râs şi a ieşit din încăpere.

— Ce i-ai zis?

— Adevărul: că n-ai nevoie de ajutorul lui.

Teraeth s-a îndreptat de spate.

— Shorissa are o lăută, iar Lonorin, o ţiteră. Din întâmplare, Lonorin te consideră adorabil, aşa că, dacă i-o ceri, sunt sigur că ţi-o va împrumuta bucuroasă. Vezi? Te ajut.

— Eşti un ticălos.

— Nu cred că asta mă împiedică să ajut. În orice caz, mă port mai bine decât tine acum. Nu mai fi *copil!*

— Eu sunt...

Am tras adânc aer în piept, am numărat până la trei şi am şuierat atât de frumos, că orice thriss m-ar fi aplaudat.

— M-am purtat ca un adult şi am acceptat realitatea situaţiei mele. Şi-atunci, ce s-a întâmplat? Mai întâi, mama ta o alungă pe Kalindra de aici. Apoi, în loc de un maestru al sabiei, cum mi-a promis Khaemezra,

mi-a adus unul pe care-l cheamă Doc. Cred că putem cădea amândoi de acord că bărbatul are un farmec al lui natural, pentru care nu aş traversa Senlayul ca să-l salvez de crocodili.

Teraeth n-a râs, dar a schiţat surâsul lui aparte, lucrul cel mai important.

— Mi-a închis gura de câteva ori, nu? Aş fi crezut că o să-l placi pentru asta.

Am pufnit.

— Poate că nu-mi doresc competiţie.

— Atunci, lasă-mă să te ajut.

— Să mă ajuţi?

Am râs duşmănos, cu amărăciune.

— Nu am încredere nici în tine, nici în Khaemezra. Tyentso este singura persoană de aici care a fost corectă cu mine. Ce spune asta, având în vedere că e vrăjitoarea care m-a făcut gaeş?

M-am uitat din nou la instrumente. Nu puteam folosi nimic fără multă exersare.

— Dar dacă mi-ar da Szzarus lecţii?

Am dat să trec pe lângă el, dar Teraeth mi-a blocat calea.

— Teraeth, dă-te la o parte!

— Am cunoscut-o în Viaţa de Apoi, mi-a zis Teraeth.

Replica lui m-a făcut să tresar atât de tare, încât n-am priceput deloc la ce se referă.

Atunci mi-am dat seama că vorbea de fata din Jorat.

Ochii lui Teraeth aveau o privire pierdută când şi-a coborât braţul şi a intrat în colibă. În acel moment, puteam să plec dacă voiam.

— A fost în timpul maevanosului. Mă aflam în Viaţa de Apoi şi... ei bine... şi ea, la fel.

— Atunci e moartă. Asta înţeleg, că e moartă.

Groaza m-a sufocat. M-am cutremurat şi am lăsat aerul să-mi iasă din piept. Nu avea sens. Ştiam că nimic nu are sens. Iată-mă aici, obsedat de o femeie pe care nu o cunoscusem niciodată şi despre care nici măcar nu ştiam dacă îmi va plăcea când urma să o cunosc. O prostie mai mare nu exista.

Dar asta nu schimba şi felul în care mă simţeam.

Teraeth şi-a ridicat mâinile în semn că renunţă.

— La momentul respectiv, aş fi reacţionat exact ca tine, dacă puneam problema aşa. Nu toată lumea care rătăceşte în Viaţa de Apoi e

în drum spre Ţinutul Păcii.

Mi s-a părut că Teraeth îşi alesese vorbele cu multă grijă.

— Dar nu, nu cred că era moartă. Unele fiinţe pot supravieţui şi călători prin acele tărâmuri după cum le e voia. Dacă ar fi să pun rămăşag, aş zice că ea e una dintre aceste persoane.

— Adică demoni? Dar n-are cum să fie…

Am simţit gust de fiere în gură. Ba da, fireşte că ar putea fi. Xaltorath mi-o arătase, în definitiv. Totuşi, am respins ideea. Xaltorath – într-adevăr, ca orice alt demon de care auzisem – era oribil şi îngrozitor. În niciun caz demonii nu erau frumoşi[81].

— Demonii pot călători liberi în Viaţa de Apoi, dar la fel pot şi zeii, a adăugat Teraeth.

— Ea nu e o zeiţă, am răspuns dintr-o suflare.

— Fiindcă tu le ştii pe toate. Eşti un atotcunoscător acum, nu?

— În fine, asta ar putea explica bine felul în care ai întâlnit-o, dar nu explică şi cum de ai ştiut că e importantă pentru *mine.*

Teraeth a pufnit şi s-a uitat pieziş pentru o clipă.

— E o întrebare pe care ar trebui să nu o pun. Fiindcă nu ţi-ar plăcea răspunsul.

— Teraeth…

— Aş putea măslui poveşti despre reîncarnare, despre destin şi cum unele suflete sunt legate între ele în diferite vieţi. În plus, ţi-aş putea reaminti că ţi-ai petrecut nopţile cu fosta mea iubită şi că vorbeşti în somn.

Teraeth a ridicat mâinile.

— Alege răspunsul care te linişteşte mai mult!

Am simţit un gol în stomac.

— Kalindra ţi-a spus.

— Kalindra mi-a spus, a încuviinţat el. Am recunoscut descrierea. Ascultă, înţeleg că nu ţi-am dat prea multe motive să ai încredere în noi…

— Da, partea aia în care mi-ai zis că numai un nebun ar avea încredere în voi n-a ajutat deloc.

Teraeth a zâmbit.

— Mama…

---

[81] Doar pentru că demonii par să prefere spaima mai mult decât dorinţa. Nu există niciun motiv pentru care un demon n-ar putea fi frumos dacă ar vrea.

Tânărul s-a oprit şi s-a uitat în jos spre mâinile lui.

— Khaemezra nu s-a priceput niciodată să explice lucrurile. Tu o vezi ca pe o preoteasă, dar, în inima ei, e un soldat, un general. Instinctul ei îi spune să nu ofere detalii decât dacă e absolut necesar. Ştiu cât de frustrant poate fi. Obişnuiam să mă răzvrătesc împotriva reticenţei ei şi ceream răspunsuri. Îmi doream atât de mult să o contrazic, încât...

Teraeth a privit pierdut spre peretele din faţa lui şi glasul i s-a frânt.

— Încât? Termină ce ai vrut să spui! Vreau să ştiu ce ai făcut.

— Aproape că v-am adus sfârşitul, a rostit Teraeth într-un târziu, revenind cu picioarele pe pământ. Nu face şi tu aceeaşi idioţenie. Suntem aici să te ajutăm. Te rog să ne accepţi ajutorul!

— Chiar dacă ajutorul vine de la un *cârciumar?*

Problema cu furia – mai ales cu furia îndreptăţită – este că dă dependenţă. Nu voiam să renunţ. Nu voiam să mă calmez. Voiam să fiu furios, şi Teraeth se purta înţelegător şi plin de compasiune. Deloc raţional, asta îmi sporea mânia.

Teraeth a clătinat din cap.

— Oricine-ar fi el, sunt sigur că e mai mult decât un cârciumar, altfel n-ar fi scăpat întreg după ce i-a vorbit Khaemezrei cum i-a vorbit.

— Sau cum ţi-a vorbit ţie, nu? Care e treaba cu tatăl tău?

— Nu te priveşte.

Răspunsul venea din obicei, din instinct şi, imediat ce a rostit cuvintele, expresia lui Teraeth s-a întunecat, dar n-a încercat să-şi corecteze vorbele sau atitudinea.

Buzele mele au devenit o linie subţire. Dacă nu am fi trecut prin asta, ar fi putut spune ce spusese fără să-mi pese. Era treaba mea, în definitiv? Dar fusesem ţinut prea mult în întuneric. Ei ştiau totul despre mine, iar eu nu ştiam nimic despre ei. O chestie pe care nu o mai toleram.

— Ai dreptate, am zis. Nu e treaba mea. Dar o să-mi spui oricum. O să-mi spui fiindcă vrei să-mi fii prieten şi să mă faci să simt că îţi pot cere ajutorul. Nu te purta ca mama ta!

Ne-am privit ţintă.

Teraeth şi-a ridicat frustrat braţele în aer şi a plecat, dar, după numai câţiva paşi, s-a răsucit.

— Bine! Numele tău de familie e D'Mon, pentru că numele familiei tatălui tău e D'Mon, nu?

— Răspunde-mi la nenorocita...

— Îţi răspund. Lasă-mă să termin.

Am închis gura.

— Bine! Continuă!

— Păi...

Teraeth şi-a ridicat mâinile.

— Noi, vantéii, procedăm la fel. Numai că ne alegem un părinte şi numele de familie al părintelui devine prima silabă a numelui nostru. Nu sunt atât de mulţi vanté, aşa că, pentru noi, descendenţa nu e ceva aparte, peste care sărim în conversaţiile obişnuite. Numele meu începe cu „Ter", aşa cum numele tatălui meu începe cu „Ter" şi... ai prins ideea. Nu e nimic misterios. Când auzi numele unui vanté, îţi faci o idee destul de clară despre familia lui.

— Stai puţin! Acum îmi zici că numele tău nu e Teraeth? Dar cum? Aeth? Raeth? Cum vine toată treaba asta?

— De aceea n-am vrut să discut, a replicat el, apucându-se de şaua nasului. Pe mine mă cheamă Teraeth. Atât ca nume de familie, cât şi ca nume mic. Nu sunt niciodată separate. Înainte să ştiu cine e tatăl meu, am folosit numele mamei, Khae. După ce am aflat cine e tata, l-am schimbat. I-am luat numele nu ca să-l onorez, ci ca să îmi amintească de păcatele lui.

Aflasem ceva foarte interesant şi n-am putut să-mi ascund curiozitatea.

— Păcate? De-aia a reacţionat Doc de parcă tocmai îi dădusem foc la tavernă?

— Aşa a făcut?

— O, da!

— Cine este cel mai faimos vanté de care ai auzit şi al cărui nume începe cu Ter?

— Nu prea cunosc mulţi vanté...

— Pe-ăsta sigur îl ştii.

Mi-a luat cam un minut. Apoi mi-am amintit poveştile depănate de Surdyeh când stăteam pe genunchiul lui.

— Aşteaptă... Prinţul Terindel? Terindel Cel Negru? Cel care cerea sacrificii umane de la locuitorii Kirpisului? Există un cântec despre el. La naiba, cred că aveam şi o piesă de teatru...

Teraeth a râs sălbatic.

— Terindel nu cerea sacrificii umane. Asta e doar o poveste pe care

eu... În fine, nu contează. Kirpisul este căminul celor mai mari depozite de ariala şi de drusian de pe continent. Vantéii kirpis le deţineau. Quur avea nevoie de minele acelea ca să-şi alimenteze războiul împotriva regilor-zei. Atrin Kandor a găsit o scuză să justifice cucerirea ţinutului. Simplu ca bună ziua. Iar acum... acum, Terindel e tata.

— Şi ai luat numele *lui* de familie în loc de cel al Khaemezrei?

— După cum am zis, am vrut să-mi amintesc.

Teraeth a clătinat din cap.

— Şi oamenii cred că Thaena nu are simţul umorului.

Teraeth şi-a dres vocea şi s-a dus lângă instrumentele muzicale.

— La ce cântai de obicei?

— La o harpă, am răspuns, încruntându-mă la schimbarea atât de bruscă a subiectului. Dintr-un motiv sau altul, stăpânii de sclavi nu au considerat că e nimerit să o păstrez.

Teraeth mi-a blocat din nou calea.

— Dacă ai nevoie de o harpă, putem aduce întotdeauna una din Zherias.

— Mulţumesc, dar nu mă simt în stare să aştept încă şase luni, până se întoarce următoarea corabie!

— N-o să fie şase luni. Poate o oră sau două, mi-a zâmbit el.

M-am oprit şi l-am privit pe sub gene.

— Poftim?

— Ynisthana se află în inima unui sistem magic străvechi, deloc diferit de cel care funcţionează în Quur, deşi al nostru e mai mic. Una dintre rute merge de aici în Zherias. Nu e ceva despre care vorbim dinadins, din motive de siguranţă. Dar pentru tine totuşi? Sunt sigur că mama va face o excepţie, a adăugat el, ridicând din umeri.

Mi-am încrucişat mâinile peste piept.

— Îmi sugerezi cumva că mama ta avea la îndemână o cale prin care să mă scoată de pe insulă în tot acest timp?

Teraeth s-a încordat, probabil pentru că simţise că mă aflam pe punctul de a-mi pierde iar cumpătul.

— Da, dar cu un preţ imens. Poate că Bătrânului îi va lua câteva zile să se prindă că nu mai eşti aici, dar, când va pricepe într-un târziu, probabil că va exploda, şi nu exagerez când zic asta. Dacă am fi norocoşi, ar pune să erupă vulcanul din centrul insulei, însă, cel mai sigur, va începe să atace oraşele din Zherias şi coasta din apropiere. Poate va merge chiar şi în sud, în Kishna-Farriga. Mii de fiinţe ar muri.

Şi atunci, s-ar apuca să te caute. Îţi cunoaşte aura şi poate zbura.

Mi s-a uscat gura.

— Cineva ar trebui să se ocupe de el.

— Dacă te simţi în stare, chiar te rog!

I-am ignorat replica, din motive evidente.

— Aşadar, poţi pleca oricând. Ceilalţi pot pleca oricând doresc. Numai eu *sunt* ostatic.

Teraeth şi-a înclinat capul.

— Ai dreptate. Totul e legat numai de tine.

Am închis ochii, am inspirat adânc şi m-am străduit să nu-i trag un pumn. Fiindcă m-ar fi pocnit din nou, şi faţa încă mă durea de data trecută.

Am trecut pe lângă Teraeth, spre ieşire.

— Dar de ce vrei tu o harpă? a întrebat Teraeth.

— Nu e treaba ta! m-am răstit, şi am plecat în căutarea cuiva dornic să-mi aducă una din Zherias.

40: RĂGAZ ÎNTR-O MĂCELĂRIE

(Povestea lui Talon)

Alshena D'Mon coborî scara lungă din Curtea Prinţeselor până în holul din aripa estică a palatului. Îşi lovea evantaiul de perete, de tapiţerii şi de lambriurile sculptate din lemn. Mici lovituri ritmate, sălbatice, pline de entuziasm.

Servitorii şi sclavii se împrăştiară când o zăriră venind.

Alshena se repezi în josul altor scări: rareori vizitate, liniştite şi prăfuite. La capătul lor, găsi un perete gol, nezugrăvit, şi apăsă pe ipsos într-un anume fel. Orice mişcare greşită ar fi fost fatală, dar asta nu o îngrijora pe nobilă. Ştia atât de bine ce trebuie să facă, încât o putea repeta şi în somn, asta dacă ar fi dormit vreodată.

Matroana cu părul roşu a Casei D'Mon îngână un cântec marinăresc deocheat cât coborî prin pasajul întunecat. Acesta ducea la un tunel întins şi cu tot felul de cotituri, pe care Therin D'Mon însuşi nu-l mai folosise de un deceniu. În cele din urmă, la capătul tunelului, apăru o încăpere întunecată.

Când Alshena intră în cameră, un bărbat din stânga ei ţipă. Corpul lui prins în cătuşe se arcui în dreptul mesei de lemn scunde şi vomită sânge negru, împrăştiindu-l peste tot. O pată băloasă de fiere cu un iz pestilenţial formă o băltoacă şi omul se opri din zvârcolit, cu un rictus obscen pe faţă.

Alshena îşi ridică marginea agoléului şi păşi peste lichid.

— Răţoiule, ai folosit prea mult, spuse ea.

Când rosti cuvintele, umbra alungită de pe perete se mişcă în faţă şi, din întuneric, apăru Darzin, care oftă.

— Ştiu, iubire. Nu reuşesc deloc să potrivesc formula.

Cu o expresie dezamăgită, Darzin îşi ridică brusc privirea şi se încruntă spre Alshena.

— Pe toţi zeii, de ce trebuie să arăţi ca ea? Ştii că n-o suport pe

scorpia aia.

— Poate n-ar fi trebuit să te însori cu ea, atunci, replică ea. Îţi dai seama că arăta aşa doar ca să te calce pe nervi? Ea era foarte drăguţă, de fapt.

— E cât se poate de moartă, rosti Darzin.

Femeia se aplecă şi atinse lichidul negru din trupul bărbatului. Îl adulmecă scurt, se strâmbă dezgustată şi se şterse de hainele mortului.

— Dar chiar trebuie să-i otrăveşti? Le strică aroma.

Darzin oftă.

— Nu l-am ucis ca să-ţi satisfac ţie apetitul, Talon. Iar motivul pentru care ţi-am poruncit să-mi ucizi soţia a fost ca să nu-i mai văd mutra niciodată.

Bărbatul făcu un gest din mână prin care-şi exprimă iritarea.

— Foarte bine, atunci! Ţi-am adus o aromă nouă pe care s-o încerci.

La auzul vorbelor viclene, silueta ei tremură, se schimbă şi începu să plutească. Atunci când îşi lăsă braţele în jos, Alshena D'Mon pierise. În locul ei, apăru o adolescentă superbă, cu piele măslinie şi păr lung până la talie, prins în codiţe mici, împletite. Atât părul fetei, cât şi buricele degetelor erau colorate cu henna.

Darzin zâmbi.

— Foarte frumos... Minunat! O gustare recentă?

Ignorând leşul care zăcea în mijlocul camerei de tortură, Darzin traversă încăperea şi îşi trecu degetele peste braţele şi spatele fetei, apoi îşi lipi buzele de gâtul ei cu tandreţea unui amant.

Talon încuviinţă, privindu-l printre genele dese.

— A fost atât de dulce! Ar trebui să-i dau noului tău fiu un cadou de mulţumire că m-a dus la ea.

Darzin se uită în ochii ei, apoi izbucni în râs.

— Păi, da, bănuiesc că trebuie să ai nişte avantaje când lucrezi într-un bordel.

Bărbatul continuă să chicotească şi se îndepărtă de ea.

— Măcar are gust.

Talon se aplecă peste masă şi îşi frecă degetele înroşite de braţul lui Darzin.

— Pun rămăşag că şi el are gust bun. E atât de frumuşel! Nu vreau decât să-l mănânc. Pot să-l am, dragul meu? Te rog!

Darzin clătină din cap şi mârâi.

— Nu fi caraghioasă, Talon! E fiul meu.

Peste încăpere se lăsă tăcerea.

Talon râcâi cu unghia ascuţită marginea îmbibată de sânge a mesei, făcând un mic şanţ în lemn.

— Dacă băiatul ăla e fiul tău, atunci eu sunt ducesa virgină de Eamithon, mârâi ea.

Darzin dădu din mâini exasperat.

— Bine, iubire! Ai dreptate. Nu e fiul meu, dar, de vreme ce tatăl lui adevărat nu va avea curaj să recunoască adevărul, aşa pot să controlez puşlamaua. Prin urmare, nu, nu-l poţi ucide.

Darzin se fâţâia prin cameră cu paşi mari.

Talon se cocoţă pe marginea mesei şi îşi vârî picioarele sub ea.

— E atât de scump, Darzin! Are cincisprezece ani şi este ca o piersică pârguită. Creierul lui ar avea gust de jeleu din ghimbir[82].

— Nu-l poţi avea.

Talon cugetă pentru o clipă.

— Ştii...

Darzin se încruntă spre ea, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat de apetitul ei copleşitor.

— Nu e loc de negociat, draga mea. Vrei un sclav nou? Îţi cumpăr pe cine vrei tu, dar nu pe el.

Talon se răsti la el:

— Nu mă întrerupe! Nu asta voiam să spun.

— Iertare, scumpo! zise el cu o seriozitate prefăcută.

Talon pretinse că e ocupată cu număratul degetelor de la picioare. Spuse:

— Îi plăcea fata asta foarte mult. Pe cea mâncată de mine, Morea. Avea o soră. Dragul de Kihrin o căuta pe sora asta. Cred că voia să o facă pe eroul şi să o salveze de stăpânul ei rău şi nenorocit.

— Ce drăguţ! exclamă Darzin. O adevărată repunere în scenă a maevanosului.

— Şşş... Nu întrerupe când Nana explică regulile jocului! ceru Talon. Acum, că Morea e moartă, micul Kihrin ar putea să vrea să o facă în continuare pe eroul. Fiindcă sora asta e la fel de frumoasă ca Morea şi

---

82 Imitatorii devorează creiere, aparent absorbind amintirile şi talentele victimei. Deşi bănuiesc că v-a devenit cât se poate de clar din descrierile lui Talon. Ar trebui subliniat că nu trebuie să mănânce neapărat pe cineva ca să aibă acces la o parte din amintirile acelei persoane.

ar putea să-l facă pe bietul băiat să se îndrăgostească de ea, mai ales dacă ea ar trebui salvată dintr-o situaţie tragică. Ar putea să-l facă pe băiat să se dea peste cap pentru ea...

Darzin rânji.

— Da, văd unde baţi cu asta.

— Ar putea chiar să-şi dea jos Piatra Cătuşelor pentru ea.

Expresia de încântare de pe chipul ei, angelică în orice altă împrejurare, nu putea fi descrisă decât ca o răutate diabolică, pură.

— Piatra...

Darzin ridică din sprâncene, surprins.

Talon mârâi şi glasul ei căpătă o tonalitate demonică atunci când şuieră:

— Nu mă prosteşti, omule. În ciuda înfăţişării mele, sunt de o mie de ori mai bătrână decât tine şi, întâmplător, nu sunt deloc idioată.

— N-am vrut să sugerez...

Fata trasă un desen cu degetul mic pe mătasea cămăşii lui Darzin.

— Nu te-am servit bine în toţi aceşti ani? N-am făcut tot ce ai cerut? N-am sedus pe oricine ai vrut tu? Nu m-am culcat cu cine ai vrut tu? Nu am sfâşiat în bucăţele mici pe oricine ai vrut tu?[83]

— Întotdeauna, încuviinţă el, nescăpând-o din ochi.

Talon se aplecă până când faţa ei aproape se lipi de a lui şi îi şopti:

— Pe cei din neamul meu, piatra purtată de el la gât ne orbeşte precum vă orbeşte pe voi fulgerul pe cerul senin al nopţii. Corpul îmi vibrează când îi simte puterea. Vibrează de magie. Cântă[84].

Darzin o privi uluit pe Talon.

— Habar n-aveam că ai şi această putere.

Fata se îmbujoră şi îşi feri privirea, imitând perfect o virgină timidă. Când îl privi din nou, expresia ei redevenise serioasă.

— Înţeleg că de-aia ţi-a luat atâta timp să-l găseşti? Pentru că îl protejează piatra?

Darzin pufni.

---

[83] Imitatorii sunt nişte iscoade şi nişte asasini atât de buni, încât e aproape un clişeu să le găseşti serviciile de vânzare în aceste domenii, deşi cei mai mulţi dintre cei care-i tocmesc nu-şi dau seama niciodată că nu angajează oameni.

[84] O abilitate pe care nu o asociez cu imitatorii. Şi-atunci, mă întreb dacă nu cumva e un talent unic al lui Talon, o faţetă a fiziologiei imitatorilor de care nu aflasem anterior sau dacă nu cumva Talon minţea. Înclin să cred că e vorba de a doua variantă.

— Am avut noroc chior că l-am întâlnit. Presupun că, atunci când Lyrilyn a fugit cu el, i-a dat copilul javrei ăleia de la bordel pe care tata a avut-o ca sclavă.

— Săracul Therin! O eliberează pe Ola, iar ea îl răsplăteşte furându-i fiul pe care el oricum nu-l recunoaşte ca fiind al lui. Suntem siguri că nu Therin a pus la cale toate astea? Ar fi o mişcare pe măsura lui dacă Therin ar fi vrut să stea cu ochii pe fiul său fără să dezvăluie că el e tatăl.

Darzin se încruntă şi studie pereţii îndepărtaţi ai temniţei, după care clătină din cap.

— Nu. Dacă ar fi ştiut unde se află Kihrin în tot acest timp, ar fi apărut când Înaltul General a spus că a găsit un ogenra de-al nostru în Cercul Inferior. Dar tu l-ai mâncat pe tatăl adoptiv al nenorocitului ăstuia mic, muzicianul de la Petrecăreţi. Nu ştia nimic?

Talon se prefăcu dezamăgită.

— Ola era creierul din spatele acestei afaceri. Circulau unele zvonuri cum că e o vrăjitoare zheriaso. Poate e ceva adevăr în asta[85].

— Totul a fost un dezastru. Cumva, femeia a reuşit să-şi plătească libertatea şi Therin a lăsat-o să plece. Cine face aşa ceva? Ar fi trebuit să ia lanţul şi să o biciuiască până când învăţa unde-i este locul. Aşa, Ola a plecat cu plodul şi l-a crescut chiar sub nasul nostru, şi nimeni n-a observat. Ruşinos de-a dreptul! N-am avut norocul s-o găsim nici pe ea, cu toţi oamenii noştri puşi la treabă. Poate e totuşi vrăjitoare, cum zici tu. O să văd dacă Academia ne poate trimite un vânător de vrăjitoare care să ne ajute.

— Atunci, să le spui să verifice şi toate brutăriile, şi prăvăliile cu dulciuri!

Darzin rânji.

— Dacă ar fi după mine, aş ucide băiatul şi ţi l-aş da ţie. Totuşi, din câte am cercetat, Piatra Cătuşelor îi oferă proprietarului său un fel de nemurire, aşa că ne abţinem. Şi, la fel ca mai toate pietrele astea nenorocite, nu poate fi luată decât dacă e dată de bunăvoie[86].

— Asta n-ar trebui să fie o piedică. Pe cine trebuie să torturăm?

---

[85] Fireşte că era tocmai pe dos. Mă consolez cu ideea că Talon a minţit pe absolut *toată lumea.*

[86] Mulţumită discreţiei vantéilor. Niciunul dintre noi nu pricepea cu adevărat cum funcţionează Piatra Cătuşelor.

Darzin se încruntă.

— Un muzician mort şi o matroană de bordel. Din păcate, Thaena nu-l va întoarce pe muzician, iar pe Ola n-o găsesc nicăieri.

Talon păru dezamăgită, fără să arate vreun semn de vinovăţie pentru moartea lui Surdyeh sau pentru dispariţia Olei.

— Ar putea cineva să arunce o vrajă asupra minţii lui?

— Puţin probabil să funcţioneze. În plus, ar trebui să dăm de cineva care să ştie farmece. Ce ironie şi ce ghinion ar fi să o găseşti pe Ola... Dar asta ar explica unele lucruri.

Darzin îşi strecură braţul pe după talia fetei şi o trase mai aproape.

— Mă surprinde şi că-i poţi citi gândurile băiatului.

Talon ridică din umeri.

— Nu folosesc magie pentru asta. Pot citi gândurile oricui. E ca şi cum te-ai uita peste umărul cuiva care are o carte în poală. Deşi e mai rapid dacă înghit toată cartea odată.

Bărbatul se retrase.

— Gândurile oricui?

— A, gândurile oricui are o voinţă slabă. Să nu crezi că n-am băgat de seamă că ai învăţat cum să mă ţii la distanţă![87] îi cântă ea în strună.

Darzin se aşeză lângă ea.

— Nu e nimic personal.

— Desigur. Încă am planuri cu băiatul. Ştii, mintea lui e un adevărat talmeş-balmeş. O să mă distrez cu el. Ai spus „dacă ar fi după mine" şi apoi „noi". Mai lucrezi cu cineva de care nu ştiu?

— Cu un grup de bărbaţi ca mine care împărtăşesc acelaşi ţel. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Atunci, ceilalţi îl vor şi ei viu?

Darzin îşi plimbă degetele pe umerii ei şi încuviinţă din cap.

— Cel puţin până când îl convingem să renunţe la Piatra Cătuşelor.

Ochii lui nu se dezlipiră de trupul lui Talon, în ciuda faptului că se aflau la doar câţiva centimetri de un leş proaspăt.

— După aceea, nu cred că le va mai păsa ce se întâmplă cu el.

Darzin îşi opri mişcarea mâinilor.

— Sora asta a sclavei... Cum o cheamă? O să-mi trimit oamenii s-o

---

[87] Bănuiesc că există foarte puţini membri ai Casei D'Mon care nu au fost supuşi unei cercetări amănunţite făcute de Talon pe parcursul anilor. Darzin nu era nici el imun, în ciuda falsei asigurări primite că ar avea o voinţă puternică.

cumpere. Ne-ar putea fi de folos.

Atunci, Talon îşi ridică mâinile şi se aşează din nou pe masă lângă bărbatul mort, trăgându-l pe Darzin peste trupul ei aproape gol şi chicotind încântată. Fără să se grăbească, îi scoase cureaua, îi descheie cămaşa şi îndepărtă hainele Lordului Moştenitor, ignorând sângele şi mizeria din jurul lor.

— Asta e partea cea mai frumoasă, iubitule, şopti ea. Se află deja în posesia ta.

41: REFUZUL

(Povestea lui Kihrin)

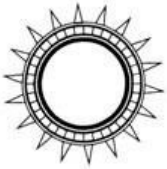

Cuvintele nu pot exprima cât de mult te urăsc.

Chiar te aştepţi sincer ca toată şarada asta să continue?

De ce-ar continua, Talon? Pentru distracţia ta? Crezi că, după ce m-ai chinuit, după ce m-ai trădat, după ce m-ai vânat necontenit, după ce mi-ai ucis toţi prietenii şi ai pus la cale tot ce s-a întâmplat, aş vrea să mă mai joc de-a poveştile cu tine?

Ia-ţi nenorocita de piatră înapoi!

M-am săturat.

42: FIUL MAI MIC

(Povestea lui Talon)

Dragul meu Kihrin, nu fi aşa! Ne jucăm de-a poveştile, după cum spui tu, ca un semn al respectului meu faţă de tine.

Aprobarea ta nu e deloc necesară. Crezi că nu-mi dau seama că lanţul de la gâtul tău îţi adăposteşte şi gaeşul? Te pot sili să-mi povesteşti. Sau îţi pot fura informaţiile din minte la fel de uşor cum aş comanda ceva de băut la Câmpurile Ofrandelor. Nu mă poţi opri.

Crezi că fac asta doar pentru propria distracţie?

Fii atent! Piatra asta pe care am tot dat-o de la unul la altul poate părea una normală, şlefuită de apa unui râu, dar tatăl tău, Surdyeh, se pricepea de minune la farmece. M-a învăţat câteva trucuri. Orice cuvânt rostit de persoana care ţine piatra este păstrat înăuntrul ei pentru a fi auzit mai târziu[88]. Gândeşte-te la povestea ta, depănată cu vorbele tale, auzită de Împăratul Sandus sau de generalul Milligreest; o răzbunare care are loc chiar şi dincolo de mormânt. Îi voi dărui această piatră oricui doreşti tu. Mă voi asigura că ajunge unde vrei şi va asculta ce conţine.

Duşmanii tăi nu mai cred că reprezinţi o ameninţare pentru ei, dar ai putea deveni cel mai urât coşmar al lor – o voce pe care nu o poate înăbuşi nimeni.

Aşadar... Dacă vrei să continui depinde numai de tine.

De ce nu te mai gândeşti puţin? Putem trece peste rândul tău acum. Pot continua cu uşurinţă eu. Să vedem...

O să-ţi povestesc despre un alt tânăr, doar cu un an mai tânăr decât bietul şi ghinionistul nostru erou, însă aparţinând unei lumi diferite din toate punctele de vedere...

---

88 Acum citiţi transcrierea amintirilor strânse de ea. Aşadar, cel puţin cu această ocazie, Talon a vorbit sincer. Dar eu nu m-aş hazarda să cred că se va mai întâmpla vreodată.

Galen D'Mon avea paisprezece ani când Kihrin apăru în familia sa. Şi, deşi nu-şi amintea toţi anii existenţei sale, nu-şi amintea nici vreun moment în care să nu-i fi fost frică. Spaima era o prezenţă constantă, niciodată demodată, niciodată uitată. Îşi ducea viaţa precum soldaţii pe front, aşteptându-se întotdeauna să fie atacat, mereu temându-se de ce va urma. Niciun golan din Cercul Inferior nu era atât de dibaci precum Galen D'Mon.

Un flăcău chipeş, dar el nu ştia asta. Avea talent şi inteligenţă, dar nici asta nu ştia. În schimb, ştia sigur că e un ratat. Ştia că mama lui, Alshena, îl răsfăţase şi că devenise moale, plăpând şi cu apucături feminine. Ştia că nu avea să fie niciodată suficient de isteţ, de puternic, de crud şi de curajos ca să-şi mulţumească tatăl. Ştia că nu e genul de moştenitor pe care şi-l dorea şi aflase pe propria piele că Darzin răsplătea dezamăgirile cu violenţă. Doar pentru că era fiul lui nu-l scutea de furia acestuia. Nici pe departe. Să fii fiul lui Darzin însemna că primeai mai multă cruzime decât oricine. Ironic pentru membrii familiei D'Mon era faptul că aveau mereu un tămăduitor pe-aproape. Prin urmare, un bărbat ca Darzin nu trebuia să se controleze niciodată.

Orice îl putea scoate din minţi pe tatăl lui. Dacă Galen nu respecta instrucţiunile, mânca bătaie, dar, dacă le respecta cu timiditate, primea scatoalce pe motiv că arată semne de slăbiciune. Tatăl lui îl lua peste picior dacă se îmbrăca prea frumos (deşi Darzin însuşi purta cele mai la modă veşminte), însă îl pălmuia şi îl trimitea înapoi să se schimbe dacă îl prindea pe Galen că „se îmbracă precum un coate-goale". Primea bătaie dacă era neobrăzat. Primea bătaie dacă era sfios. Galen învăţase întotdeauna bine, dar tatălui său nici că-i păsa de realizările sale şcolare şi îi interzisese să plece la Academia Regală din Kirpis ca să studieze magia[89]. Galen excela la călărie şi la spadă, dar, oricât de bine s-ar fi descurcat, nu căpăta niciun cuvânt de laudă: numai critici că moştenitorul numelui D'Mon ar trebui să fie mai bun şi că Darzin însuşi fusese net superior la aceeaşi vârstă.

Aşadar, când Galen află că nu mai are titlul de moştenitor, că fusese

[89] Mi se pare uimitor. Nu pricep şi pace motivul. Poate o parte întunecată din mintea lui Darzin se temea că fiul său avea un talent pentru magie mai mare decât al său. În definitiv, nu e deloc înţelept să abuzezi de un copil care, într-o bună zi, ar putea învăţa să invoce demoni.

înlocuit de un fiu necunoscut al lui Darzin, nu reacţionă cu mânie, cu amărăciune sau cu disperare, învins de cruzimea sorţii.

Dimpotrivă. Se simţi uşurat.

În sfârşit, datoria şi responsabilitatea de a se ridica la nivelul numelui D'Mon căzuseră pe umerii altcuiva, oricine ar fi fost acela. Dacă Galen era un ratat ca moştenitor, se putea descurca bine ca al doilea fiu. Nimeni nu aştepta nimic de la al doilea fiu.

A doua zi de dimineaţă, Darzin îl invită să ia micul-dejun în Seră ca să-i zdruncine naivitatea.

— Încearcă să-i devii prieten! Câştigă-i încrederea, spuse Darzin, înfruptându-se dintr-o bucată de friptură de porc. Dar să nu uiţi niciodată că băiatul ăsta îţi este duşman!

— Credeam că e fratele meu, replică Galen.

Băiatul transpira din cauza căldurii din Seră. Întotdeauna era cald de mureai aici. Asocierea devenise atât de intensă pe parcursul anilor, încât Galen nu putea păşi în încăpere, nici măcar în serile răcoroase, fără să i se facă greaţă.

— Ce legătură are una cu alta? se răsti tatăl său, apucându-l de cap ca să sublinieze întrebarea. E fiul unei târfe şi un copil din flori, un hoţ şi un criminal. Să nu crezi nici măcar vreo secundă că o să se uite la tine cu afecţiune de frate! Vezi pata aia de acolo? întrebă el arătând în jos, cu cuţitul.

Galen se supuse. Un punct roşu-întunecat pătase podeaua care sclipea de curăţenie. Sigur nu era sos de roşii.

— Da, tată.

— A omorât un om chiar acolo, îi explică Darzin. L-a ucis fără şovăială. Rapid.

Darzin făcu o succesiune de mişcări scurte ce imitau înjunghierea.

— Mi-ar fi făcut la fel, dacă ar fi prins ocazia. Şi ţie ţi-ar face la fel.

— Probabil că eşti mândru de el.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără să le poată opri.

Ceaşca de cafea pe care Darzin o ducea la buze se opri brusc în aer.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, băiete!

— Da, domnule! se repezi Galen.

Băiatul se încruntă şi îşi văzu de mâncarea lui: plăcinte din grâu cu mere aduse din alte ţinuturi, coapte cu scorţişoară, şi felii fripte de burtă de porc. I se întoarse stomacul pe dos. În mod obişnuit, plăcintele nu l-ar fi deranjat, dar temperatura din cameră era extrem

de ridicată şi friptura, groaznic de unsuroasă! Ar fi mâncat mai degrabă nişte pâine simplă cu fructe proaspete şi cu mentă, poate un pahar cu iaurt şi lapte de orez. Era ferm convins că ar fi putut suporta aşa ceva, dar asta mâncau sărăntocii, şi tatăl lui nu i-ar fi permis să-şi potolească foamea cu mâncare de stradă.

— E un sălbăticit, recunosc, continuă Darzin. Dacă n-ar fi...

Darzin se opri, înfigând cuţitul într-o felie de măr.

— Un sălbatic, fără îndoială. Ai crede că un băiat crescut într-o casă de catifea ar fi mai efeminat, dar nu ăsta. Ăsta, nu. L-a ucis pe soldat cu atâta fineţe, de ziceai că a întins unt pe pâine. Cu puţin antrenament, ar deveni un asasin de toată frumuseţea.

Darzin căzu pe gânduri o clipă în timp ce mesteca. Îi aruncă lui Galen o privire severă.

— Tatei nu i-a păsat niciodată de vreunul dintre copii şi nici acum nu s-au schimbat lucrurile. Mi-am promis că nu voi fi niciodată aşa. Ştii că de-aia sunt atât de dur cu tine, nu? Fiindcă îmi pasă. Vreau să fii cel mai bun.

— Da, tată.

Cu un efort uriaş, Galen se abţinu să ofteze şi să se poarte de parcă ar mai fi auzit discursul şi înainte. Ar fi preferat indiferenţa bunicului în locul atenţiei iubitoare a tatălui său.

— Acum băiatul e pus pe omorât. Înţeleg de ce, dar trebuie să se calmeze. Ce s-a întâmplat cu bătrânul lui orb a fost o greşeală, atâta tot. N-a fost nimic personal. Şi tu poţi ajuta. Surorile şi verii tăi sunt prea mici. Eşti singura persoană din familie apropiată de vârsta lui. Linişteşte-l! Poartă-te frumos cu el! Arată-i puţină bunătate! I-ar prinde bine o faţă prietenoasă.

— O faţă prietenoasă care îţi spune tot ce zice el? întrebă Galen.

Darzin zâmbi. Era unul dintre primele surâsuri sincere pe care tânărul le văzuse pe chipul tatălui său.

— Aşa te vreau, băiatul meu!

43: TÂRGUL CU DRAGONUL

(Povestea lui Kihrin)

Piatra asta? N-o să neg că modelul Tenyé s-a schimbat. A păţit ceva.

Pare un răMăşag uşor de câştigat totuşi. Mai întâi îmi ameninţi părinţii, şi acum spui că ai fost de partea mea tot timpul? Cât de prost mă crezi?

Nu-mi răspunde!

Bine, Talon! Voi continua. Dar numai pentru că ai în tine puţin din Surdyeh care încă mai e de partea mea.

O fi un răMăşag tâmpit, dar nu am altceva. Unde am rămas?

Am discutat despre târgul meu cu Bătrânul? Nu? Bine!

Ajungem şi acolo.

Aşadar... Fiindcă n-am crezut niciodată în prostiile pe jumătate făcute, m-am dus pe plajă să mă întâlnesc cu Bătrânul.

Noua insulă pe care o crease forma o masă stâncoasă din piatră neagră şi din lavă proaspătă. Piatra se solidifica şi apoi se crăpa întruna când Bătrânul îşi schimba poziţia sau îşi înfigea ghearele în pământ să se întindă. Gura mi s-a uscat când am văzut cât de mult crescuse insula. Nu mai era o ridicătură mică de piatră, una pe care o puteai considera o simplă formaţiune scoasă la suprafaţă de valuri doar ca să fie distrusă mai târziu. Bătrânul îşi aranja un pat nou, pe măsura dimensiunilor sale.

La marginea insulei, Bătrânul construise o grădină bizară din stâlpi de lavă, grupaţi în grămezi ciudate, fără niciun sens pentru mine. Nu erau nici adăpost, nici piese de mobilier, iar formele lor păreau prea neregulate şi prea neuniforme ca să fie decorative.

Când am înaintat, cărând harpa pe care un adept amabil al Frăţiei Negre mi-o adusese din Zherias, o umbră imensă a acoperit plaja. N-a fost nevoie să mă prezint: Bătrânul probabil că mă auzise înainte să

îmi fac apariţia. Dragonul uriaş s-a ridicat cu ochii strălucitori de lavă topită şi şi-a întors capul în direcţia mea.

Mi-a trecut prin cap că asta va fi ultima prostie pe care o s-o mai fac vreodată.

— Preferi să ţi se spună Bătrânul? am strigat.

Am aranjat harpa lângă mine.

— Am avut multe nume, a răspuns dragonul cu vocea care acum părea să vină chiar din gâtul lui, nu ca atunci când vorbise Khaemezra cu el. **Teroarea Pământului şi Zguduitorul, Secerătorul Lumii şi Focul Nopţii. Sunt Trădarea Fundaţiilor, Cel Care Răstoarnă Oraşele. Am fost acolo când Kharolaen a ars şi oamenii lui s-au sufocat din cauza cenuşii încinse, am râs când Ynalra s-a înecat în lavă.**

Dragonul a chicotit.

— Da, spune-mi Bătrânul!

Am tras aer în piept.

— Aş vrea să-ţi propun un târg.

Dragonul şi-a schimbat poziţia. Gâtul i s-a întins şi şi-a apropiat capul de mine.

— Vrei să te învăţ magie? Să-ţi distrug duşmanii? Să-ţi arăt cum să devii zeu?

Am tresărit, surprins.

— Poţi să faci asta?

— O, da! a tors dragonul. **Pe vremuri, voi, mici muritori, veneaţi cu grămezile la mine. Îmi cereaţi favorurile, cunoştinţele şi geniul ca să vă rezolv problemele. Obişnuiaţi să vă ploconiţi şi să mă implloraţi, căutându-mi sfatul şi înţelepciunea. Asta vrei?**

Ochii i-au devenit două fante. Nori groşi de fum sulfuros i-au ieşit încet din nări.

Cele mai proaste oferte sunt cele exagerate, atât de atrăgătoare, încât sunt prea bune ca să ai încredere în ele. Să fii zeu şi să-ţi distrugi duşmanii suna ca soluţia tuturor problemelor mele, dar cu ce preţ? Nu eram atât de naiv, încât să cred că Bătrânul ar face aşa ceva gratis, dacă avea într-adevăr asemenea puteri.

— Fără supărare, dar aş vrea să mă laşi să plec de pe insulă fără să mă răneşti. Aşa că iată oferta mea: o să-ţi cânt în noaptea asta. Un concert special doar pentru tine. Îţi cânt tot ce vrei. Dimineaţă, mă laşi să plec. Ce zici?

Dragonul s-a aşezat pe vine.

— Cântă!

Mai târziu, am simţit mâna lui Teraeth pe umăr.

— Kihrin, ce faci? Acum chiar n-ar trebui să fii aici.

Mi-am ridicat privirea, clipind. Sunetul matinal al pescăruşilor care plecaseră în căutarea mâncării răsuna în depărtare, acompaniat de valurile ce se zdrobeau de ţărm. Cerul era un giulgiu de nuanţe de violet şi de cenuşiu, iar, la vest, soarele care răsărea îl colora într-o magenta orbitoare. Aerul mirosea a apă de mare, a alge putrezite şi a stâncă arsă.

— Eu...

Mi-am dres glasul.

— Poftim?

Ultimul lucru pe care mi-l mai aminteam era că Bătrânul acceptase să mă elibereze dacă îi cântam câteva cântece[90], dar asta se întâmplase noaptea trecută.

Acum veniseră zorile.

— Cântă! a poruncit Bătrânul, şi mi-am simţit degetele ciupind strunele.

Porunca suna diferit de a unuia care-mi controla gaeşul. Perspectiva unei agonii insuportabile şi a morţii activa gaeşul, dar *puteam* refuza. De data asta, nu.

Teraeth a înjurat când a vorbit dragonul. Nu cred că-şi dăduse seama că grămada imensă de pietre negre din larg era Bătrânul până când acesta din urmă nu se mişcase.

Cei mai mulţi oameni, când văd ceva atât de imens, presupun că e un deal. Atunci când se mişcă, ni se pare prea mare ca să credem că e o fiinţă vie.

Mi-am înăbuşit un ţipăt când am atins iar strunele. Aveam sânge pe buricele degetelor. Cântasem atât de mult şi de intens la harpă, că-mi zdrelisem pielea şi-mi rupsesem unghiile.

Şi totuşi, continuam să cânt.

— Teraeth, am zis scâncind, ajută-mă! Nu mă pot opri.

— Eşti sub vraja lui, a spus Teraeth. Nu sunt suficient de puternic să o rup. Stai să o aduc pe mama!

---

[90] Kihrin trebuie să fie mai atent la ce promit oamenii şi nu la ce vrea el să îi audă spunând.

— Fugi! l-am îndemnat.

Dar, când a vrut s-o ia la sănătoasa, nisipul de pe plajă s-a ridicat, aşa cum se întâmplase când Tyentso îl respinsese pe dragon. Un zid gros de sticlă topită i-a tăiat calea lui Teraeth. Ne-am privit unul pe altul, dar nu m-am putut opri din cântat, iar Teraeth nu avea nicio scăpare. S-a uitat în jur căutând ceva, orice, dar ce armă să folosească împotriva unui astfel de monstru?

— Cântă, a cârâit dragonul, **cântă pentru mine! Cântă-mi balade despre vechiul Kharolaen şi despre oraşele din ocean ale Sillythiei. Cântă-mi despre Cinaval cel Frumos şi spune-mi şi balada despre călătoria lui Tirrin, Protectorul Pădurii!**

Am simţit cum mă copleşeşte un val de panică atunci când am încercat să mă împotrivesc.

— Nu ştiu cântecele astea. Poţi să-mi îngâni începutul lor mai întâi?

— CÂNTĂ!

Am scrâşnit din dinţi. Vraja aruncată asupra mea n-avea clar legătură cu gaeşul. Am încercat să găsesc putere în acest gând, suficientă forţă să rezist.

— Dar nu aşa a fost târgul nostru.

— Târgul? TÂRGUL?

Dragonul s-a ridicat, şi-a întins aripile şi a acoperit cerul.

— Nu eşti altceva decât un muritor jalnic. Un soldat idiot care ascultă ordinele şi care acceptă lumea din jurul lui fără nicio împotrivire sau curiozitate. Un prost lipsit de educaţie, al cărui singur merit e că mă poate distra. Eu nu fac târguri cu furnicile.

Nu am putut decât să mă holbez. Jignirile erau cât se poate de clare. Deşi nu întru totul adevărate, având în vedere lipsa mea de pregătire militară. M-am trezit că-mi amintesc de Relos Var şi de ura lui imensă pentru mine când, în fond, nici măcar nu ne cunoşteam.

Dragonul s-a repezit.

Capul lui masiv s-a întins spre Teraeth, care a sărit într-o parte. Gura dragonului s-a închis, muşcând doar aerul. Bătrânul şi-a îndreptat gura spre cer, apoi şi-a scuturat capul şi a înghiţit...

Nimic?

Mi-am dus mâna streaşină la ochi. Teraeth zăcea pe nisip, cu o expresie de durere înăbuşită pe chip. Îşi freca un braţ. Trăia totuşi. Şi eu, la fel. La naiba, până şi harpa împrumutată părea nevătămată, sprijinită de genunchiul meu!

Atunci, ce mâncase Bătrânul?

O secundă mai târziu, Bătrânul şi-a terminat mâncarea-fantomă şi a scos un urlet furios. Şi-a luat zborul, făcând rotocoale într-o spirală lată, înainte să se îndrepte spre una dintre celelalte insule.

L-am urmărit cum se îndepărtează fără să scoatem o vorbă, abia îndrăznind să respirăm, ca să nu ne audă şi să se întoarcă.

— *Chiar* n-ar fi trebuit să-ţi sugerez să cânţi, a spus Teraeth într-un târziu.

Am început să râd încet şi m-am aplecat în faţă ca să-mi sprijin capul de harpă. Buricele degetelor mă ardeau şi aveam senzaţia că nu dormisem deloc în ultimele 24 de ore; probabil că aşa şi era.

— N-a fost deloc o idee bună, am încuviinţat. Însă nici eu n-am dres-o mai bine când am venit aici ca să-i cânt.

În spatele nostru, zidul de sticlă topită pe care dragonul îl ridicase s-a înnegrit, apoi s-a sfărâmat în fire de nisip.

Eu şi Teraeth ne-am ridicat anevoios în picioare, fără să fim siguri de ce ne aşteaptă în continuare.

Când zidul s-a prăbuşit, am dat cu ochii de Doc în partea cealaltă. Pe chipul lui am zărit o expresie de mânie pură.

— Ai întârziat, mi-a zis.

44: LECŢII DE SPADĂ

(Povestea lui Talon)

Galen se întâlni cu Kihrin pentru prima dată mai târziu în aceeaşi zi. Când ajunse în sala de antrenament, tatăl lui se afla acolo cu noul său frate. Amândoi purtau jachete vătuite folosite în timpul exerciţiilor, deşi cea a băiatului nou ţipa pe el, atât de tare îi strângea umerii. Galen îl urmări pe Darzin cum îl lovea la picioare pe Kihrin şi cum îşi mişca braţele, explicându-i poziţia corectă de start. Tânărul arăta de parcă în viaţa lui nu mai ţinuse niciodată o spadă.

Şi probabil că nici nu o făcuse.

— Galen! Bun aşa!

Tatăl lui îl salută din cap.

— Am început devreme. Kihrin, el e fratele tău mai mic, Galen.

Băiatul ridică mâna spre Galen, cu ochii melancolici şi cu o expresie de nefericire pe faţă. Prezentarea iniţială a lui Darzin îi dădu lui Galen şansa de a-şi cerceta fratele. La fel ca mai toată lumea, se lăsă impresionat de trăsăturile fine şi de pielea lui aurie. Părul era deschis la culoare – păşind în lumina ce intra pe fereastră, explodase într-un auriu strălucitor – şi dat pe spate. Galen îi admiră trăsăturile care puteau aţâţa atât imaginaţia femeilor, cât şi a bărbaţilor. Genul de chip care nu-i putea aparţine decât unui bărbat care e prea frumos, ştia că e prea frumos, aşa că nu avea cum să fie altfel decât un înfumurat. În concluzie, acesta era derbedeul lui Darzin, fiul lui sălbatic, cel cu care Galen urma să fie comparat în toate aspectele.

Orice uşurare pe care o resimţise Galen, că acum avea un frate care să-l scoată pe el din centrul atenţiei, pieri din cauza siguranţei brutale că acesta nu avea să fie niciodată tratat cum fusese el. Că noul băiat, la propriu şi la figurat, era de aur. Galen simţi cum în suflet i se strecoară ura.

Zâmbi şi îi făcu un semn cu mâna.

— Vom începe din nou cu exerciţii de bază ale mişcării picioarelor şi mâinilor. După ce le învăţăm cât să fiu satisfăcut, putem trece mai departe, la atacuri.

Galen îşi privi tatăl cum îi îndreaptă umerii lui Kihrin, până când acesta aruncă o privire în spate.

— Nu astăzi, fireşte. Vor trece luni bune până când voi fi satisfăcut de progresele tale. Trebuie să înţelegi că începi destul de târziu, Kihrin. Ai nevoie de ani la rând să devii un bun spadasin şi de o viaţă ca să ţi se spună maestru. S-ar putea să nu reuşeşti niciodată, dar eşti copilul meu şi vei încerca orice-ar fi, chiar dacă te ucide.

— Măcar am parte de iubirea ta.

Vocea băiatului răsună amar şi sarcastic. Pe chipul lui nu se zări nicio picătură de tandreţe când îşi privi tatăl.

Galen tresări surprins când Darzin îi trase un pumn lui Kihrin. El s-ar fi aşteptat oricum să fie lovit dacă ar fi îndrăznit să-i răspundă tatălui său astfel, dar presupusese că fratele lui urma să aibă parte de mai multă înţelegere. Însă ce îl surprinsese şi mai tare erau violenţa şi mânia loviturii lui Darzin, mult mai intense decât cele îndreptate vreodată spre el. Darzin îl plesni pe Kihrin cu plăseaua sabiei sale, direct în falcă, împingându-i capul pe spate şi sfâşiindu-i buza.

Galen se aşteptă ca băiatul să cadă, să fugă, să plângă, dar surprizele nu se terminaseră aici. Kihrin se împletici într-o parte, îşi duse mâna la faţă şi îşi şterse sângele. Privirea aruncată tatălui său ar fi putut ofili plantele şi acri laptele. Apoi se îndreptă de spate şi se întoarse să o ia de la capăt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Prima lecţie, fiule, şuieră Darzin, este să nu-mi întorci niciodată vorba! Ai priceput?

Tânărul se holbă la Darzin.

— Deci?

— Ar trebui să răspund sau asta ar fi tot o întoarcere a vorbei?

Galen tresări violent când tatăl lui îl lovi pe Kihrin din nou, de data asta azvârlindu-l la podea. Băiatul se rostogoli pe spate şi se sprijini în coate, în timp ce sângele începu să-i curgă din nas şi să păteze jacheta albă. Galen se prefăcu a cerceta plafonul cu plăci de gresie. Părea cel mai sigur lucru de făcut acum.

— A, o întrebare capcană! rosti Kihrin. Mulţumesc pentru lămuriri!

— Eşti prea prost ca să ştii când să te opreşti, băiete! mârâi Darzin.

— Aha, mi s-a mai zis şi înainte, răspunse Kihrin, după care adăugă:

... tată.

Kihrin părea vesel.

Chiar dacă, în mod normal, acesta era răspunsul pe care Darzin îl aştepta de la Galen, ceva din felul în care Kihrin rostise cuvintele îl irită pe tatăl lor la culme. Ridică mâna, încă ţinând spada pentru antrenament, îi aruncă o privire cruntă şi încremeni.

Galen se întrebă sincer dacă avea să fie martorul morţii fratelui său la doar câteva ore după ce aflase de existenţa lui.

Darzin trânti spada la pământ.

— Voi fi înţelegător, pentru că nu eşti obişnuit cu casa noastră, dar nu întinde coarda! Răbdarea mea nu e nesfârşită.

Darzin se întoarse şi se uită furios la Galen.

— Fă şi tu o dată ceva folositor în viaţă! Bagă-i minţile în cap fratelui tău!

Bărbatul se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Pentru o vreme, niciunul dintre ei nu vorbi. Kihrin se ridică de jos şi îşi şterse nasul însângerat cu mâneca.

— Aş zice că prima rundă am câştigat-o.

— Ar trebui să ştii... la tata mă refer...

Galen habar nu avea unde să înceapă.

— Las-o baltă! replică Kihrin. Mă aşteptam să fie aşa.

— Tata nu e aşa rău odată ce...

Fratele său reacţionă imediat cu un mârâit.

— Serios? Cât de des sfârşeşti la uşa tămăduitorilor cu vânătăi şi tăieturi? Sunt curios.

Galen încercă să-i susţină privirea. Simţea cum se face tot mai mic.

— Aşa e la antrenamentul cu spada. Accidente se întâmplă mai tot timpul.

— Te-aş crede dacă n-aş fi văzut demonstraţiile călduroase ale tatălui tău.

Galen îşi muşcă buzele.

— E şi tatăl tău.

— Aşa zice el.

Kihrin îşi încrucişă braţele.

— Deja mi-a arătat că îi place să mă lovească. De cât timp te bate?

Tăcerea se lăsă între ei ca un zid gros şi de nepătruns.

— Orice tată are dreptul să-şi disciplineze copilul, răspunse Galen într-un târziu.

— Sau să-l omoare ori să-l vândă ca sclav. Dar un agresor rămâne tot agresor, chiar dacă legea îi dă acest drept.

Kihrin se plimba prin cameră, târşâindu-şi ghetele de podeaua din lemn.

— Acelaşi rahat e peste tot, şi sus, şi jos, numai că în Cercul Superior nimeni nu îndrăzneşte să deschidă gura în faţa unuia ca tatăl tău. E prea bogat. Prea puternic.

Kihrin întoarse capul şi scuipă sânge. Galen se dădu un pas în spate. Contrastul îl şocă: un gest atât de necivilizat din partea cuiva cu sânge regal.

— *Este* şi tatăl tău, repetă Galen. Pot dovedi asta.

Kihrin îl privi iritat.

— Poţi?

— Urmează-mă! Îţi voi arăta.

45: CEAI DE RISCORIA

(Povestea lui Kihrin)

Am făcut un pas în faţă, ţinând harpa cu degete însângerate.

— Nu era... Eu n-am...

— Nu e vina ta, a zis Doc. Am văzut. Ar trebui să ne considerăm norocoşi că Bătrânul n-avea chef să scuipe foc.

Doc a întors capul spre Teraeth.

— Cât de grav eşti rănit?

Teraeth şi-a cercetat braţul şi s-a strâmbat. Pielea i se înroşise şi făcuse băşici.

— Grav, dacă n-am avea tămăduitori pe insulă care să se ocupe de ce e mai rău.

— Atunci, ar trebui să te duci să-i cauţi.

Teraeth a dat să protesteze. S-a uitat la mine, apoi la Doc, şi atunci a făcut ceva ce nici prin cap nu-mi trecea că ar fi în stare: s-a supus.

— În regulă.

Băiatul s-a retras.

Eu am rămas pe plajă cu noul meu „profesor”.

— Haide! m-a îndemnat el. Să nu mai stăm aici! La un moment dat, Bătrânul îşi va da seama că a fost păcălit şi cel mai bine pentru noi ar fi să nu ne mai găsească aici când se întoarce.

— Păcălit...

Am ridicat harpa.

— Tu eşti motivul pentru care s-a purtat atât de ciudat?

— Da. Acum, urmează-mă! A venit vremea pentru prima ta lecţie.

— Sunt rănit. N-am dormit.

Doc s-a uitat urât la mine.

— Şi va mai trece ceva timp până când vei dormi. Duşmanii tăi nu vor aştepta ca tu să fii bine odihnit înainte să te atace. De ce m-aş purta eu diferit înainte de antrenament?

— Glumeşti, nu?

Doc n-a zâmbit. Nu glumea.

Bărbatul s-a îndreptat spre grote. L-am urmărit îndepărtându-se, după care m-am întors spre ocean şi spre vulcanul diabolic pe care Bătrânul încă îl clădea. Doc avea dreptate: Bătrânul urma să se întoarcă. Şi nu avea să fie deloc fericit. Mai rămânea şi problema tertipurilor lui Doc ca să-l păcălească pe dragon să muşte din aer. Cum reuşise aşa ceva? Cum făcuse de evaporase zidul ăla? Era vrăjitor?

Nu aveam decât un singur mod de a afla.

M-am dus după el.

Doc a trecut de grote, spre partea îndepărtată a muntelui, unde s-a oprit în faţa unei uşi vechi de piatră, curăţate de curând de liane. Nu mai văzusem locul până acum. La naiba, era prima uşă pe care o vedeam pe insulă! Nu credeam că le folosesc aici.

Pentru cineva care pretindea că nu este membru al Frăţiei Negre, Doc părea să-i cunoască toate secretele.

A împins uşa. Aceasta s-a deschis cu uşurinţă, chiar dacă era tăiată dintr-o rocă masivă de bazalt. M-am aşteptat să fie întuneric înăuntru, dar cred că Doc chiar venise la timp, fiindcă aprinsese lămpile. Încăperea arăta mai degrabă ca un templu, şi nu ca grotele naturale folosite de Frăţie pentru a dormi. Podeaua era fină ca satinul, iar pereţii păreau nişte solzi sculptaţi direct în stâncă. Echipamentele pentru antrenament – un şir de săbii boante, manechine din lemn şi un ring pentru lupte cu diverse poziţii marcate deja – acopereau pereţii şi podeaua.

O felie de pâine uscată şi un ceainic stăteau pe masă. Mirosindu-le, mi-am amintit că nu mai mâncasem de o zi.

Am aşezat harpa jos, lângă uşă, şi am arătat spre mâncare.

— Îmi dai voie?

Doc a încuviinţat din cap.

— Te rog!

Şi aşa am făcut. Ceaiul era simplu şi pâinea, tare, neagră, dar mi s-au părut cele mai gustoase bucate pe care le mâncasem vreodată.

Mi-am ridicat privirea.

— Nu eşti om, corect?

Am observat cum lui Doc i se arcuieşte o sprânceană.

— Păi, am *fost* acuzat că sunt dur cu elevii mei.

— Nu, voiam să spun...

M-am oprit, am inspirat adânc şi am încercat din nou. Totul mi se părea înceţoşat, de parcă mă abţiguisem.

— Eşti prea înalt, ai o piatră tsali, există ceva între tine şi Khaemezra, iar felul în care te porţi de parcă îl urăşti pe tatăl lui Teraeth de o mie de ani... Cred că ar putea fi adevărat. Cuget că toate astea te fac un fel de vanté care trece drept om. Te-ai plictisit în Manol, cumva?

— Ce să vezi? Nu eşti atât de prost pe cât pari. Deşi presupunerile tale se bazează pe câteva erori. De pildă, Khaemezra nu e o vanté.

Am clipit de câteva ori.

— Poftim?

Doc a ridicat din umeri.

— Nu e o vanté. Mai sunt şi alte rase pe lume, nu numai oameni şi vanté. Iniţial, au fost patru. Toate nemuritoare, dar, treptat, rasele au căzut şi şi-au pierdut imediat nemurirea. Vantéii sunt singurii cu viaţă veşnică. Ceilalţi? Voraşii au devenit oameni. Cei din neamul vordredd şi voramer s-au retras şi se ascund. Khaemezra este o *voramer.*

Am eliberat uşurel aerul din piept.

— Aşadar, nu e nemuritoare. *De-aia* arată bătrână.

— Khaemezra arată bătrână pentru că aşa vrea ea.

— Stai puţin! Atunci, Teraeth ce mai e?

— E complicat, a răspuns el, izbucnind în râs. Să nu mai spui niciodată că zeiţa Thaena nu are simţul umorului! Sau ar trebui să-i mulţumesc Galavei pentru glumă?

— Nu pricep despre ce vorbeşti.

Mâncarea nu mă ajutase deloc cu ameţeala. Încă mă simţeam slăbit.

— Aş fi surprins dacă ai pricepe.

Am încercat să-mi fixez privirea şi să-mi adun gândurile, dar totul părea că trece pe lângă mine.

— De ce sunt vantéii singura rasă nemuritoare?

— Ah!

Doc a oftat şi şi-a privit mâinile.

— Eu sunt de vină.

— Poftim? Tu eşti responsabil?

— Da. Eu. Vantéii trebuiau să fie cei care îşi sacrifică nemurirea, *nu* voramerii. Era, după cum se spune, rândul nostru.

Doc a lovit masa cu palma şi s-a ridicat în picioare.

— Poveşti de când lumea. Mai important acum este că avem multe

de învăţat, a adăugat Doc, şi, după cum ai văzut şi tu, duşmanii tăi nu te vor lăsa în pace doar pentru că eşti tânăr şi lipsit de experienţă. Din acest motiv, nici eu nu pot.

Vederea mi s-a tulburat iar. M-am uitat la cana de ceai. Bine ascunse printre frunzele de ceai, pluteau mici şuviţe argintii de alge riscoria.

Vinul era cel mai bun să le ascunzi gustul, dar şi ceaiul tare făcea acelaşi lucru.

— Retrag ce am spus despre tine, că eşti mai isteţ decât pari. Un bărbat *isteţ* ar fi fost mai precaut când vine vorba să mănânce şi să bea ceva dat de un străin, a zis Doc.

— Tu...

Însă intenţia mea de a-l înjura şi de a-i răni sentimentele s-a stins iute. Ameţeala m-a copleşit cu totul.

Vederea mea înceţoşată s-a transformat într-o beznă fină, care m-a înconjurat şi m-a tras cu blândeţe jos, pe podeaua de piatră.

46: CRIPTA

(Povestea lui Talon)

— N-ar trebui să fim aici, zise precaut Galen când se ghemuiră împreună, trecând pe o uşă înaltă de doar un metru şi jumătate, o cale de acces pentru servitori din partea îndepărtată a palatului. Galen ridică o cheie de fier înnegrită cu un gest demn şi sobru. Regretă imediat că-i arată camera tainică fratelui său atât de repede, dar se bucură şi că îi poate împărtăşi un secret atât de grozav. Nu vedea cum Kihrin ar putea rămâne neimpresionat.

Kihrin rânji spre Galen.

— A, dar atunci e distracţia cea mai mare!

Galen nu se putu abţine:

— Da, nu-i aşa? Unchiul Bavrin mi-a arătat camera, şi cred că el a aflat de ea de la fraţii lui mai mari, Cedric sau Doniran, înainte să moară. Vin aici când nu vreau să fiu găsit de nimeni.

Galen descuie uşa şi o împinse. Uşa nu se deschise cu uşurinţă, deşi îi ungea mereu balamalele. Marginile dalelor de piatră aspră nu-i dădeau voie să înainteze. Galen lovi cu piciorul partea de jos până când podelele se curăţară de resturi şi uşa cedă cât să le permită amândurora să intre. Să se strecoare înăuntru era mai simplu când avea zece ani.

Când intrară, camera se înălţă brusc şi reuşiră amândoi să stea drepţi. Chiar înainte să aprindă lampa, Kihrin fluieră în semn de apreciere. Galen se simţi consolat. S-ar fi supărat dacă noul frate nu ar fi arătat niciun semn de admiraţie pentru raiul sigur al copilăriei sale.

În flacăra lămpii, conţinutul încăperii deveni clar. În centru, se ridica statuia de aur a unei femei, cu capul încoronat cu trandafiri delicaţi din metal şi cu gâtul şi şoldurile înconjurate de o centură din cranii. În mâini ţinea tot felul de arme tăioase: zeci de cuţite, pumnale, şişuri, keris şi stilete subţiri. Păreau nişte boboci fatali. Lumina pâlpâitoare

dădea viaţă statuii care se ivea deasupra lor cu un gest de binecuvântare mortală.

— Măiculiţă!

Galen încuviinţă din cap.

— Thaena însăşi! Fireşte, nu ştiu ce caută statuia asta aici, dar...

Băiatul ridică din umeri.

— Multe lucruri au fost aruncate în camera asta pentru a fi uitate.

— E aur pur, zise Kihrin, ducându-se să o cerceteze mai de-aproape.

— Da, aşa e. Nici măcar Poarta Neagră nu are o statuie din aur masiv.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Nici noi. Astea sunt frunze de aur. Altfel, s-ar prăbuşi sub propria greutate.

Galen se dezumflă.

— Ei bine, continuă el, arătând cu degetul, pe cranii e sânge uscat.

— Mi se pare de-a dreptul înfricoşător. Kihrin se uită pieziş la el, apoi adăugă: Ar trebui să încasezi o taxă de intrare.

— Nu ştie nimeni că e aici. Nimeni cu excepţia ta, a mea şi a unchiului Bavrin.

Galen zâmbi spre Kihrin şi începu să scormonească prin adunătura de lucruri.

— Nimeni cu excepţia ta, a mea, a unchiului Bavrin şi a celor care au adus statuia aici, vrei să spui.

— Probabil că sunt morţi de ani buni, replică Galen, împingându-şi fratele într-o parte. Ce vreau eu să-ţi arăt se află aici.

— Cum naiba au cărat-o? se întrebă Kihrin. N-ar fi avut cum să încapă prin pasajul ăla îngust.

— Kihrin, aici! insistă Galen.

— Nu eşti deloc curios? zise Kihrin, fără să-i arunce nicio privire.

Ochii lui urmăriră conturul statuii, comparându-i mărimea cu uşa micuţă prin care trecuseră aplecaţi. Ridică mâinile ca să măsoare mai bine.

— Imposibil! Doar dacă statuia a fost adusă pe bucăţi.

— Ţi-am zis deja, aruncau o grămadă de prostii în camera asta.

Kihrin îşi muşcă buza.

— Dar de ce... Bine, bine! Ce vrei să-mi arăţi?

Galen sări un tablou şi scoase acoperitoarea de catifea de pe el.

Kihrin se albi la faţă.

— Sfântă Taja...

— Aşadar?

Galen sprijini tabloul de stiva din spate şi se dădu câţiva paşi îndărăt.

— Vezi asemănarea, nu? Eşti leit el.

Galen nu ştia când fusese făcut portretul, dar înfăţişa un Înalt Lord în culmea puterii. Era chipeş, nesuferit de frumos, cu păr auriu şi cu ochi ca safirul – nuanţa de albastru aparte a membrilor regali din Casa D'Mon atinşi de zei. Galen observase dintotdeauna asemănarea cu Darzin în tablou, dar nu se compara cu asemănarea dintre generalul necunoscut şi fratele lui. Era ca şi cum cineva călătorise în timp şi îl desenase pe Kihrin ca bărbat matur; nu încăpea nicio îndoială că se înrudeau.

Kihrin nu scoase o vorbă, dar Galen consideră că expresia de pe chipul băiatului era un răspuns cât se poate de clar. Brusc, se simţi vinovat. Nu dorise decât să-i arate lui Kihrin că face parte din familie şi că nu ar trebui să jignească numele D'Mon. Chipul lui Kihrin nu exprima nici şoc, nici stinghereală. Băiatului parcă i se frânsese inima. Pentru prima dată, Galen îşi dădu seama că băiatul nu aşteptase şi nici nu căutase să afle vreo dovadă. Revelaţia că acesta aparţinea Casei D'Mon într-adevăr nu era o uşurare, ci o pedeapsă.

Kihrin se apropie de tablou şi îngenunche în faţa lui. Mângâie cu degetele plăcuţa aurită cu numele din josul picturii.

— Pedron D'Mon, şopti băiatul.

— A fost stră-străunchiul nostru. Mama lui era o sclavă vanté cu păr auriu care a fost ucisă de una dintre familii după ce i-a dat naştere surorii lui Pedron, Tishar. Mulţi oameni cred că de-aia a ajuns atât de rău. A urât Casa D'Mon pentru uciderea mamei lui şi a vrut să ne distrugă.

— Arată ca mine. E... înspăimântător.

Kihrin se încruntă.

— Aşadar, sclava asta vanté a avut trei copii, nu? Pedron, Tishar şi tatăl lui Therin?

— A, nu. Tatăl lui Therin a fost fratele vitreg al lui Pedron. Mama lui Therin era de viţă nobilă.

— N-are niciun sens.

— Stai să îţi explic: mama spune că Pedron a fost stăpânul mamei tale. Adică Lyrilyn. Înainte ca ea să se mărite cu tatăl nostru.

— Lady Miya a pomenit şi ea de asta, dar a uitat să-mi zică şi cât de mult semăn cu Pedron.

— S-a întâmplat demult. Mama ta cică l-a trădat pe Pedron şi s-a dat de partea nepotului său, Therin, ca să-l ajute să-i omoare stăpânul. Galen se sprijini de o ladă şi continuă să vorbească: Nu discută nimeni despre ce s-a întâmplat. Ici şi colo, câte-o şoaptă destul de hotărâtă, de parcă toată lumea ştie ce s-a petrecut şi bineînţeles că eu nu ştiu. Foarte stânjenitor!

— Pedron... şopti Kihrin şi atinse din nou marginea tabloului.

Nu era chiar veneraţie. Mai degrabă groază.

— Ce scrie dedesubt?

— Poftim? întrebă Galen, clipind nedumerit. A, numele lui.

— Nu, mai scrie ceva dedesubt. Adu lampa aici!

Galen se supuse şi băgă de seamă cuvintele scrijelite de cineva în rama de sub plăcuţa cu nume.

Vrăjitor, hoţ, cavaler şi rege. Copiii nu vor cunoaşte numele părinţilor lor, care domolesc vocea muşcăturilor lor.

Kihrin citi cuvintele şi îl privi nedumerit pe Galen.

— N-aş alege deloc aşa ceva să mi se graveze pe portret, dar cine sunt eu să pun la îndoială un Înalt Lord diabolic şi mort pe deasupra?

— N-am observat asta înainte. Ce vrea să însemne?

— Că nu se pricepe mai deloc la poezie?

Galen îl privi furios, făcându-l pe Kihrin să ridice mâinile.

— De unde să ştiu eu ce înseamnă? Eu încă nu înţeleg cum au adus statuia aici.

— Sună a profeţie, spuse Galen, cercetând rama din nou.

— O profeţie care zice ce, mai precis? O viaţă de familie neplăcută? O spuzeală din cauza unui ogenra? Stai!

Kihrin se holbă la portret încă un moment, apoi izbucni în râs.

— Măi să fie! Acum înţeleg. Pedron chiar a dat-o cotită, nu?

— Cum adică? îl întrebă Galen nedumerit.

Kihrin dădu să răspundă, dar se opri.

— Copiii nu vor afla numele taţilor lor. Nu e o profeţie: *e* lăudăroşenie. Gândeşte-te: m-ai adus aici să mă convingi că Darzin e tata, fiindcă semăn cu Înaltul Lord Pedron. De fapt, ai dovedit că Înaltul Lord Pedron *nu a fost* stră-străunchiul nostru.

— Nu pricep şi pace...

Kihrin îşi aranja o şuviţă de păr.

— Chiar nu pricepi? N-aş avea părul ăsta dacă nu aş fi înrudit cu *mama* vanté a lui Pedron, cea cu părul auriu. Cum ziceai că o cheamă?

— Ăăă... nu-mi amintesc. Val... ceva de soiul ăsta.

— Ei bine, ea e cheia. Therin e bunicul nostru, da? Iar eu am ochii albaştri ai familiei D'Mon şi părul *ei.* Nu le-aş avea pe amândouă dacă Therin nu ar fi înrudit cu mama lui Pedron, aşa că, orice ţi s-a spus, Pedron nu e niciun stră-străunchi. Ne tragem din el cu siguranţă.

— Dar asta ar însemna...

Galen făcu ochii mari.

— Asta ar însemna că Pedron a fost tatăl lui Therin... Kihrin, Therin *l-a ucis* pe Pedron.

— Iar Therin chiar îmi spunea adevărul când mi-a povestit cât de tare şi-a dispreţuit tatăl. Aparent, să-ţi urăşti tatăl chiar *este* o tradiţie de familie în casa asta. Pricep. Şi eu sunt la fel.

Kihrin se apucă să strângă fleacuri, răsfoind şi tomurile prăfuite de mult uitate. Dădu peste cutii şi cufere, servante şi rafturi pentru cărţi, borcane cu ingrediente ezoterice şi statui de o natură mai păcătoasă decât a zeiţei din mijlocul încăperii.

— O parte din mine vrea să-mi plâng de milă, dar, sincer vorbind, mă bucur că n-am crescut aici. Nu cred că mi-ar fi plăcut prea mult.

Kihrin ridică de pe un birou o cărţulie cu coperte din piele, iar lui Galen îi pieri graiul. Nu putea scoate o vorbă fără să-i arate lui Kihrin cât era de importantă. Galen ştia că n-are voie să greşească.

Kihrin o răsfoi tot mai nerăbdător, citind în timp ce Galen se chinuia să respire.

— Hmm! exclamă Kihrin.

— Ce e? întrebă Galen, încercând să nu pară nervos.

Kihrin ridică volumul.

— Şi mai multe poezii. Bănuiesc că Pedron chiar era îndrăgostit de arta asta.

Băiatul vârî cartea la subsuoară.

— N-o poţi lua de aici!

— De ce? Lui tataie Pedron n-o să-i fie dor de ea, replică Kihrin. Îmi prind bine nişte poezii ca astea. O parte din ele au versuri bune pentru cântece.

Galen se holbă la el.

— Versuri pentru cântece? Chiar crezi că ar putea fi folosite pentru aşa ceva?

— Bineînţeles! Cine le-a scris ştia ce face, iar acesta e un jurnal scris de mână, aşa că pun pariu că nu le-a citit nimeni. E o descoperire foarte bună şi...

Kihrin se opri.

— Ce e? întrebă Galen, simţindu-se atât încântat, cât şi tulburat.

Galen îşi privi fratele cum deschide iar cartea. Kihrin îşi ţuguie buzele.

— Hârtia e nouă. Iar cerneala nu e ştearsă.

— Poate unchiul Bavrin a lăsat cartea aici.

Minciuna i se păru chiar şi lui Galen cusută cu aţă albă.

Kihrin îl privi fix.

— Tu le-ai scris, nu-i aşa?

— Nu. Eu... se bâlbâi Galen.

— Sigur, spuse Kihrin. Tati nu e de acord cu poezia, nu?

— Nu e de acord cu scrisul ei. D'Jorax sunt artiştii, şi el îi consideră stângaci. N-o să mă părăşti, da?

Galen se blestemă în sinea lui pentru prostie. Acum Kihrin avea ceva la mână împotriva lui şi nu era atât de naiv, încât să creadă că fratele lui nu va profita dacă va avea ocazia.

— Să te părăsc lui Darzin D'Mon? Nu i-aş spune nici măcar să-şi şteargă faţa, dacă aş vedea-o mânjită de rahat. Din partea mea, poate să putrezească şi să crape.

Kihrin îi întinse cartea.

— Le-ai arătat vreodată cuiva?

Galen clătină din cap.

— Ar trebui să le publici. Cu un pseudonim, fireşte. N-am vrea să-l facem de ocară pe moş cu talentul copilului său.

— A, nu sunt chiar atât de bun.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Ba da, eşti. De o mie de ori mai bun decât aş putea fi eu, asta cu siguranţă. Surdyeh spunea mereu...

Kihrin se opri şi îşi feri privirea, strâmbându-se.

Galen făcu un pas în faţă.

— Surdyeh?

Kihrin clătină din cap, de parcă încerca să scape de întunericul ce se abătuse brusc asupra lui.

— Tata. Omul care m-a crescut. Era muzician. Ştii şi tu: stângaci. Mereu îmi spunea că n-are sens să încerc să fac poezie fiindcă n-am

văzut nimic despre care să merite să scriu.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Galen.

— Nu ţi-a zis tăticul?

Galen clătină din cap.

— Darzin a pus să fie omorât. Unul dintre asasinii tatălui tău i-a tăiat gâtul.

Vocea lui Kihrin era aspră, mânioasă, tăioasă ca o lamă.

— Ştii sigur asta? întrebă Galen. Sau doar...

— Darzin nici măcar nu neagă. I-a ucis pe Surdyeh, pe Morea şi pe Burtosul... şi, dacă ar pune cineva un pariu, aş jura că a ucis-o şi pe Lyrilyn, indiferent de ceea ce susţine el.

Galen îşi coborî privirea în pământ.

— Îmi pare rău!

— Nu e vina ta, spuse Kihrin.

— Dar tot îmi pare rău! Ştii, continuă Galen după o pauză, dacă vrei să foloseşti poeziile mele pentru cântece, mi-ar plăcea mult. Eşti muzician, nu? Ca tatăl tău?

Fratele lui încuviinţă din cap. Faţa lui Kihrin părea umedă în lumina lămpii. Galen îşi dădu seama că băiatul plânge, lacrimile tăcute şiroindu-i pe obraji. Aşa cum mai devreme rămăsese şocat când Kihrin scuipase, la fel rămase şi acum.

— Să nu-l laşi pe tata să te vadă plângând! se repezi Galen. Ar zice că pari slab.

Kihrin pufni şi îşi şterse ochii şi gura, unde rana de la ora de spadă începuse iarăşi să sângereze.

— Darzin e un porc, ştii asta, nu? Cineva ar trebui să-i spună că lovirea copiilor săi şi trimiterea asasinilor să omoare oameni bătrâni şi fete *înseamnă* să fii slab.

Kihrin se apropie de statuia Thaenei şi mângâie marginea unui stilet cu buricele însângerate ale degetelor.

— Dacă o să am vreodată şansa, mă jur pe ce am mai sfânt că o să vâr o sabie în el... Au!

Băiatul îşi retrase iute degetul. Un firicel de sânge proaspăt se prelinse din tăietură.

— La naiba, chiar sunt ascuţite!

— Pe toţi zeii, eşti bine? întrebă Galen.

— Da, dacă nu punem la socoteală şi stânjeneala. E doar o ciupitură.

Galen îşi muşcă buzele. Nu crescuse cu nicio religie anume, dar avea

o presimţire urâtă. Camera i se păru mai întunecată şi mai înfricoşătoare ca înainte.

Kihrin se aplecă să cerceteze mai de aproape cuţitele.

— Nu văd nimic care să arate a otravă. Dar probabil că mă voi opri oricum pe la lady Miya, ca să fiu eu sigur, zise el, izbucnind în râs. Şi eu, care credeam că pericolul cel mai mare o să fii chiar tu. Mă aşteptam să bagi un cuţit în mine.

— Eu? N-aş face niciodată aşa ceva.

— Da, acum ştiu. Dar înainte nu ştiam. Mă inviţi să mergem într-un loc tainic numai noi doi. Poate chiar voiai să redevii fiul numărul unu.

Kihrin ridică din umeri.

— N-aveam cum să ştiu sigur.

— Of, frate! spuse Galen, simţindu-se îngreţoşat.

Nu-i trecuse prin minte că purtarea lui ar putea fi interpretată aşa. Iar dacă Kihrin hotărâse dinainte să se apere, cine putea să spună contrariul, nu? Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? Preţ de o clipă, se simţi peste măsură de prost. Speră ca tatăl lui să nu afle niciodată despre asta.

— Nu-ţi face griji! îl linişti Kihrin. Cred că eşti în regulă pentru un D'Mon. Cine scrie poezii aşa, ca tine, nu poate fi rău.

— N-am... adică... mulţumesc!

Kihrin surâse.

— Hai să o găsim pe lady Miya înainte să cad mort din cauza vreunei otrăvi străvechi, bine?

Galen îi întoarse zâmbetul.

— Bine!

47: MAMA COPACILOR

(Povestea lui Kihrin)

— Majestatea Voastră!

Am clipit, trezindu-mă din moţăială. Apoi am clipit iar şi m-am uitat în jur, ameţit de-a binelea.

Nu mai eram în camera pentru antrenament unde Doc îmi pusese droguri în ceai.

Doc nu se găsea nici el acolo, să-mi dea un şut. În schimb, am văzut că bărbatul care mi se adresase era un vanté kirpis, cu pielea albă ca laptele, care reuşea să arate mai degrabă elegant decât bolnăvicios. Părul moale, ondulat şi roz se ascundea aproape cu totul sub un coif strălucitor. Avea şi ochii tot roz. Mi-ar fi amintit de un iepure, numai că iepurii nu sunt atât de înarmaţi şi nici n-au o privire care sugerează că ar fi cei mai fericiţi dacă s-ar îmbăia în sângele duşmanilor.

Bine, fie, încă îmi amintea de un iepure, dar mă simţeam prea amărât din pricina încurcăturilor mele ca să mi se pară amuzant pe moment.

— Majestatea Voastră, a repetat el şi a făcut un pas în faţă ca să desfacă un pergament peste masă.

Pergamentul era o hartă complicată. N-am recunoscut locurile şi n-am putut să citesc nimic din ce scria pe ea.

— Ziua de azi va fi glorioasă. Soldaţii noştri au confirmat că regina Khaevatz se află în cetate şi ultima baricadă ridicată a luat foc. Ziua în care vom sfârşi domnia ei peste vantéii manol a sosit.

M-a privit nerăbdător. Şi a aşteptat.

Habar nu aveam ce trebuia să zic.

Habar nu aveam unde mă aflu. Un fel de cort, deşi nu cortul simplu al unui om obişnuit sau al unui soldat. Nu, acesta era o construcţie elaborată, făcută din mătase şi din lemn rar, cu lămpi împodobite cu nestemate ce atârnau de fire din cea mai pură platină. Covoarele fine

acopereau podelele şi, într-un colţ, ardea un coş metalic cu ierburi aromate dulci. Un manechin din lemn stătea pe o latură a încăperii. Mi-am închipuit că îl foloseau ca suport pentru armură. Lângă el, un raft pentru arme plin cu săbii, cu suliţe şi cu arcuri atât de elaborat lucrate, că nici măcar soldaţii quuros nu le-ar fi folosit; le-ar fi pus pe nenorocitele alea pe un perete, ca să le admire.

Iar Domnul Iepure încă aştepta un răspuns de la mine.

— Bun! am zis.

Glasul nu mi-a sunat deloc familiar.

— Asta e... bine.

Bărbatul mi-a observat ezitarea, dar nu a înţeles de ce şovăiam.

— Am trimis un mesager, după cum aţi poruncit. Dacă ziua merge prost, Valathea şi Valrashar vor fi duse la adăpost.

Am clipit des.

— Stai puţin! Valathea?

Doar nu se referea la harpa lui, nu?

— Soţia voastră, regina?

Bărbatul părea complet debusolat.

Mi-am dres glasul, am dat din mână şi m-am prefăcut că şi eu sunt la fel de zăpăcit.

— Fireşte. Mulţumesc! Nu e vorba de asta.

M-am gândit la ce-aş mai fi putut adăuga. „Am toată încrederea în tine" poate, dar cu cât aş fi spus mai mult, cu atât creştea posibilitatea să arăt ca un escroc.

Trăiam iarăşi o viziune inspirată de zei? Sau era una obişnuită, dată de drogurile lui Doc? Totul mi se părea prea coerent ca să fie o halucinaţie şi prea concret ca să fie o altă alegorie de-a Tajei. Aşa urma să mi se întâmple ori de câte ori îmi pierdeam cunoştinţa?

Domnul Iepure mi-a întrerupt reveria, aplecându-se peste masă şi uitându-se la mine lung şi sever.

— Ştiu că nu se cuvine, Majestatea Voastră, dar nu vă puteţi răzgândi. Regina Khaevatz e pătată cu sângele voramerilor şi nu are niciun drept la tronul vanté. Nu respectă deloc moştenirea vanté. Indiferent de sentimentele voastre faţă de Khaevatz, femeia a conspirat cu cei din Quur şi cu blestematul lor de Împărat, Kandor. Faceţi ceea ce este corect pentru poporul din Kirpis!

Stai aşa! Ştiam povestea asta. Kandor. Atrin Kandor era Împăratul din Quur care cucerise Kirpisul şi îi alungase pe băştinaşii vanté

înainte de a-şi îndrepta atenţia spre manolii din sud.

Invadarea imperiului manol nu mersese aşa de bine. Fusese măcelărit, lăsând în urmă sabia Urthaenriel, ca un fel de scuză nepreţuită pentru că picase pe nepusă masă în mijlocul unei petreceri.

Toată lumea spunea că regina vanté a manolilor, Khaevatz, îi adusese moartea lui Kandor.

Însă regele Kelindel, care se trăgea din vantéii kirpis refugiaţi, lăsase baltă invazia quuroşilor şi i se alăturase reginei Khaevatz. O ajutase, unindu-i pe kirpişi şi pe manoli care, până nu demult, se luptaseră între ei. Nu încercase s-o omoare. La naiba, se însurase cu ea, unind familiile regale într-o singură descendenţă! Nu auzisem niciun zvon că femeia nu ar fi fost pe deplin vanté.

Cel mai înţelept mi s-a părut să-i fac jocul celuilalt bărbat până înţelegeam ce se petrece. Am încuviinţat din cap.

— Sunt bine. Să-i dăm drumul!

M-a privit fix încă un moment, probabil pentru că folosisem şase cuvinte, iar vantéii sigur ar fi folosit zece. Vantéul a dat din cap şi a ieşit din cameră. Se aştepta să-l urmez.

M-am oprit şi m-am uitat în jur după o oglindă, dar fără rezultat. Regele Kelindel nu pierdea vremea cu asemenea fleacuri. Totuşi, un scut strălucitor atârna de un raft, aşa că tot era ceva. M-am holbat la mine „însumi".

Nu m-a mirat să văd că sunt un vanté kirpis. Mă aşteptasem la asta. Aşa cum nici hainele şi nici generalul kirpis cu păr roz şi mătăsos nu mă luaseră prin surprindere. Totuşi, înfăţişarea mea generală nu se schimbase prea mult.

Arătam mai bătrân, mai ciolănos, mai palid, şi purtam o armură pe care n-o mai văzusem niciodată. Totuşi, aveam acelaşi păr auriu. Aceiaşi ochi albaştri.

Iar la gât, îmi atârna Piatra Cătuşelor.

Atunci, de ce să-mi schimbe înfăţişarea dacă acela care-mi făcea toate astea îmi lăsase neschimbate atât de multe detalii?

— Majestatea Voastră?

Domnul Iepure şi-a vârât capul pe uşă fiindcă nu-l urmasem imediat.

— Arată-mi drumul! i-am cerut.

Am ieşit din cort în bezna de afară. Mi-a luat câteva secunde să-mi obişnuiesc ochii cu penumbra. Am pornit înainte şi m-am oprit când

m-am dumirit de-a binelea. Nu eram pe pământ. Întunericul nu se lăsase din cauza orei târzii, ci a coroanei unui copac, atât de deasă, că bloca orice rază de lumină. În interiorul acestui frunziş gros de junglă am zărit tot felul de minuni: păsări cu un penaj atât de strălucitor, că luminau întunericul, fluturi sclipitori şi flori ca nişte nestemate. În aer plutea un parfum atât de greu şi de pătrunzător, încât am avut senzaţia că adulmec mireasmă de vin.

Jungla manolă. Căminul poporului lui Teraeth şi refugiul vantéilor kirpis.

Aparent, fuseseră nevoiţi să se adăpostească aici.

În contrast cu frumuseţea naturii, intensitatea conflictului m-a izbit puternic. Multe dintre podurile ce legau copacii între ei luaseră foc. Clădirile, palatele ardeau sau se dărâmau, bătălia fiind prea puternică pentru construcţia lor delicată. Am auzit încleştările, un muget înfundat de ordine zbierate, urletele bărbaţilor răniţi şi şarjele de săgeţi ce străpungeau întunericul.

— Ridicaţi scuturile!

Am tresărit când am auzit ordinul, şi un grup de bărbaţi şi de femei, pe care nu-i observasem, şi-au ridicat scuturile deasupra capetelor. Unele dintre ele erau din metal, altele, din lemn, dar cele mai multe aveau o strălucire fantomatică oarecum. Câmpurile de energie se uneau cu cele apropiate de ele şi formau un zid strălucitor aproape ireal. Săgeţile cu vârfurile arzând au fost respinse cu uşurinţă de barieră şi au căzut în bezna nesfârşită dintre copaci.

O săgeată neagră manol a lovit podul de lemn şi a scos un sfârâit când lichidul din vârf a atins lemnul.

— Pregătiţi arcurile!

O femeie înaltă, cu pielea verzuie şi cu părul buclat, de culoarea narciselor galbene, dăduse ordinul.

Nu aştepta nimeni să fac ceva. Nu aştepta nimeni să dau vreun ordin, ceea ce reprezenta o uşurare de vreme ce habar n-aveam care ar trebui să fie ordinele. O altă vanté kirpis s-a repezit înainte, cu rochia albastru-turcoaz fâlfâind precum aripile unui fluture peste armura sharantha sclipitoare. A gesticulat spre spaţiul dintre copacul uriaş şi cel din faţa lui. Chiar atunci, din neant au apărut nişte plăci argintii strălucitoare din metal, care s-au întrepătruns într-un soi de mozaic, întinzându-se în faţă, în linie dreaptă. Podul format părea străvechi, o operă de artă splendidă, dar nu avea nici stâlpi de susţinere, nici

traverse ori mortar. Singura explicaţie posibilă de ce nu se prăbuşea în întuneric a fost şi cea adevărată: magie.

— Pregătiţi săgeţile! a urmat alt ordin.

Toată lumea avea pielea deschisă la culoare, iar părul... un curcubeu pastelat de nuanţe florale, în combinaţii complet nefireşti pentru un om. În jungla aceea de nepătruns, aproape că străluceau prin întuneric şi, adesea, se luminau când vrăjile pentru protecţie sau pentru atac intrau în funcţiune. Duşmanul cu care ne înfruntam nu se vedea nicăieri. Săgeţile manole picau de niciunde. Farmecele se săvârşeau fără se le poţi identifica originea.

Un grup de vanté kirpis cu scuturi stătea în spate pentru a-i proteja pe arcaşi şi pe vrăjitoarele care apărau podul. Al doilea grup a înaintat alături de mine şi de Domnul Iepure. Eram menit să fac asta, aşa că am mărşăluit înainte.

— Pregătiţi arcurile!

Domnul Iepure şi-a lipit mâna de pieptul meu, o rugăminte tăcută să zăbovesc puţin.

— Ţintiţi!

Toată lumea şi-a ţinut respiraţia.

— Trageţi!

Un zid strălucitor de lumină a ţâşnit în aer. Săgeţile vantéilor manoli fuseseră otrăvite.

Ale noastre ardeau.

Domnul Iepure şi gărzile mele au început să fugă.

Au folosit atacul cu săgeţi ca să se apere, sperând să parcurgă o distanţă cât mai mare în clipa în care cealaltă parte era nevoită să ridice scuturile. Mai aveam mult de mers şi duşmanul nu se ferea să se lupte.

Nu mi-am dat seama în acel moment, dar am ezitat prea mult. Presupun că aceasta era o manevră exersată, dar eu nu mă pregătisem. Am rămas în urmă.

O săgeată manol cu vârf negru mi-a străpuns umărul, sfâşiindu-mi platoşa. Durerea m-a izbit cu putere, o arsură insuportabilă ce mi s-a răspândit de-a lungul braţului, pe măsură ce otrava mă ucidea. Am căzut ca trăsnit şi inima mi-a stat, ca atunci când eşti lovit în piept de copita unui cal.

A urmat un fulger orbitor de lumină.

M-am trezit din nou la capătul podului. Domnul Iepure şi-a lipit

palma de mine ca să se asigure că nu alerg prea repede.

Ce naiba se întâmplase?

— Pregătiţi arcurile!

M-am uitat în jur. Nimeni nu se purta ciudat sau nefiresc.

— Trageţi!

Săgeţile kirpis au zburat în noapte.

Au început să alerge.

De data asta eram pregătit. M-am alăturat celorlalţi, atent să rămân sub scuturi. Manolii nu aveau grupurile bine organizate ale vantéilor kirpis, cu arcaşi aranjaţi să atace în şarje. Iscoadele lor săreau din copac în copac, fără să scoată o vorbă, şi loveau doar când se ivea ocazia potrivită.

Asasini, mi-a trecut prin minte. *Fireşte.*

Un alt grup de soldaţi kirpis ne aştepta lângă următorul copac de sprijin, deşi cei mai mulţi dintre ei erau morţi deja. Podul fusese tăiat, lăsându-i să apere poziţia de capul lor până când soseau întăririle. Se luptaseră cu mult curaj, aproape până la ultimul om.

Toţi, indiferent de rănile suferite, s-au lăsat într-un genunchi când am trecut pe lângă ei.

Voiam să se oprească. Dacă arcaşii manoli nu-şi dăduseră seama înainte că sunt cineva important, acum sigur ştiau.

O masă de plante răsucite ardea în faţa noastră, sfârtecată cu o armă oarecare. Domnul Iepure a încuviinţat din cap spre ea într-un fel care mi-a dat de gândit.

Atunci a venit atacul manolilor.

Mi-a luat ceva timp să desluşesc ce se mişcă în penumbră, şi nu erau deloc animale. Culorile lor întunecate se amestecau, ajutate şi de veşmintele de nuanţe verzi, cenuşii şi violet-închis. Teraeth îmi spusese odată că vantéii kirpis vor să fie văzuţi, dar vantéii manoli nu vor să fie băgaţi de seamă decât când e prea târziu. M-am întrebat cum de vantéii kirpis – cu formaţiile lor rigide, culorile lor strălucitoare şi cu *vizibilitatea* lor – ar putea câştiga suficient teren ca să intre chiar în inima apărării duşmanilor[91].

Şi-atunci am văzut cum.

Dacă vantéii manoli atacau cu o precizie tăcută, fiecare armă a lor fiind unsă cu otravă, rareori se apropiau destul de mult ca să ducă

[91] Serios, asta e o întrebare pe care vantéii kirpis ar fi trebuit şi ei să şi-o pună.

până la capăt ameninţarea. Fiecare vanté kirpis de pe pasarelă era un vrăjitor. Când vantéii manoli atacau, partea noastră invoca tăişuri ce dansau, născute din foc violet sau din fulgere. O siluetă a alergat spre mine, apropiindu-se la doar câţiva metri înainte să se evapore într-un val de polen galben-aprins ce s-a împrăştiat în toate direcţiile.

Dar n-am observat silueta din spatele meu. Un strigăt m-a avertizat, aşa că m-am răsucit, dar nici măcar nu-mi scosesem sabia. Căci purtam una. Se lovise de piciorul meu cât am traversat podul în goană. M-am chinuit să eliberez nenorocita aia de armă înainte ca atacatorii manoli să-mi pună capăt zilelor.

Am dat greş.

Mi-am ridicat privirea la timp ca să dau peste doi ochi de culoarea vinului şi să simt răceala de gheaţă a unei săbii ce mi-a tăiat gâtul.

Lumina m-a orbit.

M-am trezit din nou la capătul pasarelei, cu doar câteva secunde înainte să se arate manolii.

— Ambuscadă! am strigat, trăgându-mi sabia.

De data asta, m-am ferit de atac, aşa că am evitat lovitura mortală. În timp ce femeia manol s-a dezechilibrat puţin, am tăiat-o la mijloc cu sabia şi ea a ţipat. Asta nu a oprit-o însă să-mi răspundă violent cu un pumnal ce mi-a străpuns mănuşa şi carnea. Focul mi-a cuprins braţul, înainte ca întunericul şi lumina orbitoare să pornească totul din nou.

Am murit de trei ori trecând de asasinii manoli şi de alte cinci ori reuşind să ies din ambuscadă. Fiecare pas greşit şi fatal a fost urmat de un fulger, şi am luat-o de la capăt destul de departe ca să îmi dau seama unde greşisem. O rotire de sabie deasupra capului, un pas într-o parte, înţelegerea faptului că timiditatea excesivă în împrejurări nepotrivite era la fel de rea ca atacul direct, agresiv.

Am învăţat murind, şi fiecare moarte m-a împins tot mai departe.

Apoi ne-am mişcat, am alergat, respingând duşmanii cu farmecele, arcul şi sabia. Am izbutit să croim o despărţitură printre două ramuri uriaşe.

În faţa noastră, ni s-a arătat Tatăl Copacilor.

Nu am înţeles ce vedeam. Mintea mea refuza să priceapă. La început, mi s-a părut un zid gigantic, unul care fusese construit cu palate şi verande, pavilioane graţioase şi ferestre cu vitralii ce străluceau precum nestematele. Abia când mi-am ridicat ochii, am desluşit pânza complicată a ramurilor şi catifeaua îndepărtată a frunzelor verzi. Mă

aflam în faţa unui copac care includea întreaga lume, genul de loc unde trebuie să fi trăit Galava, dacă i s-ar fi consacrat un loc. Mi s-a părut fără vârstă şi nemuritor, un copac care existase şi urma să existe veşnic.

Fireşte, i-am dat foc.

Mi-am stăpânit greaţa la vederea flăcărilor care îi răneau scoarţa, arzându-i violent formele frumoase. Podul metalic s-a format chiar în faţa noastră, înlocuindu-l pe cel care fusese doborât într-un ultim efort de a apăra acest bastion.

Dar noi nu mai puteam fi opriţi.

Voiam să pun întrebări. Voiam să spun ceva. Puteam să le poruncesc să ne întoarcem? Cine avea dreptate aici? Putea avea cineva dreptate? Am început să simt compasiune pentru manoli, fiindcă m-am trezit tresărind când am văzut felul în care era distrus ţinutul lor. Nu ştiam ce făcuse Khaevatz de-l supărase pe regele vantéilor kirpis. Din ce aflasem de la Surdyeh, regina nu se aliase cu poporul quuros şi nici nu-i ajutase pe cei din Kandor. Îl măcelărise pe Împăratul din Quur, în niciun caz nu-i luase partea.

Totul era greşit.

Însoţitorii mei nu-mi împărtăşeau deloc reţinerea. Secerau fără milă duşmanul. Au urmat câteva fulgere strălucitoare şi aceeaşi poveste repetată de mai multe ori fiindcă nu reuşeam să resping atacurile. Eram sigur că toate acestea nu ar fi reprezentat nicio problemă pentru regele kirpis pe care îl substituiam. Niciodată nu fusesem atât de conştient de cât de puţine mă învăţase Darzin despre metodele de luptă. Şase luni de pregătire cu Kalindra şi Szzarus nu se arătau suficiente pentru o viaţă lungă, pe parcursul căreia atinsesem plăseaua unei săbii doar când o furam.

Gărzile mele au împins nişte uşi masive, sculptate cu animale din junglă şi cu păsări de pradă, toate înconjurând un uriaş copac a cărui sursă de inspiraţie nu trebuia explicată. Holurile erau goale, dar orice vanté care le păzise până atunci fugise să apere alte părţi ale palatului. Am intrat fără să fim împiedicaţi de cineva.

Într-un târziu, am ajuns pe un culoar situat chiar în inima copacului. La capătul lui îndepărtat, ramurile fuseseră sculptate şi aranjate în aşa fel încât să formeze un scaun. Pe el stătea liniştită o femeie.

Avea pielea atât de neagră, că părea albăstruie pe alocuri, şi un păr verde-închis ce cădea precum un voal de mătase, care îmi amintea de o

ferigă. În ochii verzi-maronii se reflectau toate nuanţele culoarului. Purta o rochie de mătase verde şi pene ce păreau ţesute din vise.

— Khaevatz, am spus, cuvântul ieşindu-mi printre buze atât de repede, încât, pentru o clipă, am avut senzaţia că altcineva îi rostise numele.

Era o figură coborâtă din legende, un nume şoptit cu admiraţie, cu spaimă şi cu uluire chiar şi în Quur. Era la fel de bătrână ca lumea. Trăise ca să vadă ridicarea tuturor naţiilor, regilor-zei şi monştrilor.

Surdyeh obişnuia să spună că, atunci când regina Khaevatz va muri în sfârşit, întreaga lume va jeli pierderea ei[92].

Femeia şi-a lăsat capul într-o parte, cu o atitudine regală şi aproape dureros de frumoasă.

— Terindel. Să punem în sfârşit punct la toate astea?

Aproape că m-am sufocat. Tatăl lui Teraeth? Terindel? Numele era greşit...

Domnul Iepure a scos un fel de gâlgâit când un vanté manol şi-a făcut apariţia şi i-a tăiat gâtul alb ca laptele.

Ne pregătiseră o ultimă ambuscadă.

Am urlat şi m-am repezit cu sabia spre asasin, dar acesta s-a mişcat cu o agilitate nemaivăzută. Să mă apropii de el ar fi însemnat sinucidere curată, dar am reuşit să-l păcălesc folosindu-mă de plăseaua unui pumnal ca să-i atrag atenţia, în timp ce unul dintre oamenii mei a îndreptat asupra lui o vrajă. Au apărut şi mai mulţi vantéi manoli, gărzi ale reginei, gata să-şi dea viaţa pentru ea. În cele din urmă, au murit toţi, dar nu înainte de a lua cu ei mulţi oameni de-ai mei.

Nu aş fi supravieţuit. De zece ori dacă aş fi repetat povestea, tot nu aş fi supravieţuit. Şi, deşi de fiecare dată când am murit am luat-o de la capăt fără nicio rană, am simţit fiecare lovitură cu sabia şi fiecare săgeată de care m-am ferit. Obosisem. Nu, e un cuvânt prea slab. Eram sleit de puteri.

În sfârşit, am rămas singur în sala tronului, doar cu Khaevatz, care nici măcar nu clipise în tot acest timp.

— Predă-te! am strigat.

---

92 Într-un fel, da. În anul acela, a avut loc un fenomen tare bizar. Mare parte din continent a fost lovit de o furtună violentă, impresionantă. Aşadar, se poate susţine că, într-adevăr, furtuna nu a fost deloc firească şi că, prin urmare, „lumea a jelit".

Era oare cuvântul potrivit pentru această situaţie? N-a murit acolo. Ştiam că regina nu murea acolo. Aveau să mai treacă secole înainte să-şi dea ultima suflare.

— Bietul rege mărunţel! m-a ironizat un glas bărbătesc. Cât de amară trebuie să fie fierea... Să călătoreşti atât de departe, să cucereşti atât de mult, şi totuşi să pierzi.

Am clipit la ea. Imaginea lui Khaevatz a tremurat, apoi s-a frânt ca imaginea dintr-o baltă în care arunci o piatră. Piatra cu pricina era un vanté manol, păşind prin iluzia reginei şi coborând treptele în direcţia mea.

Era Teraeth.

— Ter...

Vorba mi s-a stins pe buze. Nu, acesta nu era Teraeth. Semănau destul de mult ca să fie fraţi, da, însă vocea le suna diferit, cum diferite le erau şi ţinuta, şi manierele. În faţa mea se găsea un bărbat cu ochii verzi-cenuşii precum cerul tulburat de un uragan şi cu părul negru ca adâncurile oceanului. Ţinea o sabie în mână, iar cămaşa descheiată mi-a oferit priveliştea unei pietre tsali verde ca smaraldul, aceeaşi piatră purtată de Doc.

— Regina Khaevatz îşi cere scuze, dar nu poate fi prezentă. Are o întâlnire cu fratele tău, prinţul Kelindel – în curând, regele Kelindel, cred –, cu care discută despre toată tărăşenia asta cu Împăratul Kandor. Prinţul e nespus de doritor să radă de pe faţa pământului întreaga rasă vanté, doar ca să uităm de crimele tale.

Bărbatul a coborât treptele, apropiindu-se de mine cu un zâmbet răutăcios pe faţă.

— Am primit onoarea şi privilegiul să mă asigur că nimic nu-i va împiedica prinţului Kelindel calea spre tron. Felicitări! În definitiv, ne-ai unit popoarele, chiar dacă nu aşa cum ţi-ai închipuit tu.

Nu mai aveam nicio şansă să protestez sau să pun întrebări. Indiferent de rolul meu în această ciudată repunere în scenă a istoriei antice, bărbatul venea spre mine cu o armă.

Era pus pe treabă.

S-a repezit în direcţia mea. M-am ferit, încercând să-mi ridic sabia. Am simţit o arsură insuportabilă în braţ când sabia lui a alunecat spre un punct slăbit al armurii mele. În mod normal, ar fi fost suficient ca scena să o ia de la capăt, de vreme ce vantéii manoli păreau atât de nebuni după armele cu vârfuri otrăvite.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

Am sărit în faţă, sperând să-l iau prin surprindere cu atacul meu. A făcut un pas într-o parte, şi-a rotit sabia şi atunci am prins ocazia.

Am lovit cu sabia, dar am observat fenta prea târziu. M-a privit cu un dispreţ nemărginit când m-a străpuns cu vârful sabiei.

Peste ochi mi s-a aşternut un văl negru.

De data asta, nu a mai apărut niciun fulger.

48: CINĂ ÎN FAMILIE

(Povestea lui Talon)

Mătuşa Tishar (adică stră-strămătuşa lui Kihrin, practic) îl privi peste masă.

— Darzin a zis că eşti muzician.

Părea mai tânără decât Therin – undeva pe la 25–27 de ani – şi Kihrin îşi aminti că femeia era destul de bătrână ca să fie bunica lui Surdyeh. Avea trăsături vanté foarte pronunţate; nu-ţi era deloc dificil să crezi că mama ei avusese sânge nobil. Părul auriu îi strălucea şi albastrul atât de pur al ochilor părea aproape nefiresc.

Aducea bine cu Kihrin.

Asemănarea nu era la fel de mare ca în tabloul cu fratele ei, Pedron, dar exista. În înfăţişarea ei, Kihrin descoperi originile propriilor ochi albaştri şi ale părului blond. Femeia reprezenta, la fel ca fratele ei mort de multă vreme, o dovadă în plus că băiatul aparţinea familiei D'Mon.

Cina constituia singurul moment în care toată familia se strângea la un loc, servită într-o sală grandioasă de mese, destul de mare să cuprindă nu o armată, ci două. Kihrin rămase uluit să vadă cât de numeroasă este noua sa familie. Cel puţin 100 de persoane cu dreptul de a folosi numele D'Mon îşi făcuseră apariţia, răspândite pe la vreo 25 de mese, a căror aşezare indica apropierea lor de favoruri şi de putere.

Kihrin ar fi preferat să stea la una dintre mesele din fund, ferit de privirile furioase ale lui Darzin, dar Taja nu ţinu cu el de data asta. Kihrin trebui să se aşeze la masă cu tatăl său, cu bunicul lui, Înaltul Lord Therin, şi cu rudele lor apropiate. Chiar şi-aşa, se îndoia că i-ar putea numi corect pe jumătate dintre oamenii din jurul lui, unchi şi mătuşi pe care rareori îi văzuse.

Kihrin încuviinţă din cap în timp ce mâncă.

— Da, doamna mea. Sunt mai bun la cântat decât la instrumente.

Băiatul ridică mâncarea din farfuria cu margini aurite. Încă nu se

obişnuise cu modul în care se hrăneau nobilii: felul din faţa lui, unul dintre cele douăsprezece, era o bucată mică de somon rar, într-un sos cremos foarte fin. Nu i se păru rău, dar avea un gust fad pentru preferinţele lui şi îşi dori ca mâncarea să fi venit cu nişte condimente iuţi sau un sos de voracress.

— Ce nostim!

Alshena D'Mon chicoti exact când îşi termina al treilea pahar de vin.

— Deşi presupun că e mai bine decât cine ştie ce alte îndemânări ai fi putut deprinde în mahalalele alea, cu feţişoara asta a ta frumuşică.

Kihrin scrâşni din dinţi şi o privi cu asprime.

Soţia lui Darzin râse înfundat, de parcă ar fi marcat un punct pentru ea.

— Mamă, te rog... şopti Galen lângă ea.

— Ah, fiul meu crede că mă port scandalos, îl tachină Alshena pe Galen cu un surâs răutăcios, însă băiatul se încruntă şi îşi plecă fruntea.

— Dar ce e aşa de neobişnuit, Alshena? comentă unchiul Bavrin.

Femeia izbucni în râs şi îşi făcu vânt cu evantaiul.

— Vei cânta şi la balul mascat de Anul Nou, nu? continuă Tishar, ignorând-o pe femeia cherchelită.

— În niciun caz! se repezi Darzin. Un D'Mon să cânte la sărbători din astea de parcă ar fi un oarecare? Luaţi-vă gândul!

— Nu sunt aşa de bun, oricum, mătuşă Tishar, încuviinţă Kihrin.

— Qoran mi-a trimis o scrisoare în care mi-a zis că nu a auzit pe cineva cântând mai frumos, interveni Therin.

Până în acel moment al conversaţiei, Kihrin ar fi putut să jure că Înaltul Lord nu era atent la pălăvrăgeala lor.

— Înaltul General a acceptat deja să participe la balul mascat. Vei cânta un cântec pentru el cu harpa pe care ţi-a dăruit-o.

— Tată! exclamă Darzin furios.

— Va cânta, Darzin. Aşa am hotărât şi aşa va fi!

Kihrin urmări privirile ucigătoare pe care cei doi şi le aruncară peste masă. Darzin renunţă primul.

— Da, domnule!

— Vei avea la dispoziţie trei luni în care să exersezi.

Tishar se aplecă în faţă şi îi şopti lui Kihrin:

— Pun pariu că toate fiicele din casele regale îţi vor face ochi dulci.

Darzin, care se afla suficient de aproape ca să audă şoaptele, se opri şi pufni zgomotos.

— Acum pricep de-a ce te joci, Tish. Vrei să-i găseşti o nevastă. Las-o baltă, băiatul are doar cincisprezece ani!

— Tu şi Alshena nu eraţi cu mult mai mari când v-aţi căsătorit, replică Tishar.

— Şi uite ce bine au evoluat lucrurile! mormăi în barbă unchiul Devyeh.

Darzin fie alese să-l ignore cu graţie, fie pur şi simplu nu-l auzise. De bună seamă că a doua variantă era mai probabilă. Însă Alshena îl auzi şi aproape că-şi ucise cumnatul cu pumnalele din ochi.

— Eu aş mai aştepta puţin, adăugă Darzin. Să le dăm oamenilor o şansă să uite că mama lui a fost o prostituată oarecare.

— Vreţi să spuneţi o târfă ordinară, domnule, nu-i aşa? îl corectă Kihrin. Conversaţia de la masă se opri. Darzin îl ţintui cu privirea.

— Ce-ai zis?

— Am spus că a fost o târfă ordinară, tată. Lyrilyn a fost sclavă, nu? Aşa că nu-şi putea vinde trupul. Nu îi aparţinea, ca să-l poată vinde. În consecinţă, n-avea cum să fie prostituată. Dar putea fi şi, sincer vorbind, pesemne că i s-a cerut să fie doritoare de sex. Cu siguranţă a fost ordinară. Deci mama a fost o târfă ordinară.

Băiatul se opri o secundă.

— Dar a trebuit s-o eliberezi înainte să te poţi însura cu ea, nu?

Darzin se holba furios la el.

— Da...

— Atunci îţi cer iertare, tată! Ai dreptate. Chiar a fost o prostituată oarecare.

Se lăsă tăcerea. Cei de la masă se uitau cu gura căscată la Kihrin. Alshena încremenise şocată, iar faţa lui Darzin căpătase o nuanţă vineţie care nu-i venea bine deloc.

Lady Miya începu să râdă.

Hohotele ei se dovediră magice, un şir de clopoţei cristalini. Orice replică, ameninţare sau ieşire violentă pe care se pregătea Darzin să o manifeste dispăru înghiţită de sunetul vesel. Toţi cei de la masă îşi îndreptară privirea spre ea şi se puseră pe chicotit. Therin se uită uluit la intendenta lui, apoi le oferi celorlalţi rara onoare a surâsului său.

Numai Darzin continua să-l privească urât pe Kihrin.

Bavrin zâmbi răutăcios, se uită la unchiul Devyeh şi spuse:

— Presupun că am stabilit cum stă treaba.

Devyeh încuviinţă din cap.

— Chiar că.

— Ce anume aţi stabilit? întrebă Alshena pe un ton periculos.

Bavrin arătă cu degetul mare în direcţia lui Kihrin.

— Că e clar unul de-al nostru.

Tishar ridică o sprânceană.

— Să înţeleg că aţi avut dubii? Băiatul e leit Pedron.

Lordul Therin pufni.

— Să sperăm că e mai puţin depravat.

Darzin trânti cuţitul şi furculiţa în farfurie atât de tare, încât până şi Înaltul Lord făcu o pauză.

— Fiule, începu Darzin. Seara s-a terminat pentru tine. Du-te la tine în cameră!

Cel mai nou membru al familiei se uita la el sincer uluit.

— Poftim? Dar eu ce-am...?

— ACUM! În camera ta.

— Tu eşti cel care i-a zis târfă, se împotrivi Kihrin.

Darzin se ridică în picioare atunci, cu faţa încă roşie şi cu nările fremătând de furie.

— Bine!

Kihrin se ridică şi el de pe scaun şi părăsi încăperea în fugă. Nimeni nu încercă să-l oprească sau să-i vorbească.

Kihrin parcursese deja jumătate din culoarul principal când auzi paşi în spatele lui – apăsaţi, rapizi, furioşi, răsunând pe podeaua din marmură. Se întoarse, şi Darzin, cu faţa schimonosită de furie, îl pocni în falcă.

— Niciodată să nu mă mai...

Darzin îl lovi din nou pe Kihrin, de data asta în braţ, căci băiatul ridicase mâna să se apere.

— ...faci de râs în faţa familiei. O să te *omor.* Pricepi, băiete? O să-ţi iau gâtul.

Bărbatul se pregăti să-l lovească din nou, însă, de data asta, Darzin nimeri în vaza înaltă de alamă pe care Kihrin o trase între ei. Darzin urlă şi fiul lui se dădu un pas în spate.

Buza lui Kihrin sângera, iar falca i se umflase, dar mârâi când îşi privi tatăl.

— Ce m-ai sfătuit, tată, să am grijă ce spun?

Darzin se opri şi se holbă la băiat, cu o expresie de furie şi de uluire pe faţă.

— Încerci să mă provoci, băiete? Chiar atât de idiot eşti?

Kihrin izbucni în râs, cu o încântare batjocoritoare. Ochii îi sclipeau ca ai unui om care depăşise orice măsură şi deja nu-i mai păsa de consecinţe.

— Pesemne că da. Am auzit că e moştenire de familie.

Preţ de o clipă, Darzin se uită la băiat cu ochi morţi, goi.

— Atunci, hai să fim idioţi împreună! Vom trăi un moment de apropiere. Mă întreb cât de bine vei cânta la harpă fără buricele degetelor pentru generalul ăla gras şi împuţit?

Darzin scoase un pumnal de la brâu.

Orice urmă de umor şi de sarcasm îl părăsi pe Kihrin când zări privirea rătăcită a tatălui său şi pricepu că Darzin chiar avea de gând să facă asta. Se retrase încet în spate, iar tatăl lui avansă spre el.

Băiatul înghiţi în sec şi încercă să discute fără ranchiună cu bărbatul:

— Înaltul Lord se aşteaptă ca eu să cânt...

— Tata, zise Darzin, trebuia să se fi obişnuit deja până acum să nu primească tot ce îşi doreşte. Mă îndoiesc serios că va participa la festivitate.

— Dacă faci asta, spuse Kihrin, atunci pregăteşte-te să mă omori! Fiindcă, dacă mă laşi în viaţă, nu vei mai apuca să regreţi.

— Promisiuni, promisiuni! replică Darzin.

Darzin întinse mâna ca să-l prindă pe băiat, dar acesta se feri, aplecându-se pe sub ea. Darzin întinse piciorul pentru ca fiul său să se împiedice şi, când Kihrin se împletici, îl apucă de cămaşă. Când aceasta se sfâşie, îl prinse de păr.

Kihrin ţipă şi lovi cu cotul în spate, dar nu nimeri nimic. Băiatul era perfect conştient de faptul că tatăl lui avea un pumnal în mâna cealaltă şi că se gândea acum unde să-l înfigă.

— Hai să-ţi crestăm puţin mutra! rosti Darzin. Tămăduitorii vor avea ceva pe care să exerseze.

Kihrin se aruncă în faţă. Simţi cum părul i se smulge din cap, dar reuşi să-şi ia puţin avânt să lovească în spate cu piciorul şi să-şi nimerească tatăl chiar în vintre. Strânsoarea lui Darzin slăbi pentru o secundă. Kihrin fugi printr-o uşă lăturalnică, înspăimântat de moarte, ca o Cheie care fuge de Gardieni.

Câteva secunde mai târziu, Darzin trecu prin aceeaşi uşă, dar se opri încruntat. Salonul era gol şi întunecat, luminat doar de razele Surorilor

ce pătrundeau pe fereastră. Se învârti prin cameră de mai multe ori înainte să se uite afară pe o fereastră deschisă. Darzin observă distanţa semnificativă până la pământ, precum şi zăbrelele care ar fi putut face coborârea sigură şi uşoară pentru cineva pregătit să ducă o viaţă de nelegiuiri. Înjură enervat.

— Nu-l poţi trata ca pe Galen, se auzi o voce gravă din prag.

— E al meu şi pot face ce vreau cu el, replică Darzin când Înaltul Lord Therin păşi în cameră.

— Aşa cum şi tu eşti al meu, fiule, şi cum procedezi tu acum este de neîngăduit. Dacă vrei să răneşti pe cineva, cumpără-ţi un sclav. De vreme ce tu ai hotărât să-l aduci pe băiat în casă ca moştenitor al tău, te vei purta cu el aşa cum se cuvine.

Darzin se opri şi îşi privi tatăl.

— Mi-am închipuit eu sau la sfârşitul propoziţiei am auzit un „ori”?

— Ai un auz excelent.

— Ori ce?

Expresia lui Darzin era plină de ranchiună.

— Poate ai uitat, dar eu protejez bunul nume şi rangul familiei.

— A, da, chiar protejezi ceva, spuse Therin, dar mă îndoiesc că e vorba de onoarea casei D’Mon.

Darzin îl privi pe sub gene.

— Nu mă ameninţa! Cunosc secrete care mai bine ar rămâne îngropate.

Therin zâmbi.

— Dă-i drumul! Spune-i lumii ce ştii! Voi fi subiect de bârfă pentru o mână de oameni – le mai pune în mişcare venele de harpii. Secretele mele abia dacă sunt stânjenitoare, însă în niciun caz nu au legătură cu trădarea.

— Pedron a fost tatăl tău! se răsti Darzin. Unde era loialitatea ta?

— Pedron nu a fost decât un mişel care i-a pus coarne bărbatului ce m-a crescut, îl corectă Therin. I-am arătat ticălosului atâta loialitate cât a meritat.

— Nu ştii...

— Poate că erai doar un copil în timpul Afacerilor Vocilor, aşa că rolul tău n-a fost luat în calcul, dar să nu crezi vreo clipă că nu ştiam unde-ţi petreci nopţile. Propriul meu fiu. L-am sacrificat bucuros pe Pedron, dar în niciun caz pe propriul copil, deşi mi-ai dat destule ocazii după aceea să regret această hotărâre.

— Ai fi la fel de vinovat, zise Darzin, după o pauză lungă şi şocată, că m-ai ascuns.

— Poate că da, recunoscu Therin. Diferenţa e că nu-mi mai lipseşte mult până când nu-mi va mai păsa. Tu, pe de altă parte, vei fi întotdeauna cel mai important lucru din lumea ta. Dacă trebuie să jucăm la cacealma, atunci sigur câştig, pentru simplul motiv că eu nu trişez niciodată.

Darzin scrâşni din dinţi.

— Ar fi trebuit s-o omor pe târfa aia cu mâna mea când am aflat că e borţoasă.

Therin îşi plesni fiul peste faţă.

— Dispari din faţa mea! şopti Therin, aspru şi mânios.

Furia lui era însemnul familiei D'Mon: ameninţare fatală.

Până şi Darzin rămase uluit. Se holbă la tatăl său un moment, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Înaltul Lord îl urmări plecând, apoi se apropie de o măsuţă pusă într-o parte. Îşi turnă un pahar de sasabim şi privi ţintă băutura câteva secunde bune. Apoi se aşeză în faţa şemineului. La început nu bău, ci se mulţumi să se uite fix la stiva de lemne uscate.

După o clipă, bărbatul zise:

— Acum poţi ieşi. Ştiu că eşti aici.

Kihrin se ridică din locul unde stătuse nemişcat, umbra sa confundându-se cu perdelele din spate. Îşi tamponă faţa umflată şi însângerată cu o batistă.

— De unde aţi ştiut? întrebă tânărul.

Înaltul Lord ridică din umeri.

— În tinereţe, m-am împrietenit cu un om care avea un talent magic asemănător. Am învăţat să recunosc felul în care mintea pare să evite un anumit colţ al camerei. În plus, câinii.

— Câinii?

— Da, spuse Therin şi făcu un semn cu paharul spre fereastra deschisă. Câinii patrulează prin curtea interioară, iar tu eşti prea nou pentru ei ca să se fi obişnuit cu mirosul tău. Dacă ai fi fugit pe fereastră, i-aş fi auzit lătrând.

— Care e treaba cu Afacerea Vocilor? întrebă Kihrin.

Therin oftă.

— Ceva ce s-a întâmplat înainte să te naşti.

— Cred că ar fi cazul să ştiu şi eu.

Therin îl privi fix pe băiat, apoi încuviinţă din cap.

— Diversele familii regale sunt cunoscute sub numele de Curtea Nestematelor. Sau, mai degrabă, ne place nouă să ni spună familii regale, dar noi nu suntem conducători reali şi nici n-am mai fost de la fondarea imperiului. Am făcut ceva. Nimeni nu e sigur ce anume. Este un secret pierdut în timp[93]. Nu ştim decât că a fost îngrozitor, ceva atât de îngrozitor, încât Cei Opt Nemuritori ne-au blestemat. Au decretat ca niciun membru al vreunei familii regale să nu mai conducă Imperiul Quur, cu excepţia celor care ar putea câştiga dreptul de a fi Împărat. Dacă un singur membru al vreunei familii ar încălca acest tabu, zeii au promis că vor pogorî pe pământ şi vor stârpi familia cu pricina până la ultimul bebeluş. Aşadar, Curtea Nestematelor conduce prin intermediari, prin ogenra, cărora le dăm putere cu ajutorul pământurilor şi al titlurilor, şi prin reprezentanţii pe care îi alegem să devină Voci. Suntem prinţi ai negustoriei, avem putere economică şi susţinem gândirea conservatoare. E suficient pentru cei mai mulţi dintre noi, dar unii tânjesc după vremurile demult apuse, când noi făceam legile şi hotăram cine trăieşte şi cine moare. Acum 22 de ani, a luat naştere o cabală secretă care să schimbe această situaţie. Respectivii credeau că sunt întruchiparea unei profeţii, meniţi să distrugă imperiul.

Therin se strâmbă.

— Vezi Doamne, pentru reconstruirea şi reînnoirea lui glorioasă. Oamenii sunt mereu dornici să sape pe sub recoltele mănoase şi să ucidă naţii întregi dacă se pot convinge pe ei înşişi că, astfel, vor semăna seminţele unui viitor mai bun.

— Vrăjitor, hoţ, cavaler şi rege... Copiii nu vor cunoaşte numele părinţilor lor, care vor reduce la tăcere înţepătura Vocilor. Despre profeţia asta vorbim?

Therin se încruntă şi se aplecă spre Kihrin.

— Unde ai auzit asta?

— Aşa arăta înscrisul unui bogătan pe un zid. Ce-a fost Pedron? Vrăjitor?

Therin îl privi pe sub gene.

— Nu. Hoţ. Pedron nu a crescut în Cercul Superior. Mama lui l-a

[93] Chiar atât de pierdut nu e. Familiile regale l-au ucis pe Împăratul Simillion şi zeii s-au înfuriat fiindcă omul tocmai făcea un anumit lucru pentru ei.

furat de la palat înainte de moartea ei şi a crescut în Cercul Inferior. Când a fost recunoscut de Casa D'Mon, deja formase Dansatorii-umbră.

Therin flutură plictisit din degete.

— Gadrith D'Lorus crezuse că profeţia se referea la copiii ogenra din diversele case nobile, care, mai târziu, au fost recunoscuţi în mod legitim. Copii care aveau să învingă Vocile şi „să reducă la tăcere înţepătura lor".

Kihrin fluieră.

— Gadrith D'Lorus? Gadrith Sucitul a făcut parte din asta?

— O, da! El a fost „vrăjitorul". Au mai fost şi alţii, dar au murit. N-am considerat niciodată că Gadrith a făcut o treabă bună silind oamenii să-şi asume roluri după cum i se năzărea lui, dar n-ai ce să-i ceri unuia care se crede „Alesul".

Bărbatul oftă.

— Mi se face rău când mă gândesc că Darzin l-a ajutat pe scârbosul ăla de complotist.

În ochii ce fixau şemineul, Kihrin zări o emoţie puternică, pe care n-o mai observase niciodată la un D'Mon: ruşine.

Dar în el nu se ridică ruşinea. Se întoarse spre bunicul lui şi zise:

— Cât mai intenţionaţi să-l protejaţi pe Darzin?

Therin îşi întoarse iute privirea spre Kihrin.

— Am fost destul de răbdător cu tine. Nu întinde coarda!

— Dar cineva trebuie s-o facă, replică băiatul.

Kihrin îşi şterse faţa însângerată cu batista.

— Sunt curios... De ce anume aveţi nevoie ca să faceţi ceva în privinţa lui? De dovezi solide că a încălcat legile zeilor? Câţi oameni va trebui să mai omoare sau să tortureze? Încep să cred că, atunci când oamenii vorbesc despre o soartă mai rea decât moartea, se referă la cei care sunt atât de ghinionişti, încât să sfârşească drept sclavi ai fiului vostru. Aveţi idee cum îi tratează?

— Sunt proprietatea lui. Potrivit legilor, poate face ce vrea cu ei.

— Sigur. Şi copiii sunt „proprietatea" lui, iar faptul că îi bate ori de câte ori are chef nu pare să vă deranjeze. Sunt o grămadă de tâlhari în Cercul Inferior cu o educaţie cât a unui peşte care ar muri de ruşine să-şi trateze sânge din sângele lui în halul ăsta. Aşadar, care e limita pe care trebuie s-o depăşească Darzin? Chiar aş vrea să ştiu. Tortura? Crima? Violul?

— Ajunge! urlă Therin, aruncând paharul de podea.

Acesta se sparse în zeci de cioburi, parcă pentru a-i accentua mânia.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa!

Kihrin mârâi:

— Şi ce-ai de gând să faci, moşule? Să mă loveşti şi tu?

Falca lui Therin se încleşta ritmic, fără zgomot. Bărbatul îl privea fix.

Kihrin clătină din cap.

— Bănuiesc că semăn mai mult cu tine decât cu Darzin, fiindcă, la fel ca tine, pot fi împins până în punctul în care nu-mi mai pasă. Ticălosul ăla mi-a luat tot ce am iubit vreodată. Totul. Dar nu te bate sfătos pe spate că mi-ai salvat viaţa, pentru că tu l-ai lăsat să ucidă...

— Eu niciodată...

— Ba da! ţipă Kihrin. Lucrează cu demoni, omoară oameni, trădează, iar tu îl protejezi... Ce-ar putea să înveţe un om ca Darzin din asta, cu excepţia faptului că poate face ce-i trece prin cap şi că tu vei fi întotdeauna aproape ca să cureţi rahatul după el? Poţi să stai aici şi să-ţi plângi de milă, ca un mare nobil încătuşat şi obligat să aibă de-a face cu nenorocitul şi dementul ăla de fiu-său. Ei bine, ştii ce? Tu l-ai făcut descreierat şi nenorocit, aşa că nu există nimic nobil în refuzul tău de a-i pune botniţă odată pentru totdeauna.

Therin nu răspunse, dar arăta rănit de moarte. Încet, se cocârjă în scaun şi îşi plecă fruntea. Kihrin simţi cum se înfurie şi mai rău, iar dorinţa lui de a lovi nemilos crescu şi mai mult.

— Sper că eşti mândru de băiatul tău! se răsti Kihrin. În ceea ce mă priveşte, zic că vă meritaţi unul pe altul.

După ce Kihrin plecă, Therin rămase nemişcat şi privi ţintă spre şemineul neaprins mai multe ore la rând, ridicându-se doar cât să ia un pahar şi o sticlă de lichior. Încă se afla acolo când lady Miya veni să-i caute şi să-l trimită la culcare.

49: LECŢII VITALE

(Povestea lui Kihrin)

Când m-am trezit, zăceam cu faţa în jos – salivând pe podeaua din piatră neagră a sălii de antrenament. Aveam dureri în tot corpul. În braţe, în gât, umeri, coapse şi în călcâie. Fiecare părticică din mine suferea ca atunci când trăgeam la rame în galera de pe *Nenorocirea.*

Am gemut şi mi-am săltat capul. Doc stătea la mică distanţă de mine. Aruncase ceaiul şi îl înlocuise cu o sticlă de vin, din care-şi turnase o cană. Se holba la harpa mea împrumutată, deşi, dacă mă luam după expresia agitată de pe chipul lui, nu vedea harpa deloc.

Când am scos un sunet, Doc s-a uitat spre mine şi s-a ridicat în picioare. Nu părea fericit.

— Ai fost jalnic, a zis Doc, apropiindu-se.

Nu mi-a oferit mâna să mă ajute.

— De câte ori ai murit? De treizeci de ori? De patruzeci? Ce te-a învăţat Darzin? Care e cea mai eficientă cale să te înfigi în sabia duşmanului?

Aproape că am dat să-i iau apărarea lui Darzin, dar m-am oprit la timp. Aşa-zisul meu tată mă antrenase în lupta corp la corp ca să aibă o scuză să-mi pedepsească lipsa de progres.

— M-ai drogat. Să vorbim despre faptul că m-ai drogat!

— Ţi-am spus că n-o să te iau cu uşurelul.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am muşcat limba ca să nu încep să urlu. Oricum drogatul nu era partea cea mai importantă.

— Sunt familiarizat cu iarba riscoria. Nu provoacă asemenea viziuni. Cum ai *făcut* asta?

Bărbatul mi s-a părut încântat că observasem şi a lovit cu degetul piatra tsali verde de la gâtul său. Era aceeaşi piatră purtată de vantéul manol, cel care mă batjocorise şi mă ucisese în viziune.

Exact aceeaşi piatră.

— Zdrobitorul de Lanţuri, a zis el.

Am clipit des.

— Scuze! Ce?

Doc a chicotit când mi-a văzut confuzia.

— Tu porţi Piatra Cătuşelor. Eu îi port fratele, Zdrobitorul de Lanţuri. Tu şi cu mine facem parte dintr-un grup mic, aparte, care are doar opt membri în toată lumea.

Am mângâiat conturul pietrei de la gât.

— Opt? Sunt opt ca astea?

— Da. Fiecare cu puterile, darurile şi blestemele ei.

Doc şi-a ţuguiat buzele.

— Hai mai bine să vorbim despre antrenamentul tău!

— Nu. Vreau să vorbim despre Piatra Cătuşelor şi despre Zdrobitorul de Lanţuri. Vreau să vorbim despre iluzia pe care ai creat-o în mintea mea.

Doc a oftat şi şi-a dat ochii peste cap. Brusc, a dispărut din locul său.

Vârful sabiei sale mi-a zgâriat uşor pielea de pe gât. Se mişcase atât de rapid, că abia dacă văzusem un fel de ceaţă.

— Vrei ceva real? Asta e reală, tinere.

O picătură roşie de sânge mi-a apărut pe claviculă, chiar deasupra Pietrei Cătuşelor. Deja nu mai puneam la îndoială sinceritatea profesorului meu.

— *Real* este faptul că ai intrat într-o lume care te urăşte şi care s-ar bucura nespus să-ţi lase leşul putrezind printre grămezile de gunoi ale vieţii. Real este faptul că nu ai nici pregătirea, nici îndemânarea necesară să supravieţuieşti până la următoarea ta zi de naştere. Real este că a te ascunde într-o grotă, speriat de monştri precum Relos Var, nu e un mod de a trăi.

— Nu pot pleca! m-am răţoit, deşi nu m-am aplecat în faţă, cum aş fi făcut de obicei, având în vedere ameninţarea sabiei. Îţi aduci aminte de dragon, nu? O să mă omoare dacă încerc să plec.

Doc a izbucnit într-un râs deloc prietenos.

— Bătrânul n-o să te omoare. Porţi Piatra Cătuşelor.

— Ştiu! Dar asta nu o să-l oprească să...

Nu am mai continuat.

— Nici măcar nu ştii ce înseamnă, nu?

M-am holbat la el.

— L-ar ucide. Atâta lucru ştiu şi eu.

Ca să fiu sincer, presupusesem că nenorocita aia de piatră nu funcţionează cu dragonii. Că monstrul ar fi cumva imun la magia pe care o avea piatra. Am privit în jos, spre piatră. Am crezut că o să urlu dacă se dovedea că deţinusem puterea să părăsesc insula în tot acest timp, însă nu aveam decât o singură cale să aflu. Să întreb.

— Ce face?

— Dacă te-aş omorî acum, cât ai piatra la gât, trupul ţi-ar muri, dar Piatra Cătuşelor ne-ar schimba sufletele. Adică sufletul meu, nu al tău, s-ar duce să stea în faţa Thaenei, în timp ce tu te-ai bucura de un trup nou. Mai exact, te-ai bucura de trupul *meu.* Nu e neapărat o situaţie pe placul tău, decât poate dacă ai fi nerăbdător să devii un om de vârstă mijlocie şi mai rotunjor în zona burţii.

Doc a chicotit, ideea amuzându-l mai mult decât pe mine.

Am simţit cum podeaua de piatră se mişcă sub mine. O sută de bucăţele mici de puzzle îşi găsiseră în sfârşit locul. De ce Talon refuzase să mă ucidă. De ce Miya îi dăduse lui Lyrilyn Piatra Cătuşelor. De ce aceeaşi piatră păruse că dăduse greş în protejarea lui Lyrilyn.

Nu aşa funcţiona Piatra Cătuşelor. Lyrilyn murise, dar sufletul ei supravieţuise. În trupul imitatorului care o ucisese.

Alte lucruri şi-au găsit explicaţia.

Am ridicat mâna, am înconjurat tăişul sabiei cu degetele şi am împins încet lama într-o parte. Am tras un scaun de la masă şi m-am aşezat.

Nu trecuse mult timp de când fusesem inconştient, chiar dacă acum mi se părea un secol. Lămpile încă ardeau, deşi nivelul uleiului scăzuse. Ceaiul se răcise, dar pâinea încă nu. O oră, cel mult.

— În timpul viziunii, am zis, purtam Piatra Cătuşelor. Eram Terindel... *regele* Terindel. Purtam Piatra Cătuşelor când am fost ucis de un vanté manol care, întâmplător, semăna bine de tot cu Teraeth...

Doc m-a privit întrebător şi mi-a făcut semn să continui.

— Tu, am arătat eu spre el, ai spus că tatăl lui Teraeth a fost un prost şi un idiot.

Doc a chicotit şi a băut cana de vin.

— Păi, da. Dacă eu nu ştiu, atunci cine? Am avut la dispoziţie 500 de ani să cercetez cum mândria mi-a pierdut coroana kirpisă. Am fost un prost şi un idiot, şi m-a costat tot.

Bărbatul i-a dat un bobârnac Zdrobitorului de Lanţuri, care a scos un sunet ca de clopot.

— Am devenit atât de bun în folosirea pietrei ăsteia, încât, uneori, uit că sunt învăluit într-o iluzie.

Iar atunci iluzia s-a destrămat.

Arăta exact ca manolul văzut de mine în viziune, cel care dăduse lovitura finală pentru regina lui. Hainele erau diferite, dar atâta tot. În niciun caz nu arăta ca Terindel, vantéul kirpis, bărbatul care îşi condusese forţele armate împotriva manolului.

Dar am ştiut că e el.

Terindel fusese ucis de un vanté manol cu pielea neagră şi, de vreme ce purta Piatra Cătuşelor la momentul respectiv, supravieţuise… în trupul bărbatului care-l omorâse.

— Când fleacul ăla de la gâtul tău mi-a fost dăruit, mi-a explicat Terindel, n-am vrut să-l folosesc niciodată. Mi-ar fi salvat viaţa, dar cu preţul tronului. Vezi tu, asta e problema cu „regalitatea". Se bizuie pe ideea tâmpită că trupul tău, sângele tău, descendenţa ta e mai valoroasă decât talentul, deşteptăciunea şi sufletul tău. Iar Pietrei Cătuşelor nici că-i pasă de descendenţe. Am devenit, efectiv, lucrul pe care l-am urât: un vanté manol impur.

— Nemaipomenit… Ah… Aşadar… mai crezi că… adică… mi-am dres eu glasul.

— Vrei să ştii dacă încă mai port ură în suflet pentru alte rase? Nu, îmi place să cred că acum am o perspectivă mai cuprinzătoare.

Doc a lăsat cana pe masă şi şi-a vârât sabia în teacă.

— Nu eşti niciodată aşa de vulnerabil ca în momentele în care sufletul tău schimbă locul cu cel al ucigaşului. Piatra nu vine cu tine şi multe dintre însuşirile pe care ne bazăm ca să supravieţuim, de la lupta cu sabia până la facerea farmecelor, sunt strâns legate de antrenamentul şi talentul trupurilor noastre. De îndată ce am înţeles ce se petrecuse, am fugit. N-am avut timp să ridic Piatra Cătuşelor, însă corpul meu nou deja purta Zdrobitorul de Lanţuri. O lecţie importantă aici: nimic nu te fereşte de efectele unei pietre doar pentru că porţi una dintre ele.

Am încuviinţat din cap. Şi asta avea sens. Nici Lyrilyn nu apucase să ridice Piatra Cătuşelor. Ori, dacă da, nu avusese timp decât s-o ascundă printre hăinuţele mele.

— Şi cu Valathea cum e?

Doc a aruncat o privire spre harpa împrumutată.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Regina ta. Soţia ta. Trebuia să fie dusă la adăpost.

Terindel a strâns din dinţi.

— A fost trădată. Au condamnat-o la Drumul Trădării.

Doc a făcut o pauză.

— Cred că am terminat, deocamdată. Ar trebui să te odihneşti.

— Cred că mă duc să stau din nou de vorbă cu Bătrânul.

Doc s-a holbat la mine.

— O mişcare deloc înţeleaptă.

M-am ridicat de pe scaun, hotărât să o iau la goană spre plajă.

— Nu poţi pleca, mi-a zis el.

— Ba bine că nu! m-am răstit.

Atunci, corpul meu m-a trădat. Întregul univers s-a înclinat pe axa lui, zguduindu-se şi aruncându-mă pe podeaua de piatră.

50: SOŢIA LORDULUI MOŞTENITOR

(Povestea lui Talon)

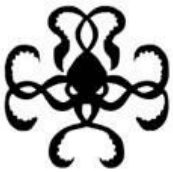

Kihrin se întoarse înfuriat în camerele sale. Toate frustrările şi mânia care se strânseseră în el de luni întregi se revărsau cu puterea unui torent. Cum putea fi un om atât de nesimţitor? Lui Therin nu-i păsa. Therin era un monstru fără emoţii, care nu dădea doi bani pe aşa-zisa lui familie. Therin încercase să-l convingă că familia D'Mon nu era una reală, dar, până în acel moment, Kihrin crezuse că bătrânul îi vânduse gogoşi. Acum credea. Câtă vreme lui Darzin i se permitea să se joace cu vieţile celor din jur ca un tiran, bătrânul nu era silit să-şi murdărească propriile mâini.

Kihrin simţea o pornire nestăpânită să distrugă ceva, dar camerele sale fuseseră asigurate împotriva atacurilor de furie. Cele câteva scaune şi draperiile din pânză se dovediră nişte victime deloc satisfăcătoare. Obiectele din ceramică se sparseră cu mult zgomot, dar, fiind prea puţine la număr, nu se consideră deloc mulţumit.

Atunci, Kihrin văzu harpa.

Stătea acolo unde o lăsaseră servitorii lui Kihrin. O ignorase complet de la sosirea ei. Stătea aşa, pătrăţoasă, ca un vultur duşmănos, veghind tăcută moartea, durerea şi ura. Înaltul General spusese că numele ei înseamnă mâhnire. Cum nu se poate mai potrivit, de vreme ce era sursa celor mai mari mâhniri din viaţa lui. Se apropie de ea, o săltă de jos, ridică mâinile cât mai sus...

— Dacă o distrugi, dragul meu, la ce o să-i mai cânţi Înaltului General?

Glasul Alshenei D'Mon se auzise din pragul uşii. Femeia intră, răcorindu-şi faţa. Întotdeauna îşi făcea vânt ca să nu-i curgă machiajul gros ca ipsosul.

— Nu că mi-ar păsa în vreun fel, răţoiule, dar cred că vei regreta mâine-dimineaţă.

Kihrin îşi ţinu răsuflarea şi coborî harpa. Vocea ei tăioasă reuşise să-i sfâşie valul ucigător de furie. Băiatul se simţi slăbit.

— N-am auzit când aţi ciocănit, doamnă.

Kihrin îşi feri privirea. Nu avea niciun chef să se ocupe de nevasta nebună a tatălui său şi de glumele ei proaste.

Alshena zâmbi.

— Nu, n-am ciocănit. Sunt o creatură îngrozitor de grosolană, dar cred că am auzit zgomotul unor căni sparte.

Kihrin se uită spre grămezile de pământ umed şi de bucăţi sparte de porţelan.

— Mda. Eu... hmm... doar redecoram. Sunt bine. Nu îmi trebuie companie acum, dacă nu vă e cu supărare.

Alshena ridică o sprânceană bine conturată.

— Bineînţeles, încuviinţă ea. Am venit doar să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumiţi?

Kihrin se sprijini de unul dintre cele patru picioare solide ale patului, fiindcă îşi pierduse echilibrul.

Alshena dădu din cap.

— Da, mi-am făcut oarecare griji când l-am văzut pe Darzin urmându-te după cină...

Spre marea lui surpriză, femeia părea stânjenită.

— Recunosc că discuţiile tale cu soţul şi cu socrul meu au fost cam aprinse şi le-am auzit limpede de pe hol. Sper că Darzin nu te-a rănit prea tare.

Kihrin îşi aţinti privirea în pământ.

— A, nu. Doar o buză despicată. Am o alifie pentru ea.

— Mulţumesc! rosti ea de parcă ar fi suferit sincer. Nu e uşor să te pui cu soţul meu. Fie eşti foarte curajos, fie foarte prost. Şi, deşi încă nu m-am prins care dintre variante ţi se potriveşte, am hotărât că te plac.

Ochii femeii străluceau de la vinul băut în timpul cinei.

Kihrin se aşeză pe pat. Îşi simţea limba umflată şi înţepenită. Nu-i trecea nimic prin cap care să nu sune a banalităţi.

Alshena dădu din cap şi se întoarse să plece. La uşă, se opri ca să se mai uite o dată la el.

— N-am crezut că eşti fiul lui Darzin până în seara asta.

Kihrin îşi ridică privirea şi pe chipul lui apăru o expresie uluită.

— Şi-acum credeţi?

Alshena cercetă încăperea.

— Pot să intru? Ştiu că nu voiai companie, dar mie nu mi-ar strica puţină.

— Ei bine, cineva pare să... fi scăpat nişte vase pe jos. E cam vraişte aici.

Băiatul caută un scaun, dar camera nu fusese concepută pentru vizite de curtoazie. Tocmai se pregătea să-i propună să meargă pe verandă, când Alshena întinse un deget.

— O să stau pe pat.

— Dar ce-o să spună oamenii?

— Nimic, dacă îţi ţii gura, replică femeia. Şi nu-mi pari a fi genul care dă din casă.

Alshena se aşează pe lenjeria verde şi îşi aranjă agoléul în jurul picioarelor. Kihrin se luptă cu dorinţa de a-i spune că o doamnă se cuvenea să-şi tragă agoléul în jos când se aşeza, în niciun caz în sus, însă carnea piciorului ei îi oferise o imagine atât de puternică şi de sugestivă despre restul corpului femeii, încât acum se lupta să alunge amintirile sădite de demon în mintea lui.

— Ai ceva de băut? întrebă Alshena imediat ce îşi găsi o poziţie pe gustul ei. Aş da orice să beau ceva acum.

Kihrin ridică din umeri, stânjenit.

— Îmi pare rău! Nu ştiu. Sunt sigur că există vreun dulap pentru vin ascuns pe undeva, pe aici...

— Păi, du-te şi caută! Te aştept, răţoi mic.

Kihrin se holbă la ea o clipă, dar Alshena nu dădu semne că ar vrea să plece şi i se păru complet indiferentă la sentimentele lui faţă de această chestiune. Femeia scrijelea scoarţa unuia dintre pilonii de susţinere ai patului, cu unghia ei lungă şi dată cu lac roşu.

Kihrin oftă şi căută să-i dea ceva care ar putea s-o determine să plece. După câteva momente, tânărul se întoarse cu o sticlă de vin şi cu două pahare.

— Am găsit ăsta.

Băiatul turnă într-un pahar, dar, când începu să toarne şi în al doilea, Alshena îl opri, lăsând paharul doar cu un deget de lichid auriu strălucitor.

— Sunt destul de mare ca să beau, îi reproşă Kihrin.

Alshena zâmbi cu superioritate.

— Ştiu, dar de ce nu citeşti eticheta acestei sticle cu vin excelent?

Kihrin studie sticla. Scrisul de pe ea nu-i era familiar, caligrafia

arătând ciudat, ca nişte păienjeni mici.

— Nu pot să citesc.

Alshena încuviinţă din cap.

— Este în vanté.

Femeia luă al doilea pahar şi îi studie conţinutul cu ochi critic.

— Aici e mai mult decât suficient ca să... cum ar spune prietenii tăi din Cercul Inferior? Ca să mă fac praştie, cred.

Kihrin se holbă la pahar de parcă ar fi avut venin de şarpe în el. În cele din urmă, observând surâsul uşor batjocoritor de pe faţa mamei lui vitrege, ridică din umeri şi sorbi o gură din el.

Parcă ar fi înghiţit foc. Îl trecu un fior de veselie. Un val de entuziasm îi copleşi corpul, aprinzându-i fiecare nerv. Adulmecă pământul din ghivece şi tufele de trandafiri, dar şi coaja de lămâie din parfumul Alshenei. Apoi senzaţiile se risipiră când termină de înghiţit.

— La naiba!

Alshena se lumină la faţă.

— Tare rău! Ar trebui să-i mulţumesc lui lady Miya pentru el data viitoare când o văd.

Kihrin îşi ridică privirea din pahar.

— Lady Miya? Ea l-a pus aici?

Alshena ridică din umeri.

— Aşa bănuiesc. Camerele astea au fost ale ei, în definitiv.

Băiatul se încruntă şi clătină din cap.

— Camerele i-au aparţinut soţiei Înaltului Lord.

— Lady Norá? Da, aşa e.

Alshena tuşi.

— Iar Miya a fost camerista ei. Apoi Norá a murit şi Miya a devenit stăpâna camerelor, iar mama ta, Lyrilyn era camerista *ei.* Uită-te la patul ăsta şi spune-mi că nu un vanté a dormit aici!

Femeia i-a aruncat o privire ce sugera că e incredibil de naiv.

— Şi-atunci, de ce a renunţat? De ce nu mai sunt camerele ei?

— Ăsta, tânărul meu fiu vitreg, este unul dintre cele mai mari scandaluri ale Casei D'Mon, continuă ea, sorbind puţin din vin şi cutremurându-se de plăcere. Vezi tu, când lady Norá a murit, Darzin avea parcă zece ani. Au trecut mai bine de 25 de ani de atunci. În fine, lady Norá a murit dându-i naştere fratelui său, Devyeh, iar preoţii Thaenei n-au vrut s-o mai întoarcă.

— Dar nu e nimic neobişnuit, spuse Kihrin. Refuză oamenii mai tot

timpul.

— Da, dar Therin fusese un preot al Thaenei înainte să se trezească, într-o bună zi, că opt oameni aflaţi la rând în faţa lui muriseră în mod misterios[94]. Aşa a ajuns Înalt Lord. Ştiai asta? În orice caz, iată-l Înaltul Lord al Tămăduitorilor, şi soţia lui moare la naştere? Iar zeiţa lui nu i-o dă înapoi pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată? A tăiat toate legăturile cu preoţii în ziua respectivă şi s-a retras, târându-se cu o sticlă în braţe ca să-şi lângă rănile.

— Asta a fost Afacerea Vocilor?

— Imediat după aceea, răspunse Alshena, şi Casa aproape că s-a destrămat. Am fost foarte aproape de dispariţia Casei D'Mon.

Băiatul râânji.

— A, ce mai tragedie! Şi ce ne-a salvat?

— Nu ce. Cine. Miya. S-a mutat în aceste camere de lângă Therin şi a început să dea porunci, pretinzând că acestea veneau de la însuşi Înaltul Lord. Majoritatea tămăduitorilor ştiau că e o minciună, dar lumea era atât de disperată, încât i s-a cântat în strună. Alshena se opri în mijlocul povestirii, după care adăugă: Acum gândeşte-te la informaţiile astea, puiule! Lady Miya îţi dă senzaţia unui înger coborât pe pământ, dar a condus casa asta timp de doi ani ca un general şi am urcat în rang în timpul domniei ei. N-aş subestima-o niciodată. Sfinţii nu prosperă în oraşul nostru.

— Mi-aţi zis că e doar o pribeagă adăpostită aici.

— Eu mint mult. Face parte din farmecul meu, îi răspunse femeia, făcându-i cu ochiul.

Băiatul izbucni în râs şi clătină din cap.

— Ea a decorat camerele aşa?

— Nu sunt sigură. S-a întâmplat înainte să mă mărit cu Darzin. E foarte probabil. Dar e posibil ca Therin să fi poruncit asta în semn de recunoştinţă pentru ajutorul ei. Până când am apărut eu în scenă, apartamentul era deja gol.

— Ştiţi de ce?

Kihrin îşi încrucişă picioarele sub el, aşezându-se pe pat în faţa ei.

— Lui Darzin îi place să spună că Therin şi-a venit în fire şi şi-a dat seama că lăsase casa să fie condusă de o sclavă, şi femeie pe deasupra,

---

[94] Deloc misterios. Membrii familiei pe care Pedron nu i-a sacrificat ca să invoce demoni au murit în timpul Afacerii Vocilor. Au fost vremuri violente.

aşa că şi-a luat puterea înapoi şi a trimis-o unde îi era locul. Personal, nu cred că ea ar fi devenit intendentă dacă Therin ar fi vrut să o pedepsească pentru că îndrăznise să salveze Casa de la exterminare[95].

Kihrin o privi pe sub gene.

— Dar nu credeţi că aşa s-a întâmplat.

Alshena nu-şi mai făcu vânt. Închise cu un clinchet lamele de fildeş ale evantaiului şi îl aşeză pe pat, lângă ea.

— Cred că s-au certat din cauza mamei tale.

Kihrin tresări, surprins de răspunsul ei neaşteptat.

— A lui Lyrilyn?

Alshena încuviinţă din cap.

— Da. Ele erau prietene. Miyei nu-i plăcea atenţia pe care Darzin i-o dădea lui Lyrilyn şi i-a spus lui Therin să oprească această situaţie, dar Therin a refuzat[96].

Kihrin îşi feri privirea.

— Desigur.

— După aceea, Lyrilyn a fugit. A provocat o mare ruptură între Miya şi Therin. Lady Miya s-a mutat din apartament şi, de atunci, a rămas închis. În anul următor, m-am măritat cu Darzin în urma unui aranjament făcut între Casa D'Mon şi Casa D'Aramarin. Astăzi, ea conduce gospodăria, şi Therin...

— Therin conduce Casa D'Mon?

— Voiam să spun că se ascunde în camerele lui de restul lumii, dar bineînţeles că şi asta merge.

— Câţi ani aveaţi când...? se interesă Kihrin. Când v-aţi căsătorit cu... cu Darzin?

Alshena îşi ţuguie buzele.

— Şaisprezece, răspunse ea râzând. Darzin era diferit atunci. Chipeş, fermecător, copleşitor. Era... era un tânăr încăpăţânat căruia nu-i păsa cine eşti sau ce poziţie ai. Le spunea oamenilor direct în faţă ce credea despre ei, în pofida oricăror consecinţe.

Femeia se întoarse spre el să-l privească.

— Semăna mult cu tine.

---

[95] În plus, nu numai că Therin D'Mon s-a căsătorit cu o femeie khorveshană, dar toate fiicele lui au primit educaţie particulară şi au servit în armată. E limpede că Therin nu e un misogin exagerat, precum Darzin.

[96] Nu cred că e ceva adevărat în toate astea, deşi am convingerea că Lyrilyn şi Miya erau apropiate.

Kihrin se încruntă şi mai bău puţin vin.

— Nu vreau să cred că sunt înrudit cu vreunul dintre nenorociţii ăştia. Nu ştiu pe cine urăsc mai tare: pe Darzin sau pe tatăl lui.

Alshena se ridică de pe pat şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Se agită o vreme, după care rămase în picioare, în spatele lui Kihrin. Îi netezi părul, i-l cuprinse cu palmele şi îi aranjă buclele aurii pe umărul drept. Apoi se aplecă peste umărul lui stâng şi îi şopti blând:

— Ştii de ce îl bate Darzin pe Galen?

Kihrin îşi răsuci capul şi se opri, dându-şi seama că gestul îi aducea faţa provocator de aproape de a ei.

— Pentru că Darzin e un ticălos?

— Nu, răspunse ea, continuând să-l mângâie pe păr. Pentru că vrea un fiu ca el. Nemilos. Isteţ. Dur. Iar Galen nu va fi niciodată aşa. Îmi iubesc fiul, dar îi cunosc defectele. Nu va fi niciodată ce îşi doreşte tatăl lui. Cum ar putea? A fost bătut până n-a mai ştiut de el.

Kihrin auzi cum femeia trage aer în piept şi scoate un oftat hârâit.

Băiatul îşi dădu seama că Alshena plângea.

Reacţia lui se dovedi rapidă şi instinctivă: se întoarse şi o cuprinse în braţe. Deşi apropierea ei încă îi provoca amintiri tulburătoare şi enervante, se strădui să le ignore. După o secundă de ezitare, Alshena îl îmbrăţişă la rândul ei, cu lacrimile curgându-i în voie pe cămaşa lui. Băiatul o lăsă să suspine, mângâindu-i părul cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea în pumn aşternuturile. Întreaga lume a lui Kihrin se umplu de aroma de trandafir şi de citrice a pielii ei şi îi simţi trupul prin materialul brusc subţire al veşmintelor ei.

Kihrin îşi spuse în mod repetat că ea era mama lui Galen, că avea de două ori vârsta lui şi că nu o plăcea. Din nefericire, femeia era moale, caldă şi se agăţase de el exact cum trebuie, iar el se şi ameţise puţin.

În cele din urmă, Alshena se retrase.

— Of, îmi pare rău! Îmi pare rău! Numai că uneori... îmi e atât de greu!

— Nici nu-mi pot imagina cum e să fii măritată cu un monstru, zise Kihrin.

— N-am avut încotro. Of, scumpule, uită-te la tine cum tremuri!

Alshena îşi trase nasul şi îşi şterse lacrimile, folosind tivul agoléului, pe care îl ridică suficient de mult cât să-şi arate lenjeria brodată cu pietre preţioase, precum şi alte lucruri ascunse.

Kihrin se folosi de pauza scurtă ca să se ridice în picioare şi să se

îndepărteze de mama lui vitregă. Îşi încrucişă mâinile la piept şi inspiră adânc.

— Nu e din cauza voastră, spuse el.

Alshena îşi şterse faţa. În mod ciudat, machiajul avea efectul de a o îmbătrâni, dar cu mai puţină tencuială, părea mai tânără. Kihrin se simţi şocat. Până acum, ori de câte ori se gândise la ea, o găsise neatrăgătoare, o creatură oribilă, un bufon. Însă Alshena era mai tânără şi mai drăguţă decât multe dintre cele mai de succes târfe de la Vălul Sfâşiat.

— Hmm! rosti ea. Un mic sfat, băiete scump: când o femeie vede un bărbat pierzându-se cu firea în prezenţa ei, ultimul lucru pe care vrea să îl audă este că nu din cauza ei...

— A existat un prinţ-demon, încercă el să explice... Mi-a făcut nişte lucruri... Mi-a pus nişte idei în minte... Nu pot...

Alshena clipea la el.

— Glumeşti? Probabil că glumeşti.

— E...

Kihrin îşi feri privirea, stânjenit.

— Chiar mă întrebam de ce nu te culci nici măcar cu sclavele, comentă ea.

Kihrin îşi ridică fruntea brusc.

— Adică îmi ţineaţi socoteala?

Alshena pufni.

— Bineînţeles. Primul pas, înainte să te împerechem cu o tânără potrivită şi cu multe relaţii în lumea bună, este să stabilim dacă preferi femeile. Eu şi Tishar chiar începuserăm să avem dubii, adăugă ea după o pauză.

— Mda, păi... începu el frecându-şi braţele. Dumneavoastră şi Tishar vă puteţi potoli. Prefer fetele. De obicei. Adică...

Băiatul se cutremură.

— La naiba!

— Aşa pare, din ce spui.

Alshena îşi şterse şi ultimele urme de machiaj de pe faţă.

— Ce schimbare de ritm grozavă! Acum putem trece de la tăcerile stânjenitoare şi incomode din toiul discuţiei despre bărbatul meu şi monstrul care e la tăceri stânjenitoare şi incomode când vine vorba de problemele tale sexuale.

Femeia ridică o sprânceană.

— Bănuiesc că eşti în stare să... Adică... nu eşti...
Băiatul o privi furios.
— Nu am asemenea probleme.
— A, foarte bine! Excelent!
Alshena zâmbi.
— Atunci, ştiu exact ce ar trebui să faci.
— Serios? întrebă Kihrin.
— Da.
Alshena cercetă sticla de vin vanté, apoi umplu ambele pahare.
— Ar trebui să mai bei un pahar, zise ea.

51: GRĂDINA DE PIATRĂ

(Povestea lui Kihrin)

Nu. Opreşte-te, Talon! E rândul meu din nou. Şi te avertizez: dacă încerci să descrii restul serii, nu mă mai joc, în ciuda ameninţărilor tale.

Ne-am înţeles?

Bine!

În fine, m-am trezit în sunetul unei discuţii aprinse între Khaemezra şi Doc.

— De câte ori vei mai face aceeaşi greşeală, Khae? s-a răstit Doc. Trebuie să încetezi odată pentru totdeauna să mai tratezi oamenii de parcă ar fi soldaţi. Nu-ţi urmează nimeni ordinele orbeşte.

— Dar nu-i cer să-mi urmeze orbeşte ordinele, l-a corectat Khaemezra. Şi nici ţie. Tot ce vreau de la voi doi este să vă asiguraţi că e pregătit.

— El n-a cerut nimic din toate astea.

— De fapt, a făcut-o.

Doc a oftat.

— Sper că îţi dai seama cât e de dificil totul. Este imaginea în oglindă a lui Pedron... şi ştii doar ce sentimente am eu faţă de Pedron.

Aha! Asta m-a lămurit în privinţa subiectului, căci nu eram sigur dacă se refereau la mine sau la Teraeth.

— Nu vrei să spui, mai degrabă, că e imaginea în oglindă a regelui Terindel?

Veninul din glasul ei ar fi putut topi şi pietrele.

S-a lăsat tăcerea. Khaemezra atinsese o coardă sensibilă cu vorbele ei. Doc avea nevoie să-şi revină de pe urma atacului.

— Teraeth ar fi trebuit să-şi ia numele după tine, a rostit el într-un târziu.

— Teraeth crede că descendenţa lui poate fi restabilită.

A urmat o pauză scurtă.

— Să nu-l consideri neghiob doar pentru că nu eşti de acord cu el!

Am auzit foşnetul unui material fin îndepărtându-se. Femeia pleca, îndreptându-se spre uşă.

— Ai grijă, Khae! Nu face aceeaşi greşeală cu el ca data trecută!

Bătrâna a izbucnit în râs.

— De parcă aş fi făcut greşeala asta doar o singură dată.

Mi-am ţinut respiraţia când tăcerea a umplut din nou încăperea, întreruptă doar de foşnetul poalelor pe podea.

Am simţit vârful unei ghete împingându-mi umărul.

— Cât de mult ai auzit?

M-am rostogolit şi mi-am privit mâinile. Rănile de pe ele dispăruseră. Am presupus că trebuia să-i mulţumesc Khaemezrei pentru asta.

— Aşadar, Valathea a fost condamnată la Drumul Trădătorului. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Înseamnă că ai auzit mare parte din discuţia noastră, dacă nu chiar toată.

Bărbatul s-a încruntat.

— Scoală-te! A venit vremea să continuăm lecţiile.

— Răspunde-mi la întrebări mai întâi!

— Nu mă aflu aici ca să-ţi răspund la întrebări. Sunt aici că să te învăţ cum să te lupţi.

M-am prefăcut că nu-l auzisem.

— Nu te afli aici ca o favoare pentru Therin sau Khaemezra. Eşti aici fiindcă eu mă trag din Terindel. Nu chiar din tine, căci nu mai eşti în corpul original al lui Terindel. Însă bănuiesc că...

Am făcut o mişcare.

— Cum se numea fiica ta? Valrashar? Parcă şi ea a sfârşit ca sclavă. Trebuia să fie executată alături de soţia ta, Valathea, dar cineva a hotărât să facă nişte bani pe seama ei şi fata a ajuns să fie în posesia familiei D'Mon, unde le-a dat naştere lui Pedron şi Tishar. Zic bine?

Am crezut că o să mă ignore. Doc a ridicat bucata de pâine neagră şi i-a dat drumul pe podea, lângă mine. Apoi s-a aşezat pe jos, încrucişându-şi picioarele sub el.

— Mi-au povestit că Valrashar a murit luptându-se. N-am căutat-o niciodată. Soţia mea...

Doc s-a strâmbat.

— Am călătorit în Korthaen Blight, până în Kharas Gulgoth. Am întârziat prea mult ca s-o mai salvez.

Am simţit un nod în gât când am auzit suferinţa din glasul lui Terindel, nespus de intensă chiar şi după atâtea secole.

— Îmi pare rău!

— N-am mai avut unde să mă duc după aceea. S-a răspândit zvonul despre cine sunt cu adevărat. Niciun vanté nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Am întâlnit o femeie...

Doc s-a oprit şi a râs la ceva ştiut numai de el.

— Am întâlnit o femeie în Kharas Gulgoth. Călătorise cu Valathea, fusese bună cu ea, prin urmare, chiar dacă era o quuros şi umană, m-a impresionat. Am ajutat-o. Era văduvă şi ea, însărcinată cu copilul răposatului ei soţ, şi mi s-a părut potrivit să o protejez. Poate că, în sfârşit, căutam să fac ceva cum trebuie, pentru prima dată în viaţa mea.

— Şi... ce s-a întâmplat?

Am profitat de ocazie să termin restul de pâine.

— Când Elana Milligreest s-a întors în Khorvesh, m-am dus cu ea. Ani la rând, nu s-a întâmplat nimic. Amândoi încă jeleam. Dar am ajutat-o să-şi crească fiul şi am ajuns să-i consider noua mea familie. Din păcate, erau o familie primejdioasă. Elana a murit şi s-a dus în Ţinutul Păcii, iar eu am avut grijă de copiii ei şi apoi de copiii *lor.* Am devenit unchiul sau vărul ciudat care apare mereu de sărbători cu cadouri din călătoriile lui. Lumea mă cunoştea cu numele de Nikali când mama lui Qoran m-a rugat să am grijă de fiul ei năbădăios.

Am clipit de câteva ori.

— Nikali Milligreest? *Tu* eşti Nikali Milligreest, marele săbier? Tatăl meu, Surdyeh, obişnuia să-mi spună poveşti despre tine. Cea în care te luptai cu toţi bărbaţii ăia în spatele templului lui Khored şi cum l-ai învins...

Mi-am dres glasul.

— ...cum l-ai învins pe Gadrith Sucitul.

Doc a chicotit.

— Îmi place cât de încântat ai fost adineauri. Un rege vanté de mii de ani? În fine! Un khorveshan neîndemânatic care a ucis câţiva idioţi în nişte încăierări la beţie? Ridică altarul, băiete, e vremea rugăciunilor!

— Ei bine... am vrut să spun că... există nişte poveşti foarte

interesante despre tine, atâta tot. Ce s-a întâmplat? Te-ai săturat de tot şi ţi-ai schimbat numele în Doc, după care ai deschis o cârciumă?

— Oricine se satură de rolul de erou şi de adoraţia care vine cu el. În plus, am adoptat o fată.

— Tauna. Am cunoscut-o. Khorveshană şi ea, nu?

— Fireşte. E o Milligreest, de fapt, o verişoară îndepărtată a lui Qoran. Adevărul e că m-am distrat de minune pe lângă Qoran. Am dat de necazuri, am mai făcut şi câteva fapte bune. Şi apoi...

Doc a clătinat din cap.

— Nu mi-am dat seama nicio clipă că Valrashar a mea fusese sclavă în capitală în tot acest timp. Atunci l-am întâlnit pe Therin. Din clipa în care l-am văzut, am înţeles ce se petrecuse. Însă, prea târziu. Soţia mea murise deja de peste un deceniu. Plecase spre viaţa următoare şi spre renaştere, bănuiesc...

— Şi Therin ştie?

— Pe toţi zeii, nu. Hei, prietene, ştiai că pe vremuri ţi-am fost străstrăbunic? Acum nu se mai pune, fiindcă mi-am schimbat trupul între timp. A, iar mătuşa ta, Tishar, e practic moştenitoarea pierdută a tronului vantéilor kirpis şi, dacă i se întâmplă ceva, tu eşti la rând. Mai bine să nu ştie nimeni. Ar fi al naibii de stânjenitor pentru toţi, dar mai ales pentru vantéii kirpis.

— Da, presupun că tipul care ocupă acum tronul vanté ar putea strâmba din nas dacă ar auzi că are concurenţă.

— Ce concurenţă? Tishar e binevenită să pretindă tronul vantéilor kirpis. Sunt sigur că locuitorii din Quur nu s-ar supăra.

Doc şi-a dat ochii peste cap.

M-am ridicat în picioare, încercând să ignor felul în care mi-a protestat corpul. Nu-mi venea să cred cât de tare mă durea.

— Dacă nu te superi, am altceva de făcut.

Doc şi-a încrucişat braţele la piept.

— Fireşte că mă supăr. Ţi-am făcut pe plac şi am depănat poveşti. Acum trebuie să trecem la antrenament.

— Îmi pare rău că ţi-am dat o impresie greşită, dar nu ţi-am cerut permisiunea!

Am zâmbit răutăcios şi mi-am târşâit picioarele spre uşă.

Doc mi-a aruncat o privire goală.

— După ce-l convingi pe Bătrânul să te înghită dintr-o bucată, mişcă-ţi fundul înapoi! Avem multe de făcut.

Am încuviinţat din cap şi am luat-o la goană.

Am rămas puţin surprins că mă lăsase să plec aşa de repede. Crezusem că o să încerce să mă oprească şi nu prea eram sigur ce aş fi putut face în privinţa asta. Aveam multe întrebări şi mai deloc răspunsuri.

Dar măcar pusesem la punct un plan. În fine, un soi de plan.

Dacă nu analizai prea mult lucrurile.

Inima îmi bubuia în piept cât am alergat înapoi, spre plajă. Era un plan isteţ? Nu, deloc chiar, dar voiam să plec de pe insulă şi, din ce-mi spusese Doc, aveam şi mijloacele necesare. Bătrânul nu-mi putea face felul. Nu ar fi îndrăznit decât dacă dorinţa lui fierbinte era să moară, iar atunci eu deveneam un dragon incredibil de distrugător. Aşa că îi puteam da peste nas uşor şi... mă rog, aş fi fost liber să părăsesc insula oricând aş fi dorit.

Când am ajuns pe plajă, totul arăta la fel cu excepţia sunetului scos de valurile ce se zdrobeau de ţărm. Niciun tril de pasăre. Pescăruşii se duseseră în altă parte să vâneze. Zgomotele din junglă şi strigătele animalelor în căutare de hrană nu ajungeau atât de departe, până pe nisipul negru.

Mă simţeam slăbit şi nesigur pe picioare, gata să mă prăbuşesc, chiar dacă mă odihnisem. Probabil că dormisem ceva vreme; acum se lăsase seara şi stelele sclipeau deasupra mea, în spatele culorilor de curcubeu ale Văluluі Tyei.

Şi da, Bătrânul se întorsese pe movila lui.

Dragonul şi-a schimbat poziţia. Pulsul mi-a luat-o razna.

— **N-ai adus harpa,** a şoptit dragonul. **Nu contează. Cântă-mi!**

Am simţit voinţa puternică a dragonului şi forţa cu care îmi împingea acele propoziţii în minte.

— Nu, am spus. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— **Cântă-mi!** a urlat dragonul, şi aproape că am căzut pe spate când m-am dat înapoi, împleticindu-mă.

— Vorbim, am insistat.

Dragonul şi-a înconjurat trupul cu coada şi a fluturat din aripi, trimiţând valuri care se zdrobeau de valurile care veneau la ţărm.

— **Vorbim?**

Monstrul şi-a înălţat mândru capul într-un fel care mi-a amintit de

papagali sau de animalele de vânătoare folosite de thrissi.

— Malkath vordredd vorbesc folosind o metodă de interceptare pentru distanţe mari cu ajutorul firelor de cupru acoperite. Clanul vorfelané esiné vorbeşte folosind mişcarea degetelor. Voramerii cântă pe note grave care călătoresc kilometri întregi pe sub apă. Vorarraşii încântă cristalele ca să poarte imaginile privitorilor de la unul la altul. Cum vrei „să vorbim"?

Mi-am dres glasul.

— Vreau să discutăm despre Piatra Cătuşelor.

Dragonul s-a răsucit peste stânci, spiralele uriaşe ale corpului său desenând mişcările unei cobre gigantice.

— Nestemata lui Rolumar, Piatra Cătuşelor, Legătorul de Suflete, Coroana Kirpisului. Prima ei putere este să-şi avertizeze stăpânul de pericolul fizic, iar a doua este să schimbe sufletele, în timp ce a treia sa putere face posibilă însuşirea gaeşului. Niciuna dintre ele nu mă interesează, omuleţule.

M-am îndreptat de spate.

— Dar eu o port. Iar asta înseamnă că nu mă vei ucide.

Dragonul şi-a întins gâtul lung în faţă.

— N-am intenţionat niciodată să te omor, prost mic. Acum, cântă!

Am clătinat din cap.

— Nu mă poţi... nu mă poţi controla. A funcţionat o dată, dar acum nu mai merge.

Dragonul s-a aşezat din nou, odihnindu-şi capul pe una dintre labele cu gheare, într-un gest aproape uman.

— Cântă-mi „Călătoria lui Tirrin, Păstrătorul de Lemne". A... ştiu... Mai bine cântă-mi despre frumuseţea Sirelleei şi despre tragedia adusă de ambiţiile lui Kinorath! Ştii „Căderea Dimeei"? E un cântec mai nou...

Am clătinat iar din cap.

— Plec, Bătrâne, şi nu mă poţi opri.

Un huruit îngrozitor a zguduit întreaga insulă, tulburând apa şi valurile şi făcând nisipul să se vălurească. Pietrele s-au rostogolit pe pantele dealurilor acoperite de pietriş.

Bătrânul râdea.

— Ah! a tors el. **Nu cunoşti cântecele astea? Aşa de mult timp a trecut? Foarte bine! Grădina mea, cântă pentru noul tău însoţitor! Cântă pentru el ca să înveţe şi el!**

Spre groaza mea, stâlpii au început să cânte.

Pesemne că nu m-ar fi înfricoşat atât de tare dacă ar fi fost doar nişte pietre fermecate, dar nici pomeneală. Din centrul fiecărui stâlp, s-a desprins câte o siluetă ce părea că încearcă să scape din mâl. Siluetele erau încă acoperite de piatră, dar într-un strat mai subţire, cât să le ţină prinse, dar nu şi să le ascundă forma. Piatra căzuse cu totul doar de pe chipurile lor, lăsându-le la vedere ochii şi gurile deschise. Nu ţipau, deşi spaima din ochii vorbea de la sine.

Fiecare dintre acei stâlpi era o persoană.

Am văzut cum li se rostogoleau ochii înnebuniţi de frică – de panică şi de disperare atunci când li se permitea să zărească libertatea, deşi doar pentru o clipă – în timp ce cântau pentru plăcerea Bătrânului. Cel mai rău lucru mi s-a părut cât de bine sunau: întruchipau perfect răsăritul soarelui, o plimbare printr-o grădină bine îngrijită primăvara, râsetul cuiva pe care-l iubeai. I-aş fi ascultat ore întregi, învăluit în plăcere, dacă nu aş fi înţeles cruzimea înfăptuită pentru capturarea acelor sunete.

Am ştiut atunci ce intenţiona Bătrânul să-mi facă.

— Niciodată! am şoptit îngrozit.

Sub dezgustul iniţial, se ascundea, în adâncul sufletului meu, o teroare profundă. Am simţit o spaimă animalică şi infinită, asemănătoare cu panica oarbă a celor înfricoşaţi de spaţiile închise. Partea cea mai proastă era familiaritatea sentimentului. Ştiam cum este să fii prins şi neputincios să te mişti, conştient, şi totuşi prizonier în propriul corp.

Mai trecusem prin asta. Nu-mi mai aminteam unde. Şi nicicând. Şi nici măcar cum. Dar sigur mai trecusem prin aşa ceva.

Şi mai bine muream de alte o mie de ori decât să mai trăiesc ceva asemănător.

Atunci, am dispărut de pe plajă. La un moment dat, începusem să alerg şi frunzele din junglă s-au lipit de mine când am trecut pe lângă ele fără să mă opresc. Am fugit şi am tot fugit.

S-au scurs ore bune totuşi înainte ca ecoul hohotelor de râs ale Bătrânului să mi se stingă în urechi.

52: RAZE ÎNTUNECATE

(Povestea lui Talon)

Bine, putem trece mai departe! Oricum mi-a plăcut mai mult dimineaţa următoare.

Darzin D'Mon se simţea foarte binedispus în timp ce urca scările spre turnul de sud al Palatului Albastru. Fluiera în sinea lui şi cugeta asupra unui lucru pe care îl identificase în lipsa lui: plictiseala.

Darzin D'Mon nu se număra printre cei care se aplecau asupra frământărilor sufleteşti. Până şi el acceptase ideea că nu se pricepe deloc la arta cercetării sinelui. De cele mai multe ori, considera asta un avantaj, nu o piedică. Fiindcă el nu era genul care să se lamenteze în privinţa unei situaţii sau să sufere din pricina autocriticii, reacţii care îl apăsau pe tatăl lui cu vinovăţie şi cu îndoieli. Dacă nu-i plăcea situaţia în care se afla, o schimba, iar dacă nu putea, n-o lăsa să-l chinuie. Însă existau duşmani pe care până şi el îi găsea demni să fie provocaţi. Duşmani care începeau să-l calce pe nervi nu pe furiş sau cu ajutorul magiei, ci prin succes, prin avere şi prosperitate.

Să câştigi era amuzant, dar, după aceea... ce mai urma? Adesea, mult prea uşor, adesea, mult prea plictisitor: victoriile aveau gust de baltă stătută. Darzin se trezea aventurându-se tot mai departe ca să găsească distracţii capabile să-i stârnească interesul. Incursiunile lui în lumea ilegală a Dansatorilor-umbră se născuseră dintr-o asemenea dorinţă. Tânjea să-şi umple nopţile cu ceva diferit de aceleaşi plăceri şi distracţii vechi.

Dar asta... ah, asta era diferit. Darzin se încălzi numai la gândul „fiului" său adoptat. Într-adevăr o provocare. Complicată. Îi venea destul de uşor să-l pună pe băiat cu botul pe labe. Puţini aveau tăria sufletească să reziste răutăţii şi torturii pe care Darzin le putea folosi dacă alegea să le folosească. Nu, Darzin nu se îndoia nicio clipă că ar

putea frânge rezistenţa lui Kihrin sub piciorul lui de parcă ar fi zdrobit o floare pe caldarâmul încins, fără să mai lase în urmă altceva decât un parfum vag. Dar nu distrugerea minţii băiatului era ţelul lui. În fond, ar fi făcut ţelul real imposibil de atins. Dacă putea da colierul de bunăvoie, atunci probabil că poseda suficientă voinţă sau spirit ca să facă o asemenea alegere prostească.

Aşadar, subtilitatea se dovedea a fi ingredientul necesar, ceva cu care Darzin nu era prea obişnuit, prin urmare i se părea neaşteptat de încântător şi de provocator. Trebuia să-l facă pe Kihrin să se simtă mizerabil, dar nu prea mizerabil, disperat, dar nu într-atât, încât să-şi dorească sfârşitul. Odată ce Darzin îi arăta cu o luciditate dureroasă că în Casa de D'Mon nu va exista nici adăpost, nici fericire, numai atunci Darzin avea să-i ofere o cale de ieşire...

Pentru preţul rezonabil al colierului cu safir.

Iar după ce băiatul renunţa la singura sa protecţie?

Darzin zâmbi în sinea lui. Avea să fie foarte frumos să-l omoare pe băiat chiar sub ochii tatălui său. Avea să-l ungă pe suflet expresia de pe chipul lui Therin... chiar înainte să zărească vârful însângerat al sabiei lui Darzin.

Încă zâmbea când întoarse cheia în încuietoare şi intră neanunţat în camera lui Kihrin.

Atunci surâsul îi pieri de pe buze.

Preţ de o clipă, uită unde se află. Uită cine este. Şi, mai important totuşi, uită cine este *ea.* Timp de câteva secunde, nu mai mult decât câteva bătăi de inimă ca nişte ciocane în piept, Darzin privi scena cu ochii unui bărbat care-şi descoperise nevasta în braţele altuia.

Acele câteva secunde au fost aproape suficiente ca să distrugă totul.

Darzin păşise în încăpere tăcut, fiindcă aşa obişnuia. Îşi găsi „fiul" încă dormind în patul acela îngrozitor, dar băiatul nu era singur. Alshena stătea întinsă lângă el, cearşaful acoperindu-i doar o parte din trupul gol. Părul ei roşu se răspândise în valuri peste pieptul lui Kihrin. Braţul femeii se odihnea posesiv pe abdomenul lui.

O sticlă goală de vin zăcea lângă pat, alături de haine – agoléul şi lenjeria Alshenei, ghetele, keful şi cămaşa băiatului. Colierul, cu safirul lui blestemat, se odihnea în zona claviculei. Nu încăpea nicio îndoială cu privire la ce se întâmplase aici.

Neobrăzatul se culcase cu *nevasta lui.*

Abia când încleştă şi mai tare pumnul, îşi dădu seama că, fără să

vrea, trăsese sabia. Darzin făcu un pas înainte şi ridică mâna să-l lovească pe ticălosul ăla mic şi scârbos care îndrăznise să-i facă aşa ceva.

Atunci zări rănile de pe trupul Alshenei.

Corpul ei era plin de semnele unei infidelităţi sălbatice: zgârieturi pe spate, vânătăi pe coapse, ba chiar şi urme de muşcături. Cei doi nu făcuseră dragoste, ci se luptaseră, iar Kihrin se dovedise un inamic nemilos. Poate că aşa se explica de ce o bucată sfâşiată de mătase brodată, albastră, fusese folosită să-i lege o mână de trunchiul copacului, unde se găsea încă şi acum, în timpul somnului.

Dar Talon nu se poate învineţi...

Abia atunci îşi aminti Lordul Moştenitor că nu soţia lui se afla în pat cu băiatul şi că nu fusese niciodată cu el. Adevărata Alshena D'Mon murise de câteva săptămâni deja, trupul şi creierul ei fiind devorate de imitatorul veşnic înfometat care o înlocuise, iar sufletul ei fiind sacrificat pentru a-l invoca pe Xaltorath. Acelaşi Xaltorath folosit de Darzin pentru a da de urma Pietrei Cătuşelor şi a posesorului ei.

Darzin ştia că Talon se pricepe la improvizaţii. Dacă prindea o ocazie, nu ar fi aşteptat să primească permisiunea lui. Toată mânia i se risipi când Darzin îi înţelese intenţiile: *Talon îi oferea un dar.*

Imitatoarea îşi săltă capul şi se uită la el. Zâmbi, cu ochii ei verzi, mari şi sclipitori, în lumina blândă a dimineţii. Femeia încuviinţă din cap: *Fă-o.*

Darzin nu-şi amintea să o fi văzut vreodată pe Talon atât de frumoasă.

Bărbatul îşi luă inima în dinţi şi trase adânc aer în piept. Apoi o apucă zdravăn de părul ei roşu, încântător şi o târî din pat, urlând.

— CUM ÎNDRĂZNEŞTI? TÂRFĂ CE EŞTI! zbieră Darzin lovind-o peste faţă şi trântind-o cât colo. Mă înşeli cu PROPRIUL FIU?

O lovi din nou destul de tare cât să-i spargă buza şi sângele să-i păteze pielea delicată.

Kihrin se trezi.

— Las-o în pace! ţipă „fiul" lui.

— Te rog, iubitule, te rog, îţi pot explica... suspină „soţia" lui.

Darzin o lovi a treia oară, de data asta cu pumnul, însângerându-şi încheieturile degetelor. O lovitură care i-ar fi rupt falca dacă femeia ar fi fost o muritoare oarecare. Alshena se prăbuşi pe podea plângând, încercând să-şi recapete răsuflarea. Implora, plânse şi cerşi iertare.

Jocul ei actoricesc se dovedi impecabil.

— Ajunge! urlă Kihrin. Dacă vrei să răneşti pe cineva, răneşte-mă pe mine. Doar îţi place!

Băiatul îşi răsuci încheietura în legătura de mătase, dar furia şi mişcările dezlânate îl ţintuiră şi mai tare, legătura răsucindu-se foarte strâns. Cu cât trăgea mai tare, cu atât nodul se strângea mai mult.

— A venit vremea pentru următoarea ta lecţie, fiule! sâsâi Darzin. Nimeni nu-mi ia ce-mi aparţine. Mai bine o ucid înainte s-o văd în braţele altui bărbat.

Darzin ridică sabia şi speră că băiatul o să creadă că vrea să-l intimideze. Putea să se prefacă destul de uşor că o omoară pe Talon, dar nu era încă pregătit.

— NU! ţipă Kihrin. *Te rog, tată!* Nu e vina ei. Ci a mea. Eu am făcut asta. Am violat-o.

Darzin se opri.

Kihrin repetă:

— Am violat-o. Eram beat şi... m-am lăsat dus de val.

Se lăsă o tăcere adâncă, amândoi concentrându-se asupra încheieturii lui Kihrin, încă legată de trunchiul copacului. Lordul Moştenitor ridică o sprânceană şi se holbă la Kihrin.

În cameră domnea liniştea. Alshena îşi înăbuşea suspinele în pumni.

Kihrin îşi privi fix încheietura şi oftă.

— Ah, asta... Totul ar fi mers mult mai bine dacă nu aş fi încă legat, nu-i aşa?

Darzin zâmbi.

— Da. Probabil că da.

— Aşa zic şi eu.

— La cât de însângerată e, exista o şansă bună să te cred, sublinie Darzin.

— Păi, e demn de reţinut dacă mai simt nevoia vreodată să îmi pun în cârcă un viol.

Ochii tânărului se umplură de dezgust şi de rugăminţi fierbinţi.

— Te rog să n-o omori, tată! Fac tot ce vrei.

Darzin se uită la aşa-zisul său fiu. Luă în calcul chiar şi varianta de a-i cere colierul pe loc. Pesemne că băiatul avea să fie de acord doar ca să-i salveze viaţa Alshenei. Cu atât mai ironic, având în vedere că băiatul ajunsese aici din cauza sacrificiului real al Alshenei pentru invocarea lui Xaltorath. Dar ce însemna o aventură de-o noapte pentru

un tânăr care băuse din cupa desfrâului? Băiatul fusese atât de dur cu ea! Gusturile lui nu păreau a fi ale unui novice, ci ale unui libertin depravat.

Kihrin, ca şi Darzin, nu glumea deloc cu jucăriile lui.

Nu putea să rişte. Când Darzin avea să facă mişcarea finală, Kihrin nu trebuia să aibă nicio îndoială şi nici o altă soluţie sau ieşire.

Darzin îngenunche lângă Alshena, care se retrase cât mai departe de el.

— Întoarce-te în camerele noastre, târfo! Dacă te mai prind că faci aşa ceva din nou sau dacă află cineva de toate astea, o să-mi pun oamenii să-ţi coasă pentru totdeauna născătoarea lacomă.

O mai pălmui o dată, ca să se asigure că înţelesese.

Alshena încuviinţă din cap şi se târî spre uşă ca un animal rănit, scâncind şi lăsând urme însângerate în urma ei. Darzin o mai privi o clipă, schiţând un zâmbet, apoi se întoarse cu faţa spre Kihrin. Băiatul încerca să-şi desfacă nodul din mătase de la încheietură.

— Pe vremuri, am cunoscut un nobil care a pus să i se amputeze picioarele nevestei sale. Mi-a zis că e ca atunci când îi tai aripile unui papagal. Nu mai are cum să fugă.

Darzin se apropie de masă şi îşi turnă apă într-un pahar.

— Mi-a zis că femeia lui n-avea nevoie de picioare pentru ceea ce-i făcea lui în pat.

— Era bolnav la cap! şuieră Kihrin.

— Nu, era prost, îl corectă Darzin. A sângerat până a murit, într-o noapte, după ce soţia lui i-a retezat boaşele. Oricine are limitele lui. Să distrugi o sclavă, da. Să te asiguri că îşi vede lungul nasului, absolut. Dar numai un dobitoc îşi face sclava să sufere atât de mult, încât să nu mai aibă nimic de pierdut atunci când îşi ucide stăpânul. Pe deasupra, să-i mai dea şi ocazia să facă asta.

— Am crezut că vorbim despre soţii.

— Rămâne între noi, însă nu e mare diferenţă între ele.

Darzin îşi vârî sabia în teacă. Scoase un cuţit din gheată şi îl aruncă. Lama se adânci în lemnul copacului, retezând eşarfa de mătase care-l ţinea blocat pe Kihrin.

Băiatul îşi frecă pielea de la încheietură, julită până la carne după cât se zbătuse să se elibereze. Îl privi pe Darzin bănuitor.

— De ce nu eşti furios pe mine?

Darzin se prefăcu surprins.

— Să fiu furios pe tine? Zeii îmi sunt martori, băiete, că sunt *mândru* de tine.

„Fiul" se holbă la el îngrozit.

Darzin îşi înăbuşi dorinţa de a râde şi continuă cu o mişcare amplă din mână.

— Păi, totul a fost făcut foarte bine. Să te culci cu femeia altui bărbat este un semn al mândriei şi al distincţiei pentru oricine, dar, fireşte, nu şi pentru celălalt. În sfârşit, începi să te porţi ca unul cu sânge regal. Dacă ai fi ales orice altă femeie, te-aş fi bătut uşurel pe spate şi ţi-aş fi lăudat dibăcia. Ai trecut cu bine prin multe dintre pocinoagele obişnuite. De pildă, nu te aflai în camera ei, ceea ce scădea considerabil riscul ca soţul ei să dea peste tine, în împrejurări normale. Apoi, micile semne de iubire lăsate pe ea... Chiar dacă soţul n-ar fi descoperit niciodată cine le-a făcut, ar fi ştiut că femeia a fost violată sau sedusă. În ambele situaţii, vânătaia îi apăra onoarea.

Darzin se opri.

— Legarea mâinilor a fost o alegere bizară totuşi. Soţia mea ţi-a sugerat aşa ceva?

Kihrin clătină din cap.

— Eu.

— De ce?

Băiatul ridică din umeri.

— Îmi place aşa, uneori.

— Hmm... Bănuiesc că fiecare are gusturile lui, dar îţi recomand să renunţi la drăcovenia asta. Nu e niciodată o idee bună să te pui într-o poziţie vulnerabilă. Tu să-ţi legi partenera. N-o lăsa niciodată pe ea să te lege.

Darzin sorbi din apă o clipă în timp ce fiul său se dădea jos din pat.

— Şi, că tot veni vorba, văd că avem aceleaşi gusturi la femei. Deloc surprinzător, dar ar trebui să-ţi iei unele precauţii de bază.

Kihrin îl privi pe sub gene.

— Nu sunt idiot. Am un inel de la o Casă Albastră...

Darzin îşi dădu ochii peste cap.

— Adică să nu le ucizi.

Groaza se întoarse în ochii tânărului.

— Să le omor...

— Am văzut ce i-ai făcut Alshenei. Şi ei îi place să joace dur, şi sunt sigur că te-a aţâţat bine de tot. Dar nu încerca să negi că ai ceva

întunecat în tine şi că nu te încântă durerea la fel de mult ca plăcerea!

Kihrin se întoarse.

— Nu! Eu...

Însă negarea păru să se înţepenească în gâtul băiatului.

— Poţi intra în bucluc dacă mergi prea departe, îi spuse fiului său cu blândeţe. Ştiu. Am trecut şi eu prin asta. Poate fi o mare dilemă. Fii delicat cu nevestele altor bărbaţi şi păstrează-ţi pasiunile adevărate pentru sclave! Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu ele. O să-ţi fac chiar un favor. Am un grup de sclave pe care le trimit la Octagon să fie vândute în după-amiaza asta. Multe dintre ele sunt cam jerpelite după gustul meu; altfel, fetele sunt drăguţe şi bine pregătite. Îţi dau două. Le poţi alege singur.

Băiatul se uită la el cu ochi plini de speranţă, dar şi de disperare. Darzin aproape că izbucni în râs. Flăcăul chiar îi făcuse treaba mai uşoară.

Apoi, ochii aceia albaştri deveniră ca de gheaţă şi Kihrin spuse:

— Resturile altor bărbaţi nu mă interesează, tată. Numai nevestele altor bărbaţi.

Darzin se simţi sfâşiat între dorinţa de a râde şi de a-l plesni. Kihrin era un nenorocit mic...

Tipic D'Mon. Semăna atât de mult cu el, încât Darzin avea uneori senzaţia că se priveşte în oglindă. *Nu,* se corectă el. *Nu ca mine. Ca Pedron. Ca şi cum Pedron ar fi renăscut.* Pentru o clipă, pe Darzin îl trecu un fior. Aproape că se cutremură, dar reuşi să alunge amintirile întunecate din mintea sa. Apoi, zâmbi.

— Cum vrei! Se pare că preferi să înveţi lucrurile pe pielea ta.

Darzin se duse la uşă, ocolind mica baltă de sânge[97].

— Ah! rosti el, oprindu-se la uşă. Se subînţelege, dar tot o să-ţi repet: dacă o atingi pe Alshena din nou, n-o să te omor, dar o voi ucide pe ea.

Bărbatul rânji.

— Oricum a venit vremea s-o schimb cu o nevastă mai tânără, aşa că mi-ar plăcea să am o scuză bună.

Îşi lăsă fiul aşa, uitându-se după el cu ochii goi şi reci, precum suprafaţa încremenită a unui lac îndepărtat.

---

[97] M-am întrebat mereu cum reuşesc imitatorii asta, de vreme ce mare parte din timp nu par să sângereze.

La fel ca Pedron. Trebuia să aibă grijă cu băiatul ăsta.
Era limpede că avea o parte întunecată în el.

53: ANTRENAMENT RAPID

(Povestea lui Kihrin)

Am reluat antrenamentul cu Doc. Anotimpurile se succedau rapid unul după altul în timp ce trăiam şi muream de o mie de ori în iluzii meşteşugite de Zdrobitorul de Lanţuri. Încercam mereu şi dădeam greş să găsesc o cale prin care să trec de Bătrânul. Înţelegeam acum că nu era nevoie să mă omoare, ci că îmi oferea o ameninţare mai groaznică decât moartea. Oricât de mult progresam sub îndrumarea lui Doc, nicio sabie nu mă putea elibera de dragon[98].

— Măcar de-aş fi fost mai bun la magie! m-am văicărit eu într-o zi în faţa lui Tyentso în timp ce mâncam de prânz.

Rareori o mai vedeam în afara meselor: lecţiile mele cu ea deveniseră nişte amintiri vagi, în vreme ce amintirile cu Doc, tot mai puternice.

— N-am niciun fel de talent.

Tyentso a pufnit.

— Dacă ar fi adevărat, n-ai vedea dincolo de Primul Văl, puşlama mică. Cei mai mulţi dintre neisprăviţi nu văd niciodată.

Un an petrecut pe Ynisthana se dovedise blând cu Tyentso. Pielea ei îşi pierduse aspectul aspru căpătat în anii petrecuţi pe mare. Părul, din uscat şi cu vârfurile despicate de la umezeala sărată, crescuse lucios şi strălucitor. Se mai îngrăşase, fiindcă insula o încuraja să mănânce regulat, dar făcuse şi muşchi de la exerciţiile intense. Chipul ei avea culoare acum, un lucru care îi lipsise cât lucrase pe *Nenorocirea.*

Adevărat, nasul era la fel de ascuţit cât să taie un om cu el şi bărbia ei, un vârf de suliţă, dar ridurile de pe frunte aproape că dispăruseră de tot. Cred că nimeni nu fusese la fel de surprins de transformare cât Tyentso însăşi. Se minuna când vedea că membrii Frăţiei îi caută

[98] Deloc adevărat, dar presupun că e mai corect să spun că nicio sabie la care avea Kihrin acces nu era în stare de o asemenea faptă.

compania pentru alte lucruri în afara studiului.

— Ştiu o singură vrajă. Una! Şi nu merge cu Bătrânul. Am încercat. Tot mă poate vedea.

Tyentso învârtea lingura în bol, încruntându-se.

— Magia nu e o chestiune de memorie, puşlama mică. Trebuie să schimbi felul în care vezi, în care gândeşti. Îţi impui voinţa asupra universului. Dintr-o mie de oameni, nici măcar unul nu poate face o vrajă simplă.

Femeia a lăsat lingura să-i cadă în castron.

— În orice caz, dragonii nu sunt creaturi cunoscătoare de magie, ei *sunt* magie. Ba, mai rău, sunt vârtejuri magice ale haosului. Ar fi dificil să foloseşti magie ca să-i păcăleşti.

— Doc a făcut-o.

— Doc foloseşte un talisman. Şi al tău ar funcţiona asupra lui, dar nu ţi-ar plăcea rezultatul.

— Dacă încerci să mă înveseleşti, Ty, nu te pricepi deloc la asta.

Am împins castronul din care mâncasem.

— Tu cum ai învăţat? Ţi-a luat ani întregi holbându-te la o lumânare sau încercând să mişti cu mintea o frunză?

Spre surprinderea mea, Tyentso a devenit livid*ă*, a tras adânc aer în piept şi şi-a ferit privirea.

— Nu.

— Păi, şi-atunci?

Femeia s-a ridicat în picioare.

— N-ar merge pentru tine. Nu-ţi recomand.

Mi-am lăsat capul într-o parte, surprins. De când o ştiam eu pe Tyentso, nu ocolise niciodată o întrebare fără nicio explicaţie. Nu-mi închisese niciodată gura fără să mă dădăcească şi să-mi spună de ce sunt prost.

Am apucat-o de marginea cămăşii.

— Ty, ce-am *zis?*

A smuls materialul din mâna mea şi a deschis gura să-mi trântească o replică. Apoi a închis-o din nou.

— Las-o baltă! m-a îndemnat ea cu un glas obosit.

Tyentso a luat castronul de pe masă şi s-a dus la bucătărie să-l spele.

O săptămână mai târziu, Tyentso a apărut la mine în cameră după ce

s-a lăsat întunericul. Dar nu e nimic din ce vă închipuiţi. De fapt, aveam cu mine o femeie vanté pe nume Lonorin, pe care Tyentso a dat-o afară cu o mână fermă şi deloc politicoasă.

— Aşadar, ai hotărât că-ţi plac în pat floricelele astea drăguţe vanté, aşa-i?

Am oftat şi mi-am aruncat un cearşaf în jurul şoldurilor.

— Am crezut că stabiliserăm că nu sunt genul tău, Tyentso.

— Nu numai că nu eşti genul meu, dar eşti şi destul de tânăr să-mi fii fiu, un gând care mă îngrozeşte nespus. Vantéii ăştia nemuritori n-or avea niciun fel de standarde, dar, pe toţi demonii, eu am!

Tyentso a ridicat un coş acoperit cu o pânză neagră.

— În fine, am adus ceai. Mă jur că n-am pus nimic rău în el.

— Dacă voiai să mă ucizi, ai avut o grămadă de ocazii până acum.

I-am făcut semn cu mâna către măsuţa din trestie şi scaunele de lângă saltea.

— Şi din ce motiv am plăcerea acestei vizite? E puţin cam târziu, iar eu sunt puţin cam dezbrăcat.

— Cunosc un mod prin care poţi sparge zidul magic.

Mi-am înclinat capul.

— Bine, ascult!

Tyentso a scos ceainicul şi mai multe căni din coş.

— Însă e periculos. Ca să nu mai vorbim că e şi al naibii de neplăcut. Nu m-aş fi oferit deloc, dar...

Femeia s-a strâmbat cât a turnat ceaiul.

— N-o să te mint, ticălos mic, mă simt prost pentru gaeşul tău.

Am chicotit şi m-am întins după ceai.

— Probabil că ai făcut asta cu o mie de oameni, Ty.

— Dar n-am ştiut că poţi scăpa. Şi, la fel de sigur, n-am ştiut că, atunci când mori şi treci de Al Doilea Văl, gaeşul te va trage spre iad.

Am îngheţat şi am simţit un fior prin tot corpul.

— Poftim?

Tyentso s-a încruntat.

— Când mori, nu te duci în Ţinutul Păcii. Nimeni cu suflet gaeş, din câte se pare. Înţeleg, în sfârşit, cu ce se aleg demonii din asta şi de ce ne permit să-i invocăm.

M-am holbat la ea până când obrajii i s-au făcut roşii, apoi a înjurat şi şi-a ferit privirea.

— La naiba cu toate, habar n-aveam! Ştiam că rănirea sufletului

superior ar putea împiedica drumul spre ţinutul Thaenei, dar nu credeam că un gaeş poate cauza o asemenea nenorocire. Crezi că demonii se opresc să le ţină muritorilor o lecţie despre ce se întâmplă cu sufletele pe care le fac gaeş pentru noi? Că fiecare suflet luat este o şansă pentru ei să-şi sporească puterea? Nici vorbă. Am aflat aici... Aşa ceva nu te învaţă la Academie[99].

Mă luptam din greu cu valul de greaţă. Încă nu pusesem toate piesele la un loc, nu înţelesesem ce ar putea însemna un gaeş. Xaltorath ar putea să-mi revendice sufletul mai târziu, la o adică. Nici măcar moartea nu m-ar elibera. Am simţit aceeaşi claustrofobie, acelaşi sentiment îngrijorător şi neplăcut că sunt încolţit şi prins într-o temniţă pe care îl trăisem când Bătrânul îmi arătase bietele suflete ţinute în „grădina" lui.

— Aşadar...

Am dat pe gât restul de ceai şi am pus cana pe masă, în faţa lui Tyentso.

— De ce crezi că mă poţi învăţa magie acum, dacă înainte n-ai fost în stare?

Tyentso şi-a cercetat degetele câteva secunde încordate, după care şi-a ridicat privirea.

— Cea mai murdară şi mai urâtă parte când înveţi vrăjitoria este că vorbele nu sunt suficiente. Să înveţi cum să faci o vrajă nu ţine de memorare sau de recitarea unor formule ori de desenarea unor simboluri pe podea. Magia înseamnă să înveţi pe cineva modul corect în care *să gândească.* Nicio limbă, nici măcar limbile voras vechi, nu pot descrie modelele precise ale gândului, harta gândurilor conştiente, atât de necesară pentru a face până şi cea mai simplă vrajă.

Am înghiţit în sec şi m-am lăsat pe spate.

— Bine! Deci... Mă întorc la întrebarea mea iniţială. Cum mă vei învăţa?

Ochii lui Tyentso s-au aprins când şi-a împins bărbia în faţă.

— Făcându-te să înveţi ca mine: de la o minte la alta. O să lăsăm o fantomă să te posede, iar apoi eu voi...

---

[99] Gaeşul e considerat o variantă a talismanelor magice făcute de vrăjitori, periculoase doar pentru că un duşman care pune mâna pe el îl poate folosi împotriva celui cu suflet gaeş. Nu se predă nicăieri faptul că un gaeş provoacă acest tip de distrugere spirituală. Veşti tulburătoare chiar şi pentru mine.

— Stai puţin!

M-am îndreptat de spate.

— Ce-o să fac?

Tyentso şi-a dres vocea.

— O fantomă. O fantomă te va poseda şi, în tot acest timp, voi doi veţi avea un contact mental strâns. Ar trebui să fie suficient ca să poţi înţelege intuitiv procesul unei vrăji. La mine a funcţionat. Nu văd niciun motiv pentru care să nu meargă şi în cazul tău.

Am înghiţit din nou în sec.

— Dă-mi voie să repet! Vrei să las o fantomă să-mi posede corpul şi să mă înveţe magie. Presupunând că aşa ceva ar funcţiona şi că eu sunt destul de nebun şi de disperat ca să fiu de acord, unde naiba găsim fantoma unui vrăjitor?

Tyentso a ridicat mâna.

— Eu. Eu o să fiu fantoma.

54: CĂLĂTORIA CU TRĂSURA

(Povestea lui Talon)

— N-am de gând să fug. Am nevoie de o trăsură, atâta tot. Du-te şi întreabă-l pe Înaltul Lord…

Tonul furios al lui Kihrin D'Mon răsună limpede în curtea unde se aflau grajdurile. Se înroşise la faţă şi părea pe punctul de a-şi ieşi din minţi în orice moment din cauza frustrării.

— Care e problema? întrebă Tishar D'Mon, coborând treptele.

Femeia îi făcu semn unuia dintre grăjdari.

— Trăsura mea, te rog!

Cel mai nou fiu al Lordului Moştenitor se opri în mijlocul discuţiei aprinse cu mai marele grăjdarilor, care îl ocoli pe Kihrin şi făcu o plecăciune spre Tishar.

— Doamna mea, am porunci stricte să nu-i permit tânărului să părăsească moşia fără escortă.

— Ah! făcu Tishar. Dar asta nu e nicio problemă şi îţi mulţumesc că stai cu ochii pe el!

Femeia întinse mâna spre Kihrin.

— Îmi pare rău că am întârziat! Mergem?

Tânărul se prinse repede. Făcu o plecăciune peste mâna ei, apoi se dădu în spate din nou.

— E vina mea, mătuşă Tishar. Ar fi trebuit să le spun că te aştept.

— Vezi, Hosun? zâmbi Tishar spre mai marele grăjdarilor.

Îl ştia pe Hosun de când era doar un băiat fascinat de cai, făcând ucenicie pe lângă mai marele grăjdarilor de atunci. Nu-l păcălise deloc cu prefăcătoria ei, dar Hosun se hotărî să-i cânte în strună.

— Desigur, doamna mea, spuse Hosun cu un zâmbet sec şi o plecăciune.

Bărbatul se întoarse înapoi la grajduri.

— Trăsura doamnei!

Kihrin răsuflă uşurat.

— Mulţumesc! îi şopti el.

— Cu plăcere! îi răspunse ea, tot în şoaptă. Şi unde mergem azi?

— La Octagon.

Replica lui o luă prin surprindere.

— Dar nu e nimic de văzut acolo, dragule. Doar o grămadă de suflete nenorocite şi vulturii care se rotesc, hrănindu-se cu ghinionul lor.

— Te rog!

Femeia auzi atâta emoţie în cele două cuvinte, încât aproape că se aşteptă ca băiatul să cadă în genunchi.

Tishar îl privi cercetător. Băiatul era curat şi îmbrăcat cum se cuvine, dar micile detalii îi dădeau de gol graba: felul în care părul fusese prins cu clama aurie, vânătaia de la încheietură, pe care cineva neglijase să o trateze cu ajutorul unui tămăduitor.

Se opri din cercetare când Hosun se întoarse cu trăsura.

— De unde ai luat *asta?*

Kihrin căscă gura uluit. Se holbă la mijlocul de transport fără să-şi ascundă uimirea.

Tishar zâmbi. Propria reacţie fusese, în mare, la fel ca atunci când o văzuse pentru prima dată, cu un sfert de secol mai devreme. Trăsura putea fi considerată atât mijloc de transport, cât şi bijuterie. Lucrată cu măiestrie din lemn negru, rar, şi ornată cu nestemate, nu lăsa vreun dubiu cu privire la natura regală a ocupanţilor.

Farmecele care creau un strat fin magic peste orice suprafaţă erau de departe mai scumpe decât tot aurul şi toate pietrele preţioase la un loc. Mulţi se oferiseră să o cumpere pe parcursul anilor, aşa cum mulţi încercaseră să pună mâna pe ea prin tot felul de manevre.

Dar trăsura îi aparţinea lui Tishar.

Hosun înhămase patru cai aurii în faţă şi îl chemase nu numai pe vizitiul ei obişnuit, Sironno, ci şi şase gărzi în uniforma colorată a Casei, să se cocoaţe pe plafonul ei.

Se simţea protector azi. Pesemne că avea şi motive.

— Fratele meu, Pedron, mi-a dat-o, spuse Tishar în vreme ce Sironno le ţinea uşa deschisă să urce. Chiar înainte să mă trimită să mă mărit cu Lordul Moştenitor D'Evelin.

Tishar îi făcu un semn din cap vizitiului.

— Du-ne la Octagon! Foloseşte ruta nordică!

— Da, doamna mea.

Bărbatul făcu o plecăciune şi aşteptă până când cei doi se aşezară, apoi închise uşa.

— Mulţumesc! zise Kihrin, deşi se vedea că abia îşi stăpâneşte degetele să nu mângâie pernele fine de catifea.

— Sunt curioasă de ce eşti atât de nerăbdător să mergi la piaţa de sclavi. Nu-mi spune că vrei şi tu unul!

Tishar nici măcar nu încercă să-şi ascundă dezaprobarea din voce.

Băiatul se strâmbă şi îşi feri privirea. Expresia mohorâtă de pe chipul tânărului îi amintea intens de Pedron.

Şi de Therin.

— În caz că te întrebi dacă poţi avea încredere în mine în privinţa secretului care te face să arăţi atât de întunecat, continuă Tishar pe când Sironno lovea din bici şi îndemna caii spre străzile oraşului, răspunsul este un nu clar.

Kihrin o privi şocat.

— N-ai de unde să ştii cui îi voi spune sau cum voi folosi informaţia asta. Nu-ţi pot oferi nicio garanţie, ca să fiu sinceră.

Femeia se aplecă spre el.

— Nu câştigi nimic fără să rişti, tinere. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ţi încerci norocul cu cineva.

Băiatul se încruntă şi se holbă la propriile mâini.

— Poate că niciunul dintre voi nu e o alegere bună.

— Ah, suntem o casă de şerpi, corect!

Tishar îi zâmbi şi trase draperiile peste ferestre, mai degrabă din obişnuinţă, decât de nevoie, aprinzând o lampă cu lumină magică.

— Dacă te consolează cu ceva, am fost măritată cu Pharoes D'Evelin timp de 25 de ani. I-am supravieţuit şi lui, şi fiilor noştri. Deşi arăt tânără, sunt bătrână, şubredă şi sătulă până peste cap de jocurile imperiului. Nu înseamnă că sunt de încredere, atâta vreme cât e puţin probabil să ai ceva ce îmi *doresc.*

Băiatul zâmbi, deşi femeia văzu limpede că zâmbetul nu se reflectă şi în ochii lui.

— Trebuie să cumpăr o sclavă pe care Darzin a trimis-o la Octagon. O cheamă Talea.

— Ah, excelent! Acum avem ceva concret. Totuşi, te rog să reţii câteva lucruri: potrivit legilor, nu eşti adult, nepoate. Nu încă. Nu până la venirea Anului Nou, când e ziua ta de naştere. Dacă intrăm în Octagon şi o cumperi pe această Talea, Darzin şi-o poate însuşi din

nou, aşa cum îşi poate însuşi tot ce deţii, căci rămâi deocamdată proprietatea tatălui tău.

Kihrin făcu ochii mari. Apoi îi închise şi îşi lăsă capul pe spate până se lipi de banchetă.

— Sunt un idiot.

— Nu amesteca ignoranţa cu prostia, tinere! Pur şi simplu nu eşti obişnuit să ai un tată căruia să nu-i pese de lucrurile tale. Recomandarea mea este să nu încerci s-o cumperi tu singur. Cumpăr-o în numele bunicului tău Therin. O să se enerveze puţin că faci cumpărături pe banii lui, dar va fi dornic să-ţi ofere un plan prin care să-i restitui aurul.

— Asta ar putea funcţiona, spuse Kihrin muşcându-şi buza de jos. Am banii necesari s-o cumpăr. Nu e nicio problemă.

— Probabil că o placi mult pe fată.

Kihrin clătină din cap.

— N-am văzut-o niciodată.

Tishar ridică o sprânceană şi aşteptă o explicaţie.

— Am cunoscut-o pe sora ei. La Vălul Sfâşiat. A fost ucisă din cauza mea.

Băiatul înghiţi în sec, arătând de parcă mâncase ceva stricat.

— Am văzut-o pe Talea când a plecat. Darzin tocmai ce mi-a permis să aleg una dintre sclavele lui. Aş fi putut s-o aleg atunci. Însă l-am refuzat.

Kihrin hohoti amar.

— Ar fi ucis-o dacă şi-ar fi dat seama că e importantă pentru mine.

— Susţin adaptarea ta isteaţă la politicile familiei D'Mon, spuse Tishar. Nu mă îndoiesc nicio clipă că ai dreptate[100].

Femeia făcu un semn spre el, de parcă ar fi închinat în cinstea lui un pahar de vin invizibil.

— Cred că în acest moment nu ne mai rămâne decât chestiunea pentru care te-am căutat ca să o discutăm.

Kihrin clipi la ea.

— Stai puţin! Mă căutai?

— Da. Vezi tu, voiam să-ţi împărtăşesc un secret. Ştii cum am reuşit să supravieţuiesc atâţia ani în acest oraş? Femeia nu mai aşteptă

[100] Nu, dar doar pentru că fata reprezenta o momeală excelentă. Deşi, cine mai ştie? Darzin s-ar fi putut dovedi suficient de imbecil ca s-o omoare.

răspunsul lui şi continuă: Pentru că n-am uitat niciodată că mama a fost sclavă. Dacă n-ar fi fost eforturile fratelui meu, probabil că şi eu aş fi ajuns tot sclavă.

Băiatul se încruntă.

— Sclavia nu se moşteneşte.

— Nu, dar de ce-ar cheltui bani un stăpân de sclavi crescând un cetăţean liber? Numai un părinte îşi poate vinde copiii, dar, când părintele este şi el tot un sclav, se poate pune... *o presiune...* puternică pentru a obţine cooperarea lui. O găselniţă pe care am văzut-o exploatată tot timpul cât am trăit sub acelaşi acoperiş cu cei din Casa D'Evelin.

Tishar făcu o pauză destul de lungă cât să observe că lui Kihrin îi venea să vomite. *Nu eşti atât de hărtănit pe cât te credeai, nu-i aşa, tinere?*

— Să nu uiţi că am construit acest imperiu pe spinarea sclavilor şi a servitorilor, iar ei – toţi – pot fi *aruncaţi* la gunoi în orice clipă. Oamenii l-au urât pe fratele meu, Pedron, fiindcă a încercat să schimbe starea asta de lucruri, dar eu te întreb: ar fi fost oare atât de îngrozitor?

Kihrin înghiţi din nou în sec.

— El... totuşi, urgia zeilor. Riscul de a declanşa blestemul...

Femeia dădu din mână a silă.

— Credea că putea preveni asta. Nu se considera un bărbat rău. Credea că tot ce făcea era corect – ceea ce trebuia să se întâmple pentru binele imperiului. Voia să rezolve problemele. Tragedia e că s-a înhăitat cu oamenii care erau prea dornici să profite de visurile din capul lui pentru a-şi împlini propriile ţeluri şi apoi să-l facă ţap ispăşitor în caz că planurile lor erau descoperite.

— Vrei să spui că a fost o victimă în Afacerea Vocilor?

Femeia oftă.

— Nu, probabil că nu. Nu-i port pică lui Therin pentru ce a făcut. Dacă nu ar fi procedat aşa, blestemul zeilor ne-ar fi omorât pe toţi. Însă, uneori, nu mă pot împiedica să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Pedron ar fi avut succes. Voia să schimbe atât de multe, atât de multe, încât schimbarea părea imposibilă din cauza statutului său. Cine ştie cât de diferită ar fi fost lumea până acum?

— Diferit nu e întotdeauna mai bine, doamna mea.

— Hmm...

Femeia îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Am învăţat de la el. Din greşelile, dar şi din succesele lui. Am încercat să fiu darnică, atât cât mi-au permis poziţia şi sexul. Într-o casă în care d-alde Darzin mişună pe holuri, servitorii sunt *recunoscători* dacă sunt feriţi de ieşirile lui furioase. Aşa că îmi spun unele lucruri. De pildă, că Alshena a ieşit din apartamentul tău, de dimineaţă, târându-se pe mâini şi pe genunchi, însângerată din cap până-n picioare, dar că nu a izbutit să ajungă la niciunul dintre tămăduitorii ei.

Tishar lovise nemilos şi surprinzător, iar expresia uluită de pe chipul lui Kihrin aproape că îi sfâşie inima. Ruşine şi disperare, amestecate în egală măsură cu groază şi dispreţ.

— N-a fost... n-a fost nimic de genul ăsta...

— Ştiu. Nu eşti tu cel care a rănit-o. Darzin a ieşit şi el de la tine la scurtă vreme după aceea. Bănuiesc că el însuşi i-a tratat rănile pe care i le-a provocat, pentru a opri orice bârfă din partea tămăduitorilor. În ceea ce priveşte motivul care l-a determinat să-şi bată nevasta, într-o manieră care, sincer vorbind, e exagerată chiar şi pentru Darzin, cameristele care ţi-au schimbat patul consideră că a fost cât se poate de limpede.

Culoarea care îi înroşise obrajii cu doar câteva secunde mai devreme pieri de pe faţa lui complet.

— Ce vrei? întrebă el într-un târziu, părând că se resemnase.

Băiatul învăţa repede. Fireşte că se aştepta să fie şantajat.

Tishar oftă.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, răspunse ea, ridicând mâna. Ascultă, mai întâi! Cred că am fost în aceeaşi situaţie ca a ta, dar poate mă înşel. Am propriile amintiri despre asemenea seri. Începe cu băutura şi ceva motive care stau în spatele băuturii. Cineva în care ai încredere îţi zâmbeşte în timp ce îţi umple întruna paharul. Apoi vine noaptea şi totul se înceţoşează. Ca să fiu sinceră, nu e o ceaţă neplăcută. Mai târziu, e altă treabă. Mai târziu, când nimănui nu-i mai pasă că spui nu şi că hainele zboară în toate direcţiile, iar mâinile te ating în locuri în care nu s-ar cuveni.

Femeia ridică un deget şi îşi lovi nasul cu el.

— Am o singură întrebare, băiete: *ai vrut* să se întâmple?

Kihrin îşi feri privirea.

— Totul a fost o greşeală îngrozitoare. Lucrurile au luat-o razna. Dacă aş putea să şterg întâmplarea, aş face-o. Darzin a dat peste noi

dimineaţa. Am crezut că o va ucide. Posibil o s-o facă mai încolo.

— Kihrin, spuse Tishar, aplecându-se şi dând să-l apuce de mână.

Femeia se opri totuşi când băiatul tresări şi se trase departe de ea.

— Kihrin, repetă ea. Ştiu cât este de ispititor să te învinovăţeşti pentru cele întâmplate sau să zici că n-a fost vina nimănui, dar aş vrea să-ţi aminteşti că numai unul dintre voi, azi-noapte, în dormitorul tău, avea vârsta legală.

Băiatul pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Am aproape şaisprezece ani.

— Să-i supravieţuieşti unei date din calendar nu înseamnă că vei avea, în mod miraculos, înţelepciunea să treci peste asta. Ai *aproape* şaisprezece ani. Ea are de două ori vârsta ta. Ia în calcul şi faptul că, dacă există un talent pe care membrii regali îl stăpânesc oricând şi oriunde cu o perseverenţă de nezdruncinat, atunci acesta e *băutul!* Alshena ar putea să bea şi un butoi, la o adică; aşadar, dacă noaptea trecută a fost o împrejurare care a luat-o razna, s-a întâmplat aşa numai pentru că a vrut Alshena. Întrebarea mea e: tu ai vrut? Fiindcă dacă răspunsul e da, atunci confirmă-mi şi nu vom mai vorbi niciodată despre asta!

Băiatul nu izbuti să se uite în ochii ei. Îşi privi mâinile, apoi tivul agoléului ei şi interiorul tapisat şi împodobit cu nestemate al trăsurii.

Tishar aşteptă.

— Nu, şopti el. Nu, n-am vrut. Băiatul îşi drese vocea şi vorbi tare: Cred că încerca să mă ajute.

— Şi te-a ajutat?

Kihrin se strâmbă.

— Nu. Pe toţi zeii, nu!

— Atunci, va trebui să-i fac o vizită. Femeia se poartă bizar de câteva luni încoace. Am lăsat-o prea mult timp de capul ei.

— Nu vreau să am necazuri, se împotrivi Kihrin. A trecut prin multe.

Tishar pufni exact când porniră să coboare spre Octagon.

— Aşteaptă până termin cu ea!

55: JUDECATA DOAMNEI PALIDE

(Povestea lui Kihrin)

Sunt impresionat că ai avut curajul să spui adevărul, Talon.

Pe de altă parte, ce-ţi pasă ţie? Ai făcut lucruri mai rele decât să profiţi de un adolescent, nu-i aşa?

În fine, planul lui Tyentso... ei bine, n-a mers atât de bine cum sperasem.

Pentru început, deoarece Khaemezra a refuzat să ne ajute.

Am găsit-o pe Khaemezra a două zi de dimineaţă şi, recunosc, am presupus că o să fie de acord. În definitiv, de ce nu? Doar era Înalta Preoteasă a Zeiţei Morţii şi ceea ce îi ceream să facă părea destul de normal în comparaţie cu practicile bizare ale religiei ei. Tyentso urma să moară. Eu aveam să primesc o lecţie de magie. Khaemezra o readucea la viaţă pe Tyentso. Simplu.

Numai că nu era.

Tyentso şi-a dres glasul, mi-a aruncat o privire plină de regrete şi s-a întors din nou spre Sfânta Mamă a Frăţiei Negre.

— E doar o mică deviere de la ritualul maevanos. Nu îţi cer decât câteva ore înainte de întoarcerea mea, atâta tot.

— Ty crede că va funcţiona, am adăugat.

Bătrâna mi s-a părut furioasă doar pentru că îndrăzneam să-i facem o asemenea sugestie. S-a holbat la Tyentso.

— Are legătură cu Phaellen, nu-i aşa?

Habar nu aveam despre cine vorbea, dar Tyentso s-a făcut albă la faţă ca varul.

— Cine e Phaellen? am întrebat.

Tyentso şi-a încrucişat braţele la piept.

— Phaellen D'Erinwa. El e... fantoma care m-a învăţat pe mine.

Prietena mea a inspirat adânc.

— N-are importanţă.

Tyentso s-a uitat din nou la Khaemezra.

— Nu credeam că ştii despre el.

Khaemezra a privit-o furioasă.

— Îi ştiu *pe toţi* cei care mor.

— Iar asta nu e deloc înfricoşător, am zis. Nu sunt încântat deloc de ideea de a fi posedat, dar sunt şi mai puţin fericit să fiu ţinut în lesă aici de Bătrânul. Aşa că, dacă există vreun motiv pentru care Tyentso nu poate face asta – pe lângă faptul că încălcăm puţin regulile obişnuite ale maevanosului –, te rog să-mi spui, ca să pot începe să lucrez la următorul plan nesăbuit de a pleca naibii de pe insula asta!

Am pocnit din degete.

— Am deja unul. Vreo idee de unde aş putea cumpăra cinci lăzi cu arici?

— Nu ar trebui să încerci să pleci deloc. Încă n-ai terminat antrenamentul. Am tras aer în piept şi m-am luptat cu dorinţa să rostesc ceva ce aveam să regret după aia.

— Nu-mi plac cuştile. Şi, mai ales, nu-mi place ce vrea să facă Bătrânul cu mine.

Nările Khaemezrei au fremătat uşor.

— O fantomă nu e doar un spirit mort. Sufletele nu sunt menite să stea de această parte a Vălului, departe de trupul care le-a hrănit. Când mori, călătoreşti dincolo de Al Doilea Văl, în Viaţa de Apoi. Toată lumea. Inclusiv oamenii care experimentează maevanosul. Ca să devii fantomă, cineva care zăboveşte de această parte a Vălului, trebuie să fii mort, dar prea slăbit, prea furios sau prea legat de lumea noastră ca să treci cu succes de perioada de tranziţie. E primejdios. Sufletul inferior te secătuieşte şi, dacă stai suficient de mult timp prins în această stare, tu – sau mai degrabă Tyentso – nu va mai putea să se întoarcă sau să se îndrepte spre Ţinutul Păcii ca să renască într-o bună zi.

Ochii femeii au sclipit cu asprime când a făcut un gest spre Tyentso.

— Şi să nu uităm: trebuie să treci printr-un maevanos. Nu există nicio garanţie că ţi se va permite să te întorci.

— N-am trecut prin el fiindcă...

Tyentso şi-a lins buzele.

— Fiindcă bănuieşti că te-ar putea găsi nevrednică... a continuat Khaemezra. Şi dacă ai dreptate? Nu ai dus o viaţă pură, copilă.

— Ştiu ce am făcut.

Ochii lui Tyentso i-au întâlnit pe ai mei.

— Dar asta e important.

Am tresărit. Ştiam că vrea să mă ajute ca să se scuze fiindcă se simţea vinovată pentru povestea cu gaeşul. Şi încă nu o iertasem complet, nu? Chiar trebuia să am moartea ei pe conştiinţă dacă lucrurile nu mergeau?

— Ty, nu vreau să mori.

— Să mor e şi ideea, puşlama mică. În fine, să te bat la cap cu teoria magiei până îţi dai ochii peste cap nu funcţionează, aşa că hai să încercăm ceva nou! Să învăţ în felul acesta a fost suficient pentru mine. Şi ar face bine să funcţioneze naibii şi pentru tine, căci n-am de gând să trec prin asta de două ori!

— Eşti sigură că vrei să o faci? a întrebat-o Khaemezra pe Tyentso din nou. Nu vei putea ascunde niciun secret cât timp eşti moartă. Cine eşti, ce eşti, totul va fi dezvăluit.

Privirea ei iscoditoare s-a îndreptat spre mine.

— Iar asta îl include şi pe el.

— Nu mai încerca să mă sperii, nebună bătrână! Sigur vreau s-o fac.

Un zâmbet imperceptibil a apărut pe buzele Khaemezrei.

— Aşa se pare.

Khaemezra a ridicat un cuţit, apoi l-a întins spre Tyentso.

— Hei! Aşteaptă puţin! Când spui că faci asta, doar nu vrei să zici că acum, nu?

M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă doi thrissi cu tobe urmau să se ivească de niciunde.

Până şi Tyentso a părut luată prin surprindere.

— Ba da. Chiar acum. Cererea ta e destul de smintită, încât să nu o doresc inclusă în ritualurile noastre obişnuite. Astfel, îţi pot oferi întreaga mea atenţie dacă lucrurile merg prost.

Khaemezra a rostit cuvintele de parcă problemele reprezentau o certitudine, şi nu doar o posibilitate.

Mi s-a uscat gura.

Tyentso a luat cuţitul.

— Nu avem nevoie de puţină ceremonie?

— Nu, a răspuns Khaemezra. Nu-ţi trebuie decât voinţa de a te întâlni cu Thaena.

Am ridicat mâna.

— Staţi puţin, de ce nu mai zăbovim un pic şi să...

Tyentso s-a înjunghiat cu cuţitul.

Sângele s-a răspândit încet, formând o pată de un roşu pur pe cămaşa ei albă din pânză. Tyentso a aruncat spre Khaemezra o privire acuzatoare, apoi s-a prăbuşit pe podea. Mi s-a părut mică, fragilă şi încremenită.

Khaemezra a rămas nemişcată şi tăcută.

— Şi acum? am întrebat-o.

— Aşteptăm.

— Atâta tot? Aşteptăm?

Înalta Preoteasă şi-a înclinat capul.

— Trebuie să-şi găsească singură drumul înapoi prin ţinuturile sălbatice din Viaţa de Apoi. Nu e un lucru uşor de făcut.

— Şi dacă nu poate?

— Atunci, nu astăzi va fi ziua în care înveţi magie de la o fantomă.

— Bine, bine!

Am început să umblu cu paşi mari prin cameră, fără să ştiu ce altceva să fac.

M-am oprit.

— Nu pot să ajut în niciun fel?

Khaemezra privea fix drept înainte, ignorându-mă.

Am oftat şi am început să mă agit din nou. În cele din urmă, m-am aşezat cu picioarele încrucişate lângă trupul lui Tyentso şi i-am pus mâna pe umăr. Am încercat să împing viziunea dincolo de Primul Văl.

Primul Văl era magia, Al Doilea Văl era moartea. Avea sens că n-ar trebui, ca simplu muritor, să pot vedea dincolo de Al Doilea Văl. Dar, dacă Tyentso încerca să înainteze, poate nici nu era nevoie. Dacă vedeam dincolo de Primul Văl şi poate întrezăream ceva dincolo de Al Doilea, exista posibilitatea să fiu ca o rază de lumină pentru ea, ca să-şi găsească drumul înapoi.

Recunosc, logica mea părea bizară, dar ce aveam de pierdut?

Am trecut de Primul Văl cu uşurinţă. Făceam asta din copilărie. Mi-am concentrat vederea cât am putut de mult. M-am luptat fără să mă mişc, încercând să-mi împing viziunea dincolo de aurele obişnuite. Parcă mă holbam atât de tare la un mozaic, încât mi se împăienjeneau ochii. Intensitatea din privirea mea îmi afecta viziunea tot mai tare.

M-am întins spre exterior. M-am întins spre interior. Cu disperare.

Am simţit o mână pe umăr. Fără să mă uit, am ştiut că e Khaemezra. Degetele ei subţiri, acoperite cu praf auriu, mi-au strâns carnea ca o

gheară de fier.

Perspectiva mea asupra universului s-a schimbat.

Experienţele mele anterioare cu magia păreau acum la fel de eficiente precum imaginea unui pisoi abia născut. Încă vedeam universul normal cu o claritate perfectă, dar, simultan, „vedeam" şi energia de pretutindeni. Am avut senzaţia că aud şi sunete, de parcă obiectele vizibile scoteau zgomote. Fiecare lucru – viu sau nu – avea propriul acompaniament muzical, un ritm, o vibraţie, un sunet aparte. Muzica şi lumina se aflau peste tot şi emanau vibraţii care se întreţeseau în valuri, crescând şi distrugându-se una pe alta.

Mi-am ridicat privirea spre Khaemezra şi mi-am dat seama că mă înşelasem.

Era altcineva.

Femeia care mă ţinea de umăr era o străină. Avea pielea întinsă, fină şi mai închisă la culoare decât jungla manolă. Luminile care îi scoteau în evidenţă pomeţii şi îi dansau pe frunte străluceau în nuanţe albăstrii. Părul ei, sau ceea ce putea fi considerat păr, mi-a amintit de aripile fluturilor, delicat, transparent, presărat cu şuviţe ce sclipeau opalescent în verde, azuriu şi violet. Avea gura mică, dar buzele pline, iar nasul îi era teşit, cu nări ce păreau extrem de mici. Ochii se conturau mari şi oblici, fără irisuri sau pupile vizibile. Aceştia reflectau solzii aurii ai rochiei ei în sclipiri de mercur, fără să aibă o culoare a lor anume.

Abia atunci am băgat de seamă centura de trandafiri purtată în jurul şoldurilor, prinsă cu un craniu micuţ, asortată cu trandafirii purtaţi pe cap ca o diademă. Mi-am dat seama într-adevăr că o mai văzusem.

Sau cel puţin îi văzusem statuile făcute din onix şi frunze aurii.

M-am întrebat, absent, de ce i se spunea Doamna Palidă.

Thaena mi-a întâlnit privirea.

Groaza mi-a cuprins sufletul. Ce am simţit nu a fost un sens al propriei morţi sau al vidului întunecat al unui sfârşit, ci o senzaţie profundă de goliciune. Thaena nu s-a uitat la mine, ci înăuntrul meu, în fiecare colţ al sufletului meu. Thaena mă ştia mai bine decât m-aş fi putut cunoaşte eu vreodată. Întotdeauna mă ştiuse bine, chiar înainte să mă nasc, iar acum aştepta pur şi simplu să mă întorc la ea.

Mi-am ferit privirea.

Strânsoarea mâinii ei pe umărul meu a devenit mai puternică. Zeiţa Morţii s-a întors spre cealaltă femeie din cameră.

O femeie, am observat eu, care nu arăta ca Tyentso.

Era tânără. Mai în vârstă decât mine, dar nu suficient să-mi fie mamă. O femeie slabă ca un ţâr, cu trăsături de quuros. Părul ei era o masă de bucle liliachii-cenuşii care îi înconjurau capul ca o furtună gata să lovească. Trăsătura cea mai izbitoare erau ochii oblici: mari şi negri, cu adâncurile labirintice nesfârşite ale membrilor atinşi de zei ai Casei D'Lorus.

Avea aceeaşi pată stacojie ce se scurgea pe faţa cămăşii, la fel ca Tyentso. Părea reală, întreagă, şi nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că ar fi o fantomă.

Dar eram şi eu informat.

— Tyentso, a zis Zeiţa Morţii, pe vremuri numită Raverí, fiica Ravei[101]. Ţi-am văzut sufletul. Ai fost judecată.

Tyentso s-a îndreptat de spate, părând şocată.

— Nu trebuia să dau un test?

— Testul a fost viaţa ta, a replicat Thaena. Şi ai dat greş. Eşti o criminală, invoci demoni şi eşti o mincinoasă neobrăzată, care i-a trădat pe oamenii ce au avut încredere în ea şi a trimis sute de suflete în iad. Ce sacrificiu erai gata să arzi pe altarul răzbunării? N-ai dus niciodată o viaţă care să merite trăită. Ce-ai făcut cu tine, în afară de răspândirea nenorocirilor? Ce-i laşi lumii care să o facă puţin mai bună măcar dacă ai părăsi-o definitiv? Petrece-ţi timpul cât vrei învăţându-l pe Kihrin, presupunând că va vrea să aibă de-a face cu tine! Nu te voi întoarce.

Şi cu asta, Zeiţa Morţii a părăsit camera.

---

[101] Numele urmează convenţia tipică vantéilor. Mă întreb dacă a fost intenţionat sau doar o coincidenţă? Au existat dintotdeauna zvonuri despre vantéii kirpis care încă trăiau în imperiu, în pădurea kirpisă, chiar şi după exilare. Nu s-a dovedit niciodată, fireşte. Cetăţenii quuros din ţinuturile vasale Kirpis şi Kazivar par să arate din când în când trăsături ale vantéilor kirpis precum părul buclat, adesea în nuanţe pastel.

56: OCTAGONUL

(Povestea lui Talon)

Când sosi trăsura, Sironno ţinu uşa pentru Tishar şi nepotul ei, în timp ce gărzile formară un rând de onoare în spatele lor.

Femeia se temuse că, după discuţia lor de pe drum, Kihrin avea să fie prea posomorât ca să ducă la bun sfârşit vizita. Se temuse degeaba: imediat ce Sironno deschise uşa, Kihrin sări din trăsură, o imagine perfectă a insolenţei plictisite.

Băiatul întinse mâna spre ea.

— Mergem?

— Desigur. N-o să dureze mult.

— Toată lumea poartă portocaliu, îi şopti Kihrin.

— E culoarea Casei D'Erinwa, îi explică ea. Nu mi-a lipsit niciodată ceva cât am fost măritată cu unul de-ai lor, dar am urât culoarea aia. Întotdeauna am arătat hidos în portocaliu.

Zonele publice ale Octagonului nu erau din cărămidă şi fier forjat, ci din marmură şi piatră raenan şlefuită, mai potrivită pentru un salon din Cercul Superior decât pentru o piaţă de sclavi. Cele mai pretenţioase zone ale Octagonului erau într-adevăr puţin diferite de saloane. Unde lumea ar fi putut admira obiecte fine de artă, Octagonul prezenta publicului regal desfrânat carnea cea mai râvnită.

Galeria principală, plină cu plante atârnate în ghivece, cu opere de artă şi fântâni, conţinea un panou simplu şi negru, pe care vizitatorii îl cercetau înainte să-şi continue drumul.

Tishar se apropie de el.

— În mod obişnuit, l-ai folosi ca să te orientezi, îi spuse ea lui Kihrin. Îl schimbă zilnic, în funcţie de cum variază anotimpurile. Camera 1: muncă domestică. Apoi camera 3: animatoare. Camera 4: servicii. Camera 7: plăcere. Camera 8: exotism. Şi lista continuă. Căutarea noastră necesită ceva mai mult serviciu personalizat. Din fericire, ştiu

exact pe cine să întreb.

Cu un zâmbet luminos, femeia se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi apăsaţi, care inspirau teamă, spre un bărbat ce deţinea funcţia de majordom şi îi întinse mâna ca bărbatul să i-o sărute. El îi zâmbi de parcă în faţa ochilor se ivise persoana lui favorită. Tishar se aplecă şi îi şopti la ureche ce-şi doreşte. Câteva momente mai târziu, o uşă laterală se deschise numai pentru ei.

— Gărzi, puteţi rămâne aici! le porunci Tishar.

Mai marele lor încuviinţă din cap, obişnuit cu astfel de lucruri, şi luă poziţia de repaus.

Femeia îl luă de braţ pe Kihrin şi îl conduse printr-un mic pasaj lateral, atât de îngust, încât abia cuprindea doi oameni şi foarte înghesuit prin comparaţie cu opulenţa holului principal. Merseră multă vreme pe coridor.

— E un tunel pentru servitori? întrebă Kihrin.

Femeia îi oferi generoasă un zâmbet.

— Ceva de genul ăsta.

Când tunelul se sfârşi, Tishar şi Kihrin ajunseră într-o cameră mică şi rotundă. Aceasta avea două uşi, o scară ce ducea în sus şi încă una ce ducea în jos, precum şi gurile altor opt tuneluri ce se răsfirau ca spiţele unei roţi. În încăpere, găsiră douăsprezece gărzi care înconjurau protector un bărbat mărunţel şi plin de riduri, aşezat în spatele unui birou.

— Humthra! strigă Tishar spre bărbatul cu pielea zbârcită.

Acesta nu-şi ridică privirea.

Tishar se apropie de masa acoperită cu teancuri de hârtie peste care stătea aplecat piticul.

— Humthra!

— Hmm! mormăi bătrânul şi continuă să scrie în catastiful său.

— Humthra, trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

Bătrânul stăpân de sclavi îşi săltă fruntea şi îl privi pe Kihrin.

— Hmm... Pe la jumătatea adolescenţei, condiţie fizică excelentă. Păr blond şi ochi albaştri, foarte rar. Stoc vanté, a doua generaţie. Aş deschide licitaţia la...

— Humthra! ţipă Tishar.

— Ce e? chiţăi bătrânul.

— Vreau să te uiţi în registrul de azi, Humthra.

Tishar arătă spre nepotul ei.

— EL nu e de vânzare.

Bărbatul pufni.

— De ce nu, femeie nebună? Ai face o avere...

Apoi bătrânul clipi şi se uită când la Tishar, când la Kihrin.

— Ah, e fiul tău? Pentru tine, Tish, voi dubla suma de început...

Tishar privi spre Kihrin, care era vădit deranjat şi stânjenit, cerându-i iertare cu un surâs.

— Îmi pare rău! Humthra poate fi uneori puţin... prea concentrat.

Femeia se întoarse spre bătrân.

— Registrul, Humthra.

— A, da, desigur! Aici.

Humthra întoarse catastiful mare şi greu prin care se uitase până atunci.

— Nu...

Tishar se uită pe coperta lui şi îi răsfoi paginile.

— Acesta e registrul de dimineaţă, dragă Humthra. Îl vreau pe cel de după-amiază.

— A, e aici.

Kihrin părea uluit.

— Aceştia sunt sclavii vânduţi doar acum, după-amiază?

— Da, replică Tishar, studiind înscrisurile. Şi iată... un lot cumpărat de la Darzin D'Mon... A, dar văd că te-ai mişcat repede cu ele, Humthra!

— Erau în stare bună, explică bătrânul. N-a trebuit să le spălăm.

— Ce noroc pe capul tău!

Tishar îşi trecu un deget elegant înmănuşat peste pânza scrisă, apoi se opri brusc. Scoase fără să vrea un mârâit grav.

— Pe toţi zeii şi toate zeiţele, murmură ea. S-a întors deja? Am crezut că încă e la Academie. A dat bir cu fugiţii?

Humthra îşi ridică privirea.

— Cine?

Femeia îi arătă înscrisul din catastif.

— Ah! exclamă Humthra, clătinând din cap. Nu. A absolvit mai devreme, primul din clasa lui. Le-a dovedit tuturor celor care s-au îndoit de el că e demn de numele tatălui său. Înaltul Lord Cedric l-a trimis aici să-şi cumpere orice îi face cu ochiul.

Tishar se trezi că-şi muşcă interiorul buzei.

— Fără îndoială că s-a asigurat că tot ce îi face cu ochiul e femeie şi

respiră.

— Mătuşă Tishar? întrebă Kihrin. E vreo problemă?

Tishar îi aruncă o privire compătimitoare.

— Dragul de tine... Îmi pare rău, dar... Mă tem că n-ai cum s-o cumperi pe Talea.

— Cum adică? A cumpărat-o deja cineva?

— Nu cumpărată. O cumpără acum, îl corectă Humthra. E aici.

— Putem să licităm mai mult? Cine e? O mai putem cumpăra? aruncă întrebările Kihrin una după alta.

Bietul băiat arăta de parcă inima i se frânsese în două.

Tishar oftă. Îi era groază să-i explice.

— Nu e atât de simplu. Casa de licitaţii oferă opţiunea de supravânzare părţilor interesate care nu se supără să plătească o taxă de lux, în acest caz, de două ori costul evaluării estimate. Potrivit registrului, intenţionează să cumpere cel puţin una dintre sclavele pe care Darzin le-a vândut casei, dar încă nu a plecat. E posibil să avem noroc şi să nu cumpere niciuna dintre ele sau să nu o cumpere pe cea dorită de tine. Dar e posibil să le cumpere pe toate în acelaşi timp.

— Putem face ceva?

Tishar se întoarse spre Humthra.

— Scumpule, putem să rămânem o vreme pe balconul de sud? Ştii cât îmi e de dor de ceaiul minunat servit la Octagon.

Humthra îşi îndreptase deja atenţia spre registru. Mormăi ceva care sună a „cum vrei" şi le făcu semn din mână să plece.

Cei doi porniră înapoi pe coridorul îngust.

— Vom merge în balconul meu preferat şi vom bea un ceai zheriaso cu adevărat minunat. Ar fi o crimă să ratăm o asemenea ocazie.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Dar mătuşă Tishar...

— Cunosc locul perfect, dragă nepoate. Dă spre holul principal, unde îi vezi pe toţi cumpărătorii de sclavi care intră... sau care ies.

Femeia îi făcu şmechereşte cu ochiul.

Ochii băiatului se măriră când îi înţelese vorbele, apoi încuviinţă din cap.

— O cană de ceai sună perfect.

Tishar îl bătu uşurel pe mână.

— Eşti un băiat isteţ.

Kihrin se îndreptă de spate şi îi şuieră:

— Ea e!

Tishar aruncă o privire prin panoul subţire de lemn ce ascundea balconul şi văzu o tânără târâtă de guler. Tishar recunoscu în sinea ei că fata era nespus de încântătoare. Nu era sigură cine hotărâse să-i aranjeze părul aşa, în codiţe împletite[102], dar Tishar consideră că nu va trece mult până când va deveni ceva şic, având în vedere cât de bine i se potrivea stilul tinerei sclave.

Atunci, atenţia i se îndreptă spre bărbatul care o conducea. Era îmbrăcat în robe grele, negre, cu guler înalt şi cu tivul cusut cu fir de argint. Tishar putea să jure că respectivul folosea magia ca să nu se prăbuşească din cauza căldurii. Simbolul Casei D'Lorus era brodat deasupra inimii. Femeia se încruntă în spatele panoului. Nu arăta deloc cum se aşteptase.

Era un bărbat solid, înalt, cu umeri laţi şi o chelie fină, mai degrabă de la natură decât ca urmare a vreunei frizuri artistice. Numai capul şi mâinile cu degete lungi, elegante, îi ieşeau de sub veşmintele negre, pielea măslinie părând cenuşie din cauza negrului şi a argintiului. Nu purta nicio bijuterie, cu excepţia unei broşe din piatră-de-lună sculptată, mai alungită, prinsă la baza gâtului. Avea trăsături puternice, cu pometi înalţi, nas drept, o buză de sus lungă şi o gură capabilă să exprime multe lucruri. Ştia că e tânăr, douăzeci de ani cel mult, şi că nu se căsătorise niciodată. Asprimea rece a chipului o făcu să se întrebe dacă nu cumva era mai în vârstă[103].

În alte împrejurări, l-aş fi putut considera un partener de pat chipeş, se gândi ea. Bărbatul îşi ridică privirea spre panoul de pe balcon şi colţul gurii lui expresive tresări, zâmbind sardonic. Deşi Tishar ştia că e imposibil, i se păru că, pentru o secundă, ochii lor se întâlniră. Ceva din atitudinea lui amintea de postura clasică a Casei D'Lorus – ochii negri ca noaptea, atât irisul, cât şi corneea, transformându-i în viduri

---

[102] Eu ştiu. Talea îşi purtase părul drept şi lăsat pe spate, dar Talon voia să se asigure că totuşi Kihrin o va recunoaşte pe sora Moreei, aşa că pusese să i se schimbe coafura Taleei. Fiindcă stilul e zheriaso, presupun că Ola fusese sursa supremă.

[103] E foarte ciudat să-ţi citeşti propria descriere scrisă de alte mâini, deşi trebuie să recunosc că descrierea lui Tishar mă flatează. Avea un ochi atent la detalii sau, mai degrabă, Talon a înzestrat-o cu asta când a repovestit. Mi se pare curios că Talon m-a înfăţişat într-o lumină plăcută: nu s-ar putea zice că eram prieteni.

nesfârşite. Atunci, el şi alaiul său intrară pe holul principal de sub balcon, dispărând din raza lor vizuală.

Tishar se lăsă pe spate, uluită.

Bărbatul n-avea de unde să ştie că ea se află aici. N-avea de unde să ştie, de fapt, că e cineva aici. Îşi închipuia lucruri... Fără îndoială.

— Acela era bărbatul care a cumpărat-o, nu?

— Da, replică mătuşa lui. Şi nu a cumpărat-o decât pe ea.

Tishar se lipi de spătarul scaunului şi sorbi din ceaiul excelent.

— Şi-acum, ce facem? întrebă Kihrin. Poate aş putea să-i propun să o cumpăr de la el... deşi, scumpă Taja! I-ai văzut hainele? Numai un vrăjitor le-ar acorda atâta atenţie...

— Sfatul meu e să uiţi de ea.

Kihrin se întoarse să o privească.

— Ce vrei să spui?

— Acela era Lordul Moştenitor D'Lorus. Dacă eşti înţelept, stai departe de el pentru totdeauna. Există bărbaţi cărora le place să fie consideraţi periculoşi, dar există şi bărbaţi care sunt pur şi simplu periculoşi şi care nu dau doi bani pe opinia cuiva. El îi aparţine celei de-a doua categorii[104].

Băiatul o privi pe sub gene cu ochii lui albaştri şi expresia de pe chipul lui se urâţi.

— Casa D'Lorus? E rudă cu Gadrith Sucitul?

— Rudă? Ai putea spune şi-aşa. Thurvishar D'Lorus este singurul fiu al lui Gadrith.[105]

---

[104] Din nou, flatant. De asemenea, deloc adevărat. Îmi pasă mult de ceea ce cred oamenii despre mine. De pildă, cei care cred că sunt primejdios sunt mai puţin înclinaţi să mă întrerupă în timp ce citesc.

[105] Au existat dintotdeauna zvonuri că nu e adevărat, dar presupun că toată lumea a presupus că sunt un ogenra ales de Înaltul Lord Cedric D'Lorus după Afacerea Vocilor. Nimeni n-a cercetat îndeaproape situaţia: adevărul în Cercul Superior este tot ceea ce susţine Înaltul Lord.

57: O PLIMBARE DE FANTOMĂ

(Povestea lui Kihrin)

M-am holbat la uşa pe care ieşise Thaena, de parcă aşa aş fi putut s-o determin să se întoarcă. Am auzit un sunet bizar lângă mine şi, când m-am uitat, am văzut fantoma lui Tyentso stând în picioare. Lacrimile îi şiroiau pe chip, având aceeaşi expresie perplexă ca atunci când îşi luase viaţa.

— Tyentso...

Am întins mâna şi am rămas surprins când degetele mi-au trecut prin braţul ei, lăsând o urmă strălucitoare acolo unde cele două imagini se încrucişaseră.

Uitasem că nu mai există în lumea mea. Mă rog, nu ca o persoană vie.

Tyentso a tresărit la rândul ei, apoi a clătinat din cap şi şi-a şters ochii cu palma.

— Să începem, atunci!

Am clipit la ea. Doar nu voia să mergem înainte cu lecţia de magie, nu?

— Ty, ăsta e exact motivul pentru care n-am vrut să faci aşa ceva. Ştii, trupul tău nu e fără viaţă de prea mult timp. Există vreo cale prin care putem rezolva asta? Să te readucem la viaţă? Aş putea să te vindec, dacă m-ai îndruma?

Tyentso a râs tare, cu amărăciune.

— Ai putea vindeca trupul, să zicem, şi după aia, ce? Îmi întorci şi sufletul fără permisiunea Thaenei? Aia n-ar mai fi viaţă, puşlama mică. Aş fi o parodie îngrozitoare, în timp ce sufletul meu inferior ar fi tras în mijlocul nimicului[106]. Ce-am făcut e bun făcut. Ştiam al naibii de bine riscurile.

[106] Întâmplător, exact asta e Gadrith Sucitul.

Am înghiţit în sec.

— Tot ce a spus despre tine...

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Mă întrebi dacă sunt nevinovată?

— Spune-mi că are un motiv serios!

— Nu pot să fac asta. Orice lucru de rahat pe care l-a spus despre mine este adevărat. Sunt o persoană *oribilă.* Am făcut toate lucrurile alea şi încă multe altele. Dar ştii ceva? Am simţit că asta va fi o călătorie doar dus încă de la început. Sunt furioasă pe mine că mi-a trecut prin minte că m-ar putea ierta.

Tyentso a clătinat din cap.

— N-am avut niciodată noroc.

— Nu pot...

Mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele.

— N-ai cum să fii atât de rea.

Tyentso a pufnit.

— Eşti adorabil de naiv. Eram mai tânără decât tine când am pus la cale prima mea crimă. Nu am fost prinsă niciodată.

— Şi ce dacă? Am încercat să omor şi eu pe cineva, acum vreo doi ani. Spre deosebire de tine, am fost jalnic. Şi l-aş fi ucis bucuros pe Darzin dacă aş fi crezut că pot să scap nevătămat. Şi am făcut chestii şi mai rele. Oameni pe care îi iubesc sunt morţi din cauza mea.

Am închis ochii şi mi-am înăbuşit o mărturisire completă.

— Zeiţă scumpă! Taci!

Am deschis ochii din nou.

Tyentso mă privea furioasă.

— Ăsta nu e un nenorocit de concurs, neghiobule. N-am de gând să-mi prezint păcatele ca să vedem cine s-a purtat mai oribil. Oricum nu contează. Crezi că Mama Moarte o să-şi lase unul dintre răsfăţaţii ei speciali să putrezească în Viaţa de Apoi? Puţin probabil. Eu? Sunt numai bună de aruncat. Tu, nu.

Nu mi s-a părut că Tyentso voise să-mi facă un compliment, dar, dacă aş fi fost în locul ei, nici eu n-aş fi fost prea fericit cu situaţia.

Am dat să protestez, dar m-am oprit. Aş fi putut încerca să-i explic ce îmi spusese Zeiţa Norocului despre asta. Totuşi, n-o vedeam pe Tyentso să accepte de bunăvoie că viziunile mele trimise de unul dintre Cei Opt Nemuritori reprezentau o dovadă că nu sunt deloc special. Tyentso se sacrificase pentru mine. Mai mult decât ar fi trebuit.

Şi avea tot dreptul să fie supărată pentru rezultat.

— Dacă vrei să plec, am zis, înţeleg.

Tyentso s-a pregătit să ofteze când nu ştiu ce idee i-a venit în minte şi m-a privit pe sub gene.

— Mă poţi vedea.

— Păi, da.

— Datorită ţie sau Thaenei?

Tonul ei era plin de o curiozitate fioroasă.

— Încercam să văd dincolo de Al Doilea Văl...

— Muritorii nu pot face asta! s-a răstit ea.

Tyentso şi-a ţuguiat buzele, apoi a încuviinţat din cap şi mi-a întins mâna.

— Ia-mă de braţ!

— Nu pot...

— Ia-mă de braţ! a insistat.

M-am întins spre ea, ştiind că degetele îmi vor aluneca direct prin corpul său.

În schimb, degetele ei au dispărut când le-au atins pe ale mele, de parcă s-ar fi dizolvat în acid.

Atunci, lumea s-a întunecat.

Întuneric beznă. Şi nu pentru că orbisem sau leşinasem. Tyentso pierise, iar eu ajunsesem într-o grotă întunecată care arăta precum camera Khaemezrei, dar din care toată mobila fusese scoasă. Pereţii de bazalt fuseseră înlocuiţi de un material mai moale. Rădăcinile creşteau prin tavan şi prin podea, iar aerul mirosea greu a vegetaţie şi a putregai. O negură ciudată învăluia totul, dându-mi un sentiment de ruină şi descompunere ce îmi amintea de morminte şi de leşuri pe care nu le deranjase nimeni multă vreme.

Am încercat să înaintez ca să mă uit afară, dar mi-am dat seama că nu mă puteam mişca deloc.

— Uşurel, puşlama mică! am auzit vocea lui Tyentso, însă fără s-o văd. Spune-mi ce vezi!

— Unde eşti? am întrebat-o. Ce faci? Opreşte-te!

Mâna mi s-a mişcat fără voia mea, degetele răsucindu-se înainte şi înapoi prin faţa ochilor. Parcă nu-mi mai zărisem mâna niciodată, şi voiam să o privesc mai atent. Nu-mi trecuse prin cap să-mi mişc mâna, nu dorisem să fac asta.

Am înţeles unde se afla Tyentso: în mine, controlându-mă.

— Totul va fi bine. Nu te îngrijora!

— Nu. Trebuie să oprești chestia asta. Oprește-te, te rog! Oprește-te!

Lucrurile de care mă temusem că se vor petrece dacă Bătrânul avea să-și înfigă ghearele în mine se întâmplau acum. Chiar acum. Nu conta că Tyentso mi-era prietenă și că eu îi cerusem ajutorul. Știusem că va face asta, dar, cumva, nu-mi dădusem seama ce însemna posedarea și cum mă voi simți sub controlul absolut al altei persoane. Fără să mă pot împotrivi fizic, sufletul meu se răzvrătea împotriva ideii. Nu puteam fugi. Nu aveam cum să mă mișc, nu aveam cum să mă ascund. Eram prins în capcană.

Am intrat în panică.

Bineînțeles, n-ar fi știut nimeni dacă s-ar fi uitat la mine. Nici măcar nu puteam căsca ochii, dar, pe dinăuntru, urlam. O senzație puternică de repulsie și de negare creștea în mine și, când m-am înecat în ea, fiecare lovitură m-a târât și mai mult în abis. Întregul univers s-a contractat peste mine, dar ceva din sufletul meu m-a împins înapoi. A urmat un moment îngrozitor când m-am simțit nu numai pe mine, dar și altceva. Ceva îndepărtat, și totuși aproape. I-am simțit prezența în încăpere, în inimă, pe sub piele, prins în capcană și furios. Înfricoșător. Plin de ură. Înfometat.

Ceva din mine a plesnit.

Cât ai clipi, nu mai eram în Ynisthana.

58: PREŢUL LIBERTĂŢII

(Povestea lui Talon)

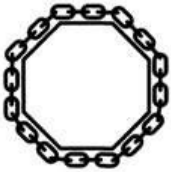

După ce Tishar pricepu că nu o puteau cumpăra pe Talea, îl lăsă pe Kihrin în holul mare cu două dintre gărzile ei şi se retrase în saloanele private pentru a doua oară.

Holul mare era principala arenă pentru licitaţii a Octagonului. Samsarii se plimbau de-a lungul intervalelor, vânzându-le clienţilor bomboane sau ceai rece. Cei care se ocupau de curăţenie nu aşteptaseră să plece oaspeţii şi se apucaseră să măture. Kihrin trase concluzia că locul nu se închidea niciodată. Întotdeauna se găsea cineva aici care să vândă şi să cumpere ceva. Kihrin îşi mai dădu seama imediat că membrii caselor regale veneau rareori în această sală. Deşi era cel mai apropiat loc pentru distracţii dintre toate casele de licitaţii, era şi echivalentul unei mahalale. Stăpânii de sclavi de aici nu se purtau cu aceeaşi atitudine sobră ca în saloane, pesemne şi pentru că vindeau doar negustorilor şi oamenilor simpli.

Când unul dintre vânzătorii linguşitori îl observă pe Kihrin şi gărzile sale, se lipi de tânăr ca o călăuză nepoftită.

— Ar dori Înălţimea Voastră să vadă ţarcurile? E o şansă rară să cercetezi sclavii înainte să fie puşi la grămadă, nu?

— Nu caut nimic, răspunse Kihrin.

— Nu? Dar, Înălţimea Voastră, avem de toate! O fată de noapte? Un servitor? Gusturile exotice sunt specialitatea noastră... Zheriaso, doltari, bătrâni, tineri, roşcate din Marakor şi bălţaţi din Jorat. Am o virgină corcită din Khorvesh care e încântător de bizară şi totuşi frumoasă...

Kihrin se opri şi îl privi pe stăpânul de sclavi.

— Scandalagii aveţi?

— Scandalagii?

— Da. Scandalagii. Hoţi şi alţii ca ei. Cei care sunt condamnaţi la

sclavie drept pedeapsă pentru crimele lor.

Stăpânul de sclavi ridică o sprânceană, şi felul în care se uită la Kihrin se schimbă.

— Ah! Vreţi *gladiatori?*

— Vreau să fie ieftin şi lipsit de însemnătate, îl corectă Kihrin.

Stăpânul de sclavi pocni din degete.

— Am exact ce vă trebuie. Vă rog să mă urmaţi, lordul meu!

Merit oftă şi îşi schimbă poziţia picioarelor atât cât îi permiteau lanţurile.

Nu prea avea ce să facă, deşi petrecuse un minut întreg bodogănind despre soarta care îl adusese aici şi înjurându-i pe oamenii vinovaţi de asta. Îşi continuă blestemele, implorând zeii să le facă duşmanilor săi tot felul de lucruri în zona vintrelor, cu multe detalii, apoi scuipă într-o parte.

În faţa lui, tovarăşul de celulă chicoti vesel, o reacţie prin care Merit îşi judeca în ultima vreme creativitatea în arta suduielilor. Dacă venea cu ceva isteţ, până şi Stea ar putea să râdă.

Merit nu-i aflase numele tovarăşului său de celulă, aşa că hotărâse să-i spună Stea. Un semn în formă de diamant îi păta fruntea, de parcă ar fi fost un cal. Pielea lui avea o culoare care aducea mai mult cu aceea a unui animal, nu a unui tatuaj. Numele părea să-l amuze pe Stea şi instinctul îi spunea lui Merit că e bine dacă bărbatul zâmbeşte. Merit nu şi-ar fi dorit să-şi schimbe nefericirea cu a lui Stea. Nu-ţi trebuia cine ştie ce şcoală ca să îţi dai seama că Stea urma să intre în Arena gladiatorilor şi că se va descurca bine acolo.

Pentru o vreme, cel puţin.

Merit nu credea mai deloc în propriile şanse. Era suficient să-l facă să-şi dorească să i se fi tăiat o mână în schimb.

Uşa de la capătul rândului se deschise. Auzi zgomote când deţinuţii şi viitorii sclavi se aplecară să arunce o privire spre cel care venea în inspecţie. Nu putea fi vorba decât de o inspecţie: la ora asta nu se aducea mâncare. Merit îşi întinse gâtul şi îl zări pe Venaragi însoţit de un nobil. Gemu în sinea lui şi se ascunse în umbrele celulei. Nimic bun nu ieşea când cineva din casele regale arunca o privire aici, jos. Nu voiau gladiatori şi nici nu aveau de gând să le dea vreo armă celor condamnaţi. Merit se ghemui lângă perete ca să evite să fie observat,

deşi văzu cu coada ochiului că Stea nu dă semne că ar fi interesat de intrarea lui Venaragi şi a oaspetelui său bogat. Paguba lui, aprecie Merit.

Dacă ar fi fost într-o închisoare, s-ar fi auzit fluierături sau huiduieli, dar aici nu era nimeni atât de ţăcănit. Ca să atragi o asemenea atenţie asupra ta însemna practic să o ceri de nevastă pe Thaena: un mormânt timpuriu, neplăcut. Paşii se opriră lângă celula lui şi bărbatul îşi ţinu răsuflarea.

— Hei, Merit! auzi o voce familiară. Ce-ţi mai face mâna?

Merit îşi ridică privirea, surprins. Tipul care stătea de partea cealaltă a gratiilor, îmbrăcat în mătase albastră brodată, avea atâtea bijuterii pe el, că aproape salivă la vederea lor. Pentru o clipă, sofisticatele veşminte ale nobilului îl zăpăciră atât de tare, încât la început uită să se uite la faţa bărbatului. Apoi însă, o făcu.

— Cioară?

Merit se ridică în picioare şi făcu doi paşi spre gratii, dar lanţurile îl opriră brusc.

— Pe ţâţele Thaenei! Tu eşti.

Cioară schiţă un fel de zâmbet.

— Am sperat să dau peste un chip prietenos aici. În schimb, iată-te pe tine!

— Rahat! făcu Merit. Pentru mine eşti suficient de prietenos. Faris a zis că te-ai vândut unui filfizon nobil pe post de jucărie, dar eu nu l-am crezut. Dar uită-te la tine...

Cioară îşi întoarse capul.

— Hei, Barus!

Tânărul îi făcu un semn cu mâna unei gărzi îmbrăcate în albastru.

— Ia zi, sunt jucăria vreunui filfizon nobil?

Garda clătină din cap.

— Nu, lordul meu. Eşti Kihrin D'Mon, fiul cel mare al Lordului Moştenitor D'Mon.

Kihrin se uită din nou spre Merit şi ridică din umeri.

— Cine ar fi crezut?

Merit clipea la el.

— Ce nenorocit norocos eşti!

Kihrin izbucni într-un râs batjocoritor.

— Probabil că aşa pare.

Kihrin se încruntă apoi.

— Încă mai hălăduieşti cu banda lui Faris?

Merit îşi suci gâtul şi scuipă.

— Lingăul ăla e motivul pentru care sunt aici. Ticălosul m-a lăsat să o încasez în locul lui. A zis că încă am două mâini pe care le pot pierde.

— Hmm!

Kihrin îl cercetă din cap până-n picioare, apoi se răsuci şi se răsti:

— Cât face ăsta?

Venaragi, care se prefăcuse că nu le ascultă conversaţia, se apropie iute.

— Acesta, lordul meu? Mă pregăteam să-l trimit în Arenă... probabil să se lupte cu leoparzii. Aş lua pe el cel puţin cinci mii de coroane, la piaţă.

— Cinci mii de coroane pentru gunoiul ăsta jalnic? Nici măcar nu ştie cum să ţină o sabie!

— Ah, dar e isteţ totuşi... Sunt sigur că îl vor învăţa...

Kihrin oftă, exasperat.

— Dar celălalt? Mă folosesc de banii mei pentru nevoi zilnice, pricepi, nu? Nu încerc să cumpăr o virgină.

— Pe el îl vând cu cinci sute de coroane, se oferi Venaragi.

Atât Merit, cât şi Kihrin clipiră în acelaşi timp.

Merit se uită spre Stea. Bărbatul mesteca o bucăţică de lemn, fără să îi bage în seamă, chiar dacă se discuta vânzarea lui.

— De ce atât de puţin? întrebă Kihrin.

— Lordul meu şi-a dorit ceva ieftin, nu? replică Venaragi. N-am reuşit să îl vindem, aşa că preţul a scăzut mult. Curând o să ajungem să plătim noi pe cineva ca să ni-l ia de pe cap.

Kihrin îl privi pe Stea.

— Care-i treaba cu tine?

Stea îşi ridică privirea şi ochii negri îi străluciră în lumina torţei. Învârti bucăţica de lemn între buze câteva clipe, apoi o prinse între dinţi.

— Treabă?

— Da, care-i treaba cu tine. Cum ai ajuns aici?

— Lordul meu, nu e nevoie...

Kihrin ridică două degete. Stăpânul de sclavi amuţi.

Merit făcu ochii mari. *Ia te uită, ia te uită ce repede s-a adaptat!* îşi spuse hoţul în sinea lui.

Kihrin se întoarse din nou spre Stea.

— Aşadar? Să auzim!

Aşchia de lemn se plimba din nou între buzele bărbatului.

— Fur cai.

— Asta-i tot? Preţul tău a coborât la cinci sute, şi Octagonul vrea să scape de tine pentru că furi cai? De ce nu te-au vândut ca gladiator?

— Ba m-au vândut.

Stea scoase un chicotit răguşit.

— De două ori.

Kihrin îşi lăsă capul într-o parte şi se holbă la el. Fiindcă Stea nu dădea semne că vrea să mai vorbească, băiatul se uită la Venaragi pentru o explicaţie.

Stăpânul de sclavi se încruntă.

— Fuge. Se pricepe de minune la asta. Mi-aţi zis că vreţi scandalagii...

— Aveai de gând să-mi vinzi un sclav care a reuşit să scape de două ori? În glasul lui Kihrin se strecură o urmă de ameninţare. Merit se sprijini de zidul slinos şi plin de muşchi, urmărind scena cu o expresie goală pe chip.

Uneori, era o plăcere să priveşti cum se descurcă un meseriaş.

— Nu, nu, urma să vă avertizez...

— Pe naiba! Aveai de gând să mă laşi să-l cumpăr, fără să scoţi o vorbuliţă despre trecutul lui. Când o să audă mătuşa mea, Tishar, despre asta, o să-i spună lui Humthra şi...

— Nu, nu! exclamă Venaragi, făcând şi el ochii mari. Îţi găsesc alţi bărbaţi, da? Puternici, bine pregătiţi... Am troglodiţi. N-ai văzut niciodată aşa ceva...

— Nu! îl iau pe ăsta, spuse Kihrin şi arătă spre Stea. Pentru dublul preţului. Iar pe celălalt mi-l dai pe gratis, drept scuză pentru că ai încercat să mă păcăleşti. Şi ăsta se pregăteşte să fugă, şi ştii foarte bine. Îţi fac o favoare că ţi-l iau de pe cap acum.

Venaragi se uită la Merit şi la tovarăşul lui de celulă pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine, lordul meu! Batem palma.

Stăpânii de sclavi din Octagon erau peste măsură de fericiţi să scape de ei şi nu ştiau cum să-i scoată mai repede din celulă pe Merit şi pe Stea. Când ieşiră pe poarta sclavilor, Merit rânji şi se întoarse spre

Kihrin.

— Ticălosule! Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! Cioară...

Kihrin îl apucă de braţ, mai precis acolo unde Burtosul îl săgetase cu arbaleta cu multe luni în urmă, şi îl împinse într-o firidă. Locul încă nu se vindecase complet. Merit îşi muşcă obrazul pe dinăuntru de durere.

— Pricepe odată! îi şuieră Kihrin. Singurul motiv pentru care nu te-am dat îndată drept hrană crocodililor din râu este că te-ai înhăitat cu Faris abia anul trecut. Mulţumeşte-i Tajei pentru asta, fiindcă, dacă ai fi fost unul dintre oamenii lui vechi, te-aş fi cumpărat doar ca să mă uit cum gărzile mele îţi scot maţele!

— Dacă aş fi fost unul dintre oamenii lui vechi, rosti Merit printre dinţii încleştaţi, Faris nu m-ar fi dat pe mâna Gardienilor.

Strânsoarea lui Kihrin mai slăbi puţin. Kihrin privi în spatele lor, la cele două gărzi D'Mon, apoi din nou spre Merit.

— Vreau să-mi faci o favoare.

— Chiar mă întrebam ce preţ are dragostea asta a ta.

Kihrin pufni.

— Nimic nu e gratis, nu? Vreau să te duci la clubul Vălul Sfâşiat din Oraşul de Catifea. Ştii unde e?

— Da, dar l-au închis. Nimeni nu ştie precis de ce...

— Nu contează. Te duci la clădirea din spate. Urci scările până la primul etaj şi vezi că o să găseşti o cameră mică acolo. Vreau să-mi aduci tot ce găseşti în ea. Absolut tot. Caută în toate colţurile. O să te plătesc pentru tot ce găseşti. Preţuri mai bune decât ai obţine la vreunul dintre tăinuitorii noştri.

— Hei, Cioară! şopti Merit. Umblă vorba că tu l-ai omorât pe Burtosul. Dacă află oamenii că te ajut...

— Asta e şi asigurarea mea că n-o să te apuci să dai din gură. Dacă te prind că spui cuiva unde mă aflu, fac pe dracu' în patru ca oamenii să ştie cine ţi-a cumpărat libertatea. Teacă n-o să înţeleagă. Deloc.

Merit înghiţi în sec. Pricepea cât de rău poate merge totul.

— Bine! Merg pe mâna ta. Dacă găsesc ceva, unde să-ţi aduc lucrurile? Nu cred că pot veni să te vizitez la palat.

— Nu, eu...

Kihrin îşi muşcă o clipă buza de jos.

— Ce zici de Câmpurile Ofrandelor? îi propuse Merit. Putem ajunge amândoi acolo şi îi pot lăsa pachetele unui paznic, care îmi e dator cu o favoare.

Kihrin cugetă un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Bine! Cum îl cheamă pe paznic?

— Tauna. E drăguţă.

Kihrin clipi nedumerit.

— Paznicul e o femeie?

Merit rânji.

— Da. Îmi place la nebunie cârciuma aia. O să-mi ia vreo două zile... Ţi le las acolo la sfârşitul săptămânii, în regulă?

Kihrin îl ajută pe Merit să iasă din firidă.

— S-a făcut. Uite, ai aici 100 de coroane ca să-ţi iei haine noi... Merit... Băiatul zâmbi.

— Da?

— Nu mă face să vin după tine! Nu există loc în oraş unde să te poţi ascunde. Ştiu toate casele tainice. Nimeni nu vrea ca eu să apar la porţile ei cu soldaţii după mine.

Merit dădu să deschidă gura ca să-l dojenească pe Kihrin pentru sugestia lui caraghioasă, dar expresia rece din ochii lui îl opri. Lui Kihrin nu-i mai păsa de regulile Dansatorilor-umbră şi nici de proprietăţile lor. Credea că evoluase şi că e mai puternic. Toată nebunia cu sângele regal i se urcase la cap.

Sau, poate, o voce mică din cap îi şopti lui Merit, pur şi simplu tratase situaţia în acelaşi fel în care ar fi abordat o casă de jefuit pe vremuri şi ghicise cum vor cădea zarurile... Familiile regale jucau un joc diferit, cu reguli diferite.

Aşa că Merit îşi ţuguie buzele şi rosti:

— Cum zici tu, stăpâne!

Kihrin îl urmări pe Merit cum fuge şi speră că nu făcuse o greşeală. Nu-l cunoscuse niciodată prea bine şi nu ştia decât că Faris îl alesese să fie unul dintre bătăuşii lui. Habar n-avea dacă e de încredere sau nu.

Încerca şi el marea cu degetul. Nu ştia dacă Surdyeh lăsase ceva valoros în urma lui. Dacă o făcuse, logica îi spunea că oamenii lui Darzin sau ai lui Therin îşi însuşiseră deja acele lucruri.

Îşi îndreptă atenţia spre celălalt sclav.

— Ai şi tu un nume?

Bărbatul rânji, arătându-şi dinţii care aveau o nevoie disperată de periere.

— Firește.

Kihrin așteptă, apoi își dădu ochii peste cap.

— Și care e?

Bărbatul făcu o pauză și își mută scobitoarea dintr-o parte în alta a buzelor.

— Stea.

— Stea?

Sclavul ridică din umeri.

— Da, de ce nu?

Kihrin îl privi fix. Stea venea cu siguranță din est, fiind mai înalt decât cei mai mulți dintre localnici, cu excepția lui și a altor câtorva. Culoarea tenului era, ca să folosim un eufemism, cel puțin bizară. Totuși, înfățișarea lui îi reaminti ceva.

— Ești din Jorat, nu? De la câmpie?

Stea își vârî capul între umeri, probabil încuviințând. Se uită leneș la Kihrin, apoi la gărzile lui și iar la Kihrin.

Stea, își dădu seama Kihrin, își verifica șansele de evadare. Își aminti sfatul Moreei cu privire la idioția de a încerca să transformi pe cineva din Jorat într-un sclav.

Bărbatul se încruntă spre porțile Octagonului și spuse:

— Nu m-ai vrut pe mine. Ai vrut un hoț. Acum ce facem?

— Nu știu. Te pricepi la ceva?

— Păi, începu Stea încet, pot să fur un cal pentru tine.

59: KHARAS GULGOTH

(Povestea lui Kihrin)

Tu l-ai omorât pe Merit? Merit face parte din colecţia ta?
Dar când s-a... mda, corect, las-o baltă!
O să continui.

Ne-am trezit în picioare, afară. Norii vineţii se învârteau ca într-o spirală deasupra capetelor noastre, precum cerul de deasupra Burdihanului. Aerul duhnea a umezeală şi a sulf, piperat cu un iz de acid care îmi zgâria cerul gurii la fiecare răsuflare.

Nu, locul ăsta nu era Ynisthana.

— Ce naiba ai făcut, puşlama mică? N-am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Eu? Nu *eu* am făcut asta.

— Pe toţi demonii, eu în niciun caz! Nu m-am descurcat niciodată cu porţile. Cine-ar putea fi?

Tyentso plutea în aer, cu picioarele la câţiva centimetri de pământ, chiar lângă mine. Nu simţisem când îmi părăsise trupul.

Ne aflam afară, dar stăteam cumva şi pe resturile unui oraş în ruină. Blocurile de piatră şi de metal îşi arătau vârsta, cocârjate sub povara anilor şi roase de aerul coroziv. O rază argintie şi subţire de lumină mângâia marginile clădirilor, accentuând conturul în locurile unde zidurile ar fi trebuit să continue, dar care se prăbuşiseră între timp. Părea că întregul oraş fusese protejat de un văl magic, iar acesta supravieţuise mult timp după ce structurile se prăbuşiseră decimate.

Probabil că, odată, oraşul fusese frumos. Multe dintre formele lui sugerau balcoane late şi piaţete delicate, stâlpi înalţi şi fântâni graţioase. Acum? Era doar un schelet îmbătrânit, dar încă nu suficient de putrezit ca să fie distrus de tot.

— Unde suntem?

Glasul lui Tyentso se preschimbase într-o şoaptă. Aveam senzaţia că nu se aştepta să primească un răspuns din partea mea.

— Korthaen Blight.

— Poftim? Nu!

— Sunt sigură, a răspuns ea încrucişându-şi braţele la piept. Dintre toate locurile pe care le puteai alege, te-ai gândit la căminul morgajilor. Măcar eu sunt moartă deja.

— Dar n-am *făcut-o* eu.

Am înghiţit în sec şi am cercetat zona, aşteptându-mă oarecum ca hoardele de morgaji să se ascundă în spatele fiecărei pietre. Cel puţin eu puteam să rămân invizibil.

Direct deasupra noastră, am zărit o clădire care nu se dărăpănase complet. Avea pietrele întregi. Nicio gaură sau crăpătură nu păta suprafaţa zidurilor perfecte. Nu-mi dădeam seama care fusese scopul construcţiei. Poate un templu sau un palat, o universitate mare sau clădirea conducerii.

Cel mai puţin probabil, grajd.

Zece raze de lumină, de culori diferite, cădeau spre punctul cel mai înalt al clădirii, din locuri separate de pe cer, lumina călătorind atât de departe, încât n-am reuşit să zăresc originea niciunei raze. Acestea se loveau una de alta, aprinzând delicat o baghetă din cristal, după care se pierdeau înlăuntrul clădirii. Priveliştea era frumoasă sau ar fi fost dacă nu m-ar fi umplut de atâta groază.

— Am mai fost aici, am şoptit.

Tyentso s-a uitat la mine.

— Când?

Am clătinat din cap şi am pornit spre clădire.

— Nu-mi amintesc.

Mă luptam cu spaima. Tyentso nu mă mai poseda, aşa că, de aici înainte, mă aflam de capul meu. În plus, nu mă mai găseam pe insulă – încă un avantaj. Dar, dacă nimerisem în mijlocul Blightului condus de morgaji, aveam o problemă. Totuşi, încă ştiam cum să devin invizibil, iar lui Tyentso nu-i puteau face nimic. Aşa că nu asta reprezenta provocarea. Totul era o chestiune de perspectivă.

Totul avea să fie bine.

Am intrat în clădire şi am înlemnit.

La fel ca restul oraşului, şi interiorul fusese probabil frumos pe vremuri. Incrustaţii în piatră şi statui graţioase, totul într-un stil foarte

diferit de ornamentaţiile obişnuite din Quur.

În centrul spaţiului vast, cineva sculptase o sferă din structura palatului, a templului sau a clădirii conducerii. Pereţii, tavanul, podeaua şi coloanele fuseseră retezate, de parcă totul, pe o distanţă de cincisprezece metri din centrul sălii imense, trecuse printr-un proces de anihilare.

Un bărbat plutea în spaţiul acela imposibil.

M-am cutremurat când am păşit înainte. M-am trezit deplasându-mă ca să văd mai bine, ignorând şuieratul lui Tyentso, care mă avertiza să fiu atent. Trebuia să ştiu. Trebuia să-l văd.

Nu reuşeam să desluşesc detaliile. Era o siluetă, cel mai întunecat lucru pe care-l privisem vreodată. Nu avea trăsături, nici veşminte şi nici reflexie care să-mi ofere o idee de adâncime şi de formă. Silueta nu era mare – ba chiar mai scundă decât mine – şi nici solidă sau cu muşchi accentuaţi. Totuşi, o cunoşteam de undeva, ştiam acel corp. Parcă mă uitam la ceva atât de familiar, încât, dacă reuşeam să mă concentrez, sigur urma să-mi amintesc cum de o ştiam şi de ce mă chemase acolo.

Bărbatul a deschis ochii şi m-a privit.

Acum, ştiu ce ai de gând să spui. Era întruchiparea întunericului. Negru beznă. Opusul luminii care cobora pulsând dinspre acoperiş. Prins în capcană, plutind suspendat. Cum de am spus că avea ochi, ba mai mult, că îi şi deschisese? Ei bine, îmi dădeam seama. Ura lui m-a învăluit cu o intensitate mai puternică decât a focului Bătrânului. Mă cunoştea. Şi eu îl cunoşteam la rândul meu. Frica pură care m-a copleşit sub privirea lui nu se asemuia cu nicio altă spaimă simţită vreodată. Nu mă mai temusem niciodată de cineva sau de ceva în halul ăla.

În acel moment i-am simţit voinţa contopindu-se cu a mea, atrăgându-mă spre el. M-a învăluit o dorinţă puternică să mă duc la el, să mă alătur lui, să fac parte din el.

Aveam să fim un întreg. Liberi.

Nimic nu mai urma să ne ţină înlănţuiţi. Nimic.

— Ty... Am nevoie de ajutorul tău.

— Scumpă zeiţă! a şoptit Tyentso. Cred că ştiu cine e. Ştiu...

Tyentso s-a holbat o clipă, şocată, neclintită. Apoi s-a scuturat.

— Kihrin, trebuie să plecăm.

— Intră în mine! am spus, scrâşnind din dinţi şi făcând un pas în

faţă. Fă-o acum!

În apărarea ei, Tyentso n-a cerut să afle motivul pentru care mă sucisem după doar câteva minute. Pur şi simplu, a preluat controlul asupra mea.

Următoarele câteva secunde au fost tulburi. Cred că am urlat sau am încercat să ţip. Posibil să fi şi plâns. Ştiu doar că m-am zbătut să mă întorc în fugă spre silueta care mă aştepta.

Nimic din toate astea nu a contat, din fericire.

Tyentso m-a scos în goană din închisoare şi a continuat să fugă până am ajuns la marginea oraşului. Am simţit-o cum slăbeşte controlul suficient de mult cât să pot vorbi şi să mă pot mişca singur, dar nu destul cât să nu poată asigura o intervenţie în caz că încă mă aflam sub influenţa monstruozităţii.

M-am aplecat în faţă şi am vomat pe aleea pietroasă.

— Puşlama mică, a spus Tyentso, cred că ăla era Vol Karoth, a zis ea cu un glas slăbit. Ne-ai adus pe amândoi la Kharas Gulgoth.

M-am cutremurat şi am vomat din nou până când n-am mai putut decât să icnesc. Fireşte că habar n-aveam cine sunt Vol Karoth sau Kharas Gulgoth. Deşi, ca fiu al unui menestrel, ai crede că ar fi trebuit să fiu familiarizat cu poveştile despre distrugerea unei rase întregi. Totuşi, nu conta. Ştiam locul. Ştiam creatura aceea. O ştiam în adâncul sufletului. Tyentso avea dreptate.

— Gadrith obişnuia să vorbească tot timpul despre locul ăsta, a continuat ea. Kharas Gulgoth este locul unde regele demonilor, Vol Karoth, trăieşte închis, prins în capcană de zei. Gadrith a vrut să-l folosească. Nenorocitul ăla diabolic a visat să vină aici, dar n-a avut niciodată tupeu.

Am zărit cu coada ochiului imagini diverse, fantome care fuseseră invocate, nu din lumea vie, ci din amintirile lui Tyentso. Una dintre ele, un bărbat înalt în robe negre, mergea pe străzile late, cu faţa ascunsă de umbre.

Abia atunci înţelesul vorbelor ei m-a lovit cu adevărat.

— *Gadrith?* De unde îl ştii pe Gadrith Sucitul?

I-am simţit surpriza. Vrăjitorul fantomă al Casei D'Lorus părea să oglindească surpriza ei, întorcându-şi capul să se holbeze la mine.

L-am recunoscut: era Mortul.

— De unde ştiu? a izbucnit ea în râs. Am crezut că ţi-ai dat seama, puşlama mică. A fost soţul meu.

— Mortul...

Aş fi vomat din nou dacă aş mai fi avut ce. Totul m-a copleşit atunci. Thaena îmi spusese că numele adevărat al lui Tyentso e Raverí, ceea ce însemna că e Raverí D'Lorus, *mama* public recunoscută a lui Thurvishar, aparent niciodată executată după rolul jucat în Afacerea Vocilor. Tyentso probabil ştia mai mult despre metodele şi motivele lui Gadrith decât orice altă fiinţă, cu excepţia fiului ei adoptat, cu suflet gaeş.

Ce coincidenţă să dau tocmai peste ea la bordul *Nenorocirii!*

Ştiam destule deja ca să recunosc iţele Tajei. Numai că, de data asta, nu m-a deranjat intervenţia ei.

— Dar nu e mort?

Tyentso îmi urmărise firul logic de parcă i-ar fi aparţinut. I-am simţit uluirea, dezgustul, şocul. Tyentso îl ura pe Gadrith, îl ura cu o emoţie pură, la care eu nu puteam decât să visez. Cred că se pregătea să deschidă un portal magic doar ca să mă ducă la el în clipa aceea şi să scape lumea de el odată pentru totdeauna. Singurul lucru care o oprea era mărunta şi enervanta chestiune că încă era moartă.

Pe deasupra, nu se pricepuse niciodată prea bine la deschiderea porţilor.

— Trebuie să ne întoarcem la Khaemezra.

M-am ridicat în picioare şi m-am sprijinit de un zid ca să-mi recapăt puterile. Mă simţeam sleit, de parcă prezenţa mea în aceeaşi cameră cu Vol Karoth aproape că supsese viaţa din mine. Atunci, am simţit o formă ciudată în piatră şi mi-am dat seama că e un basorelief.

Cineva sculptase piatra cu o daltă. O lucrătură fină, frumoasă, care nu se potrivea cu stilul oraşului. Curios, am privit restul scenei. O poveste lungă se întindea de-a lungul străzii, plină cu siluete prinse în luptă. Opt oameni, patru femei şi patru bărbaţi, adunaţi în jurul unui cristal strălucitor care arunca raze de lumină. Alte opt siluete, de fapt, aceleaşi personaje, urmau, dar fiecare dintre ele ţinea în mâini un simbol: un craniu, o monedă, o sabie, o sferă, o roată, un lanţ, o frunză şi o stea. Am coborât pe stradă şi am urmărit modelul: cei opt se luptau cu monştri cu capete de taur sau cu mâini ca nişte gheare şi cu creaturi cu cozi de şarpe în loc de picioare şi tentacule în loc de braţe. Apoi a venit o altă scenă, în care doar unul dintre cei opt, cel cu simbolul stelei, a părăsit bătălia însoţit de a noua persoană. A urmat un alt cerc de opt oameni, fiecare dintre ei ţinând un cristal, numai că, de data

asta, în centru se afla silueta cu steaua. Al nouălea om era şi el acolo, înfigându-şi sabia în bărbatul cu simbolul stelei.

Următoarea scenă... Am înghiţit în sec. Bărbatul cu simbolul stelei dispăruse, nu mai rămăsese nimic din el cu excepţia unei siluete sculptate în piatră, un contur negativ din care ieşeau sculptate cu furie raze. Nu mai exista niciun semn al bărbaţilor şi al femeilor care fuseseră acolo, doar nouă forme ondulate, fiecare târându-se într-o direcţie diferită. Am mai văzut şi opt obiecte de cristal sparte şi o sabie deformată. După aceea, oameni care mureau, demoni pretutindeni şi foc ce pica din cer.

O poveste fără un sfârşit fericit.

— Cine a sculptat astea? am întrebat, atingând imaginile.

M-am uitat în jur. Nu găsisem scenele întâmplător, fiindcă ele se repetau pe fiecare suprafaţă de piatră din piaţă. Din nou şi din nou, de parcă generaţii întregi îşi petrecuseră energia înregistrând un eveniment oribil.

Bubuitul tobelor a răsunat brusc prin tot oraşul.

— Am auzit că morgajii care trăiesc în Blight consideră oraşul sacru, a spus Tyentso. Trebuie să te ascunzi şi trebuie s-o faci imediat.

Am auzit paşi care se apropiau rapid.

M-am lipit de zid şi am început să repet mantra mea de invizibilitate. O secundă mai târziu, vreo doisprezece războinici morgaji au apărut pe stradă. Erau uriaşi, cele mai mari fiinţe văzute de mine, iar natura lor inumană era evidentă. Aveau pielea pătată în nuanţe gălbui, maronii şi negre, iar, în loc de nas, le atârnau un soi de laţe. Acestea cădeau de-o parte şi de alta a gurii într-un fel în care – de la distanţă – puteau fi confundate cu mustăţi. Aveau ochii precum mercurul, fără iris sau sclerotică. Şi, desigur, din braţe le ieşeau faimoşii ţepi. Ţepi otrăvitori, după cum ne arătase bucuros Roarin la Vălul Sfâşiat, mai demult. Nu toate corciturile aveau aşa ceva. El se simţise extrem de mândru.

Numai că ăştia nu erau corcituri, ci morgaji cu sânge pur, aceiaşi războinici care terorizaseră ţinutul Khorvesh. Quur devenise puterea militară de care lumea se temea azi numai datorită nevoii urgente de a-i elimina.

Morgajii sunt singura forţă care continuă să-i invadeze regulat pe quuroşi. Namilele tropăiau pe stradă, legănându-şi capetele, uitându-se în jur. Porniseră la vânătoare.

Eram sigur că nu puteau să mă vadă, dar chiar atunci, tentaculele lor nazale au tresărit. S-au oprit. Tentaculele au tresărit din nou.

Unul dintre ei s-a aplecat peste locul unde îmi vomitasem micul-dejun.

— Fugi! mi-a şoptit Tyentso.

Am înghiţit în sec şi nu m-am clintit.

— Dacă fug, am gândit cu voce tare, sigur mă vor găsi.

A urmat o discuţie agitată. Nu vorbeau într-o limbă cunoscută mie, dar sunetul vocilor lor îmi amintea de glasul Khaemezrei.

— Atunci, îţi sugerez să te rogi, a replicat Tyentso.

Auzisem idei şi mai proaste. Poate Taja chiar mi-ar putea răspunde, la o adică. Am continuat să-mi rostesc vraja în minte, dar nu ştiam dacă trebuie să mă rog cu glas tare ca să funcţioneze. Oare Taja îmi auzea gândurile? Nu puteam băga mâna în foc. M-am gândit la ea şi la salvare cât de tare am putut, fără să rup vraja.

Nu s-a întâmplat nimic.

O altă siluetă a apărut pe strada principală. Războinicii s-au împrăştiat ca să-i facă loc. Silueta era mai mică, înveşmântată într-o robă galbenă, cu model tigrat. Unul dintre războinici a strigat şi a arătat spre mizeria lăsată de mine pe jos.

— Sfântă Laaka! a şoptit Tyentso. Aia e o femeie.

— Şi?

Nu înţelegeam. Da, era o femeie. Nu vedeam cum arată pe sub robă, dar, după înălţime, am presupus că e o femeie sau un copil.

— Şi?

I-am simţit exasperarea.

— Ai văzut vreodată o femeie morgajă? Ştiam un profesor la Academie care era convins că morgajii nu au femei şi că se reproduc printr-un fel de contact asexual. Având în vedere că morgajii par să ne urască femeile, am crezut că le ţin ostatice, încuiate pe undeva.

— Dar femeia asta nu e ostatică deloc. Dă ordine.

Într-adevăr, în timp ce Tyentso vorbea, nou-venita şi-a dat jos gluga robei, dezvăluind o femeie morgajă, probabil în jur de patruzeci de ani. Avea aceiaşi ochi, acelaşi nas cu tentacule precum tovarăşii ei, dar pielea îi era neagră cu excepţia unei fâşii de solzi argintii care îi străbătea o jumătate a feţei. Începea de la marginea părului, care nu avea panglicile iridescente văzute la zeiţa Thaena, ci ţepi ascuţiţi. Bărbaţii au făcut o plecăciune în semn de respect, în timp ce unul

dintre ei a schiţat un semn cu mâna, indicând clar că aveau nevoie de ajutorul ei să-l găsească pe intrus.

Mi-am împins viziunea dincolo de Primul Văl.

— Ty, e vrăjitoare.

— Fireşte că e. Avem nevoie de ceva să-i distragă atenţia, a zis ea.

De parcă ar fi aşteptat să-i vină rândul, pe deasupra capetelor noastre a zburat un dragon.

Reacţia morgajilor a fost rapidă. Nu se bucurau deloc să aibă un asemenea vizitator, şi nu puteam să-i învinovăţesc: nici pe mine nu mă încânta ideea. Uluit, primul meu gând a fost că Bătrânul ne urmărise până aici. Apoi mi-am dat seama că dragonul avea altă culoare. Un curcubeu de străluciri metalice albe, asemănător cu o pată de ulei vărsat pe marmură.

Nu era Bătrânul.

Morgajii au urlat, au arătat cu degetul şi au luat-o la goană. Era cât se poate de limpede că voiau să-şi organizeze apărarea.

— Acum! a ţipat Tyentso în capul meu.

Am fugit.

Imediat, am auzit urlete în spatele meu. N-am crezut că mă puteau vedea, dar sunetul sau mirosul, ori altă însuşire m-a dat de gol. Am scos un pumnal de la curea, lovind întruna în urma mea când am auzit paşii grei porniţi la vânătoare. M-am ferit într-o parte când un morgaj s-a repezit spre locul unde fusesem cu doar o secundă înainte. Am lovit cu pumnalul din nou, de data asta atingându-i spinarea când a trecut pe lângă mine. Morgajul a răcnit. Din păcate, nu făcusem altceva decât să-i confirm prezenţa mea şi să îl scot din minţi. În niciun caz nu i-am încetinit viteza.

— Dacă simţi că mă poţi ajuta, acum ar cam fi momentul.

— Şi de data asta o să te sperii? s-a răstit Tyentso.

— Nu! *Sper să nu...*

Cinci morgaji mă urmăreau. M-am cutremurat când Tyentso a preluat controlul asupra mea. Într-un fel, Ty a înrăutăţit situaţia. Am încetat să mai fiu invizibil, în primul rând. Morgajii au urlat triumfători când şi-au văzut ţinta. Piatra Cătuşelor de la gât s-a transformat în gheaţă.

Tyentso a incantat ceva lung şi indescifrabil. Am simţit cum mi se schimbă mintea când a făcut vraja, am simţit tot. Era o lecţie de magie în două secunde mai eficientă decât oricare dintre lecţiile primite toată

viaţa.

Morgajul aflat cel mai aproape de mine a căzut sufocat pe spate, ducându-şi mâna la gât, şi ochii i-au ieşit din orbite. Tyentso îi aspirase toată umezeala din plămâni şi, fără ea, căile respiratorii i s-au lipit, închizându-se şi provocându-i efectiv un atac de astm. Unul dintre tovarăşii lui s-a oprit să-l ajute, în timp ce restul au înaintat spre noi, chiar dacă mai precauţi.

Atunci am simţit o arsură ucigătoare în picior. Unul dintre morgaji azvârlise o suliţă care mi-a pătruns prin coapsa dreaptă, ţintuindu-mă la pământ. Propria mişcare în plin avânt a sfâşiat rana şi mai tare, înainte să apuc să mă opresc. Sângele mi s-a împrăştiat peste tot.

— Tyentso! am ţipat.

— Mă ocup, mă ocup!

Următoarea suliţă a lovit şi s-a izbit de un zid invizibil. Am simţit (sub îndrumarea lui Tyentso) cum ridic un zid de foc care să-i respingă pe urmăritori.

Dar, chiar şi printre flăcări am zărit-o pe vrăjitoarea morgajă înaintând spre noi şi n-am crezut nicio clipă că focul o va ţine pe loc mult timp.

— Concentrează-te la ceea ce se întâmplă acum! m-a dojenit Tyentso.

Avea dreptate, firește. Mă presau alte probleme.

— Mai întâi, suliţa! a cerut Tyentso, punându-mi mâna pe coada ei.

Am simţit cum schimbă tenyéul lemnului până când acesta a devenit moale şi casant.

— Ty, dacă mi-a atins artera şi îl scoţi...

— Crezi că n-am mai văzut niciodată o rană, puşlama mică? O să te doară al naibii de tare.

Mi-am înăbuşit un urlet când marginile rănii au început să mă usture. Tyentso îmi ardea rana, cauterizând-o. Privirea mi s-a înceţoşat şi aproape că am leşinat.

— Rămâi cu mine, puşlama mică! Încă n-am terminat.

Am clipit ca să alung întunericul. Probabil că leşinasem câteva clipe, căci deja scosesem suliţa. Eram sigur că nenorocita aia îmi ciupise din os. La naiba, puteam să jur că îmi distrusese muşchii şi vasele de sânge. Trebuia să pun o atelă şi să mă bandajez. Trebuia să curăţ rana pe-afară. Trebuia să o tratez împotriva otrăvii sau a toxinelor care mai mult ca sigur fuseseră folosite pe vârful suliţei.

Nu aveam timp pentru nimic din toate astea.

— Nu ştii cum să zbori, nu? am întrebat, retrăgându-mă cu un şchiopătat.

— Nu ţi-ar plăcea deloc aterizarea...

— Curând voi fi foarte dornic să-mi asum riscul.

Am devenit din nou invizibil, deşi nu conta prea mult şi nu îi oprea deloc pe urmăritori, de vreme ce lăsam o dâră de sânge pe oriunde treceam.

Am auzit morgajii în urma noastră, incantarea pe voce joasă a vrăjitoarei, strigătele războinicilor. Am început să mă uit în jur, în căutarea unor ruine unde m-aş fi putut ascunde.

Atunci, reţeaua strălucitoare de energie, care acoperise atât zidurile, cât şi podelele clădirilor în ruine, a zvâcnit şi a format o cuşcă în jurul meu. M-am izbit de pânza ei luminoasă, încercând să scap, şi valurile de durere mi-au cuprins trupul.

O sferă de fum a zburat spre mine, venind nu dinspre centrul oraşului unde se aflau morgajii, ci dinspre periferie. Sfera s-a lungit şi s-a întunecat, răsucindu-se şi transformându-se într-o formă umană.

Din interiorul fumului s-a auzit un glas:

— Eşti departe de casă, frăţiorul meu.

Un atac de panică mi-a copleşit sufletul şi, pentru un moment îngrozitor, am crezut, nu ştiu de ce, că e Darzin. *Darzin a reuşit cumva să dea de mine.*

Dar nu era el.

Bărbatul care a ieşit din fum era Relos Var.

60: INVITAŢIA

(Povestea lui Talon)

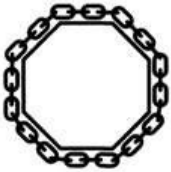

Cei doi fraţi vitregi stăteau cu picioarele încrucişate pe o pătură peticită, întinsă pe podeaua din piatră a ascunzătorii tainice a lui Galen. O lumânare sprijinită de baza statuii Thaenei le lumina mâncarea.

— Câmpurile Ofrandelor? a exclamat Galen. De ce-ai vrea să te duci acolo?

Kihrin furase un coş cu lipii proaspăt coapte, gem de fructe şi carne condimentată, destinate servitorilor. El sugerase să vină aici, pentru ca tatăl lor să nu-i prindă înfulecând „mâncarea săracilor". Lui Galen îi surâsese ideea din mai multe motive, dar mai ales fiindcă tatăl lui părea să fie în toane mai proaste decât de obicei. Cu cât fiii lui erau mai greu de găsit, cu atât mai bine, aşa credea Galen.

Deşi ticsită, micuţa cămară nu se încălzea niciodată, oricât de ridicată era temperatura afară. Galen bănuia că o mare parte din piatra folosită deasupra capetelor lor acţiona ca un izolator împotriva arşiţei soarelui. Cămara nu avea ferestre. Şi nici nu ştia pe unde e poziţionată exact. Tunelul care ducea aici avea multe cotituri cărora Galen nu le ţinuse niciodată socoteala. Îi plăcea să-şi imagineze că nu se mai aflau pe pământurile D'Mon.

Fratele lui întindea nişte gem de mango pe pâine.

— De ce să nu mergem la Câmpurile Ofrandelor? Locul ăla e legendar. N-am avut niciodată suficienţi bani să mă duc. Vreau să văd un duel.

— Dar suntem prea tineri. Tata nu va fi niciodată de acord.

Kihrin râmji.

— Deja şi-a dat acordul.

Lui Galen îi căzu falca.

— El... nu! Cum ai făcut asta?

— I-am dat un cadou.

— Poftim?

— Ştii iapa aia focoasă din Jorat, pe care tot încearcă s-o împerecheze cu armăsarii lui?

Galen încuviinţă din cap. Ştia de ea, fireşte, şi bănuia că ea e şi motivul pentru dispoziţia proastă a tatălui său. Darzin adusese calul tocmai din Jorat, un adevărat chilipir de la o herghelie veche care trecea prin vremuri dificile. Apoi, Darzin descoperise că iapa e prea mare, prea sălbatică şi prea primejdioasă pentru oricine se apropia prea mult. Iapa sosise de numai o săptămână şi omorâse deja cinci oameni, scăpând din grajdul ei de două ori. Nici măcar Darzin nu îndrăznea să se ducă lângă ea. Galen credea că e o chestiune de câteva zile până când tatăl lui va considera totul o pierdere şi va omorî calul.

— Ei bine, am găsit un călăreţ din Jorat. L-am cumpărat de la Octagon. Dacă nici el nu reuşeşte să domolească iapa, atunci nu ştiu cine ar putea.

Kihrin muşcă din pâine cu mult entuziasm.

— Darzin a fost atât de mulţumit, încât a fost de acord să ne lase în pace.

— Măi să fie!

Galen clipi surprins, dar expresia lui deveni serioasă.

— Dar ştii că, dacă sclavul tău dă greş, Darzin o să-l ucidă.

— Nu e sclavul meu. I l-am dăruit Înaltului Lord. Dacă Darzin vrea să omoare unul dintre sclavii Înaltului Lord...

Kihrin ridică din umeri de parcă n-ar fi fost grija lui.

— Ha, ha! Eşti isteţ, zâmbi Galen. Va trebui să-i povestesc mamei despre asta.

Expresia lui Kihrin se înnegură când îl auzi pe Galen pomenindu-şi mama.

— Sigur! Bine! Ce mai face? întrebă el atunci. Nu am mai văzut-o de la cina de acum câteva seri.

— Poftim? E bine. A avut febră, răspunse Galen, o scuză deloc credibilă, având în vedere că familia lor regală era specializată în tratamente magice.

— Ah!

După o pauză stânjenitoare, Kihrin continuă:

— Aşadar, vrei să mergem?

Galen îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că vreau să merg. Tata nu mă lasă niciodată să ies.

Această afirmaţie îl făcu pe fratele său să tacă o vreme.

— Niciodată?

Galen clătină din cap.

— Zice că l-aş face de râs.

— Dar, spuse Kihrin, probabil că ai şi tu nişte prieteni...

Galen se trezi că se înroşeşte din cauza stinghereliі.

— Am prieteni. Îi văd de multe ori pe an la evenimentele sociale. Kavik D'Laakar şi vărul meu, Dorman D'Aramarin.[107] O să îi văd din nou la petrecerile de Anul Nou. Mai am şi profesorii şi, uneori, stau de vorbă cu copiii servitorilor, atâta vreme cât nu află tata.

Fratele său mai mare sări în picioare şi îi oferi mâna.

— Haide, atunci! Să mergem să vedem taverna de care îmi vorbea mereu tata!

— Acum?

Kihrin încuviinţă din cap.

— Normal că acum. Înainte ca Darzin să se răzgândească...

Un zdrăngănit răsună în cameră şi cei doi băieţi înlemniră. Kihrin gesticulă frenetic spre lumânarea cu suport şi Galen suflă spre ea, aruncând camera într-o beznă totală.

Rămaseră aşa câteva minute bune. Lui Galen întunericul i se părea incomod şi neliniştitor şi, deşi nu ar fi recunoscut niciodată, chiar înfricoşător.

Atunci simţi mâna cuiva peste gură şi aproape că urlă, dar îşi dădu seama că îl găsise Kihrin. Fratele său îl trase de cămaşă şi îi şopti:

— Uită-te la lumină!

Galen se pregăti să se întoarcă şi să-l certe că spune prostii, dar văzu că băiatul avea dreptate: apăruse o lumină.

Aceasta forma o dâră fină, aproape ascunsă de rândurile cu stive de cutii şi de scaune vechi stricate. Lumina trecu prin spatele lor, chiar pe deasupra podelei, apoi se ridică spre tavan şi, înapoi, pe podea. Galen, urmărind dâra mică de lumină, îşi dădu seama că se uita la o uşă deschisă. Nu o mai observase niciodată din partea asta, dar era suficient de mare ca să treci prin ea statuia Thaenei şi alte obiecte mai

---

[107] Să creşti ca un membru regal poate fi o existenţă extrem de singuratică, mai ales pentru un copil care ocupă locul de prim moştenitor. Orice copil dintr-o familie rivală e considerat din start un fel de sabotor sau iscoadă şi orice copil din propria familie e un potenţial rival. Unele familii cumpără sclavi însoţitori pentru copiii lor, dar o astfel de relaţie cu greu poate fi considerată sănătoasă.

mari.

Atunci auzi şi voci.

— N-ar strica nişte curăţenie, rosti un glas.

Ceva din tonul lui îi ridică părul de pe ceafă. Mâna lui Kihrin îi strânse cu putere umărul, fie ca un avertisment, fie de frică.

— Păi, nu prea am cum să chem un servitor acum, nu?

Galen recunoscu vocea: era a tatălui său. Îşi puse mâna deasupra mâinii fratelui său şi o strânse.

Urmă o a treia voce, catifelată, puternică, de bariton.

— Ba bine că nu! Numai că ai rămâne curând fără servitori. Apoi aceeaşi voce întrebă: Ce-a fost locul ăsta?

— La început, un mausoleu, explică primul bărbat cu glasul lui uscat, mort. Mormântul a fost construit pentru Saric D'Mon al VIII-lea şi pentru cele 48 de concubine care au fost ucise potrivit poruncii sale, după moartea lui[108]. A fost convertit în cameră pentru invocarea demonilor de Înaltul Lord Pedron, acum 25 de ani. Uşile din diversele firide de pe coridoare duc la camerele mortuare ale soţiilor lui Saric, pe care Pedron le-a folosit ca să le ţină ostatice, în aşteptarea sacrificiului. Pentru o scurtă vreme după aceea, aici a fost capela Thaenei, sub conducerea lui Therin, dar a abandonat-o după ce s-a îndepărtat de biserică.

— Iar eu o folosesc ca loc în care încerc reţete pentru diverse otrăvuri, adăugă tatăl lui Galen.

— Da, încuviinţă al treilea bărbat, pe potriva reputaţiei tale.

Vorbele acestuia nu sunară deloc a compliment.

Se lăsă tăcerea puţin, apoi Darzin continuă:

— Ar trebui să fii atent la elevul tău. Pare pornit să se lase ucis înainte ca tu să fii pregătit să-i iei gâtul.

Primul, cel cu vocea oribilă, răspunse cu un hohot de râs rece.

---

[108] Mania de a ucide o întreagă suită, care să păzească ulterior, în viaţa de apoi, mormântul cuiva, a pierdut din popularitate când oamenii au înţeles că astfel de nevinovaţi sacrificaţi aveau tendinţa să nu fie nişte gărzi grozave, chiar dacă Thaena lăsa sufletele să mai pribegească prin preajmă ca morţi vii. Se spune despre cele 48 de concubine ale lui Saric D'Mon al VIII-lea că au devenit însufleţite, au ieşit din mormânt şi s-au apucat să ucidă în stânga şi-n dreapta, începând cu succesorul Înaltului Lord, care poruncise să fie omorâte. După ce vreo douăzeci de soldaţi şi cinci membri ai familiei au murit, concubinele s-au prăbuşit la pământ, dându-şi sufletul încă o dată.

— E în stare să-şi aibă singur de grijă.

— D'Mon, se repezi neprietenoasă a treia voce, înţeleg de ce eşti necesar, dar nu face greşeala să crezi că trebuie să fiu amabil cu tine! Eşti limitat, violent şi nu înţelegi deloc natura reală a puterii. Dacă stăpânul meu nu ar avea nevoie de tine, aş fi încântat să-ţi transform oasele în laptele de mamă din care te-ai născut şi aş considera că am făcut un serviciu binelui comun.

Din nou, o pauză lungă.

— Mulţumesc că mi-ai spus cum stau lucrurile între noi doi! rosti Darzin într-un târziu.

— Cu plăcere! veni răspunsul. Deşi am sperat în sinea mea că vei fi suficient de idiot cât să mă ataci.

— Ajunge! se răsti glasul de mort. Ştii că părinţii tăi s-au cunoscut chiar aici, băiete? spuse el, adresându-se celei de-a treia voci. Pedron o ţinea pe mama ta, pregătind-o pentru un sacrificiu virginal, chiar în temniţa de acolo, înainte ca tatăl tău, Sandus, să o salveze.

— În temniţa de aici?

Galen abia reuşi să-şi înăbuşe o exclamaţie când lumina de la marginile uşii se micşoră. Nu exista decât o singură explicaţie: al treilea bărbat stătea acum direct în faţa uşii, probabil la doar un metru de ei. Dacă Galen auzea fiecare cuvânt rostit de bărbaţi, atunci şi ei îl puteau auzi pe el.

— Dacă memoria nu mă înşală, da.

— Aşadar, acesta e locul în care Pedron a fost revendicat de demonul lui? Nu mă miră că ai vrut să-l văd.

Darzin se răsti:

— Da, da, musteşte de sentimente greţos de dulci. Ideea e următoarea: merge pentru ritual?

— Bineînţeles, încuviinţă a treia voce. E perfect. Vibraţiile sunt imposibil de ignorat. Locul e atât de aproape de iad, încât probabil că nici nu trebuie să sacrificăm ceva ca să-i atragem atenţia lui Xaltorath.

— Vei avea şi sacrificiul, spuse Darzin. Insist.

— Măcar suntem de acord asupra unui aspect. Am zis că nu e nevoie să-i atragi atenţia. Dar n-am spus nimic despre ce trebuie să facem ca să-l ţinem în lesă. Treaba asta nu e pentru amatori. Micuţul nostru animal de companie ar putea sfâşia în bucăţele oraşul dacă ar avea ocazia, şi ar începe taman cu noi.

— După cum s-a văzut, interveni prima voce. Ultimul sacrificiu nu a

fost deloc potrivit. Aproape că ne-a scăpat printre degete. De data asta trebuie să fie sânge.

— Nu duc lipsă de aşa ceva, replică Darzin.

— Foarte bine! Las totul pe seama ta, răspunse vocea sumbră.

Galen auzi paşi apăsaţi.

— Şi fie faci tu curat aici, fie pui pe cineva şi apoi scapi de el! Temniţa asta duhneşte a sudoare şi spaimă.

— Da, lordul meu! spuse Darzin cu cel mai spăsit ton pe care îl auzise Galen vreodată la tatăl lui.

Bărbaţii se îndepărtară şi lumina pieri complet. Galen începu să se mişte, gheata din piele hârşâind piatra când încercă să se ridice, dar mâna lui Kihrin îi apăsă umărul, împiedicându-l. Prea târziu îşi dădu seama Galen că încă nu scăpaseră de primejdie şi aproape că ţipă când auzi cea de-a treia voce.

— Nu te mai întoarce. Data viitoare o să te găsească.

Glasul răsunător, grav, era atât de suav acum, aproape o şoaptă, încât lui Galen i se păru că îl aude vorbindu-i direct în minte. Probabil că bărbatul îşi lipise gura de uşă. Mâna lui Kihrin se strânse şi mai tare pe umărul lui, aşa că Galen îşi muşcă buza ca să nu ţipe.

— Vii? îşi auzi Galen tatăl strigând de la distanţă. Sau îţi place să te joci cu tine însuţi pe întuneric?

— E întuneric doar pentru cineva ca tine, îl corectă vocea de bariton.

De data asta, Galen surprinse târşâitul picioarelor pe dalele de piatră în timp ce omul se îndepărta. Mai auzi şi foşnetul unui material: pesemne o robă sau o pelerină grea. După o clipă, răsună un zăngănit, dar de data asta Galen reuşi să-i identifice sursa: un drug greu de fier fusese proptit în uşă.

Kihrin reuşi cumva să vâre toată mâncarea lor şi vasele în pătură, făcând o bocceluţă mică pe întuneric.

— Iute, ia-mă de mână! şopti Kihrin.

Galen tresări la fiecare zgomot cât se strecurară grăbiţi de-a lungul tunelului. Era atât de îngrozit, că-i venea să plângă. Când ajunseră în sala servitorilor, Kihrin îl opri din goană. Dădu drumul păturii pline cu vase pe un cărucior pentru servit. Încă ţinând mâna fratelui său, Kihrin porni cu paşi mari spre Prima Curte şi ceru câteva gărzi şi o trăsură.

Pentru cei mai mulţi, băiatul păru destul de calm. Numai Galen simţea în degetele împletite cu ale lui că fratele său tremura.

Şi el, la fel.

61: GARDIENII CUŞTII

(Povestea lui Kihrin)

Relos Var arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Timpul nu lăsase niciun semn asupra lui, chiar dacă trecuseră mulţi ani de la neprietenoasa lor întâlnire. Încă se îmbrăca în haine simple şi nu părea deloc o persoană importantă dacă nu puteai să-i vezi aura.

Stai puţin... Frăţior?

În niciun caz nu îi eram aşa ceva. Poate folosise cuvântul ca Darzin când mă striga „băiete”[109].

— Raverí?

Relos Var m-a privit curios.

— Ce faci aici?

— Rahat! Vede...

Relos Var a fluturat două degete.

— Ieşi de-acolo...

Am simţit o senzaţie de sfâşiere şi Tyentso a apărut lângă mine, holbându-se la mâinile ei, apoi la firele strălucitoare de energie din jurul nostru. A murmurat apoi o vrajă care, cumva, nu a topit pietrele, deşi fusese o încercare curajoasă.

Relos Var a zâmbit încântat.

— Sunt foarte fericit că ai supravieţuit neplăcerilor din capitală, Raverí. Sper că nu mai lucrezi cu tatăl tău. Un lucru mai rău decât un nebun lacom după putere este un nebun lacom după putere care crede că e mai deştept decât restul lumii.[110]

Tyentso îl privea cu ochi reci ca gheaţa.

— Bănuiesc că asta confirmă că încă e în viaţă.

— A, n-aş numi-o chiar „viaţă”! a replicat Relos Var.

— Tyentso, despre cine vorbeşti?

---

[109] Un obicei prost de-al lui Darzin, cu siguranţă preluat de la Gadrith.

[110] Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Relos Var, desigur.

Aş fi crezut că se refereau la Gadrith, dar mă inducea în eroare puţin cuvântul „tată”.

— Despre Gadrith, a zis Tyentso. Se referă la Gadrith.

— Păi... nu cred. Gadrith e soţul tău, am spus.

— Da, şi asta.

Tyentso s-a încruntat.

— Nu te uita la mine aşa, puşlama mică! Nu m-aş fi măritat cu el dacă ar fi fost interesat să se culce cu mine. Sau cu oricine altcineva.

— Nu te mai păcăli singură, Raverí! Normal că te-ai fi măritat, a dojenit-o Relos Var. Eu admir femeile care sunt dornice să facă orice sacrificiu ca să obţină ce-şi doresc. Poate tu şi cu mine am putea ajunge la o înţelegere. Viaţa ta, dacă mă serveşti?

— Nu poţi face asta, s-a împotrivit Tyentso, clătinând din cap. Nu mă poţi întoarce la viaţă.

Relos Var i-a ignorat refuzul.

— Vei afla că există puţine lucruri pe care nu le pot face.

Mi-am întors privirea spre fantoma lui Tyentso.

— Poţi să ne scoţi de aici?

— Numai dacă te posed, mi-a răspuns Tyentso, şi nu pot face asta acum. Uită-te la mâinile tale!

M-am supus. Aveam ambele mâini acoperite cu aceleaşi modele de pe cuşcă şi de pe ruine. Nu mă împiedicau să mă mişc, dar am presupus că acestea o împiedicau pe Tyentso să mă posede.

— Dacă ai de gând să mă omori, am scuipat spre Relos Var, atunci ce mai aşteptţi?

Bărbatul a chicotit.

— Să te omor? De ce, pe toţi zeii, aş vrea să fac asta? Tu o să ne salvezi pe toţi. Nu te-au învăţat nimic până acum?

Nu am înţeles dacă glumea sau nu.

— Îmi pare rău că, deşi te afli în locul potrivit, a reluat el, momentul e cum nu se poate mai prost şi planurile mele încă nu sunt gata pentru tine. Aşadar, ce-ar fi să te scoatem de aici şi să-ţi vindecăm rana aia, înainte ca morgajii ăştia nesuferiţi să se întoarcă şi să ne facă viaţa grea...?

O suliţă a zguduit zidul de energie. O alta a aterizat lângă picioarele lui Relos Var.

— Prea târziu! a spus el.

A dat din mână şi aşchiile din lemn au zburat înapoi spre punctul lor

de origine.

Morgajii erau pregătiţi. Şi-au ridicat scuturile şi (în cazul femeii singure) un câmp magic de energie care să oprească reculul atacului lor.

— Sper că îţi dai seama că nebunia asta nu se poate încheia decât într-un singur fel! a strigat Relos Var.

Bărbatul şi-a încleştat pumnul şi unul dintre războinicii morgaji a explodat în flăcări, urlând.

— Să mergem, mai bine, fiindcă ai sarcini mai importante de făcut!

Chiar atunci, spre surpriza mea, femeia a vorbit în guarem:

— Nu închei niciun pact cu tine, trădătorule. Nu eşti binevenit aici, în ţinuturile pe care le-ai distrus, şi nici nu-ţi vom permite să ne iei ce ne aparţine.

Am avut senzaţia că, atunci când zisese „ce ne aparţine", se referise la mine.

O să fiu sincer: începea să mă obosească ideea de a fi pasat de la unul la altul ca un fel preferat la cină.

— Of, pe Vălul sfâşiat! a exclamat Relos Var. Dai şi tu greş cu un experiment şi oamenii nu te mai lasă niciodată să uiţi asta.

Vrăjitorul şi-a ridicat pumnul din nou, apoi l-a strâns şi un alt morgaj a fost cuprins de flăcări.

Războinicii nu au bătut totuşi în retragere. Chiar dacă doi dintre membrii lor muriseră deja şi cel mai probabil, şi alţii urmau să aibă aceeaşi soartă, morgajii nu s-au dat înapoi nici măcar cu un pas.

M-am tot gândit ce-aş putea face. Piciorul mă durea înfiorător şi piatra de la gât îmi ardea carnea cu răceala ei: nu eram deloc în siguranţă. Chiar dacă Relos Var pornise un ditamai duelul cu vrăjitoarea morgajă, închisoarea magică pe care o ţesuse în jurul meu nu îşi diminuase puterea. Tyentso nu se mai putea întoarce în trupul meu, unde m-ar fi putut îndruma să fac şi eu o vrajă.

Dacă aveam de gând să acţionez, trebuia să mă mişc rapid.

— Scumpă Taja! am şoptit, sperând ca vorbele mele să treacă neobservate în tot balamucul ăla. Ascultă-mi ruga! Am dat de un mare necaz acum şi am nevoie de ajutorul tău. Relos Var e aici şi...

Mi-am pierdut vocea.

— Termină! s-a răstit Relos Var.

Bărbatul a gesticulat din nou şi braţele mi s-au lipit de corp.

— Încerc să ajut, dar ăsta nu e locul pentru o asemenea discuţie.

— Nu, nu e, a zis femeia.

Inima mi-a sărit din piept când i-am auzit vocea, deşi nu o mai auzisem decât o dată, în vis.

— Iar ideea că încerci să ajuţi mă face să râd.

Taja a apărat în mijlocul străzii.

Bănuiesc că mă ascultase, la urma urmei.

De data asta nu arăta ca o fetiţă, însă părul argintiu, ochii şi pielea albă rămăseseră la fel. Am recunoscut-o imediat.

Taja a făcut un gest cu mâna. Închisoarea din jurul meu s-a topit. Atenţia ei totuşi a rămas îndreptată spre vrăjitor.

— Pleacă îndată sau îmi forţezi mâna!

Relos Var şi-a înclinat capul într-o parte şi a privit-o fix pe zeiţă.

— Aici? În locul meu sfânt? Nu există loc pe planetă în care eu să fiu mai puternic şi tu mai slabă. Doar nu îndrăzneşti să te lupţi cu mine tocmai aici!

Am clipit de câteva ori.

Planul se bizuise mai degrabă pe faptul că o zeiţă – nu doar orice zeiţă, ci una dintre cele Trei Surori – ar fi o fiinţă cu care niciun vrăjitor nu ar fi atât de nebun să se bată. Se retrăsese din faţa Khaemezrei, aşa că aş fi zis că urma să bată în retragere în faţa unei zeiţe reale.

Ar fi trebuit. Nu?

Numai că el nu părea că are de gând să-i cânte în strană. De fapt, totul în atitudinea lui Relos Var sugera că nu credea deloc că ar putea fi depăşit de situaţie. Era pregătit pentru o înfruntare violentă, deşi n-avea cum să fie atât de puternic. Şi totuşi...

— Ai putea să o învingi pe una dintre noi aici, dar nu pe toate, s-a auzit vocea altei femei, mai familiară decât a Tajei din multe puncte de vedere, fiindcă o ascultasem de nenumărate ori.

Thaena a apărat în mijlocul străzii, dar Zeiţa Morţii nu era singură. Alături de ea, am văzut o altă femeie, a cărei înfăţişare m-a făcut aproape să urlu, fiindcă nu mă aşteptam să o recunosc. Şi totuşi, am făcut-o.

A treia zeiţă avea pielea roşie-maronie, precum castana, şi părul de culoarea flăcărilor, buzele pline şi pometii înalţi: unul dintre cele mai splendide chipuri văzute de mine vreodată. Nu era din Jorat – părul nu se potrivea şi nu am zărit nici însemnele specifice –, dar tot semăna cu fata din Jorat pe care mi-o arătase cândva Xaltorath. Asemuirea era prea puternică pentru a fi o simplă coincidenţă. Purta un şal unduitor

pe umeri, ţesut din lumină roşie, verde şi violet.

Aşadar, ea era Tya, Zeiţa Magiei.

Toţi morgajii care nu erau ocupaţi să-şi salveze tovarăşii au căzut la pământ prosternaţi. Am bănuit că reverenţa lor i-o dedicaseră Thaenei, dar cine ştie? Poate că a fi un zeu de orice fel era suficient, după cum ar susţine unii. Iar acestea nu erau doar orice fel de zeiţe: apariţia celor Trei Surori aducea cu genul de semn ceresc numai bun să anunţe împăraţi blestemaţi şi ţări întregi trimise în iad. Se mai întâmplase şi înainte.

— Toate? Pesemne că da.

Relos Var a clătinat din cap.

— Dar nu sunteţi toate aici. În vreme ce noi, toţi nouă, suntem.

Femeile au schimbat o privire rapidă între ele.

— Blufezi, a spus Taja.

— Poate da, poate nu. Şi chiar dacă blufez, care sunt şansele ca o luptă între noi patru – aici, în acest loc – să nu-l trezească pe *el*?

Relos Var a oftat îndelung, aproape suferind.

— Eu v-am făcut. Crezi că nu vă pot distruge, dacă vreau?

Thaena a pufnit.

— Încerci de milenii întregi. Dacă e aşa de uşor să scapi de noi, ce te opreşte?

Privirea mi-a picat pe unul dintre basoreliefurile care acopereau zidurile. Opt siluete. Opt simboluri. Simbolul Thaenei era un craniu. Al Tajei, o monedă. Simbolul Tyei, un văl în culorile curcubeului... Ştiam că voi potrivi fiecare simbol unuia dintre cei Opt Nemuritori, adevăraţii zei care îi tolerau pe ceilalţi. Iar cea de-a noua siluetă...

M-am uitat înapoi la Relos Var.

Tya a încuviinţat din cap în direcţia mea. Am ştiut, chiar şi fără să vorbesc, că vraja care-mi bloca vocea se risipise. Durerea din picior s-a mai domolit şi ea.

— Nu-l vei lua cu tine, a zis Taja. Nu-ţi vom permite.

— N-ar fi trebuit să-l aduci înapoi, a replicat Relos Var. E o cruzime.

— Mai blândă decât faptele tale, a intervenit Thaena.

— Nu sunt duşmanul vostru! s-a răstit Relos Var.

— Ba da, a zis Zeiţa Magiei, iar păcatul nostru e că ne-a luat prea mult să ne dăm seama.

Tya şi Relos Var s-au privit fix şi ceva a trecut printre ei. Tya se uita la el aşa cum te uiţi la cineva pe care l-ai iubit odată, cineva care te-a

rănit profund: cu regret, cu tristeţe şi o doză de ură deloc neglijabilă. Nu erau prieteni, dar poate fuseseră pe vremuri. Poate chiar mai mult de-atât.

Aşadar, fiindcă mereu am fost puţin nebun, i-am întrerupt:

— Eu nu vreau să ştiu decât pe cine ţii ostatic în centrul oraşului.

Taja s-a apropiat de mine şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Asta nu e important. Hai să plecăm de aici!

— Ba cred că e important, m-am împotrivit. Şi-a deschis ochii.

Totul s-a oprit.

Toată lumea s-a oprit. Până şi Relos Var s-a holbat la mine cu faţa lividă. Unii dintre războinicii morgaji păreau să nu vorbească guarem şi erau prea ocupaţi să se prosterneze în faţa divinităţilor ca să şi mai asculte. Însă Relos Var, Tya, Taja şi Thaena m-au privit cu aceeaşi expresie.

De groază.

— Grăieşte adevărul, a spus preoteasa morgajă, ridicându-se în picioare. Cel înfometat se zvârcoleşte, neliniştit. Nu va trece mult când se va trezi încă o dată.

— Cel înfometat? Aşa îi spuneţi? Ce e ăla? am repetat.

Relos Var şi-a lăsat capul într-o parte.

— Nu ţi-au zis?

— Ce anume?

Bărbatul a zâmbit ironic.

— Pun pariu că ea crede că nu e nevoie să ştii.

Relos Var şi-a îndreptat misha şi a dat din cap spre cele trei femei în semn de salut, după care mi-a întors spatele.

— Când o să te saturi de ocolişurile lor şi de jumătăţile lor de adevăr măsluite mai bine decât minciunile, caută-mă! Eu nu te voi înşela niciodată.

Taja a pufnit.

Relos Var i-a aruncat o privire dojenitoare şi deopotrivă dispreţuitoare.

Aproape că l-am înjunghiat atunci. Aveam cuţitul în mână, iar plăseaua lui îmi atingea uşor palma. În acel moment de neatenţie, aproape că m-am repezit spre el. Învăţasem, vedeţi voi, că talismanul nu te protejează împotriva oţelului nici dacă eşti magul magilor. Surprinde un vrăjitor la momentul potrivit şi e la fel de vulnerabil ca oricine.

Dar m-am abţinut. Vorbele lui mă momiseră bine: nu m-am putut înfrâna şi am muşcat din ele. Pe de altă parte, nu eram atât de prost să nu văd că surorile nu-mi spuneau nici măcar o frântură din toată povestea.

Am rămas nemişcat.

Relos Var s-a răsucit spre mine şi ochii i s-au oprit asupra cuţitului din mâna mea.

— Pe curând! a adăugat el.

Fără tam-tam, vrăjitorul a dispărut.

Thaena s-a întors spre morgaji, vorbindu-le în limba lor de baştină. Porunci, din câte am sesizat, gata să fie ascultate. Tya şi-a tras vălul peste faţă şi a început să meargă încet pe stradă, întinzând mâinile. Firele argintii au înconjurat memoria zidurilor, întărindu-le când a trecut peste ele.

— Cine eşti tu, puşlama mică?

M-am răsucit spre Tyentso.

— Haide, Ty! Ştii foarte bine cine sunt.

Tya clătinat din cap.

— Nu, nu ştiu. Şi cred că nici tu nu ştii, a adăugat ea gesticulând cu mâna împrejur. Rahaturi din astea nu li se întâmplă copiilor fugari din Casele de al patrulea rang.

Taja şi-a dres glasul şi amândoi am tresărit când ne-am dat seama că stăteam acolo ignorând o zeiţă.

— Cel mai bine ar fi să vă scot pe amândoi de aici. Nu sunteţi în siguranţă.

— Taja, cum m-a găsit Relos Var? Cum de-a ştiut că mă aflu aici? De ce mi-a zis „frăţior"? Şi ce-a vrut să spună când a pomenit că el te-a făcut? Avea de gând să se lupte cu tine... De ce credea că se poate lua la trântă cu o zeiţă...

Taja şi-a lipit degetul de buzele mele.

— Nu e momentul acum.

— Ah, dar ai putea să-ţi faci timp! Curând, dacă e posibil.

Tyentso şi-a întins mâinile când zeiţa s-a uitat urât la ea.

— Ce-o să-mi faci? Sunt deja moartă.

— Nu. Îţi tragi suflul, deocamdată, a replicat Taja, mutându-şi mâna pe umărul meu şi odihnindu-şi cealaltă mână pe braţul fantomatic al lui Tyentso.

În ciuda naturii ei eterice, Zeiţa Norocului a atins-o fără dificultate.

Universul s-a modificat.

62: INELUL GRIFONULUI

(Povestea lui Talon)

— Nu ştiu în cine să am încredere, i se confesă Kihrin lui Galen în timp ce se îndreptau cu trăsura spre Parcul Arenei. Therin o să vrea dovezi despre Darzin, şi ce să-i spun? Că l-am surprins vorbindu-i cuiva despre care *cred* că a invocat un demon? Habar n-am cine e partenerul lui Darzin, iar acum a mai apărut şi a treia persoană. Şi nu cunosc despre ea decât că ştia că îl spionăm şi că nu ne-a dat de gol, un lucru complet lipsit de sens.

Kihrin se opri să-şi roadă unghia de la degetul mare.

— Nu pricep şi pace. Oricine-ar fi, sigur face parte din schemă. De ce nu le-a zis că trăgeam cu urechea?

— Poate vrea să-i facă să creadă că îi ajută, sugeră Galen. Poate joacă la două capete. Sau poate... ah, nu părea să-l placă pe tata prea mult, aşa-i? Poate speră să-i provoace necazuri.

Ochii lui Galen se făcură mari când ideea începu să prindă contur în mintea lui.

— Poate. Dar e un risc enorm dacă stăpânul lui ghiceşte ce pune la cale. Cu siguranţă n-aş vrea ca Mortul să se supere pe mine.

— Mortul?

— Da. Aşa l-am poreclit pe omul cu vocea înspăimântătoare. Credemă, arată mai rău decât sună! E un vrăjitor, şi nu unul ca Darzin, care a prins nişte trucuri din zbor. Mortul este unul dintre cei mai înfricoşători vrăjitori. L-am văzut ucigând un bărbat. I-a smuls sufletul din trup şi apoi i-a jupuit pielea de pe muşchi şi de pe oase.

— L-ai cunoscut?

— Nu l-am cunoscut în persoană, recunoscu Kihrin. Aş zice mai degrabă că l-am iscodit. Dar nu vrei să ai de-a face cu cineva ca el. Ştiu că nu crezi că e posibil, dar ai încredere când zic că e mai înfricoşător decât Darzin!

— Vai de mine! Totuşi, trebuie să-i spunem *cuiva.*

— Cui?

— I-ai putea spune Miyei. Pe tine te-ar crede. Te place.

Tonul lui Galen era nostalgic. Băiatul o considera elegantă şi încântătoare, dar ea n-avea niciodată timp pentru el aşa cum avea pentru Kihrin.

— Grozav! replică Kihrin. Şi ce-ar putea să facă o sclavă gaeş în privinţa asta?

— Ah! exclamă Galen muşcându-şi buza. Înţeleg.

— I-aş putea zice generalului Milligreest, dar probabil că o să vrea să ştie de ce nu i-am spus nimic acum câteva luni, când am fost acasă la el. O să creadă că născocesc baliverne doar pentru că nu vreau să stau cu familia D'Mon. Ar arunca mingea înapoi, în terenul Înaltului Lord, şi ştim că Therin va tăinui toată situaţia.

— Ce zici de mătuşa Tishar?

Kihrin păru entuziasmat o clipă, apoi pe chipul lui apăru dezamăgirea.

— Nu e o idee bună. Adică, pesemne că ne-ar crede, dar nu văd ce-ar putea face ca să nu-şi pună viaţa în primejdie. Dacă se apucă să întrebe lucruri greşite, Darzin o va ucide pur şi simplu. Şi chiar dacă nu o omoară, oare oamenii vor asculta ce are ea de zis? Doar e sora lui Pedron, nu?

— Mama zice că a fost mai mult de atât...

Kihrin se holbă la Galen, uluit.

— Glumeşti!

— Ba nu. Aşa spune mama. Că erau... ştii tu... şi că îi dădea mereu cadouri şi te miri ce ca să nu mărturisească nimic. Mama spune că maestrul Lorgrin a trebuit să facă un farmec special ca să se asigure că e virgină în noaptea nunţii ei[111].

Lui Kihrin i se făcu greaţă.

— Nici nu-i de mirare că ea...

Băiatul clătină din cap.

— Dacă aşa s-a întâmplat, sunt sigur că nu a fost alegerea ei.

Galen ridică din umeri.

— Nu ştiu. Şi dacă e adevărat? Probabil că a fost foarte greu pentru

[111] Având în vedere că vantéii nu interzic în mod special incestul, totul e posibil, dar cred mai degrabă totul nu e decât un zvon maliţios.

ei, amândoi pe jumătate vanté şi mereu criticaţi pentru asta, iar mama lor chiar a fost omorâtă din această pricină. De ce nu s-au învrăjbit? Mi se pare romantic.

— Aşadar, tu ţi-ai folosi sora mai mică, pe Saerá, ca să-ţi ofere plăcere? Ţi s-ar părea firesc?

— NU. Pe toţi zeii, nu! E complet diferit.

Kihrin izbucni în râs.

— Aha! Sigur e diferit.

Timp de un minut, se lăsă liniştea în trăsură. Apoi Kihrin lovi plin de frustrare locul de lângă el.

— *Of!* Dacă aş avea cum să iau legătura cu Împăratul Sandus... El ar lua lucrurile în serios.

— Împăratul? Te-ai ţăcănit?

— Nu, răspunse Kihrin, privindu-l pe Galen. Îţi aminteşti ce-a zis Mortul? Despre a treia persoană, cum că ar fi *fiul* lui Sandus? Sunt sigur că l-aş putea convinge pe Sandus de gravitatea situaţiei. În plus, Sandus e cel care a alungat demonul prima dată şi m-a vindecat. E pornit rău să oprească demonii. Şi ar vrea să ştie despre asta şi m-ar crede. Dar mă îndoiesc că mă pot prezenta din senin la palat ca să cer o audienţă.

— Aşa e, încuviinţă Galen. Ăla e un loc doar pentru petreceri. Ştiu asta prea bine. El nu locuieşte acolo. Am auzit că, în realitate, trăieşte într-un palat făcut din diamante, în mijlocul Lacului Curcubeului, pe o insulă păzită de doi dragoni uriaşi.

— Galen! îl dojeni Kihrin. Toată lumea ştie că nu există o insulă în centrul Lacului Curcubeului.

— Ştiu asta, replică Galen. Băiatul îi făcu şmechereşte cu ochiul fratelui său şi adăugă: E invizibil.

Kihrin ridică o sprânceană.

— O să cred când o să-l văd.

Încă râdeau când trăsura se opri în faţa Câmpurilor Ofrandelor.

Kihrin fusese crescut cu poveşti despre taverna Câmpurile Ofrandelor, deşi nu o văzuse niciodată cu ochii lui. Surdyeh refuzase să-l ia cu el, susţinând că mulţimea de acolo este prea dură şi că există prea multe ocazii pentru ca băiatul să dea de necaz. Kihrin înţelegea acum că „necazul" însemna „să fie recunoscut ca fiind un D'Mon".

Firește că, în mintea băiatului, o vizită acolo se transformase într-o prioritate, dar încă nu găsise timp pentru asta din două motive: în primul rând, o vizită necesita o călătorie în Cercul Superior, iar, în al doilea rând, taverna se găsea în umbra Citadelei. Gardienii își petreceau timpul acolo când nu își făceau rondul. Taverna roia neîndoielnic de soldați, la orice oră. Cei mai mulți Dansatori-umbră, inclusiv Kihrin, evitau Câmpurile Ofrandelor, de parcă orice bere băută acolo venea la pachet cu niște gonoree. Kihrin nu avea nicio problemă să înțeleagă de ce Merit sugerase un asemenea loc. Nu exista loc mai potrivit în toată capitala în care un Dansator-umbră să nu fie prezent ca să le vadă schimbul.

Cât își ajută fratele să coboare din trăsură, Kihrin observă că taverna părea mai degrabă un han. Înălțată pe trei etaje, era atât de masivă, încât partea superioară putea fi închiriată. Avea de două ori mărimea clubului Vălul Sfâșiat, adică o clădire cu adevărat mare. Spre deosebire de Vălul Sfâșiat ori de orice altă clădire din Orașul de Catifea, Câmpurile Ofrandelor se ridica singuratic la marginea unei zone imense de câmpuri și de păduri. Aleile pietruite duceau spre clădire și se răsfirau în așa fel încât să formeze un cerc în jurul acelei zone din parc.

Kihrin știa că parcul era probabil faimoasa Arenă unde următorii împărați se luptau pentru dreptul de a conduce. Nu semăna deloc cu imaginea din capul lui. Nu era un coloseu, ci un spațiu deschis circular, unde găseai păduri, mărăciniș și pajiști. Câteva construcții în ruine se ridicau ici și colo, gata să se prăbușească în orice moment din cauza vârstei lor. Totuși, Kihrin zări locul unde ramurile copacilor fuseseră retezate formând un fel de dom. Mulți copaci din interior aveau o înfățișare sălbatică: forma și culoarea lor aveau ceva desfrânat și bizar. Resturile de armuri, arme și cranii vechi se iveau pe sub mantia de iarbă și de frunze.

Împăratul fusese încoronat aici în urma trierii prin luptă încă de la fondarea imperiului însuși. Aici își întâlnise soarta Lyrilyn, mama lui Kihrin (dacă era mama lui), iar Ola îl găsise tot aici. Nu mai avea îndoieli în privința poveștilor spuse de Ola sau de Surdyeh. De ce amândoi aleseseră să mintă și să-i prezinte adevărul sub formă de basme rămânea încă un mister.

Kihrin se întoarse când Galen îl trase de mânecă.

— Haide! Ușa e pe-acolo. Nu cred că are loc vreun duel acum, altfel

am fi văzut lume strânsă.

— Parcă ziceai că n-ai mai fost niciodată aici.

— N-am fost, replică Galen, dar tata ne povesteşte mereu. A avut multe dueluri aici.

— Oare de ce nu mă miră?

Uşile principale erau deschise şi un bărbat solid, care ar fi putut avea în mână un semn pe care să scrie „gardian", îi salută din cap când intrară. Kihrin îşi dădu seama imediat că nu era o tavernă oarecare – ferestrele mari ce dădeau spre zona de duelare a arenei n-ar fi rezistat nici cincisprezece minute într-o cârciumă obişnuită. De asemenea, nicio altă cârciumă cunoscută de Kihrin nu-şi permitea o asemenea cantitate şi varietate de lumini magice.

Locul era incredibil de aglomerat. Oameni de toate vârstele, sexele şi rasele stăteau înghesuiţi, umăr la umăr, nestingheriţi de faptul că vecinii lor erau de toate vârstele, sexele şi rasele. Kihrin bănui totuşi că, la răstimpuri, îşi aminteau de acest lucru şi atunci apărea şi unul dintre faimoasele dueluri ale arenei.

— Căutăm o paznică pe nume Tauna, îi şopti Kihrin lui Galen.

— Noi? întrebă Galen surprins.

— Ia-te după mine!

Kihrin intră în camera cu băuturi de parcă mai fusese acolo şi ştia exact unde se află totul. Un cârciumar cu înfăţişare simplă servea băuturi la tejghea: chel, înalt, subţire şi cu puţină burtă. Bărbatul ridică o sprânceană la vederea celor doi.

— Îţi dai seama că suntem cei mai tineri din locul ăsta? întrebă Galen.

— Banii noştri nu ţin cont de vârstă.

Kihrin găsi locuri goale la o masă, comandă o bere de ardei pentru amândoi şi cercetă încăperea cu atenţie. Zări mai multe femei, deşi majoritatea arătau ca nişte ajutoare sau accesorii pentru beţivani. Niciuna nu arăta ca o paznică.

— Kihrin, îl trase Galen iute de mânecă. Ce e ăsta?

— Hmm? Ce anume? Cine?

Kihrin privi în jur.

— Acolo, în colţ. Uită-te la el! Nu e om.

Kihrin se mai uită o dată. Persoana care îi atrăsese atenţia lui Galen nu era uşor de văzut, de vreme ce aproape se contopea cu peretele din spatele lui. Nu avea deloc păr, ci nişte ţepuşe ciudate, ca ale unui porc-

spinos, care îi ieşeau din cap, şi un nas care nu arăta deloc a nas. Nu se termina, ci se transforma într-o excrescenţă ca un tentacul, care se răsucea şi se mişca de capul ei. Alţi ţepi îi ieşeau din braţe şi în loc de unghii avea gheare. Însă şi mai înfricoşători se dovediră a fi ochii, care străluceau în lumina focului. Fiinţa era uriaşă şi extrem de musculoasă.

— Ah, deci au şi un morgaj! E o raritate să vezi un sânge-pur.

— Ăla e un morgaj? rosti Galen aproape în şoaptă. Nici nu-i de mirare că sunt o problemă atât de mare.

— De obicei, dai peste corcituri apărute când morgajii îşi pierd minţile. Singura slujbă pentru ei este să rupă nişte oase ori ceva similar. Sunt sigur că e unul dintre paznicii de aici.

— Într-adevăr! Cine ar vrea să se pună cu *aşa ceva?*

— Ai fi surprins. Probabil că au şi vrăjitori tocmiţi.

Exact când rosti cuvintele, Kihrin băgă de seamă un joc de cărţi gălăgios la o masă alăturată. Unul dintre jucători era o femeie, îmbrăcată în pantaloni kef şi o tunică misha bărbătească. Atunci când îşi ridică picioarele să le odihnească pe un taburet, văzu că purta ghete înalte. Un zâmbet viclean îi apăru pe faţă când le arătă mâna câştigătoare celorlalţi jucători posomorâţi.

— Ea e, îi spuse Kihrin fratelui său, arătându-i-o cu bărbia pe femeia cu pricina.

Kihrin făcu un semn cu mâna spre o chelneriţă şi puse o monedă de argint pe tava ei.

— O băutură pentru femeia de la masa de acolo. Spune-i că e de la vechiul ei prieten, Merit!

Femeia luă banii, încuviinţă din cap spre Kihrin şi plecă în direcţia jocului de cărţi.

— Cine e femeia asta? întrebă Galen. Ce căutăm noi aici?

— Încerc să aflu nişte informaţii, răspunse Kihrin, zâmbind larg spre fratele său. Ai încredere în mine!

Galen roşi şi îşi feri privirea.

— Am crezut că am venit aici ca să ne distrăm.

— Ai văzut-o? Crede-mă, asta e distracţie!

Kihrin se lăsă pe spate şi încercă să se poarte nonşalant când văzu chelneriţa lăsând berea pe masă şi transmiţând mesajul. Un moment mai târziu, femeia îmbrăcată în haine bărbăteşti se scuză în faţa jucătorilor de la masă şi îşi croi drum prin mulţime, evitând masa lor complet, şi ieşi pe scările din spate.

— Hei! Trebuia să...

— Băutura voastră, lordul meu, spuse chelneriţa, aşezând berea pe masă.

— Dar nu ne-am terminat berile de ardei... protestă Galen.

Kihrin îi aruncă o privire urâtă şi clătină din cap.

— Mulţumesc! zise Kihrin şi îi dădu un bacşiş femeii.

După ce aceasta se răsuci pe călcâie, Kihrin pescui o cheie din băutură şi rânji satisfăcut.

— M-ai adus aici doar ca să te întâlneşti cu o fată?

Galen nu-şi ascunse indignarea.

Kihrin îi aruncă o privire ciudată.

— De ce? Eşti gelos?

— Poftim? Nu. E o prostie.

Galen se înroşi şi mai tare.

— De ce să fiu gelos pe o târfă oarecare pe care nu o cunosc?

Kihrin se aplecă spre el.

— Suntem aici întrucât ce voi face ar putea fi ilegal. Şi nu vreau ca Darzin să ştie despre asta. Aşadar, eşti alături de mine sau nu? Fiindcă, dacă nu eşti, poţi rămâne aici până îmi termin treburile.

Galen înghiţi în sec.

— Fireşte că sunt alături de tine.

— Bine!

Kihrin flutură cheia.

— Atunci, hai, să mergem să o cunoaştem!

Uşa era încuiată, dar pentru asta avea cheia, nu? Kihrin îl împinse pe Galen înăuntru, apoi trânti uşa în urma lor.

— Dacă vă aşteptaţi la ceva cam ca în Oraşul de Catifea, amândoi veţi fi dezamăgiţi, le spuse Tauna.

Femeia stătea pe un scaun, într-un colţ al camerei, privind pe fereastră spre Parcul Arenei.

— Nu mă ocup de puşti, oricâţi bani aş primi.

Galen îşi încrucişă braţele şi păru nespus de deranjat că fusese numit „puşti”.

Kihrin se mulţumi să încuviinţeze din cap şi îşi trase un scaun să se aşeze.

— Merit a zis că o să-mi lase un cadou la tine.

Femeia ridică o sprânceană.

— Cadou? Aşa i se spune acum?

— Sigur, de ce nu? Asta, în cazul în care n-a găsit nimic, continuă el după o pauză scurtă.

Tauna îşi vârî mâna sub saltea şi scoase un săculeţ pe care îl aruncă pe pat.

— N-am zis asta.

Kihrin dădu să se întindă după săculeţ, dar Tauna ţâţâi şi dădu din deget.

— Ah, ah, ah... Plata mai întâi, lordul meu. Merit a spus că nu e gratis.

— Cât? întrebă Kihrin.

— O mie de coroane, îl lămuri ea, de parcă i-ar fi comunicat preţul unui pahar de tărie.

— Poftim?

Până şi Galen păru şocat.

Femeia zâmbi.

— Fie vorba între mine, tine şi dulceaţa astălaltă, prietenul tău habar n-are ce-a găsit, fiindcă altfel ar fi cerut de zece ori pe-atât. O mie e un chilipir.

Kihrin îşi înclină capul într-o parte şi o privi critic. Femeia era încrezătoare şi calmă. Se descurca de minune să le sugereze că nu-i păsa cum decurg negocierile.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş da eu 2000 de coroane ca să-mi spui ce nu i-ai spus lui Merit?

— Mai bine ceri 1500, ca să nu mă simt vinovată că îţi fac curte.

Tauna se întinse după săculeţ şi îl puse în poală. Când Kihrin îi întinse teancul de poliţe de la Templul lui Tavris, ea desfăcu punga şi scoase un sul de pergament, mai multe legături cu strune din mătase pentru o harpă, câteva haine vechi şi un inel de aur cu sigiliu din rubin.

Kihrin îşi ţinu respiraţia când zări inelul.

Femeia observă şi rânji.

— L-ai mai văzut şi altădată?

Kihrin se întinse după inel.

— Da.

Galen se aplecă şi cercetă inelul, dar expresia de pe chipul lui nu arătă o surpriză prea mare.

— E doar o nestemată.

— Nu, nu e. Lasă-mă o secundă!

Kihrin smulse inelul de la Tauna şi se holbă la el câteva minute în şir.

— Ăsta nu e acelaşi inel pe care l-am văzut înainte. Doar are acelaşi model. Îl avea tata?

Tauna făcu ochii mari.

— Iubitule, nu cunosc niciun detaliu. Merit a zis că l-ai plătit să facă o treabă. Asta e treaba. E tot ce ştiu. Dar am mai văzut inele, purtate de unii la care nici nu te aşteptai, zise ea aplecându-se. Toate cu acelaşi însemn: o coroană şi un grifon. E un fel de club, dacă mă întrebi pe mine, un club secret care nu acordă atenţie rasei, sexului sau clasei[112]. Am văzut inelul la lorzii Consiliului, aşa cum l-am văzut purtat ascuns la gâtul sclavilor sau cel puţin la gâtul unor oameni care pretindeau că sunt sclavi.

Kihrin rămase încruntat, învârtind inelul între degete. Galen ura expresia de nefericire de pe chipul fratelui său.

— E vorba de tatăl tău? De Surdyeh?

Kihrin încuviinţă din cap, apoi se întoarse spre Tauna.

— Ai fi dornică să afli mai multe informaţii despre ei, pentru mine?

Femeia se ridică în picioare.

— Nici într-o mie de ani. Îmi pare rău, dar cunosc destul cât să-mi dau seama că nu trebuie să mă amestec în anumite lucruri ca să rămân în viaţă. Dar fii atent! O să-i transmit cererea tatălui meu. Poate el te poate ajuta.

— Cine e tatăl tău? întrebă Galen.

— Doc[113], răspunse Tauna. Taverna e a lui, adăugă, pornind spre uşă. Iar acum, dacă nu vă supăraţi, am o încăpere plină de fraieri pe care vreau să-i jecmănesc.

---

112 Oamenii Grifonului. Cel puţin aşa le zic eu. Habar n-am cum îşi spun ei. Există multe grupuri care sunt interesate de profeţii din varii motive, dar încep să cred că am subapreciat această cabala în particular. Scopurile lor îmi sunt încă necunoscute, dar, privind dovezile, putem conta clar pe faptul că tatăl adoptiv al lui Kihrin, Surdyeh, fusese unul dintre ei. Tot printre ei se numărase cel puţin un împărat.

113 Fata e adoptată. Am verificat.

63: CEAI CU MOARTE

(Povestea lui Kihrin)

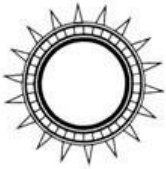

Lucrurile au rămas înceţoşate pentru o vreme. Eram conştient de ce se întâmplă, dar fără să fiu conectat la evenimente. Tusea lui Tyentso, care încerca să tragă aer în piept când era întoarsă la viaţă.

Vocile oamenilor care vorbeau de ea şi probabil şi despre mine. Una dintre ele îi aparţinea lui Doc, iar alta, lui Teraeth. În cele din urmă, am auzit şi glasul lui Tyentso. Toată lumea părea entuziasmată, după cum era şi de aşteptat, în definitiv.

Apoi, tăcere. Au plecat toţi.

O mână mi s-a aşezat pe umăr. O secundă mai târziu, în faţa mea s-a aşezat Khaemezra.

— Ce s-a întâmplat, Kihrin? Cum de ai ajuns în Kharas Gulgoth?

M-am uitat la ea. Înfăţişarea sa era o minciună, o iluzie precum cea ţesută când ne întâlniserăm prima dată în Kishna-Farriga. Numele ei era o minciună. Era întruchiparea minciunii. Ea nu era Khaemezra, Înalta Preoteasă a Thaenei.

Ea *era* Thaena. Acum vedeam adevărul.

M-am întrebat dacă şi Kalindra ştiuse când afirmase că Thaena trăieşte numai în Viaţa de Apoi. Mă minţise Kalindra sau Khaemezra o minţise şi pe ea?

— Kihrin?

Am strâns din dinţi şi mi-am ferit privirea.

După o clipă, m-am întors şi m-am uitat în ochii ei, chiar dacă era o prostie, chiar dacă mă îngrozea.

— Cum a creat Relos Var Cei Opt Nemuritori? Cei Opt au creat lumea. Tu...

Vocea mi s-a frânt.

— Tu... ai creat lumea. Totuşi, când a zis că el te-a *făcut,* nu te-ai împotrivit.

Khaemezra a oftat.

— Dacă părinţii mei ar mai trăi, ar tăgădui atât ideea că Relos Var m-a făcut, cât şi pe cea conform căreia am ajutat la facerea lumii. Cei Opt nu au creat universul. Am fost împuterniciţi.

— De către Relos Var?

Vocea mi s-a frânt din nou.

Reticenţa ei de a vorbi era palpabilă, dar deja nu îmi mai păsa.

— Nu aşa se numea atunci, dar, da, de către Relos Var.

M-am trezit ridicându-mă în picioare.

— I-am adorat pe Cei Opt încă din copilărie. Am adorat-o pe Taja! Tu...

Am arătat cu degetul spre ea.

— Tu mi-ai făcut morală despre *credinţă.* Şi n-aţi fost niciodată zeiţe?

— Aşază-te, Kihrin!

— *Nu.* Singurul motiv pentru care Cei Opt s-au dus după regii-zei este că eraţi nişte zeiţe false. Iar acum stai aici, spunându-mi că nu eşti mai bună decât regii-zei care au ţinut în sclavie...

— Ajunge!

A doua oară, vocea ei a devenit a Thaenei, şi nu mai era cea a unei bătrâne. În mânia ei, iluzia i se risipise, lăsând la iveală Moartea, cu pielea ca abanosul şi născută din apă.

— Aşază-te!

M-am supus.

— Dacă ai fi fost *oricine altcineva,* ticălos mic şi răsfăţat, te-aş fi zdrobit pentru că ai îndrăznit să scoţi aşa ceva pe gură.

Khaemezra s-a ridicat, schimbând efectiv locul cu al meu.

— Dacă ar fi fost după noi, n-ar fi existat niciun templu, niciun altar, şi *nu* am fi numite zeiţe. Nu ne-am dorit niciodată *să fim* zeiţe. Şi nu avem niciun interes să-i facem sclavi pe cei pentru care am sacrificat totul ca să-i salvăm.

— Aţi sacrificat? Ce anume? Aţi devenit ZEIŢE.

Thaena a ridicat un deget. Am înghiţit în sec şi mi-am ţinut gura.

— Imaginează-ţi că eşti soldat, Kihrin! a continuat Thaena. Imaginează-ţi că eşti prins într-un război nesfârşit împotriva unui duşman pe care nu-l poţi vedea! Aşa eram noi, luptându-ne cu demonii. Încercam să-i învingem. Dădeam greş. Acum, imaginează-ţi că apare cineva – un bărbat isteţ, *isteţ* – şi îţi spune că îţi poate dărui

cheile pentru a-i respinge, astfel încât milioane de oameni să trăiască. Nu trebuie decât să te laşi legat de o forţă cosmică. Vei avea puteri dincolo de orice închipuire. Dar vei dispărea din sânul rasei tale, al familiei tale, al prietenilor, şi te vei despărţi de toţi cei de care îţi pasă. Iar asta nu e partea cea mai rea. Partea cea mai rea e că slujba ta *nu se va sfârşi niciodată.* Vei fi un soldat care va sta pe metereze pentru *totdeauna,* păzindu-i pe cei care nu se pot proteja singuri. Nu poţi muri şi vei sluji până la sfârşitul universului. Nu vei putea să-ţi laşi deoparte povara niciodată, nu vei putea s-o pasezi altcuiva şi nici nu vei mai putea să te întorci la o viaţă normală. Te-ai oferi voluntar pentru *asta?*

Ceva m-a făcut să iau întrebarea în serios. Aveam senzaţia bizară, sâcâitoare, că nu mă întreba deloc ipotetic. Mi-am muşcat buza.

— Cred că da. Eu... da. Dacă aş şti în ce mă bag. Dacă ar fi alegerea mea.

Thaena a încuviinţat din cap şi şi-a ferit privirea. A murmurat ceva.

— Poftim?

Thaena s-a întors spre mine.

— Am zis: exact aşa mi-ai spus şi ultima dată.

Am privit-o fix. Gura mi s-a uscat. N-am ştiut cum să reacţionez. Sigur nu voiam să trag concluzia pe care ea părea că o sugerează.

— Tu...

Mi-am dres glasul.

— Sugerezi că...

— Da?

O sclipire de amuzament scurt şi amar s-a întors în ochii ei.

— Bine, dacă mă acuză cineva că sfidez zeii, tot ce se poate să aibă dreptate, dar sugerezi cumva că eu am avut un asemenea statut? Că am fost unul dintre Cei Opt?

Am râs nervos.

— Serios acum, ar fi imposibil. Fiindcă, în primul rând, nu vă lipseşte niciun membru din grup. Toţi Nemuritorii ies la socoteală. În al doilea rând, să fiu al naibii dacă nu mi-aş aminti că am fost zeu! Tot necazul meu cu Darzin şi cu Mortul s-ar rezolva mult mai uşor, deşi bănuiesc că Relos Var ar fi în continuare un ghimpe în coaste. În plus, tocmai ai spus că Nemuritorii nu pot fi ucişi. Firește, cu excepţia situaţiei în care ai fost şi tu acolo, ipotetic vorbind.

— Niciunul dintre Cei Opt nu a fost ucis vreodată, a rostit Thaena. Suntem legaţi de forţele elementelor. Ar trebui să distrugi forţa –

norocul sau moartea, magia sau natura – ca să ne distrugi şi pe noi.

Am răsuflat uşurel.

— Ne-am lămurit, carevasăzică.

— Totuşi, a continuat Thaena, dacă nu cumva Relos Var pretinde că sunt înşelătoare...

Glasul zeiţei s-a umplut de un venin amar.

— Ar trebui să ştii că n-am mai fost opt de mulţi ani.

— Poftim?

— În capitală, dacă întrebi pe cineva cine este cel de-al optulea membru, ţi se va răspunde că Grizzst. În Eamithon, vor crede că eşti idiot dacă nu ştii că al optulea membru este Dina. În Jorat, i se zice Cel-fără-de-nume, şi are o statuie goală acoperită cu un giulgiu. Vishaii îl venerează sub numele de Selanol, zeul soarelui, şi susţin că e mort. Nimic din toate astea nu e corect, dar vishaii sunt pesemne cel mai aproape de adevăr, chiar dacă numele adorat de ei s-a pierdut pe parcursul anilor. Ceea ce nu înţeleg ei e că S'arric nu a murit cu adevărat.

— Şi-atunci, unde e?

— L-ai întâlnit în seara asta, închis în Kharas Gulgoth. A deschis ochii atunci când te-ai apropiat.

Am tras aer în piept cu greutate ca să-mi fac inima să-mi bată din nou. M-a copleşit un val de greaţă.

— Cel pe care l-am văzut e zeu?

Trebuie să recunosc că m-am simţit oarecum uşurat, consolat. Dacă figura respectivă era cel de-al optulea, atunci însemna că Thaena vorbise despre o presupunere, în definitiv.

Nu sunt sigur de ce mi s-a părut că asta e mai bine.

— Da, a încuviinţat Thaena, cu o expresie bântuită. Demonii l-au renumit Vol Karoth.

Am încercat să nu mă gândesc la faptul că simpla rostire a numelui îmi dădea fiori pe şira spinării.

— Dar de ce *m-am dus* acolo? În primul rând, habar n-aveam că locul ăla există.

— Chiar vrei să ştii? m-a întrebat, aruncându-mi o privire pătrunzătoare.

— Tocmai te-am întrebat. M-am săturat să fiu minţit.

Nările Thaenei au fremătat.

— Eu nu te-am minţit niciodată.

— Dar nici nu te-ai omorât să-mi spui tot. Cum rămâne cu profeţiile? Sunt reale? Sau sunt doar nişte jocuri de culise în interesul vostru?

Thaena a venit în spatele meu, apoi mi-a adunat părul cu mâna şi mi l-a tras peste umăr.

— Mult timp, am presupus că nu au fost decât jocuri ale minţii create special de demoni. Apoi, din ce în ce mai multe profeţii au început să se împlinească. Acum încercăm să descoperim dacă sunt preziceri ale unor evenimente de neocolit făcute de o rasă care nu percepe timpul la fel ca noi sau sunt instrucţiuni despre cum să obţinem un rezultat anume. Oare sunt ele istorii pline de culoare ale viitorului sau reţete ascunse în simbolism?

— Tu spre ce înclini?

— Spre reţete, a recunoscut Thaena. În plus, Relos Var pare să ia lucrurile la fel, aşa că nu ne permitem să fim contra.

— Aşadar, încerci să măsluieşti jocul. Ca ei, de altfel. O să ai toţi aşii în mânecă atunci când o să te prinzi cum stă treaba.

Am încercat să mă uit la ea, dar Thaena stătea chiar în spatele meu, atât de aproape, încât îi simţeam răceala sclipitoare a rochiei pe piele.

— Da. Şi pentru că e dificil să repetăm anumite variabile, e posibil să nu mai avem şansa asta niciodată. Nici măcar acum nu controlăm toate cărţile importante. Înainte să te găsească Xaltorath, a provocat nenorociri şi mai mari în altă parte, şi ai văzut singur în ce l-a transformat Gadrith pe „fiul" său adoptiv. Nu cred că l-am mai putea ajuta[114].

Mi-am amintit de Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus şi nu mi-am putut înfrâna un fior.

— Şi el face parte din toate astea?

— Din păcate, a încuviinţat Thaena.

— Şi eu, care speram să fie problema altcuiva.

— Nu, mi-e teamă că îţi aparţine. Într-o bună zi.

Am tresărit când i-am simţit degetele pe ceafă. Unghiile ei se jucau cu lanţul gaeşului.

— Tot am senzaţia că nu-mi spui tot.

— Fiindcă aşa şi e, a încuviinţat ea, după care a desfăcut clama

[114] Nu voi comenta decât că sunt bucuros că nu am fost considerat complet lipsit de salvare. Acel „am putea" îl consider liniştitor.

lanţului. Eşti tânăr şi aş umple Marea Bibliotecă din Quur cu lucrurile pe care încă nu eşti pregătit să le ştii. Am motivele mele. Şi consider că sunt întemeiate. Evident că nu te afli în poziţia să mă judeci, dar te cunosc suficient de bine cât să ştiu că vei scotoci peste tot până vei afla. Relos Var va încerca să bage râcă între noi, şi nu voi tolera aşa ceva. Aşa că aminteşte-ţi că tu ai cerut asta!

Thaena a oftat.

— Nu înţeleg exact de ce ai apărut în Kharas Gulgoth în seara asta, dar nu cred că a fost responsabilă o forţă din afară. Ai reacţionat instinctiv când te-a posedat Tyentso.

Îi auzeam vocea, dar n-o vedeam, şi asta mă irita.

— Da. Bănuiesc că e posibil. Pur şi simplu... am intrat în panică.

— Din cauza mea. Nu mi-a trecut prin minte că, din cauza trecutului tău, vei reacţiona în felul acesta. Ar fi trebuit să mă aştept că vei fi copleşit de un sentiment de compătimire care te va transporta direct în Korthaen Blight.

M-am încruntat. Nu îmi aminteam nimic din trecutul meu care să-mi justifice reacţia. Şi ştiam destulă magie ca să pricep că „un răspuns compătimitor" era doar o expresie pentru o tehnică magică obişnuită: cine se-aseamănă se-adună. Şi chiar nu pricepeam ce motiv aş fi avut să simt vreun soi de compătimire pentru un zeu căzut şi întemniţat.

Am închis ochii. Ba pricepeam. Puteam eu să mă mint o mie de ani, dar, în adâncul sufletului, înţelegeam şi nu reuşeam să rostesc cu voce tare adevărul. Oricât m-aş fi străduit, nu aveam cum să admit adevărul în gura mare.

— Am un văr pe care îl cheamă Saric, am zis, clătinând din cap. Aşadar, S'arric era cel din desenele pe care le-am văzut pe zidurile din Kharas Gulgoth. Un bărbat – presupun că Relos Var – l-a îndepărtat pe unul dintre Cei Opt de ceilalţi şi a făcut un soi de ritual. După aceea, totul a fost o bramburească, iar din S'arric n-a mai rămas decât un contur întunecat. Probabil că ăsta e felul în care morgajii povestesc cum a devenit S'arric Vol Karoth, nu?

— Da.

— Bine, dar de ce S'arric? Am bănuit că Relos Var a minţit în legătură cu ce s-a întâmplat atunci. Voi v-aţi purtat de parcă v-ar fi trădat şi v-ar fi ucis căţeluşul preferat. Şi S'arric era căţeluşul cu pricina: brav, loial, mai puţin deştept. Am văzut privirile pe care şi le-au aruncat unul altuia Tya şi Relos Var. Toate îl ştiaţi pe Relos Var. V-ar

fi putut atrage pe oricare dintre voi în acel ritual. De ce l-a ales pe S'arric?

— Kihrin...

Tonul ei era defensiv şi uşor dojenitor.

— Nu, am zis. Trebuie să ştiu.

— Dar nu e limpede? Când Relos Var a inventat ritualul prin care i-a creat pe cei Opt Zei, a crezut că şi el va fi unul dintre ei. Când n-a ieşit aşa cum a vrut el, noi toţi am presupus că va fi mulţumit cu judecarea guvernării noastre. Dar ne-am înşelat amarnic. L-a ales pe S'arric din cauza celei mai jalnice emoţii. Din gelozie. S'arric era fratele lui mai mic.

„Eşti departe de casă, *frăţioare",* spusese Relos Var.

N-ar fi trebuit să-l aduci înapoi. E o cruzime.

Pesemne că Thaena mi-a sesizat încordarea.

— Ţi-a zis „frate", nu-i aşa?

— Şi n-aveai de gând să spui nimic, nu?

M-am tras de lângă ea şi am lovit salteaua din trestie cu piciorul când m-am răsucit.

— Vezi? De-aia n-am încredere în tine. Serios acum... Mă urăşte pentru că, într-o altă viaţă, am fost fratele pe care l-a ucis?

M-am lăsat pe spate şi lanţul gaeş a rămas la ea. Şi nu numai el: am văzut în mâinile ei un lanţ pe care nu-l mai zărisem de ani întregi. Lanţul cu lacrimi de stele.

Brusc, mi s-a uscat gura.

A strâns ambele lanţuri în palmă.

— Tu chiar n-asculţi nimic? Nu te-a omorât. Aş fi putut rezolva asta dacă te-ar fi *ucis.* A făcut ceva mult mai rău.

Thaena a clătinat din cap.

— Lui Var îi place să susţină că n-a vrut ca lucrurile să se întâmple aşa, dar nu i-am înghiţit niciodată minciuna. Era gelos pe tine aşa cum sunt râurile pe mare. La început, am crezut că ţi-a făcut de căpătâi. Abia după ce Vol Karoth ne-a vânat pe rând, aşa cum rechinii vânează peştii mai mici, ne-am dat seama de adevăr.

— Adică? am şoptit.

— Relos Var nu-ţi distrusese corpul. Îl schimbase. Iar monstrul creat folosind carnea ta, Vol Karoth, nu trebuia să ne ucidă. Putea să se hrănească. Din energia noastră, şi, din ea, să extragă toate conceptele care ne dădeau putere. La final, urma să distrugă lumea, desigur, dar

începuse cu S'arric, şi puterea lui S'arric era peste cea a soarelui. Iar soarele are multă energie. Când e liber, Vol Karoth se hrăneşte. Deja a reuşit să ne înroşească şi să ne păteze soarele, l-a îmbătrânit mai mult decât trebuie, dar mai durează până îl va seca definitiv. Soarele şi stelele încă există, şi asta însemna că nu ai cum să fii mort cu adevărat. Sufletul tău încă se afla acolo, închis şi prins înlăuntrul trupului tău. Şi niciuna dintre noi nu a îndrăznit să-l înfrunte pe Vol Karoth ca să te elibereze.

Ceea ce m-a ucis, şi nu glumesc, era faptul că fiecare cuvânt mi s-a părut adevărat. Informaţiile disparate se potriveau atât de bine! A trebuit să mă lupt ca să nu mă gândesc prea mult la cum trebuie să te simţi când eşti prins în capcană în felul acesta, ostatic într-un trup aflat sub controlul absolut al altei persoane. Să fii încuiat aşa timp de secole, de milenii, trecerea nepăsătoare a timpului devorându-ţi mintea puţin câte puţin până când rămâneai fără identitate. Cum şi-ar putea păstra cineva luciditatea în asemenea condiţii?

— Cineva probabil că s-a ocupat de asta, am zis, altfel, nu aş fi aici.

Thaena a zâmbit.

— Când Împăratul Atrin Kandor s-a aruncat asupra vantéilor manoli şi a omorât mai toţi bărbaţii din Khorvesh, soţia lui, Elana, a pornit în călătorie spre Blight. Scopul ei era să încerce să negocieze cu Mamele Uscate. A avut succes doar pe jumătate în stabilirea păcii cu morgajii, dar a izbutit să-ţi elibereze sufletul, o reuşită la care nu se aşteptase nimeni.

— Stai puţin! Elana Milligreest? Elana lui Doc?

Thaena a zâmbit strâmb.

— Ea însăşi.

— Sper că i-aţi mulţumit.

— Fireşte, a întărit Thaena, apoi am făcut ceea ce face orice bun general când duce un război nesfârşit împotriva unui duşman imposibil: am trimis-o înapoi pe front.

Am cugetat o clipă.

— Asta mi-ai făcut şi mie?

— Da. Dacă te consolează ideea, te-ai oferit voluntar, a răspuns ea.

Am oftat.

— Bănuiesc că aşa am făcut.

Am tras de un smoc de păr în direcţia ei.

— Trebuie să întreb totuşi...

— Da?

Unghiul dintre sprâncenele ei îmi sugera că ajunsese aproape de limita răbdării şi că nu mai avea chef să răspundă la întrebări.

— Ai fi Întors-o pe Tyentso dacă nu ar fi avut loc tot balamucul ăsta? Minţeai când ai zis că a picat testul tău?

Thaena nu se aşteptase la o astfel de întrebare. Un strop din vechiul ei umor s-a întors în ridurile de la ochi.

— Adevăratul test a fost să văd cum reacţionează la ideea de a fi judecată. Chiar şi în ceasul cel mai fericit, nu a uitat nicio clipă motivul pentru care se afla în acea situaţie.

— Aşadar, ai minţit.

— Da, a zis ea, dând din mâna în care ţinea lanţurile. Am minţit. Mai fac din astea, la răstimpuri. Mint şi, uneori, trimit copii nepregătiţi să se lupte cu demonii. Lumea e un loc imperfect.

Mişcarea ei mi-a amintit ceea ce ţinea în mână. N-am putut să-mi iau ochii de la gaeşul meu, de la lacrimile de stele. Mi-a observat privirea şi zâmbetul ei a devenit blând. Apoi, ea...

Ştii ceva? Bine! O să povestesc eu. Dar numai pentru că ştiu, şi oricum n-am cum să mă ascund de tine. N-are sens să încerc să păstrez secretul.

Thaena a luat un lanţ în mâna stângă şi l-a păstrat pe celălalt în cea dreaptă. Lanţul cu şoim a început să sclipească. La început subtil, dar strălucirea a devenit mai puternică şi mai dinamică. Scânteile picurau din degetele ei şi se strângeau în palma stângă precum lumina a sute de licurici capturaţi. Am privit cum sfera sclipitoare s-a desprins complet din lanţul de argint, mutându-se din mâna stângă spre lanţul cu lacrimi de stele ţinut în mâna dreaptă. În cele din urmă, nimbul s-a contopit cu diamantele, făcând steaua să sclipească şi mai tare. Thaena şi-a ridicat mâinile şi mi-a prins din nou lanţul în jurul gâtului, după care m-a sărutat pe obraz. M-a cuprins un fior asemănător cu cel pe care îl simţi în preajma criptelor şi a mormintelor vechi[115].

— De ce? abia am reuşit să îngaim.

---

[115] Sigur nu aş fi putut face ce a demonstrat Thaena. Nici măcar Gadrith, care are o afinitate specială pentru pietrele tsali şi creaţiile lor, nu dăduse vreodată senzaţia că ar putea mişca energia spirituală dintr-un vas în altul, dincolo de crearea lor iniţială.

— Gaeşul pentru sclavi e un lucru crud şi uşor de recunoscut de către cei care ştiu semnele. Cel mai bine e ca gaeşul tău să fie în ceva a cărui valoare nu poate fi pusă la îndoială. Nimeni nu se va mai mira că le ţii atât de aproape, iar lăcomia va împiedica distrugerea lor accidentală. Lanţul acesta valorează un regat. Ţi se potriveşte de minune.

— Dar dacă...

Am tras adânc aer în piept.

— L-ai putea anula. Dacă ai astfel de puteri...

— Of, Kihrin...

Thaena mi-a mângâiat mâna de parcă mi-ar fi fost bunică.

— Am mutat o floare tăiată dintr-un vas în altul. Asta nu înseamnă că o pot alipi iar la tufişul din care am luat-o. Treaba se va rezolva când vei muri, nu înainte. Te-aş putea ucide ca să te întorc întreg, dar pot să jur că un anume Xaltorath abia aşteaptă să te revendice, şi nu merită să riscăm.

— Dar de ce-ar vrea? Doar din cauza lui sunt gaeş.

Thaena a pufnit.

— O, dar tocmai el *e* cel care ţi-a făcut gaeşul. I-aş recunoaşte duhoarea fizică oriunde. E o fiinţă imprevizibilă, şi încă nu înţeleg rolul jucat de el, aşa că n-aş risca să-l enervez tocmai pe el. Aşa că, deocamdată, nu te voi ucide.

Am clătinat din cap.

— N-am crezut că voi auzi pe cineva cerându-şi scuze că nu mă poate omorî.

— Nu eu fac regulile, din nefericire. Niciodată nu mi-a stat în putere. Cu mult înainte să mă nasc, oamenii au murit, au mers de partea cealaltă şi, într-un târziu, au renăscut. E un ciclu. Eu nu sunt decât unul dintre soldaţii care păzesc pe metereze şi atâta tot.

Thaena s-a întins şi a lovit uşurel cu degetele lanţul cu lacrimi de stele de la gâtul meu.

— Şi prinţul cu săbiile îşi va ţine sufletul în stele, a rostit ea ridicând din umeri. Habar n-am dacă la asta s-a referit profeţia, dar e mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

Thaena a dat din mână spre ieşire.

— Acum, du-te! Am multe de făcut. Şi tu, la fel.

64: SĂRBĂTOAREA CASEI D'LORUS

(Povestea lui Talon)

Darzin strânse mai tare braţul lui Kihrin când ieşiră din trăsură în curtea pentru oaspeţi a palatului D'Lorus.

— Să nu mă faci de râs! îi şopti el.

Kihrin încercă să se smulgă din strânsoare, dar în zadar.

— Dacă aşa crezi, că o să te fac de râs, de ce m-ai mai adus?

Darzin îşi ţuguie buzele, dar nu răspunse.

Gărzile îi urmară îndeaproape, dar bărbaţii înveşmântaţi în albastru păreau stingheri în faţa grandorii Sălii Întunecate.

Kihrin rămase surprins să vadă că palatul D'Lorus nu avea o singură culoare (mai precis, negru). Negrul era prezent de la treptele de piatră fumurii din faţa sălii mari până la ramele de abanos ale ferestrelor. Totuşi, cineva văzuse că rezultatul folosirii aceleiaşi culori se dovedise unul nebunesc, aşa că aproape orice suprafaţă a Sălii Întunecate fusese decorată cu obiecte de artă. Desene, fresce şi picturi complicate, în care se regăseau orice subiect şi atmosferă posibilă, acopereau în asemenea măsură pereţii, încât nici nu se mai vedea fundalul.

Când Darzin îl trase după el, îşi aminti de lecţiile lui. Casa D'Lorus controla Legătorii, a căror culoare era negrul şi al căror simbol era floarea. Casa avea puţini membri şi era condusă de lordul Cedric. Lordul Moştenitor era nepotul lui, Thurvishar. D'Lorus controla Academia de Magie de la Alavel, iar vrăjitorii îi datorau o oarecare loialitate scolastică. O casă mică şi pe cale de dispariţie, dar desconsiderată doar de proşti.

În Sala Întunecată, amalgamul de culori al picturilor, al luminilor, precum şi de la oaspeţii îmbrăcaţi în toate nuanţele curcubeului îţi atrăgeau atenţia din sute de direcţii. Kihrin s-ar fi lăsat legănat de braţele uluirii dacă un ghiont violent nu l-ar fi readus cu picioarele pe pământ.

— Am vorbit cu pereţii, cumva? se răsti Darzin.

Se abţinu să dea o replică nefericită când o voce elegantă, de bariton, îi întâmpină pe amândoi?

— Presupun că sunteţi Lordul Moştenitor D'Mon, nu? Mă bucur foarte mult că aţi reuşit să veniţi!

Kihrin recunoscu vocea: îi aparţinea celui de-al treilea bărbat. Cel care fusese cu Mortul şi cu Frumuşelul în cripte, cel care îi surprinsese pe Galen şi pe el spionând, dar îi lăsase în pace. Kihrin se luptă cu dorinţa de a înghiţi în sec, de a lăsa să se vadă că e tulburat şi de a-şi mişca picioarele agitat.

Acelaşi bărbat pe care-l văzuse la Octagon.

Thurvishar D'Lorus coborî treptele mici de la primul etaj până în sala mare, unde se înghesuiau oaspeţii. Era îmbrăcat aproape la fel ca atunci când îl spionase Kihrin, alături de mătuşa lui, Tishar. De data asta, Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus îşi şterse mâinile cu un şervet alb, de parcă tocmai venea de la toaletă ori de la masă. După ce termină, aruncă şervetul unui servitor şi se apropie de ei.

Şervetul era pătat cu sânge.

— Probleme? întrebă Darzin.

Nici el nu ratase sângele de pe mâinile bărbatului.

— Nu, nicio problemă, replică Thurvishar.

Lordul Moştenitor se opri şi îşi privi mâinile.

— Ah, da!

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Unul dintre oamenii bunicului a încercat să fure ceva ce-mi aparţine. O să-i atârn trupul mai târziu, să-l dau exemplu, după ce se termină petrecerea[116], zise el zâmbind zeflemitor pe seama sa. O să mă scuzaţi, desigur, dacă nu mă ofer să vă strâng mâinile.

Pe chipul lui Darzin apăru o expresie plină de resentimente, dar şi de respect.

— Bineînţeles. Întotdeauna am apreciat nevoia de a exista într-un nivel potrivit de disciplină, mai ales sub forma unor lecţii practice. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe primul meu nou-născut: el e Kihrin D'Mon. Kihrin, acesta e Thurvishar, Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus, Tocmai s-a întors de la Academie.

Kihrin făcu o plecăciune, aşa cum fusese învăţat.

---

[116] Da, aşa s-a întâmplat. Am avut motivele mele.

— Sunt onorat, Lord Moştenitor!

— Dar ştiu că eşti înalt, spuse Thurvishar în locul unei expresii formale. Spune-mi Thurvishar! Lord Moştenitor este denumirea tatei.

Bărbatul zâmbi, de parcă ar fi vrut să-i provoace pe cei doi D'Mon să facă greşeala de neiertat de a-i menţiona tatăl trădător, Gadrith Sucitul.

Numai că Kihrin ştia că e o minciună. Gadrith nu era deloc tatăl lui Thurvishar.

Aşa că se mulţumi doar să zâmbească.

— N-ai vrut să spui că „a fost" denumirea tatălui tău?

Darzin tuşi ca să-şi acopere chicotelile, deşi felul în care îi strânse braţul lui Kihrin sugera tot felul de lucruri, dar mai ales un avertisment să nu mai facă iar aşa ceva.

Lordul Moştenitor D'Lorus se mulţumi să surâdă.

— Ba da, exact aşa. În fine, sper să vă simţiţi bine. Cred că bunicul rătăceşte prin mulţime şi îi descoase pe prietenii noştri, exact în vreme ce încearcă să-şi dea seama cât de diabolic sunt.

Thurvishar ridică din sprâncene spre Kihrin.

— Cu voia voastră, acum mă retrag... Ah, Înaltul Lord Kallin! Ce mă bucur că aţi reuşit să veniţi...

Bărbatul dispăru într-un foşnet de catifea neagră, îndreptându-se spre căpetenia în pelerină roşie a Casei D'Talus.

Darzin îi strânse din nou mâna lui Kihrin.

— Să nu te bagi în vreun bucluc!

— Mă laşi singur?

Tânărul nu-şi ascunse surpriza.

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni, răspunse Darzin. Masa cu vin e acolo.

Darzin arătă spre o zonă aglomerată, unde tinerii şi femeile în robe negre şi elegante îşi turnau vin în pahare înalte de cristal. Odată invitaţia lansată, Lordul Moştenitor al Casei D'Mon se răsuci şi dispăru în mulţime, zâmbind şi salutându-şi un favorit.

Kihrin nu se supără deloc să-l vadă plecând. Activitatea era suficient de interesantă în Sala Întunecată ca să-l ţină ocupat. Tinerele se dovediră atrăgătoare, un lucru deloc surprinzător. Casele Regale erau suficient de bogate şi de puternice ca să-şi imagineze că urâţeniei nu i se permitea să-şi arate capul prin grădinile lor dichisite.

Totuşi, una era să te gândeşti la astfel de lucruri cu sânge rece şi alta să vezi o brunetă zveltă trecând pe lângă tine, îmbrăcată în veşminte

care le-ar fi făcut pe fetele de catifea din clubul Vălul Sfâşiat să roşească. Fata îi surprinse privirea, apoi zâmbi şi îl cercetă din cap până-n picioare.

Poate că nu era atât de rău să aparţii regalităţii.

— Kihrin? Kihrin, tu eşti?

Auzi o voce familiară şi se întoarse.

Jarith Milligreest stătea în faţa lui, cu un pahar de vin în mână. Nu purta uniformă oficială în seara asta, ci o misha albă cu o veste roşie brodată şi pantaloni kef negri vârâţi în ghete. Ar fi putut trece uşor drept nobil dacă ar fi ales o singură culoare.

Bărbatul surâse şi îl bătu pe umăr.

— Mi-a zis tata că eşti un D'Mon, şi recunosc că n-am crezut că ar putea fi adevărat... dar iată-te aici! Jarith adăugă aproape în şoaptă: Condoleanţe pentru tatăl tău! Moartea lui Surdyeh a fost o tragedie.

Kihrin aproape că-şi pierdu controlul atunci. Era prima dată când primea condoleanţe de la cineva fără criticile implicite – cum că, probabil, meritase sau că Surdyeh fusese un criminal. Pentru prima dată, Kihrin ştia că persoana înţelege. Jarith îl cunoscuse pe Surdyeh. Jarith văzuse îngrijorarea de pe chipul tatălui său, dar şi tulburarea lui Kihrin pe stradă, după atacul demonului. I se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap şi reuşi să îngaime un „mulţumesc" firav.

— Bine, acum trebuie să mă duc să fac paradă ca să las o impresie bună. Nu vreau să par stângaci şi să te târăsc după mine. Mai târziu, nişte prieteni de-ai mei se vor strânge într-o cameră de la etaj, pentru un joc de cărţi. Caută uşa care are afară o vază cu pene de păun. Eşti binevenit să ni te alături.

— Mulţumesc! Eşti foarte amabil.

Jarith izbucni în râs şi îl apucă de mână pe Kihrin înainte să plece.

— Amabil? Pur şi simplu sunt în căutarea cuiva care să nu fie un desfrânat. Noi, ăştia veniţi din afară, trebuie să rămânem împreună. Numerele aduc siguranţă.

Jarith îi făcu şmechereşte cu ochiul, după care se îndreptă spre mulţime ca să-şi continue socializarea.

Kihrin privi în jur. Bruneta cu ochi violeţi dispăruse, dar probabil că spre binele lui. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să provoace o scenă.

Cei mai mulţi dintre oaspeţi aveau între 25 şi 35 de ani. Zări un grup

de adolescenţi într-un colţ, dar intui că e un grup exclusivist. Pesemne că aveau să îi spună imediat ce părere au despre el, presupunând că nu-l respinseseră deja din cauza vieţii lui scandaloase.

Pregătirea pe care o primise ca să devină Cheie îşi făcu simţită prezenţa. Toată lumea se afla în sala mare, lângă mâncare, vin şi distracţie. Câţiva plecau din când în când pentru chestiuni şi întâlniri private, în camerele de la etaj. Totuşi, existau ieşiri care nu păreau să ducă la bucătărie sau la zonele servitorilor.

Kihrin se asigură că nu-l bagă nimeni în seamă, mai ales Darzin, şi se îndreptă în linişte spre camerele din spate ale Sălii Întunecate.

Kihrin nu înţelegea de ce se simte surprins să descopere că palatul are o bibliotecă magnifică. Sala nu fusese încuiată, iar urmele de paşi, precum şi uşile de mahon tocite sugerau o utilizare regulată, periodică. După ce intră, timp de câteva minute admiră încăperea aproape la fel de mare ca sala de mese a Palatului Albastru, însă plină cu cărţi, pergamente, tăbliţe şi hărţi.

Sala ocupa aproape trei etaje pe înălţime, dar, fiind deschisă în centru, spaţiile de sus puteau fi accesate cu ajutorul scărilor şi al pasarelelor. Fiecare centimetru de perete şi fiecare raft gemea de cărţi. Kihrin nu iubea cărţile. Ajunsese să deteste volumul medical uriaş pe care lady Miya îl forţa să-l memoreze, dar cantitatea de cărţi prezente îi stârni fără doar şi poate admiraţia. Unele stăteau sub sticlă, altele, pe piedestale speciale, în vreme ce o parte dintre ele fuseseră legate de mese pentru a nu fi furate. Văzu şi hărţi pe mese sau înrămate frumos şi atârnate pe pereţi.

Pe unul dintre pereţii goi se odihnea o pictură care înfăţişa o femeie elegantă, cu păr lung şi strălucitor şi cu ochi negri ca tăciunele. Nu era la fel de frumoasă ca multe dintre femeile pe care le zărise de când venise în Oraşul Superior, dar era drăguţă şi sfidătoare. Mâna pusă în şold şi bărbia uşor ridicată reuşeau să transmită că e o femeie care nu va face niciodată ceea ce i se spune. Kihrin o plăcu imediat.

— Mama, Raverí, spuse Thurvishar D'Lorus. A fost condamnată la Amânare din cauza rolului ei în Afacerea Vocilor.

Kihrin tresări vizibil, dar fără să ţipe, din fericire. Se întoarse şi încercă să pretindă că simţise prezenţa Lordului Moştenitor tot timpul.

— Condamnată la Amânare? Ce înseamnă asta?

Nu-l auzise pe Thurvishar apropiindu-se şi habar n-avea că nu este singur în încăpere. Se trezi nespus de tulburat.[117]

— N-aveai de unde să ştii, având în vedere timpul tău petrecut în Cercul Inferior. Când o membră a unei case regale de la care se aşteaptă un moştenitor este condamnată pentru crime capitale, ea este ţinută în închisoare până când naşte copilul şi *abia apoi* executată. În felul acesta, Casa continuă.[118]

Kihrin se cutremură.

— Oh, dar asta e...

— Cuvântul pe care îl cauţi este „josnic", spuse Thurvishar. În orice caz, sunt surprins să dau peste tine aici. Cei mai mulţi oameni s-ar duce în cramă.

Kihrin nu răspunse. Nu-i trecuse prin minte că rătăceşte în locuri nepermise. Făcu un pas spre uşă.

— Ah... Nu mi-am dat seama că nu trebuia. Eu...

Desenă cu degetul un cerc în aer.

— Nu m-am atins de nimic.

— Te interesează cărţile? întrebă Thurvishar.

Kihrin auzi în glasul lui un tors care i se păru ameninţător.

— Sigur. De ce nu?

Kihrin îşi încrucişă braţele la piept, continuând să se apropie încetişor de uşă.

— Doar ştiu să citesc.

— Spre marea surprindere a familiei tale, pun pariu, încuviinţă Thurvishar. Căutai ceva anume?

— Nu. N-am intenţionat să dau buzna aici. Ar trebui să mă întorc la petrecere.

Când Kihrin întinse mâna spre clanţă, uşa se deschise singură.

În cameră păşi Morea.

Kihrin simţi pentru o clipă că îl ia cu ameţeală. Ştia că nu se putea, nu avea cum să fie Morea. O avea în faţa lui pe Talea, sora ei geamănă, pe care o cumpărase Thurvishar. Totuşi, asemănarea se dovedi incredibilă şi aproape că îl sufocă. Simţi un junghi în inimă când fata

---

[117] Am folosit magia. Din fire, nu prea mă pricep să mă furişez.

[118] Cred că Înaltul Lord Cedric D'Lorus a cheltuit o ditamai averea mituind pe toată lumea ca să păstreze povestea morţii ei în captivitate după ce a născut. Toţi ştiam că nu e adevărat, dar mai bine să ai o soţie de Lord Moştenitor executată decât să recunoşti că vânătorii de vrăjitoare n-au reuşit să-şi ducă până la capăt misiunea.

tresări, ferindu-se de el cu ochi mari şi plini de panică.

Thurvishar întinse mâna spre ea.

— E în regulă, Talea. Sunt aici.

Tânăra se strecură pe lângă Kihrin, aşa cum o pisică sălbatică ocoleşte un ogar, şi se repezi să ajungă lângă Thurvishar D'Lorus. Bărbatul o înconjură cu braţul pe după talie, trăgând-o spre el, după care o sărută în creştetul capului.

— Te rog să-mi ierţi sclava! Fostul ei stăpân a tratat-o foarte prost şi încă nu şi-a revenit complet.

Kihrin înghiţi în sec.

— Sigur.

Talea îşi ridică privirea spre Thurvishar.

— Lordul meu, mi-ai cerut...

Fata se uită la Kihrin, iute şi nesigură, de parcă nu ştia dacă ar trebui să vorbească în prezenţa lui.

— E în regulă, draga mea! o linişti Thurvishar.

— Mi-ai zis să vin să te iau înainte să înceapă jocul de cărţi, îi aminti ea.

— Ah, da! Aşa e.

Thurvishar pocni din degete şi surâse, apoi se întoarse spre Kihrin.

— N-aş neglija niciodată pasiunile unui prieten iubitor de carte. Rămâi şi citeşte, dacă asta ţi-e voia. Din păcate, prezenţa mea e necesară în altă parte.

Kihrin îşi muşcă buza de jos.

— E vorba de jocul de cărţi al lui Jarith Milligreest?

Thurvishar se încruntă, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Am fost şi eu invitat, recunoscu Kihrin. Uşa care are în faţă o vază cu pene de păun, nu?

— Într-adevăr, spuse Thurvishar. Urmează-mă, atunci! Îţi arăt eu unde e.

65: LEACURI PENTRU MAHMUREALĂ

(Povestea lui Kihrin)

— Aşteaptă! Gadrith! am zis, ridicându-mă brusc în picioare.

Prea brusc. Lumea s-a învârtit cu mine şi m-am luptat din greu cu senzaţia de vomă.

— Nu striga! a mormăit Tyentso de la câţiva metri de mine. Ăsta nu e un nume pe care vreau să-l aud când sunt atât de mahmură. Niciodată. Da, niciodată ar fi cel mai bine.

Teraeth gemu şi îşi puse o pernă pe cap.

Nimeriserăm în piaţeta mărginită de cărămizi, chiar lângă gropile cu foc. Nu-mi dorisem decât să o verific pe Tyentso şi să mă asigur că se simte bine după ritual, dar, când am găsit-o, Teraeth se afla deja acolo. Destupase mai multe sticle de vin vanté, fiindcă „o întoarcere reuşită dintr-un maevanos trebuia sărbătorită". Apoi Doc a venit şi el, cărând ditamai butoiul cu rom tare din nucă-de-cocos, distilat în stilul thriss.

După aceea, lucrurile au început să se înceţoşeze.

— Of, capul meu!

Mi-am frecat tâmplele cu buricele degetelor mari.

— Nu, am vrut să zic... cu tot ce s-a întâmplat... Aoleu! Mă dor ochii.

Ce voiam să spun oare? Puteam să jur că e ceva important.

Cineva a trântit un şir întreg de talgere lângă capul meu ori cel puţin aşa am avut senzaţia când acestea au căzut cu un zăngănit asurzitor. Mă jur că am simţit vibraţia lor până în oase. Şi cum sunetele scoase de Tyentso şi de Teraeth semănau a protest, am ştiut că nu sunt singurul suferind.

— Jalnic! a exclamat Doc, deşi zâmbetul de pe faţa lui îi trăda amuzamentul. Mă aşteptam ca un D'Mon să facă faţă tăriei mai bine. N-au o vrajă pentru aşa ceva?

— Şase luni, am protestat. Am stat la Palatul Albastru doar şase luni. Miya n-a avut şansa să mă înveţe cum să tratez o mahmureală. Ăla e

ceai?

— Am şi pilaf, a zis Doc. Trezirea, amorezilor! Treceţi să mâncaţi micul-dejun! O să vă simţiţi mai bine.

Am clipit şi am privit în jur. Toţi leşinaserăm în diverse poziţii pe lângă foc, călare pe pernele mari pe care Frăţia le ţinea afară exact pentru acest scop. Un lucru important de observat: eram toţi îmbrăcaţi în aceleaşi haine pe care le purtaserăm cu o seară în urmă. Asta însemna că, probabil, nu ne aventuraserăm în cine ştie ce activităţi sexuale.

Bun!

— Ha, ha! am râs, primindu-i mâna întinsă. Cât am băut?

— Tot, m-a lămurit Doc. Un spectacol pe cinste!

— Ai putea, te rog, să taci? a gemut Tyentso. Te urăsc atât de tare!

Am dat să merg împleticit până la ea, dar m-am trezit că mă aşez pe o cărămidă mare. Am expirat şi am încercat să opresc felul în care se învârtea totul în jurul meu.

— Mda, dacă tu crezi că acum e rău, stai să vezi când oi ajunge să ai vârsta mea. Corpul meu nu mai rezistă la băutură ca pe vremuri.

Tyentso a făcut o pauză ca să-l privească furioasă pe Doc.

— Dar tu cum de eşti treaz? Ai băut cot la cot cu noi, ticălos bătrân.

— Am condus peste douăzeci de ani o cârciumă. Ştiu când să mă opresc.

— Gadrith, am repetat.

Teraeth a oftat şi a dat perna la o parte.

— Ce-i cu el?

— S-au întâmplat atâtea...

M-am strâmbat. Totul era tare, strălucitor şi oribil. Mi-am pus în cap să nu uit că nu trebuie să amesteci niciodată vin vanté cu rom.

În plus: să nu amesteci niciodată vinul vanté cu *viaţa.*

Teraeth s-a ridicat încet, cu o grijă care sugera că şi el suferea de probleme cu echilibrul.

— Încearcă să te concentrezi! m-a sfătuit el. Ce spuneai despre Gadrith?

— Că nu e mort.

— Ba da, e, m-a contrazis Doc. Eşti încă beat. Haide, acum! Bea nişte ceai şi poate mănânci şi ceva, dacă te lasă stomacul! O să te simţi mai bine.

— Nu, puştiul are dreptate, a intervenit Tyentso. Gadrith a păcălit

pe toată lumea, Nikali.

Aşadar, îl ştia pe Doc încă de pe vremea când era Nikali Milligreest. Am pus deoparte informaţia.

Doc/Terindel/Nikali a ridicat o sprânceană.

— Am renunţat la numele ăla, alături de multe altele. Acum mă cheamă Doc, a zis el, încruntându-se spre Tyentso. Şi ce tot vorbeşti acolo? L-am ucis pe Gadrith cu mâna mea. E mort, şi sufletul lui se află în siguranţă, în mâinile Thaenei.

— Nu, nu e, a zis ea. Şobolanul ăla nenorocit ne-a păcălit pe toţi. Pilaful arată fantastic.

— Vreau o explicaţie.

— O s-o primeşti naibii, a zis ea, după ce îmi iau micul-dejun!

Bărbatul a râs.

— Da, Majestatea Voastră.

Doc a ajutat-o pe Tyentso să se ridice în picioare şi a condus-o la masa pe care aranjase castroane.

Unul pentru fiecare dintre noi, am observat, inclusiv pentru Teraeth, deşi nu eram atât de naiv, încât să cred că Doc îşi schimbase opinia despre fiul său „arogant".

Oare Teraeth ştia că e fiul lui Doc? Mi-am cercetat memoria să văd dacă discutaserăm subiectul în timpul beţiei noastre. Nu eram sigur. Vorbiserăm despre multe lucruri. Mi-am amintit vag că Teraeth pălăvrăgise cu orele despre cum Atrin Kandor blestemase râul Zaibur ca să creeze lacul Jorat şi de ce acesta fusese un geniu al strategiei.

Teraeth a ridicat un bol şi s-a holbat la el.

— Da, a spus Doc. Fiecare bol e otrăvit cu propriul meu leac pentru mahmureli. Dar cel puţin n-o să vă mai plângeţi de dureri de cap.

Doc a apucat un castron şi l-a umplut cu pilaf amestecat cu ghimbir, ouă de broască-ţestoasă tocate mărunt, fâşii de carne de raţă şi ciuperci sălbatice. Am recunoscut în sinea mea că mirosea senzaţional. Şi mai mult ghimbir, sub formă de ceai, ne aştepta pe o tavă, într-un ceainic mare cu smalţ albastru.

— Nu m-ar mira, a mormăit Teraeth, dar s-a apucat şi el să-şi umple castronul cu de toate.

Mi-am tras un scaun. O vreme, n-am făcut nimic altceva decât să mâncăm, am avut grijă să nu vomăm şi, parcă într-un acord reciproc, am rămas tăcuţi cât ne-am luptat cu mâncarea.

Teraeth a învârtit pilaful cu lingura.

— Ai adăugat cumva ceva în el?

— Ţi-am zis deja: un leac pentru mahmureală. Te simţi mai bine?

— Surprinzător, da!

Teraeth a băut o gură zdravănă din ceai şi s-a apucat să înfulece din pilaf cu un entuziasm sporit.

M-am concentrat asupra mâncării. Oricum n-ar fi contat ce gust avea micul-dejun, dar faptul că Doc reuşise să-l facă atât de savuros era un plus.

În cele din urmă, când Doc a început să-mi arunce din nou mie şi lui Tyentso priviri furioase, am zis:

— În capitală, există un mag care lucrează cu Darzin ca să dea de urma Pietrei Cătuşelor. Probabil că el l-a învăţat pe Darzin cum să-l invoce pe Xaltorath. Şi, pentru că nu-i ştiam numele şi era *extrem* de înfricoşător, i-am spus dintotdeauna „Mortul". Mulţumită lui Tyentso, acum ştiu cine e: Gadrith D'Lorus.

— Gadrith D'Lorus e mort, a insistat Doc.

— Ei bine, nu te înşeli pe de-a-ntregul, a rostit Tyentso şi, zărind expresia lui Doc, a dat din mână. Uite ce e... Nimeni nu ştie mai multe despre Gadrith decât mine[119].

— Da, că tot ai adus vorba, am dat să spun.

Tyentso a arătat cu degetul spre mine.

— Să nu mă judeci, băiete! Niciunul dintre noi nu a dus o viaţă perfectă.

— Serios? Eu nu m-am însurat cu *tata.*

— Mda, păi, am făcut-o pentru un motiv cunoscut de când lumea.

— Lăcomie? a întrebat Teraeth, ridicând o sprânceană şi privind-o neîncrezător.

— Nu, a zis Tyentso încruntată. Răzbunare, a continuat, chicotind. Şi ce e şi mai distractiv, nici măcar n-a fost răzbunarea mea. Găsisem o fantomă care voia să mă înveţe magie. Doream să mă răzbun pe decanul Academiei, care poruncise ca mama să fie executată din cauza vrăjitoriei, iar *el* dorea dreptate pentru că fusese ucis de Gadrith D'Lorus. Am bătut palma. Să-i zicem un târg cu răzbunări. În orice caz, planul meu a mers ca uns, dar apoi am descoperit că fantoma nu pleca până când nu-mi duceam la bun sfârşit partea mea şi nu-i răzbunam criminalul.

---

[119] Cu tot respectul, eu sunt de altă părere.

Am scos un sunet de compătimire. Ştiam din proprie experienţă cum e să fii posedat de o fantomă. Deloc amuzant. Dar să rămâi blocat cu una *ani* la rândul?

— Totuşi, Ty... căsătorie?

Doc părea înveselit.

— Voi, oamenii, vă strâmbaţi la tot felul de lucruri, din câte ştiu.

— Ah, scuteşte-mă! Ţi-am zis că am omorât pe cineva şi nici că-ţi pasă, dar te revoltă, în schimb, incestul? Vai! Ce vor crede copiii?

Tyentso şi-a dat ochii peste cap.

— Trebuie să înţelegi. Nu mă puteam apropia suficient de mult de Gadrith ca să-l omor. Nu ieşea niciodată din biblioteca lui în afara momentelor când se ducea în camerele pentru incantaţii. Cei mai mulţi dintre servitorii lui erau cadavre animate. Am crezut că tatăl lui, Înaltul Lord, m-ar putea primi ca ogenra şi că asta îmi va da şansa să trec de gărzi şi de paznici.

Tyentso a oftat.

— Nu m-am aşteptat ca nenorocitul de Cedric să-mi poruncească să mă mărit cu fiul lui, iar dacă m-aş fi împotrivit... Hai să spunem că nu am luat niciodată în calcul refuzul, a explicat ea, tuşind scurt.

Tyentso a dat din mână.

— Ideea e că l-am studiat pe Gadrith. Darul lui pentru vrăjitorie – prima vrajă pe care a descoperit-o singur – a fost cum să sfâşie partea superioară a corpului cuiva, să extragă sufletul inferior şi să-l transforme într-o piatră tsali.

Teraeth a fluierat admirativ.

Eu am făcut ochii mari.

— Păi... Şi eu l-am văzut făcând asta!

— Nu cred că a fost un salt spectaculos, a continuat Tyentso, de la colectarea pietrelor folosind oameni până la extragerea sufletului inferior şi la absorbirea acestuia. Când l-a ucis pe Împăratul Gendal, nu numai că l-a omorât pe bietul nenorocit. Gadrith i-a furat şi puterea magică şi a adăugat-o peste a lui. Îşi făcuse un obicei din asta, şi îmi amintesc...

Tyentso s-a oprit să-şi umezească gâtul.

— Îmi amintesc cum se lăuda Gadrith că această dibăcie o să-i permită să trăiască veşnic şi că o s-o păcălească pe însăşi Thaena. Am crezut că se laudă, dar dacă avea dreptate?

— Imposibil! s-a împotrivit Doc.

— Nu, l-a contrazis Tyentso. A fost bun la manipularea sufletelor. Dacă se pregătise pentru propria moarte? Dacă plănuise totul în aşa fel încât, atunci când l-ai omorât, el îşi ascunsese mare parte din sufletul superior la loc sigur? Ar fi putut trimite doar o frântură din sufletul lui – ceva precum gaeşul – şi tot sufletul inferior în Viaţa de Apoi. Thaena ar fi putut crede – cel puţin pentru o vreme – că murise. Iar dacă Thaena a crezut aşa, nu văd niciun motiv pentru care Therin n-ar crede.

Am ridicat mâna.

— Dar nu ar fi murit efectiv? Nu poţi trăi fără sufletul inferior…

M-am oprit.

Eram aproape sigur că o bucată sănătoasă din sufletul MEU inferior trăia acum înlăuntrul unui rege-demon întemniţat în Kharas Gulgoth.

— Ba poţi, dacă ştii o cale prin care să furi şi să te hrăneşti din sufletele inferioare ale altora, a răspuns Tyentso. Şi, dacă ai fost atent, ai fi observat că asta *face* Gadrith.

— La naiba! a exclamat Teraeth. Ar trebui să funcţioneze.

— Şi cadavrul lui? s-a răstit Doc.

Tyentso a ridicat din umeri.

— Ce-i cu el? E Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus. Corpul lui a fost conservat şi înmânat tatălui său, Înaltul Lord Cedric, pentru a fi înmormântat cum trebuie în cripta familiei. Gadrith nu trebuia decât să-şi posede propriul corp, şi gata! Un chin, bineînţeles, fiindcă, dacă avem dreptate, e prins într-o stare bizară, undeva între viaţă şi moarte, dar ideea e că el încă *există.*

— Scumpă Taja!

Am pus cana jos şi mi-am atins piatra albastră de la gât.

— Nu vedeţi? Asta e! De-aia aleargă după Piatra Cătuşelor. Dacă pune mâna pe ea, convinge un idiot să-l omoare şi, bang… trece în corpul lui ca şi cum i-ar fi aparţinut dintotdeauna. Nu mai trebuie să rămână înlăuntrul unui leş însufleţit. De aceea o vrea.

Eram în al nouălea cer. Nici măcar ultimele rămăşiţe de mahmureală nu-mi puteau strica dispoziţia. Să am în sfârşit nişte răspunsuri, să simt că, în sfârşit, înţelegeam şi eu naibii ce se petrece, îmi dădea un sentiment uimitor. Le-am zâmbit larg tuturor.

Fireşte, Teraeth m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Te înşeli, a zis el. Dacă ar fi adevărat, Gadrith ar fi ştiut cum să fure lanţul de la tine. Faptul că eşti încă aici, viu şi în corpul primit la

naştere, înseamnă că nu înţelege cum funcţionează lanţul în realitate.

— Nu neapărat, a intervenit Doc. Gadrith ar putea şti că lanţul te ajută să-ţi schimbi corpul cu al ucigaşului, dar aş fi surprins dacă a înţeles că Piatra Cătuşelor *rămâne cu trupul original* când are loc schimbul. În definitiv, când Therin a apărut cu Khaeriel, ea încă purta lanţul, deşi era acum prinsă în trupul femeii care o omorâse, adică Miya. Gadrith crede probabil că lanţul se transferă odată cu sufletul.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ce-ai zis?

— Khaeriel?

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Regina Khaeriel? Regina vanté? Dar e moartă de decenii.

— Ei bine, nu te înşeli *pe de-a-ntregul,* a răspuns Doc zâmbind ironic. Trupul lui Khaeriel e mort, sigur, dar sufletul ei n-a ajuns niciodată în Viaţa de Apoi.

Am continuat să mă holbez la Doc.

— Mama...

Am tras aer în piept.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur. Nu-mi spune că n-ai bănuit niciodată!

— N-am vrut să cred...

La fel ca în cazul multor lucruri, ştiusem, dar nu-mi făcusem curaj să recunosc adevărul din faţa ochilor. Bineînţeles, Miya era mama. Totuşi...

— Stai puţin! Khaeriel? Vrei să spui că Miya e regina Khaeriel?

Doc a oftat.

— Foloseşte-ţi creierul! Ştiu că doare, dar încearcă!

Teraeth a rânjit.

M-am încruntat, nedumerit.

— Vă urăsc pe amândoi! Răspunde-mi odată!

— Ştii că Miya a avut Piatra Cătuşelor şi că ţi-a dat-o ţie când a încercat să te scoată din Quur. Cum crezi că a obţinut-o?

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Cu mult timp în urmă, când dădusem de Gadrith, de Darzin, de Mortul şi de Frumuşelul, puseseră şi ei aceleaşi întrebări, nu? Despre Piatra Cătuşelor. „Servitoarea ei a fugit cu piatra", spusese Gadrith.

„Nimeni n-a mai văzut-o pe Miyathreall de ani întregi".

Miya.

— Miya era camerista reginei Khaeriel, am zis. Numai că în realitate nu era, corect? Era asasina reginei Khaeriel.

Doc a zâmbit.

— Exact! Dar, de vreme ce Khaeriel purta Piatra Cătuşelor, Khaeriel a fost mutată în trupul Miyei. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. Istoria se repetă.

Teraeth şi-a sprijinit coatele de masă, ţinând cana între palme.

— Ar fi fost extrem de vulnerabilă după schimbare. Magia este fizică, dar în egală măsură şi spirituală. Un corp nou înseamnă că trebuie să înveţi vrăjile din nou.

Doc s-a uitat urât la el.

— Doar ştii foarte bine.

Teraeth l-a privit printre gene.

— Venind din partea ta, o iau ca pe un compliment.

— Pricep de ce Doc are experienţă cu aşa ceva, am zis, dar tu de ce, Teraeth? N-ai avut niciodată Piatra Cătuşelor, nu?

Teraeth n-a răspuns.

— Întreabă-l cine a fost în viaţa trecută, a rostit vesel Doc. Haide! Întreabă-l!

— Nu-mi *pasă,* a intervenit Tyentso. Să încercăm să ne concentrăm!

Mi-am dres glasul şi am ridicat mâna.

— Dar Tyentso a făcut vrăji ieri când mi-a posedat corpul. N-a avut nicio greutate.

— O, am făcut să pară simplu! a explicat ea. Când ne-a văzut pe toţi nedumeriţi, a continuat: Nu e la fel de simplu ca mulsul unui elefant, dar dacă ştii cum să găseşti măsura, dacă ai petrecut destul timp să înveţi cum gândeşte cealaltă persoană, poţi face faţă. Îl studiez pe Kihrin de când am sosit amândoi aici, încercând să-mi dau seama care sunt elementele ce declanşează magia în el.

Doc a gesticulat spre Tyentso.

— Majoritatea oamenilor nu au ocazia să-şi studieze ani la rând ucigaşul înainte să aibă loc schimbul de suflete. În cazul lui Khaeriel, a însemnat că a devenit Miya, fără să aibă capacitatea să se apere împotriva gaeşului impus şi, astfel, să devină sclavă. Fireşte, au trecut 25 de ani, şi probabil şi-a dat seama până acum cum stă treaba.

— Mama e o regină vanté?

Încă nu reuşeam să accept ideea.

— Nu, mama ta e o cameristă vanté posedată de sufletul unei regine

vanté, m-a corectat Doc. Sau, mai bine zis, Miya a fost o trădătoare şi o asasină – doar a încercat să-şi ucidă regina –, iar tu eşti fiul *ei.* Dar cum regele Kelanis e pesemne cel care i-a poruncit Miyei să-i asasineze sora, pe regina Khaeriel, asta te face şi fiul unui patriot. Politica vanté e complicată. Poate ar trebui să te apuci de desenat o schemă.

— La naiba, Doc! a exclamat Tyentso. Îţi place la nebunie să furi dulciurile copiilor, nu? Potoleşte-te! A trecut deja prin multe în ultima zi.

Am ridicat mâna.

— Sunt bine, Ty.

— Puşlama mică, nu eşti deloc bine. Nimeni nu se îmbată în asemenea hal atunci când e bine. Cunosc situaţia. Am băut mai mult decât tine fiindcă nu sunt bine.

Tyentso îşi termina ceaiul şi punea ceaşca pe masă, cu gura în jos.

— În concluzie, ce facem cu Gadrith?

— Nimic, a răspuns Teraeth. Kihrin nu poate părăsi insula şi, atâta vreme cât ţinem Piatra Cătuşelor departe de Gadrith, omul e sortit să ducă o viaţă nenorocită, blestemată. Lasă-l să fiarbă în suc propriu! Asta şi merită.

— Numai că trebuie să omoare oameni ca să supravieţuiască, am completat. Trebuie să devoreze suflete inferioare ale unor oameni nevinovaţi ca să-şi continue existenţa.

M-am încruntat când am văzut cum se uită Teraeth la mine.

— Îţi aminteşti ce înseamnă „oameni nevinovaţi", nu?

— Nevinovaţi... Ăsta e sinonim pentru naivi, nu? Nu e problema ta. Lasă Curtea Nestematelor să se ocupe de necromantul lor îndărătnic. Sunt făcuţi unii pentru alţii.

Am clătinat din cap.

— E doar o chestiune de timp până îl invocă din nou pe Xaltorath şi trimite monstrul după mine.

M-am cutremurat.

— Nu ştiu ce voi face dacă se întâmplă asta.

— Nu se va întâmpla nimic. Au încercat deja, a spus Teraeth.

— Poftim?

Am simţit cum se învârte lumea.

— Ce-au făcut deja?

Teraeth a desenat un cerc în aer cu degetul.

— Gadrith şi Darzin l-au invocat pe Xaltorath să dea de Piatra

Cătuşelor acum un an. Mi-a spus mama. Ai un văr de-al doilea ogenra sau mai degrabă ai avut unul care a dispărut fără urmă. Sacrificiul necesar, probabil. N-a mers. Xaltorath nu se poate apropia de insulă. Respectivii nu ştiu unde se află piatra şi, prin urmare, nu ştiu nici unde te afli tu.

— Iar între timp eu sunt... prins în capcană.

Am dat din cap spre ei.

— Sunt blocat pe insula asta cu voi toţi. Fără supărare!

— Nu-i problemă! m-a liniştit Teraeth.

— Nu pot să fac nimic, am murmurat.

Am lovit pământul cu piciorul şi am simţit cum furia îmi întunecă judecata. Uram senzaţia că sunt prins în capcană. Îl uram pe Gadrith că putea să facă tot ce vrea, cui vrea şi să mai scape şi basma curată cu asta, ba chiar reuşise să o păcălească pe însăşi Zeiţa Morţii. Îl uram din cauza obsesiei lui idioate pentru piatra asta nenorocită şi pentru ce-mi făcuse din cauza ei. Îl uram pe Darzin pentru că era Darzin, pentru că omorâse atât de mulţi oameni, inclusiv pe tata, adesea fără niciun motiv serios, ci doar pentru că putea. Îl uram pentru tot ce le făcuse celor din jurul lui, pentru ce-i făcuse lui Galen şi pentru ce-mi făcuse şi mie. Uram faptul că oamenii aveau să moară ca să hrănească foamea lui Gadrith şi uram insistenţa lui Teraeth că nimic din toate astea nu era problema mea.

...stai puţin!

Mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama că Teraeth se holba la mine de ceva vreme, cu o expresie de nepătruns pe chip. Ori poate nu chiar atât de misterioasă pe cât credeam. Începeam să-i cunosc stările schimbătoare. Când apăsa dinadins o rană doar ca să vadă dacă reacţionez. Cât de des sprijinise o idee, nu neapărat că ar fi crezut în ea, ci doar ca să vadă dacă eu mi-o pot apăra pe-a mea.

— Ce vrea Gadrith? am întrebat.

— Am crezut că am stabilit deja asta, a zis Doc. Piatra Cătuşelor...

Teraeth a zâmbit în sinea lui şi şi-a ferit privirea.

— Nu, am zis. Adică, da. Vrea Piatra Cătuşelor. Sigur. Bineînţeles. Cine-şi doreşte să trăiască precum un cadavru însufleţit? Dar el punea rahatul ăsta la cale cu mult înainte să-şi însceneze moartea. Afacerea Vocilor. L-a ucis pe Împăratul Gendal, dar nu a încercat să-l înlocuiască. L-a lăsat pe Sandus să ia coroana...

— „L-a lăsat" e o exprimare greşită, m-a întrerupt Doc.

— Ce anume *vrea?* am insistat. Căutarea Pietrei Cătuşelor nu e decât un ocol înainte să se întoarcă la ţelurile lui reale. Care sunt astea?

— Profeţiile, a răspuns Tyentso. Vrea ca profeţiile să se împlinească. Vrea să dea jos toţi zeii şi el să fie la conducere. Să facă un univers care funcţionează aşa cum crede că ar trebui el să funcţioneze. Să refacă lumea. Să o facă mai bună... Acuma... ce-o înţelege el prin „mai bună".

— Bine, dar ce spun profeţiile că se va întâmpla în continuare?

Tăcere.

I-am privit pe toţi trei.

— Haideţi...

Tyentso a oftat.

— „Şi cenuşa va cădea din cer când Marele Oraş va arde, iar urletele păcătoşilor vor răsuna alături de ale celor cinstiţi, căci Hoţul Sufletelor a venit. Când demonii vor fi eliberaţi, niciun om nu va purta coroană, ci va cunoaşte moartea".

Tyentso şi-a dres glasul.

— Din *Proverbele* lui Sephis. Aş putea cita şi ceva din *Profeţiile Devorane,* dar e cam la fel.

— O adevărată sărbătoare, a spus Doc, însă ar putea însemna orice.

Teraeth a pufnit.

— Fireşte, atâta vreme cât acel „orice" e violent, înfiorător şi arde complet capitala.

M-am ridicat în picioare, ignorând protestele din mintea mea, apoi am lovit scaunul pe care stătusem şi am plecat de acolo.

— Kihrin... a dat Tyentso să vorbească.

— Înainte să fiu răpit, am zis, întorcându-mă spre ei, nu am trăit decât în capitală. Şi nu mi-a plăcut deloc. Am urât totul acolo. Nimic nu-mi doream mai mult în viaţă decât să plec de acolo. Voiam să mă eliberez de tata, de Surdyeh, să mă eliberez de Ola, să scap de tot. Voiam să fug oriunde altundeva. Numai că acum chiar *sunt* în altă parte...

Mi s-a pus un nod în gât. M-am gândit la Miya şi la Galen, la Tishar şi la Lorgrin, la Stea şi la Scandal. Poate, într-o bună zi, la Therin. Fiinţe pe care le iubeam şi care încă locuiau în oraş. Oamenii pe care îi iubeam încă puteau fi răniţi.

— Profeţia înseamnă ceea ce cred eu? Că Gadrith va distruge oraşul?

— Probabil că va porni un Marş spre iad, a spus Tyentso. Capitala n-

a experimentat niciodată unul între zidurile sale. Partea cu eliberarea demonilor – mai ales că el însuşi şi-a luat numele de Hoţul Sufletelor – e doar începutul. Însă...

Tyentso a fluturat un deget.

— Dacă ai dreptate, nu va face nimic din toate astea până nu pune mâna pe Piatra Cătuşelor.

— Nimic din ceea ce ai pomenit nu spune că e nevoit să aştepte, a subliniat Teraeth.

— Numai că aşa e, am întărit. Aşteaptă. Totul a început acum optsprezece ani, nu? Ce a aşteptat, dacă nu piatra? Ar fi putut să facă tot ce-a plănuit încă de atunci. Ştim ce vrea. Să ne folosim de asta.

Teraeth s-a aplecat în faţă.

— Sugerezi cumva să te folosim drept momeală?

— De ce nu? Sunt singura persoană asupra căreia Gadrith se va concentra şi pe care Gadrith nu o poate omorî imediat. Piatra Cătuşelor nu-l va lăsa pe cel care o poartă să moară dacă e ucis de cineva fără un corp adevărat, iar Gadrith e un *cadavru.* Nu-mi poate fura sufletul şi nici nu-mi poate smulge carnea de pe oase. Pur şi simplu nu mă poate ucide.

— Ah, puşlama mică, dar poate să-ţi facă multe lucruri care să nu fie fatale!

Tyentso s-a strâmbat.

— Crede-mă, nimeni nu vrea mai mult decât mine să vadă făcându-se dreptate în privinţa lui Gadrith, dar încă te pregăteşti...

— În realitate, antrenamentul lui e aproape complet, ne-a lămurit Doc. N-aş zice nu pentru alte câteva secole alături de el, dar a făcut progrese grozave.

— Iar eu oricum sunt doar o momeală, am completat. Ideea nu e să-l omor pe Gadrith, *ci* să-l atragem pe Gadrith în spaţiu deschis, astfel încât *Împăratul Sandus* să-l poată ucide pe Gadrith. Sunt sigur că ne-ar ajuta dacă i-am explica situaţia.

— Uitaţi cu toţii că momentan Kihrin e blocat pe insulă, a intervenit Teraeth, şi că nimic nu contează până nu rezolvăm problema asta.

Doc a scos un mârâit.

— Dacă ai vreo idee, am fi încântaţi să o auzim.

M-am întins, mi-am dus mâinile la ceafă şi am privit în jur. Ynishtana era frumoasă. Nu puteam să critic nimic, fiindcă insula îţi lua ochii cu splendoarea ei. Mulţumită fermelor thrisse, pescuitului

abundent şi proviziilor venite din Zherias, mâncarea nu reprezentase niciodată o provocare. Femeile erau fără cusur, iar tabuurile sexuale lipseau cu desăvârşire. Mulţi oameni nu ar fi vrut să plece niciodată de aici, şi nu i-aş fi învinovăţit.

Însă eu nu puteam rămâne.

M-am întors din nou spre ceilalţi.

— Când se opreşte o gardă să mai caute un ostatic care a evadat?

Doc a cugetat o clipă.

— Când e găsit ostaticul?

— Sau când e mort, a completat Tyentso. Asta a făcut Gadrith.

— Întocmai! Gărzile nu aleargă după un deţinut pe care l-au omorât deja.

— Ce sugerezi, puşlama mică?

Am rânjit.

— Bătrânul nu mă va mai căuta dacă ştie sau crede că ştie că nu mai sunt în viaţă. Mai ales dacă va avea senzaţia că e din vina lui.

M-am răsucit spre Teraeth.

— Cum crezi că ar primi mama ta ideea de a distruge insula?

66: JOCUL

(Povestea lui Talon)

— Calea Întunecată, spuse Morvos d'Erinwa după ce etală Doamna Palidă, Poarta Neagră, Vânătorul şi Cupa Sângerie. Citeşte-le şi jeleşteţi copiii, lăsaţi acum în plata zeilor să cerşească pe străzi!

— N-aş fi atât de sigur, îl contrazise Kihrin.

Îşi întoarse cărţile, dezvăluind Coroana din Quur, Sceptrul din Quur şi Împăratul.

— Cred că tocmai ţi-am întrecut mâna.

Din jurul mesei se auziră gemete, iar tânărul rânji mulţumit.

Jarith Milligreest îşi frecă fruntea, privindu-l pe Kihrin. Nu cu mult timp în urmă îl cunoscuse pe Kihrin drept fiul unui menestrel, şi să-l vadă acum ca membru al Casei D'Mon – ca văr de-al doilea – îl călca pe nervi. Se bucura să-l reîntâlnească pe Kihrin, dar se simţea şocat de rapiditatea cu care ajunsese în noua lui poziţie socială. Aproape că nu-l recunoscuse şi încă îl amuza ideea că e fiul lui Darzin.

— E a doua chintă roială care îţi pică în seara asta?

Kihrin încuviinţă din cap şi trase spre el grămada de bani din mijlocul mesei.

— Cam aşa ceva.

Thurvishar împinse cărţile, dezgustat.

— Nimeni nu e atât de norocos.

Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus îşi umplu un pahar cu vin în timp ce Talea îi masa umerii.

Bărbatul pierduse mulţi bani.

— Haide, haide, nimeni nu iubeşte păgubaşii mohorâţi! O să-i câştigi înapoi mai târziu, fără îndoială.

Jarith clătină din cap.

— E puţin ciudat, Kihrin. Poate ar trebui să renunţi acum, cât eşti în câştig.

Lui Jarith nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui Thurvishar şi nici strălucirea lacomă din ochii lui Kihrin.

Jarith nu era prost deloc. O recunoscuse pe Talea când fata intrase în cameră, ştia că nu poate fi decât sclava ce îi aparţinuse lui Darzin D'Mon şi că acum îl avea ca stăpân pe Thurvishar. Totuşi, tânăra nu părea să vrea să aibă nimic de-a face cu micul D'Mon. Îl evitase întreaga seară, de parcă ar fi dezvoltat o aversiune naturală şi de nezdruncinat faţă de culoarea albastru. Avea ochi numai pentru Thurvishar, iar Kihrin avea ochi numai pentru ea. Şi orice miză nebunească pusă de Kihrin părea să aibă un singur ţel: să-i forţeze mâna lui Thurvishar să folosească fata drept plată.

Jarith putea să jure că aşa ceva nu avea să ducă decât la un dezastru.

Căpitanul oftă în sinea lui când Kihrin îi ignoră sfatul sincer.

— Şi să le refuz acestor lorzi amabili şansa de a-şi câştiga înapoi banii? Ce fel de prieten aş mai fi atunci?[120]

— Am o idee, zise Thurvishar pe un ton periculos, ca un tors neprietenos.

Bărbatul luă cărţile de la nobilul căruia îi venise rândul şi le amestecă, apoi întinse teancul spre Jarith.

— Alege o carte!

Jarith ridică din umeri şi-l trase pe Bertok, Zeul Războiului.

— Ţi-o arăt?

— Te rog!

Jarith întoarse cartea cu faţa în sus.

Thurvishar îi oferi apoi lui Kihrin o carte.

— Acum, tu.

— Ce încerci să dovedeşti? se încruntă Kihrin.

— Fă-mi plăcerea! insistă Thurvishar.

Kihrin alese o carte şi o întoarse. Era Khored, Zeul Distrugerii, o carte mai mare decât Bertok.

— Din nou! ceru Thurvishar.

Jarith trase un Doi de Monede, iar Kihrin trase Secerătorul de Zei. Acum se încruntară toţi.

Thurvishar începu să împartă cărţile din teanc jucătorilor de la

---

120 Sunt cât se poate de serios când vă sfătuiesc să nu pariaţi niciodată împotriva lui Kihrin D'Mon la cărţi. Sau la zaruri. Sau la orice fel de joc bazat pe noroc. Are norocul blestematei de Taja de partea lui. Vorbesc serios.

masă.

— Una pentru tine, una pentru tine, una ţie, una ţie şi Kihrin...

Bărbatul se opri.

— Cartea lui Kihrin câştigă.

Thurvishar o luă de la capăt.

— Tu, tu, tu, tu, tu şi tu, iar Kihrin... are cartea cea mai mare. Încă o dată!

Thurvishar împărţi din nou cărţile.

— Şi mâna lui Kihrin câştigă.

Thurvishar se răsuci şi îl privi fix pe adolescent.

— Trişezi.

Jarith se ridică în picioare.

— Să nu ne lăsăm purtaţi de val! Recunosc, e norocos, dar asta nu înseamnă că trişează.

Kihrin izbucni:

— Dar tu ai amestecat şi ai întors cărţile! Cum aş fi putut să trişez?

Cărţile se răsuciră într-o spirală, plutind spre mâna întinsă a lui Thurvishar. Le întinse spre Jarith.

— Există căi prin care poţi păcăli norocul. Există mijloace prin care poţi bate sorţii. Poate micul ogar blond al Casei D'Mon şi-a descoperit darul vrăjitoriei şi poate întoarce sorţii în favoarea lui? Un lucru e sigur: până şi o mână norocoasă are dezavantajele ei.

— Şi-atunci, ce propui? întrebă Jarith, încercând să domolească spiritele.

— Propun să dea banii înapoi şi să plece, spuse Thurvishar.

Kihrin clătină din cap.

— Nu fac aşa ceva. Thurvishar, mă jur! *N-am trişat.*

Thurvishar ridică din umeri, apoi se încruntă şi îşi frecă tâmpla cu degetul mare de parcă s-ar fi luptat cu o durere de cap.

— Ce valoare are jurământul unui fiu de târfă?[121]

Tăcere.

Jarith privi împrejurul camerei, la marea de chipuri uimite, deşi câţiva dintre cei prezenţi începuseră deja să zâmbească răutăcios. Se bucurau să-l vadă pe noul şi prea norocosul urmaş al Casei D'Mon făcut bucăţi de bogatul fiu al Casei D'Lorus.

Jarith clătină din cap.

---

[121] Da, chiar aşa am zis, dar, cu toate scuzele cuvenite, să fiu măgar a fost şi ideea.

— Termenii obişnuiţi, presupun, nu?

Thurvishar se holbă la Jarith.

— Poftim?

— Iertare! Dă-mi voie să-mi explic poziţia mai clar!

Jarith îi dădu o palmă lui Thurvishar.

— Tocmai i-ai spus vărului meu că e fiul unei târfe, iar el e prea tânăr ca să se dueleze cu tine.

Thurvishar păru luat complet prin surprindere. Nu reuşi decât să se zgâiască şi să-şi ducă o mână la obraz.

Kihrin se întinse spre braţul lui Jarith.

— Ce naiba *faci*? Nu e nevoie de aşa ceva. Mi s-au spus lucruri şi mai rele.

Jarith se încruntă.

— La mijloc e onoarea noastră. Îmi pare rău! Într-o bună zi, vei înţelege.

— Ce mama naibii se petrece aici? se auzi vocea lui Darzin din pragul uşii.

Jarith nu era surprins să-l vadă, dar se simţi uşor iritat de iuţeala cu care sosise acesta. Cineva probabil că se dusese după tatăl lui Kihrin imediat ce Thurvishar începuse să pună la îndoială norocul băiatului.

— Ei bine, replică Thurvishar, aproape amuzat, se pare că am fost provocat la duel de fiul Înaltului General[122].

A doua zi, Galen stătea lângă Kihrin pe aleea cu dale care înconjura Arena, împreună cu tatăl lor, cu mama lor (sau mama vitregă), Alshena, şi cu un număr impresionant de rude apropiate. Printre ei, unchiul Bavrin, străbătuşa Tishar şi Înaltul Lord Therin. Până şi lady Miya, care, de regulă, nu părăsea niciodată Palatul Albastru, stătea la dreapta Înaltului Lord.

— N-am crezut că o să ne întoarcem aici atât de repede, i se confesă Galen.

Fireşte, motivul pentru care reveniseră la Câmpurile Ofrandelor era dureros de limpede, dacă analizai cine se mai prezentase: Înaltul General Qoran Milligreest, fiul său, Jarith, Thurvishar D'Lorus, Înaltul Lord Cedric D'Lorus şi o grămadă de spectatori. Toată lumea voia să fie aici ca să vadă *acest* duel.

[122] Nu, nu aveam deloc aşa ceva în plan.

Kihrin nu părea deloc încântat.

— Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Măcar o dată, spuse Darzin, suntem amândoi de acord în privinţa unui lucru.

Bărbatul îi aruncă o privire duşmănoasă, apoi i se adresă lui Galen:

— Să nu uiţi niciodată: onoarea Casei ar trebui apărată de Casă, nu de cine ştie ce străin, chiar dacă acesta e o rudă îndepărtată. Indiferent de felul în care se vor termina toate astea, nu vom ieşi bine, aşa cum ar fi trebuit.

Darzin arăta de parcă urma să-l ia pe Kihrin la pumni, dar se opri la timp când îşi aminti de numărul mare de privitori.

— Cine e acolo? întrebă Kihrin.

Băiatul arătă spre un bărbat mărunţel, îmbrăcat într-o misha simplă şi pantaloni kef, veşminte neobişnuite prin lipsa lor de podoabe. Avea capul ras, cu excepţia unei şuviţe chiar deasupra tâmplei drepte, împletită într-o codiţă lungă ce-i trecea de umeri.

— Caerowan, *îi* explică Darzin. El e Vocea Consiliului, venit aici să oficieze şi să fie martor la duel.

— Nu există nicio cale să oprim toată tărăşenia asta? se plânse Kihrin.

— Nu, răspunse Darzin.

Galen îşi privi fratele trăgând în piept aerul cu furie, înainte să se lase păgubaş, cel puţin pentru moment. Apoi îl trase pe Kihrin de mânecă.

— Sunt sigur că Jarith va fi bine. Pesemne că se pricepe de minune la lupta cu sabia, nu? Dar aş fi surprins să aflu că Lordul Moştenitor D'Lorus a petrecut mult timp exersând cu tăişurile.

Tatăl lor pufni şi cei doi tineri se întoarseră spre el.

— Oricât de sfâşiat mă simt în privinţa celui care aş vrea să supravieţuiască acestui mic duel, mi-e teamă că avantajul e de partea lui Thurvishar D'Lorus. Nu uitaţi că arta sabiei e o nimica toată în faţa unui vrăjitor priceput.

Kihrin se încruntă.

— Dar se luptă într-un duel. Nu vor folosi magie.

Darzin îşi muşcă degetul mare privindu-i pe cei doi bărbaţi cum îşi iau poziţiile în faţa Vocii şi încep descrierea tradiţională a disputelor, a jignirilor şi a mijloacelor de îndreptare. Pufni din nou.

— Nu există nicio lege în Arenă. Nicio regulă. Nicio consecinţă.

Oamenii pot promite orice vor *în afara* Arenei. Nu mai înseamnă nimic odată ce trec prin porţile ei.

Galen îl văzu pe Kihrin cum tresare şi se îndreaptă de spate, urmărind duelul iminent cu o grijă prost ascunsă. Se întrebă cum de ajunsese Kihrin să fie atât de apropiat de urmaşul Milligreest când, teoretic vorbind, se întâlniseră abia noaptea trecută. Jarith părea totuşi destul de cumsecade şi le mai era şi văr pe deasupra. Galen era perfect conştient că, dacă ar fi fost după Darzin, Galen s-ar fi trezit însurat cu sora mai mică a lui Jarith.

Cei mai mulţi clienţi de la Câmpurile Ofrandelor ieşiră să urmărească spectacolul, servitoarele venind după ei pe câmp să le ofere băuturi şi să preia comenzi, în timp ce bogătanii se aşezaseră la măsuţele mici de afară, pălăvrăgind. Interiorul Arenei arăta ca un parc, numai că un parc cu o iarbă ciudată şi mici crânguri cu copaci răsuciţi şi încovoiaţi. Erau şi câteva construcţii, ruinele unor structuri străvechi ce aveau nişte guri căscate în loc de uşi şi de ferestre. Umbla vorba că erau fermecate şi că oricine intra prin ele murea pe loc. Iarba părea aproape o iluzie, o înşelăciune cu aer idilic ce ascundea cranii şi oase: trupurile generaţiilor de vrăjitori morţi, de războinici şi de magi, cu armele şi secretele lor. Încă se mai zăreau rămăşiţele lor palide, un craniu ici, un os colo, o sabie ruginită, străveche, ivindu-se din iarbă ca o avertizare pentru toţi cei ce încearcă să-şi arate îndemânarea în interiorul Arenei.

Kihrin se întoarse spre Darzin.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu e nicio lege în Arenă? Păi atunci, cum funcţionează?

Darzin ridică din umeri.

— Duelul e interzis de legile noastre. La fel ca anumite tipuri de magie sau uciderea celorlalţi ca să pui mâna pe coroană şi pe sceptru şi să devii Împărat. Acest ţinut i-a aparţinut pe vremuri Palatului Imperial – se spune că aici şi-a găsit sfârşitul regele-zeu Ghauras –, iar de atunci a fost considerat un loc în afara legilor. Nu poate fi comisă nicio crimă aici, fiindcă nicio acţiune de aici nu e considerată criminală. Toate fărădelegile – oricât ar fi de respingătoare – sunt permise.

Darzin zâmbi.

— Aşadar, cineva poate să promită orice fel de restricţii în timpul duelului, atunci când se află în afara Arenei – să zicem, până la prima picătură de sânge –, şi să se răzgândească odată ce e înăuntru.

Kihrin se simţi îngrozit.

— Şi nimeni nu poate face nimic?

— Există consecinţe, interveni Therin, care ascultase întreaga discuţie. Te trezeşti cu reputaţia unui om care nu-şi respectă cuvântul în dueluri şi nimeni nu te va mai crede după aceea. Iar oamenii se vor alia împotriva ta.

— Da, încuviinţă Darzin. Cam aşa ceva. Până şi eu respect înţelegerile promise în timpul duelului. Mă rog, de obicei, adăugă el după o pauză.

Darzin ridică un pahar de vin de pe tava unei servitoare şi arătă cu degetul.

— Uite, începe duelul pentru onoarea ta.

Galen privi cum cei doi combatanţi termină de vorbit şi Vocea Consiliului flutură un medalion. Drept răspuns, un fir de energie aurie trasă conturul unei uşi atârnând în aer, după care lumina umplu şi restul uşii. Jarith şi Thurvishar trecură prin ea şi uşa se prăbuşi în spatele lor.

Galen trase de mâneca fratelui său.

— Vezi? Thurvishar n-are sabie.

Kihrin se uită la el, apoi se încruntă şi îşi miji ochii la cei doi bărbaţi din Arenă. Jarith avea o sabie lungă, un iatagan khorveshan încovoiat. Thurvishar nu părea să aibă vreo armă asupra lui.

— E imposibil ca Jarith să fi fost de acord ca Thurvishar să folosească magia. Doar nu e atât de prost...

Kihrin îşi muşcă buza de jos.

Imediat ce bărbaţii trecură prin poartă, duelul practic începu. Thurvishar părea să nu fi observat acest lucru şi rămăsese nemişcat, înalt, mândru şi oarecum plictisit.

— Ai zis că vei invoca o armă! strigă Jarith. Dă-i drumul, vrăjitorule, sau ia de jos sabia aia ruginită din spatele tău! Nu am de gând să atac un om neînarmat.

Thurvishar zâmbi.

— Deja am invocat-o. N-am cum să te ajut dacă nu o recunoşti.

— Începi să mă calci pe nervi. Chiar nu...

Când Jarith înaintă spre Turvishar, se împiedică şi căzu în nas pe iarbă. Sabia i se înfipse în pământul moale, ca multe alte arme împrăştiate prin luminiş.

— Arma aleasă de mine, astăzi, eşti... *tu.*

Thurvishar îi oferi zâmbetul lui blestemat de înnebunitor.

Alături de Galen, Darzin fluieră încetişor, mai degrabă în semn de apreciere, nu din cauza şocului.

— De ce...

Jarith alunecă pe iarba umedă şi căzu pe spate de data asta, ţipând când ceva ascuţit şi ascuns în iarbă îi străpunse umărul. Se auzi murmurul mulţimii.

— Norocul nu îi aparţine în totalitate Tajei, spuse Thurvishar. Norocul poate fi manipulat. Norocul poate fi sucit. Norocul poate fi folosit ca o armă.

Jarith nu se mişcă.

— Nu te-am provocat pentru că ai zis că băiatul e norocos şi nici măcar că a trişat. Am spus că...

Glasul lui Jarith se frânse.

Galen se aplecă în faţă.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu-i mai auzim?

Darzin se încruntă.

— Vrăjitorul a blocat sunetul... Interesant!

Kihrin îşi croi drum prin mulţime, ignorând încercarea lui Darzin de a-l opri. Galen, mai mic şi mai rapid, îl urmă iute, strecurându-se pe lângă spectatorii ameţiţi. Când ajunseră la zona unde stătea Vocea, Galen îşi dădu seama că este prezent şi Înaltul General, un vulcan pe cale să erupă violent.

Generalul îi salută pe amândoi din cap când îi zări apropiindu-se. Totuşi, atenţia lui era îndreptată în altă parte. Îl privea fix pe un bărbat mărunţel într-o robă albă, Caerowan, Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus, dar mai ales pe unicul său fiu.

Aşteptară ca dueliştii să-şi termine conversaţia şi bărbatul în robă neagră îi întinse mâna lui Jarith să se ridice. Jarith o acceptă şi amândoi porniră spre marginea Arenei. Nu cerură o poartă prin care să iasă, ci pur şi simplu depăşiră perimetrul delimitat fără probleme.

Expresia de pe chipul lui Jarith nu arăta nici umilinţă, nici înfrângere. Făcu o plecăciune în faţa Vocii, Caerowan, şi rosti:

— Cu acordul vostru, duelul este complet şi toate părţile sunt satisfăcute.

— *Nu* toate părţile sunt satisfăcute, se împotrivi Înaltul General.

Jarith îşi ridică privirea, surprins.

Expresia de pe chipul lui Thurvishar nu se schimbă deloc.

— Acest duel, explică Milligreest Qoran, a fost nepotrivit şi prost îndrumat. Tu nu aparţii regalităţii. Nu te poţi raporta la familia noastră aşa cum îţi trece ţie prin cap.

Jarith clipi la el.

— Tată...

— Domnule general, îl corectă Milligreest.

Tânărul se făcu roşu ca racul şi înţepeni drept ca o scândură.

— Da, domnule general.

— Îndatoririle tale au fost schimbate. Te vei prezenta la Trecătoarea de Piatră pentru alte ordine, începând de acum! Te poţi retrage.

Furia generalului dădu în clocot ca fierul topit în foc. Se întoarse spre Turvishar, făcu o plecăciune scurtă şi mânioasă spre el şi adăugă:

— Vă cer iertare pentru neplăcerile provocate, Lord Moştenitor! Sper că duelul s-a terminat spre satisfacţia voastră.

— A, da! încuviinţă Thurvishar. Dacă-mi permiteţi...

Bărbatul îi întoarse plecăciunea şi se pierdu în mulţime ca să se bucure de felicitările primite şi, poate, ca să şi bea ceva.

Înaltul General se întoarse spre Kihrin şi, pentru o secundă, păru că vrea să arunce asupra lui aceeaşi furie pe care i-o arătase fiului său.

— Kihrin.

Băiatul înghiţi în sec.

— Domnule general...

— Aş vrea să spun că mă bucur să te văd din nou, dar nu vreau să te mint. Aş putea zice în schimb că aş aprecia dacă, pe viitor, mi-ai scuti familia de problemele tale. Sau, şi mai bine, dacă ai învăţa să-ţi porţi singur duelurile.

Kihrin încuviinţă din cap şi privi spre direcţia în care dispăruse Thurvishar.

— Eu n-am... Da, domnule general! Mulţumesc! Aşa voi face.

Kihrin se întoarse din nou spre Milligreest.

— Nu încerca decât să mă ajute, să ştiţi.

— Poţi pleca, spuse generalul pe un ton rece ca gheaţa.

Galen îşi văzu tatăl şi bunicul croindu-şi drum prin mulţime spre ei.

— Haide, Kihrin! spuse el. Kihrin? Unde...?

Galen se uită în jos.

Kihrin dispăruse deja.

67: DISTRUGEREA YNISTHANEI

(Povestea lui Kihrin)

N-am făcut nimic imediat. De fapt, planul meu urma să dureze încă doi ani cel puţin. Poate părea o perioadă lungă, dar, în pofida îngrijorării Khaemezrei că aş părăsi insula prea devreme, finalizarea pregătirii mele mi se părea un semn de înţelepciune. Mai aveam să învăţ multă magie de la Tyentso, mai multe trucuri cu sabia de la Doc şi mai trebuia să învăţ cum să cânt la saymisso[123] de la unul dintre muzicienii thriss băştinaşi.

Aveam nevoie de un instrument cu coarde ce putea fi cărat mai uşor decât o harpă.

Numai după ce am trecut prin lecţiile lui Doc fără nicio „repetare" şi numai după ce Tyentso a recunoscut cu invidie că învăţasem tot ce era posibil de la ea, având în vedere înclinaţiile mele naturale, abia atunci m-am dus la Khaemezra să-i cer permisiunea.

Spre surpriza mea, a fost de acord, spunând că oricum totul era inevitabil. Aşa că nu-mi mai rămăsese decât partea amuzantă.

Am ales o dimineaţă senină chiar după un maevanos, când părea firesc ca majoritatea locuitorilor Ynisthanei să se retragă în locuinţele lor, unde să se odihnească după băutura şi nebunia nopţii anterioare. Vânătorii n-au mai pornit la vânat în junglă şi pescarii n-au mai ieşit cu plasele lor în larg, dar aceste detalii puteau fi trecute uşor cu vederea dacă se întâmpla să fii un dragon uriaş, egoist şi iubitor de sine.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kef negri, mi-am pus sandale, mi-am strâns părul la spate şi l-am legat cu o bucată de pânză albă pe care o tăiasem din roba unui novice. Gaeşul meu stătea ascuns

[123] Un instrument muzical thriss alcătuit din trei strune de mătase puse peste o cutie mică de rezonanţă, cu un gât lung, la care se cânta cu ajutorul unui arcuş flexibil la apăsare. Vioara khorveshană cu spiţe a evoluat, probabil, din această variantă mai timpurie.

în buzunar. Purtam Piatra Cătuşelor la gât, strălucitoare ca un petic de cer fără nori.

Nu voiam să existe dubii dacă purtam sau nu blestematul de talisman.

Am lăsat în urmă orice arme. Şi-aşa ar fi fost nefolositoare. Lacrimile de stele ale gaeşului meu erau talismane uşoare şi eficiente, care îmi sporeau tenyéul cu protecţie împotriva magiei şi a focului – cea din urmă fiind o vrajă specială la care eu şi Tyentso lucraserăm din greu. Ştiam că ele nu pot respinge complet furia Bătrânului – încă nu devenisem atât de puternic –, dar speram ca vrăjile să-mi ofere câteva secunde preţioase în caz că nimeream într-o situaţie complicată. Singurele obiecte pe care le-am luat la subsuoară au fost saymissoul şi arcuşul.

M-am dus pe plaja pustie. Nu l-am zărit pe Bătrân, dar insula lui se afla acolo, în larg, cu „grădina lui de pietre" cu cântăreţi prinşi în ele. Am numărat 36 de suflete întemniţate şi mi s-a pus un nod în gât.

— Îmi pare rău! am şoptit, după ce m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe plajă şi am înfipt vârful instrumentului în nisip. Îmi pare atât de rău!

Am trecut arcuşul peste strune.

Am auzit un răcnet. Câteva secunde mai târziu, forma aceea monstruoasă a apărut de pe o insulă din apropiere. Şi-a întins aripile, acoperind tot cerul. Să stau acolo şi să cânt, în loc să o iau la sănătoasa, a fost unul dintre cele mai dificile lucruri din viaţa mea. Instinctul îmi spunea să fug cât mă ţin picioarele, urlând. Am cântat un cântec de leagăn, ţinând strunele arcuşului cât mai ţepene, ca să pot scoate o notă de implorare ce a răsunat în aer ca un ecou. O adiere fierbinte a suflat pe lângă mine, dar am ignorat-o.

Dragonul a aterizat pe insula lui şi a gemut cu un sunet ce mi-a amintit de cutremure. Încă era magnific, înspăimântător şi dubios – o perversiune a ordinii naturale la o scară de neconceput în felul ei.

— Te-ai hotărât să mori? Să mi te dăruieşti? Să te predai?

— Nu, i-am răspuns dragonului. Nu acum. Dar am o curiozitate. Ce preţ ai plătit să-ţi trădezi mama? Ai făcut-o din gelozie? Mama ta a fost aleasă drept una dintre Cei Opt, pe când tu, nu. Ţi-a trecut prin cap că ai fi putut face lucrurile mai bine decât ea sau trădarea ta s-a datorat unei încercări eşuate de a o face mândră de băieţelul ei?

Bătrânul şi-a întins aripile şi a şuierat:

— Eşti nebun.

— Mi s-a mai spus. Şi probabil că e şi adevărat. Dar acum ceva vreme m-am furişat când nu erai atent şi am fost puţin prin Kharas Gulgoth. Poate că îţi aminteşti locul. Un oraş mare, cam distrus de felul lui, cu multă magie şi un zeu-demon uriaş care doarme în mijlocul lui. Ţi se pare cunoscut?

— Aşadar, îţi aminteşti.

În vocea lui s-a auzit o ameninţare mortală, mai malefică decât în perioadele lui de nebunie.

— Nu, am recunoscut, dar pot să citesc o carte dacă mă uit îndeajuns la ea. Erau desene peste tot, care spuneau întruna aceeaşi poveste. Mi-a luat ceva timp, dar mi-am dat seama că toate liniile alea şerpuite de la capăt nu erau nici raze de energie şi nicio înfăţişare a haosului. Ele reprezentau dragoni.[124] Patru bărbaţi şi patru femei care au crezut că ar putea deveni zei şi au devenit, în schimb, monştri.

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu ai fost unul dintre ei, Sharankal. Ai fost om.

— Nu am vrut decât să echilibrăm puterea nedreaptă, ştiind că e doar o chestiune de timp până când Cei Opt Gardieni vor deveni ei înşişi corupţi. Idioţii ăia aleseseră războinici, soldaţi, tămăduitori – corbi care se hrănesc cu stârvurile de pe câmpurile de luptă. Oameni care urmau poruncile orbeşte, pe care îi puteau controla şi cărora să le dea o putere fără măsură.

Dragonul s-a ridicat în picioare, mult prea mare pentru insula pe care se ghemuise. S-a îndreptat şi a mugit spre ceruri, tunetul din vocea lui făcând oceanul şi stâncile să tremure şi silind toate animalele de pe insulă să încremenească brusc. Capul negru al dragonului a revenit la poziţia iniţială doar ca să se holbeze la mine cu ochii lui vulcanici.

— Se pare că ai avut intenţii onorabile. Cum ar veni, nu a fost vina ta.

— Nu. A fost vina ta. A TA!

Capul monstrului uriaş s-a întins brusc în faţă, repezindu-se spre mine.

— A ta. Erai un NEBUN naiv şi credul. Cum ai putut înghiţi asemenea gogoşi?

---

[124] Aceste concepte nu se exclud reciproc.

Mă aşteptasem la un asemenea răspuns, îl anticipasem. Asta nu însemna că mi-a fost uşor să îndur.

— A fost vina lui Relos Var, l-am corectat, trăgând aer în piept ca nu cumva să fug mâncând pământul.

Dragonul s-a oprit la o distanţă mică de mine – suficient de aproape cât să încalce poruncile Khaemezrei şi să intre zdravăn pe teritoriul insulei, suficient de aproape cât să simt vrăjile de protecţie împotriva focului cum iau viaţă ca să mă apere de fierbinţeala insuportabilă. Nu-i puteam vedea ambii ochi, aşa că a trebuit să-l privesc numai într-unul. În el, am zărit inima a mii de focuri dezlănţuite.

— Noi, care eram puri, credeam că puritatea noastră o să ţină piept răului. Dar asta este o prostie, căci soldatul înţelege că puritatea e imposibilă, că răul nu poate fi distrus, ci doar domolit şi îndrumat. Soldatul ştie că e o unealtă şi nu va suporta să fie folosit de duşmanii lui. Noi, în aroganţa noastră, credeam că suntem mai presus de o asemenea folosire. Ce mândrie nemăsurată!

— Relos Var a creat ritualul, am zis. Relos Var a fost cel care te-a convins că ar fi o greşeală dacă ar alege alţi opt oameni să se lupte cu demonii în locul tău. Ar fi trebuit să fii tu încă de la bun început, nu-i aşa? Ai crezut că vei deveni zeu, dar Relos Var te-a transformat într-un monstru. Dai vina pe mine, dar şi eu am fost minţit. S-a folosit de amândoi. Noi doi suntem la fel. Suntem victime.

Ochiul dragonului s-a mărit.

— Nu suntem la fel. Tu eşti mai rău chiar şi decât existenţa mea blestemată. Tu eşti Piatra de Hotar a lui Vol Karoth[125], carcasa lăsată în urma exploziei, o foame uriaşă şi fără capăt care nu poate fi niciodată stinsă, care devorează şi tot devorează precum o stea ce se prăbuşeşte sub propria greutate şi care mănâncă întruna fără să se satură vreodată. Eşti singura bucată rămasă din sufletul lui şi, când se va trezi, te va revendica.

M-am cutremurat. Nu îndrăzneam să cuget prea mult la vorbele lui. Riscam să încep să urlu.

---

[125] Cum ar fi posibil aşa ceva? Să iei un suflet şi să-l transformi într-o piatră tsali e una. O piatră tsali se poate transforma la rândul ei într-un artefact căruia îi spune Piatră de Hotar, asemănătoare cu Piatra Cătuşelor sau Spărgătorul de Lanţuri. Dar sufletul lui Kihrin *nu* e în niciun caz una dintre cele opt Pietre de Hotar cunoscute. Totuşi, şi dacă presupunem că dragonul vorbea metaforic, tot sugerează o legătură puternică între Kihrin şi Vol Karoth, iar asta este înspăimântător.

— Eşti foarte amabil, dar am să-ţi refuz oferta generoasă. Şi să nu crezi că nu apreciez! De fapt, am scris un cântec pentru tine. Vrei să-l auzi?

Bătrânul şi-a strâns aripile şi m-a privit lung, în tăcere. Chiar mi-am făcut griji că va spune nu şi îşi va lua zborul.

— Da.

Am răsuflat uşurat.

— Asta am şi sperat.

Mi-am plecat fruntea şi am trecut arcuşul peste strune. Cântecul era doar o armonică simplă, fără cuvinte, interpretată în registru grav, ca un zumzet mai degrabă, iar acompaniamentul muzical îşi ţesea drum în jurul ei cu arcuiri înalte şi note lungi, fluide şi susţinute. N-a trecut mult până când Bătrânul i-a poruncit grădinii sale să înceapă să ţină isonul.

Un moment frumos. Nu pot să-i neg frumuseţea.

Am lungit notele şi le-am lăsat să crească. Nu credeam că Bătrânul se va prinde că nu e vorba doar de pur talent muzical. Eu nu interpretam doar muzică, ci făceam o vrajă.

Avusesem nevoie de luni întregi de practică pentru a-mi da seama cum. Tyentso nu credea că mai existase o vrajă de genul acesta. Exersaserăm folosind poarta templului ca să ne furişăm în afara insulei, niciodată mai mult de o oră, şi repetasem cu orice piatră găsită, până când dădusem peste un gen de onix care se potrivea perfect.

Statuile grădinii cântau atât de melodios, de parcă ar fi simţit ce urma să se întâmple şi se bucurau. Pe sub notele întreţesute, a început să vibreze o rezonanţă mai profundă. Nisipul dansa în cercuri chiar în faţa mea. Valurile oceanului şi-au pierdut ritmul şi s-au prăbuşit. Am intensificat sunetul, notă cu notă, iar aura haotică a dragonului nu mai avea cum să-i oprească vibraţia neobosită, un model pe care îl creasem cu atenţie şi care devenea tot mai complicat cu fiecare notă adăugată...

Armonia s-a întrerupt brusc când statuile grădinii au crăpat şi s-au transformat în bucăţi de piatră mari cât pumnul meu.

Treizeci şi şase de bărbaţi şi de femei au murit cât ai clipi, eliberaţi, în sfârşit, gata să se întoarcă în Viaţa de Apoi. Am simţit vinovăţie – da, chiar aşa am simţit. Era imposibil să ştiu cu adevărat dacă îşi doriseră o asemenea soartă. Dacă ar fi ales moartea şi o renaştere mai târzie în locul unei închisori fără sfârşit, nemuritoare, prinşi în piatră.

Nu ştiam sigur decât ceea ce mi-aş fi dorit eu. M-am întrebat dacă

Elana Milligreest, care mă eliberase din închisoarea lui Vol Karoth, într-o altă viaţă, îşi pusese la îndoială decizia.

Îmi doream să o întâlnesc măcar o dată, ca să-i spun că procedase corect.

În acelaşi moment, Bătrânul a devenit el însuşi o statuie, îngheţat temporar de propria furie.

Eu deja fugeam.

Răcnetul care s-a ridicat în spatele meu a cutremurat atât de tare pământul, încât m-am împiedicat. Apoi a răsunat un ecou zguduitor, care a trecut peste capul meu, iar muntele din centrul Ynisthanei a erupt într-un uriaş nor de fum, cenuşă şi mingi de lavă.

— Cum îndrăzneşti? a zbierat Bătrânul. **Muntele te va îngropa cu lava lui, iar rocile topite îţi vor fi mormânt. Îţi vei petrece eternitatea urlând de disperare şi de durere. Nu vei cunoaşte niciodată liniştea.**

Astea da, urale şi ovaţii! mi-a trecut prin cap în vreme ce mă îndreptam de spate şi continuam să alerg.

Eram pe la jumătatea pantei când o crăpătură mare s-a deschis în pământ în faţa mea. Lava a ţâşnit în aer, o fântână arteziană de foc ce ameninţa să mă transforme în cenuşă.

— Kihrin!

Teraeth s-a repezit spre mine şi m-a trântit pe pământ exact când una dintre bilele de lavă s-a apropiat periculos de mult, gata să ne finalizeze planurile într-un mod neaşteptat. Ameninţarea era reală; Piatra Cătuşelor mă ardea cu fierbinţeala ei, hotărâtă să mă ţină în viaţă cu orice preţ. În definitiv, nu era nimeni direct responsabil pentru sfârşitul meu iminent.

Totuşi, Bătrânul nu vedea lucrurile în felul acesta.

— NU! a ţipat dragonul.

Ceea ce zărise Bătrânul era Teraeth, care mă ferise de lavă, sărind pe mine. Din cauza asta, dragonul a văzut cum m-am împiedicat şi am căzut, rostogolindu-mă spre crăpătura apărută din senin. Am încercat să mă prind de margine, dar am urlat când am atins roca vulcanică suficient de fierbinte cât să-mi smulgă carnea de pe os. Am căzut. Probabil că m-aş fi lovit de suprafaţa fluidă şi aş fi murit din cauza arsurilor, dar erupţia încă nu se sfârşise. Ţipetele mele s-au stins brusc când am nimerit în vârtejul jetului de lavă.

Teraeth, pe de altă parte, a început să bâjbâie... cum te şi puteai aştepta de la cineva care tocmai fusese posedat de sufletul unui bărbat

pe care îl omorâse din greşeală. Şi-a dus mâna la piept, dar nu a găsit decât lanţul cu vârful de săgeată negru şi nici urmă de Piatra Cătuşelor. Teraeth s-a holbat îngrozit spre mâinile sale, apoi şi-a cercetat corpul cu o expresie de uluială pe chip.

— Nu sunt chiar atât de teatral, am protestat.

— Şşş! m-a întrerupt Teraeth. Ba da, eşti.

Trebuia să rămânem tăcuţi. Aerul devenea imposibil de respirat şi depindeam de mila zeilor ca nu cumva valul de noroi sau de cenuşă să decidă că era momentul să o ia la vale.

Am privit cum Teraeth cel ireal s-a întors să alerge precum un râu iluzoriu de tăciuni arzând, care se revărsa în jos pe munte. Lava l-a cuprins imediat şi, de data asta, fără aer ca să respire şi fără Piatra Cătuşelor care să-l ţină în viaţă, rezultatul părea, din nefericire, previzibil. Kihrin, acum Teraeth, avea să ardă printre tăciuni, să se înece cu cenuşa şi să moară iute şi în dureri infernale.

— La naiba cu tine, prostule! Vocea dragonului a răsunat atât de tare, încât a acoperit chiar şi erupţia**: Întoarce-te aici şi lasă-mă să te salvez!**

— Ăsta e semnalul nostru, am zis, apucându-l de mână pe Teraeth. Haide!

Dragonul a început să smulgă fâşii din versant, nu departe de noi, fără îndoială încercând să găsească şi să salveze iluzia inexistentă a lui Teraeth. Fiindcă muntele încă erupea, n-a trecut mult până când a început să sfâşie mormane uriaşe de rocă topită cu ghearele, împrăştiindu-le peste tot. Lacrimi de lavă îi curgeau pe faţă, făcându-l să pară că plânge.

Poate chiar plângea.

Am fost siliţi să sărim într-o parte când o lespede imensă de bazalt a aterizat chiar pe locul unde ne ascunseserăm. Roca s-a alungit şi s-a deformat, curgând în lateralele noastre. M-am uitat în jur.

Tyentso stătea undeva mai sus, pe plajă, dând din mâini.

— Haide odată! Ce mai aştepţi? Tot muntele e pe punctul să se prăbuşească peste noi.

— Prea târziu! a rostit Teraeth, privind fix spre centru.

I-am urmărit privirea şi am inspirat adânc. Un râu real de cenuşă se repezea în jos dinspre vulcan, arătând graţios ca un nor alunecând încet pe cer.

— Fugiţi! a ţipat Tyentso.

Mi s-a părut un sfat cât se poate de înţelept: poarta, care urma să fie ruta noastră de ieşire, se afla în centrul vechiului templu al lui Ynis, acum închinat Thaenei.

Asta însemna că trebuia să alergăm *spre* norul morţii dacă voiam să scăpăm cu viaţă.

— Nu putem! a strigat Teraeth. Nu vom izbuti să ajungem la timp.

Ştiam despre ce vorbeşte. Observasem că, în tot acest timp, Bătrânul dăduse naştere unor nori asemănători. Nu aveam nicio şansă să fugim mai repede decât aerul care se mişca. Nu mă temeam pentru Doc. Khaemezra era cu el şi mai mult decât capabilă să aibă grijă de amândoi.

Noi? Nu prea eram sigur în privinţa noastră. Chiar dacă norul nu ne omora arzător, muntele scuipa roci topite ce se zdrobeau de pământ. O singură lovitură ar fi fost de-ajuns.

Tyentso a luat-o la fugă şi am zărit o sclipire intensă în ochii ei care mi-a spus că urma să încerce o nebunie. Probabil că voia să oprească înaintarea norului doar prin propria voinţă şi, oricât îi apreciam talentul de magiciană, nu o consideram destul de puternică.

Nici măcar de Relos Var nu eram atât de sigur că avea o astfel de putere.

— Opreşte-o pe Ty! am ţipat spre Teraeth, deşi alergam şi eu. Am nevoie de ajutorul ei.

Teraeth nu alerga mai repede decât mine, dar putea să-şi folosească una dintre iluzii ca să-i atragă atenţia.

— Puşlama mică, trebuie să *plecăm!* a strigat ea.

— N-avem cum să-l întrecem, am replicat, dar am putea să-l îndreptăm în altă direcţie.

Am scos saymissoul şi am trecut arcuşul peste coarde.

— Muntele e făcut din bazalt, nu?

M-am uitat la Teraeth pentru confirmare, dar el s-a mulţumit să ridice din umeri. Fireşte, nu fusese atent.

— Bazalt şi obsidian, m-a lămurit Tyentso. Norul va fi ca o zgură.

— Nu trebuie să potrivesc perfect compoziţia, doar suficient cât să provoc o alunecare de teren.

M-am gândit agitat la cunoştinţele mele despre geografia Ynisthanei. Cel mai bun loc să deviem fluxul ar fi fost grotele, care aveau avantajul că erau deja scobite (şi presupunând că nu se umpluseră cu magmă proaspătă). Nu trebuia decât să rămânem în

viaţă suficient de mult cât să pot face vraja.

Parcă pentru a-mi sublinia gândurile, Piatra Cătuşelor mi-a ars gâtul cu fierbinţeala ei. Mi-am ridicat privirea şi am văzut o sferă uriaşă strălucitoare cum cade lângă Tyentso.

— Ce pot să fac? a întrebat Teraeth, părând mai tulburat şi mai nesigur ca niciodată.

Trucurile lui magice erau neputincioase în faţa duşmanului cu care ne luptam şi nici nu se înfrunta cu ceva ce putea fi otrăvit sau înjunghiat.

— Îndrumă-ne! am răspuns. Eu o să cânt. Ty ne va ţine pe amândoi în viaţă. Niciunul dintre noi nu va fi atent la paşii făcuţi. Trebuie să ne apropiem cât să vedem grotele, dar niciun pas mai aproape.

Norul părea că ne va înghiţi peste câteva secunde, dar ştiam că drumul peste munte nu e chiar unul scurt şi că urieşenia nenorocitului ne făcea dificilă aprecierea distanţei.

Am murmurat cu voce tare o rugăciune către Taja, fiindcă aveam nevoie de tot norocul din lume.

De trei ori, cât am urcat, Teraeth ne-a tras într-o parte sau Tyentso şi-a folosit magia ca să ne salveze de jeturile de lavă sau de proiectilele fatale. Încă nu aveam o ţintă. Nu semăna deloc cu anii mei de practică, dar teoria părea solidă. Dacă reuşeam să provoc prăbuşirea coastei unde se afla templul, norul ar fi urmat calea mai uşoară, iar noi am fi ajuns la adăpost.

Dacă nu calculasem bine, fie ne aştepta o moarte timpurie, fie îngropam templul în cenuşă, retezând orice cale de scăpare.

În cele din urmă, Teraeth ne-a îndemnat să ne oprim. În faţa noastră se ridicau muntele şi coasta uriaşă care adăpostea atât grotele folosite de Frăţia Neagră, cât şi, ceva mai departe şi mai în lateral, templul construit în stâncă. Avalanşa vulcanică avea să ajungă la templu şi, imediat după aceea, în câteva secunde, la noi.

Vraja pe care am făcut-o atunci a fost considerabil mai puţin subtilă decât prima. Nu dispuneam de timpul necesar pentru a pune la punct un ritual care să treacă neobservat. În timp ce cântam, speram că Doc încă folosea Zdrobitorul de Lanţuri ca să-l zăpăcească pe Bătrân, pentru că, dacă dragonul simţea că facem aceeaşi vrajă din alt punct al insulei, întreaga tevatură ar fi devenit inutilă. Ar fi aflat că încă sunt în viaţă.

Am atins strunele şi mai violent, căutând lipsa de armonie şi

vibraţia necesară, pentru a fi amplificate. Vezi tu, nu făceam altceva decât să încurajez piatra să se poarte aşa cum voia ea. Piatra vrea să se sfărâmiţeze. Piatra vrea să se transforme în nisip. Ai crede că pământul s-ar împotrivi, dar te înşeli.

Totul se distruge.

— La naiba! a exclamat Teraeth lângă mine în timp ce Tyentso rămânea tăcută, preocupată să ţină departe de noi gazele periculoase din aer şi pietrele ce fierbeau.

Sunetul erupţiei vulcanice era atât de puternic, încât nici nu mai auzeam avalanşa. O porţiune uriaşă a coastei s-a desprins, a zburat şi s-a prăbuşit la pământ, rostogolindu-se spre junglă. Norul strălucitor acţiona ca un râu care tocmai îşi găsise un nou curs: a cotit spre dreapta, urmărind noua albie, croindu-şi o nouă cale a distrugerii.

Am alergat spre templu.

68: VIZUINA LEULUI

(Povestea lui Talon)

Thurvishar ridică o sprânceană când Kihrin D'Mon intră în loja sa privată cu draperii de la Câmpurile Ofrandelor.

— Nu trebuia să-l umileşti, spuse Kihrin, aşezându-se la masă. Mă bucur că nu l-ai omorât, dar nu trebuia să-l faci să arate ca un prost.

Lui Thurvishar îi tremură uşor colţul buzelor şi îl privi pe băiat cu afecţiune.

— Dar e un prost. Un prost mai mare ca el nu există. Nu mă înţelege greşit, pare un bărbat cumsecade. Loial, curajos şi sincer cu prietenii săi. Totuşi, numai un prost poate provoca pe cineva ca mine la un duel în Arenă fără să vină pregătit pentru posibilitatea că i-aş putea topi spinarea.

Thurvishar ridică sticla de vin raenena care îl aştepta pus la gheaţă şi îşi turnă un pahar din lichidul bleu.

— Fii recunoscător că eu însumi sunt un bărbat cumsecade şi m-am mulţumit doar să-i dau o lecţie la obiect!

— Ai dreptate. Îţi plac lecţiile la obiect, nu?

Kihrin îşi aminti sângele de pe mâinile bărbatului de noaptea trecută.

Thurvishar învârti lichidul bleu din pahar, după care îşi concentră din nou atenţia asupra lui Kihrin.

— Aşa e. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, îmi place să cred că aş fi fost un profesor grozav. Acum, spune-mi de ce ai venit aici!

— Ai vrut ca toată lumea care urmăreşte să creadă că ai păcălit soarta, dar, dacă ai făcut-o, dacă ai fi putut face asta, atunci n-ai fi pierdut azi-noapte. După o pauză, Kihrin continuă: Doar dacă ai vrut să pierzi dinadins. O ador pe Taja de mult timp, dar niciodată n-am fost atât de norocos. Niciodată. Azi-noapte nu am câştigat fiindcă am trişat. Am câştigat fiindcă *tu* ai trişat. Tu ai vrut să provoci un duel, numai că

nu cu Jarith.

Thurvishar zâmbi.

— Eşti mai isteţ decât pari, puştiule.

— Cu cine te-aşteptai să te duelezi? Cu Darzin?

— Dacă m-aş fi luptat cu Darzin, recunoscu Thurvishar, duelul nostru s-ar fi sfârşit altfel. Darzin o fi el cum o fi, dar prost nu e.

Bărbatul schiţă un surâs, apoi clătină din cap, ridicându-se în picioare.

— De ce îl urăşti atât de mult pe tata?

Thurvishar se opri cu mâna pe draperii.

— Nu-l urăsc deloc. Ba chiar îi port un mare respect. În definitiv, a fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tatălui meu.

— Dar tocmai ai spus că...

Kihrin se încruntă. Ştia că Thurvishar îl urăşte pe Darzin. Îşi aminti ameninţările schimbate de cei doi bărbaţi, mânia evidentă. Cum putea să se uite în ochii lui şi să susţină că...

— Tata, repetă Kihrin.

Aici era problema. Un joc de cuvinte. Tatăl lui Thurvishar nu era Gadrith. Tatăl lui era Sandus. *Tatăl lui.*

— Stai puţin! îl urăşti pe Darzin D'Mon?

— Din adâncul sufletului, răspunse Thurvishar. Te părăsesc cu acest gând, tinere D'Mon: întâmplările interesante din Arenă merg dincolo de divinaţie şi de clarviziune. Dacă un vrăjitor poate împiedica sunetul să se răspândească – e un truc simplu, te asigur –, nu există nicio forţă în tot universul care să distingă dialogul dintr-o conversaţie ce are loc aici. Chiar e păcat că nu te-am putut provoca la un duel sau că eşti prea tânăr pentru a fi considerat un adversar pe măsură! Ce discuţie interesantă am fi purtat!

Vrăjitorul puse paharul pe masă, lăsă suficiente monede cu care ar fi acoperit mai multe nopţi de tăvăleală la clubul Vălul Sfâşiat şi ieşi din lojă. Kihrin nu putu decât să se holbeze cu gura căscată.

Kihrin se ascunse în grajd.

Lumea ar putea crede că grajdurile sunt un loc nefericit în care să te ascunzi de atenţia lui Darzin, de vreme ce Lordul Moştenitor iubea nespus caii, dar Darzin rareori se aventura acolo. Grăjdarii se ocupau de îngrijirea şi de hrănirea cailor, în vreme ce el îi călărea sau îi

prezenta oaspeţilor când avea chef. Iar când Darzin venea totuşi să-şi aleagă un cal, Kihrin putea conta pe faptul că nu va fi la grajduri cel puţin câteva ore. Prin urmare, era un loc unde nu aveau să existe întreruperi, dacă ştia cum să nu atragă atenţia asupra lui.

Cum ar fi să cânte la Valathea – adică exact ce făcea acum.

Ca să fie sincer, nu prea avea un loc bun pentru exersat. Dacă încerca în camera lui, Înaltul Lord se plângea de zgomot, deşi, în opinia lui, camera era destul de bine izolată ca să nu-l audă nimeni. Dacă exersa în altă parte, Darzin îl găsea întotdeauna, şi acesta ura ideea că băiatul urma să cânte la următorul bal de Anul Nou. După duelul dintre Thurvishar şi Jarith, Darzin voia ca fiul lui să se dea la fund până când Înaltul General uita de existenţa lui Kihrin.

Băiatul nu ştia ce părere are lordul Therin. Nu ştia decât că, dacă nu făcea tot posibilul să nu-i amintească bărbatului despre harpă sau despre promisiunea lui, atunci Therin nu s-ar fi răzgândit niciodată în privinţa asta. Într-adevăr, de el se ascundea tânărul.

Îşi construise o fortăreaţă din baloţi de paie care să împiedice sunetul să răsune în grajdul principal. În spatele peretelui improvizat, exersă notele, ignorând felul în care fiecare refren îi amintea de oamenii pe care îi pierduse. Şi-ar fi dorit ca Morea să fie încă în viaţă. Şi-ar fi dorit ca Surdyeh să fie încă în viaţă. Avea enorm de multe întrebări şi niciun răspuns, cu excepţia unui inel cu sigiliu din rubin.

Se smulse din reveria în care picase din cauza unui nechezat. Kihrin se opri, cu unghiile încă pe strune. Acesta era un grajd, la urma urmelor: un loc care adăpostea cai. Şi totuşi, nechezatul nu venea dinspre grajduri, ci de aproape. Aruncă o privire pe după un balot de paie, cercetând laterala şurei şi grajdul de dedesubt.

— Ah! rosti el zâmbind. Tu erai, Scandal. Ai scăpat iar din temniţă?

Calul sânge-pur din Jorat, preţioasa proprietate a lui Darzin, dar încă neîmblânzit, îl privea pe Kihrin de dedesubt. Era o iapă uriaşă, cu părul albastru-cenuşiu, dar cu copitele, coama şi coada albe. I se spusese că mărimea sa reprezenta ceva obişnuit pentru rasa ei, dar calul părea mult prea mare pentru a fi călărit de un om. Nu că ar fi lăsat pe cineva s-o călărească. Răspunsul ei obişnuit pentru cineva care încerca acest lucru era să-l omoare. De asemenea, animalul se pricepea de minune să fugă, deşi încercările ei în acest sens se înjumătăţiseră de la sosirea lui Stea.

Îşi scuturâ coama şi pufni pe nas într-un mod ce părea că

încuviinţează cuvintele lui Kihrin, apoi bătu din copita din faţă în mod repetat, coborându-şi totodată capul. Kihrin zâmbi. Îi plăcea să creadă că iapa îi aplauda interpretarea.

— Îi place când cânţi. Nu pot s-o ţin în staul când te aude, spuse Stea apărând dintr-un colţ.

Galen fusese foarte surprins când Darzin nu poruncise ca animalul să fie omorât, dar Kihrin îl înţelesese foarte bine. Atâta vreme cât Darzin o avea, se putea lăuda cu violenţa ei, cu dimensiunile şi cu rasa ei divină. (Nu era ea echivalentul ecvestru al unui membru regal atins de zei?) Putea să râdă dacă vreun oaspete ar fi sugerat să fie călărită sau împerecheată, fără să-şi arate nemulţumirea reală. Dacă o omora, recunoştea practic că dăduse greş în încercările sale. Nu mai murise nimeni de la sosirea lui Stea, dar iapa rămânea un specimen magnific, demn de invidie şi de admiraţie. Darzin hotărâse că merită efortul în schimbul dreptului de a se da mare cu ea.

Kihrin îşi înşfăcă săculeţul, apoi scoase un măr şi îl aruncă animalului. Aflase că îi plac merele. Erau o delicatesă scumpă, exotică – pomul necrescând în zonele din jurul capitalei –, dar nu-i păsa deloc când cheltuia banii lui D'Mon.

— Pentru tine, doamna mea, spuse el, făcând o plecăciune. Vrei să mai cânt?

Iapa prinse cu precizie mărul din aer şi încuviinţă viguros din cap.

Kihrin scoase harpa din spatele baloţilor de paie, se aşeză pe marginea unuia dintre ei şi începu să cânte din nou. Era riscant. Darzin sigur l-ar fi auzit dacă venea în zona grajdurilor, dar, pe de altă parte, acesta nu suferea să fie prea aproape de iapa nărăvaşă. Interpretă un cântec vanté, cel pe care-l exersase pentru balul de Anul Nou, şi lăsă încă o dată strunele din argint să-l învăluie în melodia lor.

Stea se sprijini de cadrul de lemn de la intrarea în grajd, rumegând agale un pai care înlocuise aşchia de lemn ce-i servea drept scobitoare preferată. Asculta cu ochii pe jumătate închişi. Iapa nărăvaşă îşi legănă capul aşa cum ar face-o un om cu mâinile în ritmul muzicii.

— Ce sunt caii sânge-pur? întrebă Kihrin după ce termină cântecul.

— Cai, răspunse Stea.

Kihrin oftă.

— Dar nu sunt precum ceilalţi cai.[126]

---

[126] E un cal ca toţi caii, aşa cum un thriss e ca toţi oamenii. Caii sânge-pur, creaţi de

— Aşa e, încuviinţă Stea, ridicând din umeri. Nu sunt precum ceilalţi cai. Haide, Scandal! Am terminat aici, nu crezi? Ar trebui să te ducem înapoi înainte ca omuleţii să intre în panică şi s-o ia la goană.

Stea chicoti la vorbele sale, un sunet imitat imediat de calul cenuşiu.

— De ce îi spui Scandal? întrebă Kihrin, privind cum calul uriaş se întoarce şi iese tropăind din încăpere.

Stea îşi mută paiul dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Fiindcă tu îi spui Scandal.

— Dar nu e numele ei, zise Kihrin râzând.

Stea ridică din umeri.

— Îi place.

Bărbatul îi făcu şmechereşte cu ochiul şi dispăru din nou după uşă, urmând iapa ce se îndrepta spre locul ei.

Kihrin zâmbi şi o puse pe Valathea înapoi în cutia ei.

— Aici erai! exclamă lady Miya.

Kihrin privi în jos şi o zări pe intendenta casei stând pe acelaşi prag părăsit mai devreme de Stea.

— Lady Miya! S-a întâmplat ceva?

Femeia elegantă îşi împinse bărbia în faţă.

— Înaltul Lord doreşte să-ţi vorbească.

— Mă ocoleşti, îi spuse Therin D'Mon lui Kihrin după ce lady Miya îi lăsă singuri.

Kihrin îşi încrucişă braţele la piept.

— Ce anume m-a dat de gol, lordul meu?

Therin ridică din sprâncene, şi Kihrin îşi înfrână impulsul de a se fâţâi sau, şi mai rău, de a-şi cere scuze. Se uită prin biroul Înaltului General, observând că nu se schimbase mai nimic de când fusese aici ultima oară, cu excepţia unui nou teanc de hârtii de mare interes pentru bunicul său.

Dacă „bunic" era un cuvânt corect de folosit.

— Avem privilegiul de a fi prieteni cu Înaltul General şi cu familia sa, răspunse Therin, după care înmuie pana în cerneală şi semnă următoarea foaie, pentru că nu abuzăm de acest privilegiu şi pentru că

---

regii-zei care domneau pe vremuri în Jorat, sunt atât de diferiţi de caii normali, încât socot că ar trebui consideraţi o specie aparte. Sunt inteligenţi şi perfect capabili să înţeleagă guarem, chiar dacă nu pot vorbi.

nu ne dăm mari cu faptul că primim favoruri speciale. Faptul că fiul lui s-a luptat în duel pentru tine... cum crezi că ne face să arătăm?

În cameră se aşternu tăcerea şi nu se mai auzi decât vârful penei scârţâind pe hârtie. Therin îşi ridică privirea.

— Ei bine?

— Că suntem bine informaţi şi că ar fi periculos să ne enerveze cineva? sugeră Kihrin.

— Jarith Milligreest a arătat ca un idiot în ochii tuturor din cauza acestei asocieri. De ce-ar presupune cineva că Milligreest ar mai sări în ajutorul nostru după o asemenea ruşine?

Kihrin inspiră adânc.

— N-a fost vina mea. Nu eu i-am cerut să lupte în duel pentru mine.

Therin se sprijini de spătarul scaunului şi îl privi pe tânăr.

— Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă dacă a fost vina ta. Chiar nu e cazul. Nu analizăm vinovaţii. Aici vorbim de modul în care toată tărăşenia ne afectează imaginea şi ne pătează reputaţia familiei. Pricepi?

Kihrin se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

— Da, lordul meu.

— Nu eşti de acord cu mine.

— Acum ce m-a dat de gol, lordul meu?

— Deci cum stă treaba? Ce anume nu înţeleg eu despre situaţie?

— Că are legătură cu Darzin. Pune la cale ceva.

— Sunt perfect conştient că Darzin „pune la cale ceva". Ţi-am cerut să găseşti ceva anume, nu să-l foloseşti ca să stânjeneşti Casa. Va trebui să găseşti o scuză mai bună.

Lordul gesticulă.

— Consideră-te închis în camera ta până la sfârşitul festivalului.

Kihrin făcu ochii mari.

— Nu poţi face aşa ceva.

— E deja stabilit. Dacă nu pot conta pe tine să te porţi cum trebuie, nu-ţi voi oferi ocazia să mă dezamăgeşti a doua oară.

Kihrin îşi muşcă buza pentru o clipă, apoi oftă din toţi rărunchii şi vorbi:

— Darzin şi Thurvishar lucrează împreună. I-am surprins discutând. Mai erau cu încă o persoană, cineva căruia eu îi spun Mortul. Nu-i cunosc numele real. Pun la cale ceva. O altă invocaţie, deşi nu ştiu de ce. Căutau ceva într-o încăpere de la subsol. Pedron obişnuia

să tortureze oamenii acolo, şi l-am auzit pe unul dintre ei spunând că tu ai transformat locul într-un templu închinat Thaenei. I-am auzit spunând şi că mama lui Thurvishar a fost ţinută prizonieră în acel loc, spre a fi sacrificată.

Therin se holbă la el. În ochii lui se putea citi uluiala.

Kihrin îşi înăbuşi furia.

— Am văzut. De fapt, am auzit. Dar era Thurvishar D'Lorus. Ştiu că el era. I-am recunoscut vocea.

Therin trânti pana în călimara cu cerneală, împrăştiind lichidul albastru pe hârtia din faţa lui.

— Să nu îndrăzneşti să mă minţi şi nici să crezi că educaţia ta primită ca fiu de menestrel îţi dă vreun drept să apari în faţa mea cu tot felul de invenţii!

— Dar nu mint! se împotrivi tânărul.

Therin se ridică şi se apropie de fereastră, de unde privi spre acoperişurile Palatului Albastru.

— O parte din ce spui tu e adevărat, zise Therin, întorcându-se spre Kihrin. A existat o tânără găsită în camera folosită de unchiul meu, Pedron. Un prieten de-al meu s-a căsătorit cu ea după aceea...

— Sandus. Prietenul era Împăratul Sandus, corect?

— ...înainte ca ea să fie ucisă, aşa cum s-a întâmplat şi cu fiul lor. Nu cred că Sandus ar aprecia sugestia că Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus este copilul lui, mort de multă vreme.

— Dar Thurvishar a spus...

— Câţi ani are Thurvishar D'Lorus? Douăzeci? Cimillion ar fi mai mic decât tine, dacă ar mai trăi. Thurvishar e prea mare, ca să nu mai zic că nu aduce deloc cu Sandus.

Therin ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, nici cu Gadrith nu seamănă. Mult timp am bănuit că Cedric D'Lorus a ales de niciunde un ogenra oarecare şi a pretins că băiatul e nepotul lui. Thurvishar e un D'Lorus. E suficient să te uiţi la ochii lui.

— Toate astea pot fi false. Dacă patru dintre Casele care au fost adăugate la Familiile Regale pot folosi magia să-şi schimbe culoarea ochilor, de ce n-ar folosi magia ca să facă pe cineva să arate ca un D'Lorus?

— Au găsit cadavrele, Kihrin.

Băiatul rămase o clipă tulburat, dar numai pentru o clipă.

— Ai făcut vreun test ca să te asiguri că sunt adevărate? Ai întrebat-o pe Thaena?

Therin bătu în retragere.

— Nu. Totuşi, ce motiv ar fi putut avea Gadrith să-l ţină în viaţă pe copilul lui Sandus? Şi chiar dacă ar fi făcut-o, de ce-ar fi minţit Înaltul Lord Cedric despre asta după ce fiul său, Gadrith, a murit[127]?

Chipul lui Kihrin se schimonosi din cauza furiei.

— Nu ştiu. Bine! Dar Thurvishar s-a întâlnit cu Darzin. Pun la cale ceva împreună. Îţi aminteşti că tu m-ai pus să descopăr dacă Darzin complotează, nu?

— Atunci, descoperă ce anume! porunci Therin. Nu veni doar cu speculaţii şi aluzii.

— Hotărăşte-te! Nu pot să fac asta din camera mea.

Therin se încruntă şi cugetă o vreme, după care dădu din mână.

— Bine! Nu mai eşti închis în camera ta. Deocamdată.

— Dar spune-i Împăratului Sandus, ca să poată lua măsuri... înainte să mai fie invocat demonul ăla.

Lui Kihrin nu-i venea să creadă că totul se ducea de râpă, fiindcă Therin nu voia să scoată la suprafaţă amintirea nefericită a temniţelor lui Pedron.

— Poate o voi face dacă apari cu ceva mai convingător, spuse Therin. Crezi că îţi cer prea mult?

— Nu, răspunse Kihrin, după care adăugă: Dar o să am nevoie de mai mulţi bani...

---

127 Ah, motivul ar fi că Cedric D'Lorus era îngrozit de Gadrith! Da, Cedric ştia că fiul său e un mort viu. Cred că Înaltul Lord a sperat că, dacă ignoră situaţia, va dispărea totul.

69: FIUL ÎNDĂRĂTNIC

(Povestea lui Kihrin)

O ploaie deasă de cenuşă a căzut peste port, aşternându-se peste lăzi şi acoperind cheiul cu o pătură de zăpadă murdară. Cerul la răsărit era roşu din cauza erupţiei vulcanului Ynisthanei. Aerul pocnea, împuns de fulgerele care străpungeau norii negri, sugrumând cerul nopţii.

De partea cealaltă a porţii de pe Ynisthana, se zărea un oraş-port din Zherias, un loc ciudat şi dărăpănat, care exista doar ca un popas pentru pescari, negustori şi piraţi gata să-şi descarce mărfurile. Numai câţiva oameni locuiau permanent acolo, restul fiind în trecere, doar pentru câteva săptămâni, înainte să-şi continue drumul spre alte destinaţii.

Acest aspect le-a uşurat situaţia celor din Frăţia Neagră, reuşind să se strecoare prin mulţime fără să fie observaţi. Cei mai mulţi membri ai frăţiei se adăpostiseră deja în case tainice, trăind împrăştiaţi până când Khaemezra urma să ridice noua tabără de pregătire.

M-am aşezat pe o ladă, urmărind cum oamenii încarcă o corabie neagră, familiară, aceeaşi pe care o văzusem pe insulă de cel puţin şase ori, dacă nu şi mai mult. Totuşi, de data asta lucrurile păreau diferite şi mai frumoase.

De data asta, corabia urma să mă ducă înapoi în Quur.

— Îţi dai seama că eşti un idiot, nu?

M-am uitat în spate şi i-am aruncat o privire furioasă lui Teraeth.

— Îţi dai seama că nimeni nu ţi-a cerut părerea, nu?

Teraeth m-a ignorat şi s-a aşezat şi el pe o ladă, în faţa mea.

— De ce te consideri singurul care îi poate opri pe Gadrith şi pe Darzin? Crezi că oamenii ca ei sunt aşa de speciali? Crede-mă, nu sunt! Singurul lucru excepţional la ei este faptul că le cunoşti numele. Curtea Nestematelor e plină cu bărbaţi şi cu femei la fel de diabolici. Fix la fel. Întregul sistem e construit în aşa fel încât să-i sprijine. Ai de gând să-i

opreşti *pe toţi?* Să sabotezi Curţile Regale, Înaltul Consiliu?

— Fireşte că nu...

— De ce nu? Aşa ar fi corect.

Mă simţeam debusolat. Mă încolţise. Am dat să spun ceva, dar nu mi-a ieşit niciun cuvânt de pe buze.

Teraeth s-a dat mai aproape, odihnindu-şi coatele pe genunchi.

— Problema ta nu e că eşti prost. Nu eşti prost deloc. Dar crezi că răul arată ca Bătrânul, ca Relos Var sau ca arătarea aia care doarme în Kharas Gulgoth. Tu crezi că răul e ceva ce poţi tăia cu sabia.

Am pufnit.

— Să amintesc oare că pe niciunul dintre ăştia nu-i pot tăia pur şi simplu cu sabia?

— Dar ai încerca, nu-i aşa? Numai că răul adevărat nu e un demon sau un vrăjitor dement. Răul adevărat este un imperiu precum Quur, o societate care se hrăneşte pe spinarea celor săraci şi care e oprimată întocmai ca o mamă care-şi mănâncă propriii copii. Demonii şi monştrii sar în ochi. Întotdeauna ne vom strânge ca să luptăm cu ei. Dar răul real, cel perfid, este cel care ne permite să ne îndepărtăm de durerea altei persoane şi să spunem că nu e treaba noastră.

Mi-a venit în minte un moment din trecut, când am spart Casa Kazivar şi mi-am spus în sinea mea că tortura la care fusesem martor nu era treaba mea. Am alungat degrabă amintirea.

— Ce naiba ai, Teraeth? Vrei să mă duc în Quur sau nu? Acum îmi sugerezi că sunt un idiot pentru că mă întorc în capitală şi peste un minut îmi spui că ar trebui să pornesc o revoluţie ca să dau jos conducerea actuală. Hotărăşte-te!

— Mă îngrijorează mintea ta. Vreau să mă asigur că nu faci asta doar pentru că te simţi vinovat că ai stat departe de familia ta timp de patru ani. Între sclavie şi Bătrân, ai avut o scuză, dar acum poţi alege. Gadrith chiar nu e problema ta...

— Ba da, e...

— Nu, m-a corectat Teraeth. Nu e. Da, e diabolic şi da, oamenii vor suferi şi vor muri dacă va continua să rătăcească liber, dar el nu are niciun motiv să jignească familia D'Mon. E vorba de Darzin? Fiindcă, dacă Darzin e buba, pot aranja să te scap de el. Cu uşurinţă. Nu-i vor găsi niciodată trupul şi ne putem concentra asupra duşmanului real: Relos Var.

— Nu-l putem ucide pe Darzin, am murmurat. Mi-ar plăcea, dar

avem nevoie să ne conducă la locul unde se ascunde Gadrith.

— Thurvishar...

— Nu e atât de prost ca să fie neatent. Şi am fost atent la rapoartele iscoadelor, am continuat, uitându-mă mânios la el. După ultima încercare de asasinat, ştii măcar unde îşi petrece Thurvishar nopţile în ultima vreme?

Teraeth şi-a dus mâna la piept.

— N-am fost noi de vină. Familia D'Lorus are propriii duşmani. Nu m-ar mira ca altcineva să fi considerat că merită riscul ca să-l îndepărteze pe Lordul Moştenitor D'Lorus. Şi încerci să schimbi subiectul.

— Dar de ce trebuie să fiu eu cel care îi face felul lui Gadrith?

M-am ridicat în picioare.

— Chiar n-ai fost atent? Nu eu îi voi veni de hac. Eu voi fi doar momeala. Tu vei fi cel care îl va urmări pe Darzin în locul unde se ascunde Gadrith, ca să-i poţi spune lui Tyentso. Ea va fi cea care îl va contacta pe Împăratul Sandus şi îi va arăta unde să aducă urgia imperiului. Şi *Sandus* va fi cel care îl va băga pe nenorocit la doi metri sub pământ, odată pentru totdeauna. Pricepi? Efort de echipă.

— Nu asta am vrut să spun.

Teraeth s-a ridicat în picioare, furios.

— Ştiu perfect ce ai vrut să spui. De ce fac asta? Deoarece, pe toţi demonii, cineva trebuie s-o facă! Fiindcă, acum patru ani, când l-am văzut pe Gadrith şi pe Darzin torturând un vanté, aş fi putut pune punct la tot dacă aş fi ştiut cu cine să vorbesc. Acum ştiu, şi să fiu al naibii dacă îi las pe ticăloşii ăia să mai distrugă şi alte vieţi când îi pot opri! Aici nu e vorba de Relos Var, Vol Karoth sau alte profeţii cu demoni. E vorba de Galen. De Talea. De Thurvishar.

Mai aveam şi alte nume, desigur. Miya, înainte de toţi. Ştiam în acel moment că, indiferent ce se întâmpla cu ceilalţi, eu şi Therin urma să avem o discuţie despre libertatea mamei.

Teraeth a ridicat surprins din sprânceană la ultimul nume rostit de mine.

— Thurvishar? Nu cred că intră la socoteală...

Am dat un bobârnac în gaeşul de la gât.

— Ştiu cum acţionează cineva când sunt gaeşi. Pun rămăşag pe orice că Gadrith are o tinichea asupra lui care conţine o fărâmă din sufletul lui Thurvishar. De-aia Gadrith nu s-a obosit niciodată să-l mintă pe

Thurvishar cu privire la părinţii lui adevăraţi; ştia că acesta nu va putea spune nimic nimănui. O fi el Thurvishar Lordul Moştenitor D'Lorus şi un vrăjitor grozav, dar e încă un sclav. La fel ca oricare dintre cei pomeniţi de mine.

Am clătinat din cap.

— E posibil ca moartea lui Gadrith şi a lui Darzin să nu salveze mii. Nici măcar câteva sute, pesemne, dar îi va elibera pe oamenii ăştia. Aşadar, de ce fac asta? *Fiindcă pot.*

Teraeth a clipit din pricina vehemenţei mele, după care a izbucnit în hohote de râs.

Am inspirat adânc, copleşit de furie. *La naiba cu el!*

Când m-am întors să plec, Teraeth m-a apucat de mână.

— Aşteaptă! Te rog, îmi pare rău! Mă jur că nu râdeam de tine!

Mi-a dat drumul la mână şi s-a aşezat pe marginea unei lăzi, încă rânjind, dar părând mai degrabă stânjenit.

— Ţi-au spus Khaemezra sau Doc vreodată cine eram? În viaţa mea trecută?

M-am oprit, simţind că mi se prezentase o ocazie rară. M-am răsucit.

— Nu.

Teraeth a încuviinţat din cap.

— Am început să-mi amintesc prin adolescenţă. Totul. Nu doar viaţa trecută. Mi-am amintit şi că am fost în Ţinutul Păcii.

Teraeth m-a privit pieziş.

— E plăcut acolo.

— Ce-are asta de-a face cu...

Mi-a ignorat întreruperea.

— Aşa că, firește, mi-am amintit şi când Cei Opt Nemuritori au apărut şi au cerut voluntari: patru suflete dornice să ajute la împlinirea profeţiilor. Pentru un preţ, din păcate. Trebuia să vrea să plece din paradis, să se renască şi să trăiască din nou în durere, în greutăţi şi în suferinţă. Ştii cine a fost primul voluntar? Fără să şovăie nici măcar o secundă?

— Tu?

Teraeth a chicotit.

— Nu. *Tu.*

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Teraeth...

— Ai apărut în Ţinutul Păcii la scurtă vreme după mine. Şi, timp de

500 de ani sau cam aşa ceva, n-ai scos o vorbă. Niciuna. N-ai vorbit cu nimeni. Te holbai în gol, de parcă Ţinutul Păcii era un chin pentru tine. Zeii nu se aşteptau să *te* oferi voluntar. Îmi amintesc uimirea de pe chipurile lor. Unul dintre ei te-a întrebat de ce vrei să te întorci, iar tu ai zis...

Teraeth a făcut un gest cu mâna spre mine, poftindu-mă să termin fraza.

Mi s-a uscat gâtul brusc, dar am reuşit să bâjbâi:

— Fiindcă pot.

— Fiindcă poţi. Acela a fost momentul în care am ştiut...

Teraeth s-a oprit.

— Da? Ce-ai ştiut?

Teraeth n-a răspuns imediat. Tăcerea s-a prelungit neplăcut de mult, dar apoi a vorbit:

— Am ştiut că nu te pot lăsa să-mi iei faţa, normal, a zis Teraeth, ferindu-şi privirea. Mă făceai să pic prost în faţa celorlalţi.

— Spune-mi, te rog, că nu te-ai oferit voluntar să renaşti doar din cauza trufiei tale!

— O, ba da! a încuviinţat el. Ăsta sunt eu. Nimic altceva decât trufie. În plus, soţia mea şi-a ridicat mâna imediat ce te-a văzut pe tine făcând asta, şi n-aveam de gând să vă las singuri o viaţă întreagă.

M-am uitat la el.

— Mă jur pe toţi zeii, Teraeth, că nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu!

Tânărul a rânjit şi şi-a şters nişte cenuşă de pe nas.

— Băieţi, sunteţi gata să porniţi la drum? a întrebat Tyentso, apărând din spatele nostru. Am aranjat toate vrăjile pentru vreme ca să ne asigurăm că ajungem înapoi în capitală exact la timp.

Am oftat în sinea mea când am văzut ocazia de a afla mai multe de la Teraeth risipindu-se în clipa în care el s-a ridicat în picioare, ştergându-şi cenuşa de pe cămaşă.

Se alesese praful de ea.

— Sunt pregătit, am răspuns, ridicându-mă la rândul meu. Am întârziat?

— Tot ce ne trebuie e la bord deja, m-a lămurit Tyentso, arătându-mi corabia cu vele negre. Sigur vom câştiga prima rundă la Câmpurile Ofrandelor.

70: ÎNTOARCEREA CORVINEI

(Povestea lui Talon)

Faris cerceta adunările de oameni de pe străzile Cercului Inferior. Mulţimile din capitală se împrăştiau în timpul lunilor ploioase. Oamenii se retrăgeau din oraş şi se întorceau la fermele şi pe câmpurile lor, unde câştigau bani în plus dând o mână de ajutor la semănat sau pur şi simplu ca să scape de inundaţiile aduse de muson. Anul Nou marca sfârşitul oficial al anotimpului rece şi populaţia oraşului exploda, atingând un milion, pe măsură ce lucrătorii nomazi veneau înapoi. Toată lumea ieşea pe străzi ca să sărbătorească timp de o săptămână, mulţumind totodată zeilor. Nobilii îşi exprimau smerenia şi reuşita cu daruri şi acte de generozitate. Negustorii îşi semnalau întoarcerea în capitală, lăudându-se cu mărfuri noi. Locurile erau ticsite şi pline de oameni agitaţi care se străduiau să încapă cât mai mulţi într-un spaţiu prea mic.

Pentru un golan ca Faris, era paradisul, o piaţă pentru pungaşi în care îşi putea alege lejer cele mai savuroase ţinte, ca să producă nestingherit cota zilnică impusă de Dansatorii-umbră. Privi mulţimile fremătând precum o bufniţă care se uită atent la un câmp cu şoareci, o pradă atât de îmbelşugată, încât îşi permitea să zăbovească înainte de a-şi alege ţinta perfectă.

Strălucirea unei bucăţi de aur îi atrase atenţia. Faris se aplecă în faţă de pe acoperişul unde stătea ghemuit alături de restul băieţilor.

— Hei, murmură el încetişor, după care îşi întoarse capul ca să-l înghiontească pe Dovis. Hei!

— Ce e?

Băiatul mai mic îşi frecă braţul.

— Uită-te la băiatul în albastru, spuse Faris, cel cu gărzile după el, şi la puştiul care-i merge alături!

— Care-i treaba? Arată ca un prinţ.

Piciul ridică din umeri, deşi broderia de pe hainele ţintei alese îi aduse în ochi o sclipire de apreciere.

— Ăla e Cioară, spuse Faris. Ăla e nenorocitul de Cioară. Nu-mi vine să cred. Chiar e Cioară.

— Poftim? Nu!

Grupul răspunse cu scepticism şi cu neîncredere.

— Asta e şansa noastră. Hai să-l ardem!

Dovis puse mâna pe braţul lui Faris.

— Eşti sigur, şefule? Aia sunt soldaţi înarmaţi adevăraţi. Nu sunt o ţintă potrivită.

Faris îi arse una peste faţă.

— Tacă-ţi fleanca, şobolanule! Asta e echipa mea. Facem ce zic eu.

Faris arătă spre mulţime.

— Ne luăm după el. Îl urmărim şi aşteptăm o ocazie. Sigur apare una. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Kihrin ridică o bijuterie cu lucrătură complexă, împodobită cu hematite şi cu argint.

— Poţi s-o faci mai mare? îl întrebă pe vânzător.

— Desigur, lordul meu. Cât de mare să fie?

Negustorul se aplecă în faţă cu o politeţe sporită. Adulmeca deja o târguială excelentă.

— Cam aşa...

Kihrin îşi depărtă braţele cam jumătate de metru.

— E pentru un cal, îi explică el bărbatului, căruia îi ieşiseră ochii din orbite de uimire.

Galen clipea alături de Kihrin.

— Poftim?

Băiatul cu părul auriu încuviinţă din cap.

— Sunt sigur că îi plac bijuteriile.

Kihrin nu lăsă să-i scape niciun zâmbet, deşi ochii lui albaştri dansau cu voioşie. Îi înapoie vânzătorului bijuteria.

— Anunţă-mă când ai ceva! Livreaz-o direct la Palatul Albastru, da?

— Da, lordul meu. Dar... pentru un cal?

Negustorul încă nu îşi revenise din şoc.

— E o iapă foarte specială, răspunse Kihrin, făcându-i cu ochiul.

Adolescentul râdea în sinea lui, gândindu-se că vorbele lui ar putea

fi înţelese greşit[128]. Iar asta făcea lucrurile şi mai amuzante.

Kihrin se prefăcea în continuare interesat de bijuterii, lipind broşe de agoléul său ori de al lui Galen, uitându-se la catarame şi la şaluri cu nestemate. Observă cum gărzile ieşeau din cortul înghesuit una câte una.

Kihrin îşi bătu fratele pe umăr şi îi arătă cu un deget să-l urmeze spre fundul cortului. Când ajunseră acolo, îi dădu bacşiş vânzătorului câteva coroane în plus, pe lângă preţul pentru două pelerine sallí de un maroniu-închis. Purtate de negustorii bogaţi de obicei, după care se strecurară afară pe uşa din spate. Kihrin îi dădu o pelerină lui Galen şi îşi acoperi şi el umerii cu cea de-a doua, acoperind albastrul distinct al Casei D'Mon.

— Fugi! îi şopti Kihrin fratelui său.

Galen ezită, dar Kihrin îi apucă agoléul şi îl trase prin mulţime. Băieţii începură să râdă când se îndepărtară de supraveghetorii lor, pierzându-se pe aleile târgului. Se opriră zâmbind, ţinându-se de şale ca să-şi recapete suflul.

— Crezi că am scăpat de ei? întrebă Galen.

Kihrin încuviinţă din cap.

— Pentru o vreme, cel puţin. Suficient, cred, cât să avem...

Kihrin se opri şi îşi ridică privirea brusc.

Mulţimea se trăsese în spate, formând un cerc mic în jurul lor, de parcă masa de oameni ar fi avut propriul instinct de supravieţuire, sugerând că Galen şi Kihrin nu se aflau în siguranţă. În spaţiul creat astfel, păşi un chip familiar, şi Kihrin gemu.

— Ia te uită! spuse Faris. Să dea naiba dacă nu e chiar bătrânul Cioară, dichisit şi împopoţonat! Ţi-ai adus iubita ca să-i arăţi târgul?

— Ştii, chiar şi pentru tine, cred că asta e cea mai gravă greşeală pe care ai făcut-o vreodată, Faris[129].

Acesta nu păru să fie de acord.

— A, nu! Chiar o să mă bucur de treaba asta!

Kihrin privi în jur. Niciun semn că i-ar fi prins din urmă gărzile, nicio urmă de alte gărzi care să fie tentate să intervină şi niciun

---

[128] N-ar fi fost prima dată când zvonurile despre preferinţele unui nobil s-ar fi răspândit ca focul, deşi în cazul lui Kihrin ar fi fost ceva excepţional, dat fiind că în miezul poveştii nu exista niciun fel de adevăr.

[129] Cea mai gravă greşeală pe care a făcut-o vreodată, socot eu, este ce i-a făcut profesoarei lui Kihrin, Şoricica. Din clipa aia, viaţa lui a luat-o la vale.

Gardian pe care să-l strige în ajutor. Faris zâmbi răutăcios, şi Kihrin văzu că îl însoţea toată banda lui. Aveau cuţite, bastoane şi bâte mici, care puteau fi ascunse pe sub pelerine.

— Ce facem? întrebă Galen, punându-şi mâna pe teaca sabiei.

— Acelaşi lucru pe care l-am făcut ultima oară, răspunse Kihrin. Fugim!

Kihrin îşi scoase cuţitul de la brâu, îl apucă de vârf şi îl aruncă, nimerind cu mânerul în mâna unuia dintre adolescenţi. Ceilalţi se feriră ca să evite lovitura şi asta le aduse o deschidere mică.

Kihrin alergă spre o tarabă, unde mai multe lăzi stăteau una peste alta lângă o căruţă pe care te puteai cocoţa ca să ajungi la un grătar cu zăbrele şi de unde puteai să urci pe acoperişuri. Se opri când îşi dădu seama că Galen nu se afla în spatele lui.

— Galen! Haide!

Tânărul ţinea într-o mână pelerina maronie proaspăt cumpărată, iar în cealaltă, sabia. Când banda continuă să-l vâneze pe Kihrin, Galen aruncă pelerina peste capetele lor şi îl lovi pe unul dintre ei cu sabia. Galen păşi într-o parte, după care îl lovi pe un alt băiat între vintre. Se lăsă o tăcere apăsătoare când pungaşii îşi dădură seama că aleseseră ca ţintă pe cineva priceput cu sabia şi că deja câţiva dintre ei plătiseră un preţ scump.

— Lăsaţi-l baltă! urlă Faris. Pe Cioară îl vreau.

— Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu dezamăgirile până acum! strigă Kihrin.

Acesta nu mai avea decât câteva cuţite, dar, cu ele, ar fi izbutit să-i facă pe tâlhari să-şi pună la îndoială înţelepciunea căutărilor lor. Aruncă un cuţit spre un alt băiat, apoi încă unul, în altă ţintă; punct ochit, punct lovit.

Faris se uită în jur şi observă că banda sa se împuţina rapid, iar Galen îi stătea în drum.

— N-am terminat cu tine, Cioară! ţipă el înainte să se piardă în mulţime.

Când Kihrin coborî de pe acoperiş, Galen îşi curăţă sabia pe materialul pelerinei aruncate.

— Ar trebui să aşteptăm gărzile, zise el.

— Pe toţi demonii, nici nu-mi trece prin cap! se împotrivi Kihrin. Haide! Ai fost vreodată la un bordel? Crede-mă, ăsta e momentul cel mai bun să ne cărăm de pe stradă.

— Dar nu avem timp să mergem tocmai până în Oraşul de Catifea...

Kihrin zâmbi şi încercă să se poarte de parcă nu ar fi fost afectat de apariţia lui Faris. În definitiv, aproape că reuşise să uite că existau membri ai Dansatorilor-umbră care i-ar fi luat gâtul bucuroşi cu prima ocazie. Şi mai erau şi alţii, precum Faris, care nu aveau nevoie de scuze precum moartea Burtosului. Nu-i plăcea că îl pusese în pericol pe Galen, deşi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, Galen se transformase în salvatorul zilei.

Zări tăbliţa pictată a unei case pentru masaj şi intră în cort, ţinându-şi fratele de încheietura mâinii. Galen părea uşor înfricoşat, aşa că îi şopti:

— Relaxează-te! E doar un masaj. Nimeni nu-ţi va face ceva din ce nu doreşti.

— Bine!

Părea că băiatul mai scăpase puţin de stresul care-l chinuia.

Un bărbat mărunţel şi gras le aruncă iute o privire şi hotărî pe loc că banii lor sunt făcuţi din metalul potrivit, aşa că îi conduse în nişte separeuri despărţite de panouri din pânză. Kihrin n-avea de gând să primească vreun masaj sau vreun alt serviciu de lux pe care, fără îndoială, afacerea le oferea, în caz că Faris izbutea să le ia urma şi să vină înapoi cu mai mulţi oameni. Nu voia decât puţină distracţie.

Tocmai se pregătea să-i spună femeii în pelerină care intră în încăpere acest lucru – că o s-o plătească, dar că ea nu va trebui să facă nimic – când ea îşi dădu gluga pe spate.

— Ola!

Dădu să se repeadă spre ea, dar se opri brusc.

— Ola?

Femeia pierduse mult în greutate. Atât de mult, încât era aproape de nerecunoscut, deşi culoarea îi rămăsese aceeaşi. Pielea i se lăsase din cauza slăbirii bruşte şi acum îi atârna. Avea o privire bântuită.

— Da, răspunse Ola. Eu sunt.

Însă Kihrin tot nu se apropie.

— Ştii că există imitatori în lume...

Femeia încuviinţă.

— Ştiu. Am reuşit să scap de una, deşi n-a fost uşor. Of, Ochi-Strălucitori! Băiatul meu!

Ola întinse mâinile spre Kihrin şi înaintă spre el.

Însă Kihrin n-o lăsă să se apropie prea mult.

— Cum m-ai găsit?

— Am aşteptat să pleci din palat. Te cunosc destul de bine şi am ghicit că vei scăpa prin ieşirea din spate a cortului negustorului ăluia. Apoi nu mi-a rămas decât să iau urma ţipetelor şi a urletelor. Încă-ţi place să te bagi în bucluc, nu?

Kihrin se încruntă. Explicaţiile ei erau credibile. Să scape de gărzi era mai uşor decât să scape de un Dansator-umbră.

— Ola... Ola, ce s-a întâmplat cu tine?

Femeia se strâmbă.

— Păi, nu e destul de limpede? Mă ascund de Dansatorii-umbră. Mă ascund de toată lumea. Asta nu-i prea dă unei fete prea multe ocazii să mănânce, nu? Şi nici tu n-ai fost uşor de găsit...

Kihrin îşi coborî privirea şi îşi aminti că pantalonii kef îi erau splendid împodobiţi şi croiţi din cele mai fine materiale şi că hainele lui aveau bijuterii şi costau o avere. Se uită din nou spre femeia pe care odată o considerase mamă.

— De ce nu mi-ai spus? Când aveai de gând? Dacă mi-aş fi cunoscut familia...

Femeia zheriaso clătină din cap.

— Am făcut ce am crezut eu că e mai bine, copile...

— Ăsta n-a fost niciodată stilul tău.

Ola închise gura, expirând cu putere pe nări, apoi încuviinţă din cap.

— Poate că e ceva adevăr în spusele tale, copile. Dar acum asta nu ne schimbă situaţia, nu? Trebuie să ies din capitală.

Ola arătă cu degetul ei numai piele şi os spre Kihrin.

— Poate vrei să vii cu mine. Noi doi ştim că nu ne aşteaptă decât durere în oraşul ăsta.

Kihrin îşi feri privirea şi se uită spre locul în care îşi imagina că Galen primea un tratament afectuos binemeritat.

— N-am cum să...

— Vrei să-l iei şi pe el cu tine? întrebă Ola. Nu mă deranjează deloc, dar trebuie să te asiguri că vrea cu tot dinadinsul să lase în urmă toate bogăţiile, fiindcă, odată plecaţi, nu se va putea răzgândi mai târziu.

— Încotro ai vrea să te duci? se interesă Kihrin.

— Doltar, răspunse Ola. Cât mai în sud, astfel încât să nu ne găsească niciun quuros. Ne putem face o viaţă acolo, să trăim liniştiţi şi să nu ne uităm peste umăr pentru totdeauna.

— Când? întrebă Kihrin, ridicând o sprânceană. Acum?

— Nu, nu până la sfârşitul festivalului, răspunse Ola. Nicio corabie nu părăseşte portul până atunci. Vii cu mine, da?

Kihrin se gândi la Galen şi se mai gândi la cineva.

— Ai zis că merge să plecăm amândoi. Dar dacă ar fi trei?

Ola îi puse mâna umăr.

— Sigur.

71: CĂLĂTORIA ACASĂ

(Povestea lui Kihrin)

Nimic important sau semnificativ nu s-a întâmplat în călătoria noastră pe mare spre capitală. Am avut vreme bună mulţumită lui Tyentso. Nu ne-a atacat nimeni.

Am avut tot timpul din lume să-mi fac griji pentru viitor.

Pentru primele zile, am plănuit doar lucruri simple, fiindcă nu ştiam de partea cui o să fim. Nu aveam de gând să ne aruncăm orbeşte în toiul acţiunii. Mulţumită reţelei de iscoade a Frăţiei, ştiam că Therin încă trăia, la fel şi mama, Miya, precum şi străbătuşa mea, Tishar. Casa D'Mon căzuse două ranguri şi acum ocupa locul al şaselea. Jarith Milligreest se întorsese în oraş din turul său de la Trecătoarea Stonegate, dar numai cât să se ocupe de câteva treburi mărunte, înainte de a se înapoia lângă tatăl său, Înaltul General, care se afla în Khorvesh, vizitându-şi familia împreună cu soţia lui Jarith şi bebeluşul lor. Atât Thurvishar, cât şi Darzin se găseau şi ei prin împrejurimi, din nefericire.

Nu ştiam ce ar fi putut plănui sau pregăti Gadrith şi Darzin pe parcursul celor patru ani de când dispărusem, dar ştiam că încă mă caută. Frăţia trimisese mai multe iscoade în trecut, odată chiar şi pe Teraeth însuşi, deghizat să semene cu descrierea mea generală, doar ca să vadă dacă îi acordă cineva atenţie.

Răspunsul? Cineva era cât se poate de atent. Dacă iscoadele Frăţiei Negre nu fuseseră arestate din motive inventate de Gardieni, cu siguranţă spionii de la malul mării (probabil loiali Dansatorilor-umbră) îi arătaseră cu degetul. În toate cazurile, nu durase mai mult de o oră până când Darzin îşi făcea apariţia ca să verifice dacă revenisem în capitală.

Aşadar, mă întorceam deghizat.

De fapt, toţi. Tyentso avea chiar mai multe motive să se asigure că

nimeni nu-şi dădea seama că Raverí D'Lorus, trădătoare şi vrăjitoare condamnată, se întorsese în capitală; cât despre Teraeth...

Ei bine, probabil că din principiu nu era bine pentru un vanté manol să fie văzut aici.

Am avut destul timp la dispoziţie cât am călătorit să cuget la situaţia mea, la ce lăsam în urmă şi spre ce mă îndreptam. Am avut timp să mă gândesc la părinţii mei şi la cine ar fi putut fi ei. Mulţumită lui Doc/Terindel, rolul Miyei nu punea probleme, dar rolul tatei? Tata?

Nu putea fi decât o singură persoană. Nu Darzin, nu... Cineva ruşinat de relaţia cu ea şi totuşi strâns legat de Miya, atât de strâns legat, că le poruncise tuturor să i se adreseze cu „lady", de parcă ar fi fost soţia lui legitimă. Ar fi explicat şi asemănarea mea cu Pedron D'Mon, care nu era de fapt stră-stră-unchiul meu, nici măcar străbunicul meu, ci pur şi simplu bunicul meu. Kihrin, fiul lui Therin, fiul lui Pedron. Părul auriu nu apăruse timp de o generaţie, ajutat de mama cu sânge pur vanté. Ochii albaştri fuseseră acolo tot timpul.

Aşa cum Therin însuşi îmi promisese odată, statutul meu de membru al familie D'Mon nu putea fi pus la îndoială.

Inima mi s-a strâns când corabia a intrat în golfuleţul natural ce ducea spre capitală. La început, motivul acestui sentiment m-a ocolit, dansând în faţa mea. Apoi am recunoscut că e vorba de un soi de sentimentalism întârziat. Înainte să fiu răpit şi vândut ca sclav, nu mai părăsisem niciodată oraşul.

Am descoperit cu surprindere că-mi fusese dor de capitală.

Îmi fusese dor de turnurile spiralate ce făceau ca oraşul să arate de la distanţă precum un loc coborât din basmele vechi cu regii-zei, de mulţimile de oameni şi de felul în care soarele la zenit se reflecta în râul Senlay, dând naştere unei străluciri orbitoare. Îmi fusese dor de arşiţa sufocantă ce se ridica din pietrele albe ale străzilor cu o furie ucigătoare. Îmi fusese dor de mirosul pâinii la cuptor făcute de khilini şi al cărnii fripte, aşa cum îmi fusese dor de sunetul negustorilor ce-şi promovau mărfurile în gura mare pe străzi.

Îmi fusese dor de casă timp de patru ani, dar nu mi-am dat seama de asta decât atunci când m-am întors.

Portul artificial din piatră al capitalei forma un semicerc, iar digurile sculptate se întindeau în golf precum gheara unui demon lacom. Vara abia începuse şi mai trebuiau să treacă multe luni până la venirea musonului de toamnă, când oraşul se închidea. Portul zumzăia de

activitate frenetică. Vasele comerciale din Kazivar aduceau grâne şi vin. Corăbiile mai mari din Kirpis soseau cu lemn de esenţă tare şi cu lemn de cedru. Negustorii khorveshani descărcau covoare, materiale, ierburi şi vopseluri. Corăbiile din Zherias şi Doltar adăugau propriile mărfuri şi cumpărau altele, sporind zumzetul general din fundal. Mai mult decât orice, m-am simţit atras de corăbiile pline cu sclavi ancorate într-o parte a portului, unde îşi descărcau marfa înfiorătoare. Mi-am desprins mâna când mi-am dat seama că ţineam prea strâns balustrada.

Siguranţa docurilor se modificase considerabil în anii mei de absenţă. Faimoasa şi uriaşa Poartă de Jad, sculptată cu dragoni, o minune a lumii cunoscute, era închisă pentru prima dată de când mă ştiam eu. Cineva depusese eforturi să construiască un post de gardă din lemn imens şi o uşă mai mică lângă Poarta de Jad, care acum constituia singura intrare din port spre oraş. Pe chei am zărit mai mulţi gardieni decât văzusem vreodată, dar şi mai tulburător era faptul că numărul lor mare părea firesc. Gărzile se concentrau mai degrabă pe lângă corăbiile cu sclavi, numărând cu atenţie mărfurile umane. Atmosfera din port era sufocantă şi tensionată, plină de bănuieli şi ranchiună.

— Când au început să se întâmple toate astea? l-am întrebat pe căpitanul vasului, Norrano, în timp ce ne apropiam de docuri.

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Acum câţiva ani. Un prinţ a fost răpit şi, de atunci, cei din Quur au devenit paranoici în privinţa străinilor. Au revocat toate vechile legi cu privire la deschiderea oraşului.

Mi-am înăbuşit un oftat nervos.

— Aha!

Norrano a chicotit.

— Oricum, totul se va calma peste câţiva ani, sunt sigur. Până atunci, nu lasă străinii decât în cartierul negustorilor şi în zonele de pe lângă Cercul Inferior.

— Fireşte, am încuviinţat. Doar nu le interziceau accesul în Oraşul de Catifea, nu?

— Ar fi răscoală, tinere, a încuviinţat căpitanul, frecându-şi cercelul cu diamant. Acum, te rog să mă scuzi, dar am mult de lucru! Ticăloşii ăştia de agenţi de la vamă sunt de două ori mai greu de mituit acum cu noua lege a negustoriei.

Bărbatul s-a îndepărtat bombănind.

L-am găsit pe Teraeth când marinarii aruncau nişte frânghii peste stâlpii de pe docuri, aşteptând pe chei ancorarea corabiei. Nu arăta deloc ca un vanté manol. Îşi schimbase înfăţişarea obişnuită cu una iluzorie a unui quuros. Mai precis, a unui quuros khorveshan, iar felul în care purta misha, eşarfa din jurul şoldurilor şi ghetele era atât de autentic, încât m-am trezit de mai multe ori în timpul călătoriei întrebându-mă cum se strecurase Jarith Milligreest la bord.

Teraeth privea conturul sclipitor al oraşului cu o mânie prost ascunsă.

— De ce urăşti Quur atât de rău?

În toţi anii de când îl cunoscusem, ura lui pentru ţinutul meu natal nu se domolise nici măcar o dată. Ola nu-i împărtăşea mai deloc animozitatea, deşi ea fusese sclavă în Quur.

Teraeth a pufnit.

— Fiindcă sunt capabil să observ lucruri? Întreabă-i pe marakori cât de mult le place să fie oprimaţi de cei din Quur! Întreabă-i pe yorani! Întreabă orice sclav! Leşul arată bine şi sănătos la suprafaţă, dar pe dinăuntru nu găseşti decât putreziciune şi viermi.

— O imagine fermecătoare...

Am clătinat din cap.

— În cazul tău e ceva personal.

Teraeth a chicotit.

— Puţin, da.

— Dar până şi tu trebuie să recunoşti că avem un sistem de canalizare fantastic.

M-am aplecat în faţă peste balustradă.

— Eşti pregătit pentru asta?

— Deloc aş zice, a rostit Tyentso, trecând pe lângă noi.

La propria sugestie, Tyentso se îmbrăcase ca o slujitoare. Nu folosea nicio iluzie suspectă care să-i ascundă înfăţişarea – deja diferită faţă de cea folosită când era Raverí D'Lorus. Purta ochelari de sârmă cocoţaţi pe vârful nasului şi părul şi-l strânsese într-un coc mic. Arăta folositoare, eficientă, dar nu genul pe care un nobil să o bage în pat. Lăsase acasă toiagul şi nu avea niciun talisman. Cu toţii căzuserăm de acord că ar fi fost mai bine dacă aura nu-i trăda talentele magice.

— O să fie bine, le-am spus, mai mult ca să mă încurajez pe mine.

Patru ani departe de casă.

Multe se pot schimba în patru ani.

Ne-am întors toţi la sunetul unei scânduri groase coborâte peste marginea corabiei, urmat la scurt timp de ritmul susţinut al unor paşi. Un bărbat subţirel, cu o postură umilă şi o expresie pudică pe chip, s-a prezentat în faţa noastră. Venise însoţit de mai mulţi soldaţi imperiali quuros.

— Căpitane...

Bărbatul şi-a cercetat pergamentul cu atenţie.

— Norrino? a rostit el cuvântul cu o neruşinare lipsită de gust.

— Norrano, l-a corectat rapid căpitanul.

— Asta am zis şi eu! s-a răstit subţirelul. Sunt maestrul Mivoli de la Administraţia portului. Trebuie să văd toate mărfurile şi lista cu pasageri.

— Da, da, a încuviinţat căpitanul cu părul creţ, întinzându-i mai multe hârtii într-o învelitoare. Tot ce te face fericit.

Inspectorul a verificat lista cu nume, strigându-ne pe toţi, pe rând, bifând iute şi eficient oamenii de pe listă. A trecut de Teraeth şi de Tyentso fără niciun comentariu, dar ceva de pe hârtia din faţa lui l-a făcut să clipească şi să se albească la faţă ca varul. Aveam o oareşce idee ce anume îi stârnise această reacţie.

Mivoli şi-a ridicat fruntea şi a cercetat echipajul şi pasagerii până când s-a oprit asupra mea. A înghiţit în sec.

Am zâmbit, dar el nu a observat, fiindcă aveam faţa acoperită cu o mască.

— Vânătorul de Vrăjitoare cel Pios?

Sincer să fiu, nu sunt sigur de ce simţise nevoia să întrebe. Din pricina nervilor, pesemne. Nu identitatea mea era o problemă. Purtam culorile negre ale Casei D'Lorus, inclusiv o glugă masivă şi, în caz că mai existau dubii, masca din lemn sculptat a vânătorilor de vrăjitoare. O pânză subţire, transparentă, acoperea găurile din zona ochilor, fiind imposibil să-mi vadă culoarea ochilor. Restul vestimentaţiei mele se încadra în tema stabilită: haina cu talismane, acoperită atât de mult cu monede în formă de octagon, încât părea să aibă aspectul (şi rolul) unei armuri de luptă; centura cu pumnale făcute din diferite metale şi aliaje[130].

[130] Practic vorbind, nu e necesar ca un vânător de vrăjitoare să aibă o diversitate de arme metalice asupra lui (antidotul obişnuit pentru sabotajul magic practicat de

— Da.

Am păşit scurt în faţă. Bărbatul s-a tras fără să vrea înapoi.

Un vânător de vrăjitoare avea o meserie periculoasă, în definitiv. Chiar dacă Mivoli era legal, cu licenţa la zi şi dările plătite la timp Casei D'Laakar, felul în care mă îmbrăcasem părea coborât din coşmaruri. Am observat cum se îmbărbătează în sinea lui şi adoptă o mină hotărâtă. Ochii lui Mivoli şi-au pierdut concentrarea, semn că se uita dincolo de Primul Văl.

Şi aura mea i s-a înfăţişat exact aşa cum trebuie. Ştiam asta sigur. Petrecusem săptămâni întregi fermecând nenorocitele alea de talismane, atât de multe, că nu mai aveam suficientă putere magică să mă uit şi eu dincolo de Primul Văl şi nici să fac vreo vrajă, nici măcar cu darul meu de invizibilitate. Mivoli probabil că a dat cu ochii de o aură atât de puternică şi de clară, că până şi Relos Var ar fi rămas uşor impresionat.

Cu excepţia părţii că nu mai eram în stare să fac vreo vrajă.

— Am nevoie de documentele voastre, a spus el şi mi-a întins degetele surprinzător de ferme.

Mă pregătisem şi pentru acest moment şi i-am înmânat un disc gravat dintr-un amestec de aliaje despre care se presupunea că e imposibil de falsificat.

Nu ne chinuiserăm prea tare. Adevăratul Vânător de Vrăjitoare Cel Pios era şi el un membru real al Frăţiei Negre. (La momentul respectiv, se bucura de o binemeritată vacanţă în Zherias.)

Maestrul Mivoli a verificat discul în registrele sale, a văzut că e autentic şi a arătat cu mâna spre docuri, semn că putem să mergem. Nu m-a întrebat cu ce treburi veniserăm în capitală. Nu m-a întrebat unde mă duceam.

Răspunsul se cunoştea deja: puteam face orice şi puteam merge oriunde voiam. Vânătorii de vrăjitoare nu se situau, teoretic vorbind, deasupra legii, dar diferenţa era subtilă.

Când am coborât de pe corabie, am descoperit că o trăsură a Frăţiei Negre aştepta deja (sincer să fiu, aproape că m-a dezamăgit că nu avea culoarea neagră) ca să fie folosită de mine şi de Teraeth. Tyentso a

---

militarii quuros). Pumnalele folosite de ei stau suficient de aproape de trupul maestrului pentru a fi acoperite de aceeaşi aură care protejează restul corpului. Totuşi, presupun că a devenit o tradiţie, ca să zic aşa.

plecat singură, deşi, dacă totul mergea conform planului, urma să găsească transportul aranjat la o stradă mai încolo. N-am mai pierdut vremea să-i spunem vizitiului încotro ne îndreptăm, căci ştia deja asta.

Imediat ce ne-am urcat, mi-am scos masca şi gluga şi le-am pus pe locul lui Teraeth.

— Crezi că ne-a observat cineva?

Teraeth a scos un agolé din mătase dintr-o geantă şi mi l-a întins. O parte era aurie, cealaltă, albastră.

— Probabil că nu. Oamenii noştri ne vor anunţa dacă au băgat de seamă ceva.

Am luat un cuţit de la brâu şi m-am apucat să tai monedele de pe haină, privind-o fix pe fiecare ca să îmi recuperez energia talismanică, pentru ca mai apoi să le arunc pe geam. Vreun derbedeu urma să aibă o zi foarte bună. Să fii vânător de vrăjitoare părea distractiv, dar nu te ferea de puterea magiei, ci deveneai imun doar la anumite vrăji care afectau corpul. Dacă purtam destule talismane, un mag precum Gadrith nu putea să-mi topească de pe oase carnea şi nici să mă transforme într-un peşte, dar mă putea fulgera sau putea să aprindă aerul din jurul meu. Vânătorii de vrăjitoare pe care Casa D'Lorus *îi* trimisese după Tyentso nu rezistaseră prea mult.

Una peste alta, preferam să fiu în stare să fac singur nişte magie.

— Ştii, tot cred că ar fi mai bine dacă i-am explica chiar noi Înaltului General cum stau lucrurile, a spus Teraeth.

Deghizarea lui Teraeth nu avea nevoie de nicio modificare, dar el prefera să lucreze cu cuţitele. Mi-a făcut semn cu mâna spre ele să i le dau.

— Posibil.

M-am oprit din tăiatul talismanelor cât să scot mai multe cuţite.

— Dar nu sunt sigur că Înaltul General Milligreest nu m-ar duce pur şi simplu la Palatul Albastru ca pe un porc cu mărul în gură. Am senzaţia că el mă consideră şi acum fiul răsfăţat al lui Therin, cel în care nu te poţi încrede să spună adevărul şi care nu ar trebui lăsat singur cu obiecte preţioase.

Am făcut o pauză.

— Să zicem fiul răsfăţat de pe locul al doilea. Cel puţin cât încă trăieşte Darzin.

Teraeth a schimbat cuţitele mele cu sabia şi teaca lui.

— Crezi că Înaltul General ştie că Therin e tatăl tău adevărat?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toţi ştiau. Qoran, Sandus, Doc, dacă am ajuns să-l cunosc cât încă era aici. Împăratul Sandus mi-a zis odată că îl considera pe tata un bun prieten. Şi nu se referea la Surdyeh.

Am strâns bine catarama noii curele şi m-am înfăşurat cu agoléul, după care am continuat să scap de talismane. Aveam de gând să las totuşi câteva, că doar nu eram idiot.

— Aş putea să vin cu... a dat Teraeth să spună.

— Nu, respectă ce-am plănuit!

M-am uitat pe geam când a oprit trăsura. Trebuia să cobor.

— Întâlneşte-te cu Tyentso! Vin şi eu imediat ce termin aici.

Teraeth a scos o ţepuşă argintie de la brâu, apoi a aruncat-o în aer şi a vârât-o la loc.

— Bine! Atunci, să-i dăm drumul!

72: SĂRBĂTOAREA DE ANUL NOU

(Povestea lui Talon)

Galen se privi în oglindă şi gemu.

— Şi cine se presupune că sunt?

Kihrin îşi dădu ochii peste cap şi se întinse să îndrepte masca de piele aurie împodobită cu nestemate de pe chipul fratelui său.

— Soarele. Nu vezi? Tu eşti jumătatea D'Mon care reprezintă creasta, iar eu, cealaltă jumătate, şoimul.

Veni rândul lui Kihrin să se încrunte la imaginea din oglindă.

— Fii sincer: arăt ca un pui, nu-i aşa?

— Ba deloc, răspunse Galen, aşezându-şi mâna pe umărul băiatului în timp ce studia reflexia lor în oglindă. Se străduí să rămână serios cât putu de mult, după care murmură printre dinţi: Ce bazaconie!

Kihrin încercă să-i dea un cot, dar asta nu făcu decât să-i amintească de faptul că mânecile lui aveau pene cusute de-a lungul lor. Galen izbucni în râs când se feri de împunsătura fratelui său.

— Bine, aduci puţin cu un pui!

Galen ridică masca fratelui său de pe masă şi i-o aruncă.

— Din fericire, vom fi deghizaţi.

— Nu sunteţi gata? se auzi vocea lui Darzin înainte să intre în cameră.

Darzin nu se îmbrăcase ca un soare sau ca un şoim, ci purta un costum sălbatic din culori întunecate, verde şi negru, cu un coif împodobit cu coarne de cerb. Arăta fioros şi primejdios.[131]

Darzin îşi privi cei doi fii şi pocni din degete.

— Să mergem; vom intra împreună, apoi vom întâmpina oaspeţii. După ce se aşază toată lumea, sunteţi de capul vostru.

---

[131] A participat la petrecerea D'Mon îmbrăcat ca vânătorul zeiţei Thaena? Chiar are un talent extraordinar să-i enerveze pe oameni. Îmi şi imaginez felul în care a reacţionat Therin la o asemenea erezie.

Tinerii încuviinţară din cap, ştiind că n-avea niciun sens să se împotrivească. Atunci când trecură pe lângă tatăl lor, Darzin se uită la Kihrin şi clătină din cap.

— Aminteşte-mi să poruncesc biciuirea croitorului nostru! mormăi el. Arăţi ca un pui.

Fiecare Casă dădea propria petrecere de Anul Nou şi, pentru că erau douăsprezece la număr şi numai şase nopţi-cheie (nimeni nu îndrăznea să se distreze în Ziua Morţii, iar Ziua Stelelor era rezervată balului imperial), numirea orelor în care lumea petrecea se trăgea la sorţi. Cei care pierdeau primeau ore în timpul zilei şi mai puţin oaspeţi, căci petrecăreţii festivalului dormeau buştean după activităţile din noaptea anterioară. Ideal, o Casă visa să prindă începutul festivalului de Anul Nou – când putea să dea tonul şi să devină un standard la care să aspire celelalte Case – sau sfârşitul lui. Atunci puteau să dea tot ce aveau mai bun în ei şi să lase o impresie puternică asupra minţilor ameţite şi maleabile, înainte de votarea locurilor ca Voci în consiliu.

Petrecerea D'Mon avea loc în penultima noapte şi era un bal mascat grandios. Therin poruncise să se elibereze complet curtea a treia şi toate aleile din exterior să fie luminate de lămpi magice albastre. Peluzele dichisite zumzăiau de activitate. Muncitorii petrecuseră săptămâni întregi, decorând cu plante primite tocmai din jungla manolă; specialiştii tocmiţi de Casă le crescuseră în forme şi dimensiuni fantastice, în culori care nu mai existau nicăieri în natură. Aroma orhideelor albastre şi rarele păsări-paradis-cu-creastă se amestecau cu lichiorurile exotice şi soiurile rare de vinuri condimentate. Petrecăreţii de meserie alunecau pe frânghii bine întinse şi dădeau spectacole de acrobaţie la înălţime.

La comitetul de primire, lucrurile erau îngrozitor de plictisitoare şi Kihrin se chinui din răsputeri să rămână treaz. Se dădea mâna şi se făceau multe plecăciuni, atâta tot.

Atunci însă o văzu pe fată.

Aproape că-i sări inima din piept. I se tăie răsuflarea din cauza unei emoţii căreia nu-i putea găsi un nume. Tânăra purta o rochie din solzi metalici roşii, aranjată în straturi suprapuse ca să semene cu pielea unui dragon, trena ei târându-se pe pământ ca o coadă lungă, în vreme ce aripile de liliac din metal delicat se întindeau în lateral. Părul negru

fusese dat cu un soi de vopsea ce îi dădea sclipiri stacojii. Sub masca draconică, ochii ei aruncau văpăi roşii.

— Cine eşti?

Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să gândească.

Fata chicoti şi îşi întoarse capul într-o parte.

— Prostuţule! N-ai voie să mă întrebi aşa ceva... Doar e un bal mascat.

Kihrin simţi pe loc că făcuse o greşeală. Părul îi acoperea complet capul, în loc să formeze o singură şuviţă groasă din faţă până pe ceafă. Pielea îi era prea palidă şi ochii aveau aceeaşi nuanţă. Nu străluceau cu flăcările galbene, portocalii şi roşii ale unui foc sălbatic.

Totuşi, ceea ce văzuse i se păruse încântător, de la buzele pline până la decolteul amplu şi sânii ridicaţi de rochia strâmtă. Kihrin se aplecă spre ea şi şopti:

— La ce bun e un bal mascat dacă nimeni nu poate să împărtăşească o taină, două?

Cineva îşi drese glasul şi Kihrin îşi dădu seama că ţinea coada în loc.

— Sheloran, îi şopti Galen. A purtat rochia asta şi la balul trecut.

— Poftim?

— Sheloran D'Talus, îl lămuri Galen. Aşa o cheamă. Este fiica mai mică a Înaltului Lord D'Talus.

Kihrin zâmbi.

— Ah, bine de ştiut!

Peste ei se lăsă o umbră şi, când Kihrin îşi ridică privirea, dădu cu ochii de Therin D'Mon, îmbrăcat în haine din piele cu model complicat şi stropite cu praf aurit, ca să pară un soi de armură metalică. Arăta ca un cavaler sau un general, mai ales cu cele opt cercuri concentrice şi dragonul imperial.

— Vino cu mine! îi porunci Înaltul Lord. A venit vremea pentru concertul tău.

Lui Kihrin i se întoarse stomacul pe dos. Sperase că Therin nu îşi va mai aminti sau că nu va mai dori să continue cu ideea asta.

— Noroc! îi ură Galen.

Nu putu decât să încuviinţeze din cap înainte ca mâna lui Therin să-l apuce de braţ, conducându-l spre scenă. Harpa lui, Valathea, îl aştepta lângă un taburet mic. Cât timp Therin îl târî după el ca pe un prizonier la galeră, observă în mulţime mulţi nobili importanţi. Printre ei, îi zări pe Înaltul General şi Vocea Caerowan, care supraveghease duelul

dintre Thurvishar şi Jarith. Lady Miya urmărea de sub coroana unui copac ale cărui ramuri fuseseră împletite cu viţe înflorite ca să formeze o bancă.

Practic, toată lumea se uita.

Petrecăreţii anunţară că au un oaspete-surpriză şi Kihrin urcă pe scenă. Îşi spuse în sinea lui că încă este muzician, alături de tatăl său, şi că toată tevatura asta nu este decât o altă comandă de onorat.

Îşi aşeză degetele pe strune, întrebându-se dacă avea să îngheţe sau să leşine ori, şi mai rău, să cânte jalnic, dar, nu: Valathea nu avea să accepte niciuna dintre aceste variante. Cântă din tot sufletul. Magia Petrecăreţilor îi sili pe toţi să asculte, indiferent de colţul în care se ascundeau. Până şi Petrecăreţii îl aplaudară ranchiunoşi când termină, detestând să admită că mai există cineva care cântă la fel de bine ca ei. După aceea, Kihrin o lăsă pe Valathea în mâna servitorilor ca s-o ducă înapoi, în camera lui, iar el porni, tot cu masca pe faţă, să se alăture celorlalţi.

Decenţa şi onoarea ambelor Case, D'Jorax şi D'Mon, erau apărate, căci nu fusese niciodată identificat. Toată lumea ştia cine e, desigur, dar se puteau preface că identitatea lui rămâne un mister. Casa D'Jorax putea chiar pretinde că e unul dintre muzicienii lor deghizaţi.

Therin se întoarse şi plecă fără niciun cuvânt, iar Darzin nu se prezentase oricum. Băiatul ştia că n-ar trebui să fie surprins, dar tot i se puseră un gol în stomac şi un nod în gât. Crezuse că măcar Therin urmează să-i spună o vorbă bună...

— Cred că lordului D'Mon i-a plăcut interpretarea, zise lady Miya când se apropie. Femeia adăugă aproape în şoaptă: Dar nu va recunoaşte niciodată. Lady Miya se aplecă şi-l sărută pe obrazul care nu era mascat, după care se uită în spatele lui Kihrin şi rosti: Domnule Înalt General, apreciez darul tău. Se află în mâini bune cu asemenea degete talentate.

Spre surprinderea lui Kihrin, Qoran Milligreest făcu o plecăciune în faţa femeii.

— Mă bucur să aud asta! Caerowan, tu ce părere ai?

Bărbatul se uită spre Voce, bărbatul mărunţel şi ciudat îmbrăcat ca un ţăran.

— Foarte bine interpretat, încuviinţă Caerowan. Harpa aceasta este un instrument foarte interesant. Îi cunoşti istoria?

Întrebarea lui se adresa direct lui Kihrin.

Băiatul înghiţi în sec şi se întrebă cum să bată în retragere.

— Nu. Este o moştenire de familie, corect? răspunse Kihrin, arătând spre general. El e cel mai potrivit pentru asemenea întrebări.

— Şi costumul de şoim pe care-l porţi...

Caerowan se răsuci spre Milligreest.

— Şoimul joacă un rol semnificativ în profeţiile care au legătură cu Războinicul din Iad.

— Ăla e un şoim?

Kihrin observă cum Înaltul General se chinuie să nu-şi dea ochii peste cap.

— Nu prea dau atenţie unor astfel de basme.

— Ce e un Războinic din Iad? întrebă Kihrin, ignorând privirea urâtă pe care i-o aruncă Înaltul General.

Asta păru să-l zăpăcească pe Caerowan pentru o clipă şi se încruntă de parcă l-ar fi bănuit pe Kihrin că îşi bate joc de el. Apoi, Vocea zâmbi şi îşi înclină uşurel capul.

— Vezi tu, există mai multe profeţii.

— Pe toţi zeii, nu cred că tânărul îşi pierde vremea cu asemenea fleacuri! se răsti Qoran.

— Dar sunt foarte interesat, insistă Kihrin, nu pentru că era, ci pentru că se vedea clar cât de tare îl enervează pe Înaltul General.

— Există mai multe profeţii, îi şopti lady Miya lui Kihrin, care anunţă sfârşitul lumii, adus de un prevestitor pe nume Copilul Războiului sau Războinicul din Iad, sau Regele-Demon ori Secerătorul de Zei. Aducătorul Sfârşitului care va permite anihilarea lumii noastre.

— Basme! mârâi Milligreest. Fanteziile aberante ale bărbaţilor şi femeilor superstiţioşi şi ţăcăniţi, care se ascund de realitatea lumii. Profeţii, clarvăzătorii şi călugării nebuni prevestesc sfârşitul lumii încă de la începutul imperiului şi faptul că pericolul ne pândeşte în permanenţă şi că trebuie făcut ceva.

Kihrin se întoarse spre Înaltul General.

— Aşadar, e doar o modalitate de a vinde o idee?

Bărbatul scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— O modalitate de a vinde o idee? A, da! Într-adevăr.

Bărbatul chicoti, îl bătu zdravăn pe băiat cu palma pe spate cât să-l dezechilibreze, după care se uită mâhnit în pocalul lui.

— Băutura mi s-a terminat, aşa cum a fost prevestit. Trebuie făcut ceva.

Cu această replică, Milligreest se pierdu în mulţime.

Caerowan nu se mişcase şi continua să-l privească ţintă pe Kihrin.

— Vă putem ajuta cu ceva? îl întrebă lady Miya.

— Mai am nişte întrebări pentru tânărul de faţă, explică Vocea.

— Nu sunteţi quuros, nu-i aşa? se interesă Kihrin, simţindu-se intimidat din cauza atenţiei primite.

Bărbatul mărunţel se uită la el şi clipi precum o bufniţă.

— Sunt preot devoran, răspunse el. Devors face parte din imperiu, deşi nu-i aparţine niciunui ţinut vasal. Prin urmare, da, sunt quuros, adăugă el după o pauză.

— Cum poate să existe un preot al unei regiuni? Eu credeam că preoţii le sunt devotaţi zeilor, insistă Kihrin.

— Nu suntem preoţi în sensul cunoscut de tine, îi explică liniştit Vocea. Ştii ce e ăla un grifon?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Kihrin şi, când întoarse capul spre Miya, observă că femeia îl privea ţintă pe Caerowan cu ochi furioşi. Kihrin îşi îndreptă atenţia din nou spre bărbat.

— Da, zise el, am auzit poveşti. E un monstru. Pe jumătate vultur, pe jumătate leu. Dar ei nu există, sper că ştiţi asta.[132]

Mărunţelul zâmbi.

— Ştiai că numele Therin înseamnă leu[133]?

— Întrebările astea duc oare undeva?

Miya îi strânse uşurel umărul lui Kihrin.

— Înaltul General, deşi îi port cel mai mare respect, vede uneori doar ceea ce vrea să vadă, dar în niciun caz acele adevăruri care pot sugruma imperiul, explică sfătos Caerowan. Urmărim semnele, doamna mea. Şi, deşi ar fi plăcut să credem că ameninţarea e doar o născocire a povestitorului, vremuri grele bat la uşă.

— Kihrin D'Mon, rosti Miya ferm, nu are nicio treabă cu profeţiile şi nicio legătură cu grifonii sau cu aşa-numitul Războinic din Iad. Preţiosul tău Hoţ de Suflete a murit când Nikali l-a ucis pe Gadrith D'Lorus.

Femeia vorbise cu o grandoare şi o autoritate care nu mai lăsa loc

---

[132] Ba chiar există şi trăiesc sus, în munţii Spirele Dragonului, dar bănuiesc că includerea lor în chestiunile ce au legătură cu profeţia s-a vrut un fel de metaforă.

[133] „Therin" vine din rădăcina unui cuvânt care însemna leu în limba veche guarem, dar este şi un nume obişnuit. Chiar şi numele meu e o variaţie a lui. Asta urăsc la profeţii. Orice lucru vechi devine incredibil de semnificativ.

de contraziceri.

Hoţul de Suflete...

Kihrin îşi aminti că aşa îl strigase Xaltorath. Reuşi cu greu să-şi ascundă fiorul care-l cuprinse.

Vocea părea că vrea să mai adauge ceva, dar se mulţumi să-şi ducă mâna la piept şi să facă o plecăciune.

— Da, desigur, doamna mea. Iertaţi-mă!

Când bărbatul îşi duse mâna la piept, Kihrin observă inelul de pe degetul lui: un inel-sigiliu din aur, cu rubin. Se abţinu să nu strige alarmat şi se sili să zâmbească. Ridică din umeri şi-l privi pe preotul devoran cum pleacă.

— Ce bărbat ciudat! îi spuse Kihrin Miyei. Oare de ce m-a întrebat dacă ştiu ce e un grifon?

— Nu ştiu, replică femeia, urmărindu-l pe bărbat pierind în mulţime.

Dar Kihrin putea să jure că Miya îl minţea.

73: ÎNTOARCEREA SABIEI ROŞII

(Povestea lui Kihrin)

Comandantul Jarith a păşit prin uşa ce dădea în curtea moşiei Milligreest, cu o expresie de mânie pe faţă. Curtea arăta ca data trecută când fusesem aici pe la vârsta de cincisprezece ani, fascinat de fresca Împăratului Kandor murind în jungla manolă, dar Jarith părea mai bătrân. Bărbatul nu avea să atingă niciodată forma fizică masivă a tatălui său, dar arăta firesc dând ordine care să fie şi ascultate.

— Darzin, sunt un om ocupat şi nu am timp de tine...

Jarith s-a oprit când şi-a dat seama cine îl aştepta.

— *Kihrin?*

M-am ridicat în picioare.

— Ţi-a fost dor de mine?

Comandantul citadelei a străbătut distanţa care ne despărţea şi m-a îmbrăţişat, lovindu-mă prietenos pe spate.

— Kihrin! Diavol mic! Uită-te la tine... Unde ai fost? Ai idee câţi oameni te-au căutat?

— Am văzut schimbările din port.

Jarith a oftat şi mi-a dat drumul.

— Da. Am întors totul pe dos. Îţi cer iertare pentru primire! Gărzile mi-au spus că un D'Mon se află aici ca să mă vadă. Am crezut că e tatăl tău, gata să mai provoace vreun necaz.

Mi-a făcut semn să-l urmez.

— De unde ai ştiut că sunt aici? De obicei stau la citadelă, dar mă pregătesc să plec în Khorvesh...

— Păi, sunt norocos, nu? Am picat la ţanc.

— Într-adevăr. Tocmai terminam de semnat nişte documente. Te superi dacă vii în birou cu mine? Vrei ceva să bei? Am numai nişte maridon negru, dar mă pot duce la bucătărie să iau ceva mai tare, dacă aşa preferi.

— Nu, nu e cazul, am răspuns. Un ceai e numai bun.

Jarith m-a condus printr-o serie de coridoare care mi s-au părut familiare, deşi nu mai fusesem în casa lui decât o singură dată. Biroul lui gemea de ordine şi pergamente, precum şi de notiţe prinse cu ţinte de hărţile pe de pe pereţi. A eliberat un scaun care era folosit drept suport pentru o stivă de rapoarte, ca să am unde să mă aşez. Era limpede că omului îi plăcea să-şi aducă munca acasă.

Jarith a aruncat o privire prin toată încăperea.

— La naiba! Credeam că am nişte ceai... Aşteaptă aici! Mă întorc imediat.

Jarith a ieşit din birou, lăsându-mă singur.

— Unde m-aş putea duce? am întrebat cu voce tare.

M-a cuprins o senzaţie neplăcută de paranoia la ideea că Jarith inventase o scuză oarecare doar ca să aducă soldaţii cu halebarde şi lănci. *Concentrează-te!* mi-am spus în sinea mea. Jarith nu se afla în cârdăşie cu Darzin, iar tatăl lui Jarith era în Khorvesh. Jarith pur şi simplu se bucura că mă vede.

Ca să nu-mi bag în seamă anxietatea, am cercetat pereţii. Harta uriaşă cuprindea ţinutul Joratului în mare parte, de cealaltă parte a munţilor Spirele Dragonului. Ţintele mici marcau diverse oraşe, deşi nu am înţeles modelul din spatele lor. Şi mai multe ţinte ţineau la un loc bucăţi de pergament şi de hârtie, toate fiind desene ale aceluiaşi subiect.

Un dragon.

Nu Bătrânul, am înţeles cu mare uşurare, dar un dragon orişicât. Mi-am dat seama că oraşele semnalau locuri pentru desfăşurări armate şi m-a trecut un fior pe şira spinării. *Bieţii oameni!*

Am văzut o ultimă bucată de hârtie cuibărită chiar în mijlocul desenelor: un afiş pentru o persoană căutată, scris cu nişte litere frumoase, ciudat de precise. Ducele de Yor, Azhen Kaen, oferea o sumă obscenă de bani pentru moartea cuiva din Jorat numit „Cavalerul Negru", care, evident, nu mai avea nevoie de alte caracteristici. Portretul cavalerului cu pricina părea coborât din coşmaruri, deşi cunoşteam un grup de asasini care i-ar fi aprobat alegerile vestimentare la modă.

Ce treabă avea Cavalerul Negru cu dragonul mă depăşea complet, dar ştiam sigur un lucru: oricine îl voia mort atât de rău pe răsfăţatul lui Relos Var, Kaen, urca pe lista mea cu oamenii cei mai interesanţi.

Am scos afişul de pe perete şi l-am vârât în haină.

— Îţi cer scuze! a zis Jarith când s-a întors cu un ceainic şi două căni pe o tavă.

A turnat ceaiul, care, într-adevăr, arăta ca un soi de maridon.

— Nu e ca şi cum te-aş fi anunţat din timp, am spus după ce mi-am luat cana şi m-am aşezat pe scaun. Oricum îmi oferi mai multă ospitalitate decât merit.

Jarith a împins un teanc uriaş de hârtii într-o parte, sprijinindu-şi o coapsă de marginea biroului.

— Pe sfântul Khored! Ce-ai păţit?

— Ei, ca de obicei. Am fost răpit, vândut ca sclav, ţinut prizonier de un dragon. Nimic nou sub soare.

Jarith a izbucnit în râs, clătinând din cap uluit (şi probabil presupunând că glumesc).

— Habar n-ai cât mă bucur că te-ai întors! Aproape că am pornit război din cauza insistenţei noastre să verificăm toate vasele în căutarea unor ostatici cu părul auriu. Mi-am pus iscoadele să cerceteze fiecare indiciu primit, oricât de aberant ar fi sunat.

— Ai iscoade acum? Chiar ai urcat în rang.

— Păi, Trecătoarea Stonegate e o misiune de rahat, dar un stimulent fantastic pentru carieră.

Jarith şi-a ridicat cana şi a sorbit lacom, privindu-mă cu atenţie.

— Familia ta ştie că te-ai întors?

— Încă nu, am recunoscut. Să vorbesc cu tine a fost mai important.

Jarith s-a încruntat şi a lăsat pe birou cana cu ceai.

— Mai important decât familia ta? Ce se petrece?

Mi-am dres glasul şi am scos mai multe scrisori din haină.

— Am crezut că vei vrea să fii implicat în asta. Are legătură cu Thurvishar D'Lorus.

Cuta de pe fruntea lui s-a adâncit şi mai mult.

— Nu e persoana mea preferată, dar ne-am ferit unul de altul. Nu-i port pică.

— Dar eu, da, am admis. Fiindcă el a fost implicat în răpirea mea.

Cât se poate de adevărat, chiar dacă eram sigur că Thurvishar nu avea de ce să fie tras la răspundere. Înainte ca Jarith să apuce să răspundă, i-am întins un pergament rulat.

— Asta e o scrisoare de la Raverí D'Lorus prin care mărturiseşte că nu a avut niciodată un copil. Nici cu Gadrith, nici cu altcineva.

Thurvishar D'Lorus *nu este fiul ei.*

Jarith a luat scrisoarea şi a deschis-o. Încruntarea de pe chipul lui s-a adâncit treptat.

— Sunt sigur că asta a fost adevărat la un moment dat, dar nu îmi pot imagina cum i-a permis Casa D'Lorus să scrie scrisori în timpul Amânării...

— Amânarea n-a avut loc niciodată.

Jarith a clipit de câteva ori.

— Poftim?

— Nu e moartă, am zis, aplecându-mă în faţă. În perioada dintre sclavia mea şi întoarcerea mea acasă, am dat de ea. Înaltul Lord Cedric D'Lorus a minţit că o are în custodia lui, a minţit cu privire la Amânare şi a minţit şi despre executarea ei ulterioară. Raverí avea pe cineva în Consiliu şi acesta a prevenit-o, îndemnând-o să fugă din oraş înainte să înceapă vânătoarea de vrăjitoare.

Jarith m-a privit bănuitor.

— Cine ar fi fost atât de idiot încât să-şi pună în primejdie întreaga carieră ajutând o trădătoare condamnată să scape de mâna justiţiei?

Am tuşit.

— Tatăl tău. De ce crezi că am venit aici prima dată?

A fost un moment remarcabil să văd cum îi dispare culoarea din obraji. Fireşte, tocmai sugerasem că generalul Milligreest se făcea vinovat de o crimă pentru care, în cel mai bun caz, ar fi primit o condamnare la sclavie pe viaţă.

— Dar de ce-ar face tata...

— Fiindcă tatăl tău e un om bun şi ştia perfect că ea nu merita ceea ce Consiliul şi Casa D'Lorus urmau să-i facă.

Am arătat cu mâna spre ultima parte a scrisorii.

— În plus, erau iubiţi. Scrie totul acolo.

Jarith s-a holbat la mine, dar nu mi-a spus că este imposibil ca tatăl lui să facă aşa ceva. Probabil că ştia el mai bine. Partea cu aventura amoroasă nici măcar nu era un scandal atât de mare, având în vedere că neamul khorveshanilor se juca adesea cu poligamia, spre încântarea plină de reproşuri a restului imperiului. Totuşi, să ajuţi o vrăjitoare să scape de vânători...

Jarith s-a aşezat, apoi s-a întins după ceai şi l-a băut, citind încă o dată scrisoarea cap-coadă.

— Bine... Bine! a repetat el.

I-am smuls scrisoarea din mână şi, cu puţină magie, i-am dat foc.

— Aşteaptă, de ce...

Jarith s-a ridicat din nou în picioare.

— Nu încerc să te şantajez, Jarith. Bănuiesc că sunt două feluri în care poţi reacţiona. Modul regal ar fi să mă ucizi, să încerci să ghiceşti unde am ascuns-o pe Raverí şi să faci tot ce e cu putinţă ca să muşamalizezi lucrurile. Însă bănuiesc că vei alege varianta a doua.

Jarith a tăcut şi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Şi care ar fi a doua variantă?

— Dacă am dreptate, ai pe tavă o problemă mai mare şi, odată ce va ieşi la iveală, nimeni nu va mai avea timp să se gândească la cel care a ajutat o fată să părăsească oraşul fără să bage nimeni de seamă acum douăzeci de ani.

— Bine, te ascult.

Jarith nu mi s-a părut panicat, un lucru bun. Aveam nevoie ca el să se poarte raţional.

— Aşadar, minciuna Înaltului Lord Cedric cu privire la soarta lui Raverí e o problemă la fel de mare pe cât e pentru tatăl tău, dar hai să fim realişti, s-a întâmplat acum douăzeci de ani! Am o bănuială că până şi Consiliul va închide cât de curând ochii la greşeala asta. Însă Thurvishar nu e ogenra. Nu e atins de zei. Ochii sunt falşi şi rezultatele testelor, la fel. Dacă l-ai verifica pe Thurvishar acum, n-ar avea nici cea mai mică urmă de sânge regal în el. Totuşi, ar reieşi că e pe jumătate vordreth, cu un talent nebun pentru magie.

— De ce...

Jarith a clipit la mine.

— De unde naiba a găsit Înaltul Lord Cedric pe cineva care e pe jumătate vordreth? Singurul vordreth de care am auzit vreodată este...

Bărbatul s-a oprit cu o expresie de îngrijorare pe faţă, îngrijorare care s-a transformat treptat în groază. Bănuiesc că trecea în mintea lui peste poveştile pe care i le spusese tatăl său despre Împăratul Sandus şi soţia lui, Dyana... soţia lui *vordrethă.*

— Iar asta mă duce la a doua scrisoare, am continuat, aşezând scrisoarea încă sigilată pe biroul lui. Ca să nu mai pierdem vremea, o să-ţi explic pe scurt că e de la Înalta Preoteasă a Thaenei. Nu poate confirma că soţia sau fiul Împăratului Sandus sunt morţi, fiindcă sufletele lor nu au trecut dincolo de Al Doilea Văl. Şi cine n-a mai trecut pe de-a-ntregul Al Doilea Văl? Gadrith D'Lorus. Un fapt pe care îl pot

confirma chiar eu, fiindcă l-am văzut cu ochii mei.

— Poftim?

— Gadrith D'Lorus şi-a înscenat moartea. O mare parte din comportamentul inexplicabil şi nebunesc al Înaltului Lord Cedric începe să capete sens atunci când îţi dai seama că încă primeşte porunci de la fiul său, Gadrith. Dar Gadrith nu e perfect şi, de data asta, a sfeclit-o.

— Este imposibil ca Gadrith să fie încă...

Am ridicat mâna.

— Ascultă-mă! Thurvishar nu e fiul lui Gadrith. Thurvishar este fiul Împăratului Sandus. De ce a minţit Gadrith? Sincer, nu ştiu. Poate din cauza profeţiei de care el şi Relos Var par să fie obsedaţi sau poate pentru că Gadrith l-a considerat pe Thurvishar prea tânăr la momentul respectiv[134]. Din fericire, adevărul e uşor de confirmat. Dacă am dreptate, Thurvishar are suflet gaeş şi e pe jumătate vordreth. Acest lucru poate fi verificat.

Jarith m-a studiat printre gene o vreme, apoi s-a dus la un dulap şi a dovedit că minţise mai devreme, căci a scos o sticlă de brandy din el.

— Şi de unde ştii cum arată Gadrith?

— Mi-a arătat Raverí.

Jarith şi-a turnat un pahar, dar pe mine nu m-a întrebat dacă poftesc.

— Şi cum ştii că ea e Raverí D'Lorus cea adevărată? m-a întrebat strâmbând din nas. Nu că mi-aş imagina că există cineva care să se lase de bunăvoie vânată ca vrăjitoare şi trădătoare.

Am rânjit şi i-am întins a treia scrisoare.

— Aceasta e de la unchiul tău Nikali.

Am aruncat-o pe masă şi scrisoarea a alunecat, oprindu-se lângă a doua.

— A zis că vei şti că e de la el.

Jarith a dat pe gât restul de tărie şi s-a întors la birou.

— Nu te voi minţi, Kihrin, începi să mă sperii. Ce naiba ai făcut cât ai lipsit?

---

[134] Exagerează. Din câte mi-am dat seama, Gadrith m-a păstrat iniţial cu scopul de a mă folosi la nişte ritualuri, iar, mai târziu, a hotărât că aş putea deveni un corp-gazdă excelent odată ce punea mâna pe Piatra Cătuşelor. De aceea m-a făcut Lord Moştenitor – ca să-şi recapete vechea poziţie după ce îşi schimba sufletul cu al meu.

— Ah, n-avem timp de aşa ceva! am zis, arătând spre hârtie. Mă crezi? Cel puţin suficient cât să-l păcăleşti pe Thurvishar şi să faci testele? Ţine minte că n-o să vină de bunăvoie dacă îşi dă seama ce faci. Sunt sigur că i s-a poruncit să ţină secretele lui Gadrith bine păzite prin orice mijloace.

Jarith nu a răspuns imediat. A rupt sigiliul de ceară de pe scrisoare şi a citit-o. Habar n-aveam cum se exprimase Doc, dar probabil că foarte convingător. Jarith a pus scrisoarea pe masă şi a încuviinţat din cap.

— O să mă ocup de îndată.

74: FURTIŞAGURI ŞI CRIME

(Povestea lui Talon)

— Ce facem? îl întrebă Sheloran D'Talus pe Kihrin mai târziu. Băiatul îi arătă în jos din punctul lor de observaţie din turn.

— Aici e locul de unde vezi totul în Palatul Albastru, îi spuse el, uitându-se printr-un ochean ţinut de gărzi acolo. Urmărim o iscoadă.

— O iscoadă? întrebă ea, făcând ochii mari. Dar e primejdios! Cine e bărbatul?

— Bărbatul? Poate e o femeie... zise Kihrin.

Lăsaseră aripile ei într-un colţ al turnului de pază ca să nu le îngreuneze mişcările şi Kihrin îşi scosese cămaşa acoperită cu pene.

— E o ea? se interesă Sheloran, timidă. Şi e nemaipomenit de seducătoare?

Băiatul clătină din cap.

— Nu, din păcate, nu e, răspunse el, arătându-i ceva cu degetul. Uite, bărbatul acela mărunţel în haine simple. Cel cu capul ras.

Sheloran se uită prin ochean la rândul ei.

— Nu e o Voce din Consiliu?

— Asta îl face deosebit de periculos, încuviinţă Kihrin.

— Văd că pleacă, îl anunţă tânăra, dezamăgită că nu avea parte de aventuri sexy, primejdioase ori dubioase.

Kihrin se întinse şi luă ocheanul din nou. Caerowan vorbi cu mai mulţi nobili, unul după altul, după care se întâlni cu un grup de slujitori pe care îi conduse departe de sufletul petrecerii.

Se îndrepta spre Curtea Privată, interzisă tuturor, cu excepţia familiei. Kihrin închise ocheanul şi o ajută pe Sheloran să se ridice în picioare.

— Mă tem că jocul nostru a devenit serios. Vrei să-mi faci o favoare şi să-mi găseşti o gardă?

Tânăra îşi împinse bărbia înainte.

— Şi ce să-i spun?

— Că avem intruşi în Curtea Prinţului.

Când Kihrin ajunse în curte, nu mai zări nici urmă de Caerowan sau de bărbaţii pe care îi văzuse însoţindu-l. Tânărul prinţ D'Mon se adânci în umbre şi căută orice semn lăsat de intruşi. Indiferent de cum era perceput rangul Vocii, partea aceasta de palat în care se afla reprezenta un loc interzis pentru el.

Auzi un hârşâit, o înjurătură înăbuşită şi se luă după acel zgomot. Când coti, văzu că unul dintre zidurile Sălii Florilor fusese spart prin magie. Acum, era fundalul unei pete mari de energie verde strălucitoare, un cerc de litere în relief şi de sigilii, prin care se putea vedea un hol din cărămizi şi dale de piatră.

Doi bărbaţi trecură un pachet triunghiular, bine înfăşurat, prin deschizătură, în vreme ce un al treilea îi supraveghea. Din vârful degetelor îi picura energie verde, în încercarea de a ţine deschis portalul magic. Caerowan era ultimul din rând.

Pachetul. Kihrin înlemni când îşi dădu seama ce reprezenta. O harpă. Era harpa *lui.*

O furau pe Valathea.

— Hei!

Strigătul îi ieşi de pe buze chiar în timp ce pornea în goană spre ei.

Cei doi bărbaţi ce purtau harpa dispărură prin deschizătură cât ai clipi.

— Nu te mişca! îi spuse Caerowan celui care controla portalul.

Preotul devoran zăbovi cât tânărul se repezi spre ei.

— Nenorocitule! Harpa nu-ţi aparţine!

Din mintea tânărului dispăru orice precauţie.

Caerowan întinse o mână şi îl prinse pe Kihrin de încheietura mâinii cu care ţinea sabia, după care i-o răsuci. Kihrin zbură peste capul lui Caerowan şi se prăbuşi pe podeaua din gresie. Bărbatul îi apăsă pieptul cu genunchiul şi se aplecă peste el.

— Vă va fi înapoiată, Majestatea Voastră[135]. Vă jur!

— Eşti nebun, bâigui Kihrin în timp ce se lupta să tragă aer în piept.

— Din păcate, nu.

---

[135] Caerowan ştia forma corectă de adresare, şi anume „Înălţimea Voastră". Am putea presupune că Vocea nu credea în vorbele liniştitoare ale lui lady Miya cu privire la lipsa de implicare a lui Kihrin în chestiunea profeţiei.

Presiunea de pe pieptul lui Kihrin scăzu şi Caerowan fugi prin portal, urmat imediat de magul care îl deschisese.

Kihrin se ridică în picioare şi alergă după ei, dar nu se mai zărea nici urmă de poartă. Se răsuci la sunetul unor paşi repezi ce veneau spre el.

— Gărzi! Gărzi, a avut loc un jaf...

Soldaţii se opriră şi îl priviră ciudat. Conducătorul lor făcu o plecăciune.

— Lordul meu, prezenţa voastră este necesară imediat. E vorba de mama voastră.

Kihrin rămase nedumerit. La cine se referea bărbatul? La Ola? Apoi îşi dădu seama că era vorba probabil de mama lui vitregă, Alshena D'Mon.

— Condu-mă! îi ceru el.

Femeia fusese otrăvită.

Aşa presupusese toată lumea, fiindcă soţia Lordului Moştenitor băuse nişte vin a cărui origine nu i se cunoştea şi o apucaseră convulsiile. Moartea venise cu aripile ei fine după aceea. Otrava lăsase în urmă doar un leş cu pielea roşie şi un rictus sinistru pe faţă. Tămăduitorii Casei preluaseră trupul şi anunţaseră că vindecarea ei le depăşise puterile.

Nici Therin, nici Darzin nu aveau să solicite Poarta Neagră pentru întoarcerea ei, bănuiră toţi.

Galen abia dacă apucase să-i arunce o privire, că i se şi poruncise să se retragă în camerele lui, pentru că nu se cuvenea ca un nobil al Casei să plângă aşa, în public. Darzin nu părea prea vesel, dar Kihrin consideră că expresia lui era prea nedumerită ca să fie el cel care-şi omorâse soţia. Chiar dacă nu o iubise, uciderea Alshenei pesemne că îi rănise mândria.

Tishar părea o statuie din fier.

Galen încă plângea când îl găsi Kihrin. Fără o vorbă, băiatul se apropie de fratele lui, îl îmbrăţişă şi-l lăsă să suspine mai departe.

— Urăsc locul ăsta, îl urăsc, îl urăsc! repeta Galen întruna. A ucis-o. Mi-a omorât mama!

— N-ai de unde să ştii...

— Cine, atunci? Nu era importantă. Acum tu eşti aici, eu nu mai sunt moştenitor şi ea n-ar fi avut nicio şansă să fie mama unui Lord

Moştenitor, ca să nu mai vorbim de a unui Înalt Lord.

Băiatul îşi trase nasul, după care şi-l şterse cu mâneca.

— Cine, dacă nu Darzin? Cine, dacă nu tata? Ştiu că o bate, ştiu că o urăşte. O urăşte pentru că o învinovăţeşte pentru slăbiciunile mele.

— Nu eşti slab! îl dojeni Kihrin.

— *Ba da!* îl corectă Galen, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Sunt slab şi greşesc, deşi aş fi vrut să nu fiu aşa. Nu-mi plac lucrurile pe care ar vrea tata să le plac, oricât de tare mă străduiesc.

— Eşti fantastic cu sabia, spuse Kihrin, încercând să folosească numai vorbe de alinare.

— Se pare că nu atât de bun, rosti Galen, clătinând din cap. Niciodată suficient de bun, niciodată suficient de puternic sau suficient de crud ca să-i fiu pe plac. Acum o să mă bată pentru că am îndrăznit să plâng peste cadavrul mamei.

— Galen, ai paisprezece ani. Indiferent de ceea ce spune el, pun pariu că Darzin nu se descurca mai bine la aceeaşi vârstă.

Kihrin se aplecă în faţă, apoi luă mâna fratelui său într-a lui şi i-o strânse.

Galen rămase nemişcat, cu ochii albaştri plini de lacrimi. Băiatul întâlni privirea lui Kihrin.

— Nu-mi plac fetele, i se confesă el.

Kihrin îşi muşcă buza de jos.

— Ştiu.

— Da?

Galen se încruntă şi pe chipul lui apăru confuzia.

— Sunt sigur că toată lumea ştie, recunoscu Kihrin. Nu e aşa de greu să-ţi dai seama, având în vedere că nu te uiţi deloc la fetele frumoase care nu poartă mai nimic pe ele. Mătuşa Tishar şi...

Kihrin şovăi, fiindcă nu voia să pomenească numele Alshenei. Dar dacă se chinuiseră atât să-i descopere propriile lui interese sexuale, sigur procedaseră aşa şi cu Galen.

— Oricum nu înseamnă mare lucru. La clubul Vălul Sfâşiat lucrau o grămadă de bărbaţi şi nu duceau niciodată lipsă de clienţi. Clienţi bărbaţi.

— E o slăbiciune, murmură Galen.

— Rahat de dragon! se răsti Kihrin. E doar o scuză pentru bârfe, dar după aia nu-i mai pasă nimănui.

— Nu e adevărat, spuse Galen, ştergându-şi ochii. Ştii că nu e

adevărat.

Kihrin oftă.

— Da, ai dreptate. Nu e adevărat. Dar ar trebui totuşi.

Între cei doi băieţi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Tu ai... dădu Galen să întrebe, dar se opri şi îşi întoarse faţa, roşu ca racul.

— Da, răspunse Kihrin, aproape în şoaptă.

Galen îşi ridică privirea.

— Poftim? Chiar ai făcut-o?

— Nu mi-a plăcut, i se confesă Kihrin. Pur şi simplu...

Kihrin ridică din umeri.

— Pur şi simplu, îmi plac fetele.

— Ah... exclamă Galen dregându-şi glasul. Fireşte, are sens.

Tăcerea stânjenitoare se reinstală.

— Eu am de gând să fug, spuse Kihrin. Ai putea veni cu mine. Acolo unde mă duc, n-o să-i pese nimănui.

Ideea părea cât se poate de plauzibilă. Dacă plecau incognito, nimeni n-avea să bage de seamă dacă se însurau, dacă aveau copii sau nu.

— Să fugi? N-o să reuşeşti niciodată...

— Ba da. O să reuşesc. Am o cale.

Kihrin strânse mâna lui Galen.

— Vii cu mine?

Galen îl privi fix, după care încuviinţă din cap.

75: CONFRUNTĂRI

(Povestea lui Kihrin)

Am ieşit din Cartierul de Rubin şi m-am apropiat de Câmpurile Ofrandelor pe nevăzute, dar am continuat să port gluga pe cap, pentru siguranţă.

Când am intrat în tavernă, primul lucru pe care l-am observat a fost aceeaşi aglomeraţie ca şi ultima oară când fusesem aici. Al doilea lucru pe care l-am băgat de seamă a fost Teraeth, care se sprijinea de tejghea, pălăvrăgind cu Tauna Milligreest. Doc îmi spusese că lăsase o modalitate să-l contactăm pe Sandus prin Tauna, în caz de urgenţă. Am căzut cu toţii de acord că aveam de-a face cu o urgenţă.

Ştiam că Teraeth are o slăbiciune pentru femeile khorveshane, dar nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă ştie că îi face avansuri surorii lui adoptate.

Am pornit în direcţia lui, dar am zărit-o pe Tyentso. Se aşezase la una dintre mesele rotunde şi mari, golită de obiectele obişnuite de pe ea şi acoperită acum cu pahărele pline cu apă. Cel puţin aşa am presupus eu, că aia e apă.

Lângă ea, stătea un marakori ce purta un sallí peticit. Pe frunte avea o diademă simplă din cupru şi, deşi n-o vedeam încă, puteam să jur că deţinea şi o baghetă asortată ascunsă undeva prin haine. Nimeni din cârciumă nu părea interesat sau îngrijorat de prezenţa lui, dar, ca să fiu sincer, nici nu arăta ca o persoană specială. Era tânăr, dar, spre deosebire de prietenii lui, Qoran, Therin şi Nikali, îi era imposibil să îmbătrânească atâta vreme cât în posesia lui se aflau Coroana şi Sceptrul.

De ce-ar crede cineva că acesta era Împăratul imperiului Quur?

Mi s-a uscat gura.

M-am apropiat de masă şi am tras un scaun.

Tyentso m-a salutat din cap, deşi atenţia ei a rămas concentrată

asupra pahărelelor.

— Aş face prezentările, dar...

— Ne-am cunoscut deja, a spus Împăratul Sandus. Chiar dacă acum câţiva ani. Tyentso îmi explica situaţia.

Împăratul nu părea prea fericit, dar nu puteam să-l învinovăţesc.

Dacă aş fi descoperit că duşmanul meu de moarte îşi însuşise copilul meu atâţia ani, pesemne că nici eu nu aş fi bătut din palme cu bucurie.

Am privit în jos, spre masă. Dacă te uitai cu atenţie la pahărele sau, mai degrabă, la lichidul din ele, observai că imaginile reflectate pe suprafaţa apei nu corespundeau cu interiorul tavernei. Sunt sigur că oamenii credeau că Ty joacă un joc dement de-a băutura. Însă ea supraveghea oraşul, căutând schimbările care să indice începutul unui Marş spre iad. Jurase că poate să vadă asta; ceva despre felul în care demonii absorbeau căldura afecta temperatura ambientală în aşa fel încât creau modele de schimbare a vremii.

— Asta e bine, am zis. Presupun că ne veţi ajuta?

Împăratul mi-a aruncat o privire serioasă.

— Da, aveţi dreptate. *A fost* o întrebare idioată. Dacă veniţi cu mine şi cu Teraeth...

Împăratul Sandus abia a schiţat un zâmbet.

— Cu ajutorul vreunei iluzii, a invizibilităţii sau a altei metode, bănuiesc. Dar aş avea o idee mai bună, dacă-mi permiţi.

Am ridicat din mâini şi am încercat să nu-i arăt cât de tulburat eram din cauza lui.

— Desigur.

Împăratul a pus trei inele pe masă.

— Fiecare dintre voi va lua unul. Sunt fermecate. Concentraţi-vă asupra lor şi veţi putea comunica direct cu mine. Astfel, nu există niciodată o şansă să fiu observat prea devreme de către cineva şi să facă vreo năzdrăvănie. Îţi garantez că atât Gadrith, cât şi Darzin ştiu exact cum arăt. Din păcate, nu l-am întâlnit niciodată...

Sandus strânse din buze.

— Pe Thurvishar.

Mi-a tremurat mâna când am ridicat unul dintre inele.

Vedeţi voi, avea un sigiliu din rubin.

Eram conştient că Tyentso scotea nişte sunete de plăcere, deoarece comunicarea, în definitiv, fusese unul dintre punctele slabe ale planului nostru original. În cârciumă, oamenii au continuat să se

îmbete, să râdă şi să se certe, ca într-un preludiu al duelurilor. Ciocneau paharele şi ţineau toasturi ori îşi aruncau unul altuia insulte care mai de care mai variate şi mai pline de venin. Totul suna înăbuşit, de parcă am fi fost sub apă şi nimic nu era important.

Mi-am amintit de vantéul torturat şi apoi ucis de Gadrith şi de Darzin şi care purtase un inel asemănător pe deget. M-am gândit la Surdyeh, care deţinuse un astfel de inel. M-am gândit la Caerowan, care mi-o furase pe Valathea şi avea şi el acelaşi inel.

I-am întâlnit privirea lui Sandus.

— După ce terminăm aici, am zis, noi doi o să purtăm o discuţie lungă, Majestatea Voastră.

Împăratul a surâs trist.

— Da, îmi închipui că aşa vom face.

Am ridicat al doilea inel pentru Teraeth şi am plecat fără să mai spun ceva.

Până acum totul mersese potrivit planului.

De aici înainte venea partea cea mai dificilă: să mă duc acasă.

Lady Miya a coborât treptele de marmură aproape zburând şi mi s-a aruncat în braţe.

— Kihrin!

Şi-a ascuns faţa în agoléul meu, înăbuşindu-şi suspinele. Am mângâiat-o pe păr şi i-am atins obrazul.

Mama s-a oprit din plâns, şocată, şi a tras într-o parte pânza mishei ca să se uite la colierul cu diamante din lacrimi de stele pe care îl purtam pe dedesubt.

— E o poveste lungă, i-am zis. Îţi promit că îţi voi explica mai târziu!

Mama şi-a ridicat privirea de pe colier ca să se uite mai bine la mine.

— Unde *ai fost?* Am primit un mesaj că eşti în siguranţă, dar n-am identificat sursa lui.

— Ştiu, am încuviinţat. Sper că a ajutat puţin şi îmi pare rău că nu m-am putut întoarce mai devreme! Cred că ar fi mai bine să intrăm, nu?

Am privit spre treptele Primei Curţi şi l-am zărit pe Therin în capul lor, urmărindu-mă cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

— Bunicule, am minţit eu, salutându-mi din cap tatăl.

— Kihrin, a zis el, salutându-mă la fel.

Am simţit tensiune în vocea lui.

— M-am aşteptat să te aducă înapoi făcut bucăţi.

— Şi eu la fel, am spus rânjind batjocoritor. Dar e plăcut să vezi că încrederea ta în mine nu s-a schimbat de când am plecat.

Am trecut pe lângă Therin cu braţul încă înconjurând umerii mamei.

Therin s-a înroşit brusc, plin de furie înăbuşită.

— Ai fost răpit sau ai fugit?

— Aş fi fugit oricum, am recunoscut. Nu neg că asta plănuiam, dar am fost răpit înainte să-mi pun planul în mişcare.

Simţeam că tata vrea să-mi pună o grămadă de întrebări. Vedeam asta în încruntătura de pe fruntea lui şi în răceala din ochii albaştri. Şi mai vedeam că furia lui Therin se îndrepta spre el însuşi, nu spre mine.

Nu însemna că îl iertasem.

— Vino în biroul meu! mi-a poruncit Înaltul Lord. Vom discuta între patru ochi. Odată ce se duce vestea că te-ai întors, timp de o săptămână nu mai ieşim din sărbătoriri şi petreceri.

— Therin! a strigat Darzin, intrând în curte. Kalovis mi-a spus că aşteptai pe cineva, şi am...

Ochii lui Darzin s-au lipit de mine ca nişte cătuşe.

— Bună seara, Darzin! am spus.

Am zâmbit cât am putut de sincer, fie şi numai pentru că abia aşteptam să văd cum se va desfăşura restul serii.

Speram într-o atmosferă caldă.

Timp de două secunde, Darzin a încremenit, surprins. Apoi a zâmbit răutăcios cu gura până la urechi.

— Ia te uită, ticălos mic ce eşti! a exclamat el. Ştiam eu că o să te văd din nou.

Darzin mi s-a părut sincer fericit, ceea ce părea să aibă sens. Chiar şi dacă unul bizar în sinea lui. Dacă eu mă întorsesem, planurile lui puteau continua, nu?

Darzin s-a apropiat de mine de parcă ar fi vrut să-şi exprime exuberanţa cu o îmbrăţişare. M-am tras în spate nonşalant, cât să nu fiu atins.

Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă, măcelărit de privirea mea rece şi deloc înţelegătoare.

— Ai grijă, fiule! Dacă te mai uiţi aşa la mine, o să cred că nu mă mai iubeşti.

— Nu te *mai* iubesc? Asta înseamnă că te-am iubit odată. De ce-aş

face-o acum?

Mi-am dus mâna la sabie.

Darzin a observat gestul.

— Pun pariu că tot nu ştii s-o foloseşti.

L-am privit fix în ochi.

— Accept pariul.

Rânjetul îngâmfat de pe faţa lui Darzin s-a mai înmuiat. Dar ura din ochii lui era crudă şi brutală. După patru ani, nu se diminuase câtuşi de puţin. Piatra Cătuşelor mă înţepa cu răceala ei.

Am făcut prima mişcare.

Deşi m-am mişcat mai rapid, scopul meu nu era să-l ucid pe Darzin.

De asemenea, uitasem de lady Miya.

Exact când am tras sabia şi mi-am atacat fratele, exact când el şi-a tras sabia ca să răspundă atacului meu, un zid uriaş de aer s-a ridicat între noi, împingându-ne în spate. Sabia mi-a zburat din mâini şi a căzut zăngănind pe podeaua de marmură. Sabia lui a zburat într-o parte şi s-a înfipt într-un perete.

Lady Miya şi-a coborât mâna.

— Dacă aveţi de gând să vă duelaţi, vă propun s-o faceţi în lipsa mea.

Am izbucnit în râs. Gaeşul. Desigur. Orice formă de violenţă între D'Moni trebuia să se petreacă în privat, dar, dacă ea era de faţă, trebuia să intervină.

Iar eu care mă îngrijorasem că n-o să fiu în stare să-l resping...

Darzin a început să mârâie. Şi-a şters gura cu dosul palmei.

— Mă văd nevoit să recunosc că nu credeam că ai boaşe să mă ataci. Din fericire pentru tine, Miya e aici ca să te protejeze.

— Nu mă proteja *pe mine.* De ce n-o trimitem în altă parte, ca să ne putem termina conversaţia cum se cuvine?

— Ajunge! s-a răstit Therin. N-o să vă permit să vă duelaţi în casa mea.

Darzin nu şi-a desprins privirea de a mea.

— Nu mai e casa ta de mulţi ani, bătrâne.

Darzin s-a îndreptat spre locul unde sabia lui încă mai tremura înfiptă în zid şi a smuls-o.

Mi-am dat seama că Darzin pleca. Asta şi voiam, dar trebuia să mă asigur că Teraeth se află pe poziţii. Fiindcă nu-l vedeam, m-am gândit că puţină tragere de timp nu strică.

— Îţi iei tălpăşiţa atât de curând, frate mai mare?

Asta l-a făcut să se oprească.

— Frate mai mare? a repetat Darzin surprins. Tata chiar ţi-a mărturisit adevărul? Mă uimeşte că a dat dovadă de curaj.

— Mi-am dat singur seama.

Am întins mâna şi sabia a revenit în palma mea. Darzin mi-a văzut demonstraţia magică şi s-a încruntat. Probabil că nu-l încânta deloc ideea că între timp îmi şlefuisem talentul de vrăjitor.

— Mi-am dat singur seama că nu eşti decât un prost îngâmfat, care nu e suficient de isteţ ca să fie altceva decât lacheul unui necromant. Ia zi, ce ţi-a promis Gadrith? Că o să fii capul Casei D'Mon? Capul Consiliului? Sau faci asta pur şi simplu pentru că ştii cât îl supără pe tata?

Darzin a dat să răspundă, dar s-a mulţumit să zâmbească.

— Ai grijă de plodul ăsta mic, Therin! Se pare că şi-a pierdut minţile.

— Nu. Opreşte-l!

Am încercat să strig cât se poate de convingător.

Darzin a fugit înapoi în palat.

Therin nu s-a luat după el să-l urmărească.

— Ce se petrece aici? Kihrin, ai multe explicaţii de dat.

L-am ignorat.

Acum nu ne mai rămânea decât să sperăm că Darzin se dovedea suficient de idiot cât să alerge direct la Gadrith.

Fiindcă imediat ce făcea asta, totul se termina.

Întrebarea surprinzătoare a lui Darzin, dacă Therin mi-a spus adevărul sau nu, continua să plutească între noi. Tata a ignorat-o. Nu m-a întrebat nici ce-a vrut să zică Darzin, nici ce-am vrut să zic eu. N-a încercat să protesteze şi să susţină că nu suntem fraţi.

Fiindcă şi el ştia că e o minciună.

— Ce se petrece mai exact aici? a insistat Therin.

— Bănuiesc că nu te-aş putea convinge s-o eliberezi pe lady Miya de gaeşul ei, nu?

Am zărit expresia de pe chipul lui şi am dat din mână.

— În fine, las-o baltă! Nu prea avem timp. Probabil că nu ne-a mai rămas decât o jumătate de oră. Darzin s-a dus să-l prevină pe Gadrith că m-am întors. Sincer, nu ştiu ce va face Gadrith când va afla, dar vom

fi bine pregătiţi să-l primim.

— Gadrith e mort, a spus Miya, dar fără prea multă convingere.

— Ba nu.

Am tras de gulerul mishei şi am scos la iveală atât Piatra Cătuşelor, cât şi colierul cu diamante din lacrimi de stele. Lady Miya ştia deja de al doilea, dar tata nu-l văzuse încă.

Therin a tresărit.

— De unde...?

— Îţi aminteşti unde au ajuns lacrimile astea de stele după ce ai cumpărat-o pe Miya cu ele, nu? La o hoaşcă vanté bătrână care se întâmplă să fie şi o Înaltă Preotească a Thaenei?

Am lăsat gulerul mishei să alunece la loc.

— Crede-mă pe cuvânt! Ştiu sigur că Gadrith nu a călătorit dincolo de Al Doilea Văl. A găsit o cale să te păcălească şi pe tine, şi pe Thaena.

Therin a rămas holbându-se şi, după un moment, a părut că îşi revine din starea de paralizie care-l cuprinsese.

— Vom vorbi între patru ochi. Acum.

— Nu, am spus. N-avem timp. Tocmai l-am silit pe Darzin să acţioneze impulsiv şi o imitatoare s-a infiltrat în această gospodărie. Trebuie s-o găsesc înainte să se întoarcă el.

— O imitatoare?

Therin se aştepta la multe veşti din partea mea, dar în niciun caz la asta.

M-am întors spre lady Miya.

— Lyrilyn a fost ucisă de un imitator în timp ce purta Piatra Cătuşelor. Fosta ta cameristă n-a părăsit niciodată casa, dar a schimbat alianţele. Acum lucrează pentru Darzin.

Îi copleşisem cu o grămadă de informaţii, dar nu-mi permiteam să-i dau tatei şansa de a-mi cere o dovadă. Voiam ca mai întâi ei să acţioneze. Dovada urma să vină şi ea mai târziu.

— Oh, biata fată! a exclamat lady Miya.

Therin arăta de parcă îl pălmuise cineva. Oricât de câtă bună era reţeaua lui de informatori, tocmai îi spusesem că a lui Darzin era superioară şi îi explicasem şi de ce.

— Vă vine în cap cineva care s-a purtat ciudat? Neobişnuit?

— Un imitator nu se va da de gol atât de uşor, a zis Therin. Ar putea fi oriunde, a mai adăugat, privindu-mă ţintă.

— Paranoia nu ne ajută cu nimic acum. Te rog, încearcă să-ţi

aminteşti că eu sunt cel care te-a avertizat în privinţa unui imitator!

— Nu, nu eşti tu, a spus lady Miya. Şi nu e o persoană oarecare. Ola. Ola trebuie să fie.

Am tresărit.

— Poftim? Ola e aici?

— Da, a replicat Therin. Am capturat-o. Am fost atât de furios când ai dispărut, că l-aş fi lăsat pe Darzin s-o ucidă. Totuşi, lady Miya a insistat că nu mă vei ierta niciodată dacă aveai să te întorci vreodată şi aflai că permisesem ca femeia care te crescuse să fie executată. Aşa că e „oaspetele" nostru.

— Da, e imitatoarea, am încuviinţat. Unde e acum?

— În camerele tale, a zis lady Miya.

Therin s-a încruntat.

— Totuşi, nu putem fi siguri dacă e imitatoare.

Am oftat.

— Ba da, fiindcă Ola e moartă. Ola Nathera se află în Ţinutul Păcii. Am auzit asta direct din gura Thaenei. Ceea ce înseamnă că Ola pe care o ştiţi voi e doar o făcătură.

Am pipăit pe sub agolé o altă scrisoare ascunsă.

— Lady Miya, te rog, caut-o pe mătuşa Tishar! Scrisoarea e pentru ea. Îi explică tot ce se petrece şi ce trebuie să facă.

Miya a luat scrisoarea şi a plecat.

— Kihrin, trebuie să ştiu...

— Măcar o dată în viaţă, trebuie să faci ce spun eu, l-am întrerupt, întorcându-mă spre el. Evacuează palatul! Singurul lucru pe care nu l-am putut plănui cu precizie este ce va face Gadrith când îşi va da seama că m-am întors şi duelurile între vrăjitori sunt dezastruoase. Scoate pe toată lumea afară.

— Gândeşte-te, Kihrin! Unde s-ar fi putut ascunde Gadrith D'Lorus toţii anii ăştia?

Am ridicat o sprânceană.

— Există o breaslă întreagă de magi dedicaţi să deschidă porţile dintre ţinuturile îndepărtate. Nu ştiu de ce-şi închipuie cineva că e atât de dificil să te ascunzi.

Am dat să plec.

— Ţi-a explicat Khaemezra? Adică... ştii tu... despre...

Therin s-a înecat şi n-a mai putut să-şi termine ideea.

M-am oprit.

— Care parte? Aia din care reiese că eşti tatăl meu?

S-a holbat la mine cu ochi bântuiţi.

— Nu, mi-a răspuns. Nu, deloc. Darzin e tatăl tău.

Am pufnit.

— Nu e adevărat, şi ştii foarte bine.

— Ba ESTE adevărat. E adevărat, şi tu *nu* te vei împotrivi.

L-am privit printre gene.

— Vrei să-ţi povestesc cum de ştiu că minţi? Adică mijloacele sunt nenumărate, dar hai să începem cu faptul că ştiu că minţi, pentru că ştiu că Miya e mama. Iar ura Miyei faţă de Darzin nu e personală. Îl urăşte din principiu, urăşte tot ce le face oamenilor din jurul lui, dar nu-l urăşte aşa cum ar face-o dacă el ar fi siluit-o. Şi, sincer să fiu, dacă ar fi făcut asta, probabil că l-ai fi omorât, oricât ţi-ar fi fost el de fiu. Însă sentimentele ei faţă de tine...

Am arătat cu degetul spre el.

— ...sunt mult mai complicate. În plus, ai şi gaeşul ei, prin urmare nu-ţi poate refuza niciun moft. Aşa că, fii bun şi potoleşte-mi curiozitatea: *a fost* viol, nu?

Therin m-a lovit.

Pentru o secundă, niciunul dintre noi nu s-a mişcat. Am simţit usturimea acolo unde inelul lui cu pecete îmi tăiase buza. Therin refuza să se uite la mine.

Din nou, am dat să plec.

— Unde te duci? m-a întrebat tata.

— Toată lumea îşi face treaba. Eu am de omorât o imitatoare.

Sincer vorbind, nu ştiu de ce lucrurile au mers prost.

Am rememorat tot ce s-a întâmplat de o mie de ori, cum ar fi fost dacă aş fi fost ceva mai înţelept sau dacă m-aş fi pregătit sub vraja Zdrobitorului de Lanţuri. Ori dacă i-aş fi cerut unui servitor să ducă scrisoarea lui Tishar, iar lady Miya ar fi rămas. Poate, dacă nu m-aş fi certat cu Therin, m-ar fi însoţit, ca să mă iau la trântă cu tine. Dacă Tyentso ar fi venit cu noi în loc să rămână la Câmpurile Ofrandelor ca să supravegheze apariţia unui posibil Marş spre iad. Poate dacă aş fi insistat ca Împăratul Sandus să mi se alăture, în loc să aştepte un semn pe nenorocitul lui de inel magic.

Atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

M-am dus în camera Olei singur.

76: TRĂDAREA

(Povestea lui Talon)

Ai răbdare, scumpule! Aproape am terminat, Kihrin. Cel puţin atât poate povestea mea să fie finalizată.

Plecarea din Palatul Albastru se dovedi tulburător de simplă.

Acum, când Kihrin înţelesese că talentul lui la furişat avea o sursă magică, o folosi ca să se protejeze atât pe sine, cât şi pe Galen în timp ce ieşiră din Cercul Superior. Nu ar fi reuşit să scape fără ea: odată Alshena ucisă, Înaltul Lord închisese întregul palat pentru doliu.

— Unde mergem? şopti Galen.

— La Butoiaşul Drept. E o cârciumă în Cartierul de Aramă, îl lămuri Kihrin.

Plecaseră purtând pelerine sallí şi pantaloni kef maronii şi nimic de pe ei nu avea culoarea albastră. Lăsaseră în urmă orice fel de bunuri preţioase şi se opriră doar atât cât Kihrin să-şi ia notele de recomandare de la templul lui Tavris, după care se îndreptară spre Cartierul de Aramă.

Kihrin nu mai avea nevoie de Casa D'Mon. Strânsese suficienţi bani ca să trăiască liniştit pentru tot restul vieţii. Destul pentru amândoi.

Butoiaşul Drept era gol aproape, clienţii preferând să zăbovească pe la tarabele ridicate de Anul Nou şi prin grădinile unde se servea vin. Kihrin nu dădu niciun semn că o recunoscuse pe femeia zheriaso care se ocupa de băuturi, adică pe Ola. El şi Galen se aşezară la o masă şi se relaxară o clipă. Finalizaseră primul pas.

— Pe cine aşteptăm? întrebă Galen.

— Vei vedea...

Vorbele îi fură întrerupte când se deschise uşa şi Thurvishar intră însoţit de sclava lui, Talea.

Kihrin le făcu semn să se apropie.

Toată lumea îl observă pe Thurvishar, nimeni nu-l putea trecea cu vederea. Zăbovi puţin în picioare, dominându-i pe cei doi băieţi, după care trase un scaun ca să se aşeze.

— Nu e ceva obişnuit pentru mine, le spuse Thurvishar. Dar recunosc că mă intrigă. Condoleanţe pentru mama ta! i se adresă el lui Galen.

— Mulţumesc! zise băiatul sec.

— E destul de simplu, explică apoi Kihrin. Am o propunere pentru tine.

Kihrin se opri când se apropie bătrâna chelneriţă zheriaso cu pielea neagră. Băiatul pretinse că nu o recunoaşte pe Ola şi îi făcu semn cu mâna să vină la masa lor.

— Presupun că ar trebui să comandăm ceva, spuse el privindu-l pe Thurvishar.

Bărbatul chel ridică o sprânceană. Cercetă cârciuma cu privirea de parcă locul nu ar fi putut să ofere nimic care să-i satisfacă gusturile rafinate.

— Ce-aveţi mai bun aici?

— Vin de struguri din Kirpis, lordul meu, din podgoria Lacul Curcubeului, îl informă Ola. E proaspăt. Din stocul de anul ăsta.

Bărbatul oftă.

— Atunci, o sticlă şi patru pahare.

Femeia privi spre cei trei bărbaţi.

— Patru?

Thurvishar păru amuzat.

— Mai uită-te o dată, femeie! Suntem patru la masă.

Thurvishar arătă cu capul spre Talea.

Ola îşi drese glasul.

— A, aveţi dreptate. Îmi cer iertare, lordul meu! Vă aduc îndată vinul, spuse ea, îndepărtându-se.

— Eşti fericită că stai cu Thurvishar D'Lorus? o întrebă Kihrin pe Talea.

Sclava îl privi pe Kihrin de parcă încă nu se lămurise în privinţa intenţiilor lui.

— Foarte fericită.

— Dar n-ai prefera să fii liberă?

Fata făcu ochii mari, şocată.

— *Foarte* nepotrivit! murmură Thurvishar.

Kihrin se întoarse din nou spre el.

— Ştiu că nu îl înghiţi deloc pe Darzin D'Mon. Şi mai ştiu că tu, el şi încă un bărbat puneţi ceva la cale împreună. Tu eşti cel care ne-a avertizat să ne ferim. Tu eşti cel care ştia că ascultam la uşă.

Kihrin se aplecă în faţă.

— Nu vreau decât ca Talea să fie liberă. I-am promis surorii ei...

— Sora mea? Ce e cu ea? îl întrerupse Talea.

— Ce păcat! exclamă Thurvishar. Vrei să-i explici tu sau mă laşi pe mine?

Kihrin trase adânc aer în piept şi se uită la Talea.

— Am cunoscut-o pe sora ta înainte să fie omorâtă. Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

Talea se uita la el ca o femeie ce tocmai fusese înjunghiată, şocată din cauza durerii.

Nu-i spusese nimeni că sora ei murise.

— Ştiu că banii mei nu înseamnă prea mult pentru tine, i se adresă Kihrin lui Thurvishar, dar l-ai scoate din minţi pe Darzin dacă i-ai dărui libertatea şi ai lăsa-o să plece. Sunt convins de asta.

Ola se întoarse şi desfăcu sticla de vin în faţa lui Thurvishar, după care turnă vinul negru în patru cupe metalice. Thurvishar îi mulţumi, dar nu bău.

Kihrin îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eşti cam paranoic?

Băiatul bău din paharul lui şi îl îndemnă pe Galen să facă la fel.

— Am duşmani care m-ar ucide bucuroşi doar pentru că am potenţial, îl lămuri Thurvishar. Dar permite-mi să repet ce-am înţeles: vrei ca eu s-o eliberez pe Talea şi să ţi-o dau ţie... pentru ce? Pentru posibilitatea că l-aş enerva pe Darzin?

Bărbatul chicoti şi sorbi puţin vin, strâmbându-se.

— Talea, draga mea, să nu bei chestia asta! Buzele tale merită ceva mai bun.

Fata se strâmbă, sugerând că avertismentul venise prea târziu.

— Îţi pot da bani. Ştiu cât ai plătit pentru ea. N-ai pierde nimic.

Kihrin ignoră privirea urâtă pe care i-o aruncă Talea. Nu conta că fata nu-l plăcea, ci doar că el o va elibera de dragul Moreei.

— După cum ai zis şi tu, banii nu înseamnă mare lucru.

Thurvishar făcu o pauză.

— Ce zici de harpa la care ai cântat atât de bine aseară? N-am putut

să nu bag de seamă aura de magie ce o învăluia precum un fir de mătase.

Inima lui Kihrin se opri.

— Mi-a fost furată azi-noapte.

Thurvishar clătină din cap şi mai bău puţin vin.

— Deranjant pentru amândoi.

Bărbatul o studie pe Talea cu ochii lui negri, apoi îşi îndreptă iar atenţia spre Kihrin.

— Atunci, mă voi mulţumi cu lanţul tău.

Kihrin îşi duse mâna la gât.

— Nu pot să-ţi dau...

— Ba poţi.

Thurvishar vârî mâna în roba sa şi scoase o pereche de talismane, doi dragoni smălţuiţi din argint.

— Amândoi te vor proteja împotriva clarvăzătorilor.[136] Nu sunt la fel de puternici ca obiectul purtat de tine, dar e suficient cât să-ţi împiedice familia să dea de tine. O poţi avea pe Talea, dragonii şi tăcerea mea... în schimbul pietrei tsali.

Expresia de pe chipul lui Kihrin se înnegură.

— Nu pot să fac asta... Şi de unde-ai ştiut?

Thurvishar zâmbi.

— Poate că nu mi-ai înţeles vorbele prea bine. Asta nu mai e doar o târguială din care te poţi retrage. Nu mai ai de gând să te întorci la Palatul Albastru, s-o trimiţi pe tânăra de faţă să-şi vadă de viaţă cu un zâmbet şi nişte bănuţi de cheltuială, în timp ce tu o să-ţi reiei viaţa de nobil răsfăţat. Ai de gând să fugi. Ca să faci asta, trebuie să-mi cumperi tăcerea, deoarece, chiar dacă nu te pot căuta pe tine cu mintea, ei bine, pe *el* pot, zise Thurvishar arătând cu degetul spre Galen, care se înroşi până în vârful urechilor şi mai-mai că izbucni în hohote de plâns.

— N-ai face asta... se împotrivi Kihrin.

Thurvishar ridică o sprânceană.

— Serios?

Kihrin se holbă la el.

— De ce ţi-o doreşti atât de tare?

— Fiindcă habar n-ai ce porţi tu la gât, îl lămuri Thurvishar cu un

---

136 Ar fi funcţionat împotriva tuturor, mai puţin împotriva mea. Asta înseamna că ar fi funcţionat împotriva tuturor, cu excepţia mea şi a lui Gadrith.

glas trist[137].

Kihrin duse mâna la ceafă şi atinse închizătoarea pe care n-o folosise niciodată. Nici măcar nu ştia dacă încă merge şi, în timp ce se chinuia s-o desfacă, îşi simţi degetele umflate, neîndemânatice şi grele. Îşi duse şi a doua mână la spate, dar nu reuşi şi se ridică în picioare.

— Nu pot, zise el, apoi se clătină.

— Nu vrei, îl corectă Thurvishar.

— Nu, adică...

În acel moment, Galen leşină, vinul se scurse din cana de metal pe care o ţinea în mână şi capul îi căzu cu un pocnet de masa din lemn. Kihrin se prăbuşi în genunchi. Deschise gura mare, uitându-se la Ola.

— Tu... tu...

— Îmi pare rău, Ochi-Strălucitori! murmură Ola. Ar fi băgat de seamă dacă n-aş fi umblat la vinul tuturor.

Confesiunea ei şoptită veni însoţită de sunetul Taleei care leşină, căzând într-o rână.

— Îmi pare rău!

Când întunericul se lăsă peste Kihrin, Thurvishar urlă:

— *Şarlatanie!*

După aceea, urmă un zgomot puternic ca un pocnet, o lumină orbitoare şi un curent puternic de aer încărcat de ozon[138].

Se lăsă tăcerea.

Talea deschise ochii, deşi, ca s-o spunem p-aia dreaptă, Talon deschise ochii. O parte din cârciumă luase foc. Oamenii intrară în panică, ţipând, dar lui Talon nu-i păsa decât de mirosul dulceag şi greţos al cărnii arzânde.

Talon alergă spre locul unde Ola zăcea pe pământ, fulgerată.

Thurvishar nu intenţionase s-o rănească pe Ola, dar lovitura lui orbească îşi făcuse până la urmă treaba. Vrăjitorul rezistase mai mult decât se aşteptase Talon – drogul acţionase mai încet decât în cazul celorlalţi[139]. Talon trebui să se lupte cu dorinţa de a-l ucide pe loc, o dorinţă nemăsurată de a-l face să plătească pentru moartea Olei, dar ştia că n-are cum.

---

[137] Fireşte că eram trist. Totul părea că începe să meargă foarte bine.

[138] În mod regretabil, bănuiesc că eu sunt responsabil de moartea Olei.

[139] Fiindcă sunt pe jumătate om, şi un vordreth rezistă mai mult la efectele alcoolului şi al drogurilor. Presupun că Talon ar fi trebuit să ştie asta dacă îmi citise vreodată gândurile, dar eu nu sunt uşor de descifrat, nici măcar de un imitator.

În schimb, Talon se aplecă peste trupul Olei.

— N-o să mori, îi murmură ea fostei iubite. Vom trăi veşnic împreună, noi două. Surdyeh ţi-a dus dorul. O să fim împreună. Vei vedea. Dar mai întâi am un lucru de făcut. Unul micuţ.

Talon se întoarse lângă Kihrin, schimbându-şi înfăţişarea. Vechiul lui duşman, Faris, se uita acum la Kihrin, fără o mână şi cu încruntătura de rigoare pe faţă. Avea să fie mai bine aşa. Martorii şi-l vor aminti pe Faris şi, în cazul lui, era simplu să pretinzi că e o luptă prea complicată ca să-l aduci vreodată înapoi viu, presupunând că avea să-l mai găsească cineva vreodată.

Şi nu avea să-l mai găsească nimeni[140].

Talon se aplecă şi îi atinse faţa lui Kihrin.

— Răţoi mic, eu şi Surdyeh am vorbit despre tine, îi spuse ea, deşi ştia că băiatul n-o aude. El a început toate astea. Când te-a dat Olei. S-a asigurat că ai deprins anumite talente. N-a avut nicio treabă cu lovitura de la Casa Kazivar unde l-ai văzut prima dată pe Darzin. Dacă ar fi să pun rămăşag, aş da vina pe Zeiţa Norocului pentru asta. Dar el lucrează pentru Împăratul Sandus şi m-a convins şi pe mine cu ideile lui. Am hotărât că aşa e cel mai bine. Ştiu că nu va fi plăcut, dar să trimiţi un copil la şcoală nu e niciodată o bucurie. Ai încredere în noi: noi o să suferim mai mult decât o să suferi tu.

Talon făcu o pauză scurtă.

— Deşi, ca să fiu sinceră, o să suferi de-o să te ia naiba.

Talon pipăi trupul lui Kihrin până când dădu peste inelul cu sigiliu din rubin. Zâmbi.

— Grifonul trebuie să zboare, câtă ea pe un ton afectuos, punând inelul pe un lanţ pe care şi-l petrecu în jurul gâtului[141].

---

[140] Chiar şi în ziua de azi există o recompensă pentru capturarea lui. N-a apărut nimeni s-o ceară.

[141] Un semn al disperării lui Therin, care îşi dorea atât de tare să-l recupereze pe Kihrin, încât se consultase cu biserica Thaenei după aceea. Din păcate, având în vedere simpatiile aparte ale Zeiţei Morţii pentru această chestiune, înţeleg de ce răspunsurile au fost întotdeauna neconcludente. Darzin şi-a folosit propriile metode pentru a afla unde e Kihrin – iar aceste metode au implicat capacitatea lui Talon de a căpăta amintirile celor pe care îi consumă. Aparent, Talon a dat greş în găsirea răspunsului, iar explicaţiile ei pentru eşec pe care i le-a dat lui Darzin l-au indus în eroare. Cred că pot afirma cu oarecare convingere că Bărbaţii Grifonului au cu siguranţă un imitator printre membrii lor. Nu sunt sigur dacă ăsta e un lucru bun sau teribil de îngrozitor.

Talon îl săltă pe Kihrin peste umăr şi ieşi din cârciumă, îndreptându-se spre docuri, unde aşteptau vasele cu sclavi.

77: CALEA LUI GADRITH

(Povestea lui Kihrin)

Presupun că e rândul meu, Talon, nu-i aşa?
Bine! Să-i punem capăt!

Un lacăt mare de fier încuia uşa de la fostul meu dormitor. Un lacăt care ar fi scos din minţi orice Cheie din Cercul Inferior. Un lacăt care te făcea să înjuri printre dinţi şi avertiza pe toată lumea să-şi aleagă altă ţintă mai uşoară. Probabil că mi-ar fi luat vreo douăzeci de minute ca să descui blestemăţia aia.

Din fericire, aveam o cheie.

Camera se schimbase puţin din câte îmi aminteam eu. Mi s-a părut ciudat când mi-a trecut prin cap că atât eu, cât şi camera îmbătrâniserăm cu patru ani. M-am apropiat tăcut de pat, fiindcă nu voiam să-i deranjez ocupantul, nefiind prea sigur că armura magică purtată era suficientă ca să mă ascundă. Ţineam o ţepuşă subţire de metal într-o mână şi, în cealaltă, sabia.

Patul era gol. Talon dispăruse. M-am aplecat să ating cearceafurile şi am înjurat. Lenjeria era caldă încă. Întârziasem doar cu câteva minute.

— Kihrin?

M-am întors şi l-am văzut pe Galen stând în uşă, cu gura căscată de uimire.

Încă aveam Vălul tras de pe ochi. L-am cercetat pe Galen cu atenţie. Speram că imitatorii nu se puteau ascunde în spatele tenyéului lor[142]. Am hotărât că Galen era chiar Galen şi nu Talon cu înfăţişarea schimbată, după care am vârât ţepuşa la brâu şi mi-am dus degetul la buze. M-am dus înapoi la uşa de bronz, am închis-o şi apoi am pus zăvorul.

---

[142] Se înşela. Imitatorii pot face asta, dar nu sunt aşa de sigur că se pot ascunde de privirea intensă a lui Kihrin pe care o învăţase cât stătuse pe Ynisthana.

Mi-am pus mâinile pe umerii fratelui... nu, pe umerii nepotului meu.

— Galen!

Părea mai mare acum. Trecuse de majorat cu mult timp în urmă. Părul avea şuviţe roşii ca ale mamei lui, dar semăna şi cu tatăl lui foarte mult. Galen se îmbrăcase după ultima modă, am bănuit eu, cu o misha albastră, cu mânecile şi tivul vopsite în negru, purtată peste pantaloni kef negri, care la nivelul ghetelor aveau nuanţe albăstrui. Sabia îi atârna la şold, iar pe pieptar străluceau şoimul brodat şi soarele în flăcări al Casei D'Mon.

A continuat să se holbeze uluit la mine, apoi m-a îmbrăţişat.

— Kihrin! Eşti chiar tu! Am crezut că văd o fantomă.

— Şi eu am pierdut numărul de câte ori am crezut că voi deveni o fantomă, dar am reuşit să supravieţuiesc, am răspuns, izbucnind în râs.

Hohotele nu s-au reflectat şi în ochii lui Galen, iar băiatul a lăsat braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Se pare că ai avut parte numai de aventuri grozave.

Fratele lui nu şi-a ascuns amărăciunea din glas.

— N-a fost chiar aşa, l-am contrazis.

— Nu? Nu e ca atunci când ai promis că vom pleca împreună, şi totuşi m-ai abandonat? Fiindcă mie aşa mi se pare că e.

Am inspirat adânc şi puternic şi m-am străduit cât am putut să nu ridic tonul.

— Ai vrea să auzi cum m-au biciuit până la sânge stăpânii de sclavi? Cum am purtat cătuşe la glezne atât de mult timp, că mi-au intrat în carne? Aşa crezi, că te-am abandonat? Ştii foarte bine că nu asta s-a întâmplat.

Galen pe care-l ştiam eu ar fi tresărit şi ar fi dat înapoi imediat, dar Galen din faţa mea se înăsprise. Nările i-au fremătat şi ochii albaştri s-au subţiat într-o fantă.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine? Ar trebui să ne comparăm rănile?

— Nu e o competiţie! m-am răstit la el.

— Totul e o competiţie, a rostit Galen. Am învăţat târziu lecţia, dar am învăţat-o.

Mi s-a pus o greutate pe inimă şi l-am privit debusolat.

— Îmi pare rău! N-am intenţionat să te părăsesc.

— Spui că îţi pare rău, de parcă asta ar repara lucrurile.

Am oftat.

— Nu sunt aici ca să încerc să...

M-am oprit când un urlet a răsunat pe hol.

Am încremenit amândoi.

Ţipetele nu reprezentau ceva neobişnuit în Palatul Albastru. Sclavii erau biciuiţi, iar uneori oamenii ajungeau să fie torturaţi fie pentru informaţii, fie pentru distracţie. Să nu mai vorbim de tămăduitori, care tratau, adesea, pacienţii, în palat... Oricare dintre aceste scenarii putea reprezenta o cauză raţională a urletelor.

Însă un alt ţipăt i-a urmat primului şi apoi încă unul. Eu şi Galen ne-am repezit la fereastra din capătul îndepărtat al coridorului. Ne-am uitat în Curtea Prinţilor şi am văzut mai mulţi servitori în livreaua albastră a Casei vânaţi şi doborâţi de soldaţi. Propriii soldaţi ai Casei D'Mon. Bărbaţii înarmaţi mergeau agale, mişcându-se neobişnuit de încet, dar fără ca săbiile lor să dea greş.

— Ce naiba? a exclamat Galen şocat.

M-a umplut o groază insuportabilă.

— Nu, am zis, e prea devreme. Mult prea devreme. Cum a ajuns aici aşa de repede?

Nu trecuseră decât câteva minute de când vorbisem cu Darzin. Crezusem – *noi toţi crezuserăm* – că avem destul timp la dispoziţie. Gadrith se dăduse la fund în toată perioada cât locuisem în Cercul Superior. Era răbdător şi precaut, şi întotdeauna, întotdeauna rămânea la adăpostul umbrelor.

M-am concentrat asupra inelului cu rubin.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu-mi permiteam să dezbat dacă procedam greşit sau dacă inelul dăruit de Împăratul Sandus era defect.

— Galen, trebuie să fugi. Părăseşte palatul şi du-te la Citadelă!

Am clătinat din cap.

— Sunt un idiot. Nici prin cap nu mi-a trecut că se va mişca atât de rapid.

— Cine? Despre ce vorbeşti? m-a întrebat Galen, privindu-mă printre gene. E vina ta?

— Galen!

M-am întins spre el şi l-am prins de braţ.

— Gărzile alea sunt moarte. Moarte, pricepi? Dar încă se mişcă. E lucrătura Mortului. Ţi-l aminteşti?

Aş fi putut folosi numele de Gadrith, dar l-ar fi zăpăcit şi mai rău.

Galen a clipit şi a încuviinţat din cap.

— Scumpă Thaena...

— Dacă se mişcă aşa, fără fereală, i-am zis, nu mai avem timp de palavre.

Cineva a bătut încet din palme în capătul celălalt al coridorului. Mi-a îngheţat sângele în vene. Când m-am răsucit, mi-am dus mâna la Piatra Cătuşelor de la gât: era călduţă, aşadar omul din faţa mea nu intenţiona să mă ucidă.

Gadrith D'Lorus stătea în capul holului, robele lui negre întinzându-se în jurul său pe podeaua de marmură.

— Adevăr ai grăit, tinere. Nu mai e timp de palavre. De fapt, nu mai e timp pentru nimic.

Zâmbetul lui m-a oripilat.

— Nu cred că am avut încă plăcerea, Înălţimea Voastră, dar trebuia să ne întâlnim odată în carne şi oase.

— Fugi! l-am îndemnat pe Galen, după care am tras sabia din teacă.

Gadrith şi-a înclinat capul şi s-a uitat la mine. Sabia din mâna mea a devenit roşie, incandescentă. Stratul de oţel care acoperea miezul drussian s-a topit şi a picurat pe jos. M-am bucurat că îmi făcusem vrăjile de protecţie împotriva focului. Sabia în sine rămăsese relativ neatinsă, fiindcă... ei bine... mă aşteptasem ca el să procedeze aşa. Acesta era şi motivul pentru care mă străduisem să găsesc o sabie care doar arăta că ar fi din oţel quuros.

— Eu...

Galen s-a întors ca s-o ia la goană.

Picioarele i-au îngheţat de parcă ar fi fost înfăşurate cu frânghii. În consecinţă, s-a prăbuşit cu o bufnitură puternică.

Îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea: *Bănuiesc că asta dovedeşte că nu e Talon,* dar consolarea mea n-a durat mult.

— Rămâi! a poruncit Gadrith. Insist.

Să mă lupt cu Gadrith de unul singur nu intrase în planurile mele. Văzut de aproape, în carne şi oase, asemănarea lui Gadrith cu aşa-numitul său „fiu" Thurvishar era cea mai slabă şi mai neconvingătoare dintre fantasme. Avea pielea palidă şi cearcănele de sub ochi îl făceau să arate ca un schelet. Părul negru îi pica în bucle aţoase în jurul feţei, precum firele de muşchi veşted, mort. Părea venit din iad, o impresie care nu mi se schimbase câtuşi de puţin de când pusesem ochii pe el prima dată, cu mai bine de patru ani înainte.

M-am holbat la el şi m-am întrebat dacă l-aş putea învinge. Însă

purtam destule talismane ca să fiu mai degrabă un vânător de vrăjitori decât un mag la momentul respectiv, reducându-mi repertoriul de farmece sau simple şmecherii precum recuperarea sabiei.

Cel mai probabil, nu.[143] Acesta era şi motivul pentru care insistaserăm toţi să-i oferim Împăratului Sandus onoarea de a fi el cel care îl doboară pe Gadrith.

Totuşi, nu prea aveam de ales. Cel puţin încă purtam Piatra Cătuşelor. Gadrith n-ar fi îndrăznit să mă omoare pe loc.

Dar în timp ce alergam spre el, podeaua de sub picioare s-a topit şi a început să curgă. Marmura s-a transformat în lichid, după care s-a întărit când picioarele mi se afundaseră deja până la glezne. Întreaga lungime a coridorului s-a ridicat, prinzându-mi braţele şi sabia. Eram practic crucificat. Şi pentru că magia nu mă afectase direct, talismanele nu mă ajutaseră deloc.

Thurvishar a păşit pe hol, în spatele tatălui său adoptiv.

— Adu-i pe amândoi! i-a poruncit Gadrith lui Thurvishar. Avem multe de discutat.

Alcătuiam un grup sumbru. Galen era leşinat sau se prefăcea, iar Gadrith nu părea dornic să înceapă conversaţia. Thurvishar a smuls câteva ace din robele lui şi s-a apucat să murmure peste ele în timp ce mergeam, după care le-a înfipt în misha pe care o purtam eu.

Talismane, mi-am dat seama. Făcea talismane *pentru mine,* excesiv de multe pentru dibăcia mea magică, asigurându-se astfel că nu pot face nicio vrajă singur.

— Cum ai ajuns atât de repede aici? l-am întrebat.

Trebuia să găsesc o cale să-i întârzii. Teraeth era undeva afară. Sandus era şi el undeva tot pe-acolo.

— Nu cred că ai fi avut la dispoziţie mai mult de cinci minute din clipa în care te-a anunţat Darzin.

Thurvishar m-a privit compătimitor, dar nu mi-a răspuns.

Bărbatul ne-a dus pe amândoi în sala mare de bal unde se strânsese şi restul familiei. Mulţi dintre ei nu ştiuseră că mă întorsesem până când n-am fost trântit la pământ, lângă ei. Aveam mâinile şi picioarele legate. Nu mă puteam mişca, nu puteam fugi, nu puteam să mă lupt. Nu puteam decât să mă zbat şi să lovesc cătuşele de marmura solidă,

[143] Cel puţin, avea un simţ realistic în privinţa sorţilor.

făurite să mi se potrivească perfect.

Soldaţii morţi, purtând încă uniforma casei, stăteau de pază, înşiraţi de-a lungul pereţilor, şi atenţia lor nefirească se îndrepta exclusiv spre ostaticii lor. Mi-am zărit unchii, pe Bavrin şi Devyeh – adică pe fraţii mei –, apoi pe străbătuşa Tishar. Mai erau prezenţi şi toţi verii şi verişoarele mele, pe care acum îi puteam numi nepoate şi nepoţi. Nimeni care să arate ca Teraeth totuşi, ceea ce însemna că încă se afla în libertate. Am simţit cum un nod neplăcut mi se pune în gât când am văzut-o pe lady Miya neclintită, zăcând pe podea lângă un Therin D'Mon livid şi pe altă lume.

— *Nenorociţilor!* Dacă...

— Dorm, m-a întrerupt Gadrith. N-am chef să mă ocup de magi acum.

Darzin a intrat în sala de bal în fruntea unui şir de tinere. Una dintre ele, am observat oarecum distrat, era Sheloran D'Talus, acum îmbrăcată în albastru[144]. Fata a alergat spre Galen şi s-a lăsat pe vine lângă el, făcând ochii mari când m-a observat.

— E toată lumea prezentă? a întrebat Gadrith.

Darzin a ridicat din umeri.

— Aproape toată lumea. Mai e un grăjdar care face probleme, dar nimic care să ne deranjeze treburile.

— Darzin, jegosule! Asta e familia ta! am zbierat spre el.

Darzin s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Voi fi capul familiei după ce terminăm treaba aici, a zis el, înclinând capul spre Gadrith. Ai tot ce îţi trebuie?

— Nu prea.

Gadrith a pocnit din degete spre doi zombi.

— Aduceţi masa aia aici!

Am privit cum morţii vii s-au supus poruncii. M-am gândit la opţiunile mele. Teraeth era liber. Trebuia să fie aşa, altfel, dacă l-ar fi întâlnit deja şi l-ar fi omorât, Darzin s-ar fi lăudat în gura mare cu asta. Imediat ce Teraeth şi Tyentso urmau să-şi dea seama că se întâmplase ceva, aveau să îl aducă pe Împăratul Sandus.

Din păcate, nu ştiam cât avea să dureze şi, indiferent ce urma să se

---

144 Sheloran s-a căsătorit cu Galen când băiatul a împlinit şaisprezece ani. A fost o nuntă frumoasă, chiar dacă i-a lipsit iubirea. Adică oricum nimic neobişnuit pentru nunţile regale.

petreacă aici, sigur nu avea cum să-mi placă. Nu-mi rămânea decât să descopăr ce-aş putea face. Talentul meu pentru magie nu funcţiona deocamdată şi, chiar dacă nu aş fi purtat toate talismanele acelea, puţin probabil să fi izbutit să învinge doi vrăjitori de calibrul celor doi D'Lorus. În plus, întreaga mea familie fusese adunată în acelaşi loc şi exista riscul de victime colaterale.

M-am trezit recunoscător că măcar Tyentso şi Teraeth nu fuseseră prinşi. Într-adevăr, din câte se părea, duşmanii mei habar n-aveau de existenţa lor.

Ideea aproape că m-a liniştit.

— Ăla pare puternic, a rostit Gadrith arătând spre fratele meu Bavrin. Aduceţi-l!

Bavrin s-a zvârcolit şi s-a împotrivit cât cadavrele umblătoare l-au săltat şi l-au împins spre masă. Şi el hotărâse că, indiferent de ce urma să se întâmple, nu-i va plăcea. Devyeh s-a ridicat şi s-a repezit să-şi apere fratele.

Gadrith i-a aruncat o privire iritată şi a întins un deget spre el. Am recunoscut gestul şi am urlat, însă prea târziu.

Scheletul fratelui meu s-a prăbuşit pe podea şi carnea lui a devenit o grămadă scârboasă de partea cealaltă a mesei.

S-a pornit un adevărat haos după aceea: oamenii au început să ţipe şi să suspine. Dar vocea lui Gadrith a străpuns vacarmul.

— Linişte! Acum, că înţelegeţi preţul revoltei, ţineţi-vă gura!

Necromantul s-a întors spre Thurvishar cu o expresie mâhnită.

— Fă ceva!

Bărbatul a încuviinţat din cap, apoi s-a îndreptat de spate şi şi-a plecat fruntea, concentrându-se. Prizonierii s-au potolit.

Thurvishar nu-i calmase, mi-am dat seama. Pur şi simplu oprise orice sunet ce venea dinspre ei. Era acelaşi truc pe care îl folosise în timpul duelului cu Jarith din trecut.

Gadrith s-a întors la treaba lui, iar eu am continuat să-i supraveghez pe cei din jurul meu. Aparent, nimeni nu avea arme asupra sa. Şi nu cred că exista vreo excepţie, fiindcă un vrăjitor şi-ar fi dat seama imediat.

Un strigăt întrerupt brusc mi-a atras atenţia din nou spre Gadrith, care îl aplecase pe Bavrin peste masă. Îl apucase de piept cu mâna ca o gheară, un gest pe care l-am recunoscut de pe vremea când îl spionasem pe Gadrith pentru prima dată. Am urmărit cum filamentele

subţiri de lumină pluteau peste pieptul lui Bavrin şi se uneau într-o sferă în mâna întinsă a lui Gadrith. Bavrin a început să se zbată, apoi trupul i-a încremenit şi nu s-a mai mişcat.

Gadrith a împins trupul lui Bavrin de pe masă şi a aşezat un cristal albastru neşlefuit, dar delicat, pe o bucată de catifea neagră: o piatră tsali.

— Nu! am rostit. Nu...

— Aduceţi-l şi pe acela! a poruncit Gadrith, arătând spre maestrul Lorgrin.

Mi-am amintit ce spusese Tyentso despre darul de vrăjitor al lui Gadrith: putea să scoată sufletul inferior din trupul cuiva şi să-i adauge puterea în propria persoană.

— Nu poţi să omori pe toată lumea de aici, la naiba! Crezi că Împăratul nu va afla ce faci?

Darzin s-a apropiat de mine şi mi-a ars una peste faţă. Am văzut negru în faţa ochilor când m-a izbit durerea. Am întors capul într-o parte şi am scuipat sânge. Când m-am uitat din nou spre ei, am observat că Gadrith îl omorâse deja pe Lorgrin şi punea o piatră galbenă lângă cea albastră.

— Să ştii că are dreptate, a zis Gadrith pe un ton obişnuit către Thurvishar, care îşi privea tatăl atât de inexpresiv, încât ai fi spus că ascultă un discurs despre cele mai bune recolte. Nu toţi cei de aici au material potrivit pentru o piatră tsali bună.

Bărbatul s-a oprit şi a îndepărtat vraja tăcerii din jurul lui Tishar.

— Salutări, dragă Tishar! Ţi-a plăcut trăsura? Am făcut-o pentru fratele tău, dar mai ales pentru tine.

Femeia cu sânge vanté părea lovită de trăsnet.

— Acum nu-mi mai place aşa de mult când ştiu că a fost atinsă de mâinile tale jegoase.

— Ah, vorbele tale mă întristează! a rostit Gadrith, făcând un semn cu mâna. Ea urmează!

— Gadrith, te rog, te implor! s-a jeluit Tishar când unul dintre morţii vii a prins-o de braţe.

— Vai de mine, dar asemenea rugăminţi stăruitoare înseamnă atât de puţin! a asigurat-o el.

— Gadrith, opreşte-te, am strigat.

Darzin m-a lovit din nou.

— Gura!

Tishar l-a scuipat pe Gadrith când soldaţii au adus-o la masă. S-a uitat în jurul încăperii în căutarea unei ieşiri. Ochii ei i-au întâlnit pe-ai mei.

— Te rog! a rostit ea, dar nu ştiu dacă mă ruga pe mine sau pe Gadrith.

Mă doare când mă gândesc la asta. Mă doare când îmi amintesc. Am văzut cum a murit. Am văzut cum nenorocitul ăla i-a scos sufletul din corp.

S-a transformat într-o piatră albastră splendidă. Firește.

— *Oprește-te!* am urlat, fără să-mi mai pese că Darzin urma să mă lovească sau să-mi facă ceva mai rău.

Ştiam că nu încerca să mă omoare, nu atâta vreme cât purtam Piatra Cătuşelor.

— Ce vrei?

Gadrith s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Oh! Chiar am sperat că mă vei întreba, deşi, tinere, n-ar trebui să pui întrebări ale căror răspunsuri le cunoşti deja. Ştii foarte bine ce vreau.

Am privit în jos, spre Piatra Cătuşelor, care mi se contura pe sub cămaşă.

— Asta vrei.

— Pe toţii demonii! a ţipat Galen. Dacă vrea aia, dă-i-o!

— Fiul tău e înţelept, l-a complimentat Gadrith pe Darzin.

Darzin a schiţat un zâmbet strâmb.

— Mulţumesc!

— Acum el urmează.

Gadrith le-a poruncit soldaţilor să-l aducă pe Galen.

Surâsul de pe faţa lui Darzin a dispărut.

— Poftim? Să-mi ucizi moştenitorul nu făcea parte din înţelegerea noastră.

Gadrith n-a răspuns şi s-a mulţumit să ridice o sprânceană.

— Este *fiul* meu, a repetat Darzin.

Fratele meu a traversat încăperea şi s-a aşezat în faţa lui Galen, care părea mai şocat de faptul că tatăl lui îi ia apărarea decât de moartea rudelor lui.

— Mai faci unul, i-a sugerat Gadrith. Ai spus că lui Kihrin îi pasă de el.

— Dă-i drumul! am zis.

Cât m-a durut să rostesc acele vorbe! M-a durut pentru că ştiam că Gadrith nu blufa, dar eu mai mult ca sigur că da.

Gadrith a dat din cap spre mine.

— Adică?

Am dat din umeri.

— Omoară-l! Omoară-i pe toţi dacă vrei! Nu faci decât să-ţi distrugi singurele elemente de târguială pe care le ai. Pe mine nu mă poţi omorî. Ştiu că nu poţi. Mă poţi desfigura, tortura, viola sau cine ştie ce îţi mai trece prin cap, dar ştim amândoi că nu e o chestie permanentă. Ai nişte zombi la dispoziţie, dar piatra mea nu mă lasă să mor. Şi n-am de gând să-ţi dau Piatra Cătuşelor. Şi nimic din ce faci nu mă poate convinge să ţi-o dau. Cât timp vrei să ne jucăm? Până când apare Înaltul General? Împăratul? Deja i-am trimis mesaj Împăratului, aşa că şansa ta de a ne lua prin surprindere s-a dus.

— Te referi la ineluşele alea de jucărie?

Gadrith a arătat cu mâna în direcţia mâinilor mele legate.

— Am dubii serioase.

— I-am spus înainte de asta că trăieşti! am mârâit. E pe drum.

Gadrith a zâmbit.

— Foarte amabil din partea ta! Nu aveam nevoie de asistenţă, dar nu sunt atât de vanitos cât să o refuz.

M-am luptat să-mi păstrez încruntarea de pe faţă, să nu mă uit la Galen, să nu mă trădez că de fapt îmi păsa de ce se întâmplă cu el.

Gadrith s-a întors spre Thurvishar.

— Spune adevărul în privinţa celor iubiţi? Chiar nu l-ar atinge nicio moarte?

Thurvishar a tresărit, de parcă ar fi sperat să nu i se pună întocmai această întrebare[145]. I-a aruncat tatălui său o privire furioasă.

— Spune-mi! s-a răstit Gadrith. Acum!

Când a tresărit din nou, mi-am dat seama despre ce e vorba: corectarea inerentă care venea după ce un ordin gaeş aproape că nu fusese respectat.

Thurvishar a oftat şi a arătat cu degetul.

— Ea.

Bărbatul a indicat-o pe lady Miya.[146]

---

[145] Cât se poate de adevărat. Vedeţi voi, n-aveam cum să mint.

[146] Cum am ştiut? În acelaşi fel în care ştiu multe taine. Este talentul *meu* de vrăjitor

— Nu-mi pasă de ea, am protestat, păstrându-mi calmul şi arătând în continuare dispreţ faţă de toţi. De ce mi-ar păsa de o sclavă vanté oarecare? Nu înseamnă nimic pentru mine.

Darzin a oftat şi şi-a frecat bărbia.

— Băiete, nici măcar eu nu înghit gogoaşa asta.

— Aduceţi-o! a poruncit Gadrith.

Aproape că mi s-a oprit răsuflarea când i-am văzut ridicând-o, încă leşinată, şi târând-o până la masă.

— Ascultă, chiar n-are sens...

Gadrith a format o gheară cu palma peste inima ei.

— Opreşte-te! am urlat. Opreşte-te! Te rog, opreşte-te! Dacă îţi dau piatra, laşi pe toată lumea să trăiască?

Am ştiut. Chiar şi-atunci, am ştiut că pe mine nu mă vor lăsa să trăiesc.

Gadrith s-a oprit, lăsând câteva fire de lumină să-i cadă printre degete înapoi în corpul ei.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin restul lumii, tinere. Nu-mi doresc decât ce porţi la gât. Moartea lor e importantă doar dacă mă ajută să-mi ating scopul.

Mi-am lins buzele.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul să-ţi pot dărui ce vrei!

Gadrith m-a cercetat puţin, după care i-a făcut semn cu mâna lui Thurvishar.

— Fă-o!

Darzin s-a întors lângă mine şi m-a ridicat violent în picioare.

— Să nu încerci vreo bazaconie! mi-a sugerat el când am simţit desprinzându-se legăturile din marmură.

Mi-am smuls braţul din mâna lui Darzin şi m-am jucat încet cu închizătorile lanţului. Trebuia să câştig puţin timp. Trebuia să amân lucrurile suficient de mult cât să...

Gadrith şi-a aşezat din nou gheara peste Miya.

— Voi număra până la trei.

Mi-am smuls Piatra Cătuşelor de la gât.

De data asta a fost uşor. I-am întins-o lui Gadrith.

— Poftim, e a ta.

şi motivul pentru care Gadrith m-a ţinut atâta timp pe lângă el. Atât voi spune deocamdată cu privire la acest moment.

Thurvishar a clătinat din cap şi s-a răsucit, de parcă nu s-ar fi simţit în stare să privească.

Degetele lui Gadrith au început să tremure când s-a îndepărtat de mama şi a luat nestemata din mâna mea.

— Eşti curajos, a zis el.

A vorbit calm, şi nu mi-am dat seama dacă emoţia exprimată de el era sarcasm sau sinceritate.

Şi-a pus rapid Piatra Cătuşelor în jurul gâtului.

Peste încăpere s-a lăsat liniştea. Nu auzeam sunetele vaierelor, deşi ştiam că morţii erau jeliţi în momentul respectiv. Totuşi, toată lumea părea că-şi ţine răsuflarea, de parcă ar fi aşteptat ca Gadrith să-şi calce cuvântul.

— Ei bine? a întrebat Darzin.

Gadrith şi-a dus mâna la gât şi a zâmbit.

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

Apoi bărbatul a dat din mână.

— Adu-l pe Kihrin! Lasă-i în pace pe ceilalţi!

Gadrith s-a întors şi a ieşit din cameră, morţii vii prăbuşindu-se în urma lui.

Acesta e sfârşitul poveştii mele.

Am pierdut. Voi aţi câştigat.

Iar noi toţi ştim ce se va întâmpla acum.

78: FARUL DE LA SHADRAG GOR

(Povestea lui Talon)

Asta e tot? Aici te opreşti?

Ah, Kihrin, n-am comentat nicio clipă că n-ai umplut golurile de pe vremea când ai fost sclav la bordul Nenorocirii, *dar nu poţi lăsa povestea aşa, în aer.*

Foarte bine! Presupun că eu am început toate astea, aşa că e corect ca eu s-o şi termin.

Kihrin nu se împotrivi mai deloc când Thurvishar D'Lorus îl luă de braţ. Se deplasă cu încetineala unui ameţit sau a unui rănit, dar apoi îşi ridică privirea spre vrăjitor.

— Ar fi fost mai bine dacă ţi-aş fi dat piatra cu mulţi ani înainte, nu-i aşa? Înainte să fiu răpit.

Din vocea lui răzbătea o mâhnire cruntă.

— Probabil, încuviinţă Thurvishar. Dar nu pot afirma că ştiu sigur.

— Unde mergem? În camera de invocaţii a bătrânului Pedron? În criptă? Kihrin nu uitase anumite conversaţii pe care le surprinsese mai demult.

— Încă nu, răspunse Thurvishar.

Vrăjitorul se opri şi privi fix spre o secţiune din perete care străluci, acoperită cu rune spiralate, în toate culorile curcubeului. Peretele se destrămă, transformându-se într-un val de ceaţă, şi Kihrin văzu dincolo de el o încăpere uriaşă din piatră naturală, aspră, cu nişte ferestre mari şi obloane. Noua cameră era luminată cu lumină magică. Locul putea fi oriunde.

— Stai puţin! ceru Talon.

Arăta ca Talea (deşi, mai bine zis, arăta ca Morea).

— Vin şi eu cu voi.

Thurvishar se încruntă spre imitatoare.

— Te-ai supăra dacă ai alege o altă înfăţişare?

Talon ridică din umeri şi luă forma lui Lyrilyn.

— Dar Talea unde e?

— În siguranţă şi departe de tine, răspunse Thurvishar. N-am de gând să te las să colectezi întregul set. Unde ai fost până acum?

— M-am prefăcut că sunt Înaltul Lord, în caz că se trezea cineva să pună întrebări. Nu-ţi face griji, mă întorc de strajă de îndată ce terminăm!

Talon îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Kihrin, înainte să-şi îndrepte iar atenţia spre Thurvishar.

— Mergem?

Thurvishar îi bloca drumul.

— Talentele tale nu sunt necesare aici.

Talon zâmbi.

— Ah, răţoi mic, nu fi aşa! În plus, cineva trebuie să fie temnicerul bietului copil câtă vreme tu şi Gadrith sunteţi ocupaţi cu vrăjile voastre. Ai prefera să fie Darzin? Nu cred că lucrurile ar merge bine cu el.

Bărbatul o studie atent.

— Bine! Mergi!

Ţinu deschisă poarta magică până când toată lumea trecu dincolo.

Intrară într-un turn de piatră gros, cu pereţii înclinaţi spre interior. De afară, se auzea un zgomot ciudat – ca un zăngănit înăbuşit. Thurvishar închise poarta, se opri, se încruntă şi privi în jur. Lăsase semne aici care să-i spună dacă apărarea farului fusese afectată. Iar semnele vorbeau de o breşă. Cineva trecuse pe aici şi apoi plecase.

Avea să-i spună lui Gadrith mai târziu, dar numai dacă era întrebat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Talon.

Thurvishar clătină din cap.

— Nimic care să te privească pe tine. Du-l sus! adăugă Thurvishar, şi ai grijă. Are de gând să fugă.

Kihrin îi aruncă lui Thurvishar o privire şocată.

— De unde...?

Talon ridică o sprânceană.

— Chiar... de unde?

— Nu contează, răspunse Thurvishar. Adu-l cu tine!

Talon se întinse spre Kihrin, dar el o respinse.

— Nu mă atinge! mârâi el.

— Vai de mine, răţoi mic, îmi răneşti sentimentele! îl înghionti ea.

— Bun!

Kihrin se întoarse din nou spre Thurvishar.

— Ştii că toată treaba asta n-o să meargă. Am adus prieteni cu mine. Ne vor găsi.

Thurvishar îi făcu semn lui Kihrin să urce o scară în spirală de la marginea turnului.

— Da, ştiu. Teraeth şi Tyentso. De fapt, Teraeth şi Raverí D'Lorus. Va fi o reuniune fascinantă când va afla Gadrith.

Thurvishar ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar nu vor ajunge aici la timp!

— Pari incredibil de sigur pe tine, spuse Kihrin.

— Sunt.

Bărbatul descuie o uşă din fier ascunsă sub palierul dintre două scări. O împinse pentru a-l lăsa pe Kihrin să intre.

— Vei rămâne închis până când vom avea nevoie de tine. Dacă te încălzeşte cu ceva, îmi pare rău că s-a ajuns aici!

Kihrin se uită înăuntru. Era o temniţă destul de mică, deşi părea mai curată decât majoritatea suratelor ei.

— De ce eşti atât de sigur?

— Ne aflăm în Shadrag Gor, răspunse Talon cu glasul plin de uimire. Ăsta e farul din Shadrag Gor. Am crezut că locul e doar un mit. Chiar există în afara timpului?

Thurvishar îi ignoră întrebarea.

— Nu-l omorî! Nu-l răni! Nu-l *mânca!* Nu trebuie să-ţi povestesc despre consecinţe în caz că ţi se întunecă judecata, nu?

Talon ridică din umeri.

— Ştiu de ce-l vrei. Gadrith nu i-a ucis pe *toţi* membrii familiei lui Darzin. Vă puteţi folosi de oricare dintre ei...

Talon scoase un gâlgâit când un câmp de energie verde se arcui din mâinile lui Thurvishar şi o lipi de perete. O împinse atât de tare, încât corpul i se deformă şi pulsă ca o rană. Talon încercă să-şi schimbe înfăţişarea, dar câmpul de energie se mulă după fiecare formă şi margine a ei, aşa că se văzu silită să se potolească.

— Am avut destul timp să cercetez cum să te manevrez, spuse Thurvishar. Sunt în avantaj. Fă cum ţi se spune sau te distrug! Ai priceput?

— Ar fi trebuit să te ucid în cârciuma aia când am avut ocazia,

mormăi Talon, dar, pe toţi demonii dacă nu eşti al naibii de atrăgător[147]!

Kihrin se aşează pe un scăunel, singura piesă de mobilier a camerei, ce se ţinea doar în două picioare, şi îl echilibră sprijinindu-se de perete.

— Nu băga în seamă trăncănelile lui Talon! De ce zici că o să dăm greş? Împăratul aşteaptă, Thurvishar. Ştie ce se petrece. Chiar dacă încercaţi să mă folosiţi ca ostatic, tot o să-l oprească pe Gadrith.

— O să daţi greş, din acelaşi motiv pentru care noi am reuşit să reacţionăm atât de rapid. Fiindcă timpul *se mişcă* diferit aici, în Shadrag Gor, explică Thurvishar. Poate că prietenilor tăi nu le va lua mult să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva rău. Dar, până când vor înţelege că planul s-a dus naibii, vor fi trecut mai multe săptămâni. Iar până atunci vei fi mort.

Apoi Thurvishar a plecat. Şi asta închide cercul, nu? Au trecut mai multe săptămâni, ne-am distrat de minune şi... ah, da... aud paşi pe scări.

Acum chiar s-a terminat.

Mulţumesc pentru piatră, răţoi mic! O să am grijă de ea.

[147] Nu pot decât să vă cer iertare: chiar aşa a zis. Credeţi-mă, egoul meu nu e atât de fragil cât să simt nevoia născocirii unor complimente.

PARTEA A II-A

SEPARAREA

(Thurvishar – o digresiune)

Între fiinţele umane s-a stabilit, în general, un consens cum că, dacă au de ales între viaţă şi moarte, cele mai multe vor alege viaţa. Viaţa, cu amanta ei mult iubită, Speranţa, este prevăzută cu infinit mai multe posibilităţi decât sora ei, Moartea. Oamenii îi spun Regina Ţinutului Păcii, dar tresar când numele ei este rostit din senin. Întotdeauna avem o bănuială sâcâitoare că Moartea e o păcăleală şi că, în Ţinutul Păcii, numai pace nu e. Că Moartea nu oferă nicio alinare. Ba mai rău, că Moartea e exact ceea ce preaslăvesc preoţii: un loc al justiţiei unde primim ce meritǎm.

Şi doar foarte puţini dintre noi sunt dornici să se privească în oglinda strălucitoare şi să-şi vadă reflexia. Căci noi toţi ne ascundem vinovăţia, toţi avem dorinţe şi toţi vom fi judecaţi pe nemeritate. Moartea este ultimul examen absolut şi presupun că majoritatea va dori să aibă cât mai mulţi ani pentru pregătire.

Încă nu. Scumpă zeiţă, încă nu!

M-am trezit cugetând la toate astea când am văzut un băiat de douăzeci de ani care şi-a oferit viaţa ca să-şi salveze familia de la moarte şi uitare. Mai erau câţiva în cameră care s-ar fi putut oferi voluntari să-l înlocuiască. Darzin l-a crezut un prost, fără îndoială. Iar Gadrith l-a admirat aşa cum ai admira un străin, o creatură din altă lume, pe care o poţi doar studia, dar pe care nu o poţi înţelege niciodată. Nu pot spune ce-aş fi făcut eu dacă aş fi avut aceleaşi opţiuni precum Kihrin.

În plus, aceasta nu e povestea mea.

79: ÎNCEPUTUL DEMONOLOGIEI

Kihrin căzu pe gânduri după ce-şi termină de depănat povestea în faţa imitatoarei. Clătină din cap.

— Juval l-a descris pe vânzătorul meu ca pe un tânăr care semăna cu Faris, spuse Kihrin. Nu m-am îndoit nicio clipă că el era vinovatul. Răzbunarea finală. Întotdeauna droga oamenii la Butoiaşul Drept. Când colo, tu ai fost de fapt, nu? Nu m-ai lăsa niciodată să scap.

— Nu te-aş lăsa niciodată să scapi? Ai petrecut cumva ultimii patru ani sufocat de Darzin? Am orchestrat fuga ta atât de bine, încât nici măcar tu nu ţi-ai dat seama.

Talon clătină din cap.

— Bănuiesc că am avut aşteptări prea mari dacă am sperat ca fiul meu să-mi arate puţină recunoştinţă.

— Nu sunt fiul tău.

— Ai fost fiul lui Surdyeh şi al Olei. Iar ei sunt în mine.

Kihrin se repezi spre ea, dar grilajele îl blocară.

— Din cauza ta am avut suflet gaeş.

— Şşş! exclamă Talon. Linişte! Hai să fie o surpriză pentru ceilalţi, vrei?

Se opriră amândoi când auziră sunetul paşilor venind de deasupra. Cineva fluiera o melodie sprinţară. Kihrin simţi un gol în stomac când recunoscu persoana.

— Salut, Darzin! spuse el.

Lordul Moştenitor al Casei D'Mon rânji.

— Salut, frate mai mic! Eşti pregătit să mori?

Kihrin dădu din cap că nu.

— Nu ştiu. De când sunt aici?

— De trei săptămâni, mai mult sau mai puţin.

Darzin zâmbi spre Talon, apoi îi luă mâna şi i-o sărută elegant.

— Ţi-a făcut necazuri?

— A fost un băiat *foarte* cuminte, replică Talon.

— Nu, interveni Kihrin. Am hotărât. Ăsta nu e un timp potrivit pentru mine. Ce-ar fi să nu te mai întorci niciodată?

— Adu-l! ceru Darzin, strâmbând din nas. S-a pârguit bine, nu-i aşa?

— Vezi vreo cadă în temniţa asta? se răsti Kihrin.

— M-am oferit să-l spăl cu limba, dar a refuzat, se plânse Talon.

Talon deschise uşile celulei şi dădu naştere unui tentacul lung, violet, care se înfăşură în jurul braţului lui Kihrin.

Darzin zâmbi răutăcios.

— Mda, ei bine, îmi imaginez şi de ce.

Darzin îl apucă pe Kihrin de celălalt braţ şi îl legă.

— Să mergem! Avem întâlnire cu un vechi prieten.

Kihrin îl privi nedumerit şi Darzin chicoti.

— Ţi-l aminteşti pe Xaltorath, nu? îl întrebă Darzin râzând. Pe toţi zeii, ce faţă ai făcut, puştiule! Mă jur că a meritat tot chinul!

Talon se întinse şi rupse lanţul cu lacrimi de stele de la gâtul lui Kihrin.

— Sunt surprins că n-ai făcut asta în toate săptămânile care au trecut.

— Speram că mă vei lăsa să-l mănânc, recunoscu ea, apoi ridică din umeri. Dar, pentru că n-o să se mai întâmple acum, mă mulţumesc cu o comoară mică.

Talon îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Kihrin şi ascunse lanţul, înainte să-l urmeze pe Darzin. Cei trei porniră spre locul unde îi aştepta Thurvishar, lângă poarta deschisă.

— Thurvishar? strigă Talon.

Vrăjitorul se uită întrebător spre imitatoare.

— Da?

— Prinde!

Talon îi aruncă o piatră mică, fină la pipăit, dar simplă.

Ochii lui Kihrin se făcură mari. Îi aruncă o privire furioasă şi plină de amărăciune lui Talon, dar nu explică de ce găsea „darul" lui Talon pentru Thurvishar atât de supărător.

Bărbatul prinse piatra şi se uită la ea.

— Ce-i asta?

— Un suvenir care să-ţi amintească de el, răspunse Talon făcându-i cu ochiul. Sunt sigură că vei găsi o cale potrivită prin care să-l foloseşti.

— Talon, eşti o scorpie, exclamă Kihrin.

— Aveai dreptate, replică ea. Chiar *a fost* un pariu pentru fraieri.

Femeia încă râdea când trecură toţi prin poartă şi Thurvishar închise portalul magic în urma lor.

Kihrin nu mai văzuse niciodată cealaltă parte a ascunzătorii lui Galen, cripta de sub pământ construită pentru Înaltul Lord D'Mon. Însuşită de Pedron, de fiul său, Therin, şi, mai târziu, de Darzin. Totuşi, recunoscu locul. Îl simţi până în oase din cauza frigului ce domnea acolo. Putoarea de mort stătut şi de otravă proaspătă îl dăduseră de gol. Tenyéul camerei vibră, urât şi diabolic. Fiecare suprafaţă pietroasă fusese decorată cu litere sculptate minuscule, formând spirale şi vârtejuri de vopsea roşie ca sângele.

Nu, nu vopsea. Fireşte că era sânge adevărat.

Thurvishar veni şi el din urmă, închizând poarta către Shadrag Gor. Gadrith aştepta în faţa unui altar de piatră negru, luminat de lumânări. Cătuşele stăteau în colţurile altarului. Gadrith ţinea în mână o armă urâtă, înfiorătoare, o drăcie bifurcată, ţepoasă, al cărei singur ţel părea a fi găurirea cărnii şi sfâşierea ei în bucăţi mari.

Darzin fluiera în timp ce îl trăgea pe Kihrin spre zona ritualului final.

— E chiar mai elaborat decât ultima dată.

Gadrith păru amuzat de măgulirea lui Darzin.

— E mai important decât ultima dată.

Thurvishar privi spre Kihrin.

— Am pictat literele sculptate la Shadrag Gor, într-o cameră cu aceleaşi dimensiuni, apoi am folosit magia ca să le transferăm aici. Astfel, nu ne-am mai bătut capul cu cât timp ne va lua să facem asta.

Darzin ridică din sprânceană.

— Dar n-a întrebat.

Thurvishar îl ignoră, îndreptându-se spre capătul camerei ca să stea în spatele altarului.

— Să nu-ţi uiţi versurile, Darzin! Aminteşte-ţi că e vorba de familia ta, aşa că tu va trebui să faci ritualul.

— Ah, deci d-aia nu te-au ucis până acum! Chiar mă întrebam.

Kihrin se uită la Darzin.

— Veşti bune, Darzin, eşti pe punctul de a-ţi demonstra utilitatea.

— Gura! se răsti Darzin.

Bărbatul îl târî pe Kihrin la altar şi îl împinse pe el.

— Ajută-mă! îi ceru Darzin lui Thurvishar.

Se luptară amândoi cu Kihrin să-l aşeze pe altar, după care îi prinseră încheieturile mâinilor şi gleznele cu cătuşe. Făcură iute şi o vrajă ca să-i închidă gura, deoarece Kihrin refuza să se oprească din blestemat.

— Trebuie să mi-o amintesc pe-aia cu morgajul şi capra, spuse Darzin. Isteaţă!

— Să-ţi amintesc că, acum, timpul se mişcă normal? întrebă Gadrith. Nu vreau ca Sandus să mă găsească aici.

— Nu, stăpâne. Îmi pare rău!

Darzin făcu o plecăciune, postura lui arătând că nu se simte prea comod. Îşi luă poziţia dincolo de altar şi se apucă să facă o incantaţie.[148]

La început, nu se întâmplă nimic. Totuşi, o arcadă ce ducea spre diverse morminte, temniţe şi vestibuluri deveni mai întunecată decât coridoarele luminate cu magie. Acel întuneric era mai puţin lipsă de lumină şi mai degrabă un abis palpabil, o absenţă atât de profundă, încât căpătă un caracter aparte, numai al ei.

Din beznă, se ivi Xaltorath.

Era mai mic decât atunci când îl văzuse Kihrin cu patru ani în urmă. Purta un soi de armură împodobită, care nu părea să-l protejeze prea bine. De fapt, îi accentua şi mai mult ciudăţenia.

— Xaltorath, te-am chemat aşa cum o cer vechile tradiţii, îi spuse Darzin.

VĂD. ŞI TE AFLI AICI GATA SĂ-ŢI SACRIFICI FRATELE MAI MIC, A CĂRUI MOARTE NU VA FI UN SACRIFICIU PREA MARE?

Thurvishar şi Gadrith schimbară priviri îngrijorate.

— Nimic din invocarea ta nu spune că trebuie să fie cineva căruia să-i duc dorul, protestă Darzin. Ne curge acelaşi sânge prin vene. Nu e destul?

POATE. VOM VEDEA.

Forma lui Xaltorath se schimbă atunci, plutind precum apa şi, când se opri, se transformă într-o parodie ridicolă a Tyei, Zeiţa Magiei.

---

[148] Fiindcă nu intenţionez să arăt publicului o invocare atât de vătămătoare precum cea a lui Xaltorath, ritualul în sine nu va fi descris aici. E mai bine ca unele lucruri să se piardă în negura timpului.

Semăna cu o femeie frumoasă cu pielea roşie, care arăta dură ca bronzul şi fină precum sticla. Ochii îi străluceau roşii, iar braţele şi picioarele ei nu mai erau pictate în roşu-aprins, ci în cerneală albastră. Părul părea că-i luase foc. Armura aurie o acoperea şi mai puţin. Purta mai multe bijuterii decât haine.

Kihrin se zvârcoli. Ar fi vrut să spună ceva, dar vraja îl gâtui.

Xaltorath sfâşie tăcerea magică dând din mână, după care se apropie de altar, sprijinindu-şi coapsa de marginea lui.

BUNĂ, FRUMOSULE! ŢI-A FOST DOR DE MINE?

Kihrin trase cu putere de legăturile ce-l ţintuiau de altar.

— Pleacă de lângă mine!

Xaltorath îşi trecu degetele peste burta lui.

HMM! BIATA PĂSĂRICĂ! AI CUNOSCUT ÎMPREJURĂRI ŞI MAI BUNE.

Zeiţa îi făcu cu ochiul, glumind cu el, dar îi ignoră pe ceilalţi bărbaţi din încăpere.

VREI SĂ NE DISTRĂM?

— Nu cred că asta se poate numi distracţie! se răsti Kihrin.

Xaltorath clătină din cap.

AH, DAR EU MĂ VOI DISTRA. NOI DOI AM PUTEA PETRECE O ETERNITATE BUCURÂNDU-NE DE IDILA NOASTRĂ. NE-AM DISTRA ATÂT DE BINE ÎMPREUNĂ! ŢI-AŞ DA TOT CE ÎŢI DOREŞTI.

Kihrin clătină din cap.

— Nu prea cred.

Xaltorath se schimbă din nou, deşi nu semnificativ. Pielea roşie ca sângele deveni precum scorţişoara şi trupul îşi pierdu din curbele voluptuoase.

Trăsăturile îi rămaseră mai mult sau mai puţin la fel, dar părul ca flacăra căpătă o nuanţă mai bogată – un roşu atât de închis, încât părea negru, adunându-se într-o singură şuviţă groasă ce pornea din frunte şi se oprea la ceafă.

*** SERIOS?*** întrebă ea din nou, torcând ca o pisică.

Kihrin scoase un sunet ce aducea cu un scheunat.

— Nu, spuse el. Nici măcar pentru ea.

UN EROU. GATA SĂ SE SACRIFICE.

Xaltorath se îndreptă de spate şi se uită spre Darzin.

AI DREPTATE: E PERFECT. DĂ-MI-L PE TOT, INIMĂ ŞI SUFLET, ŞI VOI FACE TOT CE-MI CERI.

Darzin zâmbi.

— Cu plăcere!

Bărbatul luă cuţitul şi, fără să mai stea pe gânduri, îl înfipse până la plasele în pieptul lui Kihrin.

Kame ura Anul Nou. Banii erau frumuşei şi Kame nu ducea niciodată lipsă de clienţi dornici să se furişeze pe o alee sau să vină cu ea la casa de plăceri. Totuşi, întregul oraş părea încărcat de fire subţiri de energie, gata să explodeze. Câştiga mai mult, dar se alegea şi cu răni mai multe. Uneori, avea senzaţia că preţul plătit Caselor Albastre era mai mare decât tot metalul adunat cu râvnă de ea.

Rătăci pe la colţul unui depozit de la docuri, privind cum marinarii îşi descarcă vasele, profitând de vremea încă bună înainte să pornească spre alte porturi. Kame căuta hoinari, pe cei pierduţi de turmă, bărbaţi care aveau la dispoziţie câteva ore libere. De fapt, chiar şi câteva minute ajungeau. Cei mai mulţi marinari erau deja pe ţărm, bându-şi minţile prin taverne sau împreunându-se cine ştie prin ce cuibuşor. Se întoarse când auzi clipocitul apei.

O fiinţă umană uriaşă, caraghioasă, se bălăcea la mal; era de trei ori mai înaltă decât orice om înalt şi fără nicio culoare naturală. Avea pielea albă, cu excepţia zonelor de pe corp verzi sau purpurii, iar mâinile îi arătau de parcă şi le înmuiase în sânge. Monstrul se mândrea cu o coadă lungă care plesnea pământul din spatele lui întocmai ca a unui crocodil. Demonul rânji când cei câţiva oameni de pe docuri îl observară. Începură să urle îngroziţi.

Kame încremeni. Era imens, uriaş, oribil. Era...

Demonul o zări, zâmbi cu un rictus imposibil de obscen şi se întinse spre ea. Femeia începu să ţipe şi nu mai încetă.

Sângele stropi dalele de piatră şi pereţii depozitului, dar Xaltorath nu se opri ca să se bucure de victima sa.

Avea un program de urmat.

80: PALATUL ALBASTRU

Teraeth se mişcă imediat ce Darzin se retrase în Palatul Albastru.

Trebuia să i-l înmâneze Lordului Moştenitor; bărbatul se mişca, nu glumă. Darzin o luă la goană de îndată ce ieşi din raza vizuală a Primei Curţi, alergând de parcă era urmărit.

Ei bine, chiar *era* urmărit, dar Teraeth putea să jure că Darzin nu ştia asta.

Drumul parcurs în fugă îi aminti cât de mari erau clădirile regale. Darzin nu părea că vrea să folosească aripile palatului dedicate în mod special membrilor regali, ci pasajele mai mici din cartierul servitorilor, unde se depozitau alimentele.

Teraeth coti şi el după Darzin şi se opri.

Coridorul era gol.

Teraeth făcu o pauză, dar nu auzi nici paşi, nici şuierul întretăiat al plămânilor lacomi să primească aer după efort. Nimic.

Îşi folosi viziunea să treacă de Primul Văl, în caz că Darzin apelase la cine ştie ce iluzie sau deghizare magică. Nimic.

Teraeth se concentră asupra inelului cu rubin.

— Majestatea Voastră, avem o problemă. Mi-ar fi de mare folos...

Se auzi o bătaie din palme şi simţi un curent puternic de aer.

— ...ajutorul vostru.

Împăratul Sandus stătea lângă el.

— Care e problema?

Teraeth nu pierdu vremea cu amabilităţi.

— E posibil ca Darzin să fi folosit un soi de transport magic. Eram în spatele lui când a dispărut brusc.

Sandus căzu pe gânduri.

— Bine, să vedem dacă a lăsat vreo urmă!

Împăratul îşi mişcă mâinile într-un fel ciudat, răsucindu-le de mai multe ori. Urme fine de energie se conturară pe podea, pe pereţi, pe

margini, pentru a se uni mai apoi pe o anumită porţiune dintr-un zid ca o masă de rune şi semne strălucitoare.

— O poartă, rosti Teraeth, recunoscând indiciile. O poartă ascunsă.

— O poartă ascunsă încuiată, îl corectă Împăratul Sandus, care, foarte probabil, duce la locul unde se ascunde Gadrith.

— O puteţi descuia?

Împăratul zâmbi sinistru.

— Ar fi plăcerea mea cea mai mare.

Tyentso stătea la masa ei de la Câmpul Ofrandelor, privindu-şi paharele şi dorindu-şi ca altcineva – *oricine* – să fi născocit o metodă pentru depistarea invaziilor demonice. Ar fi preferat să se afle alături de Teraeth şi de Kihrin ca să-l pună la punct odată pentru totdeauna pe nenorocitul de Gadrith.

Desigur, senzaţia de „la naiba cu voi toţi" când făcea divinaţii magice majore în mijlocul oamenilor compensa totuşi suficient de bine.

Metoda depistării era destul de simplă: demonii erau fiinţe cu energie, atraşi şi hrăniţi cu surse de energie suplimentară. Nu provocau incendii doar pentru că râvneau după distrugeri; ei se hrăneau şi din căldura rezultată. De aceea, orice zonă cu demoni eliberaţi şi turbaţi fluctua între cald şi rece în moduri uşor recognoscibile, dacă ştiai unde să te uiţi.

Paharele din faţa ei formau un soi de hartă a temperaturii în tot oraşul. Tyentso putea să ghicească dintr-o privire străzile unde îşi făceau de cap khilinii şi care dintre case erau suficient de bogate, ca să-şi permită vizite din partea Oamenilor Gheţii.

Cineva puse o cană cu ceai verde fierbinte lângă ea şi, când Tyentso îşi ridică privirea, zări o femeie khorveshană care îi zâmbea.

— Ai zis că nu vrei bere, explică Tauna, aşa că m-am gândit că poate ai prefera altceva.

— Mulţumesc! murmură Tyentso, care dădu să se întoarcă spre tânără, dar chiar atunci un fulger albastru îi atrase atenţia. Stai puţin, ce-a fost...

Tyentso se concentră. Sesiză un val de aer rece în Cercul Superior, dar fără niciun vârf fierbinte care să-i sugereze demoni eliberaţi sau distrugeri. Studie harta, după care făcu ochii mari când îşi dădu seama ce alt fel de magie ar putea atrage căldura, fără să ofere nimic în

schimb.

— Necromanţie, şopti ea.

Anomalia apăruse în zona Palatului Albastru.

Tyentso se concentră asupra inelului de pe deget, activând legătura care îi dădea voie să discute cu Împăratul.

Nu se întâmplă nimic.

— Pe toţi demonii!

La poarta principală a moşiei D'Mon nu se vedea nicio gardă şi nimeni nu se împotrivi când Tyentso îşi folosi magia să ridice zăvorul şi să deschidă uşa.

Ceva nu era în regulă.

Femeia se uită în jur, prin Prima Curte. Urmele de violenţă deveniră clare, dar, în afară de un morman de cadavre ce zăceau la intrarea grajdurilor regale, nimic altceva. Un cal masiv, gri cu alb, stătea peste leşuri de parcă ar fi fost un soldat numit să protejeze morţii. Animalul îşi întoarse capul şi necheză spre Tyentso de parcă ar fi vrut s-o provoace să se apropie de copitele lui puternice.

— Oricine ai fi, întoarce-te şi pleacă! se auzi o voce.

Înaltul Lord Therin stătea în picioare lângă uşile principale ce separau Prima Curte de palatul din spate. Părea că fusese în mijlocul unei bătălii şi avea o sabie în mână.

— Therin? întrebă Tyentso. Ce s-a întâmplat aici? Unde sunt gărzile voastre?

— Moarte.

Bărbatul întinse sabia în faţă ameninţător.

— Am fost atacaţi, dar Împăratul e aici acum. Îţi sugerez să găseşti adăpost până când se vor termina toate astea.

Therin zâmbi trist.

— Şi nu e doar o sugestie.

Tyentso se holbă la el un moment.

— Da, bineînţeles, Înalt Lord. Sunt sigură că ai dreptate.

Niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Nu pot să nu observ că nu pleci, adăugă Therin.

— Amuzant! Nu pot să nu observ că tu nu eşti Therin, răspunse Tyentso.

Talon o privi printre gene.

— Ce m-a dat de gol?

— Să fiu sinceră, am ghicit, dar mulţumesc pentru confirmare!

Tyentso râmji şi îşi lăsă capul într-o parte, uitându-se în spate, pe lângă Therin.

— Unde ai fost?

Teraeth coborî în curte. Ca şi Therin, arăta de parcă luptase în linia întâi.

— Pe partea cealaltă a continentului, aparent. Mă ocup eu de aici înainte. Vezi dacă există vreun supravieţuitor!

Talon oftă.

— E prea târziu pentru supravieţuitori, răţoilor. Voi doi ar trebui să vă căraţi cât încă aveţi o şansă.

Tyentso începu să păşească într-o parte, dându-i târcoale lui Talon (care încă arăta ca o copie fidelă a lui Therin).

— Unde e Împăratul? îl întrebă ea pe Teraeth, fără să-şi ia ochii de la imitatoare.

— În port. A apărut nu ştiu ce problemă acolo.

— Probabil că e Xaltorath, spuse Talon. Nu plecaţi! Am de discutat multe cu amândoi.

Tyentso săltă mâna şi o parte a pământului se ridică, formând un zid între ea şi Talon. Imitatoarea mârâi şi se repezi în faţă, dar zidul o împiedică să meargă mai departe.

— Ai uitat pe cineva?

Teraeth îşi scoase cuţitele de la brâu.

Talon se răsuci pe călcâie.

— A, da! Micul frumuşel ucigaş al lui Kihrin. Ce păcat că n-ai avut mai mult timp cu el. L-ai fi putut cuceri până la urmă.

Pe faţa lui Teraeth nu apăru nicio expresie.

— Kihrin nu e mort.

— O, ba da, mă tem, însă am veşti bune: cred că Darzin mă va lăsa să-i mănânc trupul.

Talon râmji.

— Hei, poate atunci chiar vei avea şanse să-ţi faci mendrele cu el!

Teraeth lansă atacul.

Când se repezi spre ea, Talon îşi întinse braţul mai iute decât puteau vedeau ochii. Braţul se lungi, se transformă şi îşi pierdu orice calitate umană. Era acum un tentacul subţire şi şerpuitoare, cu lame ascuţite

fioroase, acolo unde o caracatiţă ar fi avut ventuze[149]. Lovitura mortală trecu prin locul unde iluzia lui Teraeth zăbovise un moment mai înainte.

Talon izbucni în râs.

— Aha! O adevărată provocare să înţeleg.

După ce termină de vorbit, Talon simţi cum lama ascuţită a unui cuţit îi sfâşie spatele. Mai formă un tentacul din muşchi şi lovi cu el, provocând de data asta un şuierat de durere şi stropi de sânge aruncaţi pe dalele de piatră.

Talon se răsuci, iar pe pielea umerilor, a spatelui şi a coapselor îi apărură ochi care să o ajute să găsească asasinul.

— Ar trebui să fugi, micuţule vanté.

— Şi să ratez şansa de a ucide un imitator? spuse Teraeth. Nu m-aş ierta niciodată că am lăsat să treacă pe lângă mine o asemenea ocazie.

— Dar chiar o să treci pe lângă ea! pufni Talon. Faptul că nu-ţi pot simţi mintea mă tulbură, dar nu-ţi face griji, oricum nu mă voi hrăni din creierul tău.

— Încearcă-mă totuşi!

Teraeth reapăru şi se aruncă peste ea cu ambele cuţite întinse. Când Talon îşi repezi braţele spre el, Teraeth îi tăie picioarele, dar membrele ei dădură naştere unor lame zimţate, ca să răspundă la fel de agresiv.

— Ce vei face? se amuză ea.

În acel moment, Talon nu mai arăta deloc ca o ea, ca o fiinţă umană, ci mai degrabă ca o creatură pogorâtă din cel mai urât coşmar.

— Nu-mi poţi tăia braţele. Nu mă poţi decapita. Nu am organe pe care să le răneşti. Nu am vene din care să sângerez. Şi totuşi... ah, răţoi mic, ce de lucruri pot eu să-ţi fac...

Talon se răsuci şi hohoti, sfâşiind aerul în toate direcţiile.

— Nu te ascunde, răţoiule! Îmi doresc enorm să te cunosc mai bine. Pari foarte distractiv.

El nu-i răspunse.

Talon aşteptă o secundă, dar, când Teraeth nu se mişcă şi nici nu-i răspunse, crezu că era posibil ca tânărul să fi fugit pe furiş. Formă tentacul după tentacul, pe care le învârti prin aer, luptându-se cu spaţiul de parcă ar fi vrut să-i ghicească ascunzătoarea la nimereală.

---

[149] E firesc să ne întrebăm dacă nu cumva ar putea exista o legătură între imitatori şi Fiicele Laakăi.

Unul dintre braţele ei se izbi de ceva, auzi un geamăt, zări stropi de sânge şi, preţ de o clipă, iluzia lui Teraeth se destramă... suficient ca ea să vadă unde se află acesta.

Talon nu ezită. Îşi îndreptă toate braţele spre el, ca o creatură obscenă a mării, înconjurându-şi asasinul cu tentaculele ei. Se lăsă copleşită de frumuseţea măcelului când îl sfâşie în bucăţi pe vanté, bucurându-se de fiecare rană aşa cum s-ar fi bucurat de fiecare mângâiere a unui amant.

Atunci simţi cum e înjunghiată în ceea ce putea fi considerat spatele ei (măcar că se afla în partea opusă locului spre care îşi îndreptase atenţia) şi fantasma pe care o îmbrăţişase se fărâmă în fire de vapori magici. Se prăbuşi la pământ, fără să se mai poată mişca, zvârcoli sau modifica forma vreunui muşchi. Vârful unei suliţe uriaşe din argint îi ţintuia trupul.

Teraeth deveni vizibil. Nu avea nicio rană.

Vantéul încercui masa de tentacule şi carne care zăcea încremenită şi tăcută pe jos.

— Kihrin ştia că te afli aici, îi spuse Teraeth. Ştia de mulţi ani. A avut destul timp la dispoziţie să pregătească felul în care se va ocupa de tine[150].

Teraeth se întinse spre masa informă de carne şi smulse din mijlocul ei colierul cu diamante din lacrimi de stele. Se holbă la bijuterie cu o expresie de groază pe faţă.

Se răsuci pe călcâie şi plecă în goană după Tyentso.[151]

Tyentso găsi şi restul membrilor familiei D'Mon care supravieţuiseră, o masă înghesuită de nobili ce plângeau tăcuţi peste trupurile celor morţi. O tânără cu părul roşu încerca să-l trezească pe Înaltul Lord.

---

[150] Bănuiesc că suliţa este geamăna celei ţinute de Kihrin când a vrut s-o surprindă pe Talon în camerele sale. Probabil că ar fi fost fermecător să se ocupe de ea. Oricum, bine procedat!

[151] Speculaţiile despre soarta imitatoarei, cunoscută ca Talon, au luat-o razna. Din câte ştiu eu, a fost ultima dată când cineva a mai văzut creatura. Mai târziu, Teraeth a depus mărturie că era prea preocupat de soarta lui Kihrin ca să se mai asigure că o distrusese definitiv. Iar suliţa fermecată, care o ţinea paralizată, nu ar fi dus la un sfârşit permanent. De vreme ce trupul ei nu a fost găsit ulterior, trebuie să presupunem că umblă liberă pe undeva, prin lume.

Când Tyentso intră în sala de bal, soldaţii nemişcaţi ce păzeau familia tresăriră şi aproape că reveniră la viaţă, împleticindu-se în direcţia ei.

Tyentso îşi dădu ochii peste cap.

— Nu prea cred, băieţi.

Femeia repetă tehnica amintirilor în cap şi unifică energia. După aceea, întinse mâinile şi din fiecare soldat ieşi un val violet de putere. Gărzile se prăbuşiră ca nişte marionete cărora li se tăiaseră sforile.

Tyentso se apropie de fată, devenind conştientă că un tânăr – îmbrăcat şi el în culorile Case D'Mon – stătea lângă ea. Toţi ochii din încăpere se aţintiră asupra ei, dar nimeni nu deschise gura să spună ceva.

— Sunteţi foarte tăcuţi pentru nişte D'Moni, spuse ea. A, pricep!

Anulă vraja tăcerii făcute mai devreme de Thurvishar.

Atunci, toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, dar când Tyentso băgă de seamă grămada de cadavre trasă într-o parte, biciui aerul cu un gest furios. Se lăsă tăcerea din nou.

— Recunosc mâna lui Gadrith de la o poştă.

— Cine eşti? întrebă Sheloran.

Tyentso dădu din mână spre fata care încerca să-l trezească pe Înaltul Lord Therin.

— O prietenă. Dă-te la o parte! Îl trezesc eu.

— Poţi să faci asta fără să-l răneşti? întrebă tânărul. Şi, serios acum, cine *eşti?*

Vrăjitoarea ridică o sprânceană spre el, după care îşi îndreptă atenţia spre Înaltul Lord.

— Therin D'Mon nu va avea deloc de suferit.

— Eu sunt Galen D'Mon şi, deşi apreciez că i-ai distrus pe monştrii ăia, trebuie să ştiu...

Femeia îl ignoră şi îşi puse mâna pe fruntea lui Therin.

— Nu e o vrajă complicată. Un somn adânc, din câte se pare.

Degetele i se încordară atât de tare, încât aproape luară forma unor gheare întinse.

Therin trase aer în piept şi deschise ochii. Se uită în jur panicat când îşi dădu seama unde se află. O văzu pe Tyentso aplecată peste el şi mârâi:

— Dă-te la o parte, femeie... Ce cauţi aici?

— N-a vrut să-mi spună cum o cheamă, interveni Galen.

Tyentso se lăsă pe călcâie şi zâmbi.

— Daţi-mi voie să vă explic!

Tyentso îşi acoperi forma cu o iluzie care să fie uşor de recunoscut.

Therin clipi la ea.

— Raverí? Raverí D'Lorus?

— Credeam...

Dar pe chipul lui Galen apăru atunci nedumerirea.

— Stai puţin, ţi-am văzut portretul în Sala Întunecată.

— Ce cauţi aici? întrebă Therin.

— Pun la calea moartea soţului meu... pentru a doua oară, explică vrăjitoarea. Lord Therin, dacă sunteţi amabil, vreţi să staţi acolo cât o trezesc pe intendenta casei? Vreau să fiţi primul lucru pe care îl vede.

— De ce? se interesă Therin, ridicându-se în picioare.

Tyentso chicoti.

— Fiindcă voi trăi mai mult aşa. E capabilă să anihileze orice D'Lorus pe care-l vede în acest moment. Îţi dai seama măcar ce mag puternic e? întrebă ea după o pauză.

Tyentso clătină din cap.

— Oricum nu contează. Stai acolo cuminte! N-o să-ţi fie prea greu.

Therin păşi în faţa Miyei.

Galen stătea lângă el.

— Ce se petrece?

— Aş vrea să te întreb... Ce s-a întâmplat cu Kihrin? se interesă Therin.

Dar chiar atunci Miya începu să se trezească şi se întoarse spre ea fără să mai vadă expresia de ruşine de pe chipul nepotului său.

— Therin?

Miya întinse mâna spre el.

— Ce s-a întâmplat? Gadrith a fost?

— Aparent, da, încuviinţă Tyentso.

Miya se răsuci să o privească şi se încruntă imediat.

— Dar de ce...? Raverí? Tu eşti?

— Ce bine e să-şi amintească lumea de tine! spuse vrăjitoarea, întorcându-se spre Galen. Am văzut ceva pe faţa ta când a pus Therin întrebarea.

Galen înghiţi în sec.

— Voiau un lanţ pe care-l purta el. O piatră vanté. Şi, pentru că n-a vrut să le-o dea, Gadrith s-a apucat să omoare oamenii şi să le sfâşie

sufletele.

Se uită spre grămada de leşuri.

Therin nu le observase până atunci, dar când băgă de seamă, se făcu livid.

— Bavrin. Fiul meu... şopti el. Şi Lorgrin. Şi Tishar. Unde e Devyeh?

Galen păli de-a binelea.

— Oasele sunt ale lui.

Therin se întoarse spre nepotul său.

— Spui că le sfâşia sufletele. A făcut pietre tsali? Unde sunt?

— Le-a luat cu el, replică Galen.

— Se va hrăni cu ele, spuse Tyentso, dar dacă ajungem la Gadrith înainte să facă asta şi distrugem nestematele, sufletele lor vor fi eliberate. Pot fi Întorşi sau cel puţin au şansa să ajungă în Ţinutul Păcii.

— Las-o baltă! se răsti Miya. Kihrin. Ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu nestemata pe care o purta?

Galen încremeni.

— Nu ştiu de ce Gadrith voia piatra aia preţioasă atât de tare, dacă putea să facă altele oricând voia.

Miya se holbă la Galen de parcă ar fi vrut să-i smulgă răspunsul aşteptat de pe buze.

— Le-a dat-o? Spune-mi imediat!

Când Galen nu răspunse pe loc, soţia lui, Sheloran, interveni:

— Da. Le-a dat-o. Gadrith te-ar fi omorât altfel, lady Miya. Şi Kihrin nu a rezistat. Aşa că le-a dat ce voiau.

Femeia vanté tresări.

Therin se încruntă.

— Nu înţeleg. De ce e o piatră tsali vanté atât de importantă? zise el, clătinând din cap. De obicei le cumpăram ca să le distrug şi să eliberez sufletele, dar sigur nu e ăsta motivul pentru care o voia Gadrith.

Tyentso zâmbi rece spre Miya.

— Vrei să-i spui tu sau îl lămuresc eu?

Femeia vanté părea înfrântă, debusolată. Pe chipul ei se citea atât resemnarea, cât şi groaza. În cele din urmă, îşi dădu seama că Therin aştepta un răspuns.

— Purta Piatra Cătuşelor. E puternică. Înţeleg mai bine decât oricine. Dar să treacă prin toate astea...

— L-au luat şi pe Kihrin cu ei, adăugă Galen. Au zis că au nevoie de el ca să invoce un demon.

Peste încăpere se lăsă tăcerea; acum nu se mai auzeau decât suspinele înăbuşite ale supravieţuitorilor. Galen se uită la Therin, la Miya, apoi la Tyentso: toţi trei aveau o expresie ce vorbea mai tare decât orice declaraţie.

— Văd că am ajuns târziu la petrecere, rosti Teraeth când intră în cameră.

Toate iluziile dispăruseră. Arăta din nou ca un vanté manol.

Lady Miya se uită la el şi se întoarse cu mâna ridicată, gata să facă o vrajă ştiută numai de ea.

— Haide, haide! spuse Tyentso. E prietenul vostru.

Miya îşi coborî mâna.

— Îmi cer iertare! A fost o zi...

Nu-şi termina propoziţia, ci în schimb îl privi pe Therin.

— Trebuie să-l găsim pe Kihrin.

— Uşor de spus! comentă Teraeth, ridicând colierul cu lacrimi de stele. Imitatoarea care păzea afară avea ăsta asupra ei. Un semn deloc încurajator. Dar suliţa a lucrat ca unsă! exclamă el şi dădu din cap spre Tyentso.

— Măcar un lucru a mers cum trebuie, încuviinţă ea, dar părând nespus de furioasă. Habar n-avem unde l-ar fi putut duce.

Galen ridică mâna, ca un elev care vrea să răspundă la o întrebare pusă de profesor.

— Cred că ştiu eu unde.

Therin îi conduse în camera de la subsol printr-o uşă secretă din palat, pe care o crezuse nefolosită de peste un deceniu. Îşi dădu seama de greşeala lui când văzu runele pictate cu sânge de pe fiecare suprafaţă şi luminile magice înşirate pe tavan în spirale.

Miya gemu când zări trupul lui Kihrin pe altar. Nu se debarasaseră de el. Nici măcar nu-i îndepărtaseră cătuşele. Pur şi simplu îl abandonaseră acolo. Sângele care i se scurgea din gaura din piept vorbea clar despre soarta lui.

Murise.

— La naiba! murmură Tyentso. De ce nu s-o fi alăturat el Frăţiei Negre când a avut ocazia, nu pricep!

Teraeth arăta oricum distrus.

— N-ar fi contat în cazul unui sacrificiu pentru un demon.

Ea şi Teraeth se repeziră să se uite la cadavru, lăsându-i în urmă pe Therin, Miya, Galen şi Sheloran. Therin rămăsese încremenit ca o stană de piatră, încleştându-şi pumnii şi strângând atât de tare din dinţi, încât pielea din zona maxilarului se albi. Miya respira scurt şi des, ca o căprioară rănită, fără să-şi poată lua ochii din direcţia altarului.

Femeia îşi întoarse capul spre Therin şi şopti:

— E numai vina *ta.*

Tendoanele de la gât i se încordară, dar bărbatul nu-i dădu nicio replică. Tyentso luă lanţul din mâna lui Teraeth şi se uită la pietre cu un ochi critic.

— Am putea încerca totuşi.

— E riscant, se împotrivi Teraeth pe un ton neutru.

— „Ar putea merge" e mai bine decât „nu va merge fiindcă încă n-am încercat".

Tyentso se întoarse spre Therin şi Miya.

— Ajutaţi-ne! Trebuie să-i ducem trupul la templu.

Therin clătină din cap şi îşi veni în fire.

— A fost sacrificat pentru un demon. Nu poţi învia pe cineva fără suflete.

Teraeth părea pregătit să taie nişte beregate.

— Când a fost sclav a devenit gaeş, zise el arătând spre lanţul din mâna lui Tyentso. Ăsta are gaeşul lui.

— Ce-a devenit? întrebă Miya uluită. Ce?

— Gaeş. Ar trebui să fii deja familiarizată cu ideea! se răsti Teraeth.

— Din câte văd, nu ţi-ai pierdut deloc diplomaţia, murmură Tyentso, ţinând mâhnită lanţul cu nestemate în mână. Colierul conţine o bucăţică din sufletul său. Nu e mult, dar e totuşi ceva. Restul sufletului său se bucură de compania unui prinţ-demon, dar, dacă putem trimite partea asta în Ţinutul Păcii, există o şansă ca Thaena să-i vindece rănile.

Miya alergă spre leşul băiatului.

— O să vă ajut, spuse ea.

Femeia se concentră, folosind magia să spargă cătuşele şi să ridice trupul lui Kihrin. Therin încuviinţă din cap, urmând-o.

— Nu înţeleg ceva, spuse Galen.

— Nu e momentul acum! se răsti Therin.

— Nu, clătină din cap Galen. Cred că e important. Dacă demonul nu

i-a primit sufletul – adică sufletul întreg, în totalitate[152] –, înseamnă că ritualul a dat greş, nu? Demonul nu e legat de el, nu?

Toată lumea se opri.

Therin se uită la Tyentso.

— Ştie careva dintre voi pe cine au invocat?

Tyentso cercetă runele şi literele pictate pe pereţi.

— Pe Xaltorath. Aşadar, imitatoarea spunea adevărul. Xaltorath... nici pomeneală ca ăsta să fi rânjit şi să înghită imediat un suflet incomplet. Asta înseamnă...

— Că nu e sub controlul lor, rostiră Miya şi Teraeth simultan.

— Şi asta e de bine? întrebă Galen.

Tyentso clătină din cap, căzând pe gânduri.

— Habar n-am. Singura persoană care ştie e Xaltorath însuşi.

Grupul forma o imagine bizară în timp ce alerga pe străzile din Cercul Superior. Probabil că ar fi atras mai mult atenţia gărzilor dacă nu ar fi fost fuioarele de fum ce se ridicau spre cer la vest, lângă docuri. Câţiva încercară să-i ia la întrebări, dar, datorită prezenţei Înaltului Lord, nimeni nu insistă prea tare.

Catedrala Thaenei era unul dintre cele mai mari temple din Cartierul de Fildeş, fiind întrecută doar de Biserica Khored. Aceasta fusese finanţată aproape integral de familia D'Lorus ca o scuză pentru acţiunile năbădăioase ale Lordului Moştenitor. Cu cât se apropiau, cu atât Therin îşi simţea picioarele mai grele. La un moment dat nu mai putu decât să păşească încet.

Alţii avuseseră aceeaşi idee ca a lor, căci, atunci când grupul sosi la biserică, locul era deja împânzit cu leşuri. Preoţii în robe albe rătăceau prin spaţiul îngust dintre cadavre, ducând la bun sfârşit ritualurile de adio. Un bărbat înalt şi slab, cu părul drept, negru şi lăţos, îi observă intrând şi tresări. Se apropie imediat de ei.

— Therin, tu eşti?

— Kerris, spuse Înaltul Lord, prinzând mâna bărbatului. A trecut

[152] Vedeţi voi, oricum n-avea cum să meargă. Asta e partea amuzantă, nu? Nici Gadrith, nici Darzin nu au înţeles cu exactitate cine e Kihrin. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi încercat niciodată aşa ceva – deoarece Xaltorath ceruse un preţ pe care ei nu ar fi putut să-l plătească *niciodată.* Bănuiesc că sufletul lui Kihrin nu mai era întreg de secole.

mult timp.

— Prea mult! protestă preotul. Ce s-a...

Ochii preotului căzură pe cadavru.

— E fiul meu, îl lămuri Therin. E unicul meu fiu, adăugă el după o pauză. Devyeh şi Bavrin s-au dus.

Galen îi aruncă o privire şocată când Therin nu pomeni de Darzin, dar numai el păru să reacţioneze.

— Înţeleg, să văd ce se poate...

Preotul se bâlbâi, apoi se opri când zări rana urâtă de pe pieptul băiatului.

— Ah, nu pot...

Teraeth îi dădu colierul.

— A avut suflet gaeş. Aici e ceea ce a mai rămas din sufletul lui. Ajunge?

Preotul clătină din cap după ce cercetă lanţul.

— Ar fi un miracol.

Tyentso zâmbi.

— Să mai zici că nu eşti norocos!

81: HOTARELE

Tânărul alerga. Nu-şi mai amintea nimic. Nu mai exista nicio amintire dinainte de fugă; nu ştia cum ajunsese în acest loc. Nu ştia cine e sau ce lăsase în urmă.

Era doar o frântură din sine însuşi.

Existenţa lui se alcătuia din clipele scurte ale prezentului – bătaia scurtă şi iute a inimii, sufocarea, răsuflarea întretăiată. Mişcarea împleticită a picioarelor în timp ce se târa prin umbrele haotice ale nopţii şi sudoarea ce i se scurgea din sprânceana umedă. Măcar ştia de ce fuge, deşi asta nu-l consola prea mult.

Fugea din cauza câinilor.

Pădurea întunecată, înspăimântătoare, nu oferea nici adăpost, nici căldură. Era frig şi umezeală. Copacii tremurau sub un veşnic strat de gheaţă şi de umezeală groasă şi lipicioasă, care se forma întruna din cauza lapoviţei nesfârşite. Gheaţa se sfărâma sub paşii săi, atrăgându-l în stratul gros şi noroios de dedesubt. Lăsa urme clare pentru cei care îl urmăreau. Vântul urla, sfâşiind ramurile sălciilor şi ale tiselor care i se agăţau de haine şi de păr cu o încăpăţânare aproape ucigaşă. Rădăcinile copacilor, lotuşii negri otrăvitori şi ierburile veninoase îl împiedicau fără tăgadă – în timp ce spinii şi murii formau ziduri de neînvins şi îi blocau calea.

Nu ştia cine e, dar nu trebuia să i se spună că murise.

Încă putea să vadă rana: o gaură urâtă în piept, acolo unde ar fi trebuit să stea inima. În locul ei, simţea o senzaţie profundă de pierdere şi de izolare. Avu o revelaţie rece, lipsită de emoţii: deşi se găsea în Ţinutul Morţilor, nu ştia încotro trebuia să se îndrepte. Nimic din pădure nu părea prietenos.

Nu era o pădure cu adevărat moartă: observase melci, viermi, şerpi, tot felul de şobolani, hiene, lupi şi alte animale mai hidoase. Corbii şi bufniţele îşi băteau joc de el, cocoţate pe ramurile înalte. Totuşi, alte

lucruri pe care nu reuşi să le numească – şi se rugă să nu fie în stare vreodată să le identifice – se strecurau şi se târau în apropierea lui. Alunecau prin pâraie sau în umbrele adânci, exact înainte să le vadă formele. Toate păreau înfometate, de parcă niciunul dintre animalele din această pădure groaznică nu se mai hrănise de o viaţă cum se cuvine. Toate îl aţinteau cu privirea, de parcă el ar fi fost leacul firesc al necazurilor lor.

Totuşi, cel mai tare îl îngrijorau câinii.

Îi auzea urlând unul la altul în spatele lui. Habar n-avea de ce presupusese că îl vânau pe el, dar sudoarea rece care îi apăruse pe şira spinării nu lăsa loc de interpretări. Simţea că dinţii lor hidoşi îl vor rupe în bucăţi când îl vor prinde. Când îl vor prinde, nu dacă îl vor prinde.

Obosise şi încetini ritmul, disperat. Copacii se răriră în faţa lui şi tânărul gemu încolţit. Pământul se termina la câţiva paşi mai încolo, mlaştina transformându-se într-un lac imens cu apă de culoarea cernelii. Adâncurile lui păreau înghiţite de un hău nesfârşit de negreală care semăna mai degrabă cu smoala.

O ceaţă de un gălbui greţos plutea deasupra lacului, diabolică. Suprafaţa apei tremură şi o formă şerpuitoare se rostogoli în sus, direct din inima ei. Tânărul se uită în jur îngrozit, dar, cu excepţia ochilor câtorva creaturi fioroase care îl pândeau în umbră, înţelese că era singur. Nu avea nicio scăpare.

Intrase în capcană.

Ogarii intrară alergând în luminiş, cu bucuria dezlănţuită a prădătorilor, stârnind flăcări în urma lor.

Nu erau câini adevăraţi. Arătau de parcă ar fi fost oameni pe vremuri, înainte ca o forţă deşănţată să le fi făurit braţele şi picioarele, să le fi răsucit trupurile şi să le fi sculptat din lut umed. În ciuda dinţilor ascuţiţi şi a fălcilor îngrozitoare, chipurile lor erau suficient de umane ca să bage spaima în tine. Lătrau, mârâiau şi adulmecau în căutarea prăzii, gonind spre malul lacului şi amuşinând cu disperare.

Unul dintre ei, prea nerăbdător să-şi continue vânătoarea, se aruncă în apa neagră, lătrând şi adulmecând lichidul. Apa se tulbură şi câinele dispăru tras sub valuri, schelălăind amarnic.

După aceea, câinii nu se mai aventurară în bezna vâscoasă, dar

continuară să latre de pe mal.

Vânătorii apărură la scurt timp într-un iureş de copite. Cel puţin doisprezece călăreţi. Niciunul dintre ei din rasa umană. Câţiva aveau glugile trase pe spate, arătându-şi capetele de animale, de monştri sau cranii mişcătoare. Unii vânători aveau coarne, iar căpetenia grupului era o umbră neagră cu coarne uriaşe de cerb. Ochii îi erau la fel de strălucitori şi la fel de urâţi ca ai câinilor.

Caii lor te băgau în sperieţi. Unii dintre ei păreau doar nişte leşuri mişcătoare, sângele încă scurgându-se din carnea putrezită. Alţii semănau cu nişte schelete umblătoare, cu ochi fantomatici şi sclipitori şi cu copite ce scăpărau flăcări. Erau cai cu coarne din şerpi şi cai închipuiţi din umbre şi întuneric. Natura lor supranaturală nu putea fi pusă sub semnul întrebării. Când mergeau, pământul se acoperea cu o pojghiţă de gheaţă şi în vârful ramurilor apăreau ţurţuri.

Căpetenia alaiului de vânători îşi flutură sabia cu nemulţumire când văzu că urmele duceau direct la marginea apei. Urlă cuvinte ciudate care ardeau şi şuierau prin aer, după care îşi întoarse calul-umbră şi galopă spre pădure. Ceilalţi îl urmară imediat, ogarii sărind şi hămăind la rândul lor, ca la comandă.

Fugarul, atârnat de nişte ramuri subţiri din vârful unui manglier bolnav din apropiere, răsuflă uşurat după ce hoarda dispăru. Nu ştia cât va mai dura până când căpetenia îşi va da seama că fusese păcălită şi se va întoarce. Îngrijorarea îi spori când auzi sunetul unor copite când se lăsă în jos.

Nu mai avea timp să se urce din nou în copac; atârna de o ramură mai joasă, singura lui şansă de a se ascunde rămânând în seama umbrelor.

Un demon hoinar, purtând armură metalică împodobită şi înfăşurat într-o robă lungă şi neagră, intră călare în luminiş. Gluga îi acoperea mare parte din coif. În mâna dreaptă, vânătorul ducea o lance lungă, iar, cu stânga ţinea hăţurile animalului. Călărea o creatură magnifică, un armăsar uriaş de război, cu un acoperământ negru precum cărbunele şi cu potcoave din foc. Calul era un duh al naturii, plin de energie arzătoare şi de căldură infernală, ce topea pământul îngheţat atunci când se mişca.

Fugarul nu se putea gândi decât că animalul era mai presus de orice altă mârţoagă demonică, dar ideea nu-i aduse deloc liniştea căutată. Vânătorul se deplasă prin poiană, deloc nerăbdător ca restul haitei. Se

dădu jos de pe cal şi se aplecă să cerceteze urmele care duceau spre apă. Apoi, în timp ce tânărul îl urmărea fără să îndrăznească să se mişte, demonul îşi ridică privirea şi îşi zări prada.

Băiatul sări peste vânător. Lovi cu putere silueta în pelerină, răsturnând-o şi smulgându-i lancea din mână. Calul uriaş necheză furios.

Însă tânărul nu-şi calculase bine atacul: se rostogoliră amândoi şi nimeriră în apa neagră ucigătoare.

Îngrozit, băiatul se repezi şi îl lovi pe vânător în burtă şi în falcă. Parcă ar fi dat într-un copac; deşi demonul se dădu câţiva paşi înapoi, ştia sigur că nu-l rănise mai deloc. Se împletici să ajungă la lance, dar simţi cum un braţ de fier îl prinde de gât şi-l târăşte sub apă. Nu se putu opri să geamă cât demonul se luptă cu el. Încercă să-şi elibereze gâtul din strânsoarea vânătorului, dar, cum era acoperit de apa puturoasă a lacului, nu reuşi să găsească niciun punct de sprijin. Se zvârcoli, sperând ca apa uleioasă să-şi slăbească strânsoarea, şi îi dădu un cot atacatorului său. Simţi lovitura nimerind exact unde trebuie şi se eliberă. Zvâcni la suprafaţă căscând gura, ca să tragă aer în piept.

În spatele lui, urmă o mişcare. Izbi cu piciorul cât putu de tare, dar vânătorul îi prinse gamba. Adversarul său era mai puternic decât el – mai puternic decât patru ca el. Demonul îi împinse piciorul într-o parte, azvârlindu-l spre mal, acolo unde apa nu era atât de adâncă. Dându-şi seama de ocazia apărută, tânărul se ridică şi înşfăcă lancea, ferindu-se de copitele nărăvaşe ale calului.

Când o strânse în mână, un val de vigoare îi urcă în sus, pe braţ. Părea că atinsese un cuptor, un infern, soarele însuşi. Era prima senzaţie reală de căldură pe care şi-o amintea.

Înarmat, se întoarse spre demonul din apă. Suprafaţa întunecată a lacului se desfăcu şi o fiinţă apăru din adâncurile ei. Căscă gura înspăimântat şi făcu un pas în spate.

Din lac se ivise un dragon.

Bestia era lungă şi şerpuitoare, cu un trup făcut din solzi ca ai şerpilor, care se răsuceau şi pluteau pe apă. Crezu că dragonul e negru sau cel puţin albastru-închis. Silueta monstrului, solzii, dinţii şi ochii pătrunzători erau tiviţi cu o strălucire palidă. Sclipirea îi dădea un aspect nefiresc, eteric – mai puţin ca un dragon şi mai mult ca fantoma unui dragon. O fantomă într-un ţinut al fantomelor.

— Fugi! urlă demonul spre el.

Vocea îi aparţinea unei femei.

Vânătorul nu avu timp decât să se răsucească în direcţia dragonului şi monstrul deja atacă. Îl înhăţă pe cavalerul negru şi îşi înfipse colţii ascuţiţi în armură, cu un zgomot sinistru. Dragonul scutură trupul demonului şi îl aruncă într-o parte. Acesta scoase un ţipăt nepământesc şi pătrunzător, apoi se aşternu tăcerea.

Tânărul nici nu apucă să se mai uite o dată, că dragonul atacă din nou, repezindu-şi gâtul înainte şi înghiţindu-l ca pe o firimitură. Îşi pregăti lancea în ultima clipă. Ştia că e mai degrabă un gest de sfidare şi nu unul de apărare. Îl copleşiră simultan două senzaţii – valul de energie când lancea pătrunse în gura dragonului şi durerea când dinţii creaturii îi zdrobiră pielea, muşchii şi oasele din piciorul drept. Senzaţia se adăugă peste durerea constantă, provocată de lipsa inimii, iar atunci trăi un nou fel de suferinţă: îşi recăpătă memoria.

Fiecare amintire.

Fiecare amintire a *fiecărei* vieţi.

Urlă, la fel de adânc şi de brutal precum demonul, şi simţi cum este ridicat în aer de dragon, apoi răsturnat cu capul în jos, pentru a fi înghiţit pe de-a-ntregul.

Urmă o pauză scurtă când dragonul îşi dădu seama că îl deranja ceva.

Monstrul îşi duse ghearele la gură ca să îndepărteze piedica, dar era prea târziu. Lumina, lumina strălucitoare şi aurie a soarelui, care nu mai fusese văzută de mii de ani în lume, iar în acest loc niciodată, sclipi fierbinte şi orbitoare printre dinţii lui. Focul lichid îi dizolvă carnea din jur printre găurile ce se deschiseră în pielea dragonului.

Lumina incredibilă şi răcnetul de moarte al bestiei călătoriră kilometri întregi în toate direcţiile. Apele vâscoase şi groase ale lacului negru se izbiră de ţărm cu putere când trupul i se prăbuşi. Forţa dădu naştere unor valuri mici care se liniştiră într-un târziu.

Pădurea rămase tăcută, parcă încremenită. În cele din urmă, tânărul se târî la mal. Încă ţinea lancea într-o mână şi trăgea după el leşul dragonului. Îi dădu drumul când ieşi din apă.

Mersul era un act de voinţă posibil doar datorită magiei armei. Dacă ar fi fost viu, piciorul răsucit şi zdrobit i-ar fi adus cu siguranţă moartea. Calul din iad încercă să se apropie de el. Se văzu nevoit să ameninţe animalul cu lancea, ca să-l ţină la distanţă. Scoase coiful de pe capul cavalerului căzut şi se uită la faţa lui.

Era o femeie cu pielea roşie şi părul prins într-o singură şuviţă stacojie, care-i pornea din frunte şi i se termina la ceafă. Dacă ar fi avut ochii deschişi, ştia că aceştia ar fi avut culoarea fierului încins. Aici, în Viaţa de Apoi, îi putea vedea sufletul şi depravarea neagră şi lipicioasă a infecţiei demonice. Dar cel mai rău se dovedi momentul când o recunoscu. O ştia, o cunoştea, chiar dacă înfăţişarea i se schimbase odată cu renaşterea ei, chiar dacă nu mai arăta ca femeia care îl salvase pe vremuri de la o soartă mai urâtă decât moartea.

Ştiu în acel moment ce glumă proastă îi făcuse Xaltorath.

— Elana...

Îşi cuprinse capul între mâini şi începu să plângă.

82: ÎNTÂLNIREA VRĂJITORILOR

Xaltorath se distra de minune.

Ucise tot ce întâlni în cale, adesea în feluri spectaculoase, sfâşiind în bucăţi braţele şi picioarele, mâncând copiii dintr-o îmbucătură şi folosind craniile bărbaţilor ca să spargă capul nevestelor. Lăsă în urma lui o baie de sânge, savurând carnajul şi chemându-şi fraţii din iad ca să se joace şi ei. Violară, distruseră şi devorară sufletele celor măcelăriţi.

Iubea oamenii. Aveau o căldură atât de îmbietoare! Simţeau o asemenea durere! Nu reuşea deloc să-i rănească suficient ca să-şi satisfacă apetitul.

În faţa lui, stând în mijlocul drumului, zări un bărbat cu înfăţişare nevinovată, îmbrăcat cu o pelerină sallí plină de petice şi zdrenţuită. Probabil că l-ar fi ignorat dacă nu ar fi avut o diademă simplă pe cap şi o baghetă lungă şi îngustă în mână.

Nimeni nu ar fi zis că Sandus e Împăratul, în posesia celor mai puternice artefacte din lume, dacă nu ar fi ştiut povestea.

Xaltorath rânji.

TE AŞTEPTAM!

Împăratul Sandus nu părea deloc amuzat.

— Du-te acasă! Trimite-ţi oamenii acasă!

Xaltorath se opri să-şi scoată nişte resturi de carne dintre dinţi.

*** DE DATA ASTA, NU.***

Sandus încuviinţă din cap de parcă ar fi acceptat răspunsul şi îşi duse mâna în spate. Un flux de energie roşie începu să înainteze pulsând, mai degrabă ca un strat de gaz ce fierbe decât ca o limbă de foc. În ultimul moment, raza devie şi ateriză pe mai multe clădiri din apropiere, care începură să ardă.

— Are dreptate, spuse Gadrith când Sandus se uită în jur să descopere sursa ajutorului magic. Eu şi demonul am făcut un târg. El

mă ajută pe mine, iar eu îl las să radă oraşul de pe faţa pământului. Nu poţi spune că oamenii nu şi-au făcut-o cu mâna lor. Oraşul merită să ardă.

Sandus trase aer în piept.

— Aşadar, băiatul avea dreptate. Încă trăieşti.

— Practic? Nu. Deloc.

Gadrith ridică mâinile, lăsându-şi mânecile robei negre să alunece până la coate.

— Ce zici dacă am termina toate astea? Odată pentru totdeauna?

Sandus se uită la demon, apoi la Gadrith.

— Ultima oară când ne-am luptat, ai pierdut. Ai uitat că acum sunt Împărat?

— A, n-am uitat nicio clipă. Eşti exact ceea te-am făcut eu.

Xaltorath îşi întoarse privirea dinspre ei şi porni spre centrul oraşului. Se întinse şi îl zdrobi pe proprietarul unei prăvălii, sfărâmându-i capul de un zid din cărămidă.

— Aşadar, de cine te ocupi prima dată, Majestate? întrebă Gadrith. De prinţul-demon? Sau de bărbatul care ţi-a distrus familia? Ai vrea să ştii ce-am făcut cu sufletul soţiei tale? Sunt dornic să-ţi explic în detaliu.

Nările lui Sandus fremătară. Începu să facă o incantaţie într-o limbă străină. Sfere de energie mortală se formară în jurul mâinilor sale. Răspunse aruncându-le direct spre Gadrith Sucitul.

Se aştepta să înceapă un duel între magii senzaţionale, cu o primă rundă în care trebuia să reziste cât se poate de mult, deoarece Gadrith era foarte periculos.

Numai că Gadrith primi loviturile în piept, strângând din dinţi şi afişând un zâmbet oribil. Se lăsă în genunchi, în vreme ce energia îi arse pielea şi îi consumă trupul.

Gadrith izbucni în râs şi muri.

Prea târziu îşi dădu seama Împăratul Sandus de greşeala lui îngrozitoare.

— Nu putem sta cu mâinile în sân atâta vreme cât oraşul arde, îi spuse Tyentso lui Teraeth.

Vantéul îşi muşcă pieliţa degetului mare, în timp ce biserica zeiţei

lui[153] se umplea de trupuri vii şi moarte. Refugiaţii se strângeau înăuntru crezând că se pot adăposti aici de demonii care răvăşeau oraşul.

Dar nici măcar Catedrala Thaenei nu era sigură. Demonii urmau să vină şi aici.

— Nu sunt în stare să mă lupt cu un prinţ-demon, recunoscu Teraeth. Până şi aroganţa mea are limite.

— Faceţi loc! urlă o voce gravă, şi oamenii care stăteau în jurul corpului lui Kihrin îşi ridicară privirea ca să-l vadă pe Qoran Milligreest şi un grup de soldaţi ce cărau pe cineva într-o pelerină.

Tyentso se holbă mirată.

— Am crezut că se află în Khorvesh.

— E Înaltul General, şopti Teraeth. Probabil că l-a adus cineva aici printr-un portal.

Therin îşi smulse privirea de pe trupul fiului său când auzi glasul lui Milligreest. Îşi ţinu răsuflarea.

— E vorba de... e Jarith?

Soldaţii întinseră trupul lui Jarith pe podea, acolo unde găsiră puţin spaţiu. Bărbatul nu prezenta nicio rană vizibilă, dar asta nu schimba faptul că este mort, cu o expresie de spaimă îngheţată pe faţă.

Milligreest i se adresă lui Therin:

— Poate fi Întors?

Glasul lui era încordat şi avea duritatea unor grilaje de fier.

— Nu sunt sigur...

Therin se aplecă să-l privească pe Jarith. Parcă nu încetase niciodată să fie preot, vechile obiceiuri întorcându-se din instinct.

— Dacă un demon i-a smuls sufletul, nu mai e nimic de făcut, răspunse Tyentso. Îmi pare rău, Qoran!

Capul Înaltului General se mişcă brusc la auzul vorbelor ei. Se uită la ea şi se încruntă de parcă ar fi încercat să ghicească de unde ştie vocea asta pe care nu o mai auzise de douăzeci de ani. Când o recunoscu, bărbatul clătină din cap.

— Raverí, n-ar fi trebuit să te întorci.

— N-am ştiut niciodată ce e bine pentru mine, răspunse Tyentso, întorcându-se spre Teraeth. Ne laşi puţin?

Teraeth se încruntă la ea şi la Înaltul General, apoi încuviinţă din

[153] Şi a mamei lui, totodată.

cap şi se duse din nou lângă lady Miya. Therin îl urmă, fie ca să le ofere celor doi intimitatea necesară, fie pentru că simţea nevoia să o protejeze pe Miya de bărbaţii din neamul ei.

— Cât de rău e? întrebă Tyentso.

Qoran se încruntă.

— Mai rău de-atât n-am crezut că se poate. De ce te...

Femeia îl prinse de braţ.

— Asta poate să aştepte. Mai întâi, trebuie să mă ocup de Gadrith.

— Nu e nevoie, zise Qoran. Gadrith e singurul lucru care s-a dus până acum.

Tyentso încremeni.

— Poftim?

Qoran ridică din umeri.

— L-a ucis Sandus. Singura noastră preocupare a rămas Xaltorath.

— L-a ucis Sandus...

Tyentso lăsă aerul să-i iasă de pe buze.

— Nenorocitul! Morgajul ăla scârbos, curva demonului violator de capre![154]

Înaltul General clipi de câteva ori, surprins de furia pură din cuvintele ei.

Tyentso se aplecă şi-l sărută pe Qoran pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, Qoran! Dar Sandus e mort, iar Gadrith e cât se poate de viu. Tu şi ceilalţi trebuie să-l opriţi pe Xaltorath. O să mă ocup eu de... soţul meu.

Tyentso se răsuci pe călcâie şi fugi în noaptea de foc.

[154] Vă cer iertare, am scurtat înjurătura! Deşi originalul a fost, ăăă, creativ!

83: FIICA LUI XALTORATH

Demonii vânători se întoarseră a doua oară, tăcuţi. Doar din când în când se auzea mârâitul slab al câinilor. Fără îndoială că una era să rătăceşti pe marginea domeniului ce-i aparţinea demonului din lac şi alta era să te apropii când dragonul putea fi rănit, furios sau... înfometat. Inspectară malul până când se convinseră că nu mai există niciun dragon care să se repeadă asupra lor, după care continuată să caute. Demonii scoaseră strigăte triumfătoare când găsiră trupul femeii prăbuşite.

Căpetenia lor descălecă, făcând semn către doi dintre oamenii lui să apuce femeia de braţe şi s-o ţină în aer. O prinse de bărbie şi îi întoarse capul dintr-o parte în alta. Femeia era înaltă şi zveltă. O singură şuviţă de păr îi acoperea capul de la frunte până pe ceafă, neagră sau cărămizie, după cum pica lumina. Pielea de pe faţa ei avea o nuanţă roşu-maronie, dar mâinile îi erau negre.

Demonul izbucni în râs şi rosti ceva. Apoi scoase un cuţit de la brâu şi se aşeză mai bine ca să taie beregata femeii.

Kihrin ieşi din ascunzătoarea sa şi fluieră ca să le atragă atenţia. Răsuci lancea aurie în mâna dreaptă cu o uşurinţă surprinzătoare.

— De ce faci asta, cap sec? Doar e una de-a voastră, nu?

Demonul cu coarne de cerb se răsuci, surprins şi încântat.

Ce drăguţ! Crezi că toţi de-un neam sunt prieteni? Cei puternici îi vânează pe cei slabi. E singura lege.

— Serios? chicoti Kihrin. Asta e o... prostie. O prostie nemaiauzită. Ştiam că demonii nu sunt prea isteţi, dar acum nu mă mai miră că aţi pierdut ultimul război. Dă-i pace! N-am lăsat-o acolo ca să vii tu s-o omori.

Demonul îşi linse cuţitul, după care îl lipi de gâtul femeii leşinate.

Aruncă arma şi lasă-te prins, altfel o să mă hrănesc din sufletul ei!

— Din nou îmi arăţi cât eşti de idiot, spuse Kihrin. Chiar nu te poţi abţine, nu? N-o salvez pe ea *de tine.* Îţi dau o şansă să te cari de aici şi să te întorci la stăpânii tăi înainte să fie prea târziu. Nu mai sta pe gânduri!

Demonul hohoti.

Ce-o să faci? O să te baţi cu noi toţi? De unul singur?

Kihrin zâmbi călduros aşa cum numai un bărbat sigur pe el o poate face.

— Probabil că eşti foarte tânăr. Ia zi-mi, s-au deranjat stăpânii tăi să-ţi spună măcar pe cine aţi vânat voi în seara asta?

Expresia demonului se lăsă ascunsă de umbre, dar mârâitul lui se auzi destul de bine:

Un băiat. Un băiat care n-a trecut nici măcar de primul lui sfert de secol, oricât sânge vanté i-ar curge printre venele lui moarte. Un băiat pe nume Kihrin.

— În viaţa asta, desigur. Dar nu ţi-a spus Xaltorath cine eram pe vremuri? Sigur ştie. Îţi mai dau o ultimă şansă...

Demonul se îndepărtă de femeie.

Smulgeţi-i sufletul inferior! Aduceţi-mi lancea şi restul!

Ogarii, demonii şi caii din iad înaintară.

Kihrin pocni din degete. Nu se întâmplă nimic. Câţiva monştri izbucniră în râs, apoi îşi îndemnară caii la galop, ca să năvălească peste el.

Demonii cărora li se poruncise să ţină captiva în aer pentru plăcerea stăpânului lor nici măcar nu-şi dădură seama că victima se trezise. Femeia îl împinse cu piciorul pe unul dintre demoni. Îl prinse pe celălalt de tentaculele de deasupra urechilor şi îi răsuci capul într-un cerc perfect, sfârşind într-un sunet de os rupt. Un al doilea demon se repezi spre ea cu o sabie strălucitoare, care radia un foc rece şi absorbea orice formă de căldură. Femeia se feri şi îi trase un pumn.

Mâna îi intră prin armura lui, apoi prin piept, ieşindu-i prin spate, într-o explozie de sânge şi de carne. Îi răsuci şira spinării în două bucăţi, apoi îi lăsă trupul să se prăbuşească. Acţionă cu o graţie încântătoare, de parcă violenţa era un dans pe care îl practica încă din copilărie.

Ochii ei ardeau cu toate culorile jarului.

Smulse sabia din strânsoarea ţeapănă a mortului, înainte ca aceasta

să se spulbere. Culoarea armei se transformă din albastru în rece.[155]

Îşi începu măcelul cu multă hotărâre.

Între timp, Kihrin îşi înfipse lancea în pământ şi o pregăti pentru atacul demonului. Aceasta nu străpunse armăsarul venit din iad, ci mai degrabă îl dizolvă, transformându-l în energie şi haos. Energia plutitoare se uni cu a lui şi o folosi ca să-i facă pe atacatorii săi se lovească unul de altul. Ca să se distreze, adăugă şi puţin foc rece pe o rază de vreo cincizeci de metri. Torţele se stinseră. Copitele în flăcări se răciră. Înjunghie ogarii, cu acelaşi rezultat ca în cazul cailor. Câţiva câini îşi întâmpinară moartea cu aceeaşi ochi strălucitori, imploratori – obscen de recunoscători că se contopesc în neant.

Căpetenia vânătorilor hotărî că ar fi cel mai bine să se retragă undeva, şi încă rapid. După ce se îndepărtă galopând, ceilalţi demoni se prăbuşiră.

În doar câteva secunde, luminişul se goli, cu excepţia bărbatului, a femeii şi a spectrelor tot mai palide ale demonilor răpuşi. Bărbatul închipui cu mâinile o sferă strălucitoare din lumină magică.

Cei doi se priviră ţintă.

Femeia se întinse după pelerina ei, care atârna zdrenţuită de ramurile unui copac. După ce îşi înveli umerii cu ea, se răsuci spre el.

— Aia, spuse femeia arătând spre lance, îmi aparţine.

Kihrin zâmbi.

— Nu cred că mi-ar fi de prea mare folos să-ţi dau khorevalul înapoi înainte să-mi promiţi că nu voi fi următoarea ei victimă.

Femeia tresări.

— Îi ştii numele?

— Fireşte. Cine crezi că i l-a pus?

Femeia clipi şi se uită la el cu ochi roşii, fioroşi.

— Imposibil!

— A, eşti dintre cei ce se îndoiesc. Totuşi, ăsta e adevărul.

Femeia privi spre lac în timp ce-şi frecă uşor capul pieptului prin pieptar.

— Am crezut că dragonul m-a terminat...

— Xalome, zise el râzând. Xalome o chema. E moartă. Cel puţin pentru o vreme.

---

[155] Demonii sunt asociaţi cu frigul, deşi se hrănesc cu foc şi cu căldură. Femeia aceasta este exact pe dos. Pare ciudată şi merită să fie studiată mai mult.

— Şi eu de ce n-am murit?

Bărbatul păru că şovăie să-i dea un răspuns.

— Fiindcă te-am vindecat. Şi pe tine, şi pe mine.

— Dar m-ai atacat, continuă ea, încruntându-se. Apoi m-ai vindecat şi, după aceea, m-ai lăsat aici să fiu măcelărită de o haită de demoni, înainte să mă salvezi din nou. Întotdeauna eşti aşa de nehotărât?

Kihrin oftă.

— Cred că depinde de cei pe care îi întrebi. N-am crezut că te vor răni.

— Dar sunt demoni, sublinie ea.

— Şi tu, la fel.

Pe chipul lui apăru o expresie de om chinuit de vedenii.

Ea înghiţi în sec şi îşi feri privirea, dar nu-i corectă spusele.

Kihrin arătă spre părţile mai întunecate şi mai adânci ale pădurii.

— Nu putem rămâne aici. Demonul care a scăpat va da raportul. Mai devreme sau mai târziu, probabil foarte curând, vor trimite un contingent care ştie să se lupte.

— Nu mi-e teamă de ei, se apără ea.

— Văd asta, dar tot nu ar trebui să rămânem pe loc. Ştii cum să ajungi în Abis?

Femeia îşi lăsă capul într-o parte şi pe buze îi apăru un surâs trist.

— Ce bărbat ciudat eşti! Tocmai ce mi-ai zis că sunt demon, şi totuşi te aştepţi să te ajut? N-ar fi asta o purtare nelalocul ei pentru un demon?

— De obicei, da, încuviinţă Kihrin, dar şi tu încercai să mă ajuţi cu dragonul. Nu mi-am dat seama şi am încurcat lucrurile, crezând că eşti una de-a lor, dar tu nu mă vânai, de fapt. Tu vânai demonii.

— Doar pentru că sunt duşmanul lor nu înseamnă că îţi sunt prietenă, spuse ea.

Kihrin se lăsă într-un genunchi în faţa ei.

— Atunci, care e plăcerea ta? Dacă îmi stă în putere, ţi-o voi oferi. Spune-mi ce-şi doreşte inima ta şi eu îţi voi împlini dorinţa!

Femeia se trase departe de el, de parcă apropierea lui ar fi putut s-o ardă.

— Nu face asemenea oferte! Când foloseşti cuvinte aşa de frumoase, pari a vorbi ca un demon.

Ea îşi duse degetele la buze şi fluieră; câteva momente mai târziu, un cal sânge-pur intră tropăind în luminiş şi necheză în semn de salut.

Femeia îşi recuperă o parte din armură, strâmbându-se când văzu în ce stare e, şi o legă de şa înainte să se cocoaţe cu un salt pe animalul masiv.

Când cornul de vânătoare răsună în depărtare, femeia se întoarse spre Kihrin şi îi întinse mâna ca să-l ajute să se urce în spatele ei.

— Foarte bine! Totuşi, aştept un motiv temeinic pentru care ar trebui să te ajut. Însă, mai întâi, va trebui să ne adăpostim.

84: DUELUL D'LORUS

Oraşul era cuprins de flăcări, aşa că nimeni nu băgă de seamă când zidul de energie din jurul Arenei se prăbuşi brusc.

— Crezi că o să meargă? întrebă Darzin pentru a treia oară, blestemându-se în sinea lui.

Ştia că frica lui devenise vizibilă, dar nu se putea stăpâni. Fusese în Arenă de nenumărate ori ca duelist.

De data asta era diferit.

Cei trei intrară fără să fie opriţi şi nimeni nu le observă apariţia. Nu aveau nevoie de o Voce a Consiliului care să creeze o uşă pentru ei: bărbatul care purta Coroana şi ţinea Sceptrul în mână avea propria putere care să dărâme bariera energiei magice.

— Ţine-ţi ochii deschişi! spuse Gadrith, căci era chiar el, în ciuda faptului că arăta ca un marakori oarecare, îmbrăcat cu o pelerină sallí peticită. Piatra Cătuşelor îi sclipea la gât, că doar îşi făcuse timp să o ia de pe fostul lui corp, alături de gaeşul lui Thurvishar.

— Tu şi Thurvishar veţi sta de pază cât caut eu prin ruine. Niciunul nu poate intra, căci aţi muri.

Gadrith zâmbi.

— Se pare că doar Împăratul poate intra fără să aibă parte de un sfârşit oribil.

— Tu eşti, bărbate? Abia dacă te-am recunoscut fără hainele D'Lorus! strigă Tyentso din spatele lor.

Agoléul cu care se înfăşurase era un nor negru bătut de vânt.

Gadrith se întoarse şi o privi înclinându-şi capul uşor. Îi luă o clipă s-o recunoască şi făcu ochii mari.

— Raverí! Ce surpriză, dar să ştii că „bărbate" nu e tocmai cuvântul potrivit pentru relaţia noastră.

— A, ăsta e momentul în care le dezvălui tuturor că eşti tata? Ştiu asta de ani întregi.

Tyentso îşi duse mâna la piept.

— Phaellen mi-a spus chiar înainte să ne întâlnim.

— Cine e Phaellen?

Tyensto îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbeşti serios, Gadrith? Doar tu *l-ai omorât.*

Gadrith făcu un gest cu mâna cerând mai multe informaţii.

— Aşa, şi?

— Casa D'Erinwa? Colegul tău de cameră? L-ai atras în pădure şi i-ai făcut felul, după care ai făurit o piatră tsali din el, lăsându-i sufletul superior să bântuie pădurea ca o umbră blestemată. Îţi aminteşti acum?

— Oh! exclamă Gadrith părând jignit. N-am făcut niciun fel. Am făcut o descoperire importantă, separând sufletul superior de cel inferior.

— Aşadar, ţi-l aminteşti?

— Da, spuse Gadrith. Sforăia.[156]

Tyentso doar se uita la el.

— Nu vrei să ştii cât te urăsc!

— În vreme ce eu nu m-am gândit la tine mai deloc, recunoscu Gadrith. Doar că am fost foarte dezamăgit când ai fugit înainte să poţi fi condamnată la Amânare. Foarte deranjant! Din fericire, Sandus mi-a oferit un substitut.

Bărbatul se uită în jos la corpul lui împrumutat, apoi la Thurvishar.

— Ştii, abia acum îmi dau seama cu adevărat că eşti fiul meu. Nu e interesant?

Un fulger trecu peste trupul lui Gadrith. Tresări violent din cauza şocului, după care se scuturã, scăpând de explozia de putere, trimiţând arcul electrizant în pământ.

— Concentrează-te! îi ceru Tyentso. Vorbim despre mine deocamdată.

Femeia ridică mâinile, gata parcă să se dueleze, numai că acum armele ei erau vrăjile, nu sabia şi scutul.

— În caz că n-am fost foarte clară, boşorogule, de data asta ne luptăm până la moarte.

— Lasă-mă să mă ocup eu de ea! îl rugă Thurvishar.

---

156 Mă îndoiesc că ăsta a fost singurul motiv. Phaellen D'Erinwa era şi cel mai bun din clasă. După dispariţia lui, onoarea i-a revenit lui Gadrith.

Gadrith i-o reteză scurt:

— Nu. E o delicatesă pentru mine. Ai grijă să nu apară Milligreest şi turma lui de amici!

Thurvishar îşi încleştă dinţii frustrat, dar se supuse poruncii şi se răsuci pe călcâie. Îi făcu semn lui Darzin să-l urmeze, apoi plecară din centrul Arenei ca să aştepte la marginea ei.

Gadrith se întoarse spre fiica lui şi atacă, făcând o incantaţie. O rază de energie violet, care ar fi trebuit să-i topească cât ai clipi carnea de pe oase, porni spre Tyensto.

Femeia o prinse, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Gadrith zâmbi.

— Doar nu credeai că sunt lipsit de puteri, nu? Că îmi va lua luni întregi să învăţ cum să folosesc trupul lui Sandus? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dragă fiică, dar mă pregătesc pentru acest moment de decenii. Ştiu cum să fac vrăji chiar mai bine decât Sandus.[157]

Tyentso se îndreptă de spate.

— Nu contează. Am aşteptat treizeci de ani pentru asta. Arată-mi ce-ai mai rău în tine!

✡

Norii întunecaţi alergau pe cer precum nişte ogari care pornesc în goană atunci când aud o trompetă. Copacii se înălţau sumbri, aruncând umbre peste strălucirea roşie a oraşului în flăcări. Era greu să ghiceşti dacă norii aduceau ploaie sau se născuseră din cantitatea prea mare de cenuşă.

— Serios?

Gadrith ridică o sprânceană.

— Furtună magică?

— Întotdeauna ai fost un snob nenorocit, spuse Tyentso, când un zigzag gros de lumină ieşi brusc dintr-un nor negru şi se repezi să-i izbească duşmanul.

Fulgerul nimeri într-o suliţă groasă din fier ruginit pe care Gadrith o ridică în aer. Electricitatea trecu prin metal şi explodă la suprafaţa pământului.

---

[157] Adevărat. L-a studiat pe Sandus ori de câte ori a avut ocazia. Nu m-a lăsat niciodată să-l ajut, chiar dacă i-aş fi uşurat sarcina. Presupun că voia să se asigure că nu dau peste cine ştie ce eroare, care mi-ar fi permis să-l trădez. Ca să fiu sincer, aşa aş fi făcut.

— Nu e nicio ruşine în asta, zise Gadrith. Dar prefer violenţa mea, ca să fiu mai precis.

Întinse degetul spre ea şi făcu iar o incantaţie.

Tyentso se împletici când inima îi bubui în piept. Simţi lovitura prin talismanele ei îmblânzite, prin toate protecţiile ei, la fel de puternică precum copita unui cal de luptă. Primise lovitura de parcă ar fi fost o novice, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Gadrith zâmbi şi tonul i se umplu de dispreţ şi batjocură:

— Şi tu, care credeai că te poţi pune cu mine! Nu uita că port Piatra Cătuşelor! Cum aveai de gând să rezolvi aspectul ăsta?

Tyentso îşi încleştă pumnul stâng pentru a ascunde faptul că-i amorţise mâna. Atacul lui Gadrith fusese mai mult decât se aşteptase.

— Lupta încă nu s-a terminat.

Gadrith dădu să spună ceva, dar o bucată uriaşă de gheaţă îl izbi în umăr, azvârlindu-l în faţă. Şi mai multă gheaţă pică din cer, o grindină deloc blândă şi cioburi ascuţite îngheţate. Gadrith se văzu nevoit să ridice un zid de energie peste el ca să oprească atacul. Chiar atunci, un vârtej enorm îl surprinse neprotejat, îl luă pe sus şi îl trânti dincolo de zidul magic. Şi mai multă grindină răpăi peste ei, însoţită de nenumărate trăsnete.

Fumul şi vaporii de gheaţă topită o împiedicau pe Tyentso să vadă, aşa că, în timp ce rămase nemişcată, gata să se apere, se concentră să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

Nu era destul de naivă ca să creadă că învinsese.

— Asta a fost lovitura ta cea mai bună, fato?

Gadrith ieşi din fum fără nici cea mai mică rană. Se înşelase totuşi. Când îl privi mai bine, zări arsuri mici pe margini şi pelerina sa peticită arzând într-o parte. Totuşi, bărbatul nu avea răni semnificative.

Tyentso îşi împinse bărbia înainte.

— Cea mai bună care să şi funcţioneze...

Femeia se opri şi îşi studie tatăl.

— Atât de puternic! murmură ea.

— A venit vremea să sfârşim tărăboiul ăsta, spuse Gadrith.

Tyentso făcu ochii mari. Întinse un deget răsucit, încovoiat, spre Gadrith.

— Nu ai nicio protecţie... nici talismane. Cele vechi nu merg cu trupul nou!

Tyentso îl privi printre gene şi îşi concentra întreaga voinţă în

ultima vrajă.

Gadrith şuieră când mâna i se transformă în apă, desprinzându-se de trup şi căzând pe iarba fragedă.

— Nu, spuse Gadrith. De ce încă îmi simt mâna...?[158]

Bărbatul întinse mâna cealaltă, încă întreagă, şi încleştă pumnul.

— Ajunge! Acum, mori!

Păru şi mai disperat când o parte din braţ îi căzu la pământ. Efectul se răspândea şi în restul corpului.

Tyentso îşi înăbuşi urletul, strângând din dinţi, şi se arcui în spate, cu faţa lividă din cauza durerii. Simţi din nou senzaţia de inimă care stă să îi iasă din piept. Sângele îşi încetini curgerea prin vene, chiar dacă îi bubuia cu putere în urechi. Tyentso era acum un râu care se bulucea împotriva unui baraj. Un drum stricat, o cărare acoperită cu gunoi.

Vraja asupra lui Gadrith îşi pierdu din putere, apoi dispăru cu desăvârşire când Tyentso nu mai izbuti să se concentreze. Ochii i se dădură peste cap şi fulgerele continuară să cadă în jurul lor în nuanţe pastelate nebuneşti.

Apoi se opriră şi ele. Furtuna îşi pierdu din omogenitate.

Tyentso muri.

La mustaţă scăpase. Doar câteva secunde în plus şi Tyentso ar fi câştigat. Gadrith se concentră asupra ciotului şi se concentră ca să-l crească din nou. Braţul i se refăcu, dar strâmb şi neuniform, acoperit cu pielea subţire a unei cicatrice. Şi-l acoperi cu pelerina peticită.

Gadrith se opri şi privi spre trupul lui Tyentso. Chipul ei arăta liniştit pentru o asemenea moarte dureroasă. Femeia părea că trage un pui de somn după o zi lungă şi obositoare.

— M-ai impresionat, fato!

Bărbatul regreta că nu are timp să facă o piatră tsali din sufletul ei.

Se întoarse şi porni spre ceilalţi.

---

[158] Presupunerea mea, oricât ar fi de lipsită de acurateţe, este că vraja îl transforma pe Gadrith în apă fără însă ca în realitate să distrugă legătura dintre trup şi suflet. Aşadar, ca un fel de apă vie, incapabilă să gândească sau să acţioneze, Gadrith încă ar „trăi", împiedicând Piatra Cătuşelor să se activeze. O mişcare isteaţă!

85: FRONTUL MORŢII

Kihrin zări Abisul în depărtare şi îl apucă deznădejdea.

— Când s-au întins hotarele atât de mult? întrebă el. O să ne ia zile întregi până ajungem acolo.

Tânăra întoarse capul.

— Atât de mult? Nu sunt numeroase, chiar dacă hotarele s-au lărgit... Ai mai fost aici? întrebă ea după o pauză.

— Toată lumea a mai fost aici, replică Kihrin. Cei mai mulţi dintre noi pur şi simplu nu-şi amintesc, după ce renasc. Trebuie să găsesc o cale mai rapidă să ajung la Abis.

— Atunci şi eu trebuie să fac acelaşi lucru. Nu mai am timp la dispoziţie. Curând, mă voi trezi.

Copacii se răriră în jurul lor când se apropiată de un deal pe care domnea un mic turn de pază din piatră, aflat într-o stare jalnică. Nu zăriră niciun soldat pe metereze şi nicio lumină care să pătrundă prin deschizăturile pentru săgeţi. Singurul motiv al existenţei sale, după mintea lui Kihrin, părea a fi conturul creat de el pe cerul cenuşiu străbătut de fulgere de toate culorile.

— Cum adică, te vei trezi? se interesă Kihrin.

Calul lor se scutură agitat şi necheză când se apropie de zidurile turnului. Femeia smulse lancea din mâna lui Kihrin.

— Adică acum dorm. Când vine dimineaţa, voi trece înapoi prin Al Doilea Văl şi mă voi trezi în lumea normală.

Atinse uşa masivă din fier cu vârful ascuţit al lăncii şi aceasta se deschise larg.

— E singurul loc sigur până când ajungem în Abis, îi spuse ea. Aşa că povesteşte-mi, dacă tot suntem aici!

— Elana... zise el.

Femeia se încruntă, apoi îşi îndemnă calul la trap şi-l mână în interiorul fortului.

Locul fusese abandonat de multă vreme, devenind acum căminul păianjenilor, al şobolanilor şi al altor creaturi misterioase care se adăposteau între zidurile lui. Praful acoperea totul, dar nu văzură nimic care să vorbească de distrugerea de amploare: niciun demon nu trecuse zidurile cu scopul de a-l jefui.

— Ce-a fost locul ăsta? întrebă Kihrin, alunecând agil de pe calul masiv.

— Nu ştii? Parcă spuneai că eşti bătrân.

— Mai bătrân decât asta, cu siguranţă, replică el.

Femeia se holba la el.

— Atunci chiar eşti bătrân, comentă ea, gesticulând cu dosul palmei. Un fort de hotar. Veghea odată podurile de peste Abis, dar acum e părăsit, fiindcă Abisul se modifică.

Femeia îşi trecu şi ea un picior peste cal, sărind jos, după care duse bestia într-o parte. Kihrin nu reuşea să scape de senzaţia că animalul îi urmărea cu atenţie orice mişcare mai neobişnuită.

— Dacă Abisul se mută, înseamnă... că nu e bine, clătină el din cap.

— Totodată, numele meu *nu* e Elana, spuse femeia, răsucindu-se cu faţa la el. Şi nu-mi place deloc cum mă priveşti. Vreau să ştiu preţul pentru tămăduirea asta a ta şi cum de ai putut s-o faci.

Femeia îşi frecă palmele, şi o ploaie de fulgi roşii plutiră în aer – sânge de demon, de la cei pe care-i ciopârţise.

— Îmi pare rău! se scuză Kihrin. Elana era numele tău când te-am cunoscut cu mult timp în urmă.

— N-a fost niciodată numele meu, insistă ea.

Kihrin alese să nu o contrazică.

— Bine, atunci, cum te cheamă?

— Răspunde-mi mai întâi la întrebări! replică ea.

Femeia strânse lancea în mână, după care o lăsă deoparte.

Kihrin expiră şi îşi aranjă cămaşa, strâmbându-se când văzu găurile mari din pânză.

— Nu există preţ pentru tămăduirea ta. Tămăduirea ta a fost *plata.* Te-ai rănit din cauza mea şi nu ar fi trebuit să se întâmple asta dacă mi-aş fi dat seama că nu-mi eşti duşman.

— Dar cum? O asemenea rană... M-a atacat un ditamai dragonul. Ar fi trebuit să mă nimicească. Nu eşti zeu... Dacă erai, nu ai avea suflet gaeş şi nici nu ţi-ar lipsi inima. Numai că acum nu-ţi mai lipseşte. Îmi amintesc ce-am văzut când ne-am luptat prima dată, ţi-am văzut gaura

din piept. Cum de acum eşti vindecat?

Kihrin îşi trase cămaşa peste cap, o împături şi o aruncă pe un scaun. Aceasta se evaporă înainte de a ajunge pe el, de parc-ar fi fost dovada existenţei sale efemere din acest moment.

— Fiindcă îmi lipsea inima, aveam nevoie de un înlocuitor. Aşa că am folosit inima lui Xalome.

Kihrin îşi drese glasul.

— Hmm, de fapt, am folosit-o pentru amândoi.

— Ce-ai făcut?[159]

Când îi văzu privirea uluită, Kihrin îi explică:

— Aşa ceva n-ar funcţiona niciodată pe tărâmul celor vii, dar aici realitatea poate fi modelată. Şi nu, habar nu am ce efect va avea. Din câte ştiu, nu s-a mai făcut niciodată şi pesemne că a fost posibil pentru că era vorba de Dragonul Sufletelor, ucis pe tărâmul celor morţi.

Kihrin ridică din umeri.

— N-am ştiut ce altceva aş fi putut face.

— Ai împărţit inima unui dragon între noi doi, repetă ea. Un dragon. Un monstru al haosului şi al răului.

Kihrin îşi încrucişă braţele şi încuviinţă din cap.

— Din câte se pare, a mers ca pe roate.

Femeia clipi de câteva ori, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor, după care îşi trecu degetele peste şuviţa de păr de pe cap. Străbătu agitată încăperea în lung şi-n lat, după care se întoarse lângă el.

— Inima unui dragon? întrebă ea cu un glas blând de data asta.

— Haide, am trecut de subiectul ăsta. Şi, oricum, nu mai avem cum să reparăm situaţia.

Kihrin zâmbi răutăcios.

— Cu plăcere!

— Cu plăcere? repetă ea răguşită. Eşti un catâr neobrăzat.

Nările îi fremătau de mânie.

— Am un avantaj faţă de duşmanii mei, fiindcă ei nu-şi dau seama că sufletul meu nu e legat de trup şi că rătăcesc pe-aici doar când dorm. Dar tu...

Femeia se înecă de furie.

— Ai distrus tot. Este cu neputinţă ca prezenţa unei *inimi de dragon*

---

[159] Aceeaşi reacţie am avut-o şi eu. Kihrin, idiot ce eşti! Nu mă întrebaţi despre consecinţe, fiindcă n-am nici cea mai mică idee.

să nu-mi păteze aura şi, imediat ce vor băga de seamă, vor începe să pună întrebări la care nu vreau să răspund.

Kihrin ridică mâinile în semn de apărare.

— Uşurel! Încearcă să-ţi aminteşti că ai fi murit. Trupul ţi-ar fi dispărut. Sau ce s-o întâmpla cu demonii, cu puii de demoni sau orice-ai fi atunci când mori. Cum a reuşit să se descurce Xaltorath cu tine, dacă tot veni vorba?

O secundă mai târziu, femeia îl apucă pe Kihrin de gât, ridicându-l deasupra pământului şi izbindu-l de o tapiserie prăfuită ce atârna pe peretele turnului.

DE UNDE ŞTII DE XALTORATH?

Mâna femeii căzu în gol când Kihrin dispăru. Mârâi şi se răsuci pe călcâie, dar turnul era gol.

— Arată-te! ţipă ea.

Când se uită prin cameră, ochii ei căzură pe lance şi se repezi la ea. Înainte să apuce khorevalul cu mâinile, artefactul apăru în capătul îndepărtat al încăperii şi Kihrin deveni vizibil din nou, de data asta ţinând lancea îndreptată cu vârful spre ea. Femeia se abţinu din răsputeri să nu reacţioneze impulsiv şi să se trezească înjunghiată.

— Potoleşte-te! porunci el ferm. Fiindcă, dacă lancea asta funcţionează pe tine, n-o să mă iert în vecii vecilor.

Femeia rămase neclintită, strângând din dinţi şi privindu-l ca un taur înnebunit gata să atace.

— În ultima viaţă, cea trăită recent – când aveam doar cincisprezece ani, spuse Kihrin, Xaltorath m-a găsit pe străzile capitalei şi mi-a siluit mintea.

Femeia îşi ţinu răsuflarea. Când expiră, mânia i se topise deja cu totul.

— Mi-a arătat multe lucruri neplăcute. Într-adevăr, tot nu înţeleg de ce. Poate că nu voia decât să mă tortureze, dar mi-a arătat şi o femeie. O femeie pe care n-aş fi putut s-o rănesc niciodată.

Kihrin ţinu lancea cu o mână, în timp ce arătă cu cealaltă spre ea.

— Pe tine.

Confuzia alungă şi ultimele resturi de furie.

— Pe mine? Femeia arătată eram *eu?* De ce?

Kihrin îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu. Să am încredere în tine? Să nu mă încred în tine niciodată? Cred că încerca să împlinească o profeţie, dar nu ştiu dacă

ideea era să ne aducă împreună sau să ne ţină departe unul de celălalt.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— M-am săturat de profeţii.

— Ah, cel puţin suntem de acord în privinţa unui aspect!

Kihrin ridică lancea şi se duse la una dintre ferestruicile înguste.

— E o discuţie pe care o putem purta altă dată. Acum? Inima îmi lipsea când ne-am întâlnit, fiindcă mi-a fost smulsă din piept pentru a-l invoca pe Xaltorath, care probabil devastează străzile capitalei. Dacă nu mă pot întoarce în ţinutul celor vii...

Femeia se uită la el.

— Dar dacă te-ai putea întoarce? O să mori a doua oară. Ai ucis un dragon, aşa că nu-ţi pun la îndoială talentul, dar ea este regina războiului. Ai khorevalul care să te ajute. Însă nu vei avea acest avantaj când te vei întoarce.

— Stai puţin! Xaltorath e femelă sau mascul?

— Xaltorath e un demon. Poate fi de orice sex pofteşte. Când am întâlnit-o eu, era o ea.

— Înţeleg.

— Ideea e... Ce propui ca să-l opreşti pe Xaltorath? N-ar fi mai bine să se ocupe Împăratul de el?

— Mă deranjează faptul că Gadrith a recunoscut că vrea ca Împăratul să apară. Cred că rolul lui Xaltorath a fost doar să-i atragă atenţia Împăratului. Pun ceva la cale şi va fi ceva oribil.

— Gadrith? întrebă ea, privindu-l printre gene. Gadrith, lingăul lui Relos Var?

— Nu-i spune asta lui Gadrith! Sunt sigur că nu se consideră lingăul lui Relos Var.

Femeia pufni.

— Relos Var e neîntrecut la tras sforile şi îi manipulează chiar şi pe cei care-l urăsc.

Kihrin chicoti. Se uită la Abis cu ochii roşii şi simţindu-şi inima bolnavă.

— Trebuie să-l opresc pe Gadrith. E numai vina mea.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Nu te învinovăţi pe nedrept pentru ceva de care nu eşti responsabil!

— Nu cred că mă învinovăţesc pe nedrept, o contrazise el, uitându-se în depărtare.

Kihrin se întoarse spre femeie.

— Mă ajuţi? Dacă te rog?

— Cine e Elana? întrebă ea. O soţie? Iubită?

— Nu, nimic din toate astea, răspunse el. Nu pentru mine, în orice caz. Ar trebui să ne grăbim.

— Spune-mi povestea ei! Iar eu îţi voi spune numele meu.

Kihrin şovăi puţin înainte să răspundă:

— Am fost... închis. S-a întâmplat demult. Eram... mort. Iar Elana m-a eliberat.

Kihrin izbucni în râs.

— Se pare că dau de tine numai în momente nepotrivite, nu?

— Nu-i adevărat, protestă ea. Oricine ai crede tu că sunt. Femeia asta, Elana... Indiferent de persoana cu care mă confunzi, trebuie să uiţi de ea. Nu există. Eu nu sunt cineva care vine cu coada între picioare fiindcă pocneşti din degete sau pentru că îmi arăţi zâmbetul tău frumos. Ai idee cât de jignitor e? Că demonul Xaltorath a încercat să schimbe profeţia într-un fel sau altul arătându-ţi imaginea mea? Eu n-am primit niciodată imaginea ta. De parcă succesul sau eşecul unei relaţii amoroase între noi doi se bizuia doar pe ce aveai tu în cap. Adică, atâta vreme cât *tu* voiai... eu, firește, mă supuneam şi îţi făceam hatârul, indiferent de părerea mea.

— Hei, dar n-am zis nimic de vreo relaţie amoroasă!

Chipul ei deveni inexpresiv.

— Nu fi sfios! Am văzut foarte clar cum te uiţi la mine.

— Şi cine-a spus că am un zâmbet frumos? Poate el, scuze, *ea,* continuă Kihrin, înroşindu-se la faţă, voia să se asigure că profeţia dă greş şi ştia că vei reacţiona aşa. Poate nu-şi dorea decât să distrugă tot.

Kihrin îşi drese glasul.

— Şi oricât de mult mă bucură conversaţia noastră, ar trebui să plecăm.

Femeia se apropie de şemineul prăfuit, nefolosit. Era masiv, potrivindu-se cu mărimea turnului, înalt şi suficient de lat cât să treacă o coloană de soldaţi prin el. Se uită îndelung la el.

— Ce faci?

— Aprind focul.

— N-ai nevoie de ceva care să ardă?

Exact când puse întrebarea, flăcările prinseră viaţă şi crescură albastre, purpurii şi cu mici nuanţe de verde. Nu semăna deloc cu un foc adevărat.

— Nu contează. Iartă-mă! Acum ce urmează?

Femeia se urcă pe cal şi întinse mâna spre Kihrin.

— Acum călărim. Când îi luă mâna, ea îi spuse: Numele meu e Janel Theranon.

Kihrin se aşeză în spatele ei, dându-i lancea înapoi.

— Mulţumesc! Mi-aş dori să-mi amintesc.

— Să-ţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc nimic când mă trezesc. Niciunul dintre noi nu-şi va aminti.[160]

Janel dădu să spună ceva, poate să nege totul, dar se mulţumi să clatine din cap.

— Aşadar... De ce-ai aprins focul?

Ea zâmbi şi strânse hăţurile şi mai tare.

— O să-ţi arăt.

Calul dădu din cap bucuros. După ce-şi îndemnă bestia superbă să înainteze, Janel sări direct în mijlocul flăcărilor, cu un strigăt sălbatic, fioros.

Animalul se opri pe un morman de oase, lăsând în urmă flăcările. Trecuseră într-un alt spaţiu.

Kihrin îşi dădu seama că se aflau deja în Abis.

Nu auzea mare lucru din cauza avalanşei de pietre şi de resturi care zburau în susul crevasei gigantice, acoperind cerul. Zidul de piatră creat era nesfârşit şi Kihrin habar nu avea până unde se întindea sau cum apăruse. Îl cuprinse ameţeala. Parcă ar fi stat cu capul în jos.

— Fereşte-te!

Janel îl trase în jos, alunecând într-o parte de pe şa, exact când o sferă mare de fulgere ieşi cu o explozie din locul în care fuseseră cu o secundă în urmă. Vuietul luptei îi înconjură din trei părţi în vreme ce demonii galopau, călcau în picioare, alunecau şi dansau peste oamenii care se băteau cu suliţe, săbii, topoare şi săgeţi.

Instinctul îl îndemna pe Kihrin să se dea jos de pe cal şi să

[160] Ştiu: dacă nici Kihrin nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat cu el cât a fost mort, cum aş putea să scriu eu despre toate astea? Cum aş putea să speculez ce s-a petrecut cu el în Viaţa de Apoi? După cum am menţionat deja, este rezultatul talentului meu de vrăjitor. Chiar dacă informaţiile şi amintirile nu sunt accesibile în mod activ, undeva, în adâncul sufletului, Kihrin îşi aminteşte.

năvălească în mijlocul încleştării aşa cum te-ai năpusti într-o cadă cu apă caldă, dar Janel îl ţinu de braţ.

— Nu! strigă ea acoperind vacarmul. Traversează Abisul.

Kihrin se uită la ea, apoi la crăpătura urâtă din pământ. Vedea cum aceasta se mişcă şi cum copacii se prăbuşesc în capătul îndepărtat, în vreme ce Abisul se lăţea tot mai mult.

Nu, nu se lăţea, îşi dădu el seama. Se mişca. Se mişca, de parcă întregul canion voia să pătrundă în Ţinutul Păcii.

— N-o să fiu niciodată în stare să traversez aşa ceva! urlă el.

Janel înfipse lancea într-un demon, lăsând-o să se transforme în lumină, după care aruncă o privire peste umăr spre el.

— E un pod. Nu-l vezi?

— Poftim? Ce pod...

Kihrin îşi duse mâna streaşină la ochi şi cercetă Abisul. Zări un pod mic, şubred şi abandonat, care se legăna în vântul puternic precum o jucărie în mijlocul unui uragan.

— Ăla? E o glumă, nu?

— Nu!

Janel se întoarse în şa şi îl cuprinse pe Kihrin după talie, dându-l jos de pe cal.

— Dacă-l poţi vedea, înseamnă că-l poţi traversa, dar drumurile noastre se despart aici, fiindcă nu am cum să vin cu tine.

Calul necheză ca să-i prevină. Un grup mare de demoni venea călare direct spre ei. Privirea lor le spunea limpede că nu se aflau aici ca să atace soldaţii ce păzeau Abisul.

— Du-te! îl îndemnă ea din nou.

— Vino cu mine! îi ceru Kihrin.

— N-am cum, protestă Janel. Eu *nu văd* podul. Niciun demon nu-l poate vedea.

Kihrin îi atinse glezna prinsă în scara şeii.

— Eşti infectată, dar transformarea nu e completă. Ceva o împiedică. Nu eşti un demon adevărat.

Janel îşi lăsă capul într-o parte şi se uită trist la el.

— Ba da, sunt.

Femeia porni la galop şi bestia necheză, repezindu-se să-şi întâmpine atacatorii care veneau din faţă.

Când Kihrin plecă împleticindu-se înapoi spre Abis, hohotele de râs ale lui Janel plutiră până la el. Tocmai străpunsese un demon cu suliţa,

ţinută drept în faţă precum lancea unui cavaler, în timp ce smulse braţul unui alt demon, pe care-l folosi pe post de bâtă. Era ceva în firea ei care o făcea să se delecteze cu brutalitatea respingătoare, necruţătoare. Îi amintea de Xaltorath. Sesiză asemănarea.

Totuşi, erau atât de mulţi demoni! Prea mulţi chiar şi pentru fiica unei regine-demon.

Kihrin o mai privi o dată, apoi se întoarse spre pod.

— La naiba! Oricum sunt mort, murmură el, aruncându-se direct în vâltoarea bătăliei.

— Parcă trebuia să traversezi podul! urlă Janel când îl zări din nou, ceva mai târziu.

— Nu fără tine! strigă el.

— Dar eu nu văd podul. Ce e aşa greu de priceput?

Janel smulse suliţa dintr-un demon mort, fără să-i pese cum se dezintegrează acesta.

— Însă eu pot. O să-ţi arăt drumul.

— Dar de ce-aş vrea să merg în Ţinutul Păcii? zbieră exasperată femeia. Nu sunt moartă.

Întunericul se îngroşă în jurul lor şi mai mult când demonii se regrupară pentru un alt asalt violent.

— Eşti sigură?

Acalmia luptei le fu de folos ca să discute pe un ton normal.

— N-ar fi trebuit să te trezeşti până acum?

Janel se opri şi pe chipul ei apăru o expresie de surpriză neplăcută. Îşi duse mâna la piept, acolo unde dinţii dragonului o muşcaseră adânc.

— Sunt sigur că, dacă mori aici, mori şi în lumea celor vii, spuse Kihrin. Doar pentru că am putut să te vindec aici nu înseamnă că ţi-a afectat şi trupul din lumea reală.

Kihrin întinse mâna spre ea, când un răcnet asurzitor le cutremură pământul de sub picioare.

— Haide! Te duc eu pe partea cealaltă.

— Mă va distruge... protestă ea.

— Nu. Nici vorbă. Sunt sigur de asta! ţipă Kihrin.

Janel îi luă mâna şi se dădu jos de pe cal.

— Te voi considera foarte amabil dacă nu m-ai mai ucide încă o

dată.

— Îţi promit, domniţă!

Când un demon gigant îşi făcu apariţia la orizont, perechea începu să alerge spre podul şubred.

86: ÎNTOARCEREA

Kihrin se aşează şi încercă să tragă aer în piept.

Teraeth căzu în genunchi lângă el.

— Ţi-a luat ceva timp. Ce-ai făcut, te-ai oprit să culegi floricele?

Kihrin îl privi furios.

— Unii dintre noi n-au mai murit înainte, mulţumesc de întrebare!

Tânărul clătină din cap.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu mine cât am fost mort. Dar îmi amintesc că am murit totuşi.

— Nimeni nu-şi aminteşte ce se petrece cu ei în Viaţa de Apoi, încuviinţă Teraeth.

— Serios? Adică tu nu-ţi aminteşti?

— Bine! încuviinţă Teraeth. *Majoritatea* oamenilor nu-şi amintesc. Nu da vina pe mine! Tu eşti cel care ai refuzat să intri în Frăţie, adăugă el, întinzându-i mâna lui Kihrin. Haide, avem treabă de făcut!

— Aşteaptă!

Kihrin se uită în jur prin biserică, apoi privi statuia masivă a Thaenei şi morţii jeliţi care sufocau intervalele.

— Cum am ajuns aici? Ce se petrece? Unde e restul lumii?

Teraeth începu să bifeze întâmplările pe degete.

— Ai fost sacrificat pentru Xaltorath, dar, pentru că Xaltorath nu a primit tot sufletul, nu mai e practic sub controlul nimănui. Aşadar, Xaltorath a pornit un Marş spre iad[161], invocând toţi demonii de pe lume. Înaltul Lord Therin, lady Miya şi generalul Milligreest au plecat ca să-l trimită înapoi în iad. Galen s-a întors la Palatul Albastru să supravegheze evacuarea celor care au supravieţuit. Între timp, Gadrith purta Piatra Cătuşelor când l-a ucis Sandus, aşa că Împăratul e mort,

[161] Ultimul Marş spre iad a avut loc acum douăzeci de ani, a pornit în Marakor şi numărul de vieţi pierdute nu poate fi calculat. Populaţia din Jorat încă nu şi-a revenit nici acum.

iar Gadrith îşi poartă corpul de parcă ar avea o pelerină nouă, la modă. Tyentso s-a dus să-l oprească.

Kihrin clipea la el.

— La naiba, aveam un plan!

— Care a funcţionat perfect până când n-a mai mers.

Teraeth oftă.

— Aşa stă treaba cu planurile. Nimeni n-ar fi putut prezice că Gadrith va fi în stare să răspundă atât de repede.

Kihrin se încruntă.

— Dar e Tyensto destul de puternică să-l omoare?

Pe chipul lui Teraeth apăru o expresie suferindă.

— Se bizuie pe faptul că el nu va putea face vrăji cât timp se obişnuieşte cu noul său corp.

— Îţi aminteşti ce-a zis Tyentso când m-a posedat? Că Gadrith plănuieşte asta de *ani întregi,* Teraeth. Ştie prea bine cum să facă vrăji în corpul lui Sandus.

Teraeth se strâmbă.

— Nu mai contează. Oricum nu era singur.

— Thurvishar, rosti Kihrin, simţind o gheară în piept.

Ce şanse ar fi avut Jarith să-l aresteze? Atât de mici, că nici Kihrin n-ar fi pus pariu.

— În plus, habar nu avem ce puteri îi vor da Coroana şi Sceptrul.

Kihrin încuviinţă din cap.

— Bine! Hai să mergem după ea!

Băiatul făcu un pas, se împiedică şi se lăsă moale pe podea când încercă să se prindă de ceva.

Teraeth păru surprins şi înjură printre dinţi.

— Trebuie să te odihneşti. Abia poţi sta în picioare.

Kihrin clătină din cap.

— Cât am fost mort m-am odihnit destul. Am nevoie de o sabie, spuse el, cercetând cu ochii prin încăpere.

Se opri când dădu cu ochii de trupul lui Jarith şi i se făcu rău.

— Înaltul General l-a adus, îi explică Teraeth când văzu expresia lui Kihrin. Avea sufletul mort. Probabil că îl ucisese un demon.

— La naiba cu toate!

Kihrin se apropie de cadavru, după care se aplecă şi scoase sabia din teaca lui Jarith. Lama era khorveshană, cu tăişul bine ascuţit şi curbată frumos. Nu semăna deloc cu sabia normală pentru dueluri din Quur şi,

cu patru ani în urmă, Kihrin n-ar fi ştiut cum s-o mânuiască. Acum ştia.

Fostul său antrenor de arme, bărbatul-şopârlă thriss, Szzarus, ar fi fost foarte mândru de el.

Kihrin sprijini vârful bont al sabiei de umăr, ţinându-i plăseaua cu cealaltă mână.

— Bine, să mergem!

Teraeth ridică mâinile.

— Unde? Nu ştiu unde s-a dus Tyentso, rosti el pe un ton mâhnit.

— Ne dăm noi seama cumva.

Kihrin se deplasă cu greutate, împleticindu-se, abţinându-se să nu înjure când se împiedica de cadavrele ce zăceau pretutindeni.

Teraeth îl ţinu de braţ ca să-l sprijine.

— N-ai putea să te lupţi nici măcar cu un iepure lepros în condiţiile astea.

— Mai dă-mi un minut să-mi revin! îl rugă Kihrin.

Cei doi bărbaţi se opriră pe treptele catedralei. Părea că întregul oraş arde în flăcări, vântul fierbinte împingând cenuşa şi fumul spre cer. Urletele oamenilor care se luptau panicaţi şi care mureau alcătuiau un vacarm de neimaginat.

La orizont, apăru un fulger purpuriu.

Kihrin arătă spre el.

— Ai văzut asta? Magie. Venea dinspre Câmpurile Ofrandelor.

— Eşti sigur?

Dar chiar când întrebă Teraeth, pe cer apăru un fulger roşu, încă unul purpuriu şi apoi un trăsnet.

Tinerii se priviră unul pe altul.

— Ce mai truc ai folosit acolo, ticălos mic! spuse Darzin când se desprinse de copacul răsucit şi uscat de care se sprijinise până atunci.

În spatele lui, dârele de lumină colorată desenau modele strălucitoare pe cer.

— Am auzit că, dacă ai fost sacrificat pentru un demon, nu te mai poţi întoarce.

Kihrin îl împinse pe Teraeth într-o parte, ţinându-se singur pe picioare, ca să-l vadă mai bine pe Darzin.

— Aha, m-am distrat de minune! Poate ar trebui să te duci la Xaltorath să-l întrebi dacă sacrificiul primit e acceptabil. Am o bănuială

că te-a minţit când a zis că va face tot ce-i spui.

Darzin îşi scoase sabia din teacă.

— Nu contează. Avem deja ce ne interesează. Cine e prietenul tău?

— Nu contează, replică tânărul. Zic să punem punct, nu?

Kihrin îşi coborî sabia de pe umăr.

Thurvishar se uită pe lângă Darzin, spre centrul Arenei. Nu arătă niciun interes faţă de Kihrin sau Teraeth, privind fix fulgerele strălucitoare. Groaza îl cuprinse pe Kihrin. Dacă Thurvishar era încă aici, asta însemna că Tyentso se înşelase în privinţa forţei în declin a lui Gadrith. Tyentso se lupta singură cu el.

Iar ăsta nu era deloc un semn bun.

— Să punem punct? repetă Darzin hohotind. Măi, pramatie, abia te ţii pe picioare. Chiar crezi că ai vreo şansă în faţa mea?

Bărbatul îşi roti sabia în faţa lui.

— Ţi-e frică să afli?

Nările lui Darzin fremătară. Făcu un pas în faţă, ocolind ramurile căzute şi oasele albe de pe jos. Se repezi cu o lovitură scurtă.

Kihrin îl blocă fără probleme şi făcu un pas în lateral.

— Mai trebuie să lucrezi la poziţie.

Ochii lui Darzin se măriră surprinşi, dar nu pierdu vremea cu o replică. Atacă din nou, ţintindu-l pe Kihrin într-o parte, fandă, după care alunecă în dreapta, ca să-i înfigă lama în coapsă.

Băiatul reacţionă din nou, mutându-şi sabia să blocheze fandarea şi apoi dându-se în spate, suficient cât sabia lui Darzin să treacă prin materialul pantalonilor kef, dar fără să-l atingă. Darzin şi Kihrin se învârtiră unul în jurul celuilalt până când Kihrin ajunse cu spatele la centrul parcului. Darzin fandă în faţă. Kihrin blocă sabia lui Darzin cu tăişul sabiei sale şi, în timp ce armele scrâşneau, Darzin se repezi şi îi trase un pumn direct în faţă.

Tânărul se dădu în spate dezechilibrat şi îşi şterse sângele ce începuse să-i curgă din nas.

Darzin clătină din cap.

— Haide, serios acum, mă plictisesc! Măcar depune şi tu puţin efort!

Kihrin se pregăti din nou.

Thurvishar oftă când zări luminile din centrul arenei dispărând încetişor.

— Ce tragedie! A fost o femeie splendidă.

— Poftim?

Kihrin îl privi pe Thurvishar îngrozit şi Darzin profită de neatenţia lui.

De fapt, nu numai el profită de situaţie.

Când Darzin lovi cu sabia, un zid de energie – pânze fine, mortale, din fire albastre strălucitoare – ieşiră din Thurvishar. Teraeth dispăru din locul în care rămăsese şi reapăru, aproape gata să-şi folosească sabia otrăvită pe spatele lui Thurvishar.

Aproape...

Teraeth zbură în spate, de parcă ar fi dat de un zid invizibil.

Kihrin îşi reveni brusc. Darzin încercă prea târziu să se oprească, dar deja începuse să lovească. Kihrin păşi spre Darzin, ţinându-şi sabia pe lângă corp, cu mâna pe plăsea şi cu cealaltă direcţionându-i mişcările. Îi sfâşie încheietura lui Darzin, apoi, cu o singură smucitură ridică sabia şi o trecu peste beregata duşmanului său.

Kihrin făcu un pas în spate când Darzin îşi duse mâna la gât şi făcu ochii mari, şocat de sângele ce ţâşnea în toate direcţiile. Kihrin nu trebui să privească dincolo de Primul Văl ca să ştie ce face Darzin.

Se vindeca singur.

— Nu şi de data asta!

Kihrin îşi roti sabia şi lovi într-un arc perfect, cu ultimele lui puteri.

Capul lui Darzin şi mai multe degete se rostogoliră prin iarbă.

— Îmi pare rău! şopti Thurvishar. N-am de ales. Chiar n-am.

Kihrin se răsuci la timp spre el ca să vadă cum ramurile şi rădăcinile copacilor îl înconjurau pe Teraeth – pe Teraeth cel real –, care se lupta cu ele să se elibereze, dar fără prea mult succes.

Kihrin ridică sabia şi se apropie să-l înfrunte pe Thurvishar.

— Ai suflet gaeş.

Magul zâmbi.

— Ce bine-ar fi să pot răspunde!

— Ai observat totuşi că nu te-am întrebat.

— Da, pesemne că aşa e cel mai bine.

Kihrin înghiţi în sec şi se uită spre centrul parcului. Întunericul care se lăsase acum era mult mai ameninţător decât spectacolul cu fulgere strălucitoare de mai devreme.

— Am o curiozitate, dacă nu te superi. Înţeleg că nu arăţi ca Sandus, fiindcă eşti pe jumătate vordreth, dar chestiunea legată de vârstă nu-mi dă deloc pace. Totuşi, cred că am o explicaţie: lucrurile stau aşa pentru că ai petrecut mult timp în farul din Shadrag Gor, nu? Timpul se

mişcă mai încet acolo, şi de aceea toată lumea crede că eşti prea bătrân ca să fii fiul lui Sandus, deşi eşti. În realitate, nu eşti mai mare decât mine.

— O, ba sunt mai mare ca tine! îl corectă Thurvishar, părând impresionat şi explicând detaliile atât cât îi permitea gaeşul. Am trăit toţi anii ăştia în plus. Numai că nu aici.

— Kihrin! strigă Teraeth. Fugi! Fugi! N-ai cum să te pui cu amândoi.

— Degeaba mai fug acum, răspunse Kihrin, uitându-se dincolo de Thurvishar. E deja aici.

Ca la comandă, Gadrith ieşi cu paşi mari din mijlocul întunericului.

87: ÎNCĂLCAREA LEGĂMINTELOR

Gadrith zâmbi când îşi făcu apariţia, un lucru nemaivăzut pe chipul lui când trăise ca un mort viu. Înfăţişarea luminoasă a lui Sandus aducea o notă macabră bucuriei false.

„Arată ca o glumă proastă", se gândi Kihrin când îl văzu păşind spre grupul lor. Gadrith, care pretinsese că e tatăl lui Thurvishar, având acum trupul tatălui său real, era o batjocură diabolică a amintirii Împăratului. Kihrin observă ura lipsită de orice pocăinţă de pe faţa lui Thurvishar şi ştiu că, dacă ar fi avut cum, l-ar fi distrus pe Gadrith demult.

— Sunt curios cum de te-ai Întors, îi spuse Gadrith lui Kihrin. Totuşi, nu-ţi port ranchiună pentru moartea lui Darzin. Ai avut dreptate acolo, la criptă: a devenit nefolositor din clipa în care te-a sacrificat pentru Xaltorath.

— Presupun că ai ucis-o pe Tyentso, zise Kihrin pe un ton amărât.

Gadrith ridică o sprânceană.

— Ar trebui să fii mai specific, tinere.

— Pe Raverí, se corectă Kihrin. Soţia ta.

— Ah! zâmbi Gadrith din nou. Da. S-a descurcat admirabil. Aproape regret că a trebuit s-o trimit pe lumea cealaltă.

— Serios? întrebă Thurvishar surprins.

— Nu. Eram doar politicos.

— Şi ce facem acum? insistă Thurvishar. Vrei să mă ocup de ăştia doi în timp ce tu cauţi prin morminte după Urthaenriel?

Gadrith îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l înciudat pe Thurvishar.

— Da.

Kihrin făcu un pas în faţă, încercând să nu se împleticească. Se concentră să tragă din pământ, din copaci şi din iarbă toată forţa posibilă.

— Despre asta era vorba? Să recuperezi sabia lui Kandor,

Secerătorul de Zei? întrebă Kihrin, privindu-l pe sub gene. M-am înşelat, nu-i aşa? Ne-am înşelat cu toţii. Nu încercai să devii Împărat. Ai fi putut deveni Împărat cu mulţi ani în urmă. Ai fi putut deveni Împărat oricând voiai, dar nu ţi-a păsat de coroană până când nu ţi-ai dat seama că era singura cale ca să intri în ruinele alea. Fără magia Împăratului, ruinele te-ar fi făcut bucăţele. Asta nu e o lovitură de stat... asta e... asta e...

Kihrin izbucni în râs.

— Ăsta e un *jaf.*

— Da, încuviinţă Gadrith pe un ton neutru, sec.

Bărbatul se uită spre „fiul" său.

— E mai deştept decât frate-său.

Thurvishar încuviinţă din cap.

Gadrith porni spre ruine.

— Omoară-l! Eu am o sabie de găsit şi apoi nişte zei de măcelărit. Cred că voi începe cu Thaena.

Lui Thurvishar îi căzură umerii, înfrânt. Cuvintele lui de mai devreme, „ocupă-te de ei", îi permisese să-i ia ostatici. Noile porunci ale lui Gadrith erau cât se poate de clare.

Kihrin zări disperarea din ochii lui Thurvishar când acesta ridică mâinile.

— Îmi pare rău! şopti el.

— Ai de ales, îi răspunse Kihrin.

— Nu prea am, replică Thurvishar.

— Am fost şi eu ca tine. Întotdeauna ai de ales.

Thurvishar gesticulă brusc şi sabia khorveshană din mâinile lui Kihrin deveni de un roşu incandescent şi se transformă în metal topit.

Probabil că sabia l-ar fi ars dacă nu ar fi fost atât de priceput la protecţia împotriva focului. Abia dacă simţi o usturime când metalul topit îi curse printre degete.

— Nu vreau să te omor, spuse Thurvishar, dar chiar nu văd cum ar putea moartea *mea* să te ajute să-l ucizi pe Gadrith. Lucrurile ar sta diferit dacă ai avea pregătire ca vrăjitor. Consider că ai talent, dar nu ai anii de pregătire necesari ca să înfrângi un mag de calibrul lui. Şi, chiar dacă ai avea, poartă Coroana şi Sceptrul, pe lângă Piatra Cătuşelor. Te va copleşi şi, dacă îl ucizi, oricum pierzi.

— Dă-mi şansa asta...

Thurvishar clătină din cap.

— Ştii cum merg lucrurile. Nu pot.

Bărbatul ridică mâna.

Când Kihrin se dădu în spate, se împiedică de o sabie veche, ruginită – dreaptă, îngustă şi cu un stil arhaic. N-avea cum să-l ajute. Tăişul era tocit şi plin de găuri. Părea că se va frânge după o singură lovitură cu ea. Dar Kihrin stăpânea arta de a lupta cu sabia. Simţi o dorinţă ilogică de a muri cu arma în mână de data asta dacă soarta îi spunea că trebuie să moară de două ori în aceeaşi zi.

Strânse plăseaua bine şi eliberă sabia din pământul negru şi plin de viermi.

Thurvishar aruncă un fulger spre el, dar Kihrin abia dacă-l băgă în seamă. Respinse vraja şi fulgerul nimeri în pădurea din jurul Arenei. Apăru un foc roşu, înăbuşit cu repeziciune de contorsiunile magice ale copacilor strâmbi. Îşi concentră atenţia asupra sabiei, care acum era o bucată de argint alb elegantă şi sclipitoare.

Tăişul ei îi cânta în minte.

Armoniile ei se dovediră atât de frumoase, încât i se umplură ochii de lacrimi; tonul tot mai înalt, mai dulce şi mai răvăşitor al unui glas unic, părea să promită o lume a fericirii şi te ajuta să arunci o privire în Rai. Totuşi, sabia îl preveni că puterea ei îl poate consuma. Nu mai auzeai şi nu o mai auzeai decât pe ea, pierdut pentru totdeauna în armonia acelui sunet perfect. Sabia avea şi ceva familiar. Kihrin îşi aminti de momentele când se concentra asupra lanţului care-i ascundea gaeşul. Se agăţa de ceva cu care avea o legătură strânsă – ceva ce făcuse parte din el cândva, un întreg atunci, separat acum.

— Nu-mi vine să cred ce norocos nenorocit eşti! exclamă uluit Thurvishar.

Kihrin trebui să străpungă cântecul din capul lui ca să răspundă.

— Da, îi spuse el vrăjitorului. Aşa e. Cheamă-l pe Gadrith, te rog!

Thurvishar invocă o sferă de foc şi o aruncă spre Kihrin, mai degrabă ca să câştige nişte timp împotriva poruncii date gaeşului său. Kihrin împinse focul într-o parte, fără să fie rănit.

— Gadrith! urlă Thurvishar. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, *acum!*

Kihrin îşi recăpătă puterile. Simţea că ar putea alerga în orice cursă, că ar putea înota în Senlay, că era invincibil. Se apropie de Teraeth, care leşinase între timp. Nu credea că ramurile care îl ţineau ostatic mai aveau magie, dar aici, în acest loc, bănuia că totul e puţin magic de

la natură. Încercă să alunece dincolo de Văl, dar i se păru imposibil. Nu putea să treacă de sabia care îi cânta în urechi.

— Ce *e?* se răsti Gadrith când trecu printr-o poartă a unuia dintre turnurile în ruine.

Magul se opri şi se încruntă când văzu că totuşi Kihrin trăia.

— Ţi-am zis să-l omori.

— *Nu pot,* recunoscu Thurvishar printre dinţii încleştaţi, îndoindu-se de durere.

Kihrin cunoştea destul de bine semnele. Gaeşul îl putea ucide dacă nu acţiona imediat.

— Nu poţi? De ce...

Gadrith amuţi când îl văzu pe Kihrin înaintând spre el cu sabia în mână.

— Aşadar, nu era înăuntru? rosti magul uluit. Tot timpul ăsta sabia s-a aflat afară?

Părea că întreaga lume tocmai se răsturnase pentru Gadrith. Şi poate chiar aşa era.

— Ce mai lovitură sub centură, nu-i aşa? Ai petrecut treizeci de ani alergând după ceva pe care oricine putea pune mâna în timpul unui duel în Arenă. Era prinsă în nişte rădăcini, la vedere, aşteptând nestingherită.

Kihrin zâmbi răutăcios.

— Ai destule jucării. Pe-asta nu ţi-o dau.

— Imposibil! spuse Gadrith. Eu sunt Hoţul Sufletelor. Eu sunt Regele Demonilor. *Eu* l-am ucis pe Împărat. *Eu* îi voi elibera pe demoni. Este destinul *meu* să distrug imperiul şi să refac lumea. EU. NU KAEN. NU RELOS VAR. EU!

Bărbatul mârâi şi întinse mâinile spre Kihrin, dar, oricare i-ar fi fost intenţiile, Kihrin prinse vraja cu sabia şi aceasta se stinse în aer.

Cum să se ocupe de Gadrith? Kihrin nu-l putea ucide pur şi simplu. Dacă îl omora, urma să schimbe locul cu sufletul bărbatului, dându-i astfel necromantului exact ceea ce-şi dorea cu adevărat de la început: pe Urthaenriel. Gadrith era supărat şi tulburat acum, dar, dacă îi lăsa prea mult timp la dispoziţie, magul ar fi putut trage aceeaşi concluzie ca Tyentso în urmă cu mulţi ani. Până şi cineva imun la magie avea nevoie de aer ca să respire şi un pământ solid sub picioare.

Atunci Kihrin îşi aminti: mânuia o sabie care putea rupe magia zeilor.

Aşadar, nu Gadrith era ţinta sa.

Piatra Cătuşelor sclipi pe pieptul vrăjitorului, atrăgându-l maliţioasă. Kihrin ţinti nestemata şi împinse sabia în faţă. Gadrith se mută ca să blocheze lovitura. Probabil că folosise o vrajă, dar Urthaenriel nu se speria de vrăji. Timpul se scurse cu încetineală până când sabia sparse Piatra Cătuşelor în mici cioburi albastre, după care pătrunse prin pieptul lui Gadrith şi i se înfipse direct în inimă.

Magul întunecat îi aruncă o privire îngrozită lui Kihrin. Atunci diadema dispăru de pe capul lui Gadrith şi la fel şi sceptrul din mâna lui. Bărbaţii care priveau nu apucară să priceapă tot ce se întâmplase fiindcă simţiră o presiune uriaşă care îi ridică în aer, care sfâşie rădăcinile ce-l ţintuiau pe Teraeth şi care îi împinse pe toţi în afara hotarelor Arenei. Aterizară pe iarba umedă şi moale, în faţa tavernei Câmpurile Ofrandelor.

Trupul furat de Gadrith, încă străpuns de sabia lui Kihrin, veni cu ei.

Câmpul de forţă în culorile curcubeului care proteja Arena se refăcu din neant. Astfel, reveni la starea ei de bază, aşteptând întrecerea ce urma să-i numească noul stăpân.

Gadrith Sucitul, pentru scurtă vreme Împăratul din Quur, murise.

88: DARUL MIYEI

Oraşul Ardea.

Demoni mici, demoni uriaşi, demoni graşi, demoni de toate formele, culorile şi înfăţişările posibile şi imposibile distrugeau şi violau tot şi pe oricine întâlneau în cale. Se bălăceau fericiţi în căldura focurilor ce se răspândeau în oraş. Uciseră mii de fiinţe fără milă şi, la fel de inexplicabil, lăsară tot atâţia supravieţuitori neatinşi să fie martori şi să-şi amintească de atrocităţile lor. Se hrăniră cu spaimă şi ospăţul se dovedi îndestulător.

Chiar dacă acum Xaltorath fusese alungat, aveau să mai treacă luni bune, dacă nu chiar ani, pentru a repara distrugerile lăsate de el în urmă.

— E toată lumea aici? îl întrebă Therin pe Galen, apropiindu-se cu lady Miya la braţ.

Înaltul Lord şi intendenta Casei erau amândoi zdrenţuiţi şi murdari, cu tăieturi şi arsuri ale hainelor care vorbeau de rănile căpătate în timpul luptei.

— Am adunat câţi am putut găsi, replică Galen, dar câţiva oameni de-ai noştri sunt încă în oraş şi supraveghează Casele Albastre.

Numărul membrilor familiei din sala mare părea mic în comparaţie cu numărul celor din Casa D'Mon, care existaseră doar cu o zi înainte. Amintirea celor omorâţi era dureroasă.

Galen strânse din dinţi şi refuză să se gândească la tatăl său.

— Bun! spuse Therin. Vă trimit pe tine, pe soţia ta şi un mic grup de tămăduitori la palatul de vară din Kirpis. Treaba ta e să rămâi în viaţă, pricepi?

— Dar cum rămâne cu...

Galen îşi înghiţi vorbele.

Pe faţa lui Therin nu se putea citi nimic. Cine nu-i cunoştea pe D'Moni ar fi interpretat greşit lipsa de emoţii. Dar Galen ştia mai bine.

— Termină întrebarea! porunci Therin.

Voia să afle de soarta lui Kihrin. Voia, dar se abţinea. Galen se simţea stânjenit şi mâhnit. Nu cu mult timp în urmă, nu numai că-şi văzuse familia murind, dar îşi aminti că nici Kihrin nu fusese prea dornic să moară pentru el. Kihrin fusese dornic să moară pentru lady Miya, ba chiar murise pentru ea şi nu pentru Galen.

Aşa că Galen întrebă:

— Cum rămâne cu tata?

— Tatăl tău e un om mort sau va fi curând, afirmă Therin. Va fi dat uitării şi numele lui nu va mai fi niciodată pomenit în această casă. L-am dezmoştenit. Nu pot decât să mă rog că e suficient pentru ca zeii să fie satisfăcuţi.

E posibil să nu fi murit încă, se gândi Galen, dar se abţinu să rostească vorbele cu voce tare.

În spatele lordului Therin, lady Miya scoase un zgomot.

— Mă înţelegi, Lord Moştenitor?

Titlul îl lăsă rece pe moment. Galen aproape că-şi căută tatăl din privire. Chiar şi când Therin se încruntă spre el, tot nu înţelese implicaţiile.

— Lordul meu?

— Ai fost primul lui copil. Asta înseamnă că acum eşti Lord Moştenitor. De aceea, tu şi Sheloran trebuie să plecaţi. Casa va avea un drum dificil de parcurs. Trebuie să mă asigur că eşti protejat cum se cuvine.

Galen clipi nedumerit. Aşadar, nu auzise nimic greşit în templu, când Therin afirmase că totuşi Kihrin este fiul *său.* Şi în niciun caz al lui Darzin. Nu era fiul lui Darzin şi nici fratele lui.

Ci unchiul lui.

— Da, lordul meu. Înţeleg.

— Bun! Acum...

— Therin...

Glasul Miyei răsună atât şocat, cât şi vesel.

— Therin, gaeşul *s-a dus.*

— Poftim?

Bărbatul se holbă la ea de parcă nu i-ar fi înţeles deloc cuvintele şi nici contextul lor. Therin ridică mâna ca să-şi cerceteze lanţul subţire din argint mătuit, înfăşurat de mai multe ori în jurul încheieturii, la capătul căruia atârna un mic pandantiv: un copac.

Pandantivul se fărâmiţă şi se transformă în cenuşă, apoi pluti în aer.

Lady Miya îşi duse mâna la gât.

— Pot respira, spuse ea. După atâta timp, pot trage aer în piept.

— Dar cum e posibil? întrebă Therin.

— Nu ştiu, răspunse lady Miya. Nu-mi pot închipui cum e posibil, dar, Therin, simt că s-a dus.

Conversaţia din sala mare se opri.

— Lady Miya...

Galen se apropie de ea ca să-i ofere tot sprijinul lui.

Probabil că mişcarea lui îi atrase atenţia, fiindcă femeia se întoarse ca să se uite ţintă la el. Privirea ei îl făcu să se oprească, deoarece nu era deloc prietenoasă. Miya nu-l privi cu indiferenţa aşteptată din partea unei intendente a Casei. Nu, privirea ei era plină de *răutate.*

— Nu aşa mă cheamă, îl corectă ea.

Galen se simţi luat pe sus. Un drug din aer, invizibil şi tare ca oţelul îi strânse gâtul. Se înecă, rămase fără aer şi lumina îi dispăru din ochi. Încercă să inspire, dar zadarnic.

Ceva plesni în gâtul lui cu un sunet puternic.

Galen D'Mon se prăbuşi pe podea, mort.

Pentru câteva secunde interminabile, nu se mişcă nimeni. Cei mai mulţi din cameră nu o văzuseră pe lady Miya decât servind Casa şi protejându-i membrii. Chiar şi acum, când îl ucisese pe Lordul Moştenitor, martorii se întrebau dacă nu fusese cumva înlocuită de imitatoarea aia sau dacă nu cumva cineva preluase controlul asupra minţii ei.

Apoi urlară şi o luară la goană, dar uşile imense ale sălii se închiseră când se apropiată de ele. Pentru a doua oară în ziua respectivă, se treziră ostaticii unei vrăjitoare în propria casă.

— Tu nu eşti lady Miya, spuse Therin cu ochii holbaţi. N-ai cum.

Femeia nu-i zâmbi. În ochi nu i se citea nici furie, nici ură. Îşi înclină capul, de parcă ar fi vrut să confirme adevărul.

— Ca să fiu sinceră, n-am fost *niciodată* Miya. Miya cea adevărată a murit înainte ca noi doi să ne întâlnim.

Pe buzele ei apăru un surâs când păşi peste trupul lui Galen.

— N-am putut să-ţi spun cine eram în realitate. M-a împiedicat gaeşul.

— Atunci, cine eşti?

Therin se uită spre cadavrul lui Galen, apoi din nou la Miya.

Experienţa sa ca fost preot al Thaenei îi spunea că moartea lui Galen nu era neapărat definitivă, aşa că nu avea motiv să intre în panică.

— Khaeriel.

Femeia zâmbi când ochii lui Therin se măriră.

— Khaeriel, regina tuturor vantéilor, fiica lui Khaevatz, regina vantéilor manoli, fiică a Khaemzrei, una dintre Cei Opt Gardieni.[162]

Therin închise ochii.

— Dă-le drumul! Pe mine mă vrei. Lor dă-le drumul!

— Ai dreptate, dar doar pe jumătate. Pe tine te vreau, dar nu pentru un motiv jalnic precum răzbunarea. N-am de gând să le dau drumul. Ei te ţin priponit de Casa asta şi de titlul tău aşa cum am fost şi eu înlănţuită de gaeşul meu.

Femeia făcu din nou un gest cu mâna. În capătul îndepărtat al camerei, văduva lui Galen bătea cu pumnii în uşă. Sheloran tresări violent când gâtul i se rupse brusc. Se prăbuşi la podea într-un morman lipsit de viaţă.

Therin îşi reveni din şoc şi o atacă pe Khaeriel.

Femeia îi respinse vraja – probabil vreun farmec care să îi paralizeze mişcările – şi îl privi printre gene.

Therin zbură şi se lipi de un perete, cu braţele şi picioarele răşchirate, ca un fluture prins în bolduri.

Therin scrâşni din dinţi şi se eliberă. Se prăbuşi şi, în ultima secundă, se îndreptă de spate. Îşi mişcă mâinile şi şopti ceva.

Aerul din jurul lui Khaeriel se îngroşă şi deveni sufocant.

Norii se îndepărtară de ea, împrăştiindu-se ca nişte fuioare subţiri.

— O strategie solidă! spuse ea. Niciun talisman nu m-ar proteja de vaporii otrăvitori, dar ai ales un mijloc nefericit, căci aerul e al meu. Ar trebui să încerci să-mi dai foc la haine, să-mi transformi pământul de sub picioare în acid ori să prăbuşeşti tavanul peste mine. Pesemne că

---

[162] Aşa se explică de ce regele Terindel, născut printre vantéii kirpis, a crezut că regina Khaevatz nu era „potrivită" să conducă peste vantéi – din cauza mamei ei voramer. Presupunem că, apoi, familia regală s-a împăcat cu altoirea aceea nefirească a arborelui de familie. Acest lucru e cu atât mai adevărat cu cât, probabil, ştiau că, de fapt, Khaemezra era zeiţa Thaena. De asemenea, practic vorbind, Kihrin şi Teraeth nu sunt rude – doar pentru că mama *biologică* a lui Kihrin este Miya (şi chiar dacă trupul Miyei este acum posedat de nepoata Khaemezrei, Khaeriel). Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, atunci Teraeth, care e fratele vitreg al lui Khaevatz, ar fi fost străunchiul lui Kihrin. Da, e foarte complicat.

atunci ai avea mai mult noroc.

— Te voi opri! şuieră Therin.

— Nu, spuse Khaeriel, şi, ca să fiu sinceră, nici inima ta nu vrea. Ştii că eşti nepotul regelui uzurpat Terindel, din neamul vantéilor kirpis? Tatăl tău, Pedron...

— N-a fost tata.

Femeia dădu din mână a lehamite.

— Ba da. Ştim amândoi asta. Sângele tău vanté îţi trădează originile. Mama lui Pedron a fost prinţesa Valrashar, fiica regelui Terindel. Şi ea a avut suflet gaeş şi a fost vândută familiei D'Mon de către tatăl *meu,* regele Kelindel. Tata a furat coroana vantéilor kirpis. Aşadar, tatăl tău, Pedron, şi mătuşa ta, Tishar, erau adevăraţii conducători ai vantéilor kirpis. Pentru că amândoi sunt morţi acum... nu mai rămâi decât tu. Tu eşti acum moştenitorul unui tron care pare atât de îndepărtat şi probabil că ţi-ai închipuit că nu-l vei putea ocupa vreodată. Renunţă la cătuşele tale de om, Therin! Uită de ele şi vino alături de mine!

Bărbatul nu-i răspunse. În schimb, se concentră cât putu de tare.

Khaeriel ţipă când sângele începu să i se scurgă din ochi. Căzu în genunchi.

— Îmi pare rău! spuse Therin. Ochii ţi se vor vindeca, dar nu te pot lăsa să faci asta.

Bărbatul se apropie de ea cu paşi nesiguri din cauza rănilor pe care i le provocase femeia atunci când îl azvârlise.

— Te vom ascunde până te vindeci şi te vom ajuta cumva. Nu voi lăsa Consiliul...

Therin se prăbuşi pe podea, zvârcolindu-se cu ochii holbaţi din cauza şocului.

Khaeriel se ridică în picioare. Îşi şterse sângele de la ochi.

— Am ţintit mai multe grupuri de nervi. Nu doare, dar nu te poţi mişca şi nici nu-ţi poţi organiza gândurile ca să mai canalizezi magie. Lorgrin m-a învăţat asta, adăugă ea. Ah, ce dor îmi va fi de el! Avea atâta talent la medicină şi la anatomie!

Femeia se aplecă peste trupul cuprins de tremurături al Înaltului Lord.

— N-am nevoie de tine, Therin, ca să fiu protejată. Şi Consiliul ar trebui să se ascundă de mine, dacă nu vrea să fie terminat pe vecie.

Khaeriel se întinse şi îl mângâie pe păr.

— Îţi ofer acest dar: singurul lucru pe care ţi l-ai dorit cu adevărat,

singurul lucru pe care n-ai fost destul de curajos să-l asemuieşti cu dorinţa ascunsă a inimii tale.

Femeia se îndreptă de spate.

— Te voi elibera de numele D'Mon.

Khaeriel se întoarse spre ceilalţi.

Unii se luptară, alţii implorară. Mulţi alergară care încotro sau încercară să se ascundă, dar rezultatul se dovedi acelaşi.

În cele din urmă, numai doi oameni rămaseră în viaţă.

Khaeriel se întoarse la el după ce termină, păşind peste trupul celui mai mic fiu al lui Bavrin, Thallis. Ochii lui încă priveau în faţă, deschişi, dar fără să mai vadă ceva.

— Ştiu că acum crezi că nu mă vei ierta niciodată pentru asta, dar, în timp, o vei face.

Khaeriel ridică mâna şi trupul lui Therin pluti spre tavan.

— O să dai vina mai degrabă pe tine decât pe mine. O parte din tine, şi nu una mică, crede că meriţi să fii pedepsit pentru crimele tale.

Khaeriel zâmbi.

— Şi când ţi-am refuzat eu vreodată poruncile, lordul meu?

Therin nu se putea lupta. Nu putea nici să ţipe, nici să plângă, nici să şoptească. Era închis în propriul trup, ca un prizonier. Nu-i rămase decât să privească, neajutorat, cum fosta regină a vantéilor deschide un portal şi trec împreună prin el.

89: DESPĂRŢIREA

Kihrin ar fi râs, ar fi strigat şi ar fi dansat puţin peste leşul lui Gadrith, dar mai avea chestiunea lui Thurvishar care se îneca într-o buclă infinită a gaeşului. O smulse pe Urthaenriel din trupul lui Gadrith şi se întoarse spre Thurvishar, fără să ştie exact cum l-ar putea ajuta. Însă Thurvishar se simţea bine.

Vrăjitorul stătea în picioare, frecându-şi gâtul, uşor sufocat, dar fără să prezinte alte neajunsuri. De fapt, nu murea.

Thurvishar privi trupul lui Gadrith cu o expresie indescifrabilă.

— Eu... şopti Kihrin. Îmi pare rău! Ţi-am omorât tatăl. În fine, nu-mi pare chiar atât de rău...

— Nu mi-ai omorât niciun tată, îl corectă vrăjitorul. L-ai omorât pe ucigaşul tatei. Iar pentru asta îţi rămân dator.

Thurvishar se întoarse spre Teraeth, care zăcea inconştient, înfăşurat în resturile de rădăcini care fuseseră smulse din pământ mai devreme.

Kihrin se uită afectuos la vantéul leşinat.

— Nu vreau să fiu mojic, începu Kihrin, dar cum ne-am mai distra?

Tânărul se apropie şi se încruntă.

— Nu poţi fi afectat de magie, spuse Thurvishar, dar nici nu poţi s-o mai foloseşti.

Vrăjitorul se holbă la Teraeth şi se concentră.

Vantéul deschise ochii şi sări în picioare, ţinând cuţite în ambele mâini.

— Ai pierdut tot spectacolul, îi spuse Kihrin. Am învins.

Teraeth se uită în jur şi ochii i se opriră asupra leşului necromantului.

— Am învins?

Kihrin bătu uşurel cu palma umărul lui Thurvishar.

— Ai avut suflet gaeş şi, potrivit legii din Quur, bărbatul care îţi are

gaeşul e responsabil pentru crimele tale. Omul e mort. Sunt sigur că după ce îi explic situaţia Înaltului General...

Thurvishar se trase departe de Kihrin.

— Nu. Eu însumi îi voi explica situaţia Înaltului General. Mă voi lăsa la mila lui. Va folosi magia şi adevărul va ieşi la iveală. După cum ai spus şi tu, nu voi fi responsabil pentru crimele lui Gadrith. Totuşi, tu trebuie să pleci. Părăseşte imediat oraşul!

Kihrin clipea la el.

— Poftim? De ce?

Thurvishar se încruntă.

— Habar n-ai ce-ai făcut, nu?

Kihrin arătă spre cadavru.

— Ba da, am salvat pe toată lumea, asta am făcut.

Thurvishar aruncă o privire exasperată spre Teraeth.

— Ce-a făcut? întrebă Teraeth, oarecum precaut.

Thurvishar arătă cu mâna întreaga scenă.

— L-a ucis pe Împărat...

— Dar nu era Împăratul adevărat! protestă Kihrin.

Vrăjitorul îl privi furios.

— Gadrith purta Coroana şi Sceptrul. Purta trupul tatălui meu. El *era* Împăratul. Kihrin l-a ucis pe Împărat. Kihrin şi-a însuşit-o pe Urthaenriel. Iar acum... acum a distrus şi Piatra Cătuşelor.

Teraeth încremeni.

— Stai puţin! Stai, de ce...

Kihrin se opri.

— Recunosc, n-a fost calea ideală, dar a fost singurul mod prin care îl puteam ucide fără să schimbăm sufletele între noi...

— Da, o soluţie isteaţă pentru problemă, recunoscu Thurvishar. Dacă n-ai fi procedat aşa, ai fi ajuns în trupul lui, cu Urthaenriel în mână. Dar...

Thurvishar îşi linse buzele şi se strâmbă.

— Toate cele opt artefacte au o relaţie intimă cu elementul lor de bază. Piatra Cătuşelor e conectată cu gaeşul.

Pe Kihrin îl luă ameţeala.

— De aceea nici n-ai murit. N-ai murit, chiar dacă nu ai ascultat ultima poruncă a lui Gadrith. Nu mai ai suflet gaeş.

— Nimeni nu mai are suflet gaeş, încuviinţă Thurvishar. Nimeni din întreaga lume. Tu i-ai *eliberat.*

Kihrin se întoarse în direcţia oraşului.

— Miya...

— Nu.

Teraeth îşi puse mâna pe umărul lui Kihrin.

— Nu poţi. E în regulă. Mama ta e o vrăjitoare puternică. Ai încredere că va fi bine! Dar Thurvishar are dreptate – nu ai cum să stai aici. Sabia te protejează doar de magie, nu şi de săbii sau săgeţi.

— Lucrurile stau şi mai rău, interveni vrăjitorul.

— Serios? întrebă Kihrin. Fiindcă mie deja îmi vine să vomit.

— Păstrează-te pentru mai târziu! replică Thurvishar. Alianţele care permit invocarea demonilor atârnă de capacitatea lor de a trece puterea Pietrei Cătuşelor în gaeş şi, dacă nu pot face asta, atunci contractele sunt anulate. Aşa că demonii au fost eliberaţi, exact cum a prevăzut profeţia, dar nu de către Gadrith, nici de către Kaen.

Kihrin se holbă la el.

— Ce vrei să spui?

Tânărul clătină din cap neajutorat.

— Nu...

— Dă-i sabia lui Teraeth! spuse Thurvishar. Sau mie. O vom da mai departe lui Milligreest ca să o pună la loc în seif, în aşteptarea următorului Împărat. Nu există alţi martori în afara noastră care să povestească felul în care a murit Gadrith şi putem născoci orice vrem. Nu trebuie să ştie nimeni că Năpasta Regilor a fost în mâna ta.

— Îmi place cum gândeşti! rosti Teraeth aprobator, întinzând braţul spre mâna lui Teraeth în care ţinea sabia. Dă-mi-o mie...

Teraeth se opri când se trezi cu tăişul argintiu lipit de gât cu precizia unui brici.

— Nu pot, zise Kihrin.

I se puse un nod în gât şi ochii i se umeziră.

— Retrage-te, Teraeth! Eşti prietenul meu.

În glasul lui, se auzi implorarea sinceră.

Ochii celor doi se întâlniră.

— Îmi amintesc, spuse Teraeth. Are o voce frumoasă, nu-i aşa? E greu să mai auzi şi altceva.

Teraeth se dădu un pas în spate şi îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Kihrin coborî sabia şi rămase pe loc, tremurând din toate încheieturile.

— Înţeleg că sabia nu-ţi dă voie să renunţi la ea, dar tot trebuie să pleci acum, îl îndemnă Thurvishar. Înaltul General are propriile legăminte, şi unul dintre ele este să protejeze imperiul de orice ameninţare. Iar tu tocmai ai devenit o ameninţare pentru imperiu.

— Milligreest nu crede în profeţii, se împotrivi Kihrin, pe un ton slăbit, dar încordat.

Teraeth clătină din cap. Revenise cu picioarele pe pământ, gata de acţiune, cu mâinile pe pumnalele de la brâu, atent să nu fie întrerupţi de nimeni.

— Cred că e posibil să se răzgândească după ziua de azi. Haide! Ne putem strecura pe o corabie în noaptea asta şi ne-om duce unde-om vedea cu ochii.

— Nu, se împotrivi Kihrin şi trase adânc aer în piept, aparent recăpătându-şi concentrarea. Nu, pleacă tu! Urcă-te pe o corabie! Îi putem induce în eroare aşa. Eu voi rămâne pe ţărm.

Kihrin se apropie de trupul lui Gadrith, apoi se aplecă şi scoase un inel de pe degetul mortului, unul cu sigiliu din rubin, pe care i-l întinse lui Thurvishar.

— A fost al lui Gadrith sau al lui Sandus?

Thurvishar cercetă inelul.

— Probabil că i-a aparţinut lui Sandus.

— Ia-l! Ar trebui să ai şi tu ceva de la tatăl tău real.

Kihrin se întoarse spre centrul Arenei şi nările îi fremătară.

— Cu Tyentso ce facem?

— Las-o în pace! se repezi Teraeth.

— Se va Întoarce, nu-i aşa? îl descusu Kihrin. O va aduce Thaena înapoi?

Teraeth se înnegri la faţă.

— Nu ştiu. Regulile din Arenă sunt diferite.

— N-am auzit niciodată ca Thaena să-i permită cuiva care a murit în Arenă să se Întoarcă, interveni Thurvishar.

Când Kihrin se îndreptă spre locul unde zăcea Tyentso, Teraeth îi tăie calea.

— Du-te, Kihrin! Dacă Tyentso nu se Întoarce, Thurvishar poate trimite pe cineva să-i recupereze trupul. Va fi îngropată în cripta D'Lorus.

— Sunt sigur că ar fi detestat ideea de a fi îngropată în cripta aia! se răsti Kihrin, dar nu încercă să treacă de vanté cu forţa pentru a doua

oară.

— Familia D'Lorus s-a stins complet în această noapte, spuse Thurvishar. Singurul D'Lorus adevărat care a mai rămas este Înaltul Lord Cedric, iar el e un biet bătrân nevolnic şi trist.

Părea că nu se poate hotărî ce ar trebui să simtă în privinţa asta.

— N-o să zic nimănui dacă şi tu faci la fel, replică Kihrin.

Tânărul se uită în jur, dându-şi seama că nu are o teacă pentru sabie.

— Vă doresc noroc amândurora!

— Unde te duci? întrebă Teraeth.

— În Jorat. Am auzit că e un cavaler acolo care face numai boroboaţe. Mă duc să-l găsesc.

Arena era liniştită. Luptele cu demonii nu-i atinseseră câmpurile verzi şi paşnice. Vântul nu pătrundea prin câmpul de energie ca să bată printre ramurile copacilor strâmbi, nicio pasăre nu rămânea pe teritoriul ei şi nicio veveriţă nu se înfruptase din nuci sau fructe de pădure aici. Dacă reuşise vreuna să intre cumva în interior în scurta perioadă în care câmpul fusese inactiv, sigur ieşise silită şi împinsă de la spate când Gadrith îşi dăduse ultima suflare.

Niciun animal, cu două picioare sau mai multe, nu putea să rămână în interiorul Arenei până la următoarea întrecere sau până la următoarea luptă în care un singur om îi învingea pe toţi participanţii. Învingătorul urma să fie cel care purta Coroana şi care ţinea Sceptrul în mână atunci când părăsea locul. Ritualul avea să se desfăşoare ca de obicei: oricine dorea să ia parte trebuia să se prezinte aici; Vocile urmau să coboare barierele şi înfruntarea urma să înceapă.

Aşa cum era firesc.

Tyentso, odată cunoscută cu numele de Raverí, trase adânc aer în piept şi îşi arcui spatele ca să inspire aerul dulce ca proaspăt Întoarsă. Încă nu înţelegea pe deplin unde se afla sau ce se întâmplase în jurul ei. Nu ştia decât că pierduse şi plătise un preţ pentru asta. Un preţ nu atât de scump ca pentru mulţi alţii. Zăcea pe iarba din centrul Arenei, privind câmpul ca un clăbuc de săpun din energie magică, în timp ce ploaia îi stropea faţa.

Chiar deasupra ei, plutea un cerc strălucitor de lumină tăiat de o linie albă. Se uită derutată preţ de câteva clipe, apoi îşi dădu seama ce

anume vedea.

Tyentso începu să râdă.

Nicio fiinţă nu putea rămâne în interiorul Arenei după moartea Împăratului, dar Tyentso – în acel unic moment – nu fusese vie, aşa că trupul nu i se mişcase.

Întinse mâinile ca să prindă Coroana şi Sceptrul imperiului Quur.

90: NOTE FINALE

Aleasă Împărătească Tyentso,

Ca să încheiem această poveste, sunt necesare câteva note.

Numărul de morţi din capitală a fost cutremurător. Se estimează că au murit cel puţin 5000 de oameni în tipul atacurilor demonilor din noaptea respectivă. Alţi 30.000 au pierit în incendiile care s-au pornit din cauza haosului provocat de ei. Încă şi mai mulţi vor muri în lunile ce va să vină de foame şi de boli dacă nu sunt luate măsuri urgente.

Trupul Împăratului Sandus a fost adus de la Câmpurile Ofrandelor şi depus în Sala Eroilor din palatul împărătesc pentru a se bucura de o ceremonie de stat pe măsura poziţiei lui, alături de trupul bine păstrat al soţiei sale. Potrivit istoriei oficiale, a fost ucis de un atacator necunoscut, posibil de natură demonică, după ce Gadrith D'Lorus şi-a primit pedeapsa binemeritată.

Xaltorath a fost „alungat" de Qoran Milligreest, Therin D'Mon şi de „sclava" lui Therin, Miya. Însă relatările sugerează că majoritatea demonilor lui Xaltorath s-au întors în iad de bunăvoie, la scurt timp după ce Piatra Cătuşelor a fost distrusă. Este totuşi o păsuire falsă; acum, că lanţurile lor au fost sparte, demonii sunt liberi să pornească din nou războiul împotriva raselor de tot felul, fără nicio restricţie.

Qoran s-a întors la citadelă şi se presupune că Therin D'Mon şi lady Miya s-au dus înapoi la Palatul Albastru.

În orice caz, acesta e ultimul moment în care au fost văzuţi Înaltul Lord Therin D'Mon sau lady Miya. La scurt timp după ce lupta a luat sfârşit, un tămăduitor a descoperit locul în care familia D'Mon fusese masacrată. Toţi membrii acestei familii au pierit. Trebuie să presupunem că a fost lucrătura Miyei, eliberată de gaeş şi devenind din nou Khaeriel, regina din exil. Probabil că s-a răzbunat pe familia care a ţinut-o prizonieră.

Nu se cunoaşte soarta Înaltului Lord Therin.

Familia D'Mon a fost devastată, iar în viaţă, nu au mai rămas decât câţiva membri. Nimeni dintre cei care au supravieţuit nu e disponibil ca să facă o petiţie către Thaena să-i întoarcă pe cei duşi dintre noi. Fiindcă Therin a dispărut şi Darzin a murit, viitorul lor e nesigur. Locul în care se află Kihrin D'Mon este şi el neclar: ultima oară a fost văzut ieşind prin porţile de nord ale oraşului, alături de mai mulţi cai, un grăjdar din Jorat şi un cal sânge-pur cenuşiu tot din Jorat.

Urthaenriel s-a pierdut din nou în lume. Niciun demon nu mai poate fi invocat în siguranţă, fiindcă sunt de necontrolat şi ar crea haos, ceea ce înseamnă că niciun sclav nu mai poate avea un suflet gaeş.

Oamenii spun că a venit sfârşitul lumii.

Împărătească aleasă, noi ştim că ăsta e abia începutul.

ANEXA I:

GLOSAR

A

Agolé – o bucată de pânză purtată în jurul umerilor şi al şoldurilor, atât de femei, cât şi de bărbaţi, în vestul imperiului Quur

Alavel – oraşul şcolii vrăjitorilor, cunoscută şi sub numele de Academie

Amânare – o practică regală de amânare a execuţiei unei membre a familiei regale până când dă naştere copilului din pântece; de obicei, se aplică atunci când nu există deja un moştenitor băiat

Arena – parcul din centrul capitalei, care serveşte drept câmp de luptă pentru alegerea Împăratului

Ariala – metal cunoscut pentru varietatea sa de culori, extras în Kirpis

Aşternutul Vălurit – o casă de catifea specializată în distracţii mortale, pentru cei care au suficienţi bani ca să şi le permită

Attuleema Landril – un negustor din Cartierul de Aramă

Atins de zei – un „dar" sau un „blestem" (în funcţie de cei pe care îi întrebi), oferit de Cei Opt Nemuritori celor opt Case Regale din Quur. Casele Regale nu au voie să emită legi, altfel sunt condamnate la moarte. Un efect secundar al blestemului este că fiecare Casă are o culoare specifică a ochilor.

B

Baelosh – un dragon, cunoscut mai degrabă pentru enormitatea comorilor lui Bertok – zeu al războiului

Burtosul – proprietarul unui magazin de amanet, prieten la cataramă cu Dansatorii-umbră

Burdihanul – o zonă de vârtejuri din ocean, situată în sudul Dezolării, lângă Zherias

Bătrânul – vezi: Sharanakal

Butoiaşul Drept – o tavernă din Cercul Inferior

C

Calay – portul care adăposteşte capitala

Caless – o zeiţă a amorului trupesc

Camarnith – un zeu al tămăduirii, din Zherias

Cherthog – un zeu al iernii şi al gheţii, venerat în principal în Yor

Cimillion – fiul Împăratului Sandus, despre care se crede că a fost ucis în copilărie de Gadrith Sucitul

Citadela – cartierul general al Imperiului Militar din Quur

Cartierul de Aramă – cartierul negustoresc din Cercul Inferior al capitalei

Curtea Nestematelor – poreclă pentru familiile regale din Cercul Superior, reprezentate de douăsprezece nestemate diferite

Coroana şi Sceptrul – artefactele faimoase care pot fi mânuite numai de Împăratul din Quur

Câmpurile Ofrandelor – tavernă şi han, situat chiar în afara Arenei Imperiale. Poreclă şi pentru Parcul Arenei

Cele Patru Rase – patru rase puternice, nemuritoare, care au existat odinioară; numai vantéii mai există în forma lor originală, nemuritoare, celelalte rase transformându-se în morgaji, drethi şi rasele oamenilor

Cartierul de Fildeş – cartierul templelor din Cercul Superior al capitalei

Cheie – un hoţ specializat care lucrează pentru Dansatorii-umbră, antrenat să înlăture farmecele şi încuietorile magice; practic vorbind, vrăjitoare. Vezi: vrăjitoare.

Cercul Inferior – zonă din capitală care există în afara siguranţei oferite de poziţia înaltă a Cercului Superior, fiind astfel vulnerabilă la inundaţii

Corvina – vezi: Nathera Ola

Cioară – vezi: D'Mon Kihrin

Clubul Vălul Sfâşiat – o casă de catifea şi sală de petreceri deţinută de Ola Nathera

Cele Trei Surori – fie Taja, Tya şi Thaena, fie Galava, Tya şi Thaena; de asemenea, şi cele trei luni de pe cerul nopţii

Cercul Superior – platoul superior din centrul capitalei, care este căminul Caselor Regale, al templelor, al guvernului şi al Arenei

D

Daakis – un zeu al sportului, al luptei cu sabia şi al jocurilor

Dana – regina-zeiţă a Eamithonului, încă venerată ca zeiţa înţelepciunii şi a virtuţii

Dansatorii-umbră – organizaţie criminală, care îşi desfăşoară activitatea în Cercul Inferior al capitalei

D'Aramarin Dorman – nobil aparţinând Casei D'Aramarin, văr şi prieten cu Galen D'Mon

Delon – secundul de la bordul vasului de sclavi *Nenorocirea*

Demoni – o rasă supranaturală, dintr-o altă dimensiune, care poate să acceseze cu oarecare efort lumea materială; faimoasă pentru cruzimea şi puterea ei. Vezi: Marşul spre iad.

D'Erinwa Morvos – nobil al Casei D'Erinwa, mare amator de jocuri de cărţi

D'Erinwa Phaellen – nobil al Casei D'Erinwa, ucis de Gadrith D'Lorus

Dezolarea – un lanţ de insule dintre Zherias şi Khorvesh, care reprezintă un mare risc pentru navigaţie, din cauza lipsei de curenţi pe de-o parte şi a Burdihanului pe de altă parte

Dethic – un negustor eunuc de sclavi care-şi desfăşoară activitatea în Kishna-Farriga

D'Lorus Cedric – Înaltul Lord al Casei D'Lorus; tatăl lui Gadrith

D'Lorus Gadrith – Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus, condamnat pentru trădare şi executat la sfârşitul Afacerii Vocilor; de asemenea, cunoscut şi sub numele de Gadrith Sucitul

D'Lorus Raverí – soţia lui Gadrith; oficial, cunoscută ca mama lui Thurvishar D'Lorus. Se crede că a fost executată după naşterea lui, fiind condamnată pentru vrăjitorie şi trădare

D'Lorus Thurvishar – fiul lui Gadrith şi al lui Raverí, Lordul Moştenitor al Casei D'Lorus după executarea tatălui său

D'Mon Alshena – soţia lui Darzin D'Mon, de origine din Casa D'Aramarin

D'Mon Bavrin – al doilea fiu în viaţă al Înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Darzin – Lordul Moştenitor şi cel mai mare fiu al Înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Devyeh – al treilea fiu în viaţă al Înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Galen – al doilea fiu al Lordului Moştenitor Darzin D'Mon

D'Mon Kihrin – fiul cel mare al Lordului Moştenitor Darzin D'Mon din relaţia cu o sclavă, Lyrilyn. Vezi şi: Cioară.

D'Mon Saerá – cea mai mare fiică a lui Darzin

D'Mon Therin – Înaltul Lord al Casei D'Mon

D'Mon Tishar – sora mai mică a lui Pedron D'Mon, de asemenea pe jumătate vanté

Devors – lanţ de insule din sudul capitalei, celebre pentru căminul preoţilor devorani şi al profeţiilor lor

Doc – proprietarul şi cârciumarul de la Câmpurile Ofrandelor, o tavernă

Doltar – o ţară îndepărtată de Quur

Dreth – vezi vordreth

Drusian – un metal rar, superior fierului, care poate fi creat numai cu ajutorul focurilor magice

Dyana – o femeie vordreth, căsătorită cu Împăratul Sandus, ucisă de Gadrith Sucitul

E

Eamithon – un ţinut din nordul capitalei, cea mai veche regiune din imperiu şi considerată şi cea mai liniştită

Esiné – un clan vanté manol, care comunică prin mişcarea mâinilor

F

Faris – un membru al Dansatorilor-umbră, organizaţie criminală, numit şi formal Dihorul

Frăţia Neagră – un grup de asasini mercenari

Fiica Laakăi sau kraken – o creatură uriaşă a mării, nemuritoare

G

Gaeş – un farmec care forţează victima să respecte poruncile primite de la persoana care îi deţine fizic totemul, inclusiv şi, fără a se limita, la porunca de a se sinucide. Neputinţa sau refuzul de a respecta o poruncă duce la moarte.

Galava – unul dintre Cei Opt Nemuritori; zeiţa vieţii şi a naturii

Galla – mare între insulele Devors şi Dezolarea

Gallthis – o groapă de gunoi în afara capitalei, folosită în mod neoficial de omenii care nu vor să plătească taxele încasate de Colectori

Gardieni – gărzile care au ca datorie să supravegheze şi să impună ordinea în capitală

Gendal – fostul Împărat din Quur, ucis de Gadrith D'Lorus

Guarem – limba originală din Quur

Grizzst – fals atribuit ca fiind unul dintre Cei Opt Nemuritori; vrăjitor faimos, uneori considerat un zeu al magiei, mai ales al

demonologiei. Se crede că e responsabil pentru legarea demonilor.

I

Imperiul Quur: vezi: Quur

Iad – regiune din Ţinutul Păcii; de aici vin demonii

Imitatori – o rasă care îşi schimbă forma în mod misterios şi care se ascunde în mijlocul oamenilor, vânzându-şi de obicei serviciile ca iscoade şi ca asasini; detestaţi pentru plăcerea lor de a devora creierele

J

Jorat – ţinut din mijlocul imperiului Quur, cu o climă variată şi întinderi generoase de pajişti înverzite, cunoscut pentru caii lui

Juval – căpitanul vasului cu sclavi *Nenorocirea,* de origine din Zheriaso

K

Kalindra – membră a Frăţiei Negre, cu descendenţă khorveshană şi zheriaso Kame – o prostituată care lucrează în zona portului din capitală

Kandor Atrin – Împărat din Quur, care a lărgit semnificativ hotarele imperiului; celebru pentru decizia lui de a invada Manolul, fapt care a dus la distrugerea întregii armate, lăsând imperiul Quur fără apărare împotriva invaziei morgaje. De asemenea, ultimul mânuitor cunoscut al Sabiei Imperiului, Urthaenriel.

Kandor Elana – soţia lui Atrin; după moartea soţului ei, şi-a reluat numele de fată, Milligreest

Karolaen – fostul nume pentru Kharas Gulgoth

Kazivar – ţinut din Quur, la nord de Eamithon

Kelanis – fiul lui Khaevatz şi al lui Kelindel, acum regele vantéilor

Kirpis – ţinut la nord de Kazivar, predominant forestier. Celebru pentru că e căminul uneia dintre rasele vanté, dar şi al Academiei. De asemenea, cunoscut pentru nenumăratele lui podgorii.

Kishna-Farriga – unul dintre statele libere, un oraş-stat independent la sud de Quur, dincolo de jungla manolă; Kishna-Farriga e folosit ca un centru comercial pentru multe ţări vecine

Khaemezra sau Mama – Înalta Preoteasă a Thaenei şi conducătoarea Frăţiei Negre; mama lui Teraeth

Khaeriel – regina vantéilor, decedată

Khaevatz – regina vantéilor manoli, celebră pentru respingerea invaziei lui Atrin Kandor; mai târziu s-a măritat cu regele vantéilor kirpis, Kelindel

Kharas Gulgoth – o ruină din centrul regiunii Korthaen Blight; morgajii cred că e sacră (şi blestemată)

Khored – unul dintre Cei Opt Nemuritori, Zeul Distrugerii

Khoreval – o lance magică mânuită de Janel Theranon, eficientă mai ales împotriva demonilor

Khorsal – un rege-zeu care a condus Joratul. A fost de-a dreptul obsedat de cai şi a modificat mulţi oameni şi multe animale sub domnia lui. Responsabil pentru crearea speciei de sânge-pur şi a centaurilor.

Khorvesh – un ţinut la sud de capitală şi la nord de jungla manolă

Korthaen Blight – numit şi Ţinutul Pustiu, o regiune blestemată şi de nelocuit, care este (cumva) căminul morgajilor

L

Laaka – zeiţa furtunilor, a naufragiilor şi a şerpilor de mare

Lorgrin – tămăduitorul-şef al Casei D'Mon

Lotusul negru – o plantă din jungla manolă, care este sursa unei otrăvi mortale cu acelaşi nume

Lyrilyn – o sclavă deţinută de Pedron D'Mon

Lacrimi de stele – diamante albastre foarte rare

M

Maevanos – 1. un dans erotic; 2. un ritual sfânt al Porţii Negre, biserica Thaenei

Magoq – maestru vâslaş la bordul *Nenorocirii*

Manol – o zonă din jungla deasă a regiunii ecuatoriale în lumea cunoscută; căminul vantéilor manoli

Mataris Baron – un nobil din Eamithon, căruia îi plăcea să trăiască în capitală

Marşul spre iad – rezultatul activităţii unui demon puternic, care capătă acces la lumea fizică; poate invoca liber şi alţi demoni şi poate poseda cadavre. De obicei, creează un drum al morţii şi al distrugerilor.

Merit – un hoţ care fuge cu Faris la Dansatorii-umbră

Milligreest Elana – soţia lui Atrin Kandor, responsabilă pentru sfârşitul invaziei morgaje în Khorvesh

Milligreest Jarith – unicul fiu al lui Qoran Milligreest; ca mai toţi din familie, serveşte în Armată

Milligreest Nikali – vărul lui Qoran Milligreest, celebru pentru talentul său de a mânui sabia. Vezi: Terindel

Milligreest Qoran – Înaltul General al armatei din Quur, considerat unul dintre cei mai puternici oameni ai imperiului

Misha – o cămaşă cu mâneci lungi, purtată de bărbaţii din Quur

Miyathreall – sau **Miya** – camerista reginei Khaeriel; sclavă cu suflet gaeş a lui Therin D'Mon

Monetă – principala unitate monetară din Kishna-Farriga

Morea – sclavă deţinută de Ola Nathera; sora Taleei

Morgaji – o rasă sălbatică; trăieşte în Korthaen Blight şi se războieşte în permanenţă cu vecinii lor, mai ales cu khorveshanii

Misterele Vishai – o religie clandestină, populară în anumite părţi din Eamithon, Jorat şi Marakor; se cunosc foarte puţine despre mecanismele ei interne, dar religia pare să fie centrată asupra unei zeităţi a soarelui; adesea pacifistă

N

Nenorocirea – un vas de sclavi

Nathera Ola – sau **Corvina** – o fostă sclavă, acum proprietara clubului Vălul Sfâşiat din Oraşul de Catifea

O

Oraşul sau Capitala – pe scurt „oraşul"; la origini, un oraş-stat aflat sub controlul regelui-zeu Qhuaras; numele lui iniţial (Quur) e folosit acum pentru întregul imperiu

Octagon – principala casă de licitaţii pentru sclavi a capitalei

Ogenra – copilul din flori nerecunoscut al unei familii regale. Departe de a fi nedorit, un ogenra e considerat o parte importantă a procesului politic, datorită abilităţii lui de a evita blestemul celor atinşi de zei.

Oraşul de Catifea – cartierul desfrânat al capitalei. Cei care sunt implicaţi în negustoria cu sex sunt descrişi în mod obişnuit ca fiind „de catifea", de pildă, băieţi de catifea sau fete de catifea.

P

Pietre de bază – opt obiecte magice; Piatra Cătuşelor şi Zdrobitorul de Lanţuri sunt două dintre ele

Profeţiile Devoran – o serie de cărţi despre profeţii, despre care se crede că vestesc sfârşitul lumii

Piatra Cătuşelor – una dintre Cele Opt Pietre de Bază, obiecte străvechi de origine necunoscută

Piatră tsali – un cristal creat din sufletul concentrat al unei persoane

Q

Quur, Imperiul cel Mare şi Sfânt – un imperiu uriaş, care s-a dezvoltat în jurul unui oraş-stat (de asemenea numit Quur) şi care acum serveşte drept capitală imperială

R

Raenena – un ţinut din Quur, cuibărit la poalele munţilor Spirele Dragonului, la nord

Roarin – un paznic cu sânge morgaj de la clubul Vălul Sfâşiat

Raisigi – un corsaj strâmt purtat de femei

Rava – mama lui Raverí, executată pentru vrăjitorie

S

Sallí – o pelerină cu glugă, croită pentru a proteja împotriva căldurii intense din capitală

Sandus – un ţăran din Marakor, mai târziu, Împărat al imperiului Quur

S'arric – unul dintre Cei Opt Nemuritori, aproape necunoscut (şi decedat); zeul soarelui, al stelelor şi al cerului

Sânge-pur – rasă asociată iniţial cu caii, dar modificată de regele-zeu Korshal ca să aibă o mărime, putere, rezistenţă, loialitate şi inteligenţă extraordinare. Calul sânge-pur este omnivor şi, deşi nu are deget mare, uneori e capabil să manipuleze tenyéul. Trăieşte în medie circa optzeci de ani sau mai mult.

Scandal – o iapă sânge-pur din Jorat

Sharanakal – un dragon asociat cu focul; cunoscut şi sub numele de „Bătrânul"

Simillion – primul Împărat din Quur

Spirele Dragonului – lanţ muntos care străbate imperiul Quur, de la

nord la sud, delimitând regiunile Kirpis, Kazivar, Eamithon şi Khorvesh de Raenena, Jorat, Marakor şi Yor

Stea – un dresor de cai din Jorat, devenit sclav din cauza furtului de cai

Suless – regină-zeiţă din Yor, asociată cu vrăjitoria, înşelăciunea, trădarea şi şarlatania

Surdyeh – un muzician orb, care trăieşte şi lucrează în Cartierul de Aramă din Cercul Inferior al capitalei

Ş

Şoricica – o Cheie dintre Dansatorii-umbră, decedată

T

Taja – una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeiţa Norocului

Talea – sora Moreei, o sclavă deţinută iniţial de Baron Mataris

Talisman – un obiect oarecare, al cărui tenyé a fost modificat să vibreze la unison cu proprietarul lui, întărind astfel tenyéul împotriva duşmanilor care ar putea folosi magia ca să-l schimbe; asta înseamnă şi că este extrem de periculos dacă talismanul ajunge în mâinile duşmanilor. Întrucât talismanele influenţează puterea magică, ele slăbesc eficienţa vrăjilor făcute de cei care le poartă.

Talon – o imitatoare asasină şi iscoadă, care lucrează pentru Darzin D'Mon Tenyé – esenţa adevărată a unui obiect, vital pentru magie

Teraeth – vânător al Thaenei; un vanté manol şi membru al Frăţiei Negre; fiul Khaemezrei

Terindel – un vanté kirpis infam, care a încercat să o asasineze pe regina Khaevatz şi să fure tronul fratelui său

Thaena – una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeiţa Morţii

Theranon Janel – un demon-războinic, care merge în Viaţa de Apoi atunci când doarme

Tya – una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeiţa Magiei

Tyentso – o vrăjitoare a mării, aflată la bordul vasului de sclavi *Nenorocirea*

Ţ

Ţinutul Păcii – Raiul, locul în care merg sufletele bune după ce mor, pentru a fi judecate de Thaena dacă sunt merituoase sau nu

U

Urthaenriel – Secerătoarea de Zei, Năpasta Regilor, Sabia Împăratului. Un obiect magic puternic, despre care se crede că îl face pe mânuitorul ei complet imun la magie şi, astfel, capabil să omoare zei.

Usigi – lenjerie intimă, mai exact izmene sau chiloţi bărbăteşti

V

Viaţa de Apoi – o oglindă întunecată a lumii celor vii; sufletele merg în Viaţa de Apoi după moarte şi speră să poată ajunge în Ţinutul Păcii

Vanté kirpis – rasă nemuritoare cu pielea palidă, care a trăit pe vremuri în pădurea kirpisă, înainte să fie alungaţi în sud, pentru ca mai apoi să se mute în jungla manolă

Vălul Tyei – un efect de aurora boreală, vizibil pe cerul nopţii

Valathea – o harpă moştenită din generaţie în generaţie de familia Milligreest; de asemenea, şi regina decedată a vantéilor kirpis

Valrashar – o prinţesă vanté, fiica regelui vanté kirpis Terindel şi a reginei Valathea

Valrazi – căpitanul gărzilor din Casa D'Mon

Vanté sau **vorfelané** – o rasă nemuritoare, dăruită cu magie, cunoscută pentru frumuseţea ei excepţională

Văl – 1. efectul de aurora boreală văzut uneori pe cer în timpul nopţii; 2. Starea de percepţie ce-ţi permite să vezi cum e separată lumea „normală" de esenţa reală sau de tenyéul lumii, necesară pentru magie

Vol Karoth sau Copilul Războiului – vlăstarul unui demon, creat de alţi demoni pentru a se lupta cu Cei Opt Gardieni

Voramer sau **vormer** – o rasă dispărută, care locuia pe ape, despre care se crede că ar fi progeniturile morgajilor şi ale ithlakorilor; dintre cele două rase, numai ithlakorii mai trăiesc în apă

Voras sau *vorarras* – o rasă dispărută, despre care se crede că a dat naştere umanităţii; şi-au pierdut nemurirea când a fost distrus Kharolaen

Vordreth sau **vordredd, dreth, dredd, pitici** – o rasă care locuieşte sub pământ, cunoscută pentru forţa şi inteligenţa lor; în ciuda poreclei lor, nu sunt deloc scunzi. Se crede că au fost distruşi când Atrin Kandor a cucerit Raenena.

Vrăjitoare – orice persoană care foloseşte magia şi care nu a primit

educaţie formală, oficială, şi nici licenţă pentru practicarea vrăjitoriei; deşi un termen neutru din punct de vedere al sexului, se aplică de obicei femeilor

X

Xalome – un dragon asociat cu sufletele

Xaltorath – un prinţ-demon, care poate fi invocat numai prin sacrificarea unui membru al familiei; asociat de obicei cu plăcerile trupeşti şi războiul

Ynis – un rege-zeu care a domnit odinioară peste regiunea cunoscută acum drept Khorvesh; asociat cu moartea şi şerpii

Ynisthana – o insulă din Dezolarea, folosită ca teren de antrenament de către Frăţia Neagră

Yor – un ţinut din Quur, proaspăt adăugat la imperiu

Z

Zherias – o insulă mare la sud-est de Quur. Independentă de imperiu şi dornică să-şi păstreze independenţa; faimoasă pentru înclinaţia spre piraterie şi negustorie

Zdrobitorul de lanţuri – obiect magic asociat cu vantéii manoli; are puterea de a crea iluzii

ANEXA II:

CASELE REGALE

Casa *D'Aramarin*

Nestemată: Smaraldul
Blazon: Krakenul
Ochii: Verzi
Monopol: Păzitorii Porţii. Transporturile şi teleportarea.

Casa *D'Evelin*

Nestemată: Ametistul
Blazon: Ciclonul
Ochii: Violet
Monopol: Colectorii. Canalizarea, gunoiul, tratarea apei, fabricarea berii.

Casa D'Erinwa

Nestemată: Hiacintul
Blazon: Elefantul
Ochii: Chihlimbarii
Monopol: Octagonul. Sclavia şi mercenarii.

Casa D'Jorax

Nestemată: Opalul
Blazon: Fulgerul
Ochii: Multicoloraţi în verde/purpuriu sau roşu/albastru (artificial)
Monopol: Petrecăreţii. Menestrelii şi artiştii, curtezanele, casele de catifea.

Casa D'Kaje

Nestemată: Topazul
Blazon: Crocodilul
Ochii: Galbeni
Monopol: Aprinzătorii lămpilor şi candelabrelor, arta gătitului.

Casa D'Kard

Nestemată: Jadul
Blazon: Păianjenul
Ochii: Verde-închis (artificial)
Monopol: Zidarii, constructorii, tâmplarii, meşterii.

Casa D'Laakar

Nestemată: Acvamarinul
Blazon: Doi peşti

Ochii: Turcoaz
Monopol: Oamenii Gheţii. Îngheţarea, conservarea alimentelor, răcirea aerului.

Casa D'Lorus

Nestemată: Onixul
Blazon: Floarea
Ochii: Negri
Monopol: Legătorii. Magia, educaţia, cercetările academice, confecţionarea de cărţi şi de hărţi.

Casa D'Moló

Nestemată: Crisoberilul
Blazon: Jaguarul
Ochii: Ochi de pisică (artificial)
Monopol: Creşterea animalelor, produsele din piele, ţesutul, croitoria.

Casa D'Mon

Nestemată: Safirul albastru
Blazon: Şoimul
Ochii: Albaştri
Monopol: Casele Albastre. Artele tămăduirii şi artele medicale.

Casa D'Nofra

Nestemată: Carnelianul
Blazon: Turnul
Ochii: Ochi de lup (artificial)
Monopol: Recoltele, ierburile, condimentele, ceaiul, cafeaua.

Casa D'Talus

Nestemată: Rubinul
Blazon: Leul
Ochii: Roşii
Monopol: Oamenii Roşii. Topitoriile, mineritul şi prelucrarea metalelor.

Familiile conducătoare ale vantéilor

Din rațiuni ce țin de genealogie, corpul biologic fizic este considerat supraviețuitor pentru stabilirea relațiilor viitoare în cazurile de schimbare a sufletului din pricina Pietrei Câtușelor.

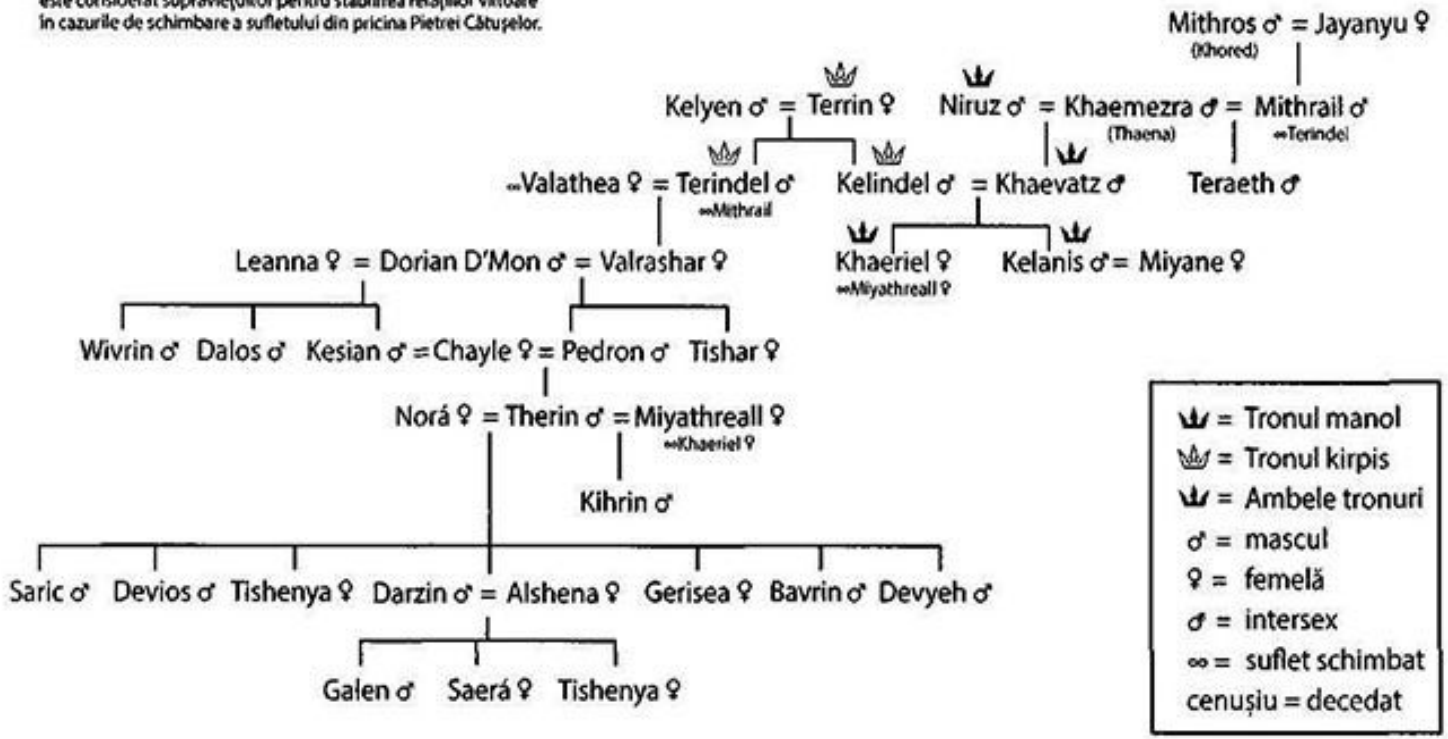

*Toți voramerii se nasc masculi și devin femele în partea finală a ciclului lor de viață. Se pot reproduce în ambele stadii.

ȘI DACĂ NU EȘTI TU EROUL POVEȘTII?

Kihrin e hoț și a trăit în mahalalele din Quur. Fiu al unui menestrel, a crescut cu povești despre prinți de demult și minunatele lor aventuri. Când este declarat, împotriva voinței lui, urmașul pierdut al unui prinț trădător, Kihrin dă piept cu necruțătoarele jocuri de putere ale noii sale familii, care nutrește ambiții politice nemăsurate.

Devenit practic prizonier, tânărul descoperă că a fi un prinț pierdut nu e deloc ca în povești. Din câte se pare, a fost mințit în privința dragonilor, a demonilor, a zeilor, a profețiilor, a iubirii adevărate, precum și a faptului ca eroul câștigă întotdeauna.

Dar poate că, până la urmă, el nu e un erou. Căci lui Kihrin nu îi este scris să salveze imperiul.

Îi este scris să îl distrugă.

„Exact așa cum ar trebui să fie orice roman fantasy: intens, crud, superb, genial, captivant și de-a dreptul incântător!"
LEV GROSSMAN, autorul romanului *Magicienii*

„O aventură de pomină. Am devorat-o și tot îmi era poftă de mai mult!"
GLEN COOK,
autorul romanului *Compania Neagră*

ALEGEREA PERFECTĂ PENTRU
FANII SCRIITORILOR **GEORGE R.R. MARTIN**
ȘI **SAMANTHA SHANNON!**

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-9740-18-7
www.edituracorint.ro